

Giới thiệu Từng Nghe Giọng Nói Của Anh

Truyện Từng Nghe Giọng Nói Của Anh của tác giả Nhĩ Đông Thổ Tử thuộc thể loại ngôn tình. Tô Trần trở về lại Nhĩ Giang nhiều năm sau đó, nhưng lần này cũng lại chạm mặt người đó một lần nữa.

Thịnh Thiên Vi lặng lẽ ghé tai cô nói nhỏ: “Thật ra ngày đó tôi cũng nhìn thấy, trong bữa tiệc giải ngũ của đội lão đại ngày đó, anh ấy đề bà ra hôn ở bên bồn rửa tay rồi...”

Tô Trần liếc nhìn cô. “Tôi là fan của anh ấy mười năm, chưa thấy anh ấy như thế bao giờ, yêu một người như vậy, đời này của bà có đáng giá không hả?”

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tiết tử

CHUYỆN NGŨ: NQL

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Đầu xuân 2016, thành phố Nhĩ Giang.

Ở nghĩa trang trên núi Tạ.

Cuối tháng hai, đúng vào lúc tiết xuân lạnh lạnh, vạn vật nên thơ, gió nam ấm áp bên song cửa, không khí trên núi mỏng mảnh, sương mù giăng kín, cây cối xung quanh đâm thẳng lên bầu trời, xuân đã về trên khắp mọi nơi.

Sáng sớm, ông trời đang đặc ý, thỉnh thoảng reo xuống vài hạt mưa, bay bay đậu đậu.

Giữa mây mù, loáng thoáng thấy chín mươi chín bậc thang của khu nghĩa trang, bậc trên cùng thì mờ ảo, như thể ở bên kia đám mây, như thể đang tiếp nối với bầu trời. Tô Trần bước từng bước, còn mơ hồ nghĩ đây chính là một con đường mòn trong khu rừng có thể dẫn cô đến được thiên đường.

Gió xuân tháng Hai thật buốt, nói chẳng hề sai, gió phía nam đang tạt qua gương mặt cô như những nhát dao cùn.

Cô kéo kéo cái mũ lông chim, ôm hoa vào ngực, hai tay đưa lên miệng, chà xát vào nhau, lúc đó từ lòng bàn tay mới có chút ấm áp, rồi cầm bó hoa, tiếp tục bước.

Bước lên từng bậc thang, cô đều cúi đầu lẩm nhẩm:

“Love is patient.”

Yêu là mãi mãi nhẫn nại.

“Love is kind.”

Có cả bạn ơn.

Cô cúi đầu, lại bước lên một bậc thang nữa, mím môi lại, thì thầm:

“Love is not envious or boastful or arrogant or rude.”

Yêu là không ghen tị, không khoe khoang, không kiêu ngạo, không thô lỗ.

Đến những bậc thang gần cuối, cô chậm rãi thả bước, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn xung quanh một cái, rồi lại ngậm nga:

“It does not insist on its own way.”

Không cầu lợi ích đến với bản thân.

“It is not irritable or resentful.”

Không dễ dàng nổi giận, không toan tính hại người.

...

“Love never ends.”

Yêu là không bao giờ ngừng lại.

“Enter ye in at the strait gate: for wide is the gate, and broad is the way, that leadeth to destruction, and many there be which go in thereat.”

“Hãy theo cửa hẹp mà vào, bởi cửa rộng và đường thênh thang thì dẫn đến diệt vong, và hầu như ai cũng chọn theo lối đó.”

Đến khi leo lên bậc thang cuối cùng, Tô Trần ôm bó hoa đứng yên, quay người lại, nhìn về những bậc thang dốc dốc bên dưới, cô thở dài một hơi, thông thả đọc lên câu cuối cùng:

“Because strait is the gate, and narrow is the way, which leadeth unto life, and few there be that find it.”

“Cho tới cuối cuộc đời, cửa thì hẹp, đường thì nhỏ, người tìm được lại chẳng có bao nhiêu.”

Cô đã tìm được phần mộ, rất sạch sẽ, dường như vừa mới được dọn dẹp qua. Lúc ấy, phía trước bia mộ đặt một bó cúc tươi mới, hẳn là trước khi cô đến, đã có người ở đây.

Tô Trần không để ý nhiều, từ từ ngồi xuống, đặt bó hoa xuống bên cạnh, vuốt vuốt nhẹ nhẹ lên tấm hình trên bia.

Cô nhẹ giọng cất tiếng: “Lâu rồi không gặp.”

Khu nghĩa trang an tĩnh, không có lấy một bóng người, Tô Trần đem bó hoa mang tới đặt vào chỗ xong lấy từ trong túi xách ra một chai rượu nhỏ, bước vòng quanh phần mộ, rồi lại trở về chỗ cũ, lúc thì thăm chuyện gia đình, giọng cô rất mềm mại và tinh tế, nhẹ nhàng vang vọng trong khu nghĩa trang, cũng như giây phút này mưa phùn kéo dài, lại làm cho người đang phiền muộn trở nên yên lòng.

Không lâu sau, những điều cần nói cũng đã nói xong, Tô Trần ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám, cô đứng lên, nhìn gương mặt mỉm cười trong bức hình nói: “Em đi đây, lần sau em sẽ lại đến thăm chị.”

Cô men theo đường cũ từ khu nghĩa trang đi xuống, Thịnh Thiên Vi đang ngồi trong xe nghịch điện thoại di động, thấy cô đi tới ném chiếc điện thoại qua một bên, ngồi thẳng người, vừa nhìn thấy cô đã vội vã muốn hỏi:

“Bà mới cắt tóc à?”

Thịnh Thiên Vi và Tô Trần cùng tốt nghiệp đại học và cùng làm đặc công guồng nhau, làm cộng sự ở cái nơi ăn thịt người không nhà xương đó nửa năm, cho đến khi Tô Trần rời đi. Hai cô gái đều là những thiếu nữ chân ướt chân ráo vào xã hội, lại là những cô gái duy nhất trong ngành, chưa tới đám ba bữa đã tay trong tay đi dạo phố rất tình cảm.

“Ba năm trước tôi cắt rồi.” Tô Trần không lạnh không nhạt đáp lời.

Cô vốn gầy, xương lại nhỏ, thân hình tiêu chuẩn cao một mét sáu sáu, gương mặt nhỏ nhắn chùng bằng bàn tay, trắng trẻo, vóc dáng khá đẹp, nước da mịn màng, lại thêm vẻ ngoan ngoãn, nhìn qua thấy rất biết điều nhanh nhẹn, đôi mắt to chớp chớp, ngày trước mái tóc dài đến eo, có thể nói khá giống một đứa trẻ ngoan biết nghe lời.

Hôm nay cắt tóc, nom trông có ba phần kinh nghiệm, bảy phần nữ tính.

Nhưng cử chỉ thì vẫn nhắc bóng dáng của thiếu nữ mái tóc dài đến eo năm đó.

Thịnh Thiên Vi giương đôi mắt phiền muộn nhìn cô, cảm khái nói: “Chị hai Tô Trần à, chị thay đổi nhiều quá rồi đấy.”

Tô Trần đang tựa người vào chiếc ghế cạnh ghế lái ngắm cảnh ngoài xe, nghe thấy cô nàng nói như vậy, quay đầu lại nhìn một cái, rồi lại quay ra, “Người năm ấy rồi cũng sẽ thay đổi, sẽ trưởng thành, và sẽ già đi.” Trong câu nói chưa đầy những thổn thức từ tận đáy lòng về quá khứ.

Lúc cô nói trong xe đã phát bài ‘Thời gian xưa cũ’

Vừa vặn đến câu: “...Tiếng đàn phong cầm trầm bổng, hôm nay hình dáng chúng ta thay đổi, vì cuộc sống mỗi ngày lo toan đủ thứ, nhưng chỉ cần nhớ đến những thời gian xưa cũ, ánh mắt ta cũng trở nên lấp lánh lạ thường...”

Bầu không khí trong phút chốc trở nên trầm lắng, cả hai cô gái đều yên lặng ngồi trong xe, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng.

Thật ra thì Thịnh Thiên Vi không hiểu, ban đầu hai người bọn họ rõ ràng tốt vô cùng, mọi người đều biết, tình yêu rất trong sáng vô tư cũng rất phóng khoáng.

Sao lại trở thành như bây giờ?

Chị của Tô Trần mất rồi.

Lão đại cũng biến mất.

“...Hôm nay chúng ta thay đổi hình dáng, nhưng sinh mạng này vẫn tràn đầy khát vọng, nếu có thể quay về với thời gian xưa cũ, dù chỉ là trong khoảnh khắc...”

Mưa phùn rả rích bỗng biến thành mưa như trút nước, Tô Trần thu hồi tầm mắt, vô vô đầu cô gái ngồi bên cạnh, “Nè, bà đang nghĩ gì thế, sao không đi đi?”

Thịnh Thiên Vi dè dặt quan sát cô, thấy mặt cô không biến sắc, lúc đó mới nhỏ giọng nói: “Thật ra thì, tôi cũng nhìn thấy, hôm đó trong bữa tiệc giải ngũ của lão đại, anh ấy để bà ra hôn ở bên bồn rửa tay rồi...”

Tô Trần yên lặng nhìn cô một cái.

Trước khi gặp Thịnh Thiên Vi trong lòng đã định sẵn rồi, biết rõ là khi nghe hai chữ đó, có thể thẳng thừng nói ra từ miệng cô nàng như vậy, Tô Trần vẫn hơi kinh ngạc trong lòng một chút, nếu không phải mấy năm qua ở bên ngoài đã tôi luyện đến mức chẳng nề hà đao thương, chỉ sợ lúc này cô già vờ lãnh đạm nhưng về nhà lòng lại đau như cắt.

Thịnh Thiên Vi lại bận bịu lo giải thích: “Tôi không cố ý đâu, tình cờ thấy thôi.”

Thực ra thì ngày đó, Thịnh Thiên Vi cô đã định nhân cơ hội bày tỏ rồi, muốn bày tỏ sự ngưỡng mộ mười năm cô dành cho người ấy, như kiểu sùng bái thần tượng vậy. Lúc cô định lại tinh thần, không khéo lại bắt gặp một màn ân ái như vậy.

“...”

“Tôi là fan của anh ấy mười năm rồi, chưa từng thấy anh ấy như vậy.” Thời điểm này Thịnh Thiên Vi nghĩ tới còn có chút xúc động, bởi vì kiểu hôn đó thật sự rất bá đạo, rất thâm tình, sau đó cô cười buồn: “Nhưng nói thế nào, yêu một người như thế, đời này của bà liệu có đáng hay không?”

Chắc là đáng.

Nói như thế lại muốn yêu thêm lần nữa.

Nhưng càng về sau, bất luận là cô gặp ai, đều cảm thấy tê nhạt vô vị, cảm thấy rất tầm thường không có gì nổi bật.

Không quên anh ấy được, cũng không thể yêu thêm bất kì ai khác nữa.

*

Kịch mới của Tô Trần khai máy, biên kịch như cô phải đi mười mấy chỗ để tìm cảnh, Nhã Giang là điểm dừng chân cuối cùng.

Ngày thứ ba, đoàn làm phim cũng tới, Tô Trần bị kéo đi uống rượu, trong phòng tề tựu đủ các lãnh đạo, bọn tiểu bối thi nhau tặng bốc bọ đỡ, a dua nịnh nọt. Tô Trần vốn không hay nói chuyện, liền ngồi yên lặng một chỗ, chống cằm, bữa tiệc linh đình, uống mấy ly rồi, đầu óc Tô Trần đã có phần nặng nề mê man.

Vắt và mãi mới tìm được khe hở, vội vàng xin lãnh đạo đi wc. Mà đi xong Tô Trần cũng không hề muốn quay trở lại cái nơi xa hoa đồi trụy đó, ngực cô hơi khó chịu, ngẫm nghĩ một chút, cô xoay người đi tới cửa quán rượu hút thuốc.

Áo choàng dài cô đã để trong phòng bao mất rồi, nên trên người hiện tại chỉ mặc một bộ vừa rộng thùng thình lại mỏng, chân nhỏ quần dài, đôi chân vừa thẳng vừa dài, cứ như thế dựa vào cột đá trước cửa quán rượu, chăm chú thuốc, ngẩng đầu, thả ra một làn khói xám, đôi mắt lạnh lùng nhìn người qua kẻ lại trên đường.

Cô có dáng người đẹp, lại xinh xắn, nên người qua đường không nhận được phải ngoái lại nhìn hai lần.

Vừa lúc đó, một chiếc xe đỗ lại ven đường, vây quanh là ba người đàn ông.

Tô Trần liếc mắt nhìn bóng dáng đó, mới chỉ thấp thoáng chiếc bóng thôi cô đã khẳng định đó là anh rồi.

Nhã Giang vốn không lớn, chạm mặt nhau chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Cô quay người, tựa vai vào cây cột, rít một hơi thuốc lá, thả ra khói xám, nhắm mắt, bắt đầu cẩn thận quan sát. Đã lâu không nhìn thấy, ánh mắt cô hơi tham lam, tựa như đó là một vùng biển sâu thăm thẳm.

Người đó dựa người vào cửa xe, quay lưng về phía cô, đang nói chuyện cũng hai cậu con trai trước mặt.

Tóc dường như ngắn hơn, trên trán có vài sợi hơi rủ xuống, nhưng cũng không che đi được vầng trán cao, ngũ quan anh tuấn, một gương mặt cương trực mà nhu hòa, trên người mặc một chiếc áo sơ mi trắng là lượt gọn gàng, cổ áo bẻ vuông vắn, lộ ra một đoạn cổ trắng trẻo, tay áo lại được xắn lên tới tận khuỷu tay, quần dài giấy da, đúng là mười phần chính tề ngăn nắp

Có thể mặc áo sơ mi chau chuốt đến mức đó, chắc cũng chỉ có mỗi người này.

Ba người không biết nói những gì, anh ấy khước miêng hơi cong, cúi người nhìn qua cửa kính xe, lấy gói thuốc ra, anh rút ra một cây thuốc lá kẹp vào tay, ở đầu búng búng, rồi sờ vào hai túi quần, phát hiện ra bật lửa lại để trong túi âu phục.

Một cậu thanh niên lôi ra chiếc bật lửa của mình, đưa đến gần miệng anh.

Anh hơi nghiêng đầu, ánh lửa trong đêm tối nhấp nháy, khiến cho gương mặt anh càng trở nên rõ ràng, gương mặt nhìn nghiêng trông nhu hòa hơn nhiều, ngậm khói trong miệng, sau đó lại quay người dựa vào xe, còi bung cúc cổ áo, ngửa đầu nhả ra một làn khói xám.

Đáng vẻ lúc này, mới có phần giống ngày xưa, một người đàn ông có phần lưu manh.

Tô Trần đập điếu thuốc, vút vào thùng rác, quay người lên lầu trở về phòng hát, không thể nhìn tiếp được nữa rồi, nhớ lại thứ này, có độc, không đựng vào được.

Trước đây, anh rất ít khi mặc áo sơ mi trắng, thích mặc áo liền mũ hoặc không cũng là vệ phục, sau đó đi đường lúc nào cũng thủ sẵn áo có mũ, đeo khẩu trang. Vậy mà bây giờ, một thân âu phục, vẻ ngoài lại đẹp trai, nhưng so với trước kia lại bớt phần phóng khoáng, thêm phần rạng rỡ trưởng thành.

*

Lúc đó trong phòng bao cũng đã ngồi hai giờ đồng hồ, các vị lãnh đạo mới không còn hứng thú và chuẩn bị rời đi.

Tô Trần về cuối cùng, trong cả phòng bao chỉ có cô là không say, ngay cả lãnh đạo cấp ngay trên cô cũng say đến mức hồ đồ, chỉ còn thiếu nước vút cô lên giường của mấy vị lãnh đạo cấp cao mà thôi, nhưng vẫn biết tính cách của cô, nên cũng không dám làm quá mức.

Cô kéo tay lãnh đạo tựa vào người mình đỡ vào trong thang máy, người uống rượu là nhiều, mặt mũi đỏ bừng, đứng cũng chẳng vững, miệng vẫn lải nhải không ngừng: “Tiểu Tô à, có mấy lời anh nói mày phải nghe, bây giờ mày có danh tiếng, mọi người đồng ý làm việc với mày, nhưng đến khi trong tay mày chả có gì cả, thì đó là lúc mày lại là người đi cầu xin người khác, có chỗ tốt để mắt đến mày, thì là số mày tốt, chứ đừng nghĩ mày thanh cao, thanh cao của mày có mãi ra com ăn được không?”

Tô Trần vờ như không nghe thấy gì: “Anh nói xong chưa? Tôi giúp anh tìm xe nhé?”

Lãnh đạo vung tay lên: “Rốt cuộc mày nghe có lọt tai không hả?”

Thấy cô vẫn không có phản ứng gì, lúc này anh ta mới bất mãn lắm bằm một câu: “Con ranh này xấu tính thật đấy, không biết là ai chiều nó hư thân thế này.”

....

Anh ấy chắc đang hút thuốc bên ngoài nhỉ

Thang máy dừng lại ở tầng năm.

“Đình đông ——” cửa chậm chạp mở cửa ra hai bên.

Tô Trần kéo tay vị lãnh đạo cho anh ta dựa vào thang máy, nghe tiếng, cô vừa chớp mắt, theo bản năng ngẩng đầu, một bóng dáng quen thuộc đứng ở cửa, sau lưng người đó còn có chàng thanh niên giúp anh bật lửa.

Tim chợt hẫng một nhịp, hô hấp có phần khó khăn.

Vừa nãy cô chỉ len lén quan sát bóng dáng ấy trong bóng đêm, bây giờ không kịp đề phòng xuất hiện bất ngờ trước mắt cô, hoàn toàn rõ ràng dưới ánh đèn.

Nhìn gần như vậy, tóc ngắn đi nhiều, trông trẻ hơn, một đôi mắt đen bình tĩnh, vành mắt rất sâu, da trắng, ngũ quan càng thêm tinh tế, chín chắn rất nhiều. Giờ phút này, áo sơ mi trắng phối với quần âu, đôi chân mang một đôi giày da Ý thủ công, quần áo vừa vặn người, đường cong trên cơ thể thêm rõ ràng.

Đã sớm nói.

Anh ấy sẽ là người đàn ông mặc âu phục đẹp nhất trên thế giới mà.

Từ Gia Diễn đang gọi điện thoại, cửa thang máy mở ra, ngẩng đầu nhìn bên trong một lượt.

Bốn mắt bỗng nhiên nhìn nhau.

Không sợ hãi như đã nghĩ

Không ngạc nhiên, mừng rỡ, phần nộ như đã nghĩ.

Đôi mắt nhìn về phía cô, người khác không thể nhìn ra bất kì tâm tư, Tô Trần nhớ, anh là một người tính khí nóng nảy không giỏi kiên nhẫn cũng không giỏi che giấu cảm xúc.

Nên cô hoàn toàn biết được

Anh lạnh lùng và hời hợt, là do từ trong nội tâm anh muốn thế

Anh ung dung không vội vàng đi vào, ánh mắt chỉ nhàn nhạt lướt qua trên người cô, rất nhanh lại quay đi, đi tới một bên thang máy đứng, tiếp tục gọi điện thoại, coi cô như người xa lạ chưa từng gặp mặt.

Anh không nói quá nhiều, hầu hết là người đầu dây bên kia nói, anh chỉ kiên nhẫn nhỏ giọng nói từng từ một.

“Ừ”

“Được.”

Tô Trần nhớ, trước kia có một câu nói về anh ấy như thế này, “Kiên nhẫn của anh ta để cho chó ăn hết rồi.”

Anh cúp điện thoại, thang máy đi xuống, bên trong chỉ có bốn người bọn họ.

Chàng thanh niên đột nhiên hỏi người đó: “Anh chờ để đón chị ấy à?”

“Ừ”

“Vậy em đi cùng với, anh không trách em quấy rầy hai người đấy chứ?”

Từ Gia Diễn lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn anh chàng kia một cái, giọng bất cần trước sau như một, đùa: “Mày từ lúc nào mà trở nên thấu tình đạt lý thế hử?”

Chàng thanh niên cười ha hả không ngừng.

Thang máy xuống đến tầng 1

Âm thanh “đình đông” truyền tới.

“Từ Gia Diễn.”

Những từ này lúc bắt ra khỏi miệng cô, cô dường như sắp cắn nát đôi môi của mình rồi, nhưng vẫn không khống chế được bản thân mình.

Người đó chỉ dừng lại trong chốc lát, không đáp lại, cũng không quay đầu nhìn cô.

Tô Trần cũng không biết cô muốn nói điều gì, chỉ là cảm thấy, nếu không gọi anh ấy lại, có cái gì trong lòng cô chợt biến mất, chìm ngấm, rồi chẳng thấy nữa.

Cả thế giới bỗng dưng tĩnh lặng.

Như thể có điều gì đang chờ tuyên án.

Giây sau, Từ Gia Diễn tiếp tục bước ra, không nói một câu mà rời đi.

Chàng trai kia đuổi theo, “Hình như ai gọi anh kia.”

“Nghe lầm rồi.” Anh bình tĩnh như thể chưa từng gặp qua cô vậy.

Tô Trần nhắm hai mắt.

Vừa lòng mày chưa, trò hề này làm mày vừa lòng chưa hả?

Cô cắn chặt môi, sau đó lại cảm thấy có vị tanh.

Không quay lại thật tốt biết mấy, tìm cảnh nơi nào không tìm, tại sao cứ hết lần này đến lần khác là nơi này.

Thật ra thì cô sớm biết rồi

Nhưng cũng chỉ là muốn gặp lại người đó một lần mà thôi.

Tay buông thong xuống hông, nắm chặt lại

Bây giờ gặp được rồi

Hài lòng chưa?

Hay nên tuyệt vọng rồi nhỉ?

Cái thứ hy vọng vẫn còn đang hấp hối ấy đập tắt được rồi chứ?

William Shakespeare từng nói: “Khách không mời mà đến chỉ được hoan nghênh khi đã cáo từ mà thôi.”

Cũng nên vĩnh biệt được rồi

*

Cửa thang máy lại khép lại

Tô Trần còn chưa hoàn hồn, vị lãnh đạo đưa tay quơ quơ trước mặt cô: “Tiểu Tô, mày tỉnh lại chưa?”

Trong đầu Tô Trần chỉ toàn là bóng lưng dài cao ngất của người đó, anh đi cực nhanh, không hề do dự, tựa như đang trốn khỏi cô.

Sau đó, cô chỉ cười ním một cái, chẳng nói gì

Chớp mắt, thất giọt nước mắt rơi tách một tiếng lên mu bàn tay, bản thân cũng sùng sốt

Sao lại khóc?

“Đình đông___” âm thanh nhắc nhở của thang máy lần nữa vang lên, xuống đến tầng hầm, Tô Trần bỗng nhiên nói một câu: “Là anh ấy?”

Lãnh đạo không hiểu, mặt ngẩn ra nhìn cô gái nhỏ bên cạnh.

Cô cười mĩa mai, trong mắt còn lấp lánh nước, dáng vẻ nhỏ bé đó thật khiến người ta đau lòng.

“Không phải anh vừa nói, xấu tính như thế là do ai chiều hư hay sao?”

“Là do anh ấy chiều hư đó.”

Là ai đã nói yêu càng nhiều hận càng sâu? Cô không biết ngay từ đầu Từ Gia Diễn có yêu cô hay không, cô chỉ biết là.

Vào thời điểm đó, anh ấy đã rất chiều chuộng cô.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

CHUYỆN NGŨ: NQL

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Lần đầu tiên Tô Trần gặp Từ Gia Diễn là vào mùa đông năm 2012, tại sân bay Bắc Tầm.

Năm ấy, cô mới tốt nghiệp đại học một năm.

Cổ lẽ do có lời đồn về trước ngày tận thế, năm ấy mùa đông ở Bắc Tầm đến rất sớm, khí lạnh cứ tràn về từng đợt lại từng đợt, nhiệt độ bỗng nhiên hạ xuống mười mấy độ, gió bắc vũ vũ lạnh đến thấu xương, giận dữ rít gào, giống như con sư tử đang gầm thét.

Hôm đó, trời rất lạnh.

Lúc có luồng khí lạnh mới tràn về, Tô Trần đang dùng tốc độ ánh sáng để cuốn gói đồ về Nhà Giang.

Cô đặt vé máy bay về phía nam, nhưng công ty hàng không lại chậm trễ nên chuyến bay phải hoãn đến hai tiếng sau. Khi đó, cô đang ở phòng chờ của sân bay lật tạt chí một cách nhàm chán, lúc quay đầu, ánh mắt bị một đám thanh niên thu hút.

Bọn họ mặc trang phục màu trắng giống nhau, trước ngực in chữ tiếng Anh chắc là logo, đồng phục bên ngoài là chiếc áo lông màu đen dài đến gối, trên vai khoác chiếc balo cũng màu đen giống nhau, mấy thằng nhóc mới lớn vừa cười nói từ chỗ đứng đi vào phía cửa.

Tô Trần liếc mắt thấy Từ Gia Diễm đeo khẩu trang đi ở phía cuối, anh không khoác balo, chỉ một tay nghịch điện thoại di động, một tay len lỏi vào những lọn tóc đen sẫm, vuốt vuốt rồi đi về phía phòng chờ.

Anh cũng cao ngang tầm đám thanh niên này, tóc đen, cắt ngắn gọn gàng, đôi mắt mười phần tinh anh, nhưng lạnh lùng như một hồ nước sâu. Sống mũi cao ẩn bên trong chiếc khẩu trang màu đen, nhìn xuống dưới, có thể thấy chiếc cổ trắng trẻo, cực yểu hầu nổi rõ, anh không mặc đồng phục in logo, bên trong chỉ mặc chiếc áo mũ màu xám tro, bên ngoài thì cũng mặc áo lông dài đến gối như bọn họ.

Nhìn vóc dáng đẹp quá sắp không kiểm chế được nữa rồi.

Đúng, không kiểm chế được, lúc Tô Trần lần đầu nhìn thấy Từ Gia Diễm, trong đầu đã hiện ra ngay từ khóa cửa ải thứ nhất.

Sau đó mới là mê hoặc

Không thể không thừa nhận, chàng trai này đã hớp hồn cô mất rồi.

Bởi vì chuyển bay vào lúc rạng sáng, nên hành khách trong phòng chờ cũng không có nhiều, ngoài Tô Trần và đám thanh niên chắc là vận động viên đó ra, thì còn có một đôi tình chàng ý thiếp đắm đuối chẳng hề để ý đến ai, và hai gã người ngoại quốc đang trò chuyện rất vui vẻ.

Trong phòng chờ mọi âm thanh nói chuyện đều khá nhỏ.

Tô Trần lại cúi đầu lật xem tạp chí trong tay, nhưng có lẽ cô chẳng thể đọc vào chữ nào cả.

Tâm tư và đầu óc đã bay đầu mất rồi.

Bởi vì Từ Gia Diễm ngồi đối diện cô, rạng chân, tư thế ngồi thật phóng khoáng.

Anh vừa vào từ cửa đã cầm cúi nghịch điện thoại di động, mắt không rời chiếc điện thoại lấy một giây, lúc này đang dựa vào ghế ngồi, cúi đầu càn quét trò chơi. Ngồi bên cạnh anh là một hàng trai nhuộm tóc vàng, vắt chân lên, thỉnh thoảng nói mấy từ, nhưng phần lớn là xem người bên cạnh chơi game.

Bên kia thỉnh thoảng truyền tới vài câu “fuck” của tên tóc vàng, Tô Trần tò mò nhìn sang, người đó từ đầu đến cuối chỉ mím môi nghịch điện thoại.

Một tiếng sau, anh bỗng nhiên tắt điện thoại, nhét vào túi chiếc áo lông, xoa xoa gáy nói với người kế bên: “Tao ngủ một lát nhé.”

Giọng trầm trầm buồn ngủ sao mà dễ nghe, Tô Trần nghe thấy tiếng mới ngẩng đầu nhìn lên, chiếc khẩu trang đã được anh tháo xuống từ bao giờ để ở bên cạnh, lộ ra cả khuôn mặt.

Sống mũi thẳng, đôi môi mỏng, đường nét đều rõ ràng.

Đẹp quá, thật là đẹp quá đi, đáng tiếc tướng mạo này trời sinh bạc tình rồi.

Tóc vàng nhìn anh một cái, nói rõ to: “Hôm qua mày lại thức đêm à?”

Anh nhàn nhạt ừ một tiếng, lại đeo khẩu trang vào, dựa vào ghế bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tóc vàng lắc đầu một cái, khuyên như: “Tao đã nói mày nên chú ý đến sức khỏe rồi mà.”

Lúc này mắt anh còn chẳng buồn mở, chỉ cười một tiếng, thể hiện là đáp lại.

Tóc vàng bĩu môi một cái, tiếp tục nói chuyện với những người khác.

Mười phút sau, từ những lời tán gẫu của mấy thanh niên này, Tô Trần nắm được trọng điểm, bọn họ chính là tuyển thủ eSport chuyên nghiệp.

Tô Trần không hề xa lạ với cái nghiệp eSport này, bởi vì trợ lý trước kia của cô, Tạ Hi, cực kì mê eSport. Từ những người xung quanh đang nói chuyện với thái độ của bọn họ với người kia, Tô Trần cảm giác, người đó không hề tầm thường.

Hai gã ngoại quốc sau lưng Tô Trần, từ lúc chàng trai kia bước vào, vẫn thì thầm bằng tiếng Anh:

“oh,my god,he is pot!”

“TED leader, pot.”

“I have watched every game of his.”

“...”

“he was the most valuable player gaming China occupation.”

“Would you like to ask him to sign?”

Tô Trần trong lòng yên lặng bỗng nhận ra điểm quan trọng.

TED leader?

Tuyển thủ eSport có giá trị nhất trong nước?

Âm thanh nhắc nhở lên máy bay vang lên.

Từ Gia Diễn mới vừa tỉnh lại, liền nghe thấy hai gã ngoại quốc bên cạnh bạn mình muốn xin chữ ký, anh xoa xoa tóc, đứng lên, vui vẻ kí tên xong đưa cho bọn họ, còn trao đổi qua quýt vài ba câu.

Từ cuộc nói chuyện có thể thấy gã ngoại quốc kia chính là fan ruột, từ lúc gã bắt đầu chơi game đã để ý anh rồi.

Thực sự luôn để ý tới anh trong mỗi cuộc tranh tài.

Ba người nói chuyện thật vui vẻ.

Tô Trần không nhịn được nghe ngóng một hồi, mà cái gì cũng không hiểu.

Loa trong sân bay vang lên lần nữa nhắc nhở lên máy bay, Từ Gia Diễn thể hiện mình phải đi trước, gã ngoại quốc bên cạnh cô gắng rs đầu tay, quyến luyến không thôi:

“You are my most love gaming players, no one.”

Anh là tuyển thủ eSport tôi thích nhất, ngoài ra không có ai khác.

Không thể không nói, gã ngoại quốc kia rất hiểu lộ số.

Từ Gia Diễn bỗng nhiên bật cười, lộ ra tám cái răng tiêu chuẩn, giống như một cậu thiếu niên vậy, rồi anh vẫy tay với bọn họ, xoay người đi.

Anh đi bộ rất rắn rỏi, so với cái dáng ngồi phóng khoáng vừa rồi, thật là hai con người khác nhau.

Cho đến khi máy bay hạ xuống sân bay Nhã Giang, lúc Tô Trần đi lấy hành lý kí gửi, lại chạm mặt bọn họ lần nữa.

Một đám người cười cười nói nói bên cạnh băng chuyền hành lý để chờ lấy hành lý của mình, Tô Trần hé mắt nhìn thấy Từ Gia Diễn bị một đám thanh niên vây vào giữa, chiếc khẩu trang màu đen treo lủng lẳng ở phía tai, hành lý của anh đã được đưa ra từ lâu rồi, bây giờ chỉ đang đứng vắt chéo chân, ngồi ở chỗ hành lý nghịch điện thoại di động, chờ của người khác được đưa ra.

Tô Trần híu mắt, cẩn thận quan sát anh lần nữa

Chắc lần này ánh mắt cô quá nóng bỏng, lại ở khoảng cách gần, nên người đó dường như có cảm giác, anh ngẩng đầu lên, lơ đãng nhìn qua người cô. Lúc máy bay hạ xuống là hơn năm giờ sáng, ánh nắng buổi sớm nhàn nhạt, thừa thốt, ánh mắt hai người chạm nhau chính là lần đầu tiên đó.

Không cảm xúc, vẻ mặt bình thản, rất nhanh sau đó, anh lại cúi đầu xuống, tiếp tục nghịch điện thoại di động của mình.

Chẳng qua là lần này, anh còn che luôn chiếc khẩu trang bên tai.

Tô Trần không khỏi đỏ mặt một phen.

Thôi xong.

....Nhất định bị quy là nhìn lén suốt rồi.

*

Tô Trần vừa bước ra khỏi sân bay, liền bị ánh đèn xe của Thành Tuyết chiếu đến chói cả mắt.

Một con Audi nhỏ màu đỏ trông khá là bánh bao, Thành Tuyết đang ngồi trong xe, hơi cúi đầu. Váy ngắn, trong tay còn cầm điều thuốc, vẫy vẫy cô cực kỳ nhiệt tình. Tô Trần kéo hành lý đi tới, đem cất hết vào trong cốp xe ô tô, rồi ngồi vào kế bên ghế lái, vừa bước lên, Thành Tuyết không chút lưu tình véo má cô một cái, “Con mẹ nó cuối cùng mày cũng biết đường về rồi à? Tao còn tưởng mày đến thành phố là quên mẹ nó chúng ta đã từng sinh ra và lớn lên ở nơi vùng quê này rồi chứ”

Hai người là bạn tốt đã mười năm, thật sự là lâu lắm không gặp luôn, lúc thi vào cao đẳng xong, Thành Tuyết học một trường đại học Sư phạm ở gần nhà, còn Tô Trần năm đó gần như là đậu Thủ khoa, lại một thân một mình lên phía bắc học một trường đại học tốt nhất.

Sau khi tốt nghiệp, ở phương Bắc một năm, cô lại vội vã thu dọn hành lý trở về.

Đã lâu không gặp, nhớ quá đi, hai cô gái nhỏ trong xe hết cười lại khóc, lúc lấy lại được sức, trời đã sáng choang, Thành Tuyết lái xe cong cong quẹo quẹo, đưa Tô Trần đến quán bánh rán ngon nhất Nhã Giang.

Lúc hai người còn đi học, thích đến ăn bánh rán ở cửa hàng này nhất, không nghĩ tới, đã qua nhiều năm như vậy, quán này vẫn còn mở, Tô Trần cực kỳ vui mừng.

Thành Tuyết cũng không nghĩ đến: “Ôi không tin được đấy? Bánh rán này ngon ngon ngon cực luôn, ban đầu nói muốn phá dỡ, tao tưởng nó ngòm luôn rồi, ai ngờ sau đó hủy, ông chủ chỉ thích chỗ này thôi, nếu đổi sang đất khác, chắc ăn không như mùi vị cũ nữa, may xem, cách con sông nhỏ này, tao nhìn thấy được chỗ chúng mình hay trốn học đi hái quả trên núi hồi nhỏ ấy.”

Quán bánh rán của ông Dương ở đầu hẻm bên bờ sông, ông chủ ở đây làm nghề này hai mươi mấy năm, cứ sáng sớm đứng giờ mở cửa, đến tối đứng giờ đóng cửa, mọi thứ giả cả đều tăng, chỉ có bánh rán ở đây giữ giá như cũ, năm đồng tiền hai cái.

Bao nhiêu khách quen đều khuyên ông: “Ông Dương à, ông làm ăn như thế này làm sao nuôi con nhỏ được?”

Ông Dương cười nói: “Sao mà không nuôi được, trẻ con không phải vẫn lớn lên tốt đấy sao? Chúng tôi ở đây cả đời làm bánh rán, hàng xóm láng giềng đều thân thiết, chăm sóc lẫn nhau, chỉ cần mọi người ăn ngon là được.”

Sau này khi Thành Tuyết đi làm cũng thường hay ghé quán của ông Dương mua bánh, đến mức thành khách quen luôn, nên lúc vừa bước vào quán, cô đã kêu gào ầm ĩ: “Chú Dương à, chú nhìn xem hôm nay ai tới đây này?”

Ông Dương nghiêng cái đầu ra từ bếp: “Tiểu Tuyết đấy à? Con đem ai tới thế? Bạn trai à?”

Thành Tuyết cười: “Không phải đâu ạ!”

Vừa dứt lời, ông Dương liền nhìn thấy Tô Trần sau lưng Thành Tuyết, kinh ngạc vui mừng há miệng, cười ha hả nói: “Đây chẳng phải là Tiểu Tô sao? Càng lớn càng xinh đẹp ra đó?”

Tô Trần hơi cúi người, lễ phép hỏi han: “Chú Dương, đã lâu rồi con không gặp chú.”

Ông Dương nhìn cô một lượt, vô cùng xúc động: “Con bé này, thật sự là lâu lắm rồi không thấy mặt, nghe nói con lên bắc học đại học hử? Sao rồi? Bánh rán bên đó ngon không?”

Tô Trần cười: “Không ngon bằng của chú được đâu ạ.”

“Thế à.” Ông Dương kiêu ngạo vỗ ngực một cái, kêu các cô ngồi xuống: “Mấy con tìm bàn ngồi xuống đi, muốn ăn gì?”

Lúc cắn miếng bánh rán của ông Dương vào miệng, Tô Trần có cảm giác như thật sự mình đã trở về cố hương vậy.

Cơm nước xong, tạm biệt ông Dương, Thành Tuyết chở Tô Trần về nhà.

Lúc đỗ xe, Tô Trần mới nhớ ra một chuyện: “Em trai mày năm nay lớp mười hai rồi?”

Thành Tuyết nhìn gương chiếu hậu, quay xe, nhắc đến tên nhóc này lại nghiêng răng nghiêng lợi: “Đừng nói nữa, nó sắp thi vào cao đẳng đến nơi rồi, mà suốt ngày chơi game, thời gian trước, còn làm việc cho cái ban ESport thiếu niên gì đó, cả ngày chỉ biết cắm đầu vào game thôi.”

Thành tích của Thành Huy không tốt lắm, lại mê điện tử, Tô Trần vẫn biết điều này, mấy năm nay hai người cắt đứt liên lạc, Thành Tuyết mỗi lần nhắc đến chuyện này là một lần đau đầu.

Lúc này, Tô Trần trầm ngâm trong chốc lát, hỏi: “Chắc nó cũng có tương lai chứ nhỉ?”

Thành Tuyết đậu xe xong, rút chìa khóa xe, sờ sờ đầu Tô Trần, giọng kinh ngạc: “Cục cưng, mày có làm sao không thế? Trước kia không phải mày nói với tao khác à?”

“Tao nói như thế nào?”

Thành Tuyết bắt chước giọng nghiêm trọng của cô: “Mày nói, game gồng các kiểu, không nên đụng vào, cũng như khói vậy, không thể đụng vào.”

Lúc đang nói chuyện, đầu Tô Trần theo bản năng hiện lên bóng người kia, cả cặp mắt trong trẻo lạnh lùng đó nữa.

Cô tìm một lý do để thỏa mãn bản thân: “Mỗi nghề đều đáng được tôn trọng mà.”

Thành Tuyết cũng không đùa cợt nữa, nghiêm túc nói: “Nhưng có một số thứ mày lại không thể thay đổi được thành kiến của xã hội.”

Ví dụ như bây giờ

Là một thời điểm ngoài ý muốn.

*

Thành Tuyết còn có cuộc họp, ăn sáng xong liền chạy tới trường luôn, lúc Tô Trần dọn hành lý xong, Thành Huy mới chịu dậy, mặt mũi đầy mệt mỏi, mắt liếc nhìn Tô Trần rồi chào hỏi qua loa với Thành Tuyết, đi tới bồn rửa tay, một lát sau lại quay lại phòng vệ sinh, trở lại trước mặt Tô Trần, nhìn chăm chăm hồi lâu mới vui vẻ nói: “Chị Tiểu Tô à?”

Tô Trần đứng yên tại chỗ, đưa tay xoa xoa đầu thẳng nhóc, cười thành tiếng: “Đi tắm nhanh lên chút, rồi chị đưa em đi ăn bánh rán ông Dương nhé.”

Thẳng nhóc vừa nghe thấy bánh rán ông Dương, trong chớp mắt đã tỉnh cả ngủ, vui sướng nói: “Vâng ạ”

Vừa đánh răng thẳng nhóc cũng không quên thò đầu ra nói chuyện với Tô Trần: “Sao chị tới sớm thế nhỉ? Nghe chị em nói là chuyến bay của chị bị hoãn à?”

Tô Trần dựa vào bên bệ cửa châm thuốc, sương mù sáng sớm ở xa, ánh nắng chiếu cả bầu trời phía tây, cô phìu phìu tàn thuốc lơ đãng nói: “Chơi game đến muộn đầu rồi hả nhóc, nếu chị em mà mơ hồ như em thì chắc chị giờ chết lạnh ở sân bay rồi.”

Thành Huy rửa mặt rửa xong rồi lại đi ra, đứng trước mặt cô, Tô Trần nhìn thẳng nhóc một lượt, gật đầu một cái, rồi véo má thẳng bé như hồi xưa: “Bé quá, ít ra cũng không làm sao, không làm chị em mất mặt.”

Thành Huy cười hi hi, liếc nhìn thuốc lá trong tay cô, lấy lòng hỏi: “Còn nữa không?”

Tô Trần vỗ đầu thẳng bé: “Ăn sáng đi, trẻ con trẻ cái học điều xấu à?”

Thành Huy hơi dịch người người về phía sau: “Hừ, chẳng phải chị lên trung học đã hút thuốc à, đừng nghĩ em không biết nhé, em nhìn thấy đấy, chị với chị em hai người, trốn đi lên núp trong hẻm con hút thuốc.”

Tô Trần làm bộ đánh thẳng bé, Thành Huy vội chạy vào phòng khách ăn sáng.

Thành Huy hi hục chén hai chiếc bánh rán, Tô Trần hút thuốc xong, đi tới, kéo cái ghế ngồi xuống bên cạnh thẳng nhóc.

“Em thích chơi game à?”

Trong miệng Thành Huy còn đang nhai bánh rán, nghe được chữ game, liền gật đầu không ngừng

Tô Trần lại hỏi: “Vậy em có biết Pot không?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

CHUYỆN NGŨ: NQL

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

“Em biết chứ!” Thành Huy cắn cả quả táo lại thêm miếng bánh rán cuối cùng cũng không tha, vội vã uống một ngụm sữa đậu nành, ánh mắt lấp lánh, nói vội vàng: “Em nói cho chị biết nhé, ở eSport không ai là không biết anh ấy đâu.”

Tô Trần đưa khăn giấy cho thẳng nhóc, “Từ từ thôi.”

Thành Huy nhận lấy khăn giấy, cảm thấy có điều bất thường, ánh mắt kỳ quái liếc nhìn cô một hồi, “Ày dô — sao bà chị lại hỏi tới người đó thế?”

“Lúc chị xuống máy bay thì tình cờ gặp người này.” Tô Trần bình thản trả lời, không để lộ một chút sơ hở.

Thành Huy la lên. “Tình cờ gặp được đại thần ư? F*ck, sao chị không đi xin chữ ký?”

“Chị làm sao mà biết được.”

Trên thực tế, cái cô muốn là số điện thoại kia.

“Cũng đúng.” Thành Huy trầm ngâm, lúc này mới cảm thấy giấy quệt quệt qua miệng, không để cô được nói thêm. Giọng từ khó hiểu chuyển sang kính nể, “Để em kể chị nghe, luận về eSport, em chỉ phục có hai người thôi, một là T.O, còn người kia chính là anh ấy, Pot. Hai người đó trước kia cùng một chiến đội, là thành viên chủ lực của chiến đội ST đứng đầu cả nước. Sau đó vì T.O giải nghệ, chiến đội ST mới tuyên bố giải tán. Pot khi đó liền tự thành lập chiến đội riêng của mình, cùng với mấy vị thành viên chủ lực cho đến tận bây giờ. Anh ấy là một vị thần mất rồi, 16 tuổi đã vào chiến đội, 18 tuổi trở thành quán quân, 19 tuổi thành lập đội riêng, đến bây giờ, làm mưa làm gió mười năm rồi, chứ hồi mấy năm đầu, chẳng suôn sẻ đâu, chị cứ nhìn chị em thì biết, cái nghề này chịu nhiều thành kiến của xã hội lắm”

Nói đến đây, Thành Huy cười gượng, “Ngày đó anh ấy cũng mới chỉ là học sinh lớp 12, vẫn còn đi học, xung đột với gia đình nhiều lần lắm, mọi đường đều không thuận lợi, nhưng vận mệnh của mình đều nằm trong bàn tay anh ấy, hơn nữa trong đội còn có nhiều người như thế, còn nhiều người muốn kiếm miếng cơm, muốn được huấn luyện. Huống hồ khi đó anh ấy không có gì cả, thế mà hết lần này đến lần khác anh ấy đều vượt qua được, từng bước đi đầu của mình, đi đến ngày như hôm nay.”

Đến ngày hôm nay, vinh quang, danh dự hết thảy đều giúp anh ấy đạt đến đỉnh cao.

Tô Trần trầm tư trong chốc lát, lơ đãng nói: “Hình như anh ấy có rất nhiều fan hâm mộ.”

Thành Huy cười nhạt: “Người yêu mến anh ấy hẳn là người nhìn anh ấy từng bước đi lên, chứ chị định nói mấy bà chị kia chơi game vì hâm mộ anh ấy á? Có cái b**p ấy! Mấy bà chị đó ngay cả gank mid[1] là gì cũng không biết!”

“Còn... còn cả fan nữ cơ á?” Tô Trần giả vờ ngạc nhiên.

Thành Huy trưng ra vẻ mặt “Giờ chị mới biết à”

“Có chứ, người chơi nữ rất nhiều, nữ game thủ thích Pot lại càng không thiếu. Mà đừng nói nữ game thủ, ngay đến cả mấy bà có chút nhan sắc, game thì cũng biết đánh đấm tí xúu cũng từng công khai tỏ tình với người đàn ông như Pot đấy, hơn nữa đàn ông con trai như bọn em, đáng hấp dẫn, game giỏi, chị nghĩ có nhiều à? Các em gái không phải là tranh giành nhau hay sao? Người hâm mộ trong giới này không hề kém giới giải trí là mấy đâu.”

“...”

“Nhưng cũng người có yêu eSport thật sự, chỉ có những người như bọn em chơi game bản đầu tiên mới có nhiệt huyết thôi.”

Còn mấy bà chị đó cũng chỉ coi như một trò giải trí thôi.

Thành Huy nghĩ trong lòng.

Tô Trần ngược nhìn đồng hồ treo tường “...Được rồi, em nhanh đi học đi, để lát nữa sẽ muộn học đó.”

Thành Huy lúc này mới chợt nhớ ra sáng nay nhóc còn có tiết, uống ngụm sữa đậu nành cuối cùng, khoác balo lên, vội vã đi, trước khi đi còn không quên vẫy tay với Tô Trần đang ngồi ở bàn ăn nói lớn: “Chị hai Tiểu Tô ơi, đợt tan học em sẽ về nói thêm cho chị nha!”

Thành Huy đi rồi, Tô Trần ngồi yên trong chốc lát, điện thoại di động trên bàn rung lên từng hồi “ting ring __”, cô cúi đầu nhìn qua, là trợ lý Tạ Hi của cô gọi tới, kẹ, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, châm điếu thuốc.

Điện thoại lần nữa vang lên, cô lại bơ.

Cứ như vậy mấy lần, điện thoại vẫn kiên trì vang lên, Tạ Hi này cũng thật cố chấp quá, Tô Trần hiểu mà.

Cho đến khi điện thoại reo đến lần thứ mười, Tô Trần mới tức giận đập điếu thuốc, ấn nút màu xanh nghe điện thoại, giọng trầm xuống, lộ ra vẻ không vui: “Tiểu Tạ à.”

Tạ Hi còn kêu trước khi cô nổi giận: “Chị hai ơi, tôi bị bắt cóc rồi nè!”

Nếu không phải trải qua mấy năm sống chung, đã sớm quen với khổ nhục kế của cái lão Tạ Hi này, Tô Trần suýt chút nữa là bị mắc lừa rồi, cười nhạt: “Thế à? Quay video lại cho tôi nhìn xem nào? Để tôi xem ai không có mắt lại đi bắt cóc cái con quỷ nghèo như anh thế này?”

Tạ Hi này chính là một “Thế nô”, làm việc như trâu như ngựa cũng chỉ vì mười tám tám thẻ tín dụng bị quẹt quá đà, tiền lương tiền thưởng từ bao đời nay chẳng khi nào tới được tay. Khoác lên cái vẻ nợ nần, cả thế giới đều biết túi quần anh chàng này có khi còn sạch hơn cả mặt anh ta nữa ấy chứ.

Điện thoại bên kia ngừng lại một chút, Tạ Hi tự biết trò đùa đã bị lộ rồi, cười gượng gạo gấp gấp nói lảng sang chuyện khác: “Chị Tiểu Tô à, cô đi đâu vậy? Sao nhà cửa lại dọn dẹp trống trơn hết vậy trời, nếu do không tìm được cảm hứng hay là cô xin nghỉ phép mấy ngày đi đây đi đó, xong lại trở về với tôi như trước nha!”

“Cái anh này, anh không có mắt à? Tôi đã đưa đơn từ chức, không phải đơn xin nghỉ phép đâu.”

Nếu muốn nói trên đời này ai hiểu Tô Trần nhất, Tạ Hi kia mà xưng đệ nhị, không ai dám xưng đệ nhất.

Lúc Tô Trần gặp Tạ Hi là khi cô đang tập viết lách lúc năm ba đại học, Tạ Hi khi đó chỉ là một biên tập nhỏ con, cũng coi như là Bá Nhạc gặp được Thiên lý mã[2], nhìn một cái thấy Tô Trần thực sự là một hạt giống tốt cho giới văn học, nên đem cô tới công ty chỉ bảo hai năm, cứ thế tiến cử lên, còn

để cô viết chuyên mục.

Dần dần, Tô Trần có được chút thành tích, mà tính khí của cô Tạ Hi cũng là người hiểu rõ nhất. Cô điển hình là loại người thích mềm không thích cứng, có việc gì nếu nói với cô từ tốn cẩn thận thì cô ấy còn nghe, chứ nếu mà cưỡng ép thì dù có phải liều mạng tới sứt đầu mẻ trán cô ấy cũng không để người đó được thoải mái.

Vì thế nên anh ta cực kì mềm mỏng: “Chị hai Tiểu Tô của tôi ơi, tôi biết cô trở về Nhà Giang, đó là nhà cô, mỗi khi bị bắt nạt thì ai cũng nghĩ đến gia đình đầu tiên đúng không? Nếu cô cảm thấy mệt mỏi, không sao hết, cô cứ nghỉ ngơi trước một thời gian đi, tôi cũng không quan tâm công việc gì cả, mà cũng trùng hợp bên đó tôi có người bạn đi nước ngoài rồi, còn một nhà để trống, ngày mai tôi bảo người qua đón cô nhé. Cô ấy, nên ở đó trồng cây nuôi chim đi, sửa cái tính khí của cô nữa, tôi biết cô chắc chắn là không muốn ở cùng người khác ở cái nơi rộng bằng bàn tay đó đâu.”

Từ lúc đầu gặp Tô Trần, Tạ Hi đã biết rõ về hoàn cảnh của cô rồi.

Cô quê ở Nhà Giang, nhưng nơi đây lại không có nhà cô, chỉ có một người bạn tốt mười năm, hôm nay còn có thêm cậu em trai lớp mười hai không nghe lời nữa, với tính tình thích một mình của Tô Trần, ở một hai ngày còn tạm được, chứ về lâu về dài cô hẳn cũng không quen.

Mà vốn cô cũng định mấy hôm nữa đi tìm nhà ở.

Tô Trần cũng biết, cái tên Tạ Hi này nếu chưa đạt được mục đích thì còn lâu mới bỏ qua, cũng như ban đầu lúc mới gặp cô, nếu không theo anh ta thì bất luận thế nào anh ta cũng phải dính lấy cô, cô đi nơi nào thì theo nơi đó, đến khi Tô Trần bó tay hoàn toàn thì thôi. Cho nên lúc này cô mới đồng ý đi qua chỗ anh ta bảo xem một chút.

Nếu cô không đáp ứng, để mai anh ta xuất hiện trước mặt cô la lối om sòm rồi làm âm ỉ một trận lắm.

Tô Trần đồng ý.

“Ok luôn, nếu cô muốn ở nhà bạn cô vài hôm hàn huyên tâm sự một chút cũng được, nhưng mai tôi cứ đưa cô đi xem nhà rồi xem có cần mua sắm thêm thứ gì không thì làm luôn, đợi đến khi cô muốn qua, thì tôi tìm người giúp cô dọn đồ.”

Anh ta sắp xếp chuyện lớn chuyện nhỏ đâu ra đấy, nghiêm túc như một ông già quản gia tám mươi tuổi.

“Vâng, thưa quản gia Tạ.” Tô Trần trêu chọc.

*

“Quản gia Tạ” hiệu suất làm việc cực cao, sáng sớm ngày hôm sau, đã có ngay một chiếc xe hạng sang màu vàng nhạt đỗ trước cửa. Thành Tuyết từ cửa sổ nhìn xuống, lắc đầu than phực: “Lai lịch của trợ lý mày là gì thế? Tìm đâu xe sang quá vậy mày?”

Lúc đó, Tô Trần đang ngồi trên salon lật giở cuốn tạp chí, chẳng buồn ngẩng đầu, đáp lời nhạt nhẽo: “Anh ta chỉ là một con quỷ nghèo kiệt xác bị các ngân hàng siết cổ do nợ mười tám thế tín dụng thôi.”

“Không thể nào.” Thành Tuyết lắc đầu tỏ vẻ không tin, vừa nói, cô lại vén màn cửa lên dò xét bên ngoài, “Tao nói mày này có phải mày ở ngoài được người ta... bao không hả.”

Tô Trần liếc mắt: “Mày nhìn tao giống à?”

Thành Tuyết kéo tay cô, quan sát một vòng trên dưới trái phải, chống cằm trầm tư một lát, nghiêm túc gật đầu một cái: “Giống mà, quá giống, da trắng mặt đẹp lại còn có khí chất, đáng người đẹp, eo thon, chắc chắn...Không bao mày thì bao ai, tao mà là đàn ông, tao bao mày luôn đó.”

Thành Huy chẳng biết gì cũng xen vào góp vui: “Em cũng bao, em cũng bao.”

Thành Tuyết ấn đầu thẳng nhóc đó qua một bên, cười mắng nó cút ra chỗ khác, đang lúc nháo loạn vui vẻ, tiếng chuông cửa vang lên.

Thành Huy đi ra mở cửa

Đứng ở cửa là một người đàn ông mặc âu phục, trông mặt chừng ba mươi tuổi, thân hình cao lớn vạm vỡ, nhìn thẳng nhóc cung kính cúi người chào, “Chào cậu, không biết Tô Trần tiểu thư có ở đây không?”

....

Căn phòng nằm trong một khu nhỏ ở phía tây thành phố Nhà Giang, không quá sầm uất, cũng không buồn tẻ vắng lặng.

Vị tài xế đậu xe trong gara, sau đó xuống đi vòng qua đầu xe mở cửa cho Tô Trần, đưa cô vào khu nhà. Căn phòng nằm trên tầng mười, tầng cao nhất, nhìn cảnh cũng không tệ, đẹp đẽ và tĩnh mịch, không hề nhốn nháo.

Tầng mười chỉ có hai căn nhà, cửa đối diện nhau.

Căn nhà rất rộng, kết cấu đơn giản, thông nhau, thoải mái. Tầng trên cùng có một gian phòng nhỏ, ngăn cách với gian ngoài bằng một cái ban công nhỏ

hình vòng cung, nhìn sang bên kia là những tòa nhà cao tầng thi nhau mọc lên san sát. Tô Trần nhìn xuống, hai bên đường là hàng cây bạch dương thẳng tắp, lặng lẽ đón gió, giống như những người lính gác đứng canh.

Cô xoay người đi xuống tầng, vị tài xế cũng theo xuống.

Tô Trần chậm rãi đi vòng quanh nhà, từ từ quan sát, từ từ suy nghĩ, phòng khách ở lầu một không lớn lắm, bởi có hẳn một quầy bar chiếm diện tích, quầy bar hình vòng tròn tông đồ lưu ly, sau là một tủ rượu gỗ màu nâu đỏ dựa lưng vào tường, bên trong bày rất nhiều loại rượu, đều là rượu Tây: whisky, vodka, champagne..

...Còn có cả rượu Tuyệt lợi mà Tô Trần thích nhất.

Cô bị chứng mất ngủ, buổi tối có thói quen uống rượu, không uống lại thấy khó ngủ. Tạ Hi quả thật hiểu sở thích của cô, cho nên vì cô mà dọn hẳn tới đây một tủ rượu thế này à? Nhưng Tô Trần không tin nổi, tên quý nghèo đói Tạ Hi mỗi tháng phải trả nợ làm sao sắm được cả một quầy bar sang trọng như thế này?

Ở một phương diện nào đó, Tô Trần cũng hơi cố chấp.

Ví dụ như nếu cô thích một thứ gì đó, cô sẽ đi khắp nơi để sưu tầm về, mua rất nhiều rất nhiều loại để ở nhà, nhưng cô sẽ chẳng bao giờ đụng tới chúng. Như rượu chẳng hạn, cô thích rượu, đi khắp nơi tìm các loại rượu, rượu mạnh, nhưng cô lại chưa bao giờ thử, trước khi ngủ cô cũng chỉ uống một ly nhỏ rượu tuyệt lợi giúp ngủ dễ hơn thôi.

Ví dụ như cô thích thuốc lá, sưu tầm các thương hiệu thuốc lá nổi tiếng. ....để ở trong ngăn kéo, nhưng cô chỉ dùng mỗi Nhuyễn Ngọc Khê

Còn cả nước hoa nữa, cô thích thu thập nước hoa, Dior, Chanel, Versace...Nhưng lại rất ít khi dùng, trừ khi là tham dự buổi tiệc nào trọng đại thôi.

Mỗi lần Tạ Hi cùng cô đi dạo phố mua sắm, túi lớn túi nhỏ xách về nhà lại chẳng dùng gì đến, anh ta chỉ mắng cô là đồ thần kinh, thừa tiền như thế chỉ bằng giúp anh ta trả nợ đi. Thật ra Tạ Hi lại cũng còn có điểm tốt, lúc cúi đầu trước mặt người khác thì tỏ vẻ đáng thương nhưng Tô Trần đã nói qua nhiều lần là giúp anh ta trả nợ.

Tạ Hi sẽ lại nhảy cẫng lên mắng cô: “Điện à, tôi mà phải lấy tiền của đàn bà con gái các cô á?”

Tô Trần có tiền, Tạ Hi biết.

Mấy năm nay tuy nói cô viết lách cũng không tệ, kiếm được kha khá, nhưng lúc Tạ Hi mới quen Tô Trần, cô thực sự có rất nhiều tiền, cô căn bản chẳng buồn để ý cái gì là danh vọng địa vị. Cùng cô nói về tiền bạc, sẽ chẳng bao giờ thuyết phục được cô cả, Tạ Hi chỉ cảm thấy cô nàng này thật không hợp với nhân gian khói lửa, cô giống như đứa con của thượng đế thất lạc nơi đây vậy, cô độc tịch tịch, hơn nữa lại hết lần này đến lần khác không coi trọng sự đời.

Lần này trở về, đơn giản là Tô Trần muốn thoát khỏi cuộc sống xa hoa trước đây, cô muốn tìm lại chính mình, có thể những gì mà Tạ Hi này đem đến lại giống như một cái lồng vàng nhốt lấy cô.

Thật ra trước khi rời khỏi Bắc Tầm, cô và Tạ Hi đã tranh luận nhiều lần.

Khi đó cô nói với Tạ Hi, cô muốn thay đổi cách sống của mình.

Tạ Hi có hỏi cô là cách nào.

Cô nhất thời không trả lời được, liền đáp: “Thì giống như cuộc sống của cô nhóc mới tới tổ mình ấy.”

Trong công ty có một cô gái mới tới khá giản dị, không màu mè, mặc mỗi một tông màu, ngày ngày bắt xe buýt đi làm, lúc tan sở lại lên tàu điện ngầm trở về, ở cùng bạn trai trong một căn nhà cho thuê nhỏ chừng hai mươi mấy mét vuông. Tô Trần đã nhiều lần thấy cô ấy tan làm, bạn trai đứng chờ ở cửa, sau đó hai người cùng ngồi tàu điện ngầm về nhà.

Một chút cũng không có cảm giác cô độc.

Ít nhất so với cô là không cô độc.

Tạ Hi nghe cô nói thế liền sỉ vả: “Còn lâu, cô mang mệnh nữ hoàng rồi, chuyển qua sống kiểu đó, không quá ba ngày, cô sẽ không chịu nổi nữa đâu.”

Tô Trần ra bên ngoài, dựa vào bức tường cửa căn nhà gọi điện thoại cho Tạ Hi, đầu óc đang tính toán xem sẽ hỏi Tạ Hi như thế nào về căn phòng này.

Tiếng tút tút vang lên hai lần.

Cô dựa lưng vào tường, một tay cầm điện thoại, một tay chống vào tường, ngón trỏ gõ gõ vô thức, đối diện chính là cửa thang máy, vôn thang máy đang dừng ở tầng một, bỗng nhiên bắt đầu đi lên.

Tô Trần nhìn chằm chằm vào con số bên trên, chờ đối phương bắt máy.

“Đỉnh đông” thang máy dừng lại ở tầng cao nhất, điện thoại cũng được kết nối.

Cửa thang máy chậm rãi mở ra hai bên, Tô Trần nhìn qua theo bản năng.

Từ Gia Diễn xách một túi bia từ trong thang máy đi ra, người mặc một màu đen, càng tôn thêm dáng vẻ gầy gò, tóc dường như vừa mới tắm xong, còn chưa sấy khô, phía sau có dính nước, óng ánh óng ánh, so với dáng vẻ ở sân bay hôm trước có chút lười biếng hơn một chút.

Tô Trần nhìn đến thất thần.

Thật ra Từ Gia Diễn hơi mệt, nhưng vừa rồi lại mới đoạt được chức vô địch nên cả đội bảo hôm nay muốn mở tiệc ăn mừng ở nhà anh. Có điều hôm qua anh mới bay tới San Francisco tập huấn, nửa đêm vừa bay về định nằm nghỉ ngơi do lệch múi giờ, cả bọn Mạnh Thần đã kéo tới rồi.

Mắt công xuống dưới tầng mua bia, lên tới nơi lại chạm mặt một cô gái mắt to tóc dài.

Thực ra thì cũng không có gì đặc biệt.

Quan trọng là, bên trong anh không mặc áo, chỉ mặc bộ đồ lông vũ màu đen dài tới gối, cổ áo còn chĩa bẻ, khóa kéo tới tận đỉnh.

Thế mà ánh mắt của cô nhóc này cũng to gan thật, cứ nhìn anh như vậy chăm chăm này giờ.

Trong điện thoại, Tạ Hi alo từ lâu mà không thấy tiếng trả lời, “Chị hai Tiểu Tô ơi! Sao rồi, cô hài lòng hay không?”

Tô Trần nhìn chăm chăm bóng dáng thon dài chừng chạc kia, từ từ phun ra hai chữ

“Hài lòng”

Hài lòng đến chết đi được áy.

Chú thích:

[1] Gank: Giết một đối thủ một cách bất ngờ

Mid: Người ở vị trí đi đường giữa.

[2] Bá Nhạc gặp được Thiên Lý mã:

Năm (770 – 500 TCN), thời Xuân thu chiến quốc, ở Trung Hoa có một người họ Tôn tên Dương là bậc thầy am hiểu về ngựa, qua vóc dáng, ngoại hình có thể tìm kiếm và biết được đâu là Thiên Lý mã – loài ngựa có sức khỏe dẻo dai, chạy xa vạn dặm, nhưng nhẹ như lông hồng, chân không in dấu, nên người đời nể phục gọi là Bá Nhạc.

Thiên Lý mã vốn là tên gọi của loại ngựa tốt và quý nhất trong các giống ngựa, nhưng rất ít người biết được nó. Song nhờ có Bá Nhạc mà Thiên Lý mã được phát hiện và trở nên nổi tiếng, quý hiếm trong dân chúng.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Từ Gia Diễn vừa mở cửa đi vào, trong phòng đã nhốn nháo ầm ĩ.

Nói là mở tiệc ăn mừng nhưng đám người này chẳng qua là muốn nhân cơ hội trước khi thi đấu mà lười biếng một chút thôi.

Mười mấy người trong đội chia làm hai tốp, đội phó TED Mạnh Thần cùng mấy người chủ lực đang đánh Texas Hold'em poker[1] ở tầng trên. Dưới tầng là một đám người mới đang dùng NES[2] của anh chơi Tetris[3] của Nga để luyện tốc độ tay, Từ Gia Diễn xách bia lên tầng trên, đám người Mạnh Thần Đại Minh đang vây quanh chiếc bàn nhỏ hào hứng sôi nổi, nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu nhìn ra, thấy anh đi lên vội hỏi: “Lão đại à đi động anh để đầu rồi?”

Chiếc bàn con chật đầy đồ, Từ Gia Diễn đưa tay dẹp qua một bên, đặt bia lên, “Chắc trong phòng ngủ.”

Mạnh Thần cười một cái, “Vốn định bảo anh mang mấy cái Durex[4] lên, lúc này Đại Minh mới khoác lác nói ván này cậu ta chắc chắc rồi, nếu thua sẽ biểu diễn cho mọi người xem thổi bóng bằng Durex. Có mới mẽ không?”

Từ Gia Diễn châm điếu thuốc, ngồi trên sofa tay vịn, ánh mắt liếc nhìn bài của Mạnh Thần, nhả ra một hơi khói, mỉm cười,

“Nhàm chán quá đấy.”

Mạnh Thần cũng cười cười, đưa tay sờ sờ lá bài cuối cùng, lặng lẽ liếc nhìn, thần bí nháy mắt với Đại Minh ở phía đối diện: “Em trai Đại Minh à, phen này chú phải coi chừng đấy nhé.”

Đại Minh khinh thường đáp: “Ngừa bài đi chứ còn gì, không phải cố tỏ ra thần bí, tôi không tin lần này ông lại thắng tôi nữa”

Mạnh Thần cười nhếch mép, lần lượt mở ra từng lá bài, về mặt đặc ý: ” Straight flush![5]”

F*ck!

Đại Minh thật không dám tin vào mắt mình, con người sắp rớt ra ngoài đến nơi rồi.

Chơi Poker đúng là khiến cho người ta thấy kích thích, chưa tới lá bài cuối cùng anh vĩnh viễn không thể biết số phận lá bài trong tay mình rốt cuộc sẽ như thế nào. Ví dụ như trong tay Mạnh Thần đây, 10 rô J rô Q rô K rô, nếu như là lá bốc lên không phải là 9 rô thì anh chẳng thể thắng được, hết lần này tới lần khác cuối cùng lại vẫn là lá 9 rô.

Mà trong tay Đại Minh là Flush[6], so với Mạnh Thần thì còn kém một chút, mọi người bắt đầu giễu cợt. Cậu ta giận nên quay ra chửi mắng một hồi, Mạnh Thần quay sang vừa gom tiền, vênh vang đặc ý, còn không quên xát thêm muối vào lòng Đại Minh.

“Ai nha, phải nhanh chóng đi xuống mua một Durex mới được, để cho Đại Minh còn biểu diễn cho chúng ta xem chứ nhỉ.”

Mọi người lại cười cợt, Từ Gia Diễn cúi đầu cười mím, đem tàn thuốc phui phui vào trong chiếc gạt tàn.

Đại Minh tức miệng mắng to: “Thối cái mẹ nhà ông ấy.”

“Sao lại còn mắng chửi người khác nữa chứ?” Mạnh Thần được lợi còn khoe tài: “Ngày thường lão đại không phải dạy chúng ta, nếu trong lòng trọng hơn thua như vậy, thì làm sao có thể đánh giải được có đúng hay không? Đôi khi ấy, thắng thua không quan trọng, mà quan trọng là chúng ta biết điều chỉnh tâm trạng của mình, phải vậy không, lão đại?”

Từ Gia Diễn hút thuốc, ánh mắt nhàn nhạt liếc nhìn anh ta một cái, thể hiện ý của anh cũng không khác biệt là mấy.

“Ông thắng mẹ nó hết tiền ăn tiêu của tôi cả tháng này rồi, tôi lấy gì để điều chỉnh tâm trạng hả?” Đại Minh gào thét, ức chế chỉ tay vào Mạnh Thần: “Ông biến đi, tôi không chơi với ông nữa, tôi muốn chơi cùng lão đại.”

Mạnh Thần phì cười, liếc mắt chỉ về phía Từ Gia Diễn: “Chú mày chắc không?”

Đại Minh: “...”

Từ Gia Diễn hút xong một điếu, dụi tắt tàn thuốc, đứng lên, đút hai tay vào túi quần, nói: “Mấy đứa đi mà chơi đi.”

“Anh đi đâu thế?”

Mạnh Thần vừa quay đầu ra, người đã đi tới đầu cầu thang, cũng chẳng ngoái đầu nhìn lại, chỉ giơ tay lên, lười biếng mở miệng: “Điều chỉnh lại nhịp sinh học một chút.”

Sau đó là một loạt tiếng lộc cộc bước xuống dưới tầng.

Mạnh Thần quay người lại, đứng dậy với lấy chai bia, dùng răng cắn nắp, ánh mắt ngó ngó bộ bài tú lơ khơ trên bàn, hỏi Đại Minh: “Còn chơi không?”

Đại Minh không thèm để ý tới anh ta, “Lão đại đi đâu thế?”

Mạnh Thần uống một ngụm bia, từ từ nhắm nháp, chép chép miệng, thần bí đáp lời: “Ai mà biết được ——”

Đại Minh bùng nổ: “Ông nói dối, chắc chắn ông biết điều gì rồi! Nếu không sao mấy năm nay lão đại nhất quyết không chơi poker cùng chúng ta? Nhìn anh ấy đâu có giống người không muốn chơi đâu.”

Mạnh Thần đổ một hộp bia lớn vào bụng, kiên định nói: “Lão đại chính là thế đấy.”

Vừa nghe thấy có mùi bát quái, Đại Minh là fan ruột của lão đại, bình thường nhất quyết không để cho ai nói xấu tí gì về lão đại. Hồi mới gia nhập đội, thỉnh thoảng anh ta nghe than phiền rằng lão đại nhìn bình thường cái gì cũng không để tâm, tâm trí như thể treo lơ lửng ở đâu đó, đến khi vào huấn luyện thì lại biến thành đại ma quỷ, nghi ngờ không biết có phải lão đại bị tâm thần phân liệt hay không, bị Đại Minh nghe thấy, anh ta liền tung một chưởng vào sau đầu của hai người mới tới kia, “Vớ vẩn, lão đại chính là tốt nhất đấy.” Anh ta trông cao lớn, đòn tay có sức có lực, làm cho hai cậu nhóc mới tới nhìn thấy trước mắt toàn sao là sao.

“Vậy tại sao anh ấy không cùng chơi với chúng ta nhỉ?”

Mạnh Thần cười híp mắt nhìn hấn: “Sao anh phải nói cho chú biết?”

“...Ông cứ mẹ đi.” Đại Minh chẳng hề nề nang đập cho anh ta một phát.

Mạnh Thần bị đau, giọng khàn khàn, chân co lên, “Dám đánh anh mày à, mày muốn làm phản đúng không?”

Đại Minh nhanh tay nhanh chân, không chờ Mạnh Thần động thủ đã biến mất như một làn khói rồi, Mạnh Thần nhìn chăm chăm vào bóng lưng anh ta, mắng: “Thằng nhóc con.”

Mãng mò xong, lúc này anh ta mới nhớ ra một chuyện, vội vàng đứng dậy đi xuống tầng dưới gỗ cửa phòng Từ Gia Diễn.

Từ Gia Diễn không hề ngủ, mà đang ngồi trước máy vi tính chơi game, trong phòng bật điều hòa, anh đã đổi sang áo phông mỏng màu xám tro, không bật đèn, cả người ẩn trong bóng tối, Mạnh Thần đứng sau lưng nhìn anh một hồi, phát hiện ra anh không chơi bằng máy chơi game, tò mò tiến tới: “Sao lại chơi trò này thế?”

Anh ừ một tiếng, đáp gọn lòn: “Giúp người ta test.”

Mạnh Thần lập tức nghĩ đến: “Mười một à?”

Từ Gia Diễn gật đầu một cái.

Mạnh Thần kéo ghế ngồi xuống cạnh anh, thu hồi lại giọng đùa cợt vừa rồi, nói đầy nghiêm túc: “À, quên không nói cho anh chuyện này.”

Màn hình máy tính phản xạ ánh sáng màu xanh, trò chơi này vốn không cần dùng đến chuột, toàn bộ quá trình đều làm việc với bàn phím, ngón tay Từ Gia Diễn thon dài, khớp xương nổi rõ, thao tác nhân vật trong game cực kì linh hoạt, thờ ơ ừ một câu, biểu lộ là mình có nghe.

“Em muốn nói là phòng bên cạnh có người sắp chuyển vào ở rồi.”

Ngón tay Từ Gia Diễn hơi ngưng lại, lát sau lại khôi phục như thường, lạnh nhạt hỏi: “Thì sao?”

“Là nữ đó!”

Chủ nhà hôm qua định gọi điện cho anh để nói về việc này, lúc đó Từ Gia Diễn đang họp bên San Francisco, chủ nhà gọi mấy cuộc mà không thấy bắt máy, liền gọi cho Mạnh Thần. Vốn căn phòng nhỏ bên cạnh kia khá là tốt, định chờ đến khi làm xong họp đồng thuê nhà thì để cho họ thuê, kết quả ngày hôm qua nhận được điện thoại báo rằng bọn họ không thể thuê được, Mạnh Thần tức giận chết định đi tìm ông chủ nhà tranh luận trái phải, ai ngờ rằng ông ta vừa cúp máy cái rụp đã tắt máy luôn.

Từ Gia Diễn chẳng biết là đang suy nghĩ điều gì, tay vừa mới dừng lại, nhân vật bị một phát súng, vỡ đầu, chết luôn.

Mạnh Thần kêu lên một tiếng chao ôi, tay chỉ vào máy tính, không thể tin được nói: “F*ck, anh chơi game mà đầu óc để đi đâu thế?”

Từ Gia Diễn cũng cảm thấy bất ngờ, bực bội gạt tay anh ta ra, cầm lấy điều thuốc trên bàn, châm một mồi lửa, không nhanh không chậm nói: “Tại cậu ồn ào quá.”

Excuse me? Trách mình sao? Mẹ nhà anh hấn là vừa nãy lại nghĩ tới đàn bà rồi.

Dĩ nhiên mấy câu này, Mạnh Thần chỉ có tức tối gào thét trong lòng mà thôi.

Ban đầu lúc còn ở ST, Mạnh Thần chỉ thích đi theo Từ Gia Diễn, cảm thấy anh không nói nhiều, lại thờ ơ, đáng vẽ không để bụng cái gì bao giờ. Lúc đó anh và Chu Thời Diệc là nòng cốt của cả đội, Chu Thời Diệc mặc dù cũng chẳng nói năng gì nhiều, nhưng so với anh thì cư xử có phần khéo léo hơn, lại đồng ý dạy dỗ. Từ Gia Diễn không giống thế, trầm mặc, trong mắt anh chỉ có nhiệt huyết, khi đó chẳng thèm để ý tới ai, dốc lòng dốc sức vào huấn luyện lên cao, ai biết, những lúc không có ai quan hệ của anh và Chu Thời Diệc rất tốt.

Lúc Chu Thời Diệc tuyên bố giải nghệ, trận đó anh tâm tình không tốt, đã biến mất một thời gian dài.

Sau đó Mạnh Thần tìm được anh, hai người ngày trước không hay trao đổi nhiều, phần lớn đều là Mạnh Thần đi theo Từ Gia Diễn, Từ Gia Diễn mặc dù ban đầu không để ý đến anh ta, sau đó cũng dần dần ngầm cho phép.

Khi đó Mạnh Thần cảm thấy, thật ra theo đuổi lão đại rất là đơn giản, mặt dày mày dạn ngày ngày dính lấy là được.

Mạnh Thần tìm được Từ Gia Diễn ở trong một quán bar, anh uống không ít, nhưng lúc đó còn tỉnh táo, không hiểu sao, anh ta cảm thấy lúc đó Từ Gia Diễn như thế nhưng lại là lúc sống tốt nhất trong thời gian qua. Anh ngồi trên ghế của quầy bar, trước mặt rất nhiều vỏ chai rượu cái thẳng cái nghiêng, miệng vẫn không ngừng rót rồi uống, đến khi ngum rượu cuối cùng vào bụng, một giọt cũng không thừa lại, anh cũng không báo nhân viên phục vụ cho thêm rượu, mà ngồi đó yên lặng hai mươi phút, sau đó ghé đầu hỏi anh ta:

“Tôi dẫn đội, cậu tới không?”

Lần thứ nhất Mạnh Thần không nghe rõ, hoặc nói đúng hơn là anh ta không dám tin vào tai mình.

Sững sờ nửa giây, a một tiếng

Từ Gia Diễn lặp lại lần nữa, phát âm cực kỳ rõ ràng, từng chữ từng chữ lần lượt phun ra: “Tôi nói là, sau này, tôi dẫn đội, cậu có tới không?”

Mạnh Thần dường như lúc đẩy gậy đầu theo bản năng

Mặc dù anh ta không biết trước con đường tương lai sẽ như thế nào, cũng không rõ Từ Gia Diễn rốt cuộc sẽ mang lại cho bọn họ thứ gì, nhưng đây chính là một loại sùng bái và tín nhiệm, làm cho anh ta tin một cách vô điều kiện.

Cùng nhau đi lên, chịu đựng không ít, quả thật mang lại cho bọn họ không ít vinh dự, danh dự, và nhiều thứ khác nữa. . .

Đồng thời cũng vì chuyện này, mối quan hệ của Từ Gia Diễn với gia đình càng lúc càng xấu, năm thứ ba đại học ra bỏ nhà đi, Mạnh Thần giúp anh tìm nhà, biết anh thích yên tĩnh, không thích nơi quá ồn ã, ban đầu tìm qua bao nhiêu chỗ mới tìm được chỗ như thế này, gần căn cứ, khu đất rộng lại yên tĩnh, đặc biệt gần sân bay, bay tới bay lui vô cùng thuận lợi.

Ban đầu lúc tìm được khu nhà này, Từ Gia Diễn nhìn trúng hai căn hộ ở tầng này, hơn nữa lại còn cùng một chủ nhà, anh định là mua một căn còn căn còn lại cho thuê, sửa sang một chút thành căn cứ tập luyện với khu nghỉ ngơi luôn. Như thế thì lúc có trận đấu, có thể tập luyện bí mật, không cần suốt ngày phải chạy đi chạy lại trung tâm luyện tập eSport, bởi vì bên đó thường xuyên có mấy người hâm mộ ở đó, dễ làm cho các đội viên bị phân tâm.

Mạnh Thần nói: “Hôm qua bà bác chủ nhà gọi điện nói cho em, phòng kia tạm thời không thể cho chúng ta thuê được, anh có biết tại sao không?”

“Tại sao?” Anh dựa người vào ghế.

“Nghe nói có một ông chủ lớn thuê căn đó với giá tiền gấp ba, nghe nói là để đỡ bạn gái vui vẻ, anh nói mấy ông chủ bây giờ đầu óc có phải có vấn đề rồi hay không? Nhiều tiền thế sao không mua hẳn một căn biệt thự luôn đi?”

Từ Gia Diễn bỗng nhiên nhớ tới dáng vẻ của Tô Trần.

Đôi mắt con mẹ nó đúng là lớn thật.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 5

CHUYỆN NGŨ: THƯỢNG QUAN SA HỖ

BETA: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT.

Ngày Tô Trần dọn nhà cũng không thông báo cho Tạ Hi. Hôm đó, Tô Trần đưa chìa khóa cho bác tài xế rồi mới để người ta trở về. Rất tận tụy với công việc, bác tài để lại số điện thoại của mình cho cô, đợi đến ngày cô dọn nhà thì gọi điện cho mình.

Tô Trần nói một tiếng cảm ơn.

Ngày thứ hai, Tô Trần đã thu dọn xong những thứ có giá trị. Vừa về được mấy ngày, đồ đạc cũng không loạn, thu dọn qua loa một chút là được.

Lúc này, cô đứng trước gương, tay cầm mấy bộ quần áo uớ m thử, cuối cùng chỉ vào một cái áo màu trắng nói: “Mặc cái này. Cái này thích hợp với mình.”

Tô Trần rất nhanh đã thay xong đồ, từ trong phòng bước ra, phía trên là một màu trắng thuần. Xương quai xanh tinh xảo, da dẻ trắng nõn, mái tóc đen nhánh dài tới eo, bộ ngực đầy đặn, bụng bằng phẳng, nửa dưới mặc một chiếc đầm dài màu đen, bên phải rẽ ra đến đầu gối, lộ ra một đoạn bắp chân tinh tế nhắn nhủ. Mất cả chân nhỏ nhỏ, lúc này còn chưa đi giày, chân trần đứng trên sàn nhà, cặp chân đẹp đẽ, trắng trẻo, bôi một lớp son móng, tươi sáng lại sạch sẽ.

Thành Huy mới đi đá bóng về, vừa mở cửa ra, tay còn ôm quả bóng, nhìn thấy Tô Trần lập tức ngẩn người, : “Ồ! Tiên nữ hạ phàm vào nhà chúng ta từ lúc nào vậy?”

Thành Tuyết dựa người vào cửa phòng, quay đầu lờm cậu một cái, mắng đôi câu, rồi kéo cậu về phòng học bài, lúc này mới nhìn Tô Trần, vẻ mặt đứng kiêu “Thằng thần sẽ khoan hồng, kháng cự sẽ nghiêm trị “. “Ăn mặc như thế là muốn quyến rũ ai?”

Thật ra nếu nhìn kĩ một chút sẽ biết, bình thường Tô Trần rất chú trọng chất lượng cuộc sống, tất cả đồ trên người cô không hề rẻ. Thành Tuyết biết nhà cô có tiền. Đến bây giờ, thứ mà Tô Trần dùng luôn là đồ tốt nhất, bất kể phương diện nào. Lúc còn ở trường học, bút, sổ, cặp sách, quần áo của Tô

Trần đều là nhãn hiệu nước ngoài mà Thành Tuyết chưa từng thấy qua.

Tô Trần có một cái bút máy, là cha cô tặng cô, cho người từ nước Pháp mang đến. Lúc đó Thành Tuyết thấy rất giả tạo, thời điểm đó còn ai dùng bút máy chứ.. Bút chì của mấy cô bé cũng là bút tự động hoa văn lòe loẹt, nhưng Tô Trần vẫn dùng bút máy kia. Chữ được viết ra từ bút máy, quả thực đẹp hơn nhiều.

Lúc giáo sư đọc bài văn mẫu của Tô Trần sẽ nhắc đến chữ của cô, đẹp mà ngay ngắn, có khí phách của thư pháp. Vị giáo sư văn học kia đến bây giờ vẫn còn nhắc tới cô trước mặt sinh viên. Không chỉ viết luận văn tốt, chữ lại đẹp, cô cũng là một học viên có phong cách nhất của ông.

Tô Trần đi học trước người bình thường một năm, lại nhảy hai cấp, thế nên mới mười sáu tuổi đã đỗ đại học. So với bạn học cùng lớp thì nhỏ hơn hai, ba tuổi. Học sinh ở độ tuổi này là đáng yêu nhất, không làm được chuyện thương thiên hại lý gì, chỉ có thể đầu võ mồm. Mà Tô Trần không nói nhiều, cũng không thích cùng người ta lập bè kết phái, thế nên luôn độc lai độc vãng, đi học có tài xế riêng đưa đón, gần như không nói chuyện với bạn học.

Vì vậy, cô chính là đề tài bàn tán của học sinh sau giờ học.

Chủ yếu là “Cái cô công chúa đó”, “Con nhỏ kiêu cách”, “Cái đũa có tiền”, nói cô giả bộ thanh cao, các nữ sinh chỉ dựa vào mấy điểm đó mà suy đoán linh tinh. “Lòng Từ Mã Chiêu, ai ai cũng rõ”[1]. Tô Trần chưa bao giờ đem mấy thứ này vào trong lòng, nhưng lúc đó cô rất ghét đi học. Duy nhất trong thời kì phản nghịch cũng xảy ra một lần bị áp bức quá mà bùng nổ, đó cũng là lí do cô ghét đi học. Qua lần đó, quan hệ giữa cô và Thành Tuyết trở nên thân mật hơn.

Bởi vì Thành Tuyết cũng bị những nữ sinh kia thoải mái bàn tán, lời nói khó nghe có rất nhiều. Thành Tuyết lười cùng mấy người kia so đo. Có người đã nói về mạng lưới quan hệ của nữ sinh, kẻ thù của kẻ thù thì chính là bạn.

Thành Tuyết dạy cô học hút thuốc. Lần đầu tiên khói thuốc xông vào miệng, cô bị sặc suýt chết, thiếu chút nữa thì hai mắt tối sầm, cổ họng, cả miệng toàn khói, nước mắt rào rào chảy xuống. Thành Tuyết cho rằng cô sẽ khóc, sẽ nhờ mình giúp đỡ, hoặc là khóc lóc xong thì nói không hút nữa.. Thế nhưng không hề, cô lau xong nước mắt, lần thứ hai đem điếu thuốc nhét lên miệng, rồi lần thứ ba, lần thứ tư...

Lúc đó Thành Tuyết rất muốn nói: Cô gái này thật cố chấp! Có vẻ khó sống chung rồi.

Trên thực tế, chỉ trong chuyện của mình Tô Trần mới cố chấp như vậy. Còn việc sống chung với cô thì rất dễ thương lượng. Không nói nhiều, hỏi gì thì đáp đó, sẽ nhớ rõ cậu thích ăn gì, thích làm gì, không thích ăn gì, không thích làm gì. Mà trí nhớ của cô tốt, chuyện gì cũng nhớ, thành tích lại ưu tú, yên lặng, không ồn ào cũng không thích làm khó nhau. Luôn có nam sinh thích hỏi cô cách làm bài, Tô Trần cũng không thấy phiền, sẽ giải thích từng thứ một.

Nhưng trừ học tập ra, vào lúc không có ai Tô Trần chưa bao giờ để ý đến những nam sinh này, Thành Tuyết cảm thấy rất buồn bực. Bạn học trong lớp cũng không có ít người “đẹp trai, cười tỏa nắng”, lớn hay nhỏ cũng luôn đi khuôn đồ trong phòng thể dục giúp Tô Trần. Qua nhiều lần thì có nam sinh quấy rầy cô, “Việc khuôn đồ nặng nhọc thế này, tại sao Tô Trần phải làm chứ.. Để đó, anh giúp em”

Giáo viên thể dục gãi gãi đầu, đỏ mặt, đá nam sinh đó một cái.

Mà lúc đó, Tô Trần vẫn ngồi yên tại chỗ, chỉ cúi đầu lật sách, không nhúc nhích, giống như người mà bọn họ đang thảo luận, chẳng hề liên quan gì đến mình. Thành Tuyết cũng có lúc bội phục cái định lực phi thường này của Tô Trần. Có lẽ, núi Thái Sơn có đồ cô cũng không biến sắc. Cô luôn như thế, một dáng vẻ nhàn nhạt, việc gì cũng không đáng lo, một cặp mắt sạch sẽ mà trong veo... Có điều, dưới đôi mắt đó, đang chứa đựng tâm sự không người hiểu thôi.

Năm cô thi đại học, cha cô đưa cho cô một lọ nước hoa, là Chanel 5, coi như quà sinh nhật.

Tô Minh Triều ra nước ngoài sẽ mua đồ về cho cô. Khi còn bé thì tặng búp bê, lớn lên thì tặng nước hoa, giày cao gót... Sau đó mới phát hiện, đồ ông đem về, Tô Trần đều bỏ chúng vào một cái hộp rồi nhét trong tủ quần áo. Cô không cần. Cho đến lúc đậu đại học, Tô Minh Triều gửi cho cô một lọ nước hoa Pháp, rồi phát hiện lúc cô vui vẻ sẽ dùng một ít ở nơi cổ tay, sau đó sẽ đi học..

Vì vậy, Tô Minh Triều mỗi lần xuất ngoại, luôn đem nước hoa khắp thế giới về cho cô.

Sau đó, Tô Minh Triều gặp chuyện không may, không còn ai đi sưu tầm nước hoa trên khắp thế giới cho cô nữa. Vì vậy cô tự mình mua cho mình. Không chỉ mua nước hoa, còn mua thuốc lá, rượu. Tô Minh Triều thích các nhãn hiệu thuốc lá nổi tiếng, thích rượu lâu năm. Ngay cả phần của Tô Minh Triều cô cũng tính vào.

Đơn giản, cô chỉ muốn nói cho tất cả mọi người, nhìn đi, tôi không phải vẫn sống tốt đó sao!

*

Buổi chiều, mặt trời tỏa nắng.

Đại Minh nằm phơi nắng trên lan can của sân thượng lầu hai. Từ Gia Diễn với Mạnh Thần đi đến, một tay Từ Gia Diễn khoác lên vai anh ta, một chân giẫm lên bậc thềm, cúi người xuống lười biếng hỏi: “Nhìn cái gì thế?”

“Đừng nhúc nhích.” Đại Minh nói, ánh mắt nhìn chằm chằm bên kia.

Từ Gia Diễn rút tay về liếc mắt với Mạnh Thân. Tầm mắt phóng qua bên kia, Mạnh Thân cũng nghiêng đầu, định nhìn xem là thứ gì. “Nghe Ken nói, cậu lên đây hút thuốc đã hai tiếng. Giờ sao? Muốn lên chỗ này trốn à? Máy ngày nữa sẽ thi đấu, tốc độ tay có đạt chuẩn không? Không muốn noi gương đại ca nữa à?”

Từ Gia Diễn cười cười xoay người, dựa lưng vào lan can, miệng ngậm điếu thuốc. Ngay lúc anh sắp bật lửa lên, bỗng nhiên nghe Đại Minh kích động hô to: “Lại đây nhanh lên!”

Bật lửa trên tay Từ Gia Diễn ngừng lại một lát, không có lửa, quay đầu nhìn theo hướng ngón tay của Đại Minh.

Mạnh Thân tò mò: “Có cái gì hả?”

“Tiên nữ đó!” Đại Minh hưng phấn nói.

Thật ra, Đại Minh chỉ tỉnh lên đây hút một điếu rồi sẽ xuống ngay. Ai ngờ lúc hút thuốc, đã nhìn thấy một nàng tiên đi ra từ ban công bên cạnh. “Tiên nữ” hình như đang phơi chăn, đi tới đi lui mấy chuyển, tóc bị bung ra. Đại Minh chỉ liếc một cái, rất nhanh đã bị mái tóc dài ngăn lại. Nhưng mà, lần nhìn thoáng qua này, khiến anh chẳng thể quên.

Mạnh Thân khinh thường: “Đẹp được bao nhiêu chứ! Nói không chừng lúc tẩy trang sẽ hù chết cậu đó.”

Đại Minh tự tin nói: “Da mặt rất trắng.”

Nếu nói cô gái này trang điểm, có đánh chết Mạnh Thân hẳn cũng không tin. Anh tình nguyện tin rằng trên thế giới này có quỷ, cũng không tin trên đời này có người trắng như thể bước ra cửa.

Mạnh Thân gõ trán Đại Minh, “Cách xa như vậy, làm sao có thể nhìn được màu da chứ.. Con mẹ cậu tưởng có thể mở thiên nhãn à?”

Đại Minh xoa xoa trán, người này tại sao lại không tin, trong cuộc sống sẽ tồn tại người đẹp chứ..

Lúc này, Tô Trần kiễng chân lên, quay lưng về phía bọn họ mà ướm thử quần áo, vạt áo luôn vén lên làm lộ ra một phần da thịt bên eo, trắng trẻo non mịn, mái tóc dài buông lỏng ở sau lưng, đáng vẻ yêu kiều làm người mơ màng.

“Tôi đánh cược một túi ngọc thạch. Đây chắc chắn là một mỹ nhân.” Đại Minh nói.

Mạnh Thân cười nhạt, “Nhìn không kĩ sẽ là một bóng lưng sắt thủ.”

Đại Minh cẩn thận quan sát, nói: “Khí chất thế này, tuyệt không phải là sắt thủ.” Nói xong liền đưa mắt nhìn Từ Gia Diễn đang rành rỏi tựa vào lan can hút thuốc. “Đại ca, anh nói có phải không ạ?”

Mạnh Thân cũng nhìn sang, người Từ Gia Diễn cong lại, cúi chỗ chống xuống lan can, tay đem tàn thuốc dụi tắt, thờ ơ,

“Đúng không?”

Đôi mắt kia thật lớn.

Mạnh Thân đến gần lên tiếng, “Thế nào cũng như nhau thôi. Nếu không thì ông chủ lớn sao lại đồng ý giảm giá tiền thuê nhà gấp ba lần cho cô ta vào thuê. Chắc, làm phụ nữ thật tốt. Dựa vào cái mặt cũng sống tốt được. Khó trách lại chịu chi nhiều tiền bơm chất hóa học vào khuôn mặt kia như thế.

Đại Minh liếc mắt: “Sao tôi lại nghe mùi chua đâu đây thế?”

Mạnh Thân đá anh ta một cái: “Cút, tôi đẹp trai như vậy.. Chua cái mẹ gì! Có thì cũng là cậu..”

“Cậu đẹp trai như đại ca sao?” Đại Minh nói, “Cạnh tranh nhan sắc, kĩ thuật, cậu hơn được đại ca sao?”

Hai người tôi một câu, cậu một câu, không ai chịu nhường ai.

Không đề cập tới chuyện này thì tốt hơn. Nhắc tới nó, Mạnh Thân lại không vui. Cứ tưởng chịu đựng qua nửa năm sẽ không cần mỗi ngày phải qua trung tâm luyện tập.. Thế nhưng, hết lần này tới lần khác lại gặp phải một tên chủ nhà khong biết giữ lời. Rót cuộc, chuyện này cũng để lại vướng mắc trong lòng anh ấy.

*

Buổi tối, Mạnh Thân cùng Đại Minh cãi cọ không ngừng, cuối cùng bị Từ Gia Diễn trực xuất về nhà, còn anh thì ngồi trên sô pha xem giải đấu liên hợp chuyên nghiệp.

Lúc đang đến cao trào thì chuông cửa vang lên. Rất nhiều lần, anh mới xoa tóc, đứng dậy đi mở cửa.

Cửa mở ra.

Anh ngăn người chớp mắt một cái, lúc đầu óc kịp phản ứng mới nhàn nhạt hỏi: “Có việc gì?”

Cô gái nhút nhát nói, “À, chào anh. Nhà em bị cúp điện.. Anh cho em mượn cây nến được không ạ?”

Chú thích:

[1]Lòng Tur Mã Chiêu, ai ai cũng rõ: Đây là một câu nói xuất phát từ điển tích trong “Tam Quốc chí”

Thời tam quốc, Ngụy đế Tào Mao nhìn thấy đại tướng quân Tur Mã Chiêu nắm quyền lớn, làm việc hống hách bá đạo thì không nhẫn nhịn được. Một hôm, ông ta triệu thượng thư Vương Kinh cùng ba đại thần vào trong cung, rất tức giận nói: “Đã tâm của Tur Mã Chiêu ngay cả người qua đường cũng biết, ta không thể ngồi đợi nó đến giết ta, hôm nay ta muốn cùng các người đi thảo phạt nó”. Các đại thần đều khuyên ông ta nhẫn nại, không nên chuốc đại họa vào thân, nhưng Tào Mao không nghe, tập họp các cấm vệ quân và các thái giám hầu cận lại đánh từ trong cung đánh ra.

Không ngờ, có người để lộ tin tức cho Tur Mã Chiêu biết, kết quả Tào Mao bị đâm thủng ngực ngã xuống xe mà chết, còn sự dã tâm phản nghịch Tur Mã Chiêu thì ngày càng rõ ràng hơn.

Giải nghĩa:

Muốn thành công thì phải biết nhẫn nhục, mà người biết nhẫn nhục là người có chí lớn; nhưng người khiêm tốn thì càng có chí lớn hơn, bởi vì nhẫn nhục chưa chắc đã có sự yêu thương chân thành để tha thứ, nhưng khiêm tốn thì có đủ yêu thương, tha thứ và cảm thông.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

EDIT: THƯỢNG QUAN SA HY.

BETA: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT.

Mấy phút trước, Tô Trần đang tắm bỗng nhiên “Bụp” một tiếng, đèn tắt, căn phòng rơi vào bóng tối, gờ tay lên không thấy được năm ngón.

Không có nghe nói thông báo hôm nay bị cúp điện mà! Trong màn đêm, cô tắm xong, lại lần mò đi vào phòng, lấy một chiếc váy dài xanh thẫm thay vào, đi lên ban công mượn ánh trăng hút thuốc.

Đốm lửa chập chờn, nhưng ở trong bóng tối lại hết sức rõ ràng, một tay Tô Trần kẹp thuốc, tay còn lại khoanh trước ngực. Đưa mắt nhìn ngôi nhà đối diện, đèn đuốc sáng trưng, hơi nheo mắt lại.

*

“Chào anh. Nhà em bị cúp điện. Anh cho em mượn cây nến được chứ?”

Lúc này, Tô Trần đứng trước cửa, tóc không ngừng nhỏ nước xuống, váy bị dính vì ướt, chất liệu vải hơi mỏng nên bị thấm, cô hơi ngước đầu, lặp lại lần nữa.

Từ Gia Diễn khoanh hai tay trước ngực, dựa lưng cửa, khoe miệng cong lên cười một cái. Nếu như Tô Trần không mù thì chắc chắn sẽ thấy được, anh cười rất mỉa mai.

“Mất điện?”

Lúc nói lời này, ánh mắt anh lướt qua người cô, khe hást hàm, chỉ chỉ cửa thang máy trên hành lang, thang máy vẫn còn hoạt động.

Đến lúc này Tô Trần mới hiểu, nhìn có vẻ chỉ có đường dây điện nhà cô bị hỏng. Hình như là nổ cầu chì.

Tô Trần gọi điện thoại cho chủ nhà, chủ nhà nói tối nay quá muộn rồi, ngày mai sẽ tìm người tới sửa.

Cô đứng một bên vừa gọi điện thoại, vừa nhìn Từ Gia Diễn một cái. Người này đang mặc một cái áo lông cừu màu xám tro, chiếc quần ở nhà rộng rãi, hai tay nhét vào túi, dựa lưng trên cửa, nghiêng mắt nhìn cô.

Mới nói được một nửa điện thoại đã hết pin, Tô Trần nhìn chăm chăm màn hình đen thui, má phồng lên rồi ngẩng đầu nhìn người đàn ông tựa lưng trên cửa, lên tiếng hỏi.

“Em có thể sạc pin ở nhà anh một lát không?”

Từ Gia Diễn ngồi dậy, cúi đầu nhìn cô, đôi mắt đen yên tĩnh. Im lặng một lát, bờ vai run run anh mới thờ ơ nói: “Được thôi.”

“Cám ơn, để em về lấy dây sạc nha.”

Tô Trần cầm dây sạc pin, đi được nửa đường thì quay trở lại lấy cái áo nhưng khoác thêm, lúc này mới tiếp tục đi qua.

Cửa mở, không có đóng, Từ Gia Diễn đã leo lên ghế salon làm tổ tiếp tục xem trận đấu. Cô đóng cửa lại, đi vào, đầu anh cũng không thèm chuyển, tầm mắt nhìn chăm chăm màn hình ti vi, miễn cưỡng nói: “Tự mình tìm chỗ đi.”

Cũng là một kiểu nhà trọ nhưng bên này của anh có vẻ rộng rãi hơn. Được rồi, cái này là do cái tủ rượu xa hoa của Tô Trần đã chiếm một nửa phòng khách.

“Ngủ.” Anh xoa xoa tóc, xoay người rồi đi, sau cùng lại quay đầu nhìn cô, dặn dò: ” Lúc đi, nhớ khóa cửa.”

Tô Trần nghe lời gật đầu.

Tô Trần nghiêm túc xem một bộ phim thần tượng trên ti vi, nam chính với nữ chính vì hiểu lầm nên chia tay. Bảy năm sau thì hai người gặp lại, sau đó là một hồi yêu hận tình thù chém giết lẫn nhau.. Dây dưa thế nào mà kéo dài đến hơn tám mươi tập phim.

Từ Gia Diễn nằm trên giường nghịch trò chơi trên điện thoại, mặc dù hôm qua thức suốt đêm, thế nhưng bây giờ vẫn không buồn ngủ.

Kì quái. Lúc này ngay cả trò chơi cũng chơi không nổi, anh phiền não ném điện thoại xuống. Đi xuống giường, tìm dép, mặc đồ vào, mở cửa ra.

Tô Trần chuyên chú xem phim.

Từ Gia Diễn dựa vào tường, tay cầm một liều thuốc, trong ti vi nam chính đang quỳ gối cầu xin nữ chính tha thứ. Nói chuyện không được thì diễn ra tình tiết cưỡng hôn. Nội dung phim bình thường, anh cảm thấy nhàm chán cực kỳ, thế nhưng cảnh này, cô lại thấy rất nồng nhiệt.

Anh phát hiện, em gái mất to cũng thật nhàm chán, cuộc sống thật không thú vị gì hết.

Không biết cô cởi áo khoác lúc nào, trên người bây giờ chỉ mặc một bộ đầm dài mỏng manh, tóc vẫn còn ướt, từng giọt nước nhỏ xuống làm sau lưng ướt một mảnh, áo ngực như ẩn như hiện.

Anh nhả ra một ngụm khói, mi hơi nhú lại đem tàn thuốc bỏ vào gạt tàn rồi xoay người trở về phòng. Chỉ chốc lát sau, lại cầm một cái máy sấy tóc màu đen đi ra, sải bước đến trước mặt Tô Trần, “Cạch ——” đem máy sấy bỏ trên chiếc sofa bên cạnh Tô Trần.

“Cô sấy tóc đi.” Anh vừa hút thuốc vừa nói.

Tô Trần hoàn hồn lại, ngửa đầu nhìn anh chăm chăm, một đôi mắt sáng ngời lại trong suốt, nhất thời không hề nhúc nhích.

Cặp mắt to tròn kia làm anh phiền lòng một trận, giọng nói có chút lạnh nhạt, không nhịn được nói: “Sao hả? Còn muốn tôi giúp cô à?”

Cảm nhận được anh không vui, Tô Trần lấy lại tinh thần, thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt hỏi: “Ngồi ở đâu sấy?”

Từ Gia Diễn phui tàn thuốc, chỉ tay vào chỗ trống bên cạnh ổ cắm điện nói: “Ở đó cũng được.”

Tô Trần gật đầu một cái, cầm máy sấy tóc đi tới đó, Từ Gia Diễn đi thì anh liền ngồi xuống, cầm máy PS[1]nhấn mấy cái, hiện lên hình ảnh đang vào trò chơi, liều thuốc ngậm trong miệng, khom người lấy một cái tay cầm trò chơi trong ngăn bàn ra, sau đó kết nối với ti vi, tiếp tục làm ổ trên sofa chơi game. Là một trò chơi đá bóng thực tế, Tô Trần có chơi qua mấy lần, nhưng tất cả đều là có người giúp đỡ.

Vừa sấy tóc, vừa nhìn người kia.

Hình như, trò chơi nào anh cũng giỏi, điểm này, không thể nghi ngờ.

Anh rất cao, hơn 1.85m, lúc này đang cong lưng ngồi trên sofa, hai chân tách ra, cánh tay đặt trên đùi, nắm tay cầm trò chơi trong tay, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng. Cái tay cầm kia giống như đã nhập vào thân thể anh, thao tác hết sức lưu loát lại đẹp mắt.

Quan sát một lúc mới phát hiện, lúc anh chơi game, thật sự rất... đẹp trai, vẻ mặt ung dung lãnh đạm, thỉnh thoảng có sai lầm cũng sẽ không giống mấy nam sinh gào khóc kêu to hoặc là chửi bậy. Thế nhưng anh có một hành động nhỏ, có vẻ là thói quen – liếm môi một cái.

Người này không giống Tạ Hi, chơi xong một trò, sẽ thấy thỏa mãn.

Một ván đã kết thúc, hình ảnh nhắc nhở đang chờ tiến độ còn cần một ít phút, anh đem tay cầm ném sang một bên vươn tay lấy gói thuốc trên bàn. Tìm một lát lại chẳng có gì, vì vậy anh chuẩn bị đứng dậy lấy gói mới.

Thấy tóc đã khô Tô Trần mới rút máy sấy khỏi nguồn điện.

Từ Gia Diễn vừa vịn đi tới bên cạnh cô “Đợi một chút.”

Tô Trần đứng thẳng không nhúc nhích, anh đứng trước mặt cô, cúi người cầm lấy máy sấy, một lần nữa cắm dây vào ổ điện, từ trên cao nhìn xuống, cầm hướng phía sau chỉ chỉ.

“Xoay qua chỗ khác.”

Tô Trần nghe lời xoay qua chỗ khác.

Tiếng ong ong của máy sấy nháy mắt lại vang lên, gió nóng mãnh liệt thổi lên lưng cô. Không hề có kỹ xảo gì, một trận sấy loạn, tâm tình còn có chút nóng rực.

Cô cũng rất nóng rực.

Sau lưng dần dần khô ráo không ướt nữa, anh cầm máy sấy ném một cái, thanh âm trầm thấp, “Được rồi.”

Tô Trần cúi đầu, gương mặt hồng hồng thấp giọng nói cảm ơn.

Từ Gia Diễn chế giễu cong khóe miệng, chỉ vào màn hình điện thoại di động, “Đầy pin rồi.”

Ý nói là, cô có thể đi rồi.

Tô Trần về phòng, đèn thui, không bật đèn được, cô lấy một chai rượu trong tủ, cầm thêm một cái ly đi lên sân thượng, mượn trăng, hút một điếu thuốc, tích mịch rót rượu vào ly, ngồi xuống một lát lại kéo dài hơn nửa tiếng đồng hồ.

Đêm tối phá lệ yên lặng, gió lạnh ào ào quét tới, cây cối chung quanh bị thổi ồn ào một trận.

Sáng sớm ngày hôm sau chủ nhà đã gọi thợ sửa điện tới.

Thợ sửa điện tìm được áp-tô-mát tổng, xem xét một hồi rồi kết luận nói.

“Có thể do quá cũ rồi nên bị nổ cầu chì thôi.”

Tô Trần mặc một cái áo ngắn tay cùng chiếc quần dài, bên ngoài quàng một chiếc khăn da dê, đoạn trang đứng một bên, hỏi chủ nhà: “Vậy phòng bên cạnh sao không bị cúp điện?”

Di chủ nhà giải thích nói: “Tên đẹp trai ở phòng bên cạnh kia, nghe nói là nếu bị mất điện sẽ không sống nổi nên anh tự sửa lại mạch điện, trong nhà hình như có mấy cái máy phát điện dự bị nữa.”

Tô Trần ừ hai tiếng.

Thang máy đình đông vừa vang lên, một đám người từ trong đi ra. Chính xác mà nói thì là một đám trẻ đang tuổi vị thành niên. Dẫn đầu là tên tóc vàng Tô Trần hình như đã gặp anh ta. Đúng rồi, chính là cái người ngồi bên cạnh Từ Gia Diễn ở sân bay.

Chủ nhà nhìn thấy Mạnh Thần, ánh mắt có chút né tránh, thân thể di chuyển ra sau lưng Tô Trần. Kết quả Mạnh Thần liếc mắt một liềm thấy vóc dáng khổng lồ của bà, cửa cũng không mở, trực tiếp đi về phía bên kia, “Ai — di chủ nhà, con nói này....”

Mấy nam sinh nháy mắt liềm ồn ào, tất cả theo anh đi qua bên này.

Mạnh Thần đi đầu, xấu xa cười đi tới phòng của di chủ nhà “Di sửa cái gì vậy?”

Chủ nhà coi như sợ tên nhóc này, qua loa lấy lệ nói: “Nổ cầu chì, cậu bận thì đi đi.”

Lúc đầu Tô Trần vẫn đưa lưng về phía bọn họ, nghe tiếng cũng chỉ quay đầu lại nhìn, liếc mắt một cái cũng đủ khiến Đại Minh hưng phấn, ánh mắt sáng lên, cậu ta đột nhiên chọt Mạnh Thần một cái ý vị thâm trường nói, “Một túi ngọc nha!”

Ánh mắt không vui của Mạnh Thần quét qua. Chẳng có gì đẹp, hay là da trắng, ngũ quan tinh tế sao?

Anh rất không tình nguyện mà buông tha, nói với di chủ nhà “Di, di thật không tốt bụng nha!”

“Không thấy di còn bận hay sao? Có việc gì thì để sau rồi nói.”

Mạnh Thần không để ý tới anh, tiếp tục ồn ào lên: “Cô gái đẹp như vậy, buổi tối mất điện sẽ sinh sợ hãi. Di cho người ta thuê căn phòng như vậy, thật sự rất không hiền lành gì.”

Chủ nhà: “Di không phải đang sửa lại sao? Con đừng làm di loạn thêm.”

Mạnh Thần hiểu được ý trong câu này, đại khái chỉ có mình Tô Trần nghe không hiểu. Bất quá nhìn thái độ này của anh, Tô Trần cũng biết người này

không thích mình.

Một lúc sau cũng đã sửa điện xong, Tô Trần khách khí tiễn chủ nhà xuống lầu. Ngay lúc này, ba người ở cửa đối diện đang hút thuốc lá cạnh lan can. Nhìn cánh cửa căn phòng kia vang lên tiếng cười khanh khách.

Đại Minh đắc ý nói, giống như đang khen bạn gái mình: “Như thế nào? Đẹp không?”

Mạnh Thần khinh thường, “Đẹp cái rắm, lằng lơ thì có.”

Đại Minh khịt mũi coi thường: “Sao nào? Trên mặt không hề trang điểm, cậu còn nói lằng lơ ở nơi nào chứ?”

Mạnh Thần chính là thích gây chuyện, “Con mẹ nó có cô gái nào trời mùa đông ăn mặc kiểu đó không?”

Đại Minh không hiểu nhìn sang, ăn mặc thế nào? Không phải rất bình thường sao?

Đại Minh nói: “Ài nha, cậu là có thành kiến với cô ấy rồi, cho rằng cô ấy chiếm căn phòng kia. Chúng ta huấn luyện ở nơi nào cũng giống nhau mà. Tôi cảm thấy như vậy, cậu cùng một cô gái tính toán làm gì chứ!”

“Cậu thì biết gì!” Mạnh Thần nói

Thời điểm thi đấu chính thức, từng giây từng phút đều là thời gian, nếu không tại sao mỗi lần tập huấn ở nước ngoài hoàn toàn một kiểu khép kín. Mọi người, ngay cả ăn cơm hay đi vệ sinh cũng cùng một chỗ.

Càng nghĩ càng không cam lòng: “Nếu không chúng ta nghĩ biện pháp đuổi cô ấy ra khỏi chỗ đó?”

Từ Gia Diễn vẫn không lên tiếng, dựa lên lan can, đem nửa điếu thuốc ném vào gạt tàn rồi ngồi dậy, tầm mắt nhìn chăm chăm thân ảnh nhỏ gầy ở dưới lầu. Đứng ở nơi đó, cô trông rất lẻ loi, một mình như vậy, cảm giác phiền não lại dâng lên.

“Được rồi, giải đấu vòng bảng LPL[2]chuyên nghiệp sắp bắt đầu rồi. Đừng có để lãng phí thời gian trên người cô ta.”

Mạnh Thần bất mãn nhỏ giọng thăm thì: ” Mẹ nó! Không phải anh cũng giống như Đại Minh, vừa ý cô ta chứ?”

“... Vừa ý cái gì?” Trong mắt anh đều là cảnh cáo.

Mạnh Thần chột dạ cúi đầu xuống, không nói lời nào.

“Coi như cậu có thể đuổi người đi được, vậy làm người ta khóc ai đi dỗ? Tôi đi dỗ? Hà?”

~~~~~*

Chú thích:

[1] PS: PlayStation: Là một hệ máy dùng để chơi game, có thể kết nối với TV.

[2] Giải đấu vòng bảng LPL: LPL là cụm từ viết tắt của LOL Pro League (Giải đấu Liên minh huyền thoại chuyên nghiệp) – một giải đấu được tổ chức mỗi năm một lần vô cùng danh giá của các game thủ LMHT ở Trung Quốc. Chính vì vậy mà LPL đã trở thành giải đấu đẳng cấp mà không phải bất cứ đội nào cũng có thể tham gia.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

EDIT: THƯỢNG QUAN SA HY.

BETA: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT.

~~~~~*

Ngày kế tiếp Tô Trần thức dậy khá sớm. Thay một bộ đồ thể thao, đi xuống lầu chạy bộ vòng quanh tiểu khu. Kiểu rèn luyện này thực sự không có nhiều người làm, chủ yếu cũng chỉ có một ít cụ ông, cụ bà thôi.

Thói quen tập thể dục buổi sáng của Tô Trần là do Tô Minh Triều dạy, mỗi ngày đều phải chạy. Ở những chuyện khác, Tô Minh Triều cũng rất thoải

mái, duy chỉ có việc này thì không có ngày nào cho cô nghỉ. Thật ra, vào thời điểm đó, Tô Minh Triều thấy con gái mình mượn thời tiết tìm cớ lười biếng, cho dù Tô Minh Triều dùng biện pháp gì cô cũng không thêm đề ý. Tính tình cô ngang bướng lại quật cường, Tô Minh Triều nói thế nào cũng không chịu nghe.

Sau này Tô Minh Triều không ở đây, tính tình cô thay đổi, sáu rưỡi sáng mỗi ngày đều đi tập thể dục.

Sáu rưỡi trời mùa đông, sắc trời hơi sáng, gió lạnh vù vù quét qua mặt cô. Nhìn ra xa cũng chỉ là một màn sương trắng, hai bên đường là hàng cây bạch dương lẳng lẳng đứng. Thân cây cao ngất mà bên bìa, sương mù lượn lờ, Tô Trần dọc theo con đường này chạy mấy vòng. Lúc lên lầu thì gặp người tóc vàng đến tìm Từ Gia Diễn, trong tay mang theo điểm tâm.

Hai người đều ở đây chờ thang máy.

Một lát sau, ”Này —” Tóc vàng gọi cô.

Tô Trần quay đầu nhìn anh ta.

Tóc vàng cười đến không thể nghi ngờ có ý tốt: “Cô đã từng nghe nói chưa?”

“Cái gì?” Tô Trần nghi hoặc hỏi.

Nụ cười của tóc vàng như sâu hơn “Mấy năm trước, có người trên dây lầu này nhảy xuống... Và sau đó — thành thịch — người đó đi đòi nhà ma.”

Tóc vàng dùng tay làm động tác cho cô hiểu rõ.

Tô Trần bình thân quay đầu trở lại: “... Ừ.”

Thang máy tới, cô đi vào trước.

Tóc vàng vội vàng đi theo, tiếp tục nói với cô: “Là một cô gái, cũng là tóc dài giống như cô— ”

Anh còn lấy tay chỉ đầu tóc của cô.

“...”

Tóc vàng nói tiếp, thanh âm trở nên kinh khủng khó hiểu, “Nghe nói, lúc trước cô ta ở trong căn phong hiện tại của cô, chính xác là từ trên ban công lầu hai nhảy xuống— ”

Thang máy đến, cửa mở ra, Tô Trần đi ra ngoài, đầu óc suy nghĩ một chút rồi dừng lại, xoay người nhìn anh.

“Anh Hoàng, tôi tặng anh một câu ”

“...”

“Tâm có tà niệm, tự nhiên sẽ không có chỗ tốt. Miệng nói chuyện thị phi, ắt sẽ bị họa đổ vào.” Cô bình thân nói, nói xong, xoay người mở cửa.

Mạnh Thân trong nháy mắt bùng nổ.

Con mẹ nó ai nói với cô tôi họ Hoàng?

*

Ban đêm, lạnh như nước.

Tô Trần ngồi trước máy tính, nhiều lần suy nghĩ liền quyết định gõ — Pot.

Trang web đầu tiên nháy mắt hiện ra mấy triệu tin tức cần tìm kiếm.

Cô mở Bách khoa bách độ (Baidu Baike)[1]

Pot, sinh ngày 12/1/1987 ở thành phố Nhã Giang. Là game thủ cấp leader của các giải đấu LOL, CS[2]. Trước đây là chủ lực chiến đấu của ST, hiện nay là đội trưởng của đội TED, người đầu tiên giành lấy cúp vô địch giải đấu quốc tế bằng WG, có mấy trăm vạn người theo dõi trên trang cá nhân. Kế tiếp là bảng sắp xếp thứ tự, mỗi năm, hầu như đều giật hơn mấy chục giải thưởng. Thậm chí còn có công ty trò chơi, đều chỉ ra một khoản đề thưởng lượng quyền sử dụng hình ảnh của anh cho game mình, còn lấy tên anh để đặt nữa.

Mở câu lạc bộ LOL tư nhân...

Người trong giới đánh giá anh, vô cùng nhất trí với hai chữ — thần thoại.

Có người nói: “Mười năm mài một thanh kiếm, mai sau mài được mũi nhọn.”

Tất cả mọi người đều cho rằng, trong cái giới này sẽ không có Pot thứ hai.

Cô mở trang khác lại ngạc nhiên phát hiện trong bảy triệu kết quả tìm kiếm tiếp theo, phát hiện anh bị thổi phồng không khác gì các tiểu sinh đang nổi tiếng trong showbiz. Chẳng hề có tin tức tình cảm gì, người yêu thích anh muốn sinh con cho anh, chỗ nào cũng có. Tô Trần vào trang weibo nhà văn Nam Tuyền của mình để tìm kiếm Pot, phát hiện có hơn mười triệu lượt like và 6 lượt theo dõi

Tô Trần nhấn xem, không có trang chính nào, chủ yếu là bài của weibo khác thôi. Nhưng mấy bài viết của các weibo gần đây nhất vẫn là tin tức của đội TED. “Cuối tuần sau, đội TED sẽ xuất hiện trong trận đấu vòng tròn bán kết LPT, chuyến bay đến San Francisco vào mười giờ ngày thứ sáu. Có thể gặp Pot nam thần hay không là tùy thuộc vào may mắn của bạn!”

Trước lúc thoát ra, cô suy nghĩ một chút, hay nhấn quan tâm đi.

Tô Trần nhìn số lượng người yêu thích mình cũng hơn năm triệu. Vì cô rất ít khi lên weibo, nên có một fan sử dụng tiện ích để mỗi khi cô lên weibo thì sẽ nhận được thông báo. Cơ bản là không quá 30s thì sẽ điền cuồng gửi tin nhắn cho cô.

Lúc này fan bùng nổ.

0: Đặc biệt thông báo! Lại có chủ đề hot nhất rồi! Mọi người cẩn thận xem đi, người này lại là một đại V nha. Hơn mười triệu fan, nhìn lại một chút, người này con mẹ nó đang theo dõi đại thần đó.

Tin nhắn riêng, bình luận không ngừng tăng lên. Tô Trần tiện tay mở mấy cái.

Fan cuồng 1: Fuck, thần tượng của chúng ta lại theo dõi đại thần. Đó là Pot nha. Đây thật sự là người đầu tiên mà thần tượng quan tâm nha.

Fan cuồng 2: Người thấy có mùi JQ. Xin lỗi, bản thân có cái lỗ mũi chó nhạy bén.

Fan cuồng 3: Pot đẹp trai như vậy! Thần tượng, cô muốn cướp chồng của tôi thiệt hả??

Fan cuồng 4: @Nam Tuyền, @Pot, hai người muốn thành cp à?

...

Thế thì sao chứ, Pot cũng đâu có xem

Tô Trần xem được một nửa rồi vận động cổ một chút. Tính đi rót một ly nước, lúc đứng dậy, “Bụp —” một tiếng, căn phòng trong nháy mắt rơi vào bóng tối, chỉ còn lại ánh trăng nhợt nhạt ngoài cửa sổ chiếu vào.

Thiếu chút nữa cô đã nghĩ rằng mình bị mù, thật lâu mới phản ứng lại.

Lại bị cúp điện?!

Cả phòng chỉ có máy tính xách tay vẫn sáng, ánh sáng màu lam chiếu sáng. Nhờ ánh trăng yếu ớt, cô đến bên cửa, kéo một cái, thang máy vẫn còn hoạt động... Cho nên, nhà cô lại bị mất điện?!

Cô lập tức gọi cho chủ nhà, chủ nhà cũng buồn bực nói, “Không phải chứ.. Điều này là không thể nào. Bây giờ tôi cũng hết cách rồi. Vậy chờ đến ngày mai tôi gọi người tới xem lần nữa được chứ?”

Cúp điện thoại, Tô Trần có chút buồn bực ngồi xỏm trước cửa. Nghĩ lại những việc đã qua trong mấy ngày thì không khỏi thấy quá xui xẻo.

Viết văn viết mãi không ra

Ở nhà thì bị cúp điện.

Nhìn hành lang đen thui, đầu óc bỗng nhiên hiện lên câu nói của tóc vàng lúc sáng, “Nghe nói, lúc trước cô ta ở trong căn phòng hiện tại của cô, chính xác là từ trên ban công lầu hai nhảy xuống—”

Sau lưng một trận lạnh lẽo.

Cô không nhận được âm thầm mắng nhỏ một câu, mụ nội nó.

Xoay người tìm chai rượu đỏ trên tủ rượu, sang cách vách gỗ cửa.

Lần thứ nhất, không có ai trả lời.

Cô một tay cầm chai rượu, một tay gõ nhẹ trên cửa. Ở bên trong lúc này mới truyền đến một tiếng bước chân lè mề. Giây kế tiếp, cửa mở

Hình như Từ Gia Diễn mới tắm xong, trên cổ còn treo cái khăn lông màu đen, tóc ướt nhẹ rơi tung, trên người mặc một cái áo trắng ngắn tay chữ T, thiết bị sưởi trong phòng vừa đủ. Phía dưới mặc quần dài màu đen, đập vào mặt đều là một lần tắm rửa mát lạnh. Anh tuy có hút thuốc, nhưng trên người luôn có cảm giác sạch sẽ mà tươi mát.

Anh khoanh tay, đứng dựa vào cửa hỏi cô: “Có chuyện gì?”

Tô Trần đưa chai rượu lên trước mặt anh, giống như đang lấy lòng, “Làm một ly chứ?”

Từ Gia Diễn liếc mắt một cái, theo thói quen hơi nhú lên mi, không vui hỏi, “Vì việc này?”

Tô Trần gật đầu.

Anh thả tay xuống, người lẩn nữa đứng thẳng, không chút do dự đóng cửa lại.

Tô Trần vội vàng lấy tay chặn lại khe cửa, cả người tựa vào cánh cửa, làm bộ tội nghiệp nói: “Em có thể ở chỗ anh một lát không? Em mời anh uống rượu nha!”

“Không uống.” Anh đẩy tay cô ra không chút do dự, một chút tình người cũng không muốn để lại.

Tô Trần nóng nảy, “Chỗ em lại bị mất điện — ”

Anh tốt bụng đề nghị: “Vậy cô ngủ sớm một chút đi.”

“Điện thoại em hết pin rồi.”

“Ngủ thì nghịch điện thoại làm gì?”

“Em... sợ.” Cô hơi thấp xuống đầu.

“Hiểu.” Anh giữu cột cong khoe miệng, “Cô muốn ngủ ở phòng tôi?”

Tô Trần: “...”

“Ba ——” một tiếng, anh không chút do dự đóng cửa lại.

—— Thật sự không có tình người. Cô nghĩ.

Tô Trần dựa vào tường, đứng một hồi, động động quai hàm. Lúc chuẩn bị rời đi thì cánh cửa sau lưng lại mở ra. Từ Gia Diễn sắc mặt không kiên nhẫn, nghiêng đầu nhìn cô, giọng nói nặng nề, “Đi vào.”

Cô gái thoáng chốc nhếch môi cười, nụ cười đẹp đẽ. “Được ạ.”

“Cô ngồi ở đó đi.” Nói xong, anh cầm khăn lông lau tóc rồi đi vào trong, Tô Trần gọi anh lại, “Khoan đã ——”

Anh quay đầu, tay dừng lại, không kiên nhẫn hỏi: “Sao?”

Tô Trần chỉ vào cầu thang, “Em có thể lên lầu hai không?”

“Tùy cô.” anh nói xong cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi vào phòng ngủ.

Tô Trần đương nhiên cảm giác được, tâm tình anh hôm nay không tốt lắm.

Tâm tình Từ Gia Diễn hôm nay quả thực không tốt. Nguyên nhân là Từ Quốc Chương gọi cho anh, bảo anh ngày mai nhất định phải về nhà.

Hai cha con anh, ngay từ lúc anh chọn game thì quan hệ vẫn không hòa hợp. Thậm chí, đến bây giờ thì ngày càng tồi tệ. Từ Quốc Chương đối với anh rất lạnh nhạt, dùng hết lời ác độc trên đời để dạy dỗ con trai. Mà anh thì không nói lời nào, dùng biểu tình lạnh nhạt đáp lại cha anh.

Lúc Từ Gia Diễn lên lầu lấy đồ thì thấy Tô Trần đang dựa vào lan can trên sân thượng gọi điện thoại. Là bộ đồ mặc hôm phơi quần áo. Áo hở vai màu trắng cùng với một cái váy xê tà, lộ ra một đoạn cẳng chân trắng nõn. Ánh trăng chiếu lên người cô, cả người như phát sáng. Trong tay cầm chai rượu đỏ không hề rớt đã rơi đi một nửa.

Anh cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, nhanh như vậy đã uống xong nửa chai?

Từ Gia Diễn cảm thấy cô gái này có chút ý tứ.

Tô Trần vẫn đang nói chuyện với Thành Tuyết về vấn đề bị cúp điện: “Không biết là có vấn đề chỗ nào, đã kêu người tới sửa rồi, tối hôm nay lại cúp.”

Thành Tuyết cho đề nghị: “Có muốn mình tìm người xem giúp cậu không?”

“Không cần đâu, chủ nhà có thể giải quyết.”

Thành Tuyền: “Được rồi, bây giờ có muốn tìm việc làm không? Trường học gần đây thiếu nhân lực, hay là cậu đến giúp mình mấy ngày?”

“Tính mấy ngày nữa rồi tìm. Trường học thì thôi đi. Nhìn thấy học sinh là đau cả đầu.”

Thật ra Tô Trần từng làm rất nhiều công việc lẻ tẻ, chẳng qua là không lâu dài thôi. Theo cách nói của Tạ Hi, thì mấy chỗ cô tìm việc đều dựa vào linh cảm. Hết việc này đến việc kia, làm đến lúc nắm chắc thì lại bỏ.

Kiểu dựa vào linh cảm này cũng có lúc đáng yêu. Lúc thích thú thì làm không ngừng nghỉ. Làm mấy ngày mấy đêm cũng chưa hết hứng. Lúc thấy không thích, có làm gì cũng không dậy nổi tinh thần.

Ví dụ như, lần đầu tiên cô thấy Từ Gia Diễn..

Cũng đã nghĩ xong nên đi tìm việc gì.

Bỗng nhiên, Tô Trần cảm giác trên vai nặng hơn, trước mắt tối sầm, một cái áo lông choàng lên vai, sau lưng truyền tới một giọng nói miễn cưỡng, “Con gái mấy người hình như không sợ lạnh?”

~~~~~*

[1] Baidu Baike: Là từ điển bách khoa toàn thư tương tự như Wikipedia. Tuy nhiên, khác với Wikipedia, theo quy định ở Trung Quốc, chỉ có những thành viên đã đăng ký mới có thể sửa đổi.

[2] LOL, CS:LOL: Viết tắt của League of Legends (Liên minh huyền thoại) Liên Minh Huyền Thoại (viết tắt: LMHT, :League of Legends, viết tắt tiếng Anh: LoL) là một trò chơi video (– Multiplayer Online Battle Arena) được phát triển và phát hành cho hệ điều hành và CS: Counter-Strike (thường được gọi tắt là CS) là thuộc thể loại có tính chiến thuật cao được nhiều người trên thế giới biết đến ra đời dưới phiên bản của và thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

CHUYỆN NGŨ: THƯỢNG QUAN PUỘNG VŨ.

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Tô Trần đưa lưng về phía anh đứng, đẩy áo lông xuống cầm ở trong tay, quay đầu trông thấy Từ Gia Diễn dứt tay vào túi chậm chạp đi đến, phủ trên người một cái áo mỏng màu xám, đơn giản, đường nét lưu loát.

“Em không lạnh.” cô trả lại áo cho anh.

Từ Gia Diễn đi vài bước đến bên người cô, xoay người đối mặt với cô, sau lưng dựa vào trên lan can, cánh tay cánh tay chống xuống lan can, khẽ ngửa ra sau, một chân lười nhác đặt lên lan can trên bậc thềm đá nhỏ, hips mắt nhìn cô hồi lâu, một lúc lâu sau cười nói: “Không lạnh?”

Tô Trần lấy tay quạt gió “Tại vì uống rượu mà, nóng.”

Khóe miệng của anh cong lên, từ trong túi lấy ra một hộp thuốc, lấy một điều nhẹ nhàng gõ trên bao thuốc lá, ánh mắt vừa nhìn về một phía, vừa nhàn nhạt nói: “Mặc vào, đừng để tôi nói lần thứ ba.”

Người miễn cưỡng dựa vào, một chân cong lên để trên thềm đá hỏ, trong tay bóp một điều thuốc, cúi đầu vuốt vuốt qua lại.

Về chuyện nào đó, chẳng qua cuối cùng một người phụ nữ và một người đàn ông, chẳng hạn như đêm tối, đàn ông so với đàn bà vẫn tràn ngập sức mạnh hơn.

Mà trên thân thể đàn ông luôn phát ra nhiệt lượng.

Cô không nói một lời mà khoác áo lông vào cúi đầu nhìn xuống, nếu như nhìn không lầm là đồng phục của đội mà lần trước anh mặc ở sân bay, toàn bộ màu đen đến gối, vị trí ngực trái có một phù hiệu màu trắng Pot.Màu đen đơn giản hình chữ Khái[1].

Trên áo có mùi thuốc lá nhàn nhạt, không khó ngửi, lẫn lộn tươi mát.

Dáng người Tô Trần mảnh mai, được áo khoác của anh che phủ chặt chẽ, trên chân đi một đôi cao gót nhỏ, lộ ra màu sắc ổi bật trên mu bàn chân da thịt trắng mịn. áo khoác đàn ông to lại đi một đôi cao gót trộn lẫn lại với nhau có một ý vị khác..

Thấy cô đã mặc, Từ Gia Diễn lúc này mới hài lòng ngậm thuốc vào trong miệng, sờ khắp toàn thân mới nhớ ra cái bật lửa để ở trong túi áo lông.

Anh lấy thuốc xuống cầm ở trong tay, lưng dựa vào lan can, một bàn tay chống vào cột trụ, trọng tâm hướng về một bên, đứng nghiêng lười nhác, ngón trỏ tay kia ngoắc ngoắc về phía cô.

Tô Trần đi lên phía trước một bước.

Giọng nói của anh không tập trung: “Tới gần một chút.”

Tô Trần không biết anh muốn làm gì, lá gan lớn hơn bước lên phía trước một bước dài, một bước này gần thân thể anh trong gang tấc, tản ra nhiệt lượng và lực lượng đêm tối, lưng anh dựa vào lan can, ánh trăng chiếu vào sau lưng của anh, nửa người bao phủ ở trong bóng tối khiến anh trông mỏng lung thần bí, tràn ngập hấp dẫn.

Lúc này Từ Gia Diễn nhìn Tô Trần cảm thấy cô không giống với lúc trước.

Cô đứng đón ánh sáng, khẽ ngước mặt lên, ánh trăng chiếu vào trên mặt, mí mắt, lông mi, tai, chóp mũi cô... Mỗi một chỗ, anh đều nhìn thấy rõ ràng tường tận.

Hai người đứng gần nhau, bốn phía cũng rất yên tĩnh, trừ ánh trăng và tiếng gió vụn vặt, xung quanh gần như không có một tiếng động nào, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của hai người.

Thông thả, rõ ràng, đơn giản, độ nóng vậy bốn phía.

Anh thu hồi thế đứng không nghiêm chỉnh, dùa về phía cô.

Tô Trần dừng cảm chăm chú nhìn vào đôi mắt anh.

Anh cũng nhìn cô, đôi mắt kia đen lay láy, so với đêm tối còn muốn trầm và sâu hơn.

Anh khẽ liếc về phía bên phải, phả hơi ấm vào một bên tai.

Chỉ cần Tô Trần lập tức nghiêng đầu, hai người liền đụng vào nhau.

Trong lúc cô đang do dự nên nghiêng đầu hay không nghiêng đầu.

Một bàn tay chui vào túi áo lông, cô vô ý thức nghiêng đầu.

Người Từ Gia Diễn đã rời khỏi, khí nóng tiêu tan.

Sau khi anh lấy ra vật gì đó lại lười biếng dựa vào đằng sau, cánh tay để vào cột trụ, trong tay có thêm một cái bật lửa kim loại hình hộp, anh cúi đầu vuốt vuốt không để ý nói:

“Không phải là nói muốn mời anh uống rượu sao?”

Tô Trần cầm trong tay ly rượu đã uống nửa đưa cho anh: “Anh muốn uống?”

Từ Gia Diễn cười lắc đầu, “Được rồi, Em tự mình uống đi.”

Tô Trần thu lại ly rượu, lại rót đầy một ly, hơi ngửa đầu uống một hơi hết nửa ly, giọng nói Từ Gia Diễn châm chọc vang lên: “Định say ở đây à?”

Kỳ thật về sau, Tô Trần giả say bao nhiêu lần, đều bị anh nhất nhất vạch trần, nhưng mà đều là nói sau.

“Không say được.” Cô nói thầm.

Rượu chat tác dụng chậm, điều này ai cũng biết, người bình thường nếu uống theo kiểu của Tô Trần không đến mấy chén khẳng định sẽ say, nhưng Tô Trần uống như vậy từ nhỏ, cô uống không giống kiểu nho nhã của Tô Minh Triều, cô thích uống từng ngụm lớn.

Tô Trần uống rượu dễ đỏ mặt, khuôn mặt trong trắng ửng hồng, so với bình thường thì hìn qua cảm thấy có sức sống hơn nhiều, giống như một cô bé 21 tuổi không buồn không lo, nhưng hết lần này tới lần khác cô chinh mình thành tiên nữ không nhiễm khói lửa nhân gian.

Việc khác không sao, nhưng sau khi uống rượu cô sẽ nói nhiều hơn, mà người thì vẫn tỉnh táo.

Cô nháy mắt, nói với Từ Gia Diễn: “Anh muốn uống rượu gì, em lấy cho anh”

Từ Gia Diễn không thích uống rượu, thứ nhất người chơi game uống rượu sẽ làm giảm độ bén nhạy, thứ hai uống rượu dễ làm hỏng việc, đặc biệt là cô

nam quả nữ trong đêm đen, gió lớn như hôm nay.

Tô Trần mở to đôi mắt rất tròn nhìn anh, con mắt sáng long lanh, so với vàng trắng còn sáng hơn,

“Em có cả Thâm Hải, để em đi lấy cho anh” Nói xong xoay người vừa muốn đi.

Từ Gia Diễn nhất hoảng hốt, lập tức túm lấy gáy cô, một tay xách cô trở về, nhú mi dạy dỗ:

“Cô an phận một chút cho tôi, cô cảm thấy nửa đêm canh ba ở cùng với một người đàn ông xa lạ uống rượu như vậy thích hợp sao? Lại còn Thâm Hải?”

“Đâu có xa lạ, chúng ta là hàng xóm mà?”

Anh nhú mi càng sâu, “Không xa lạ? Em biết Anh tên là gì không?”

“Biết rõ, anh tên là Từ Gia Diễn, Em tên Tô Trần, Tô trong chữ Tô, Trần trong bông cúc nhỏ.”

“Hiểu rõ còn rất rõ ràng.” Anh bật cười, người lại dựa vào đằng sau.

Tô Trần suy nghĩ một chút, nói: “Em hỏi di chủ cho thuê nhà”

Sau khi chuyển đến đây ngày thứ hai, Tô Trần liền biết này căn bản đây không phải nhà của cái đồ bỏ đi Tạ Hi kia, chỉ là chuyện này cô không muốn tra cứu, cũng không đi tra cứu.

“Em trở về ngủ đi.” cuối cùng anh hút xong điếu thuốc, hiển nhiên là không muốn tiếp tục nói chuyện cùng cô.

Một giây sau, cả người Tô Trần và bình rượu cô mang đến đều bị ném ra ngoài.

Cái tỉnh tỉnh gì vậy, nói trở mặt liền trở mặt ngay được.

Đầu kia, sau khi Từ Gia Diễn đóng cửa lại, mới phản ứng được đồng phục của đội còn ở trên người cô, lần nữa mở cửa ra, ngoài cửa trống tuếch.

Cô vừa nói cô tên Tô Trần?.

Không phải một chiếc đèn nhỏ sao? Còn hoa cúc nhỏ?

Nghĩ tới đây, anh không nhịn được nở một nụ cười.

...

Ngày hôm sau đường điện được sửa chữa tốt, sau đó thấy cũng không bị cắt điện nữa, Tô Trần cũng không để trong lòng, nhưng mà không bị cắt điện, liền không thể đi tìm Từ Gia Diễn ở cách vách, như vậy ngấm lại vẫn là cắt điện tốt hơn.

Hôm nay, Tô Trần đến cửa hàng tiện lợi ở dưới lầu mua đồ, tìm nửa ngày mới phát hiện mình không mang tiền lẻ, vừa định hỏi nhân viên phục vụ có thể dùng Alipay không thì bên cạnh mootj bàn tay đưa ra: “Tính cùng nhau đi.”

Tô Trần quay đầu lại nhìn, phát hiện là anh chàng cắt đầu đinh, nhìn cô cười hi hi: “Xin chào, tôi đã thấy cô ở cách vách phòng của lão Đại”

Tô Trần biết rõ thiếu niên kia tên Đại Minh, lớn hơn cô hai tuổi, 23, năm nay vừa mới tốt nghiệp đại học, trong nhà bắt anh ta tìm việc làm, có thể anh ta một lòng dốc sức vào eSport, thường xuyên cạy đến chỗ Từ Gia Diễn, Đại Minh là một nam sinh sáng sủa, mỗi lần trông thấy Tô Trần đều chủ động chào hỏi, thích gọi cô là “Tô tiểu muội”. Thường xuyên qua lại như vậy hai người liền quen nhau. Rảnh rỗi, Đại Minh thích chạy sang phòng của cô, thích tìm cô nói chuyện phiếm, số lần cô gặp anh ta còn nhiều hơn Từ Gia Diễn

Thiếu niên trẻ tuổi lòi gì cũng dám nói ra ngoài, nói nào là eSport có một cô gái trẻ rất xinh đẹp, nào là có cô gái không trang điểm liền không thể nhìn được, còn có phụ nữ nào thầm mến anh lão đại, theo đuổi lão đại.

Tô Trần đối với câu nói kể tiếp cảm thấy hứng thú, tiếp lời: “Có thành công không?”

Thiếu niên khò hê hê nói: “Không có! Lão đại nói, không tìm trong giới”

Tô Trần cười: “Về mặt này của anh có ý gì, rất hy vọng lão đại anh tìm trong giới sao?”

“Cũng không phải như vậy, chỉ hy vọng lão đại nhanh nhanh tìm bạn gái, nếu như vậy thì thầy Từ cũng sẽ không suốt ngày bắt lão đại đi xem mắt.” Đại Minh nói.

Tô Trần kinh ngạc: “Xem mắt?!”

Đại Minh còn nói: “Đúng vậy, lão đại vài ngày nay đều không ở đây, chính là bị thầy Từ bắt về nhà xem mắt.”

“Xem mắt? Lão đại các anh có thể đồng ý sao?” Tô Trần nhướn mày.

“Không rõ, dù sao lần này cũng về.” Đại Minh nói, “Ôi — Tô tiểu muội, em cũng chơi game à?”

Tô Trần: “Chơi chứ, sao lại không chơi, em cũng là fan của lão đại các anh”

“Được được được, toàn bộ phụ nữ trên thế giới đều là fan của lão Đại”

Cô hơi hột cười một tiếng,

Hai người liền ngồi xõm ở cửa nhà nói chuyện phiếm, Tô Trần thấy ngực hơi ngứa, đột nhiên muốn hút thuốc, đây đã trở thành thói quen của cô, mỗi khi buồn bực thì luôn muốn hút thuốc, vì vậy cô hỏi Đại Minh: “Anh có thuốc không?”

Đại Minh kinh ngạc nhìn cô một cái, vẫn lấy từ trong túi ra một bao, nói: “Hút đi, Anh cũng muốn nhìn một chút xem tiên nữ hút thuốc thế nào”

Đại Minh thích gọi cô là tiên nữ, anh thường thức Tô Trần chỉ là muốn thuận tiện thưởng thức những thứ tốt đẹp nhất, cảm thấy người đẹp tốt, đặc biệt tốt đẹp, tốt đẹp đến toàn bộ thế giới đều mất ánh sáng, nhưng muốn nói có suy nghĩ không an phận thì một chút cũng không dám có, anh ngu nữa cũng nhìn ra được ánh mắt Tô Trần mỗi lần nhìn lão đại đều sâu kín sáng lên!

Tô Trần mới vừa duỗi tay ra, cửa thang máy “Leng keng” vang lên, cửa mở ra, hai người cùng nhau nhìn sang.

Từ Gia Diễn đi ra, ăn mặc già dặn, mũ áo quần thường, cả người nhìn qua so với trước kia chán chường mà âm hiểm hơn, thấy rõ lần về nhà đàm phán này chẳng hề thuận lợi.

Đại Minh hưng phấn vẫy tay với anh: “Lão đại anh đã về rồi!?”

Từ Gia Diễn nhìn sang.

Tô Trần phần nộ thu tay lại đứng lên, Vẫy vẫy tay với anh, “Đã về rồi.”

Anh ân một tiếng, “Hai người ngồi xõm ở đây làm gì?”

“Nói chuyện phiếm, Tô tiểu muội vừa mới cùng em cầm...” Lời còn chưa nói hết, bị Tô Trần che miệng lại, cười với Từ Gia Diễn một tiếng, “Không có gì, liên thảo luận một chút về sở thích.”

Cô véo thắt lưng của Đại Minh.

Đại Minh bị đau, mãnh liệt gật đầu.

Từ Gia Diễn không nói gì, xách Đại Minh về nhà, Đại Minh quay đầu lại nhìn cô, Tô Trần ra dấu tay với anh ta, ý tứ là — dám nói với anh ấy việc em hút thuốc chúng ta tuyệt giao.

*

Vừa vào cửa, Từ Gia Diễn liền buông tay ra, đến tủ lạnh rót đồ uống, nhấp một hớp, rành rang ngồi ở trên ghế sofa thăm vấn Đại Minh: “Ồ cửa tán gẫu gì vậy?”

Từ Gia Diễn là người thế nào, Đại Minh nói dối hay không, ánh mắt của anh có thể nhìn ra luôn, Đại Minh từ không dám lừa anh, thành thật nói: “Tán gẫu về chuyện của anh.”

Từ Gia Diễn duỗi chân, chậm chạp nhấp một hớp, “À, tán gẫu cái gì?”

Đại Minh suy nghĩ một chút nói: “Kỳ thật cũng không có gì, Tô tiểu muội nói cô ấy cũng là fan của anh!”

Lúc nói lời này, thì Mạnh Thần mở cửa vào, vừa vặn nghe thấy câu cuối, cực kỳ hứng thú hỏi: “Ai là fan? Ai là fan vậy?”

Đại Minh nói: “Tô tiểu muội, nói cô ấy là fan của lão đại”

Mạnh Thần lập tức liếc nhìn phía dưới, “Đẹp đi, cô ta đang muốn tán tỉnh lão đại của chúng ta đó!”

Từ Gia Diễn đang quay đầu đốt thuốc nghe thấy lời nói này, lửa đánh lệch, lần thứ nhất không đốt lên được, cái thứ hai mới đốt lên, đốm lửa nhỏ sáng ngời, anh đóng nắp cái bật lửa rồi ném lên trên bàn tiếng kim loại va chạm thanh thủy vang lên, người khẽ dựa ra sau, nhả ra một ngụm khói sương mù, không nhanh không chậm nói:

“Vé máy bay có cầm đến không?”

Mạnh Thần đi đến bên cạnh anh ngồi xuống, “Đã ổn thỏa. Ôi, trận đấu lần này quan trọng như thế, chúng ta có nên mang bọn A Ken đi sang quan sát không?”

Từ Gia Diễn phì phòi khói bụi, nói: “Không đủ lực, giữ bọn họ lại huấn luyện đi, trận tiếp theo rồi dẫn bọn họ đi sau”

“Nói về ma nữ cách vách kia còn muốn tán tỉnh anh sao?” Mạnh Thần ba câu lại quán trở về.

Từ Gia Diễn nhàm chán nả sương mù, nghe thấy lời nói này cả người ngồi thẳng, ấn tàn thuốc ấn ở trong gạt tàn: “Cái miệng của cậu có im nổi không?”

Mạnh Thần bĩu môi.

*

Buổi tối, Tô Trần đứng trước giường.

Trên giường bày ra một cái áo lông dài màu đen, trước ngực còn có phù hiệu màu trắng.

Cô giặt cái áo này rồi phơi nắng, xịt nước hoa bình thường cô hay dùng, lại giặt sạch, tới tới lui lui mấy phen, cuối cùng là có thể ngửi thấy một chút hương vị nhàn nhạt của cô, lúc bình thường nếu chẳng để ý sẽ chẳng ngửi thấy được đâu.

Lúc này mới ôm lấy áo, đi gõ cửa cách vách.

Ngược lại lần này Từ Gia Diễn mở cửa rất nhanh, dường như vừa mới gội đầu xong, đầu tóc mềm mại nhàn nhàn tản tản dựa vào cửa, vẻ mặt vui vẻ hỏi cô:

“Lại cắt điện? Bông cúc nhỏ?”

“...”

Chú thích:

[1]Chữ Khải:Còn gọi là chân thư(真書),chính楷(正楷),khải thể(楷體) vàchính thư(正書), làa đòi muộn nhất (xuất hiện khoảng giữa thờivàphát triển thành phong cách riêng vào thế kỷ 7 CN), do đó đặc biệt phổ biến trong việc viết tay và xuất bản hiện đại (chỉ sau các kiểu chữ Minh thể và gothic sử dụng riêng trong in ấn).

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

CHUYÊN NGŨ: NQL

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Tô Trần ném áo cho anh, “Còn áo của anh nữa này.”

Nói xong cô xoay người rồi đi rất tự nhiên, hôm nay trông cô đi về nhanh nhẹn quá lại làm Từ Gia Diễn cứ nhìn mãi không thôi, cho đến khi tiếng đóng cửa “Rình ——” ở bên đối diện vang lên, anh mới tặc lưỡi một cái, từ từ đóng cửa lại.

Xế chiều hôm thứ sáu, Từ Gia Diễn bỗng nhiên sốt cao.

Lúc Tô Trần gõ cửa nhà anh, anh đã ngủ mê man rồi. Đại Minh gọi điện thoại thế nào cũng không thấy nhắc máy, vì vậy gọi điện cho Tô Trần. Bốn giờ chiều cô có một cuộc phỏng vấn, nên giờ đang đọc bản thảo, lại nhận được điện thoại của Đại Minh nói không liên lạc được với lão đại.

Cô ném bản thảo qua một bên, bình tĩnh hỏi Đại Minh: “Sao không gọi được?”

Bên kia Đại Minh đang làm thủ tục lên máy bay, lão đại không có ở đây, ngoại trừ ông anh đội phó Mạnh Thần đang nhàn rỗi nhai kẹo cao su, những người còn lại đang náo loạn hết cả lên rồi, đầu giải mà không có lão đại mọi người đương nhiên cảm thấy hoảng loạn!

Đại Minh nói: “Bọn anh tối nay bay sang San Francisco đấu giải, đã hẹn nhau hai giờ gặp ở sân bay rồi, mà bây giờ sắp ba giờ đến nơi, lão đại vẫn chưa xuất hiện! Gọi điện thoại cho anh ấy cũng không thấy nghe máy gì cả, em gái ơi, em giúp anh sang bên kia nhìn một chút, rốt cuộc có phải anh ấy hôm qua thức đêm nên ngủ quên hay không.”

Tô Trần gõ cửa ầm ĩ hết cả lên, mãi mới thấy Từ Gia Diễn ra mở cửa, đầu tóc thì rối bù, gò má đỏ ửng cả lên, cũng chẳng buồn để ý xem người đến là ai, anh mở cửa là lại quay về phòng ngủ, nằm vật xuống giường, vốc người anh cao gầy, nhìn giống như một con tôm to đang nằm co quắp trên giường

vậy.

Tô Trần đi sau anh, gọi anh mấy câu, anh đều không trả lời, lúc này cô mới nhận ra có điều không ổn, cô đưa tay lên sờ, thấy trán nóng bừng bừng có thể nướng bánh luôn được rồi!

Cô vỗ vỗ mặt anh, gọi tên: “Từ Gia Diễn”

Anh không để ý tới, ôm chần, vùi đầu vào gối

Cô lại vỗ vỗ, “Từ Gia Diễn, anh, anh đang sốt đấy.”

Anh gạt tay cô ra, giọng mất kiên nhẫn: “Em đừng quấy rầy anh.”

Được rồi, khó tính khó nết, lúc phát sốt lên, thì coi mình là vua là chúa đây à!

Tô Trần đứng lên, chống nạnh trừng mắt nhìn anh một hồi, sau đó mới xuống dưới tầng mua nhiệt kế, mua thuốc, lại thêm mấy hộp giúp giảm nhiệt lên cho anh, đang thanh toán thì nhận được điện thoại của Đại Minh, “Em gái Tô à, em có tìm được lão đại không?”

Tô Trần giờ điện thoại, cắt đồng tiền lẻ, đi ra ngoài: “Anh ấy sốt rồi.”

Đại Minh a lên một tiếng, “Vậy trận đấu làm sao bây giờ?”

“Trận đấu đó không có anh ấy, các anh không đánh được hay sao?”

Đâu có đơn thuần à tranh giải chứ? Trận đấu này rất quan trọng với lão đại mà.

Người khác thì Đại Minh anh ta không biết, nhưng với Pot, đấu giải luôn xếp thứ nhất, hết thấy những thứ khác đều đẹp qua một bên.

Anh ta mười tám tuổi đã quen lão đại, lúc nào cũng lút cút đi theo anh, chỉ cần có người nói một câu lão đại không đúng, anh ta sẵn sàng xắn tay áo xông vào luôn, thời điểm đó Pot một lòng muốn tranh giải cao, chả bao giờ để ý đến sức khỏe của bản thân có bị làm sao không, tập luyện đến mức bị xuất huyết dạ dày, mà hôm sau cứ như bình thường bay ra nước ngoài để thi đấu.

Khi đó anh ta thật sùng bái lão đại.

Chẳng riêng gì anh ta, trong đội cũng có rất nhiều người hâm mộ lão đại, nhưng tính anh hay thích một mình không cần người đi theo, cũng không thích nói chuyện, bình thường gặp hôm tâm trạng anh đang vui thì anh sẽ gật đầu chào người khác, dần dần, có người lại cảm thấy như anh rất giả tạo. Khi đó cả cậu ta và Mạnh Thần ngày ngày đi theo anh, lão đại ban đầu chỉ phớt lờ không để ý tới, nhưng cũng không bài xích, được một thời gian thì anh nói chuyện với bọn họ, ngày đó anh hỏi cậu ta có muốn gia nhập hay không, Đại Minh vui sướng đến nỗi suýt cắn phải đầu lưỡi của mình.

Cuộc so tài vào mùa đông năm 18 tuổi, anh giành lấy giải quán quân của cuộc đời mình, đứng đứng khoác quốc kỳ cầm cúp đứng trên bục ở San Francisco nhận thưởng.

Bên dưới hai người Mạnh Thần và Đại Minh cực kỳ kích động, hai anh em cứ ôm nhau mà khóc.

Sau bữa tiệc ăn mừng, một chiến đội gồm một nhóm người của nước Mỹ uống say hết trong quán bar, Pot đưa cậu ta và Mạnh Thần đến một bến tàu cho ngư dân bên San Francisco, kế cận bến đó là căn cứ trại của một chân nhân CS, ông chủ của căn cứ đó James là một tuyến thủ CS đã giải nghệ, đang ở Mỹ làm huấn luyện, người trong đội thường xuyên qua đó đấu với chân nhân CS.

Đêm hôm đó, ba người bọn họ, nói chuyện đời người, nói chuyện hiện tại, nói chuyện tương lai, nói cả về chuyện đàn bà.

Khi đó Đại Minh mới cảm thấy mình đến gần với lão đại hơn một chút, cũng là lúc ấy, cậu ta cảm nhận được nhiệt huyết trong lòng lão đại.

Nam nhi mà,

Luôn rực cháy trong tim tình yêu nước.

Anh nói muốn để cho trên thế giới khắp nơi đều có phát phơ cờ đỏ năm sao.

Đại Minh chợt nghĩ ra một chuyện, tò mò hỏi: Các anh nếu không chọn con đường eSport, các anh sẽ làm gì?

Mạnh Thần nói, anh ta có thể sẽ làm thầy giáo, Đại Minh cực cái kiểu cả lợ phát phơ thế này của anh ta mà còn đi làm thầy giáo, ngàn vạn lần đừng hại con em nhà người ta.

Hỏi tại sao anh ta lại muốn làm thầy giáo, Mạnh Thần rít một hơi thuốc lá, nghiêm túc nói với bọn họ, học sinh rất là trong sáng nha!

Hai người giờ chân đá anh ta, đồ bì ổi!

Hai người cũng tò mò nhìn Pot hút thuốc lá yên lặng ở một bên.

Lão đại, còn anh thì sao?

Từ Gia Diễn mặc bộ đồ rằn ri ngồi trên cỏ, trong tay cầm súng điện tử, một chân duỗi thẳng, một chân co lên, tay đặt vắt vào lên đầu gối, trước sau nhìn như một ông cụ, nghiêm mặt nói,

“Làm lính.”

Mạnh Thần hỏi anh, tại sao lại là làm lính?

Anh cười cười không nói lời nào, thật ra thì có người đàn ông nào lại không muốn làm lính, người đàn ông nào chẳng phải đều muốn khổ luyện trong nhà binh hay sao?

—Bởi vì trái tim kia

Tim kia nguyện đem máu thịt gửi đến núi sông, đi vẫy Đông Sơn bồi đất lòng.

Kỳ thực năm lớp mười hai Từ Gia Diễn có lên lên gạt Từ Quốc Chương định nhập ngũ, sau đó, không biết do ai truyền tới tai Từ Quốc Chương, ngày đó ông lôi anh về nhà, đóng cửa một tháng, cho đến khi anh bỏ cái ý nghĩ ấy đi mới thôi.

Ngay từ nhỏ Từ Quốc Chương đã đem hi vọng đặt lên người anh, ông nhìn anh lớn lên, mong anh thành tài, hi vọng anh có thể trở thành “trụ cột quốc gia”.

Muốn đến một ngày, anh có thể làm trụ cột cho cả gia đình.

Đúng thế, Từ Gia Diễn đến giờ có thể gánh vác được cả gia đình rồi, cứ mỗi cuộc thi đấu anh lại nhận được một khoản tiền thưởng khá lớn, đủ cho tiền thuốc, đủ cho tiền lương, đủ cả tiền thuê nhà của anh, vậy thì sao nào, cả hai cha con, bây giờ càng lúc càng xa, những xung đột càng đi vào bế tắc.

Từ Quốc Chương ban đầu còn mắng anh không có tiền đồ, sau đó lại mắng anh “Có mấy đồng tiền dơ bẩn đó mà giỏi lắm à?”

Về sau ông cũng không mắng anh nữa, gặp nhau, hai người chẳng ai nói với nhau lấy một lời, càng về sau, Từ Gia Diễn cũng không về nhà nữa.

Mặc dù từ trước tới nay Từ Gia Diễn chẳng mấy khi đề cập tới, nhưng Đại Minh luôn biết, lão đại vô cùng coi trọng trận đấu này, CPL năm 2005 vì vấn đề tài chính mà tuyên bố đóng cửa, năm 2010 bị ông trùm trò chơi nào đó ở Mỹ thu mua, từ năm 2011 cho đến năm nay đây là trận tranh tài đầu tiên sau khi quay lại, cũng là trận thi đấu chính thức cuối cùng trong nghề của Pot.

Sang năm là anh giải nghệ rồi.

Vinh quang mười năm của anh, rồi cuối cùng sẽ tan thành mây khói.

Tất cả mọi người đều mong mỏi anh đoạt cúp vinh quang, trở thành người cuối cùng vô địch thế giới, hoàn thành “Đại mãn quán”[1] của anh.

...

Đại Minh trịnh trọng đề nghị Tô Trần ở bên kia đầu dây: “Em gái Tô à, lão đại nhờ cả vào em đấy, bọn anh sẽ thi đấu thật tốt.”

Sau đó, lại nghe thấy Mạnh Thần ở bên kia sốt ruột nói: “Sao chú mày lăm nhăm nhiều thế, để yên cho em nó chăm sóc tốt cho lão đi xem nào.”

Nè, tôi thành bảo mẫu của mấy người từ khi nào thế?

Đại Minh cúp điện thoại, gọi các anh em qua, tường thuật lại: “Lão đại lên con sốt rồi, không đến được.”

Mạnh Thần: “Tao đã nói anh ấy cứ dày vò bản thân như thế, sớm muộn cũng có chuyện mà.”

“Dù cho lão đại có không ở đây, trận đấu này chúng ta cũng phải giúp anh ấy đoạt giải phải vậy không? Mười năm vinh quang, không phải ai cũng có thể làm được.”

Chỉ ngần ngừ một câu vinh quang mười năm, cảm xúc của các anh em dâng trào mạnh mẽ, lập tức phấn chấn hẳn lên, giơ cánh tay hô to: “Nhất trí!”

Tuy mới chỉ là 1/4 trận bán kết, nhưng trận đấu này được chú ý cao độ, thứ nhất là vì CPL quay lại rồi, thứ hai là vì Pot, nghe nói đây là trận tranh giải chính thức cuối cùng trong nghiệp này của anh ta. Mười năm vinh quang của Pot là chủ đề nóng hổi của khắp các blog, hot search, trong mấy ngày nay.

...

Trong nhà trọ.

Tô Trần giúp Từ Gia Diễn cặp nhiệt độ, —40 độ!

Cô cảm nhiệt kể nhìn người trên giường.

Có lẽ do anh lạnh hay khó chịu, nên cứ vùi đầu vào trong gối, Tô Trần sợ đánh thức anh, nhưng cũng sợ anh ngạt thở luôn, nên vô cùng bối rối.

Tô Trần ngồi bên mép giường, nhỏ giọng dụ dỗ anh để anh quay mặt ra, anh chẳng buồn để ý tới cô, Tô Trần liền cầm lấy đầu anh hơi nghiêng ra, lại bị tay anh gạt ra, cứ như thế mấy lần, tay Tô Trần bị đánh sắp sưng lên đến nơi rồi vẫn không dán được miếng dán hạ sốt cho anh.

“Anh không quay mặt ra là em cần đấy nhé!”

Cô nhỏ giọng rít lên.

Đúng là có tác dụng, lúc này lại không làm loạn nữa, aizz—cô có chút mất mát đem dán miếng hạ sốt lên, cần một cái cũng không được rồi.

Dán miếng hạ sốt lên xong, cô ngồi bên mép giường nghỉ ngơi, rảnh rồi ngắm nghía phòng của anh.

Phòng khách khá nhiều màu sắc, không loạn nhưng cũng không thể nói là đẹp, trên sofa là mấy cái áo khoác, còn có cả bàn phím, chuột, trên mặt bàn là mấy chiếc tai nghe, điều khiển trò chơi vút một chỗ, trên tường treo đầy huy chương, bên trong tủ kính là hàng loạt cúp lớn nhỏ không giống nhau, phía trên tủ kính ngay chính giữa có một ô vuông, chẳng đề gì cả.

Còn thiếu một cái, là đây rồi,

Anh có ý để trống vị trí đó nhất định là có ý nghĩa gì đó sâu xa nhỉ?

Cô xán lại ngắm nghía vài lần, dường như đều là quán quân, huy chương vàng, cúp...

Có cả WG, cuộc thi đấu tranh giải của thế giới, ESWC (giải thi đấu eSport World Cup)... Tô Trần trong thời gian ngắn vừa rồi cũng xem không ít video về thể thao điện tử, bao gồm cả vinh dự so tài. Bởi vì là quốc gia mới gia nhập các giải đấu thể thao điện tử không lâu, chính phủ Trung Quốc đầu tư vốn cho việc này cũng không nhiều lắm, còn cách xa so với Hàn Quốc Nhật Bản, hai nước này hàng năm các công ty tư nhân sẽ chi ra một số tiền rất lớn đầu tư vào thể thao điện tử, tiền thu về cũng rất lớn, so với Trung Quốc thì hơn hẳn. Có thể chống đỡ cả một chiến đội không phải là chuyện dễ dàng, đặc biệt là thời gian đầu, liên quan tới cả tiền lương của đội viên, ăn ở, giải đấu, vân vân. Nhưng lúc đầu tham gia vào eSport, mọi người cũng chẳng mấy quan tâm tới việc họ có thể kiếm được bao nhiêu tiền, chỉ mang một lòng nhiệt huyết tham gia giải đấu. Mấy năm gần đây, giải đấu trở nên thương mại hóa hơn, những chiến đội không kiếm được tiền rất dễ bị thị trường đào thải, giải tán.

Ai cũng không còn nhắc tới ước mơ nữa.

Nói chính xác, mặt tường này, có lẽ chính là niềm ao ước của tất cả người mê eSport.

Cô quay đầu liếc nhìn người nhắm mắt ngủ say trên giường, trong lòng hơi kích động.

Đàn ông trên thế giới đều nhiệt huyết như thế này sao?

Thật là khiến cho người khác sục sôi.

...

Chạng vạng, cô gọi điện cho Thành Tuyết, hỏi nấu cháo như thế nào? Thành Tuyết chỉ dẫn từ xa, trong lòng buồn bực Đại tiểu thư này bây giờ mới học nấu ăn sao hả trời, Tô Trần không giải thích thêm, nghe theo chỉ dẫn của cô bạn đem gạo vo sạch đổ vào trong nồi cơm điện, lại mở tủ lạnh ra, nhờ Thành Tuyết hướng dẫn làm chút thức ăn thanh đạm cho anh ăn.

Thành Tuyết càng nghe càng thấy có điểm kì lạ, “Rốt cuộc mày sống kiểu gì thế? Từ trước tới giờ đừng nói mày chưa xuống bếp bao giờ nhé?”

Tô Trần mở tủ lạnh giọng vui vui, “Mày không cần biết.”

Tủ lạnh nhà Từ Gia Diễn rất trống, trừ mấy miếng bánh mỳ cũng chỉ có thêm mấy quả trứng gà, một hai lon sữa bò, còn đâu trống trơn, cô nhìn chăm chăm vào quả trứng ngắm nghĩ, nhỏ giọng thầm thì: “Lên con sốt có thể ăn trứng gà không nhỉ?”

Lỗi tai Thành Tuyết, lập tức bắt được trọng tâm, cô nàng quay ra đặt câu hỏi: “Ai sốt, ai sốt!” Mày có chuyện gì giấu tao đúng không? Không phải mày nấu cơm cho anh nào đấy chứ hả?”

Tô Trần không để ý tới cô nàng, tiếp tục xem tủ lạnh, aizz—

Chờ một chút coi nào

Đây là cái gì?

Cô lấy từ trong khe hở nhỏ của tủ lạnh ra một bọc vuông, được bọc giấy bạc rồi gói trong túi nhỏ màu xanh da trời.

Tô Trần cầm trên tay nhìn một hồi, lại thần nhiên nhét trở về, tiếp tục tìm đồ trong tủ lạnh.

Thành Tuyết nôn nóng, “Mẹ kiếp mày có đối tượng mà không nói cho tao à?”

“Chữ bát còn thiếu một nét phẩy đấy[3].”

Thành Tuyết nghe ra một chút manh mối, “Xem ra là có mục tiêu thật, như thế nào? Như thế nào hả?

Đúng lúc đó thì có một cú điện thoại khác gọi tới, Tô Trần lấy điện thoại ra nhìn, nói với Thành Tuyết: “Không cùng mày nói chuyện nữa, tao đang có điện thoại.”

Cũng không quan tâm Thành Tuyết có lái nhái gì bên đó không, cô cụp cái điện thoại luôn.

“Xin hỏi có phải là cô Tô Trần không ạ? Chiều nay cô có buổi phỏng vấn liệu cô có đến được không?”

“Xin lỗi chị, em chắc là không tham gia được rồi ạ.”

....

Lúc Từ Gia Diễn tỉnh ngủ đã là sáu giờ chiều, đầu óc quay cuồng, cả người đổ đầy mồ hôi, người nhóp nhép, anh chống người ngồi dậy, vuốt vuốt tóc, chuẩn bị đi tắm thì nghe thấy trong phòng bên truyền tới những âm thanh bình bình bâng bâng, anh liền đi nhanh ra xem.

Cảnh tượng đó chắc cả đời anh cũng không quên được mất.

Phòng bếp chất đông bừa bộn, nồi chén gáo chậu ngổn ngang bên trong bồn rửa, trên đất còn vương vãi trứng vỡ và mấy cọng rau, chưa kể đến ít mặt vụn của bánh mì.

Lúc Tô Trần bùng nồi cháo thứ hai ra, Từ Gia Diễn đang khoanh tay dựa người vào tủ lạnh, nhúu mày hỏi cô:

“Chỗ này... mẹ nó, đều là kiệt tác của em à?”

Tô Trần bùng nồi, quay đầu liếc nhìn, mờ mịt gạt đầu một cái.

Từ Gia Diễn: “Em đang làm cái gì thế? Anh với em có thù oán gì à?”

Tô Trần thật sự muốn phi ngay cả nồi cháo vào mặt anh ta, cho mặt đầy cháo thì thôi, rồi hét lên rằng, “Anh mù à?! Bàn cô nương đang vì anh mà nấu canh thế mà anh không nhìn thấy à?!”

Nhưng thấy gương mặt đó, cô lại gắng hạ hỏa trả lời, “Anh bị sốt, em giúp anh nấu cháo mà.”

Anh nhúu mày nhìn đồ ăn trong nồi đen, không thể tin được, “Cái này là cháo à?”

“...”

Từ Gia Diễn vừa thương hại vừa thông cảm xoa xoa đầu cô, “Cái này mà màu trắng thì đúng là giỏi quá rồi.”

Nói xong, anh quay người trở về phòng, lúc đi ra, đã đổi sang đồng phục màu trắng, khóa áo không kéo, bên trong là chiếc áo phông màu đen, một tay cầm áo lông, một tay kéo vali, mặc dù nhìn qua trông khá hơn trước rất nhiều, nhưng người vẫn chưa lấy lại tinh thần, ngay cả tóc cũng chẳng buồn chải, anh đang nói với người bên kia điện thoại, “Giúp tôi đổi sang chuyến bay vào rạng sáng.”

Tô Trần gọi anh lại, “Anh đi đâu thế?”

Anh cất điện thoại, bỏ vào túi quần, đi tới cửa xỏ giày, cũng không quay đầu lại nói: “San Francisco, lúc em đi ra nhớ khóa cửa hộ anh.”

Rồi đẩy cửa đi ra,

Từ Gia Diễn chợt phát hiện vali không kéo được, quay đầu lại nhìn, thấy Tô Trần đang giữ vali lại, “Anh không muốn sống nữa à? Anh đang sốt mà? Làm sao lên máy bay được?”

Anh nói giọng đầy khinh thường: “Xuất huyết dạ dày anh vẫn đi đánh giải bình thường.”

Tô Trần giữ chặt lấy chiếc vali, nhất quyết không để cho anh kéo đi, “Không được, nhờ anh bị ngất trên máy bay thì làm sao?”

“Anh cảnh cáo em lần cuối, bỏ tay ra.” Anh lạnh lùng

“Không buông.”

“Cái đèn hoa cúc, em muốn chết à?”

—— cả nhà anh mới là đèn hoa cúc ấy.

Chú thích:

[1]Giải đấu CPL: Cyberathlete Professional League – CPL là giải đấu e-Sport hàng đầu thế giới, được tổ chức lần đầu tiên vào năm 1997 với mục tiêu quảng bá và thúc đẩy việc đưa các cuộc tranh tài trò chơi điện tử trở thành một môn thể thao chuyên nghiệp.

[2]Đại mãn quán(大满贯) là một thuật ngữ dùng trong giới điện ảnh chỉ một diễn viên đạt được giải thưởng “nam (nữ) chính xuất sắc nhất” của các giải Kim Tượng, Kim Kê, Kim Mã của điện ảnh Hoa Ngữ, tức là trở thành “Ảnh đế (ảnh hậu) đại mãn quán”.

[3]Chữ bát còn thiếu một nét phẩy:chữ “bát” [八] gồm 2 nét phẩy, mới viết được một nét thì chưa hoàn thành chữ “bát”. Ý chỉ những chuyện còn chưa xảy ra, đừng có lời chuyện tương lai ra mà nói nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tìm Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

CHUYỆN NGŨ: NQL

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Tô Trần ngồi hẳn lên vali của anh, dáng vẻ ‘anh tuyệt đối không được lên máy bay’.

Từ Gia Diễn thật sự rất muốn bóp chết con bé trước mặt.

Nhưng anh vẫn còn đang sốt, đầu đau như búa bổ, chả còn sức lực với tinh thần đâu nữa mà đi đối phó với con bé này, ngoài phòng gió cứ tràn vào từng con từng con, nhìn cô gái nhỏ trước mắt, thật là đau đầu mà.

“Tránh ra đi.” Giọng Từ Gia Diễn vẫn bình tĩnh.

Cô chiếm lấy chiếc vali, “Không, anh còn đang sốt đấy, không thể lên máy bay được đâu.”

Cô chỉ biết là, không thể để anh ấy đi được, ngộ nhờ ngất xỉu bên ngoài, thì làm thế nào bây giờ?

Đồng hồ chỉ đã sắp 7 giờ rồi, không tới một tiếng nữa, máy bay sẽ cất cánh.

Cuộc thi đấu lần này đối với anh có ý nghĩa lớn cỡ nào, ngay cả Đại Minh cũng hiểu, mười năm đẹp đẽ nhất cuộc đời anh đều dâng hiến toàn bộ cho cái nghề này, 16 tuổi đến 26 tuổi, mười năm nhiệt huyết của một người đàn ông.

“Tô Trần” Lần đầu tiên anh kêu cả tên cả họ của cô, cực kỳ nghiêm túc, giọng trầm thấp rất dễ nghe.

“Ừ?”

Từ Gia Diễn cố giữ lại chút kiên nhẫn sau cùng của mình, hít sâu một hơi, cúi người xuống, nhìn thẳng vào mắt cô, giọng chậm rãi ôn hòa, “Anh không đùa với em đâu, anh phải đi, nếu em muốn vui vẻ, em ở lại chỗ này, giúp anh tưới hoa, nhổ cỏ đều được hết, trừ cái phòng cửa trong suốt kia thì không nên đi ra đi vào, những chỗ khác, gồm cả phòng ngủ của anh nữa, em muốn đi đâu cũng được, nhưng bây giờ anh không có thời gian chơi đùa với em đâu, nếu lỡ giờ bay, không kịp buổi đấu giải, anh sẽ rất tức giận đó.”

—— sẽ rất tức giận đấy.

Tô Trần suy nghĩ một chút, đứng lên, vồ vồ chiếc vali, giọng rất thần nhiên: “Được, vậy anh cho em đi cùng đi!”

Đùa gì vậy?!

TED đấu giải thế giới có bao giờ mang theo đàn bà bên người đâu, đàn bà lắm chuyện phiền toái, lại thêm không tập trung. Máy người đàn ông chung một chỗ với nhau rõ ràng rất dễ quản lý, mang thêm đám đàn bà con gái, ăn không quen ở không quen, lại chẳng hiểu gì về trò chơi, là anh còn lâu anh mới mang theo một đứa con riêng lớn như vậy!

Anh hơi chau mày, đang suy nghĩ xem làm thế nào để từ chối cô ——

Mấy năm nay anh một lòng một dạ lo việc đấu giải, cuộc sống nếu không gắn với đám anh em kia thì cũng chỉ là đấu giải, tiếp xúc với phụ nữ không nhiều, huống chi là một cô gái gan lớn như Tô Trần.

Tính ra, bọn họ mới quen nhau được mấy ngày?

Thế mà cô định để anh đưa cô ra ngoài á?

“Việc thi đấu sẽ nhàm chán lắm, em sẽ không thích đâu.” Anh nói.

Bình thường mặc dù nói Từ Gia Diễn quân bọn họ rất nghiêm, nhưng trong thời gian thi đấu anh lại thả lỏng cho bọn họ hết mức có thể, lúc nào hứng lên lại tập hợp thành một đám Đại lão gia hút thuốc uống rượu tán gẫu, lúc mất hứng lại quay trở về phòng trọ ôm giường ngủ ngon.

Ăn cơm cái gì cũng chỉ mang tính lấy lệ mà thôi.

Đến lúc bận rộn như thế, còn ai nhớ tới cô đây.

Tô Trần đã xác định với bản thân rồi, chỉ thiếu nước đem gắn chiếc nơ con bướm trên đầu nữa mà thôi, “Có anh ở đây, em sẽ không thấy nhàm chán đâu.”

“...”

“Không thấy nhàm chán?” Từ Gia Diễn dựa người vào cửa, lấy điều thuốc từ trong túi, châm một điếu, ánh mắt rảnh rỗi nhàn nhả liếc nhìn cô một cái, khóe miệng bất giác cong lên, “Em mới biết anh có mấy ngày, đã đặt hi vọng vào anh lớn đến thế sao?”

“Cảm giác đến như thế, chẳng lẽ anh còn đem nó nuốt ngược trở lại hay sao?” Cô rất thẳng thắn.

Vì von kiểu mẹ gì thế?

Ngón tay bật lửa ngừng lại, Từ Gia Diễn nghiêng mắt nhìn cô.

Mặc dù cô gái này mặt rất chân thành, luôn nói với anh những điều có phần vượt giới hạn, giống như đang cố ý trêu ghẹo anh vậy, nhưng anh sớm đã không còn là một thằng nhóc mười bảy mười tám dễ dàng bị rung động, mấy lời đó nghe một lát là đã qua đi, chẳng mấy khi để vào lòng, anh hơi mỉa mai, lắc đầu một cái, tiếp tục hút điếu thuốc.

Tô Trần: “Em nói sai à?” Về mặt cực kỳ vô tội.

Anh yên lặng hít sâu vài cái, sau đó một tay đút vào túi, một tay gầy gầy tàn thuốc xuống đất, thấy đáng vẽ của cô như vậy, quyết định nói rõ ràng với cô, “Mối quan hệ của chúng ta hiện nay, chỉ đơn giản là hàng xóm. Lúc em bị cắt điện anh có thể cho mượn nhờ sạc cắm, những điều này anh đều ok. Nhưng nếu em muốn tiến sâu hơn, anh phải nói rõ cho em một điều, anh ấy, đơn giản chỉ là một game thủ, hơn nữa còn sắp giải nghệ, một người đàn ông lấy cả tuổi thanh xuân để đánh đổi, bỗng nhiên giải nghệ, tương lai của anh, tiền đồ của anh, ở nơi nào anh còn chưa nghĩ đến.”

Cuối cùng, anh còn bổ sung một câu: “Mà em, không phải mẫu người mà anh thích.”

Từ Gia Diễn nói xong một tràng, ngậm điếu thuốc trong miệng, mặc áo lông, cảm thấy mình đã nói thẳng ra vậy rồi, chắc cô bé này hiểu rõ nhỉ?

Lúc anh cúi đầu kéo khóa áo, còn hỏi thêm một câu: “Em có hiểu không?”

Tô Trần gạt đầu, thể hiện mình đã nghe rõ, sau đó còn phân tích cho anh: “Cái này của anh chắc là hội chứng giải nghệ.”

“...” Cái khóa kéo kéo được một nửa, tay anh bỗng dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn cô.

Cô phân tích rất rõ ràng mạch lạc: “Rất dễ hiểu, bị người khác truy đuổi mười năm, mười năm sống trên vai của một người khổng lồ, bỗng nhiên phải rời khỏi bờ vai ấy, hoang mang luống cuống là điều không thể tránh khỏi, cảm thấy bản thân ngoài chơi game ra, cái gì cũng không biết, con đường phải trước cũng mờ mịt.”

“...”

“Không sao hết, em có thể nuôi anh mà.”

...

Từ Gia Diễn kinh ngạc, điếu thuốc rơi khỏi miệng, ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt đó một từ đặc sắc thì không thể nào hình dung được, sự cố chấp trong mắt của Tô Trần anh coi như không thấy.

Anh kéo khóa áo lên đỉnh, nhấc chân đạp tắt điếu thuốc trên đất, vừa đi đi chân vừa nói giọng giễu cợt: “Em đây là đang ăn trong chén, còn nhìn trong nồi à?”

Cô gái này tuổi tác không lớn, đồ vật trên người tất thấy không phải đồ rẻ tiền, Từ Gia Diễn hoàn toàn tin tưởng cô có khả năng đó, chỉ là cảm thấy cô đơn giản là xúc động nhất thời, không để trong lòng, anh cũng không có ý định tiếp tục nói thêm với cô nàng này nữa, kéo hành lý qua bên mình, “Em tránh ra, anh phải ra sân bay bây giờ.”

“Anh còn chưa hạ sốt, bay bay cái gì chứ!/? Anh thích chơi game, chẳng lẽ có thể từ bỏ cả mạng sống à!”

Anh thật sự đã hết kiên nhẫn rồi, về mặt không nhìn được nữa: “Em không hiểu à, Tô đại tiểu thư, từ lúc nào anh cần em xen vào chuyện của anh thế?”

...

Từ Gia Diễn đổi vé sang chuyến bay rạng sáng, lúc làm thủ tục bị mấy fan may mắn nhìn thấy, trên blog rất nhanh có fan nhanh chân nhanh tay truyền nhau video, anh đứng trên cầu thang tự động, tay kéo hành lý, chiếc áo lông màu đen làm anh trở nên nghiêm khắc hơn, lại thêm chiếc khẩu trang cũng màu đen, không nói lấy một lời, lúc fan kêu tên anh, anh chỉ hơi liếc mắt nhìn sang, tầm mắt vừa vịn lọt vào ống kính, hoàn toàn là sáng về một môi nghi ngại không được tốt, mi mắt rủ xuống, Tô Trần xem blog một lượt, thấy rất phiền lòng, ném di động qua một bên, châm điếu thuốc, mở bản thảo ra, gõ từng chữ từng chữ một.

Gõ được một hồi hai ngàn chữ, cô lại rút ra mấy điếu thuốc, trong đầu toàn là hình ảnh gương mặt đáng ăn đòn đó.

Thật là tức quá mà.

....

Mười hai giờ ngày hôm sau, tại sân bay San Francisco.

Từ Gia Diễn vừa mới xuống máy bay, Mạnh Thần đã nghênh đón từ xa, “F*ck, anh đến thật à?”

“Sao?”

Mạnh Thần đón lấy chiếc vali: “Nghe ma nữ kia nói, anh bị sốt à?”

Anh đeo khẩu trang lên, “Uống thuốc rồi.”

Lúc nói với Tô Trần câu đó, cô gái đó dường như rất đau lòng thì phải, cũng không ngăn anh nữa, đem gói thuốc vứt về phía anh, nhắc anh nhớ uống thuốc, ngày ba lần, mỗi lần ba viên.

Anh cúi đầu nhìn hộp thuốc trong ngực, phía trên dán một tờ giấy, mỗi lần một viên, nghĩ tới đây, anh không khỏi buồn cười.

Anh uống thuốc xong đã ngủ trên máy bay mấy giờ, tạm thời khôi phục lại chút sức lực, anh nghiêng nghiêng cổ, lắc lắc cánh tay, vừa đi vừa hỏi: “Mấy người Đại Minh đâu rồi?”

“Ở phòng trọ ngủ hết rồi.”

“Còn bọn Đại Quang?”

“Trong quán bar, trên dưới hai tầng, tối qua đã suốt thì động thủ rồi.” Mạnh Thần nói xong, khịt khịt mũi: “Chờ chút, lão đại —— có gì không đúng thì phải.”

“Hử?” Từ Gia Diễn dừng lại, nhìn anh ta.

“Sao em thấy người anh có mùi nước hoa phụ nữ nhỉ? —— Mẹ nó, không phải anh với ma nữ kia đã làm gì rồi đấy chứ?”

“Mày bị ám đầu à?” Anh cũng lười giải thích với anh ta.

...

Tô Trần cùng Thành Tuyết đang uống cà phê, hai người đã mấy ngày không gặp nhau, hôm nay hiếm khi Thành Tuyết không có lớp, Tô Trần lại rảnh rồi, Thành Tuyết mới ngồi tám chuyện với cô.

“Nói mau, người đàn ông mày nấu cơm hôm trước là sao hả?”

Lúc đó, Tô Trần đang gửi tin nhắn cho Đại Minh, nghe Thành Tuyết hỏi như vậy, cô mới nhấp một ngụm cà phê, “Có gì đâu, tao nấu cơm để bồi dưỡng tình cảm thêm đậm sâu ấy mà.”

Thành Tuyết hừ một tiếng: “Với tao mày còn vòng vo thế à, tao nhìn mày bây giờ bây hỏn thì đi sáu phách rồi, tim này, chắc là bị người đó lấy cắp mất rồi?”

Đương lúc nói chuyện, cô gửi cho Đại Minh một tin: “Lão đại các anh có phải bị tự ti không?”

Sau đó liền đem điện thoại di động vứt qua một bên, dựa lưng vào ghế, bụng ỳ cà phê đến bên miệng, ánh mắt lơ đãng liếc nhìn người qua đường bên cửa sổ, “Thành Tuyết, mày thử nói xem đứng núi này trông núi nọ, nghĩa là như thế nào nhỉ?”

“Không phải mày là nhà văn à? Sao lại hỏi tao cái này?” Thành Tuyết nói, “Mày đừng có đánh trống lảng đấy nhé.”

Tô Trần: “Chẳng qua tao muốn xác định xem có đúng với nghĩa mà tao đã hiểu hay không thôi.”

“Cái này thì có thể có mấy ý? Nghĩa đen nghĩa bóng thì cũng chỉ có một nghĩa đó thôi.”

Điện thoại di động trên bàn rung lên một cái, Đại Minh nhắn tin lại: “Ha ha ha ha ha ha, em gái Tô à, em đùa gì thế, lão đại mà tự ti á?

Đây là chuyện buồn cười nhất mà anh nghe được đấy.”

Tô Trần trả lời ngay: “Anh ấy nói với em, anh ấy không biết sau khi giải nghệ anh ấy sẽ làm gì.”

Đại Minh lần này có vẻ hồi âm rất nhanh: “Có phải anh ấy còn nói anh ấy chỉ là một game thủ, nếu đi theo anh ấy tương lai và tiền đồ sẽ không có đúng không?”

“Ừ.”

“Kiểu từ chối này lão đại đã dùng tám năm về trước với những người theo đuổi anh ấy rồi!”

Điện thoại di động rung một cái, Đại Minh đã trả lời như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

CHUYỆN NGŨ: NQL

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Nơi Tô Trần và Thành Tuyết ngồi uống cà phê gần với quảng trường trong khu trung tâm thương mại lâu đời của thành phố Nhã Giang, hai người ngồi cạnh cửa sổ, chiếc cửa sổ rất to, sát đất, được lau sạch đến không còn một hạt bụi nhỏ. Quay sang là có thể nhìn thấy đài phun nước nhân tạo ở chính giữa quảng trường. Thứ bảy, nhiều người ra đường, ngay giữa khu quảng trường là một khối đá màu xanh, khắc bên trên là nét chữ của người dân quảng trường, tràn đầy khí thế, bên cạnh một khoảng không lớn là một đám cánh chim bồ câu xếp hình chiếc quạt, trắng trong như màu tuyết.

Ánh mắt cả hai không khỏi bị hấp dẫn, Thành Tuyết một tay chống cằm, tay kia bắt giắc gõ nhẹ nhàng trên bàn, hỏi:

“Mấy thử nói xem đám bồ câu này có phải vẫn là đám bồ câu hồi chúng ta còn bé không?”

Tô Trần đáp: “Không giống lắm – -”

Hai người đang nhàm chán, bỗng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang cho bồ câu ăn, Tô Trần đập bàn một cái, chỉ về phía đằng xa, “Chẳng phải kia là Thành Huy sao?”

Thành Tuyết nghe thấy vậy rất kinh ngạc, nhìn sang hướng chỉ tay của cô.

Đó chẳng phải là Thành Huy nhà bọn họ hay sao?

Thằng nhóc gầy tong teo, dáng cao cao đứng giữa đám người đi bộ, trông thật là nổi bật, xem ra Thành Huy cũng thật cao lớn, gương mặt đó có thể cuốn hút không ít thiếu nữ đâu, thằng nhóc đứng thả lỏng, không quá nghiêm túc. Đúng là fan của Pot có khác, ngay cả dáng đứng cũng bất chước luôn.

Trong tay Thành Huy cầm một gói bắp rang bơ.

Cạnh thằng nhóc là một cô gái có hai má lúm đồng tiền rất duyên, tuy nhiên trông vẻ mặt thằng nhóc lại như thể là đang chịu đựng lắm, lúc nào cũng cau có, cứ đưa tay vo vo tóc mái.

Nhìn thấy hình ảnh này, Thành Tuyết nổi trận lôi đình, “Thằng này thứ bảy không ở trường học thêm, chạy ra đây tán gái à?”

Tô Trần nâng ly, nhìn sang bên kia, chậm rãi nhấp một ngụm, nhìn thẳng tới cô gái áo màu vàng đang khoác tay Thành Huy, thần nhiên đáp lời: “Tao thấy, là bạn nữ áo vàng kia định tán tỉnh thằng bé thì có.”

Thành Tuyết kinh ngạc: “Thứ bảy thằng này không ở trường học thêm, lại chạy tới đây để con bé đó cưa à?”

“...”

Cô bé áo vàng kia bỏ tay Thành Huy ra, để cho mọi người cùng nhau ca hát. Thành Huy không kiên nhẫn gỡ ra, vốn là định đi ban học kỹ năng sống thanh niên thế mà lại bị người ta đẩy ra ngoài rành rành như vậy, bây giờ chẳng nhóc cứ nghĩ tới là lại thấy phiền.

Đang lúc bực bội, chẳng nhóc nhìn thấy Thành Tuyết cùng Tô Trần từ đằng xa đang đi về hướng này, chửi thề một câu, né người qua bạn nhỏ mập mạp bên cạnh, “Chị tao!”

Vừa nói dứt câu, hai người đã tới nơi, cả đám trốn học bị bắt quả tang, Thành Tuyết cười quái gở: “Mấy đứa đều không có tiết à?”

Cả đám đứa này nhìn đứa kia, đứa kia ngó đứa khác, đỏ mặt cúi đầu xuống.

Thành Huy liếc thấy Tô Trần phía sau, dùng ánh mắt cầu cứu cô, —Chị Tiểu Tô ơi, cứu em đi!

Tô Trần lắc đầu một cái rất bất đắc dĩ.

Thành Tuyết trừng mắt với Thành Huy, giọng nghiêm nghị: “Mới viết năm nghìn chữ kiểm điểm, mà thấy vẫn chưa đủ à?”

Bạn nhỏ mập mạp vội vàng giải thích: “Cô Thành ơi, hôm nay là sinh nhật của Hứa Tĩnh, bọn em bỏ tiết, chính là muốn mời bạn ấy ăn một bữa com thôi.”

Thành Huy cười giễu cợt, quay đi chỗ khác.

Tô Trần bây giờ mới để ý, trong đám học sinh ở phía sau, có một nữ sinh đứng đó âm thầm, buộc tóc đuôi ngựa, cô bé rất gầy, kiểu gầy giờ xương, như thể là không đủ dinh dưỡng, tóc xơ xác, đồng phục học sinh mặc trên người rộng thùng thình, cả người không có sức sống, nếu như không phải bạn nhỏ mập mạp nhắc tới cô bé, hẳn là sẽ không ai phát hiện ra cô bé cả.

Cô bé đứng yên lặng ở đó, cả người sa sút u ám.

Thành Tuyết lôi cả đám về bắt viết kiểm điểm năm nghìn chữ, trừ cô bé nữ sinh kia, Tô Trần nói cô tại sao.

Thành Tuyết thở dài nói: “Mày nhìn dáng vẻ em ấy xem, hẳn là theo chân bọn chúng đến đây chơi? Đám học sinh đó đều là tiểu yêu tinh, thành tích của cô bé rất tốt, kéo cô bé theo làm lá chắn, như thế nếu lỡ bị thầy Bao bắt rồi phạt còn có thể xem xét mà giảm nhẹ hình phạt.”

Tô Trần như có điều cần suy nghĩ.

....

Còn hai ngày nữa là tới trận bán kết của CPL1 lần này.

Khắp các blog, hot search chủ đề chính đều xoay quanh các tuyển thủ eSport nổi tiếng, “Vinh quang mười năm của Pot” vẫn đứng đầu bảng như cũ, tiếp theo chính là về chiến đội TED, ngay cả Mạnh Thần, Đại Minh cũng lên hot search, Mạnh Thần thì còn có thể miễn cưỡng được coi là ba cây có một của eSport, lão đại dĩ nhiên là Pot, mà số người hâm mộ Pot trên blog đã lên tới hai mươi triệu người, nhiệt huyết của mấy người này với eSport, Tô Trần cũng khó có thể tưởng tượng nổi.

Ngay cả việc Pot lên cơn sốt nhưng vẫn tham gia đấu giải cũng lên hot search, bên trong đó đầy những bình luận bày tỏ đau lòng cho ông xã.

Tô Trần ngâm thuốc, lướt blog, trong lòng không khỏi cảm thấy khinh thường.

Tô Trần mở tin nhắn mà Đại Minh gửi cho cô tiếp sau đó:

“Anh ấy mà giải nghệ, có ăn hết, không làm gì thì cũng có người ôm chân anh ấy mời anh ấy đi ăn!”

“Hiểu eSport á? Hiểu tình cảm á? Để anh nói cho em biết, trong cái giới này, cái tên Pot chính là được mạ vàng đấy, có biết bao nhiêu người mời anh ấy gia nhập vào bọn họ.”

“Nếu như thật sự có một ngày, phản ứng của anh ấy không còn như trước nữa, đương lúc truyền hình trực tiếp, dù chỉ là trực tiếp ăn một bữa com thôi, cũng không thiếu người muốn xem bằng được.”

“Pot tùy tiện mở cửa hàng kinh doanh, fan cuồng của anh ấy mỗi phút đặt hàng rào rào, còn lo không có tương lai hay sao?”

Lời nói của Đại Minh tuy có phần khoa trương, nhưng mười phần thì cũng đúng đến tám, chín, fan của Pot thật sự nhiều đến phát sợ, mà đa phần các tuyển thủ eSport sau khi giải nghệ không mở cửa hàng thì cũng làm truyền hình thực tế, nhưng lão đại vốn coi thường những thứ này, có mấy câu lạc bộ cao cấp ném ra cảnh ô liu cho anh, nhưng anh đều từ chối cả.

Nhiệt huyết của lão đại tất nhiên là Đại Minh hiểu, những người yêu eSport tất nhiên sẽ có sự đồng tình, nhưng lão đại đang nghĩ cái gì trong đầu, cậu ta lại chẳng biết một chút gì cả.

Lão đại về cơ bản đâu có phải người bình thường đâu chứ?

Sau khi nôi cháo thứ ba của Tô Trần bị hỏng, cô chống cằm ngồi bên bàn ăn, thở ngắn thở dài, hóa ra trên thế giới này cũng có chuyện nực cười như vậy, ví dụ như, cô tốt nghiệp chuyên ngành máy tính ở Thanh Đại, có năng khiếu làm văn, cũng có thể lập trình đoạn mã phức tạp nhất, dài nhất trên thế giới, qua môn Java, lúc thi cao đẳng cũng không bị mấy câu hỏi chưa làm bao giờ trong đề thi làm khó, vậy mà nấu một nồi cháo mãi không xong.

Cô nhắn tin cho Đại Minh: “Nè ——lão đại của các anh có biết nấu ăn không?”

Đại Minh chắc là đang huấn luyện, trả lời chậm, nửa tiếng sau mới thấy có một tin.

Tô Trần cũng không vội vã, nằm trên sofa, lật giờ tờ tạp chí mới nhất, bên cạnh là một giỏ nho Mỹ, sắc xanh trong suốt, ngón tay nhỏ bé nhét một quả vào trong miệng, vừa ăn vừa nhắn vớ.

Di động trên chiếc bàn thấp rung lên, cô vớ tay liếc mắt nhìn.

Đại Minh đáp rất thành thật: “Đồ ăn Trung Quốc thì không biết nhiều, nhưng đồ ăn Tây thì là sở trường đấy, đặc biệt là chiên trứng gà, lão đại chiên trứng gà nhìn rất đẹp, tròn tròn, hai mặt đều vàng, không già quá không non quá, vào miệng rất trơn, ăn ngon cực kì luôn, mà sao em lại hỏi chuyện này thế?”

Có chiên quá trứng gà mà cứ như lên tận trời vậy.

Tô Trần: “Em tùy tiện hỏi vậy thôi.”

Đại Minh nhắn tin hi hi: “Không thể nào nha —— tùy tiện một chút mà hỏi lão đại anh à? Xem ra em gái Tô à, không phải em giống như những lời ông Thần nói, định tán tỉnh lão đại của bọn anh thật á?”

Tô Trần lập sang trang tạp chí tiếp theo, gõ tiếp: “Nói gì mà nghe chướng tai vậy, đúng là nói hươu nói vượn ~”

Đại Minh: “...”

Tô Trần: “Anh quen anh ấy bao lâu rồi?”

Đại Minh nghiêm túc nhớ lại: “Tám năm, mười lăm tuổi anh đi theo anh ấy, khi đó lão đại cũng mới mười tám thôi.”

Khi đó Pot, gương mặt non, trẻ trung trong sáng, đã là vô địch thế giới rồi ——

“Vậy những chuyện của anh ấy hẳn là anh đều biết hết nhỉ?” Tô Trần lại gõ tiếp.

Đại Minh cảnh giác trong nháy mắt, “Em muốn hỏi gì?”

“Tùy tiện hỏi chút thôi, ví dụ như, trước đây anh ấy có bạn gái không, ăn nói, dáng dấp có đẹp không? Hay anh ấy bây giờ có điều kiện gì để trở thành bạn gái chính thức hay đại loại như thế không ——?”

Đại Minh tiện tay nhắn tin lại: “Sao con gái nào cũng thích hỏi về mấy việc yêu đương này nhỉ?”

“Có người từng hỏi rồi à?”

“...Khụ khụ., thật ra thì phụ nữ thích lão đại rất rất nhiều, anh với Mạnh Thần thường xuyên bị hỏi một vấn đề là lão đại đã có bạn gái chưa? Trên sân nhảy của quán bar mấy hôm trước cũng có người hỏi lão đại đã có bạn gái hay chưa, anh nói là chưa có —— hết quả cô gái đó ngày ngày cứ sáng sớm lại chạy đến quét dọn phòng cho lão đại, em biết đấy, lão đại thì nóng tính, thiếu kiên nhẫn, đặc biệt là lúc thiếu ngủ, như kiểu bom hẹn giờ ấy, tự nhiên nổi cáu làm cho cô gái kia phát khóc rồi đuổi ra ngoài luôn.”

“Loại người như anh ta nếu có thể ở cùng phụ nữ một chỗ thì hôm đó anh ấy gặp quỷ cmnr ——”

....

Cuộc sống cứ bình yên qua mấy ngày, ai mà biết một hôm trước ngày đấu giải CPL, bên kia San Francisco, xảy ra chuyện lớn.

Lời tác giả

Có người nói muốn biết chuyện gặp nhau ngày trước, mình định sáng ngày kia xem qua một chút, bên cạnh chính văn viết qua một ít, để thỏa mãn nguyện vọng của mọi người

Ai muốn giờ tay cho mình biết cái nào——

Bạn đang đọc truyện *Tùng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

CHUYỂN NGỮ: NQL

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Vòng thi đấu CPL liên hợp năm nay đổi nguyên tắc thi đấu, năm trước là tích lũy điểm năm nay chuyển thành PK[1].

PK chia thành ba khu chính, khu Châu Á, khu Châu Âu, và khu Châu Mỹ, từ các khu đi xuống lại chia thành các quốc gia khác nhau, Trung Quốc, Mỹ, Hàn Quốc, Nhật Bản, Na Uy, Canada, Thụy Điển, Hà Lan, các quán quân của mỗi quốc gia sẽ tiến vào vòng thi đấu nhóm theo khu châu lục như đã chia, nếu thắng sẽ được trực tiếp tiến vào vòng tranh quán quân, còn lại sẽ vào nhóm bại, nhóm bại này không thể tham gia giành giải quán quân, hơn nữa còn hủy đi tư cách thi đấu. Thời gian đấu giải sẽ rất dài, khoảng mười tháng, nếu như TED có thể đi được tới cuối cùng, vậy nửa năm sau sẽ đánh tranh giải, còn đâu chỉ cần đi một bước sai, nghĩa là mười năm trong nghiệp eSport của Pot sẽ chấm hết tại đây, mười năm vinh quang lại nhận lấy cái kết đáng thất vọng mà về nước.

Tối mai là trận bán kết giữa đội Trung Quốc và đội Hàn Quốc.

Hai đội của Hàn Quốc thực lực cách nhau khá xa, kết quả rất rõ ràng rồi, mà nhìn sang Trung Quốc bên này, hai đội chiến đấu đúng là như có kịch hay để nhìn ——

Thực tế, trước khi có kết quả chia nhóm, đã có hội những người có thâm niên mê eSport trên mạng bàn tán về việc này rồi.

Trung Quốc có cả thầy bốn đội, trừ chiến đội RG, hai đội còn lại đều là những chiến đội mới nổi, thực lực chắc chắn không thể sánh bằng TED, mà chiến đội RG này rất có năng lực, nhưng mà ngày trước cũng có vài chuyện lùm xùm. Nghe nói, năm xưa khi quốc gia mời chiến đội RG về đấu giải công khai, TED nhất định không tham gia, và ngược lại.

Mà quốc gia cũng rất ít khi nhìn thấy cả hai chiến đội cùng xuất hiện, chắc chỉ có vòng đấu giải tầm cỡ quốc tế như CPL.

Chiến đội RG cũng coi như là đội kỳ cựu của eSport, thành lập trước TED bốn năm, cùng với chiến đội ST năm đó thuộc một câu lạc bộ —— câu lạc bộ eSport SR, về sau vì ST giải tán, câu lạc bộ đổi tên thành Rise, bắt đầu mở rộng. Hiện nay Rise cũng tiếp nhận rất nhiều chiến đội mới, nhưng vinh quang lấy về đều không thể vượt qua ST hay RG, đặc biệt là thế hệ sau của chiến đội ST, lúc ấy đã thu nạp biết bao nhiêu tuyển thủ danh giá nhất cả nước, bao gồm T.O, Pot, Mạnh Thần(ID: Thần Ca là một hồ tiền cực bự), Đại Minh(ID: FTM), ...

Trước Pot T.O cũng là cũng đang mang về cho đội tuyển Trung Quốc nhiều giải thưởng quốc tế.

Khi anh ta lãnh đạo ST cũng là lần đầu tiên đánh bại được chiến đội của Hàn Quốc, bao gồm đông đảo các trận tranh tài vô địch thế giới cả trong và ngoài nước, đó cũng là lần đầu tiên chiến đội thắng liên tiếp nhiều nhất, điều tiếc nuối nhất chính lại, trong bảng thi đấu cao cấp C, ST chỉ đứng hạng ba. Sau đó, trong trận đấu Canada, T.O khoác quốc kỳ đeo thẻ tên, tuyển bố giải nghệ.

Mà Pot, sau khi T.O tuyên bố giải nghệ liền rời khỏi ST, còn kéo theo không ít tuyển thủ xếp hàng đầu thế giới, lập nên TED, chính bởi chuyện này mà bị mọi người nói ra nói vào tầm ba năm năm.

Trước khi ST tuyên bố giải tán, hai chiến đội cũng từng âm thầm so tài, muốn xem xem, RG thành lập trước ST trước một năm, nhưng chắc do hậu sinh khả úy, ST nổi lên rất mạnh mẽ, đã sớm thay thế RG trở thành xu thế, chiến đội mới mà có khả năng nổi lên như vậy, RG làm sao có thể so chuyện thành tích được đây, đành lấy lý lịch ra phô bày.

Nói thế nào đi nữa, ta cũng là tiền bối của các người, có chuyện gì phải nghĩ đến chúng ta trước chứ.

Bình thường lúc ăn cơm khi tập huấn, ngang chân ST không ít.

Mấu chốt cũng nằm ở hai vị đội trưởng, đều không phải đội trưởng hay quản chuyện gì cả, T.O tính tình thì nhạt nhẽo, bình thường chỉ tập trung huấn luyện đội viên căn bản chả bao giờ để ý mấy thứ này, đội phó Pot thì lại kiêu ngạo, chỉ dốc lòng dốc sức lo đấu giải, chả bao giờ ghé mắt nhìn bọn họ, ngược lại những đội viên cũ ở dưới, nhiều lần giận đến mức suýt phải động tay động chân. Náo loạn mấy lần, Đại Quang tiên phong bên RG cũng hiểu phần nào về hai người này, vì vậy càng lúc càng không kiêng dè mà nhắm thẳng vào chức vụ của mấy vị tiền bối, người hâm mộ Pot với T.O thì nhiều, trong chỗ tối làm chuyện mờ ám chẳng chẳng làm sao, bề ngoài còn nhiều kiêng kỵ, thế nên không ngừng bắt nạt người mới của hai đội.

Những người vừa mới vào trong giới, tất nhiên không hiểu được, chỉ biết đây đều là những tiền bối trong giải đấu, nên lúc nào cũng im hơi lặng tiếng, hai đại thần hàng ngày phải bận bịu đi đấu giải thế giới ở khắp nơi còn thêm việc huấn luyện gì đó, Pot cứ có thời gian thì lại ngủ bù, T.O mà rảnh rỗi thì lại đánh cầu giải tòa căng thẳng, người mới nào dám đem những chuyện nhỏ nhặt đó mà đi làm phiền bọn họ chứ.

Cho đến một hôm, Đại Quang sai hai người mới ra ngoài giúp anh làm việc riêng cả một ngày trời, Pot huấn luyện không tìm được người, lúc này mới nghe Đại Minh nói thời gian gần đây xảy ra nhiều chuyện bát nháo, vớ vẩn như vậy, sai làm việc riêng thì chỉ là việc nhỏ, nhưng Đại Quang thường xuyên yêu cầu người mới trong đội giúp anh ta luyện thay (giúp người khác luyện rank, thăng cấp nhanh, sau đó sẽ nhận được tiền) kiếm tiền. Tiền kiếm được Đại Quang không dùng để tán gái thì cũng dùng để mời mọi người trong đội ăn uống vui đùa, để lại cho hai người mới nằm một chỗ, mà lại làm việc chẳng

có ích gì. Việc luyện thay này vừa hao tổn tinh thần lại hao cả sức lực, ngày đêm đảo ngược, rất ảnh hưởng đến tố chất thân thể của đội viên, T.O và Pot đã ra lệnh cấm rõ ràng từ đầu.

Pot lập tức gọi điện cho hai người mới kia, hỏi bọn họ đang ở đâu.

Hai anh chàng mới còn ấp úng mãi không chịu nói ra.

Pot đã sớm có tiếng là nóng tính, thiếu kiên nhẫn, lập tức nổi giận, buông một câu: “Hai cậu đừng quay về nữa, vĩnh viễn đừng quay về nữa.”

Làm cho hai người mới chạy điên chạy loạn về ngay lập tức.

Đêm đó, Pot đi tìm Đại Quang, Đại Minh biết rõ tính tình ngạo mạn của Pot, trước kia từng làm cho đối phương tức chết chỉ bằng một câu nói, mà lúc này T.O không có ở đây, cậu ta không yên tâm, sống chết cũng đòi đi theo, sợ là nếu có đánh nhau, thì nhiều người vẫn hơn.

Đại Quang đang dẫn đám anh em ra ngoài hát karaoke, Pot vừa tới nơi, bầu không khí bỗng chốc đóng băng, hát hò uống rượu oản tù tì, tán gái hay làm gì toàn bộ đều ngưng lại, tất cả đều nhìn ra người đàn ông hút thuốc mặc đội phục.

Đại Minh khi đó rất khẩn trương, chỉ lo Pot phun ra một câu nữa khiến đám người này chết cứng.

Cái ông anh Pot này cũng thật biết giả bộ, chẳng nói chẳng rằng, chỉ đứng đó một hồi, ” Có về bận nhi?”

Đại Quang đẩy cô gái trong lòng ra, tu một hợp rượu, xách một chai ra đưa cho anh, nói, ơ, ngon gió nào mang đại thần của chúng ta tới thế, có muốn uống một hợp hay không?

Pot cười, “Uống thì không, nhưng hai người mới trong đội của tao mà có biết không?”

“Không biết...” Đại Quang nói dối không chớp mắt.

“Thế à, nghe nói gần đây mà rất thích hai người bọn họ? Nếu không thì mà mang bọn họ đi, tao mười một này là bận đấu giải nhiều rồi, chắc không có thời gian huấn luyện người mới, dù sao thì mà cũng rảnh rồi, giúp đỡ họ đi.” Ông anh Pot này có thể ngoài mặt giả vờ như không có chuyện gì mà đá xoáy người khác, ý tứ trong lời nói sắc bén như dao như kiếm.

Câu này hẳn là đã đâm sâu vào lòng Đại Quang rồi.

Mặc dù bây giờ là một đội câu lạc bộ hay là RG, nhưng ai cũng biết chỉ cần qua trận một thời gian, chức vụ quản lý đội phải nhường người khác, tất cả vòng đấu trung cuộc và kết cuộc trong giải đấu quốc tế chuyên nghiệp đều là do hai đội này tham gia, một đội bây giờ cũng chỉ là thừa lại ở câu lạc bộ huấn luyện người mới, vậy lời nói này không còn nghĩa nào khác ngoài ——

Đấu giải mà chẳng cần để tâm đến nữa, bây giờ nên tập trung mang người mới đi là vừa.

Đại Quang uống chút rượu, ở đây mặc dù trước mặt nhiều người, trên mặt không nên nổi tức giận, ném ngay chai rượu, mặt xanh lè nghiêm trọng đứng lên, “Mày thử nói lại lần nữa tao nghe xem.”

Pot dựa người vào tường thờ ơ nhún vai.

Đại Minh không nhớ nổi trận đánh nhau bắt đầu khi nào, nhưng cậu chỉ nhớ đáng về lúc Pot xách chiếc ghế lên đập vào người Đại Quang thật là đẹp trai, động tác mau lẹ lại tàn nhẫn, hơn nữa còn rất đẹp nữa. Những đội viên khác đã sớm không ưa cái vẻ ngạo mạn của Pot, tất cả đều hô hào nhau mà xông lên, muốn dạy dỗ cái thằng nhóc mười tám tuổi không biết trời cao đất dày là gì này.

Đập hỏng ghế, vỡ chai rượu, khung cảnh thật hỗn loạn, cho đến khi ông chủ quán KTV báo cảnh sát.

Hai người từ đồn cảnh sát bước ra, Pot vung tay đi ở phía trước, Đại Minh đi theo sau, nói thật từ đáy lòng mình: “Đội phó ơ, từ tối hôm nay, em là fan cuồng của anh rồi đấy.”

Pot dừng bước, nghiêng đầu nhìn cậu ta như thể bị bệnh tâm thần.

Đại Minh về mặt đây sùng bái nhìn anh, nói: “Mọi người đều nói anh lạnh lùng, ngạo mạn, nhưng em phát hiện anh đối với bọn em rất rất tốt, ít nhất là trong chuyện tối nay, anh nhìn con mẹ nó đẹp trai quá đi!”

Pot quen tay đánh đầu cậu ta: “Vớ vẩn.”

“Thật.”

“Chuyện tối nay đừng nói bậy bạ đó.”

Đại Minh giơ ba ngón tay lên, “Chắc chắn.”

Nhưng sau đó không biết vì sao, chuyện đó lại đến tai quản lý câu lạc bộ, Pot và Đại Minh lúc đó còn có một đội gồm mấy đội viên cũng bị phạt, khẩu

trừ tiền lương, chỉ có Đại Quang là bỏ qua, vì việc này mà Đại Minh tức gần chết, Pot tự thấy mình không có vấn đề gì, khấu trừ tiền lương thì khấu trừ đi, dù sao cũng chỉ là mấy đồng tiền.

Hoàn cảnh lúc đại khái là như vậy—

Mối giao hảo giữa RG và TED đặt một dấu chấm hết.

...

San Francisco, buổi chiều trước khi đấu giải

Pot bị đội trưởng bên đội Hàn Quốc kéo đi phân tích thảo luận kỹ thuật, hai người đang nghỉ ngơi cùng nhau trò chuyện.

Bỗng nhiên, một đội viên Hàn Quốc chạy vào, dùng tiếng Hàn nói vội với Pot: “Đội viên của anh đánh nhau với người ta kia.”

Lúc Pot tới nơi, Đại Minh đang đề Đại Quang xuống đất mà đánh, những người còn lại cũng náo loạn cả đám, Mạnh Thần thì không biết đi nơi nào rồi. Anh lao tới, nắm lấy cổ áo của Đại Minh lôi cậu ta dậy.

Anh tức giận: “Mày nháo cái gì!”

Những người khác thấy lão đại đi tới, vội vã dừng tay.

Đại Quang lau vết máu trên miệng, đứng lên, cười đau đớn: “Tính khí của Đại Minh này cũng xấu thật đấy, nói hai ba câu là lại giở nắm đấm ra rồi, chắc chắn, xấu tính chắc là học của mày đấy nhỉ?”

Đại Minh lại định xông lên

Bị Pot ngăn cản, anh gần từng chữ: “Minh, về.”

Đại Minh sừng sốt, lão đại rất hiếm khi kêu tên cậu ta, lúc anh kêu tên ra, chắc chắn là đang rất tức giận.

Mạnh Thần lúc này cũng từ phía sau chạy lên ngu ngơ, mới đi ra ngoài mua hộp thuốc lá, con mẹ nó bọn họ đánh nhau luôn à?

Anh ta đi tới, đứng bên người Pot, hỏi nhỏ: “Chuyện gì thế?”

Pot nhìn anh ta một cái, lại quay sang nhìn Đại Quang, “Mày muốn giải quyết chuyện này như thế nào?”

Đại Quang cười hi hi, “Giải quyết á? Tao nói Pot này, tao là người chơi đẹp đấy, Đại Minh đánh tao một trận, mày nhìn máu này, tao thấy hay là, chúng mày rút lui khỏi giải đấu đi, sau này có chạm mặt nhau đỡ phải động thủ.”

Đại Minh không phục: “Dựa vào đâu mà bọn tao phải rút lui?!”

Pot tỏ ý bảo cậu ra im miệng, “Rút lui à, không bao giờ.”

....

Trong hội trường đã có người đăng đoạn video đánh nhau lên blog, lượt xem bỗng chốc lên tới mười ngàn.

Chuyện cũ năm xưa của hai đội, lại bị người ta moi ra, lại đoán già đoán non chuyện năm xưa, lúc Tô Trần lướt blog, liền thấy tin tức liên quan đến việc này, video chỉ có một đoạn, đoạn trước là Đại Minh đánh lộn với một người đàn ông, đoạn sau là một bóng dáng quen thuộc từ phía sau đi tới, kéo Đại Minh ra.

Lúc anh ấy rút tay từ túi quần, video lại bị cắt.

Tô Trần nhìn bóng lưng thon dài quen thuộc ấy, cạn lời.

Ngay đến cả mặt cũng không lộ ra.

....

San Francisco

Từ Gia Diễn dựa người vào ghế, quét mắt nhìn đám người đứng thành một vòng, giọng cũng không đến nỗi quá tệ, “Không muốn giải thích gì à?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không ai dám hé răng nửa lời.

Âm thanh lại trầm xuống: “Không định nói gì à?”

“...”

Anh nhếch mép, cũng không nóng vội, người hơi nghiêng về phía trước, ung dung thông thả cầm bao thuốc lá ở bàn lên, rút một điếu, ngậm ở môi, lấy bật lửa, châm, hít một hơi vào trong, cả người lười biếng dựa vào đằng sau, thở ra một hơi, khói bay lượn lờ.

Vẫn không có ai dám nói năng câu gì.

Điếu thuốc ở ngón tay anh, cháy cháy tắt tắt.

Anh quét mắt một vòng, ánh mắt dừng lại ở một người, lạnh nhạt nói: “Đại Minh, cậu nói đi.”

Đại Minh bước lên trước một bước, coi như hi sinh: “Em tình nguyện nhận mọi trách nhiệm, cấm tranh giải một năm.”

Từ Gia Diễn chợt đem tàn thuốc vút trên nền đất, dường như là quát lên: “Mẹ nó anh hỏi cậu là sao cậu lại dẫn đầu đánh nhau?”

Đại Minh quay đầu, một chữ cũng không nói thêm.

Những đội viên cúi đầu sâu thêm.

...

Sau đó Mạnh Thần phải đi hỏi những đội viên của chiến đội quốc gia khác có vậy xem, đem mấy lời kẻ vụn vặt của họ gộp lại, mới biết được nguyên nhân.

“Anh còn nhớ Milk không?”

Từ Gia Diễn dựa người vào sofa, hút thuốc, “Người ngoại quốc?”

Mạnh Thần liếc mắt, “Chính là cái cô bình luận viên Milk đó! Người theo đuổi anh nửa năm đó!”

Từ Gia Diễn vẫn bình tĩnh nhả ra khói, “Không nhớ.”

Mạnh Thần gật đầu một cái, “Phụ nữ theo đuổi anh nhiều như vậy, sao anh nhớ hết được đúng không? Có thể nhớ được một người cũng không tệ.”

Từ Gia Diễn liếc mắt nhìn anh ta một cái, nhún mày, “Có gì thì nói mau đi.”

“Thì lúc Đại Quang ngủ với Milk, lại đụng phải Đại Minh, nói vài câu khó nghe, nói Milk là hàng chung chạ, nói anh, Pot.” Mạnh Thần còn cố ý nhấn mạnh, “Là sói mất trắng[2], Rise nuôi anh nhiều năm như vậy, nói đi là đi luôn.”

“Chỉ vậy thôi?” Từ Gia Diễn nói: “Thế thì liên quan gì đến Milk?”

Mạnh Thần không nhịn được liếc mắt, “Đại Minh trước kia thích Milk! Cái này anh cũng không nhìn ra được à?”

“...”

“Dù sao đánh cũng đánh rồi, hơn nữa chuyện âm ỉ này đã đến tai ban tổ chức rồi, tối nay sẽ mở cuộc họp khẩn cấp, xem xem nên xử phạt Đại Minh như thế nào, tổ lý còn đang thương lượng, ngày mai sẽ so tài rồi, ngộ nhớ hủy bỏ tư cách dự thi của Đại Minh, đội chúng ta lại ít đi một người. Bên kia Đại Quang là những năm người, Đại Quang lại là người tiên phong, coi như cấm so tài một năm đến hết tết đối với lần tranh giải này cũng không ảnh hưởng gì.” Mạnh Thần than thở: “Đại Minh cũng thật là, ngay lúc này lại mất kiên nhẫn.”

...

Liên quan tới cuộc ẩu đả eSport hôm nay, lan truyền lên tất cả các trang mạng.

Ân oán giữa hai đội đã sớm không còn là vấn đề một sớm một chiều, Tô Trần lướt hết tất cả các topic trên mạng, cuối cùng cũng hiểu rõ, mối quan hệ bên trong.

Tô Trần lật lật, bỗng nhiên ánh mắt bị một bài báo thu hút.

Một bạn có nick name “Lẽ vặt của Madeline josiah” phát biểu trên mạng:

Mình biết điều không ai biết, kéo topic lên nào.

Bạn gái nào là fan đại thần đừng đánh mình, mình có bạn là tuyển thủ eSport, biết rất nhiều tin tức.

Đại thần trước kia có bạn gái, là con gái của hiệu trưởng trường anh ấy theo học, đáng đẹp siêu cấp, là nữ thần luôn, sau đó đi nước ngoài, bởi vì đại thần chơi game, nên gia đình không đồng ý cho bọn họ tiếp tục quen nhau.

Sau đó chia tay, nghe nói chuyện này đã bị Đại Quang châm chọc nhà bạn gái ấy.

Cô nhìn chăm chăm vào màn ảnh, nhét miếng khoai tây chiên vào trong miệng, từng miếng từng miếng, tầm mắt cứ vững vàng nhìn nguyên một chỗ, chớp mắt cũng không dỗi, thật giống như muốn nhìn thủng màn hình máy tính vậy.

Tôi viết đoạn văn này ở phía sau, vì khá nhiều bạn nữ nói là đọc không hiểu, vậy nên tôi muốn giải thích đôi chút, gõ tám bảng đen, các vị nghiêm túc nghe nha:

Vấn đề thứ nhất: Thể thao điện tử là gì?

Baidu: Thể thao điện tử (Electronic Sports) chính là trò chơi điện tử đạt đến trình độ tổ chức thành một hội thể thao. Hoạt động thể thao điện tử chính là lấy thiết bị điện tử làm dụng cụ tham gia thể thao, đối kháng trí óc giữa các người chơi với nhau. Thông qua hoạt động, rèn luyện và đề cao năng lực suy nghĩ, khả năng phản ứng, sự linh hoạt của tư chi với ý chí, và cả tinh thần đồng đội của người chơi.

Hẳn là mọi người còn rất mơ hồ, để từ từ tôi sẽ giải thích phía dưới đây:

Ngày 18 tháng 11 năm 2003, Tổng cục Thể thao quốc gia chính thức phê chuẩn, đưa thể thao điện tử trở thành hạng mục thứ 99 trong các môn thể thao. Năm 2011, Tổng cục Thể thao quốc gia lại đưa thể thao điện tử lên hạng 79 trong các môn thể thao.

Hai trò chơi nổi tiếng cả nước hiện nay chính là DOTA và LOL, hẳn là các chị em có bạn trai đều biết đến hai cái này.

Cũng giống như Thế vận hội vậy, Thế vận hội gồm các môn chạy bộ, đẩy tạ, ném lao, thì thể thao điện tử chính là gồm một đám người ngồi trước máy tính đánh tranh giải, thắng có tiền thưởng như thưởng, hiện nay DOTA là trò chơi tranh giải được tiền thưởng cao nhất, tuyển thủ đứng đầu bảng xếp hạng thu nhập trên thế giới đều là những người chơi DOTA.

Tôi chẳng qua là lấy những cái cơ bản của DOTA và LOL, nhưng cũng không chỉ dựa trên mỗi dota hay lol, như vậy thì quá mạnh mẽ, tôi sẽ thêm cả những tương tượng của tôi, nếu những chị em hiểu về thể thao điện tử cảm thấy không chân thực, nhưng đây không phải là tiểu thuyết hay sao, trong ảo có thực.

Vấn đề thứ hai: Hình thức thể thao điện tử như thế nào?

Câu lạc bộ, chính là một ông chủ có tiền đầu tư bằng cách bỏ tiền ra mua mấy chiến đội ra ngoài đánh giải để lấy tiền thưởng, khi có tiền thưởng ít nhất một nửa nộp cho câu lạc bộ, bình thường thì hỗ trợ chi phí cho đội viên mới vào làm, lúc trong đấu giải thì đội viên chỉ chơi game, tiền lương không cao. Thật ra thì nhiều ông chủ đầu tư không nhất thiết phải chơi game, chẳng qua là thấy thể thao điện tử là một thị trường khá tiềm năng, nên đầu tư một ít mà thôi, cho nên điều kiện của các câu lạc bộ quốc gia tương đối kém, nói chung thị trường thể thao điện tử mười năm trước chính là như thế, mấy năm gần đây, các người chồng vương đầu tư nhiều vào thể thao điện tử, nói thế nào so với mười năm đầu cũng hơn một chút, cộng thêm mấy năm này chiến đội cũng có không ít thành tích, nhưng trong lời nói ở nước ngoài, những người sáng lập các câu lạc bộ thể thao điện tử đều là những tuyển thủ đã giải nghệ.

Câu lạc bộ có nhiều chiến đội, nên việc bất hòa giữa các chiến đội là không thể tránh khỏi. Chương này chủ yếu nói về một ít chuyện bất hòa giữa hai chiến đội mạnh của câu lạc bộ SR trước đây, thực ra chuyện bất hòa thì còn nhiều lắm, không thể như văn viết được, sợ mọi người đọc không hiểu nên tôi đã đơn giản hóa vấn đề, dù sao thì chiến đội RG và ST không hợp nhau, ân oán giữa Pot và Đại Quang còn lưu lại tới tận bây giờ.

Nghề nghiệp trong thể thao điện tử đại khái gồm có: tuyển thủ chuyên nghiệp, chủ câu lạc bộ (nhà đầu tư), giám đốc chiến đội (quản lý, bình thường cũng phát ít tiền lương), chủ đội (phụ trách ăn ở đấu giải của bọn họ), bình luận viên (giống như đá bóng vậy, thời điểm tranh tài phải có một người ở bên giải thích, rất nhiều cúp thể giới có nữ bình luận viên), hoạt náo viên(rất nhiều người biết trong lúc truyền hình trực tiếp, truyền trực tiếp chơi game, thắng được mấy trăm ngàn)...

Đại khái chính là như vậy đó.

Thật ra đây cũng chỉ là những thứ cơ bản muốn phổ cập cho mọi người cùng biết một chút, có cái hiểu, mặc dù trong chính văn nội dung cơ bản của thể thao điện tử không có nhiều, hi vọng mọi người có thể đọc hiểu.

Nếu vẫn không hiểu, không sao hết, chỉ cần chú ý đến Từ “không giỏi kiểm chế” cùng Tô “không đứng đắn” mà thôi, kịch tình cảm của bọn họ tương đối dễ xem.

Tác giả có lời muốn nói:

eSport khác với game online, game online (hay còn gọi là vòng du) là bỏ tiền, đập nhân dân tệ để thắng cấp liên tục, mua trang bị tốt, tin tưởng nhiều người bạn qua thế giới ảo, vài năm nay nhiều người rất chuộng thể loại này. Còn eSport là thể thao điện tử, không biết mọi người có từng chơi CS hay không, nhưng CS cũng được coi là thể thao điện tử. Bây giờ thì thịnh hành DOTA và LOL, ví dụ như nói đến lol, chính là kiểu pk trận doanh song phương, ai chiếm được trụ của đối phương trước sẽ chiến thắng, vậy như thế nào thì được coi là chiếm được trụ của đối phương, mỗi bên đều có cái trụ, anh chỉ cần đánh đổ cái trụ đó, là anh thắng, đường đi đến khu vực trụ của đối phương có ba đường, chia làm top, mid, bot, đường mid một người, top bot hai người, trên đường sẽ có nhiều tháp nhỏ, nếu như anh tiến vào khu vực tháp của đối phương anh sẽ bị hút máu, trên đường còn có binh, anh phải diệt binh, còn phải đẩy tháp (thực ra theo như con được biết thì nếu mình tiến vào khu vực tháp, nếu mình đánh tướng bên đó thì mình mới bị đánh mất máu thôi)

Như vậy đi đường mid đều là những cao thủ hoặc người thu phát trong đội.

Khi một ván game bắt đầu, tất cả mọi người đều bắt đầu từ một cấp, bắt đầu trận đấu mọi người đều ngang nhau, trang bị tiền vàng đều là số không, cái này thì nhìn đội viên làm việc cùng đi vị. Làm việc cùng đi vị thật ra chính là nhìn độ linh hoạt đôi tay của các đội viên, ngón tay linh hoạt làm việc nhanh, có có nhiều kĩ năng vận dụng, sử dụng đúng lúc đúng chỗ, giết đối thủ nhanh chóng, thắng cấp nhanh, tiền vàng nhiều, trang bị dĩ nhiên cũng nhiều hơn, trong lúc đội ngũ của đối phương còn chưa tăng được cấp, mình đã lên đến max level, cơ bản chính là trùm cuối của trò chơi rồi.

Đây chính là lol trong truyền thuyết, thật ra chỉ cần chơi qua một thời gian là anh sẽ không ngừng lại được.

Nhưng đề nghị những bạn nhỏ còn đang học thì không nên chơi, lấy sự học làm trọng, nếu như sau này không muốn tiếp tục theo nghiệp này, cái gì nên làm thì hãy có chừng mực.

Hết rồi.

Chú thích:

[1]PK: Tên đầy đủ là Personal Killer chỉ sự tranh đấu, tấn công, tiêu diệt người chơi khác.

[2]Sói mất trắng: Chỉ những người vong ân bội nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

CHUYỆN NGŨ: NQL

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Rạng sáng ngày hôm đó.

Việc ầu đã có kết quả, Đại Minh bị cấm thi đấu nửa năm, Đại Quang cũng không được dẫn đội trong nửa năm. Nhưng vẫn còn đỡ, vì lần phân xử này sẽ được thi hành sau khi kết thúc đấu giải.

Buổi tối hôm đó, blog có lời xin lỗi và thanh minh, nói rõ về sự kiện ầu đã lần này của Đại Minh, hơn nữa chờ sau khi đấu giải kết thúc, Đại Minh sẽ đích thân nói lời xin lỗi với các fan hâm mộ.

Tối hôm kết thúc đấu giải, Đại Minh không ăn cơm, buồn bã ở trong phòng khách sạn đăng một bài viết dài lên blog.

“Trước hết là tôi muốn gửi lời xin lỗi của mình tới các bạn, thực sự đã làm mọi người thất vọng rồi.

Tối hôm qua tôi đã nổi giận với lão đại, từ lúc mười lăm tuổi đã đi theo anh ấy, đến nay là hai mươi ba tuổi, đã tám năm, việc huấn luyện, ăn ở dường như cả bọn đều chung một chỗ, so với thời gian ở bên gia đình bạn bè có lẽ còn nhiều hơn, mặc dù lão đại đối với bọn tôi bình thường khá là nghiêm khắc, nhưng tình cảm anh em tốt vô cùng, tôi biết mà, trước lúc công bố kết quả, lão đại vẫn còn nghĩ cách giúp tôi làm sao có thể giải quyết tốt đẹp vụ lần này.

Có lẽ anh ấy đã quên anh ấy thường xuyên nói một câu rằng: “Dám làm không dám nhận thì không phải là đàn ông.”

Việc tôi đánh người đúng là đã sai, nhưng nếu để tôi chọn lại một lần nữa, tôi vẫn sẽ xông lên, dù cho cú đánh này làm mất đi nửa năm trong nghề của tôi, tôi vẫn không bao giờ hối hận. Từ những ngày đầu tôi chơi game, Pot vẫn luôn là nam thần trong lòng tôi, trước nay chưa từng thay đổi. Mấy năm nay, mặc dù lão đại có nhiều người hâm mộ, nhưng anti-fan của anh ấy cũng không ít, lúc nào cũng chỉ sấm soi nhưng chuyện gây gỗ trước kia mà bôi bác anh ấy, nhiều lắm, có một số chuyện từ giả cũng biến thành thật. Lão đại đã nhiều lần cảnh cáo anh em là không cần phải để ý những thứ này, làm mọi thứ như thi đấu là được. Nhưng có lẽ tôi không làm thế được, nên tôi thường xuyên sử dụng tên khác trên mạng để dẹp những thứ kia.

Sau đó bị lão đại biết được, anh ấy đã cấm tôi tập huấn trong một tháng trời. Anh ấy trước nay chẳng bao giờ quan tâm chuyện của mình, cũng không để ý người khác nói gì về mình, chỉ dốc sức đấu giải, người như thế, tại sao lại chịu những lời quá quắt của một số ít người như vậy? Anh ấy với T.O rồi ST rốt cuộc là bởi vì cái gì, thị trường thể thao điện tử mười năm trước như thế nào, một số người so với bọn tôi hẳn là biết rõ hơn.

Những thứ khác tôi không nói tới, nhưng nói lão đại là sói mất trắng, có chút thành tích thì vứt bỏ chủ nhân một mình, vậy thì mấy người hãy mở to con mắt mà nhìn những gì tôi viết đây:

Hai năm ở ST, câu lạc bộ khấu trừ tiền thưởng của lão đại và T.O, bao nhiêu thì tôi sẽ không nói, nhưng chắc chắn phải trên bảy con số; nữ giám đốc của chiến đội gây rối với lão đại và T.O vô số lần, vì một chút tiền trợ cấp mà chèn ép nhân viên cũ, còn ác ý giấu lão đại nửa năm, cho đến khi một số nhân viên lâu năm không chịu được vì không nhận được tiền thưởng, sau khi câu lạc bộ lỗ vốn, mới để cho hai đội ra ngoài đấu giải, lấy toàn bộ tiền thưởng có được bù vào lỗ của câu lạc bộ, còn thiếu hụt bao nhiêu, tôi xin không nhắc tới, đó cũng không phải chuyện gì hay ho cả ——

Nói thêm cho mọi người biết, sau khi lão đại rời ST được một năm, lấy danh nghĩa TED thắng được giải, lấy lại tiền thưởng, còn giúp bổ sung vào phần lỗ của cái câu lạc bộ không biết xấu hổ đó.

Anh ấy 16 tuổi tham gia hàng ngũ, 18 tuổi thành danh sau một đêm, trở thành quán quân vô địch thể giới, 19 tuổi tự mình lập chiến đội,

20 tuổi đứng thứ nhất vượt qua cả Hàn Quốc trong bảng xếp hạng tổng hợp cả thể giới, sau mỗi năm, bất luận là anh ấy hay là anh ấy dẫn đội đi thi đấu đều có vô số giải quán quân, ngày hôm nay, anh ấy đã 26 tuổi, mười năm đẹp đẽ nhất trong cuộc đời của mình anh ấy đã dâng hiến toàn bộ cho cái nghề này.

Xin lỗi, nhưng tôi không thể chấp nhận được việc anh ấy vì ai, trước bất kỳ một ai hoặc bất kỳ chuyện gì mà phải cúi đầu.

Một người kiêu ngạo như vậy.

Tuyệt đối không được.

Nếu như anh ấy vì tôi mà phải cầu sự tha thứ từ tổ chức phía Hoa Kỳ, thì tôi rút khỏi thể thao điện tử, từ nay không tham gia đấu giải nữa.

Cuối cùng, đấu giải thắng, tiếp theo mười năm vinh quang của Pot, các anh em, dõi theo mọi người.

— FTM”

Các tuyển thủ chuyên nghiệp của thể thao điện tử khi đọc bài viết này đã nhao nhao truyền cho nhau xem, Tô Trần xem bình luận mà vô cùng thích thú.

“Đêm nay của chúng ta tất cả vì Đại Minh.”

“Từ hôm nay, tôi muốn đứng trên thuyền CP Pot vs Đại Minh rồi!”

“Đại Minh, đừng khóc, cậu không hề sai, nửa năm sau quay lại vẫn là một vị anh hùng.”

“...”

“Giúp anh tag chồng em nè, @pot.”

Chuyện kết thúc ở đó, tuyên bố thứ tư bọn họ có chuyên bay bay về Nhã Giang.

Buổi sáng thứ tư, Tô Trần có một cuộc phỏng vấn, đến lúc cô phỏng vấn xong đi ra, trên biển quảng cáo ở đầu đường viết, —— Sân bay Nhã Giang;

Đầu óc như thể bị đập mạch, lập tức vẫy một chiếc taxi, vội vã nhảy lên xe, hét to với ông tài xế: “Bác tài ơi, sân bay!”

Bác tài: “OK.”

“Bác tài ơi, bác đi nhanh lên chút đi.”

Đúng lúc gấp đèn đỏ, bác tài giảm phanh dừng xe lại, cười híp mắt nhìn cô: “Cô gái nhỏ, đi sân bay đón bạn trai à?”

“Sao bác biết?”

“Trên mặt con có viết chữ đấy.” Bác tài nói, “Đồ bưng, hai mắt lấp lánh, không phải đi đón bạn trai thì đi đón ai nữa?”

Tô Trần cười cười, không nói gì thêm, lấy chiếc mũ lưỡi trai trong túi xách ra đội lên đầu, thúc giục: “Bác tài à, bác lái xe đi!”

Thật ra những lời nói của anh ấy trước lúc đi vẫn văng vẳng bên tai, vậy thì sao chứ?

Cô không tin anh không có chút cảm xúc nào với cô được.

....

Tô Trần vừa vào tới sân bay đã tròn tròn mắt, hai lối đi trong sân bay đều dùng lan can vây quanh, các cô em gái mặc cùng một màu váy quanh, thì thoảng xen giữa là mấy cậu nam sinh, trên mặt còn dán giấy biểu diễn, nào là TED, nào là mười năm vinh quang của Pot.

Ở cửa còn có mấy cô em gái đứng phát sticker và băng rôn.

Tô Trần đeo túi xách đi vào, thấy hai cô gái trên mặt dán sticker đang nói chuyện:

“Chờ tẹo nữa an ủi lão đại một chút, Đại Minh bị cấm tranh giải, tâm trạng lão đại hẳn là không tốt.”

“Tôi qua trên blog Đại Minh chúng mày có đọc không?”

“Lát nữa nhớ nói rõ với lão đại, thuận tiện bày tỏ với Đại Minh luôn.”

Tô Trần lúc này mới nhận ra, đây chính là hoạt động đón máy bay của hội cổ động, đúng lúc cô vẫn còn đang sửng sốt, một bạn gái mặc đồng phục cổ động TED đi tới, vỗ vỗ vai của cô, “Bạn cũng là tới đón máy bay huh?”

“...”

Chưa để cô kịp nói gì, cô em kia liền đưa cho cô một cái sticker, trên đó có hình của Pot và tên, hình cái đầu rất mờ, hẳn là lúc anh đầu giải bị printscreen lại, cô em kia không nói thêm đã dán lên mặt cô, “Để mình dán giúp bạn, đợi lát nữa lão đại sẽ ra ngay.”

Nói xong, cô gái đó lại nhìn quanh một vòng, chắc chắn tất cả mọi người đều dán hết rồi mới yên tâm đi làm những chuyện khác.

Tô Trần sờ lên mặt một cái, mặt tỏ vẻ chả hiểu gì cả.

Trong đám người đột nhiên vang lên một tiếng thét chói tai.

Tô Trần ngẩng đầu nhìn ra.

Đúng như dự đoán, mọi người đang đi ra.

Một nhóm mười người kéo hành lý, lục tục từ cửa đi ra, đi đầu là Mạnh Thần, Đại Minh... khuôn mặt xa lạ 1, khuôn mặt xa lạ 2....Mãi mà không thấy Pot.

Người hâm mộ nôn nóng, trực tiếp hỏi Mạnh Thần: “Thần ca! Đại thần đâu rồi!”

“Đừng vậy đừng vậy, đại thần đâu rồi? Anh ấy không đi cùng một chuyến với các anh à?”

Mạnh Thần còn trêu chọc các cô ả: “Trong mắt các em chỉ có đội trưởng thôi à?”

Tô Trần nhìn ra phía xa.

Người hâm mộ cũng rất vỡ, “Tất nhiên là cả Thần ca và anh Đại Minh nữa! Đúng rồi, anh Đại Minh đâu?!”

Đại Minh đi phía sau Mạnh Thần, còn cười đùa với người hâm mộ, như thể không có chuyện gì xảy ra vậy, “Hiếm lắm mới thấy các cô ở sân bay tìm tôi đây, trước kia ánh mắt lúc nào cũng chỉ chăm chăm tìm lão đại.”

“Đại Minh Đại Minh, để em giúp anh sinh tiểu hầu tử!” Có người hâm mộ gân cổ lên kêu.

Đại Minh sợ hết hồn: “Anh nhận ra cô rồi nhé, lần trước cô mới bảo sẽ sinh tiểu hầu tử Thần ca xong.”

Bạn fan kia bị chọc đến cười thật vui vẻ.

Tô Trần nghe có người hâm mộ thì thầm: “Anh Đại Minh có vẻ ổn nhì, còn cùng chúng ta nói đùa nữa.”

Tô Trần đội mũ lưỡi trai, nhìn người ở cuối hàng đi ra.

Có người thét lên một tiếng, “Ra rồi kia!”

Tất cả sự chú ý đều dồn sang cửa nhỏ bên cạnh, kì vọng đầy phấn khởi.

Trong lòng Tô Trần bỗng thấy hăng hái hẳn lên.

Pot kéo vali, đang nói chuyện cùng người phiên dịch, người anh mặc đồng phục đội, bên trong là chiếc áo mũ màu trắng, bên ngoài vẫn khoác chiếc áo lông dài đến đầu gối. Tô Trần phát hiện bên ngoài anh lúc nào cũng vậy, kẻ cả áo bó, màu sắc, sau đó kéo cái mũ, đeo khẩu trang, kiểu cảm giác thiếu sự an toàn. Chính vì thế, người hâm mộ chỉ cần một giây là nhận ra anh ấy.

Cả đám người bỗng nhiên di chuyển theo anh. Tô Trần yên lặng theo ở phía sau, thật ra Pot cũng không hay nói chuyện cùng với người hâm mộ, vốn là anh đang cùng nói chuyện với nhân viên, vừa nhìn thấy người hâm mộ anh liền im lặng, bắt đầu nghịch điện thoại di động. Tô Trần dường như bị đám người đẩy đi.

Ra đến cửa sân bay, các đội viên để vali ở phía cuối, Pot là người đầu tiên lên phía sau xe ngồi, cả người dựa vào ghế, bắt chéo chân, cúi đầu chơi điện thoại di động.

Để xong hành lý, Mạnh Thần chỉ huy đội viên lên xe, sau đó kéo cửa sau, vẫy vẫy tay với người hâm mộ, rồi nhảy lên ghế phụ, xe cứ thế đi mất.

...

Tô Trần về đến nhà, vừa vặn gặp đám người xuống xe.

Mạnh Thần là người đầu tiên xuống xe đi vòng ra sau lấy hành lý, sau đó thấy Tô Trần cách đó không xa đang đi tới, anh ta ban đầu không để ý, liếc mắt một cái cảm thấy có gì đó sai sai, chợt xoay người lại nhìn cô.

Một hồi sau ——

Anh ta ôm bụng nhìn cô cười ha hả.

Đội viên lục tục xuống xe, đầu tiên là Đại Minh, nhìn theo ánh mắt của Mạnh Thần, cả đoàn cười to.

Tô Trần mặt khó hiểu.

Cho đến lúc Từ Gia Diễn đeo khẩu trang từ xe bước xuống, lơ đãng nhìn về phía cô, hơi nhếch miệng, xong lại khôi phục cái vẻ lạnh lùng, đi tới chỗ Mạnh Thần đá anh ta một cái, “Cười đủ chưa? Mau lấy đồ đi.”

Mạnh Thần lúc này mới dừng lại, lắc đầu đi ra mở cốp xe.

Từ Gia Diễn bỏ khẩu trang, nhét vào trong túi, lại lôi ra hộp thuốc lá cùng chiếc bật lửa, châm một điếu, rít một hơi, một tay dứt túi, dúi vào xe nuốt mây thả khói, nửa giây sau, anh nghiêng đầu nhìn về phía Tô Trần, kẹp điếu thuốc ở ngón tay, bỗng nhiên, ngoắc ngoắc tay với cô.

Dưới ánh mặt trời, ngón tay của anh thon dài, khớp xương rõ ràng, nhìn rất đẹp mắt.

Tô Trần như thể bị ma nhập, từng bước từng bước đi về phía anh ấy, để tay trong túi, một chút một chút bước về phía anh.

Anh mang vẻ mặt đầy ý tứ nhìn cô,

Tô Trần dừng lại trước mặt anh.

Từ Gia Diễn kẹp điếu thuốc ở ngón tay, chỉ chỉ gò má của cô, “Em đi đón máy bay à?”

“...”

Anh lại ngậm điếu thuốc trong miệng, rít một hơi, tàn thuốc ánh lên những đốm lửa nhỏ, ánh mắt nhìn cô một lượt, “Em cũng là người hâm mộ à?”

“Anh thích người hâm mộ à?”

Từ Gia Diễn bị sặc khói trong họng, ho khan mấy lần, lồng ngực phập phồng, “Em nói gì cơ?”

Tô Trần cười cười, tự hỏi từ trả lời: “Chắc là anh không thích đâu ——”

Từ Gia Diễn hắt hắt tàn thuốc, mũi hừ nhẹ một tiếng, biểu tình kiêu —— em biết là tốt đấy.

“Lão đại, tốt lắm!” Chẳng biết là ai kêu lên một tiếng.

Từ Gia Diễn ném tàn thuốc vào thùng rác, đứng thẳng, “Đi thôi.”

....

Tô Trần chưa kịp đi theo, bỗng nhiên đằng sau có tiếng người kêu, tiếng của con gái: “Anh Gia Diễn!”

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

CHUYỆN NGŨ: NQL

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Tô Trần quay đầu ra nhìn, một cô gái mặc chiếc váy ngắn, khoác chiếc áo gió dài, dắt một chú cún vàng cao chừng nửa người, đang đi về phía bọn họ, vẻ mặt vui tươi, tung ta tung tãng đi đến trước mặt Từ Gia Diễn, cười ngọt ngào, nói lạnh lạnh: “Anh Gia Diễn!”

Anh Gia Diễn?

Tô Trần nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Ánh mắt của cô gái cũng rất chân thành nhìn về phía cô, “Đây là ai thế?”

Từ Gia Diễn chỉ tập trung chơi đùa với con chó.

Trái lại Mạnh Thần tiếp lời, trêu chọc: “Em không thấy trên mặt cô ấy dán cái gì à? Fan hâm mộ đấy ——”

Tô Trần vô thức sờ sờ mặt, đầu ngón tay có chút dính dính, lúc này mới biết được cả nhóm bọn họ ban nãy cười cái gì, tai đỏ hết cả lên.

Đại Minh thấy vậy, vội giảng hòa: “Đừng nghe Thần ca của em nói linh tinh, đây là chị ở bên cạnh nhà anh Gia Diễn đấy.”

Tô Trần cảm kích nhìn cậu ta.

Cô gái oa một tiếng, nhe răng cười với Tô Trần: “Chị, chị đẹp thật đấy.”

“...Cảm ơn.”

Từ Gia Diễn cúi đầu đùa với chú chó, tay sờ lên cổ nó, thờ ơ nói: “Sao em lại tới đây?”

Cô gái kia cười ngọt ngào, lộ ra hàm răng trắng bóc, tóc mái trên trán theo gió bay phất phơ, toát ra hương vị thanh xuân: “Anh em bảo mạng Byron trả lại cho anh.”

Từ Gia Diễn sờ đầu con chó lông vàng, nhàn nhạt hỏi một câu, “Anh em đâu?”

“Anh ấy gần đây đang giết thời gian vào gái gú rồi —— ”

Từ Gia Diễn cười cười, tiểu tử Trầm Tĩnh Châu kia có bao giờ rời mắt khỏi gái gú đâu ——

Cô gái đề nghị: “Các anh mới xuống máy bay hả? Đi ăn cơm với em không? Em mời.”

“Vây em cùng với bọn Thần ca đi đi, anh đi ngủ bù đã.” Từ Gia Diễn nói xong, kéo vali của mình đi vào trong, con Byron ở đằng sau hí hửng đi theo.

Cô gái mất hứng dẫu môi: “Anh Gia Diễn, lần nào em tới anh cũng ngủ bù ngủ bù, anh yêu ngủ đến thế cơ à?”

Từ Gia Diễn mang Byron đi vào thang máy, giơ tay lên vẫy vẫy, cũng không quay đầu lại, đưa tay nhấn nút cửa thang máy, Tô Trần do dự không biết có nên đuổi theo hay không.

Cửa thang máy mở ra, Từ Gia Diễn dắt Byron đi vào, Mạnh Thần ở phía sau kêu lên: “Vây chúng ta không đi lên nữa!”

Anh hơi gật đầu, quay lại nhìn về phía Tô Trần, anh đứng yên một chỗ không nhúc nhích.

Từ Gia Diễn sốt ruột nhíu mày, thúc giục: “Đi vào đi, còn ngờ người ra đấy làm gì?”

Cô chậm trễ đi vào.

Cửa thang máy khép lại, gương mặt ngọt ngào của cô gái biến mất sau khe thang máy.

Trong thang máy, hai người một chó.

Tô Trần chúi vào một góc của thang máy, cách anh cực xa, Từ Gia Diễn không khỏi cảm thấy kì lạ, người này bình thường chỉ hận không thể treo lên người anh, thế mà lúc này lại ngoan quá, anh quay đầu nhìn cô rồi lại nhìn con chó vàng đang nằm dưới nền chiếm hơn nửa không gian, anh chợt hiểu ra,

“Cái đèn hoa cúc, em sợ chó à?”

Tô Trần này, không sợ trời không sợ đất, lúc nhỏ ngay cả rắn cũng dám bắt, nhưng duy chỉ sợ có một thứ, đó chính là —— chó. Bởi vì lúc còn bé cô bị một con chó cắn vào mông, cô cứ chịu đựng cho đến lúc mất một miếng thịt, bây giờ trên mông vẫn còn sẹo, từ đó trên đường mà gặp chó là tự giác đi vòng.

Mà trông tướng tá con chó vàng này lớn dễ sợ, công nhận là được nuôi tốt quá đi ——

Người nhỏ bé rúc vào một góc của thang máy, không thể trả lời lấy một tiếng.

Từ Gia Diễn cảm thấy thật mới lạ, lần đầu tiên anh gặp một cô nàng sợ chó, bình thường anh dắt Byron trên đường đi, thế nào cũng có vài cô tiến tới bắt chuyện, câu đầu tiên lúc nào cũng là con chó này trông tốt thật đấy!

Cô nàng này đúng thật là không bình thường!

Có lẽ là thấy cô nàng dè dặt ở một góc như vậy, hứng thú trêu chọc của con trai bỗng nảy sinh, anh cố tình trêu cô, cúi đầu sờ vào đầu chú chó vàng, “Byron, mày biểu diễn cho quý cô đây xem đi.”

“Biểu diễn cái gì cơ...” Tô Trần trong phút chốc thấy khản trương, mà nét mặt vẫn giả bộ bình tĩnh.

“Biểu diễn... cái ấy...” Anh hơi ngửa người về sau, ghé vào tai Tô Trần, cố ý ngấp ngừng một hồi, cười rất xấu xa.

Anh cúi đầu nhìn Byron, nó liền chậm rãi đứng lên, cao cỡ nửa người, so với cô trông khỏe mạnh hơn nhiều, sắc mặt Tô Trần trắng bệch, trong nháy mắt chân mềm nhũn, người dựa vào sau, tựa như một con thằn lằn dính tường, gương mặt nhỏ nhẩn tái xanh, dù thế, gương mặt vẫn quật cường giả vờ bình tĩnh, đó, chính là cái vẻ mặt này.

Từ Gia Diễn cảm thấy cực kỳ thú vị.

Vì thế, anh dứt một tay vào túi, tay kia chỉ về phía cô hạ lệnh: “Cẩn!”

Con chó như thể được lên dây cót, chủ nhân nói một tiếng, đã nhào lên gặm cổ, lưỡi ướt nhẹp liếm liếm cô, Tô Trần không thể lui được nữa rồi, vốc người cô gầy, cả người bị một con chó bao vây ở một góc tường, nhưng cô cũng không hết chói tai, chỉ sống chết cầm túi xách ngăn trở.

Từ Gia Diễn phát hiện cô gái này quật cường đến mức liều mạng luôn, bị dọa sợ như thế cũng không chịu cầu xin người khác.

Đã đến tầng mười, thang máy mở ra.

Anh đi ra ngoài, hăm hực buông tay, “Byron, thôi, lần đầu gặp mặt như thế là đủ rồi.”

Byron khồng lồ lại trượt thân xuống, nghe lời trở về bên cạnh Từ Gia Diễn, Tô Trần lấy túi xách xuống, cúi đầu đi ra, cũng không nhìn thẳng vào mắt anh một cái nào, tự động đi đến cửa nhà mình, bắt đầu mở túi tìm chìa khóa.

Chắc gấp quỳ mấy rồi —

Lục đông lục tây, cũng không thấy tăm hơi chiếc chìa khóa đâu cả.

Lật tới phía sau, Tô Trần cũng không biết cô đang tức giận với ai nữa, cô đồ hết đồ trong túi xách ra, son môi, nước hoa, di động, ví tiền, chiếc khăn tay cùng với bao nhiêu đồ đạc ngổn ngang trên nền đất, cô ngồi chồm hổm trên đất tìm kiếm, cũng không để ý Từ Gia Diễn, chỉ chăm chú tìm đồ.

Từ Gia Diễn cũng không vội mở cửa, chỉ dắt con chó lông vàng, khoanh tay dựa người vào cửa nhà mình nhìn cô ngồi xỏm tìm đồ.

Hiếm có hôm cô buộc tóc lên, trông rất gọn gàng, lộ ra gáy trắng nõn tinh tế, ngẫu nhiên có vài lọn tóc lộn xộn, trên người khoác chiếc áo lông màu đen trông khá dày dặn.

Từ Gia Diễn dựa vào cửa quan sát, bỗng nhiên kêu tên cô: “Cái đèn hoa cúc.”

Tô Trần không để ý, tiếp tục cúi đầu tập trung tìm kiếm.

— buổi sáng cô nhớ có mang theo mà.

Từ Gia Diễn lại gọi: “Này.”

Tô Trần vẫn không để ý.

— để ở nơi nào nhỉ, rõ ràng là ở trong túi xách mà.

Anh hiếm khi tốt bụng đề nghị: “Có muốn sang bên nhà anh ngồi một lát không?”

Người nhỏ ngồi xỏm dưới đất cúi đầu, vờ như không nghe thấy.

Từ Gia Diễn bực mình, định kệt cô nàng này, lúc xoay người đi mở cửa, tay để trên cửa dừng lại, một giây sau, quay ngược lại bước mấy bước về phía Tô Trần, cúi người cầm lấy tay cô, kéo cô lên, “Mấy lời anh nói em không nghe à —”

Trong khoảnh khắc không nói lời nào, cô gái nhỏ khước mắt ửng hồng, đôi mắt lấp lánh, cô cúi đầu xuống, như thể tâm trạng đang có gì đó đè nén.

Trong nháy mắt Từ Gia Diễn thấy thật sùng sốt, trong lòng bỗng chửi một câu thô tục.

Hồi lâu, anh buông tay cô ra, nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, nhân nhặt hỏi han: “Sao lại khóc?”

Tô Trần trừng mắt nhìn, “Không phải.”

Anh một bên châm điều thuốc, đang suy nghĩ xem nên dùng giọng kiểu gì để nói chuyện với cô gái trước mặt này.

Cuối cùng, anh đưa tay xoa xoa đầu cô nàng, hạ thấp giọng, nghe vừa từ tốn lại trầm thấp: “Đã dọa sợ em rồi à?”

Cô nàng Tô Trần này chính là như vậy, lúc tốt nhìn anh thì chỗ nào cũng tốt, lúc không tốt nhìn anh thì chẳng chỗ nào ổn cả, dựa theo bình thường như vậy, Từ Gia Diễn sẽ làm động tác này với cô, trong một phút cô sẽ nhào tới, nhưng bây giờ có lẽ cô nàng này bị dọa thật, chuyện khác đều dễ nói, còn bảo chó dọa cô ấy như thế này, muốn làm bạn tốt, thì cũng không dễ đâu.

“Hử?” Anh hơi cúi thấp đầu, gần kề với đầu của cô, nhìn ánh mắt, thấy nước lấp lánh, âm thanh từ mũi phát ra nhẹ nhẹ.

Lại gần hơn, anh mới phát hiện, trán và chóp mũi của cô đều đỏ mọng hơi lạnh, xem ra là bị giật mình thật, hiếm khi anh chịu hạ mình hỏi: “Em sợ như vậy à? Bị cắn rồi à?”

“Ừ.”

“Byron sẽ không cắn người đâu mà.” Anh định làm dịu đi tình hình.

Nhưng lập tức lại không biết nói gì nữa, đồ con gái không phải là sở trường của anh, Từ Gia Diễn nhìn thấy một đồng hồ trên đất, lại hỏi tiếp: “Em không mang chìa khóa à?”

“Có mang theo, nhưng lại không tìm thấy.”

Từ Gia Diễn khẽ cười một tiếng, “Thu dọn đồ vào đi, qua bên anh tìm.”

Có lẽ anh cảm thấy cô gái này đúng là bị mình hù dọa, nên hiếm khi thấy anh chủ động bảo Tô Trần qua bên nhà mình.

Tô Trần nhăn nhó không nhúc nhích, anh lại cười: “Sao? Không muốn à?”

“Muốn.” Tự nhiên là phản xạ có điều kiện,

Anh hơi nhếch khóe miệng, “Vậy em cất đồ mau đi, qua đây.”

....

Từ Gia Diễn ấn dấu vân tay, “Em cứ ngồi tạm đâu đó đi đã.” Nói xong bản thân anh dắt Byron lên tầng 2.

Tô Trần ngồi xuống ghế sofa, lần nữa trút toàn bộ đồ trong túi ra, bắt đầu tìm chìa khóa, lần nữa nghe tiếng bước xuống lầu, cô ngẩng đầu nhìn lên, Từ Gia Diễn tay rút túi từ tầng trên chậm rãi đi xuống, nhìn cô, “Tìm thấy không ——”

Tô Trần lắc đầu.

Anh bỏ lại một câu: “Cứ từ từ tìm đi.”

Vừa nói xong, chân đã bước tới bậc thang cuối cùng trên nền, đi về phòng ngủ, chờ tới lúc anh tắm xong đi ra, Tô Trần đã ngồi trên sofa và ngệt cái mặt ra. Anh mặc chiếc áo choàng tắm màu trắng quá đầu gối, quần đai ở ngang hông gầy gò, lộ ra vùng ngực săn chắc, cơ bắp rõ ràng, Từ Gia Diễn ngồi xuống cạnh Tô Trần lau tóc, chiếc sofa mềm bị anh ngồi đến lún hết cả xuống.

Tô Trần chợt lấy lại tinh thần, phát hiện một bóng dáng màu trắng ngồi xuống bên cạnh mình, anh lau tóc liền vắt khăn lên cổ, tóc vẫn chưa khô hẳn, phía sau còn nhỏ vài giọt nước, anh cũng không buồn để ý tới, mặc cho những giọt nước chảy dọc xuống theo đường cong trên người anh, sau đó cúi người lần chiếc bật lửa và điều thuốc, lúc cúi xuống, trước ngực chiếc áo choàng hơi lộ ra phần cong.

Lộ...lộ rồi...

Cố tình à?

Chẳng lẽ là dùng sắc đẹp để dỗ mình, không cần hi sinh lớn như vậy chứ ——

Cơ mà, điều đó cũng không tệ ....

Khác với gương mặt, nước da của anh có cái gì đó trông rất khỏe khoắn, cơ bắp rắn rỏi rõ ràng, Tô Trần thấy, tất cả kiểu ngạo cũng chỉ là ngụy biện.

Tim của cô đập cứ thỉnh thoảng, vành tai đỏ ửng cả lên.

Anh hút một điều thuốc rất nhanh lại dựa người vào sofa, rít một hơi thuốc từ trong tay, ngửa đầu nhả ra hơi khói, lúc đó mới quay sang nhìn cô, “Tìm được chưa?”

Cô gái nhỏ đang nhìn chằm chằm chẳng hề chớp mắt, gương mặt thì đỏ bừng.

Anh kéo kéo chiếc áo choàng trước ngực, đánh tiếng, nâng cao âm lượng lặp lại một lần nữa: “Tìm được chưa?——”

Che lại, không được nhìn.

Tô Trần trong nháy mắt bùng tỉnh, “Không thấy, hình như em không mang ra ngoài rồi.”

Đến nước này rồi dù đi có mang hay không cũng phải nói không mang.

Anh rít một hơi thuốc lá, mắt nhìn về phía trước, hỏi: “Thế em còn chìa khóa dự bị không?”

“Không có.”

“Ở chỗ chủ nhà chắc có.”

Tô Trần nhìn điện thoại di động hồi lâu, “Lát nữa em gọi, sợ chủ nhà có thể đang ngủ rồi.”

Từ Gia Diễn một tay kẹp điều thuốc, nâng đồng hồ đeo tay, liếc mắt, “11 giờ, vẫn còn ngủ?”

Cô nghiêm túc bịa chuyện: “Lần trước em gọi còn đang ngủ mà, mùa đông nên thức dậy muộn ấy.”

Từ Gia Diễn ừ hừ một tiếng, nói với cô: “Vậy anh đi ngủ, em cứ chờ một mình ở đây nhé?”

Nói xong anh đứng lên, tay áo liền bị kéo lại, anh cúi đầu nhìn cô gái nhỏ đang ngược mặt, ánh mắt chớp chớp nhìn anh.

“Anh cùng em đợi một lúc đi ——”

Anh lại ngồi xuống, được rồi, ai bảo tại anh làm cho cô nàng này khóc chứ.

Hai người cứ như vậy hồi lâu, ai cũng không nói một lời, Từ Gia Diễn hút xong điều thuốc, từ trong ngăn kéo lấy ra một chiếc điều khiển trò chơi, đưa cho cô: “Chơi không?”

Giống như đứa trẻ lấy ra đồ chơi mình thích nhất chia sẻ cùng cô, mang cái giọng dụ dỗ, anh ta thật là đang dỗ dành cô đây mà!

“Anh chơi đi em không biết.” Tô Trần nói.

Từ Gia Diễn đem tàn thuốc dập tắt trong chiếc gạt tàn, lại lôi từ trong ngăn kéo ra một chiếc điều khiển, đứng dậy mở ti vi, cắm ổ cắm, sau đó lại ngồi xuống, nghiêng người, cánh tay trước chống bắp đùi, quay đầu hỏi cô: “Russian cube biết chơi không?”

Tô Trần gật đầu.

Anh ném chiếc điều khiển cho cô, sáng khoái nói: “Vậy thì chơi cái này đi.”

Tô Trần nào có tâm tư chơi trò chơi nữa, tâm tư dồn hết lên người đàn ông này rồi, không biết tại sao, cô cảm thấy người Từ Gia Diễn phả ra hơi nóng từng đợt từng đợt, làm cho cô tâm phiền ý loạn, muốn hút thuốc rồi đây này.

Cô thỉnh thoảng lại liếc nhìn anh, còn anh chỉ chú ý vào trò chơi, nghiêm túc chăm chỉ chơi Russian cube, như thể với mỗi trò chơi nào anh đều có thiên phú hơn người.

Cô nhìn chăm chăm vào anh sững sờ, ánh mắt dần dần di chuyển xuống, tầm mắt rơi vào nửa người dưới của anh, trong chiếc áo choàng tắm anh mặc một chiếc quần thể thao loose, chân dài thả lỏng, các cơ bắp đều đều, đường cong lưu loát.

Vóc người như vậy, hần mặc âu phục sẽ rất là đẹp.

Từ Gia Diễn trong áo sơ mi trắng và quần âu?

Ngắm lại đều cảm thấy hấp dẫn

Tô Trần không dám nghĩ tiếp nữa, nếu tiếp, chỉ sợ bị người đàn ông này, kích thích tất cả các hormone mất.

Chú thích:

[1] Quần thể thao Loose: Phong cách Loose là kiểu thời trang hướng tới sự rộng rãi, thoải mái, lỏng lẻo.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

CHUYỆN NGŨ: LAM THIÊN.

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Mấy ngày sau, Tô Trần liên tiếp nhận được thông báo nhận chức từ công ty game Quang Thế. Trong nước, Quang Thế là một nhà sản xuất game có sức thu hút lớn, những game đứng đầu trên bảng xếp hạng đều do công ty này nhận thầu. Dưới trướng công ty này cũng không hề thiếu các cầu lạc bộ eSport. Trước kia Tô Trần nói tới đây làm việc không bằng nói tới nơi này để tìm cảm hứng. Ngày cô tới công ty nhận chức, có một cô nàng cột tóc đuôi ngựa, khuôn mặt nhỏ tròn vô cùng đáng yêu cũng tới làm việc.

Cô gái ấy tên Thịnh Thiên Vi, vừa thấy Tô Trần đã đi tới làm quen, rất tự nhiên ôm lấy tay cô và giới thiệu về lịch sử hình thành công ty, cứ ngỡ cô ấy làm ở đây rất nhiều năm rồi vậy.

“Quang Thế trước đây là một công ty kinh doanh bất động sản, mấy năm trước việc làm ăn khá tốt kiếm không ít lời, bỗng nhiên thái tử của Quang Thế nhìn trúng thị trường game trong nước nên mới mở ra công ty này. Đúng rồi, Trần Trần cô biết chơi game không?”

Tô Trần đáp:” Tôi chơi Russia cube.”

Thịnh Thiên Vi:” Haha! Cậu chơi cái đó sao? Esport cậu biết không?”

“... Biết, nhưng chơi không được giỏi.”

Vừa dứt lời, Tô Trần hiểu đại khái một số việc, Thịnh Thiên Vi tuy sinh ra ở gia đình gia giáo nhưng cô ấy lại vô cùng say mê eSport. Cha mẹ là thành phần trí thức do đó tuân thủ việc kế hoạch hóa gia đình nên chỉ sinh ra một người con, đó là Vi Vi, nhưng cũng thật kì lạ họ hàng trong nhà đều sinh con trai. Điều này khiến cho cô ấy từ nhỏ đã sống giữa đám nam sinh mà lớn lên, nhờ mẫn lộn mà ngoài thích chơi game Vi Vi rất thích chơi bóng đá. Tô Trần hoàn toàn không nhìn ra một cô gái lại có tính cách hoang dã như vậy.

Thịnh Thiên Vi liền đáp:” Chao ôi cậu biết Pot không?”

“Cậu biết à?”

Vi Vi khi nói tới thần tượng, vẻ mặt đầy kiêu ngạo, mắt lóe lên ánh sáng “Đó là điều đương nhiên, thần tượng của tớ, tớ si mê eSport một phần cũng bởi vì anh ấy, sau đó tớ lập chí muốn tới eSport công tác, cậu biết tại sao tớ tới Quang Thế không?”

“Tại sao?” Tô Trần sững sờ khi nghe tới đó.

Sau đó yên lặng tính toán trong lòng, anh ta rốt cuộc đã rải hoa đào cho bao nhiêu cô gái rồi...?!

Thịnh Thiên Vi còn nói:” Còn Quang Thế thái tử gia cậu biết không?”

Tô Trần phát hiện ra cô gái này thật thích nói chuyện vòng vo.

“Cậu nói đi.”

“Quang Thế thái tử gia, Thẩm Tinh Châu, nghe nói là một Pot đích thực. Đại thần cùng thái tử dường như hợp tác với nhau, mình cũng chỉ là nghe nói thôi, tới đây làm việc cũng là hy vọng gần thần tượng hơn một bước.

“Cậu dường như rất thích anh ta a...” Tô Trần kéo dài âm, lộ rõ sự tò mò của mình, “Cậu thích anh ta vì cái gì chứ?”

“Cậu gặp anh ta rồi sao?”

Cô lắc đầu một cái, thật giống như lấy lệ.

“Gặp mặt là cậu có thể hiểu ngay rồi.” Thịnh Thiên Vi lại thờ dài:” Haizz, cậu không hiểu, mình là loại người ái mộ trong lòng, đây chỉ đơn thuần là sùng bái thôi. Vì anh ấy mà cố gắng thi đại học, cố gắng đứng ngang tầm của anh ấy để cùng sánh bước cùng nhau, người bình thường đều muốn ở cùng một chỗ với thần tượng, đây là đơn thuần sùng bái, là nhiệt huyết giúp mình vượt qua những lúc hoang mang khó khăn nhất.”

Tô Trần thử dò hỏi:” Nếu như, ý mình là nếu như trong thực tế anh ta là một người rất ngông cuồng tự kiêu tự đại, cậu còn thích anh ấy nữa không?”

Thịnh Thiên Vi không chút nghĩ ngợi đáp:” Thích chứ – tại sao lại không thích?”

“Chẳng lẽ anh ấy không có khuyết điểm gì hay sao? Chắc cũng không phải thiếu kiên nhẫn chứ?”

Thịnh Thiên Vi bỗng nhiên nghiêm túc nói “Mình nói cho cậu biết, mình ủng hộ anh ấy thỏa sức ngông cuồng.”

“...”

Cô ấy hâm mộ quá mức rồi chẳng!!!

“Mình thấy anh ấy giờ vô địch thế giới, dõi theo anh từng bước thành công cho tới bây giờ, nhìn anh từng bị mọi người bội nọ, từng bị mắng nhiếc, giễu cợt, anh ấy đã dùng mười năm tuổi xuân để đổi lấy một Trung Quốc hùng mạnh về game, những thứ anh ấy bỏ ra, mất đi không ai biết, anh chưa từng than phiền, chưa bao giờ chỉ trích, chưa bao giờ từ bỏ.”

“...”

“Tin rằng anh ấy nếu dùng sự thông minh của bản thân, coi như không đi con đường này thì cũng có thể khởi nghiệp mưu sinh trên con đường khác. Nhưng anh ấy lại không lựa chọn những thứ đơn giản kia, anh lựa chọn một con đường đầy chông gai mà không biết tới tiền đồ của tương lai, đây mới là eSport có hoài bão, có rất nhiều người có chung tư tưởng nhưng không thực hiện được, có thể anh ấy sẽ giúp chúng ta hoàn thành ước mơ này.”

“...”

“Ngày anh giải nghệ, hẳn sẽ có rất nhiều người khóc khi anh đi.”

Mấy ngày sau, Thịnh Thiên Vi không tin vào mắt mình, thần tượng mà cô ngày đêm lải nhải với Tô Trần bỗng nhiên xuất hiện tại đại sảnh của Quang Thế.

Vi Vi ôm đầu chạy khắp nơi tán loạn, thất thần:” Làm thế nào bây giờ, chưa gọi đầu, vốn tối qua phải gọi nhưng nhà cắt nước! TMD lần đầu tiên gặp lão đại không thể để đầu tóc bù xù như thế này được!”

Một hồi lại chạy tới trước mặt Tô Trần hỏi:” Trần Trần đầu mình có bết lấm không?”

Tô Trần nhìn mái tóc có thể lấy đủ dầu đi xào rau, không nhận được nói:” Có chút, cậu nên đến nhà vệ sinh gọi qua thử xem?”

“Không có dầu gội a.”

“Dương Thu hôm nào cũng mang đó, cậu có thể hỏi mượn anh ấy chút?!”

Đúng vậy! Anh chàng tên Dương Thu này mỗi ngày đều gội đầu tại công ty, nghe nói như vậy có thể tiết kiệm không ít tiền nước đó.

Thịnh Thiên Vi hào hứng chạy đi tìm Dương Thu.

Tô Trần nhìn bóng lưng của cô bạn khuất dần, khẽ sờ tóc mình, thầm than trong lòng:” Hay mình đi cùng Thiên Vi một chút nhỉ?”

Từ sau hôm đó, hai người cũng ít khi gặp nhau.

...

Đêm hôm ấy, Tô Trần chơi game mấy ván, nắm lấy tay game gần nhất ném một cái, nói: “Không chơi.”

“Tại sao?” Từ Gia Diễn đưa tay vuốt lại mái tóc đã khô của mình.

“Không đánh lại anh.”

“... Vậy anh đi ngủ.” Anh làm bộ muốn đứng dậy.

“...” Cô không lên tiếng, nhưng hướng ánh mắt tới nghiệp nhìn anh.

“Thôi lại cùng em chơi thêm mấy ván nữa vậy.” Anh lại ngồi xuống.

“Hay là...” cô dừng lại, ánh mắt trông đợi, Từ Gia Diễn nghiêng đầu nhìn lại cô, nhẹ nhàng nói:” Ủ! Cái gì?”

Cô đem chiếc gối trên ghế lại ôm vào lòng “Chúng ta chơi lâu như vậy rồi, không tốt cho sức khỏe hay là chúng ta tán gẫu nhé?”

Từ Gia Diễn vốn đã xảy ra chuyện không may ở San Francisco, đã 2 ngày nay không được chớp mắt, thật ra thì anh bây giờ ngả đầu là có thể ngủ được ngay nhưng vẫn cố gắng chống chọi với cơn buồn ngủ. ném tay game sang 1 bên, anh dựa người vào ghế sofa, một tay đặt sau gáy, bẻ cổ nói: “Em nói đi.”

Tô Trần ngồi khoanh chân trên ghế sofa, làm bộ dạng chăm chú: “Anh kể trước được không?”

Từ Gia Diễn đang bẻ cổ thì dừng lại, tay còn để sau gáy, nghiêng đầu nhìn cô rồi quay sang phía khác, tiếp tục massage cổ, thờ ơ nói: “Em muốn biết chuyện gì?”

Tô Trần nhìn an chằm chằm, thần nhiên nói: “Tất cả mọi chuyện về anh”

Từ Gia Diễn một lần nữa phải dừng lại, quay đầu, ánh mắt dừng lại trên người cô rồi lại quay đi. Anh lười biếng đáp: “Từ Gia Diễn, nam, cao 1m87, nghề nghiệp: tuyển thủ Esport, độc thân.”

Quả đúng là lười ít ý nhiều đấy.

“...”

Anh massage xong hạ tay xuống, nhìn về phía cô, bình thản nói: “Có vấn đề gì sao?”

Một câu giới thiệu ngắn ngủi nhưng lại có sức dụ dỗ với Tô Trần, cô xoa xoa mặt: “Không...không có...vấn đề.”

Từ Gia Diễn khẽ ừ một tiếng.

“Vậy, vừa nãy cô nữ sinh kia...”

Nghe vậy anh cười khẽ “Nghĩ gì vậy?”

“Hả...” Tô Trần liếc anh.

Hai tay anh đan vào nhau đặt sau ót, người dựa về phía sau một chút, nhìn cô một cái, giễu cợt nói: “Anh nói em cả ngày trong đầu nghĩ gì vậy? Đó là cô em gái của bạn thân đang học lớp 12 thôi.”

Tô Trần nhìn anh một lúc lâu, thờ dãi nói: “Em nói cô bé kia rất đẹp, anh tự mình đa tình gì chứ?”

“...”

Anh một người đàn ông sắp ba mươi sao lại nhìn trúng cô gái chưa đầy hai mươi kia được.

Cô gái này suy nghĩ thật kì lạ.

Anh đứng dậy: “Là anh tự mình đa tình. Anh mệt rồi nên hơi khó chịu, em tự chơi đi.”

Do ngồi quá lâu nên đai áo tắm khẽ buông lỏng, anh vừa đứng dậy, đai lưng khẽ rơi xuống may mà có khăn tắm quấn bên dưới nên chỉ có bên trên là bị lộ ra một mảng lớn da thịt, tuy cơ thể hơi gầy nhưng nhìn khá là có lực.

Tô Trần nhìn tới thất thần.

Một giây kế tiếp, đầu bị người khác xoay tới chỗ khác, Từ Gia Diễn hơi căng thẳng nói: “Nhìn cái gì chứ?”

Đầu dù xoay qua chỗ khác hơn nữa không thể động đậy vì vậy cô liền liếc mắt lại, Từ Gia Diễn bèn lấy một chiếc gối trên ghế che trước mắt cô, “Còn nhìn!”

Có lẽ do nóng nảy nên anh dùng lực hơi mạnh, Tô Trần bị anh đè ngã xuống ghế sofa, bị gối che mắt, khiến mọi thứ xung quanh đều tối đen, không nhìn thấy gì hết.

Tô Trần tức giận: “Không nhận ra, có cần em giúp anh không?”

Từ Gia Diễn một tay giữ đầu cô, cúi người, một tay khác nhặt dây lưng rơi trên đất, vắt lại trên bà vai: “Không cần em phải làm gì.”

Tô Trần cầu còn không được.

Từ Gia Diễn lấy gối ra, nhanh chóng thắt lại dây lưng, sau đó cúi xuống đối mặt với cô, anh đột nhiên cúi xuống khiến cho hai chóp mũi của hai người chạm nhau, hô hấp quấn quít, môi anh rất mỏng hơi cong, nếu tiến thêm một chút là hai người đã hôn nhau.

Anh bất ngờ đưa tay ra sau ót cô ấn nhẹ, còn bản thân thì áp sát vào má phải của cô, môi anh cách tai cô trong gang tấc.

“Tô Trần”

Anh nghiêm giọng gọi tên cô, trong lồng ngực tim cô đập liên hồi như sắp nhảy ra ngoài vậy.

Anh nói: “Hai ta không giống nhau, hiểu chứ?”

Tô Trần: “Cô gái kia giống anh sao, anh cảm thấy vậy à?”

Anh buông cô ra, ngồi dậy, “Không biết, dù sao chúng ta cũng không phải.”

Tô Trần sau đó muốn tắt cả câu chuyện kết thúc tại đây, không phát sinh chuyện kia, có lẽ buổi tối đó cô uống rượu cũng sẽ không nghĩ về anh mà thỏn

thức, hoặc băng qua đường tại thời điểm nhìn thấy bóng lưng giống anh sẽ không đứng lặng trong chốc lát, sẽ không phiền muộn mơ màng giữa dòng người đông đúc mà mất đi phương hướng.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

BÚT DANH: LAM THIÊN

BIÊN TẬP VIÊN: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Thịnh Thiên Vi chạy đến bên cạnh Dương Thụ, cười ngọt ngào: “Dương đại ca, hôm nay anh có mang dầu gội không?”

Dương Thụ, khoảng 27, 28 tuổi tới Quang Thế đã ba năm mang một cặp kính mắt không gọng nghiêm chỉnh, ngũ quan đoan chính, là chuẩn mực của con trai khoa kỹ thuật luôn thích mặc áo sơ mi xanh hoặc trắng và quần jean, khi nói chuyện biểu tình khá thật thà, như lúc này khi cô gái đến mượn anh dầu gội, anh thoáng do dự dùng ngón trỏ đẩy gọng kính, rồi mới từ trong túi lấy ra một gói dầu gội được bọc trong giấy bạc đưa cho Vi Vi: “Một túi.”

Thịnh Thiên Vi vui mừng như có được bảo bối, cẩn thận cất vào túi mình, cất giọng trong trẻo nói: “Cám ơn anh, Dương sư huynh.”

Dương Thụ ngoáy ngoáy lỗ tai: “Một cô gái hào sảng như em cũng có lúc như này sao?”

Hai người được coi là sư huynh muội, cùng tốt nghiệp một trường đại học, vừa gặp nhau là thân thiết vui vẻ ngay. Thịnh Thiên Vi thích gọi anh ấy là sư huynh, Dương Thụ cũng phá lệ luôn cố gắng quan tâm tới vị sư muội này. Dù sao cũng là đồng môn, ở Quang Thế nơi mà nhân tài nhiều như sao này, hai bọn cũng không hiếm.

Dương Thụ phải thông qua rất nhiều vòng tuyển chọn mới được chọn vào. Đối với Dương Thụ cũng coi như là bước đột phá, từ nhỏ tuy thành tích không tệ nhưng tư chất thì còn hơi kém, mỗi lần tới kỳ thi cuối năm đều bị trượt, thi vào trường cao đẳng còn khó, bình thường anh luôn được giáo viên nâng đỡ, đến kỳ thi cuối năm anh đã cố gắng không ngừng, học quên ăn quên ngủ.

Lên đại học anh lại si mê chơi game, sau đó giải mã mã hóa, tạm thời thay đổi hướng đi cho tương lai, đổi nghề nên khi tốt nghiệp liền tới Quang Thế làm việc. Thật may mắn, Quang Thế khảo hạch khá dễ, anh cũng là người có năng lực, tuy tư chất hơi kém nhưng phòng tuyển dụng cũng rất biết nhìn người, chỉ một cái liếc mắt liền nhận ra đây là nhân tài đâu là kẻ vô dụng. Rất có khả năng Thịnh Thiên Vi là nhờ các mối quan hệ để vào đây. Nghe nói cô gái này bối cảnh khá giả, bố mẹ đều là công nhân viên chức có tiếng trong thành phố. Dương Thụ đẩy đẩy gọng kính nhìn một đám mã hóa khó hiểu, rồi bắt giác nghĩ đến cô gái kia.

Nếu nói Thịnh Thiên Vi dựa vào cửa sau để vào Quang Thế, cô gái kia sẽ không phải có ông chủ đứng sau hậu thuẫn chứ? Dáng dấp khá đẹp, da thịt cũng thật non mềm đến búng ra nước, một cô gái như vậy có thể làm gì đây, mọi người đều có thể đoán được. Ai cũng biết nghề này đêm đêm điên đảo, ngày cũng chẳng khác, đem thanh xuân bán đi kiếm tiền, cô gái nào mới bắt đầu cũng một vẻ nhiệt tình nhưng khi ra đi thì ôm một nỗi ủy khuất, tiếc nuối.

Dương Thụ vừa nghĩ vừa lắc đầu. Ai ____ phỏng đoán thật khó mà.

.....

Thịnh Thiên Vi gội đầu xong, đi thẳng tới máy sấy khô tay, vừa đi đi lại lại trước gương hét nửa tiếng, vuốt cho tóc vào nếp rồi mới hăng hái đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Tô Trần mang cốc tới phòng nghỉ lấy nước, đã nghe thấy mấy cô nàng trong công ty đang bàn tán về Thịnh Thiên Vi: “Cô ta lớn lên ở phương bắc, tính tình như một đứa trẻ, cha cô ta thời gian trước có tới công ty chúng ta giảng dạy, nếu không lấy trình độ ấy có thể vào nổi Quang Thế sao?”

“Gia thế tốt như vậy nên sớm đi ra nước ngoài du học, còn đi làm để làm gì, không hiểu cha cô ấy nghĩ gì?”

“Nghề của chúng ta xung quanh đều là hào quang, du học xong thì quay về nước cũng phải tìm việc làm. Cậu không biết bao nhiêu người phải cúi đầu trước Trầm tổng để vào công ty này đâu.”

“Đúng rồi cô gái đi cùng cô ta có lai lịch ra sao?”

Cô gái ngồi ở giữa liền nhấp ngụm cà phê, chép miệng, thần bí lên tiếng: “Vị này à ____ càng thần.”

Hai người kia bị khơi dậy lòng hiếu kỳ: “Nói thế nào?”

“Nghe nói vị này đích thân do Trầm tổng bổ nhiệm vị trí ____”

“Ông trời ơi, thái tử gia bỏ nhiệm?”

Cô nàng kia khẽ gật đầu, nàng chính mắt nhìn thấy.” Trầm thái tử gia bỏ nhiệm, nghe nói cô gái này rất ngạo mạn, khi có lịch phỏng vấn nói không đến là không đến.”

Tô Trần nhớ tới lần đầu tiên Quang Thế gọi điện thoại mời cô tới phỏng vấn, sau đó Từ Gia Diễn bị sốt nên cô đành nghỉ.

Sau hai tuần lễ, Quang Thế một lần nữa gọi điện toại cho cô, hỏi cô xem có thời gian rảnh rồi không, Tô Trần không suy nghĩ nhiều liền đáp ứng, nhưng Trầm thái tử gia là người như thế nào, cô thật sự không biết. Không thể ngờ, việc này đồn ra ngoài lại thành cái dạng này. Ba người kia trò chuyện thật vui vẻ.

“Dù sao nhân lực đều phải hỏi ý kiến của thái tử gia, thái tử nói một câu Tô Trần lập tức được nhận, các cô nghĩ xem thế nào.”

“F*ck, không phải thái tử nhìn trúng cô nương xinh đẹp nhà người ta nên muốn theo đuổi đấy chứ?”

Cô gái kia liền khinh thường, hừ lạnh một tiếng.” Đức hạnh của thái tử chúng ta còn không biết sao? Lần trước không phải cái cô Phi Phi gì đó tới công ty, đem công ty trên dưới náo loạn hết lên, cô gái này là cái gì, xinh đẹp hơn Tôn Phi Phi, đạo đức tốt, đoán chừng nếu không phải là cái đèn dầu đã cạn thì cũng chỉ có thể là một bình hoa.”

“Cô đây là đang ghen tị sao?” Có đồng nghiệp giễu cợt.” Nói thật, nếu thái tử gia mà theo đuổi cô, thì cô chắc đã sớm nhào tới phải không?”

“Hừ, ai theo đuổi ai còn chưa biết được đâu.” Giọng nói khinh thường bắt mắt đáp lại.

Buổi chiều, công ty vốn vô cùng yên tĩnh bỗng nhiên từ đâu xuất hiện một trận xôn xao nhỏ, Thịnh Thiên Vi sau khi đi nghe ngóng bên kia lại cho Tô Trần: “Là đại thần tới.”

Tô Trần lúc đó đang dựa vào ghế nhìn chăm chăm vào máy tính gần người, là Pot mà mọi người trên diễn đàn ái mộ sao.

Từ sau đêm đó, hai người đã nhiều ngày không gặp, Tô Trần mấy hôm nay đi làm sớm, về trễ, trước khi ra khỏi nhà cô quay lại xem phòng bên cạnh, cửa phòng luôn đóng chặt, hai người đều không gặp nhau, ngay cả Đại Minh xuất hiện cũng ít đi.

Trang bìa bị Thịnh Thiên Vi liếc thấy, ngạc nhiên kêu lên.” Cậu đang đọc về đại thần?”

“Tùy tiện xem chút thôi.”

“Cái này không thể tùy tiện xem, đại thần nhà tớ chỉ cần liếc mắt là khiến người ta yêu thích.”

“...”

“Đại thần nhà cậu?”

Phiền phức!

Điện thoại của Thiên Vi reo, cô nàng lại tới tình báo.” Pot cùng Mạnh Thần đã được thái tử gia tiếp đón ở thang máy riêng ở lầu 20, hẳn là phòng làm việc của thái tử, bốn giờ thái tử còn phải ra ngoài thời gian hẳn không lâu, cần nắm chắc.”

Tô Trần lắng tai nghe cô nàng báo cáo, mắt liếc nhìn một cái rõ ràng nói.” Cậu dùng bao nhiêu tiền để hối lộ trợ lý của tổng giám đốc?”

Thịnh Thiên Vi đưa ra năm ngón tay.” Con số này không dễ dàng lắm, chúng ta không thể lãng phí, mau đi thôi.”

Ở nhà anh, bốn bề vắng lặng về đêm, Tô Trần có thể không chút kiêng kỵ nhưng ở chỗ này, cô thấy không tự nhiên nổi. “Tớ phải làm, không đi đâu.”

Thịnh Thiên Vi nóng lòng đi xem mặt thần tượng để giới thiệu cho bạn tốt biết để hai người có thể cùng nhau si mê, cùng nhau hưng thú.

“Sao cậu không đi? Cậu không hiểu kỳ thần tượng đáng đáp có bao nhiêu đẹp trai sao?”

Đẹp trai? Khỏa thân cũng nhìn rồi thì có gì để tò mò? Cô không mặn không nhạt nói: “Không phải giống người bình thường sao? Có cái gì tốt để tò mò? Anh ta mọc thêm một con mắt à? Hay thêm một cái mũi nữa?”

Thịnh Thiên Vi tức giận, trước khi đi bỏ lại một câu.” Bỏ qua đại thần nhà tớ, cậu sẽ hối hận.”

Tô Trần cười nhẹ, tiếp tục chăm chú vào trang website. Hối hận? Xin lỗi từ đó không có trong từ điển của cô.

Lúc đó, Từ Gia Diễn cùng Mạnh Thần đi tới phòng làm việc của Trầm Tĩnh Châu để bàn chuyện, đã ba năm Quang Thế trở thành một công ty hàng đầu, cuối năm nay đang khảo hạch hạng mục mới để sang đầu năm sau phục vụ cho việc chơi đồng đội. Trầm Tĩnh Châu đứng dậy nhận cú điện thoại, Mạnh Thần xoay người quan sát căn phòng, thích thú nhìn dãy bình cổ chạm khắc kỳ công “ Mẹ kiếp! Nhà tư bản nào cũng thích phô trương lãng phí sao? “

Hôm nay Từ Gia Diễn mặc quần áo vô cùng thoải mái, anh đem áo khoác vắt trên ghế sofa, nhàn nhã dựa lưng vào ghế, cảm lý trước mặt chậm rãi nhấp

một hộp, cẩn nhẹ môi dưới, đặt ly xuống, lạnh lùng hỏi:” Cậu chưa qua nhà anh ta bao giờ sao?”

Đồ cổ xếp thành hàng, tùy tiện cầm một cái cũng đủ đem ra bên ngoài để khoa trương được

Trầm Tĩnh Châu kết thúc cuộc gọi xoay người đi tới cạnh Từ Gia Diễn ngồi xuống, lấy một quả nho bỏ vào miệng, cà lơ phất phơ hỏi hai người:” Tôi đã quan sát tin tức mấy hôm nay, nhưng chưa tìm ra điểm không thích hợp.”

Từ Gia Diễn nhún nhún vai. Trầm Tĩnh Châu hút điếu thuốc, dáng vẻ hệt như một đại gia ngồi tựa lưng về sao, ý vị thâm trường nói:” Ông cùng vị ân oán kia còn chưa kết thúc sao? Nhắc tới là tức, tôi thật muốn đào mộ tổ tiên nhà hắn.”

Từ Gia Diễn dựa vào ghế sofa, miễn cưỡng xoa mái tóc, thanh âm nhàn nhạt:” Không ngờ ông lại nhắc tới chuyện đó.”

Trầm Tĩnh Châu khẽ chắc một tiếng, quay ra nhìn Mạnh Thần:” Đại Minh đâu? Sao lại không đến? Nhớ nó quá.”

Mạnh Thần thần bí nói:” Bị lão đại cầm tù rồi.”

Trầm Tĩnh Châu vừa muốn nói với Từ Gia Diễn thì tiếng gõ cửa vang lên, thu ý cười, nhìn về phía cửa trầm giọng phân phó:” Đi vào đi!”

Thịnh Thiên Vi ôm văn kiện đi tới, cô nàng đã đem bản thân sửa sang lại thật tốt, một sợi tóc cũng không loạn, vững như Thái Sơn, đi tới, vừa mới tới cửa ánh mắt đã nhìn chăm chăm về phía Từ Gia Diễn.

Nghe có tiếng người đi vào, mí mắt anh khẽ động nhưng rất mau trở lại bình thường không chú ý đến.

Thịnh Thiên Vi cảm thấy dù anh lười biếng cũng thật đẹp trai, thật có hương vị đấy! Cô cố gắng kiềm chế âm thanh của mình cho khỏi run nói:” Trầm tổng, tôi đưa văn kiện tới.”

Trầm Tĩnh Châu đã gặp vô số người nên chỉ cần nhìn thoáng qua liền biết trong lòng cô gái này nghĩ gì.

Anh nhăn mày, giả bộ khiển trách:” Tiểu Chiêu đâu? Tôi yêu cầu cô tới đưa văn kiện sao?”

Thịnh Thiên Vi không chút sợ hãi nói:” Tiểu Chiêu bị đau bụng, tôi tạm thời thay cô ấy một chút, đồng nghiệp giúp đỡ nhau là chuyện nên làm.”

Bản về khả năng diễn xuất, Thịnh Thiên Vi ngay cả vị tiểu minh tinh kia cũng không bằng, ánh mắt kia cứ nhìn chăm chăm người bên cạnh anh, mọi người đều sáng suốt biết trong đầu cô gái kia nghĩ gì.

Tên Trầm Tĩnh Châu này là người có chút xấu tính, hiện giờ anh ta chưa phơi bày cô, sai cô đi trả đồ rồi đuổi cô ra ngoài.

Thịnh Thiên Vi châm rì rọt cuộc tới trước cửa, nhìn người ở phía trước lễ phép nói:” Trầm tổng, tôi có thể xin chữ ký đại thần không?”

“...”

Trầm Tĩnh Châu không nói lời nào cười như không nhìn cô.

Ý thức rõ ràng được tên Từ Gia Diễn, chậm rãi nắm tay để xuống. Cô gái nhỏ còn nói:” Em thích Pot biết bao năm, hôm nay vinh hạnh được gặp anh, lão đại.” Thịnh Thiên Vi, người này chính là như vậy, da mặt dày như tường thành, cho dù bị hiểu thấu cũng không chút thẹn thùng, cô ấy luôn bình thản, thích là thích, thường thức chính là thường thức. Cô thường thức Pot, coi anh là thần tượng, chỉ đơn giản vậy thôi.

Tô Trần xuống lầu mua bao thuốc lá, đứng dựa tường nhà vệ sinh ở lầu một hút thuốc. Ngón tay thon dài trắng nõn kẹp một điếu thuốc, cô hút thật sâu thật nhiều, ba lần thổi khói đã hút xong một điếu thuốc. Tiếp, cô lại châm một điếu. Cô có tâm sự.

Mạnh Thần cùng Từ Gia Diễn xuống lầu, đi được một đoạn, Mạnh Thần quay lại nói Từ Gia Diễn đợi mình một chút, anh đi đến nhà vệ sinh. Chờ anh kéo quần lên, từ toilet đi ra thấy một cảnh tượng là Tô Trần dựa vào cửa phòng vệ sinh bên ngoài hút thuốc, khói thuốc lượn lờ. Theo bản năng, anh hét lên:” Ma nữ.”

Tô Trần nghe âm thanh liền quay đầu lại, một giây kế tiếp, cảm nhận được dường như có người theo dõi mình, cô đi ra bên ngoài nhìn, quả nhiên. Từ Gia Diễn cũng đang dựa vào tường nhà vệ sinh ở bên ngoài, chờ đợi Mạnh Thần. Hai tay đút túi, vẻ mặt bình thản. Lúc này anh cũng đang nhìn qua bên này, ánh mắt hai người giao nhau trên không trung.

Tô Trần thu hồi tầm mắt, hút hết điếu thuốc, sau đó dùng ngón trỏ cùng ngón cái nắm lấy phần thuốc là phía trên tàn thuốc, khẽ búng, tàn thuốc nhảy mất bị dập tắt, động tác thành thạo lưu loát và vô cùng đẹp mắt. Sau đó, cô bình thản đem tàn thuốc ném vào thùng rác, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

CHUYỆN NGŨ: NQL

BIÊN TẬP: HIẾN VIÊN DẠ NGUYỆT

Mạnh Thần xách quần nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Tô Trần đang hướng về phía Từ Gia Diễn rồi đi, thỉnh thoảng quay đầu nhìn hai mắt cô, đôi mắt đầy áp sự sợ hãi, nghi ngờ.

Từ Gia Diễn đã đi một hướng khác, Mạnh Thần đuổi theo, “Ôi —— lão đại, em vừa thấy trên cổ ma nữ đeo cái thẻ công tác màu xanh, chẳng phải anh nói cô ấy đi làm chỗ Thái tử gia không phải vì anh mà? Em thấy cô nhóc đó quyết tâm đến đây là làm phiền anh đấy!”

Từ Gia Diễn lên xe, ngồi dựa vào ghế, tùy tiện kéo cái áo trùm lên đầu, như thể không nghe thấy, Mạnh Thần miệng nói thì như cái máy, cứ lai nhai không ngừng:

“CƠ mà lão đại, anh nên giữ khoảng cách với cô ấy một chút.”

Người bên cạnh hơi động đậy, áo vẫn trùm lên đầu, nên khi âm thanh truyền qua lớp vải nghe vào thấy hơi buồn buồn, “Hử?”

Thấy có đáp lại, Mạnh Thần bỗng tràn trề sức lực, bắt đầu kể lể: “Anh không thấy động tác gạt tàn thuốc của cô nhóc đó à, rất là điêu luyện luôn, nhìn giống như một cô gái hai mươi à? Loại con gái bắt lương thì có ấy, chắc chắn không cùng một đường với chúng ta.”

Trên xe trừ tài xế, chỉ có hai người bọn họ, bầu không khí trong chớp mắt trở nên yên lặng.

Một giây sau, Từ Gia Diễn kéo cái mũ áo đang trùm đầu xuống, khoanh tay trước ngực, ngồi thẳng người, cũng không nhìn Mạnh Thần, nghiêng đầu, ánh mắt nhìn ra cửa sổ, hơi gật đầu, “Quả thật như thế.”

Cuối cùng, không biết suy nghĩ thế nào anh lại bồi thêm một câu: “Nhưng anh đây cũng đâu phải người đàn ông tốt đẹp gì đâu.”

Cái ông anh Từ Gia Diễn này, từ bé đã không phải dạng vừa rồi, nhưng cái khốn nạn của anh ấy chỉ dừng lại ở việc đầu trí đầu dũng với Từ Quốc Chương mà thôi. Lúc học tiểu học thành tích học tập của anh quá xuất sắc, ai ai cũng biết, hàng năm đều là “ba vạch đỏ”[1], bằng khen cứ từng xấp từng xấp cầm về, nhưng lúc chuyển cấp còn hơn thế, lúc nào cũng là đại diện của trường đi tham gia các kì thi gì đó, từ ngày ấy mới trở nên vô liêm sỉ hơn.

Theo nhận xét của ông Từ Quốc Chương, thì thằng con trai của ông chính là bị Thẩm Tinh Châu làm hư.

Thẩm Tinh Châu năm cấp hai mới chuyển vào lớp bọn họ, trường trung học cơ sở tốt nhất của thành phố. Nhà Thẩm Tinh Châu buôn bán bất động sản, vì để con trai chuyển vào trường trung học cơ sở đó mà không hề keo kiệt tặng cho trường học hai căn nhà để thí nghiệm, một tiểu thiếu gia từ bé đã ngâm muôi vàng, nên cái phong cách làm việc so với những đứa trẻ khác trong trường học cũng không giống, vừa mới bước vào lớp học, thầy giáo đã gờ tay chỉ cậu ta, “Thẩm Tinh Châu, em chọn chỗ nào mà ngồi đi.”

Từ Gia Diễn lúc đó đang ngồi một chỗ chơi cái máy chơi game PSP đang thịnh hành tại thời điểm đó.

Lần đầu tiên nhìn Từ Gia Diễn, Thẩm Tinh Châu cảm thấy tên nhóc này thật cá biệt, nên trong lòng có ấn tượng không tốt lắm.

Một người yên tĩnh, không nói nhiều, một người thì khinh khinh, hai người chẳng nói chuyện với nhau mấy. Thẩm Tinh Châu là thiếu gia tự cao tự đại, Từ Gia Diễn cũng không thêm để ý đến cậu ta, chỉ cầm cuỉ chơi trò chơi.

Vào một ngày, Thẩm Tinh Châu nhìn thấy Từ Gia Diễn chơi Russia Cube, kinh ngạc vui mừng nhận ra tên nhóc này chơi game giỏi quá.

Thẩm Tinh Châu là một tên chơi game tay tàn, cậu ta chơi Russia Cube không được lâu như Từ Gia Diễn, chỉ được một lúc là chết, vì chuyện này mà từ nhỏ cậu ta bị nhiều người chế nhạo, vì thế, cậu ta chủ động nói chuyện, hai người cứ câu được câu không nói với nhau như thế, sung sướng phát hiện ra, sở thích của cả hai đều rất giống người kia.

Ví dụ như đội bóng đá, đều thích Argentina, Messi, ví dụ như đều thích Kobe, cùng hâm mộ Trần Dịch Tấn, thích đá bóng, chơi game, hai người ăn nhip mới nhau, mối quan hệ từ đó khá hơn.

Chỉ duy có một chuyện, đó là nữ sinh.

Lúc đó Thẩm Tinh Châu đối với nữ sinh nắm rõ như lòng bàn tay, bên cạnh không thiếu bạn học nữ đang dậy thì, cậu ta hay trêu đùa cùng họ, lúc hứng lên sẽ mời ăn tối, sau đó hôm sau lại ngồi một chỗ kể cho Từ Gia Diễn nghe chi tiết về hôm qua.

Cái cậu Từ Gia Diễn này đúng là quá thoát tục rồi, ở phương diện con gái, cậu ta chẳng hề có tí hứng thú nào cả, Thẩm Tinh Châu cứ nói một bên, còn cậu ta thì vừa cuỉ đầu chơi game vừa nghe, cũng không biết là nghe lọt tai được bao nhiêu, cũng thật là bội phục Thẩm Tinh Châu, tên nhiều chữ như thế mà cậu ta có thể nhớ rõ. Có lần Thẩm Tinh Châu đang hăm hở kể gần đây cậu ta đang quen một bạn gái, rất xinh, tên cũng dễ nghe, Từ Gia Diễn mới tò mò hỏi một câu, “Chẳng lẽ ông không bao giờ nhầm lẫn hay sao?”

Thẩm Tinh Châu lập tức có phản ứng cười ha hả nói, ông không hiểu rồi, mỗi người con gái đều có kí hiệu của chính riêng cô ấy.

Lúc nói cậu ta còn mặt mờ liếc nhìn anh một cái.

Khi đó Từ Gia Diễn không hiểu, chỉ nhìn cậu ta bằng ánh mắt kì quái, rồi lại tiếp tục cúi đầu xuống chơi game.

Sau đó thì bọn họ mê eSport, thật ra là có một đêm, tâm trạng của Từ Gia Diễn không tốt, đội mưa đi tìm Thẩm Tinh Châu, hai người đánh bi-a xong, ở ngõ hẻm phía sau phòng chơi hút thuốc, Từ Gia Diễn dựa vai vào tường lấy thuốc, Thẩm Tinh Châu đứng ở ven nhìn cô gái qua đường, hồi lâu, anh ném tàn thuốc xuống đất, lấy chân dụi tắt, đá đá bên chân của Thẩm Tinh Châu, “Đi, ra net đi.”

Từ ngày ấy, ham mê eSport, mối quan hệ với Từ Quốc Chương trở nên xấu hơn.

Thật ra thì mấy năm nay, con gái chủ động theo đuổi anh không nhiều nhưng cũng không hẳn là ít, Tô Trần chính là một người rất cố chấp, cố chấp như thế lại làm cho anh cảm thấy lúng túng, hết lần này đến lần khác chỉ là một cô gái mới hai mươi, nếu nặng lời, thì lại làm đau lòng, đến lúc đó lại phải dỗ, mà đồ phụ nữ thì đặc biệt phiền phức rồi.

Giống như đêm hôm đó, biết cô sợ chó, trong lúc hứng lên, muốn dọa cô ấy một chút.

Thế rồi, lại lấy luôn đi một đêm của anh.

Vừa rồi lúc Thẩm Tinh Châu nhìn Tô Trần, trong lòng anh cũng rất căng thẳng, nếu vì anh mà để cho một cô gái vào làm ở công ty của Thẩm Tinh Châu, sẽ là một tội rất lớn ——

....

Tô Trần tan làm cùng Thịnh Thiên Vi ăn cơm xong mới quay về nhà.

Thịnh Thiên Vi hôm nay gặp được thần tượng, trong lòng sung sướng, móc một tấm thẻ trong túi xách ra, hào phóng nói, tôi mời, cứ thoải mái quẹt đi.

Hai người tay khoác tay đi đến một quán ăn Trung Quốc, ngồi xuống, Thịnh Thiên Vi khó mà nhịn được không nói về buổi chiều nay được nói chuyện với nam thần, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng: “F*ck, Pot ngoài đời so với trên tivi đẹp trai hơn nhiều ấy? Anh ấy thật là phong độ mà, so với vị thái tử gia sinh ra đã ngậm muôi vàng kia thì tốt hơn nhiều đấy chứ?”

Vóc người cũng đẹp hơn mà

Trong lòng Tô Trần yên lặng bổ sung.

“Thì ra là anh ấy thích mặc đồ thường thoải mái, tôi lại cứ tưởng anh ấy thích mặc đồ âu phục quá, chắc chắn là đẹp mê người ấy!”

Không mặc còn mê người hơn.

Tô Trần tiếp tục bổ sung.

“Đúng rồi, tôi chụp lên được một tấm, cho bà xem này.” Thịnh Thiên Vi vừa nói vừa với chiếc điện thoại di động bên cạnh lên, mở album ảnh, một tấm ảnh hiện ra.

Chụp lên?

Tô Trần không chịu được quay ra nhìn, Thịnh Thiên Vi thuận tay đẩy chiếc điện thoại di động tới trước mặt cô, đắc ý nói: “Sợ bị phát hiện, tôi giấu trong tay áo lên chụp đấy.”

Trong tấm hình anh vẫn cái dáng ngồi dựa vào sofa như thường lệ, tay bung một tách trà, chắc đang không biết nói gì với người ngồi trực diện, khóe miệng hơi nhếch lên, Thịnh Thiên Vi là chụp từ phía mặt bên, gò má bị ánh sáng bao phủ, trở nên mềm mại một cách khác thường, cằm hơi căng, nhìn xuống dưới là yết hầu hơi nhô ra.

Thịnh Thiên Vi đưa tay qua, nhấn vào màn ảnh hai cái.

“Bà làm gì thế?”

Thịnh Thiên Vi dương dương đắc ý, “Thiết lập bảo vệ, cả thế giới này chỉ mình tôi có.”

“...Bà không thấy anh ta rất lạnh lùng, tính tình không được tốt, lại còn thiếu kiên nhẫn nữa hay sao?” Tô Trần chuyển tầm mắt từ chiếc điện thoại qua phía cô, hỏi.

Thịnh Thiên Vi cất điện thoại di động, lại dựa người vào ghế, nhìn về phía hình bên trái một chút bên phải một chút, “Cũng hơi lạnh lùng, nóng tính hay kiên nhẫn đều được mà, lúc bọn họ đang nói chuyện trời đất, nhắc đến game rất nhiều, tôi thấy anh ấy rất kiên nhẫn giải thích đấy chứ.”

“Mấy người còn tán gẫu nữa cơ á?”

“Thì bọn họ nói chuyện game, tôi nghe lén một lúc.”

“...”

Thịnh Thiên Vi dường như nhớ ra cái gì, “Mà làm sao bà biết anh ấy lạnh lùng, tính khí không tốt, lại còn thiếu kiên nhẫn nữa.”

Tô Trần hơi khựng lại một thoáng, bụng cóc nước nóng, nghiêm túc bịa chuyện: “Nhìn gương mặt là biết thôi, mày cách rộng, lại sắc nhọn, môi mỏng người này hơn nữa là tính tình không được tốt.”

Thịnh Thiên Vi không chắc chắn, nhìn chằm chằm một hồi, càng xem càng cảm thấy đúng, giờ ngón cái lên: “Oa, Trần Trần à, bà biết xem tướng à?”

Tô Trần thờ phào một hơi, tiếp tục bịa đặt: “Biết sơ sơ thôi.”

.....

Ánh trăng ngập tràn mọi nơi.

Tô Trần quay về nhà, đứng dưới tầng chờ thang máy, sau lưng nghe có tiếng bước chân truyền tới, cô quay đầu nhìn, Từ Gia Diễn toàn thân màu đen, tay dắt chó, từ đằng sau chậm rãi đi tới.

Tô Trần bình thần thu hồi tầm mắt, quay người lại, nhìn thang máy.

Cảnh này có chút tức cười, hai người đứng xếp hàng, ngồi chồm hổm giữa cả hai, con “Ha ha” lẽ lười, thỉnh thoảng lại nhìn chủ nhân nhà mình một cái, rồi lại quay ra nhìn Tô Trần nhà bên một cái, đập chân đứng lên, đi đến bên Từ Gia Diễn một bước nhỏ, lại ngồi xuống.

Thang máy dừng lại ở tầng tám, chậm chạp không chịu xuống tiếp.

Tô Trần ấn mấy lần nút đi lên, sốt ruột, dường như không muốn nán lại cạnh anh một giây phút nào nữa cả.

Ngược lại Từ Gia Diễn rất bình tĩnh, đứng đút tay vào túi.

Cho đến khi ——

“Này...” đột nhiên anh kêu tên cô.

Tô Trần không để ý tới anh, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm vào con số trên thang máy.

Anh không quan tâm quá mức, “...Anh muốn nói, mùi thuốc lá trên người em sắp làm ngạt thở con chó nhà anh rồi.”

Chú thích:

[1] Ba vạch đỏ: Xếp hạng học sinh cấp 1, vị trí gần như là trưởng trong chi đội

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

CHUYỆN NGŨ: NQL

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Nói xong, anh còn sờ sờ cằm con chó, “Đúng không?”

Con chó vẫy đuôi, nhìn qua như thể câu chuyện đúng là như thế mà.

Tô Trần mờ mịt, nâng cánh tay lên ngửi một chút, không đúng —— lúc đi ra, rõ ràng cô còn xịt một ít nước hoa ở cổ tay, ở gáy nữa, lúc đang cố ngửi ngửi, liếc thấy người nào đó khước mũi nhếch lên như cười như không, cô mới ý thức việc mình bị người ta lừa rồi.

Đúng lúc thang máy xuống tới nơi, cô tình cờ đi vào, không có ý định trò chuyện cùng anh, cô xoay người đứng vào một góc của thang máy, chưa đóng cửa cũng không thúc giục anh, Từ Gia Diễn suy nghĩ một hồi, lúc này mới dắt con chó từ từ đi vào.

Cửa thang máy đóng lại

“Này ——” Anh nghiêng đầu kêu tên cô.

“...”

“Đèn hoa cúc.” Con chó ngồi ở giữa hai người, anh hơi ngả người về sau, dùng mũi chân nhẹ nhàng chạm vào gót chân nàng.

“...” Tô Trần quyết tâm không để ý tới anh.

“Tô Trần.”

Tô Trần phát hiện, lúc đó anh gọi tên cô, tiếng thứ nhất —— “Này”, không quan tâm, tiếng thứ hai —— “đèn hoa cúc” cũng không quan tâm, tiếng thứ ba —— mới là tên của cô, lúc anh ấy gọi, giọng hơi trềng xuống, cố gắng thật trầm, mang chút dụ dỗ.

Chỉ bằng hai tiếng này, cô chắc chắn thất thủ rồi, người này mà hôm nào đó nghiêm túc dụ dỗ cô,... .. cô lúc này như một vùng đất hoang vu không một ngọn cỏ, nhất định trong khoảnh khắc là thất thủ ngay.

“Làm sao nào?” Cuối cùng cô cũng liếc nhìn anh, ánh mắt lần đầu tiên thoải mái nhìn về phía anh.

Từ Gia Diễm dứt tay vào trong túi, ung dung nói: “Em làm việc ở Quang Thế à?”

Cô gật đầu một cái.

Trong lúc lơ đãng Từ Gia Diễm hạ mi xuống, rất nhanh sau đó anh ý thức được điều đó không ổn, mới từ từ mở ra, ánh mắt nhìn vào cô gái nhỏ bên cạnh, anh cố gắng để bản thân trông có chút kiên nhẫn, giọng nghe vào phải thật “hòa ái”: “Tại sao lại chọn Quang Thế? Hoặc không thì tại sao lại chọn nghề đó?”

Từ Gia Diễm rất hiểu Trầm Tinh Châu.

Quang Thế là nơi nào?

——đó chính là một nơi ăn thịt người không nhả xương.

Trầm Tinh Châu này, mặc dù bình thường nhìn qua khá là ba lằng nhằng, nhưng ánh mắt rất độc, mười chín tuổi đã đi theo gia đình làm ăn, cái khác không nói tới, chỉ riêng đầu óc làm ăn cùng với việc già bộ cậu ta cũng học được từ cha mười phần. Gia sử của nhà họ Trầm muốn kể cũng phải mất ba ngày ba đêm. Tổ tiên Trầm Tinh Châu bắt đầu làm ăn từ trang sức và đồ cổ, từ đời vị Thái sư gia thì nhà họ Trầm đã nổi danh là thế gia về đồ cổ. Mặc dù từ đời cha của Trầm Tinh Châu bắt đầu đổi sang kinh doanh bất động sản, nhưng đồ cổ bảo vật trong nhà tất thấy đều vô cùng giá trị. Lúc Trầm Tinh Châu còn nhỏ, vô tình làm vỡ mấy một chiếc bình hoa sứ thượng đẳng, mà vốn nó ở trong một đôi, những đồ đã là đôi thì chỉ khi có cả hai mới đáng tiền, mất một, cái còn lại cũng không còn giá trị như cũ, ông Trầm đau lòng đến đau tim, đem cậu quý tử ra quát một trận, hơn nửa năm đến hết tết cũng vẫn chưa khỏi.

Cho tới bây giờ, Trầm Tinh Châu vẫn không tìm được bình hoa đó, trả lại cho ông già.

Trầm Tinh Châu này ngoại từ ở phương diện đàn bà thì hơi đều một chút, còn đối với người thân anh em hay bạn bè đều rất trọng nghĩa, biết ông già nhà mình đau lòng vì bình hoa kia, vì thế cậu ta muốn sau này tự tay mua một cái; đối với Từ Gia Diễm cũng vậy, chỉ cần người đó là anh em của mình, lúc bắt đầu nghiệp eSport anh gặp nhiều khó khăn, cậu ta dùng toàn lực trợ giúp anh, cũng giúp anh chống lại Từ Quốc Chương.

Duy chỉ có một điều, có lẽ là bản tính thương nhân, chỉ cần có một công việc gì có chuyện, cậu ta bị chứng cố chấp, tuyệt đối không chấp nhận cầu thả, sắp đặt, báo cáo, thủ tục, một chỗ nhỏ không đúng thì phải tăng ca và sửa đổi vô số lần, ngay cả một tiêu điểm kí hiệu cũng không bỏ qua, cho đến khi cậu ta hài lòng thì mới thôi.

Con trai còn dễ nói, những cô gái kia không chịu được làm thêm giờ như vậy, ngày đêm đảo lộn, cơ bản không đến ba tháng, liền từ chức bỏ đi.

Đối với Quang Thế, người ngoài có câu —— quân đoàn sắt, nhân viên theo dây chuyền.

Đơn giản mà nói, ông nội Trầm Tinh Châu này, chính là lấy việc chèn ép nhân viên làm thú vui.

Ngược lại Từ Gia Diễm không có công sức mà giải thích từng chữ từng chữ một với cô gái trước mặt, có nói ra chắc cô nàng nghe cũng không hiểu, vì vậy anh thần nhiên nhìn cô, chờ cô trả lời.

Anh tỏ ra kiên nhẫn chưa từng thấy, thấy cô yên lặng, quyết tâm nói rõ hơn, “Hoặc là, để anh hỏi thẳng, rốt cuộc thì em có hứng thú với cái gì? Game ư?”

Tô Trần suy nghĩ một hồi, lắc đầu, không phải.

Anh gật đầu, lại hỏi tiếp: “Vậy là cảm thấy hứng thú với trình tự công việc?”

Công việc cũng rất khô khan, cô lắc đầu.

“Hiểu rồi.” Anh nhếch môi dưới, vẻ mặt hiểu rõ sự tình rồi, hơi hột liếc nhìn về phía cô, nửa đùa nửa thật nói: “Vậy chẳng lẽ đúng như Mạnh Thần nói, là bởi vì anh à?”

Tô Trần bỗng nhiên nhìn anh một cái, một giây sau, chuyển về trạng thái bình thản, mắt nhìn về phía trước, nhỏ giọng thì thầm,

“Người hầu nhỏ của anh xem ra còn thông suốt hơn anh đấy nhỉ.”

Lúc nói câu đó, thang máy vừa lên đến tầng mười, tiếng ding đồng vang lên, Từ Gia Diễn không nghe rõ, “Em nói gì?”

Tô Trần khoác túi lên quay sang phía anh, cười xán lạn, chắc cũng vì còn tí tuổi, nên nụ cười của cô rất thuần túy, ăn mắt cong cong, trong đó còn lấp lánh ánh sáng.

“Đại thần à, đúng như lời Mạnh Thần nói, em thật sự có hứng thú với anh, cũng vì anh mà chọn cái nghiệp game này và vào Quang Thế, bởi vì em muốn biết rõ về anh, hiểu thế giới của anh, bao gồm cả trò chơi, con đường vinh quang mà anh đã đi, giấc mộng eSport hay là nhiệt huyết của anh, tất thấy đều muốn biết. Anh nói hai chúng ta không cùng một con đường, mà anh xuất hiện thật sự cũng làm rối loạn kế hoạch cuộc đời của em, thế nên em muốn sửa con đường của chính mình, em đang đi trên con đường mà anh theo đuổi, em không cần anh phải dừng lại chờ đợi em, anh cứ tiếp tục con đường của anh, một ngày nào đó, em sẽ đuổi kịp, còn nếu như không thể đuổi kịp được, ít nhất, chúng ta cũng ở trên cùng một con đường rồi.”

Ánh mắt Từ Gia Diễn dịu lại, chớ đầu dưới, hơi nhếch khóe miệng, anh muốn nói gì đó, nhưng bị một tràng của cô chặn lại.

“Anh đừng vội cự tuyệt em, chắc anh còn chưa hiểu em, em bình sinh bướng bỉnh, đã quyết định cái gì thì khó lòng mà thay đổi, cho dù anh có là vách đá thẳng đứng, em bây giờ cũng nắm chặt dây thừng rồi.”

Lúc cô nói chuyện, ánh mắt yêu kiều trong trẻo cuốn hút, một chút cũng không giống một cô gái trẻ hai mươi, mà giống như một người lão luyện trải qua tình trường, một cái nhún mày hay một nụ cười, cũng mười phần thu hút, lúc nói câu đó, cô vừa nghiêm túc, vừa có phần chế nhạo.

Có thể không phải

Cuộc đời mà, không kiên trì tới cùng, sao có thể thấy được ánh sáng ở đằng sau.

....

Hôm thứ hai lúc sắp tan làm, Thịnh Thiên Vi chạy tới, gõ gõ bàn của cô, gương mặt vì chạy cũng đỏ bừng, mặt vô cùng hưng phấn nói: “Nhanh thu dọn đi bà, Thái tử gia muốn mời ăn cơm.”

Tô Trần ngồi máy tính cả một buổi chiều, trông mắt khô, xoa xoa, “Hử?”

“Là Trâm thái tử gia đó!” Thịnh Thiên Vi nói: “Thái tử gia bảo, tan làm ai cũng không được phép rời đi, buổi tối phải cùng nhau ăn một bữa, để chào mừng nhân viên mới của chúng ta!”

Thật ra thì lúc nghỉ ngơi buổi chiều, Tô Trần đã nghe được tin tức này rồi.

Ba cô gái bàn luận cực kì sôi nổi, suy đoán bầy bọ

“Nhân viên mới vào công ty chúng ta nhiều lần như vậy, Thái tử gia có bao giờ mời chúng ta ăn cơm đâu? Tối nay thì một người cũng không cho phép thoát, tất cả phải đi, buổi tối tao còn có hẹn nữa chứ?”

“Ngu người! Còn bữa cơm nào có thể hơn được bữa cơm của Thái tử gia hả?”

“Mày thử nói xem Thái tử gia đây là vì Tô Trần hay Thịnh Thiên Vi?”

“Chắc là Tô Trần rồi ——”

“Tao thấy Thịnh Thiên Vi, dẫu sao gia cảnh nhà cô ta cũng không tệ, Quang Thái tử gia có tiền có lợi, hẳn là muốn mượn cô ả để lôi kéo mối quan hệ chứ gì?”

“Nghe nói Thái tử gia mời Pot, nghe nói cũng là vì tháng sau mời biểu diễn đấu giải.”

“Pot? Đại thần không phải trước nay đều không hay đến buổi tiệc như thế này sao?”

“Hơn nữa là không.”

....

Bữa cơm tối, Pot tối thật, đợi đến khi tất cả mọi người đều ngồi xuống, anh cùng Mạnh Thần mới lững thững bước vào.

Khó trách Thịnh Thiên Vi lại kích động đến như thế.

Hai người vừa vào cửa, liếc thấy Tô Trần ngồi bên cạnh Trầm Tĩnh Châu, Mạnh Thần nhìn lão đại, ngược lại người này thần thái vẫn như thường, ánh mắt bình thản nhìn một vòng.

Trầm Tĩnh Châu vỗ chiếc ghế trống bên cạnh mình: “Tới đây, Gia Diễn, ngồi bên này.”

Từ Gia Diễn dút tay vào túi chậm rãi đi tới, Tô Trần ngồi dựa ở trên ghế, ánh mắt cũng nhìn anh, hai người nhìn nhau trong khoảnh khắc, rất nhanh anh quay đi, nhìn về phía Trầm Tĩnh Châu. Tô Trần cảm thấy lúc anh đi qua chỗ ngồi của cô, sau lưng có gió, mang theo mùi của anh.

Bỗng thấy động lòng.

Thịnh Thiên Vi véo tay cô, kích động, “F*ck, anh ấy mặc cái áo lông này mới là đẹp trai nhất.”

Tô Trần bị đau, lên tiếng nhắc nhở cô: “Thiên Vi, bà tự véo tay của bà được không hả?”

Thịnh Thiên Vi cúi đầu nhìn một cái, phát hiện cánh tay trắng nõn mảnh khảnh của Tô Trần bị mình véo để lại cả dấu móng tay, đỏ hồng một mảng, ngưng ngưng thu tay về, “Thật xin lỗi xin lỗi, tôi kích động quá.”

Vừa dút lời, Thịnh Thiên Vi lại tiếp tục véo cánh tay của cô, vừa véo vừa thấp giọng bên tai Tô Trần nói: “A, đại thần vừa mới nhìn qua phía chúng ta nè, nhất định là anh ấy nhớ mặt tôi!! Đang nhìn tôi!!”

Lần này tới đột ngột, không có chuẩn bị trước tâm lý, Thịnh Thiên Vi lại kích động xuống tay, Tô Trần bị đau kêu lên một tiếng, rất nhỏ, nhưng người cách nửa bên bàn cũng có thể nghe thấy.

Thịnh Thiên Vi vội vã xoa xoa cho cô, “Ôi xin lỗi xin lỗi, tôi lại quên mất.”

Lần này, Từ Gia Diễn đã ôm cánh tay, lười biếng dựa vào ghế, ánh mắt quan sát cô.

Tô Trần xoa xoa tay, cũng rất tự nhiên quay ra nhìn anh.

Anh nhẹ nhàng mỉm cười, coi như là chào hỏi.

Tô Trần nhìn anh chớp mắt, coi như là đáp lại.

Hai người với động tác rất nhỏ, đúng lúc bữa tiệc đang diễn ra linh đình, chẳng ai để ý tới.

Nhưng sao tim Tô Trần cứ đập bình bịch, khẩn trương hơn nhiều so với lúc ở chung với anh, sao lại có cảm giác ——vụng trộm gì ấy nhỉ.

Trầm Tĩnh Châu phát biểu mấy câu nói ra mục đích chính của bữa tiệc hôm nay, —— chào đón nhân viên mới và công khai mời biểu diễn đấu giải.

Anh ta chỉ vào Thịnh Thiên Vi bên cạnh Tô Trần, “Trước hết giới thiệu với mọi người một chút, đây là Thịnh Thiên Vi, mọi người đừng coi thường cô gái này trình độ học vấn không cao, chỉ tốt nghiệp loại khá, nhưng loại khá này cho ra một nhân tài đó! Dương Thụ của chúng ta không phải cũng chỉ tốt nghiệp loại khá thôi sao? Nói cho mọi người biết, cô gái này năm thứ hai đại học đã thiết kế ra phần mềm Trojan làm cho máy vi tính của một người anh em của tôi bị treo rồi đó, đến nay vẫn chưa hết treo đâu.”

Có người hỏi: “Giám đốc Trầm, sao anh biết?”

“Cha cô ấy với cha một người anh em của tôi là chiến hữu cũ, mặc dù tôi với cô này không quen, nhưng có mấy lần gặp qua, anh tôi là người như thế nào, hoành hành đường phố không ai dám đối nghịch với anh của tôi, thế mà lại bị cô gái này trừng trị, được, tôi liền tuyển cô này vào đây.”

Thật ra thì Trầm Tĩnh Châu người này trông thì có vẻ ba lẳng nhăng nhưng trong lòng sáng như gương, mấy hôm nay trong công ty nhiều lời nói ra nói vào, anh ta đều biết cả, đây cũng tính là cho Thịnh Thiên Vi một cái móc “có quan hệ”

“Vậy còn Tô Trần thì sao?”

Có người hỏi

Từ Gia Diễn không nhúc nhích, cúi đầu chơi game

Trầm Tĩnh Châu nhấp một ngụm rượu, nói tiếp: “Cô gái này ấy à ——”

“Hai mươi tuổi tốt nghiệp khoa máy tính của Thanh Đại.” Anh ta nhìn một lượt, “Lý do tôi tìm cô ấy, còn cần phải giải thích nữa sao?”

Nghe được câu này,

Tay Từ Gia Diễn chợt ngừng lại, nhân vật nằm xuống, —— gameover.

Anh tỉnh bơ đặt điện thoại di động ở trên bàn, bung ly trước mặt cao hơn cổ, nhấp ngụm rượu chất,

Tất cả mọi người đều xôn xao.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

CHUYỆN NGŨ: NQL

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Đang ngồi tại đây phần lớn là học sinh của 211, nhưng không có ai là tốt nghiệp chính quy từ khoa máy tính của Thanh Đại cả, huống hồ người ta mới có hai mươi đã tốt nghiệp. Mọi người đưa mắt nhìn nhau, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, ngoại trừ sự kinh ngạc, trong phút chốc thật sự không biết nên nói điều gì. Mạnh Thần cũng vô cùng sững sốt, miệng hình chữ “o”, mãi không ngậm được vào, rồi anh ta lại quay sang nhìn vị lão đại bên cạnh mình đang đứng đưng uống rượu.

Từ Gia Diễn nhấp ngụm rượu chất, người lại dựa vào ghế, hơi nhấc tay trên bàn, ngón trỏ và ngón cái chạm vào nhau, tạo thành một vòng, xoay xoay trong tay... Mạnh Thần biết, đó là biểu hiện phiền lòng của lão đại, trong lòng cứ giả vờ như không có chuyện gì —

Trầm Tinh Châu dường như cảm thấy còn chưa đủ chấn động, vì thế anh ta ném tiếp ra một câu, “Trạng nguyên khoa học tự nhiên 7 năm của thành phố Nhã Giang, mấy người cho là người đó ăn chay à? Lúc cô ấy mười bảy tuổi, đã thiết kế ra một phần mềm an toàn thông tin, đăng kí độc quyền, còn như đám người trẻ con miêng còn hỏi sữa như mấy người, mười bảy tuổi chắc vẫn còn đang cày game ngày đêm nhỉ?”

F*ck!

...

Trong lòng mọi người yên lặng: Ánh mắt của thái tử gia anh đây công nhận độc thật, ra tay một lần là thu được hai báu vật lớn như vậy.

Trong căn phòng mọi người xôn xao, ai nấy cũng ngạc nhiên với tuổi tác cũng như trình độ học vấn của cô, kinh ngạc hơn là cô ấy có một lý lịch đầy kiêu ngạo như vậy nhưng khi đối mặt với những lời đôn đại nhằm nhĩ cũng không đỏ mặt giải thích, rất đĩnh đạc, nếu đổi lại là bọn họ, đã sớm huênh hoang tự đắc từ lâu rồi.

Một cô gái trẻ mới chớm hai mươi, lại lạnh nhạt đến mức khiến người khác khó hiểu.

Ném xong hai quả bom, Trầm Tinh Châu bây giờ mới cảm thấy hài lòng, cảm ly rượu trước mặt, giọng cao, giọng đầy khí thế: “Cạn một ly, vì nhân viên mới của chúng ta, cũng là vì Quang Thế, vì Pot – anh em tốt của tôi, cũng là vì trận đấu giải công khai tháng sau.”

Mọi người ai nấy đều nhấp một ngụm nhỏ, chỉ riêng Tô Trần thoải mái tu một hơi cạn sạch.

Lúc cô quay ra, mọi người trên bàn đều nhìn cô, trên mặt viết chữ to tướng — phí của trời, chỉ có Từ Gia Diễn là cười cười, đây thì thắm vào đâu?! Cô gái này đứng trên ban công nhà anh, còn uống hẳn một chai đây này! Nếu như anh không nhìn lầm, đó chính là Burgundy của đế chế La Mã.

Thịnh Thiên Vi kéo tay cô: “Rượu đỏ này tác dụng chậm nhưng nhiều, bà uống như thế dễ say lắm đó.”

Mọi người: Ôi—— học đòi thế cũng chỉ là học đòi, hình như cuộc sống cũng có vẻ chỉ tầm thường thôi, ông trời dù sao cũng vẫn còn rất công bằng.

....

Tô Trần cảm thấy gần đây bản thân cô có chút xui xẻo, đi đến đâu cũng có thể nghe thấy người khác nói xấu mình, lúc cô chuẩn bị đi vệ sinh, ở cửa nghe thấy hai cô đồng nghiệp ở bên bồn rửa tay bàn tán về mình. Cuộc sống này, phụ nữ đối với phụ nữ lúc nào cũng đầy ác ý. Hai người họ nhìn về gương vừa tranh thủ trang điểm lại, vừa ác ý nói xấu cô:

“Sơ yếu lý lịch ngon thì có ích gì chứ, một chút gia giáo cũng không có.”

Son tô được một nửa, cô ả lấy xuống, “Không biết là toàn thân hàng hiệu đó là mua hàng fake ở chợ nào nữa, cứ làm như là thật ấy.”

Cô kia dường như trang điểm xong rồi, cất đồ nghề vào trong túi xách, nói chắc như đinh đóng cột: “Nhân hiệu kia của con nhỏ đó tôi nhìn phát là biết giả rồi, nhìn xù xì thôi rồi.”

Tô Trần cúi đầu liếc nhìn chiếc váy của mình, trông xù xì lắm à?

Không phải là chỉ có chút hơi cổ lỗ sĩ thôi sao?

Rất lâu rồi cô không đi mua sắm, cái này mua từ năm ngoái hay năm trước nữa, cô cũng không nhớ rõ nữa.

“Tôi nghe nói, con nhỏ đó sau khi tốt nghiệp làm ở Bắc Tầm một năm rồi, nếu thật sự ngon như thế, sao còn quay lại đây, sớm ở bên đó chôn đất bôn rồi chứ?”

“Không chịu được khổ chứ sao, cái về thanh tao của cô à thì chẳng lẫn vào đâu được, chắc là bị đàn ông bỏ mới quay về đây lánh nạn chứ gì?”

“Hơn nữa, đàn ông không phải là thích người như thế sao? Bề ngoài thì đứng đắn đàng hoàng, con nhà lương thiện tử tế, bên trong thì ai mà biết được.”

Hai người nói xong, cảm thấy vô cùng sung sướng, thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi ra ngoài. Tô Trần cả kinh, vội vàng quay người rồi đi, như thể cô đang có tật gật mình cái gì đó. Thế mà Thịnh Thiên Vi không biết từ lúc nào từ đằng sau nhảy ra, kéo cô, không để cho cô đi, chặn giữa hành lang phòng vệ sinh, trực tiếp cản đường hai cô đồng nghiệp kia.

....

Bên trong phòng bao, đám đàn ông uống rượu khí thế bưng bưng, oản tù tì oản tù tì, tu rượu lại tu rượu, chơi oản tù tì phạt rượu... Từ Gia Diễn cất chiếc áo lông đen ở ghế sau lưng, trên người anh áo, quần, giày đều là màu đen, người nhàn tản dựa vào ghế, câu được câu không trò chuyện với Trầm Tĩnh Châu.

Bỗng nhiên, có một người mở cửa phòng, kêu lớn vào bên trong: “Đừng đùa nữa! Vương Lệ Mẫn các cô ấy đánh nhau rồi!?”

Trong nháy mắt cả căn phòng im lặng, hết thấy đều ra cửa nhìn, hỏa hoạn vẫn còn ngẩn ra làm gì nữa, Trầm Tĩnh Châu đi đầu hỏi lại, “Đánh với ai?”

Người nọ la lên: “Đánh với hai cô gái mới tới, mặt Tô Trần bị cào xây xước hết rồi!”

F*ck ——

....

Tình huống bên này vô cùng hỗn loạn, trước cửa nhà vệ sinh đứng đầy một đám ‘cán hạt dưa xem náo nhiệt’.

Thịnh Thiên Vi không phải là lần một lần hai nghe các cô đó nói mấy lời này, ở công ty nghe nhiều lắm rồi, khó nghe hơn bản thiêu hơn cũng có rồi, cô nghe qua cả rồi. Rõ ràng cùng là phụ nữ với nhau, sao có thể bóp méo đơm đặt về người khác như vậy, ban đầu cô cũng không có ý định nhúng tay vào, nhưng hai cái cô đồng nghiệp này thật quá đáng, nói xấu sau lưng người khác bị bắt tại trận, để cho các cô này xin lỗi, còn bày ra cái vẻ mặt “cây ngay không sợ chết đứng”, “con mẹ nó thách chúng mày làm gì được bà đây đây”.

Vương Mẫn Lệ là nhân viên phòng quản lý tài chính, sao có thể để con nhóc mới tới này ngồi trên đầu mình được, ra một đòn phủ đầu, nói: “Tiền bối nói các cô có mấy câu thì làm sao? Chút vật vãnh này mà còn không chịu được, vậy thì đừng đi làm nữa, ở nhà làm công chúa nhỏ chờ người ta cung phụng đi.” Cô kia ở sau lưng kéo tay cô à, tỏ ý cô à đừng nói thêm nữa, Tô Trần thì còn được, chứ bối cảnh nhà Thịnh Thiên Vi này không đơn giản đâu.

Nhưng Vương Mẫn Lệ này là ai cơ chứ, làm ăn ở thành phố Nhã Giang này bao năm như vậy, bối cảnh gia đình cũng khá khá, từ bé đã được nuông chiều, chưa biết sợ là gì, muốn nói gì thì cứ nói ra thôi.

Dù sao cũng là nhân viên kỳ cựu, làm chuyện sai còn định ra oai.

Thịnh Thiên Vi làm sao chịu thua được, vung tay lên là một cái tát.

Cái này giống như tín hiệu mở đầu cuộc chiến, một cái tát này, giống như kéo vang kèn hiệu chiến đấu, Tô Trần đối với chuyện đánh nhau cũng không có nhiều kinh nghiệm, chỉ biết là phải hỗ trợ cho Thịnh Thiên Vi, không thể để cho hai người kia được nước lấn tới được, bên ngoài mà thượng là khuyên chiếc, để Thịnh Thiên Vi đứng phía sau mình, bốn người tranh chấp chung một chỗ, ai còn quản đám người tốp năm tốp ba kia làm gì nữa, nhân lúc đương loạn, gót giày cao của Tô Trần mạnh mẽ đập mấy phát vào Vương Mẫn Lệ như để hạ gục.

Thời điểm đám đàn ông chạy tới nơi, bốn người đã đánh nhau hăng lắm rồi, Thịnh Thiên Vi vừa giẫm vừa đập Vương Mẫn Lệ, Tô Trần ngăn Thịnh Thiên Vi ở phía sau mình, Vương Mẫn Lệ đưa tay muốn túm tóc Thịnh Thiên Vi, kéo một cái, ai ngờ là kéo phải tóc của Tô Trần, da đầu bị kéo đau kinh khủng, cô đau đến mức phải kêu lên.

Cả đám đàn ông vội vã xông lên.

Trầm Tĩnh Châu chủ trì đại cục, tay ngăn giữa Tô Trần và Vương Mẫn Lệ, tức giận: “Các cô làm cái gì thế?!! Đẹp mặt nh?”

Dương Thụ kéo Thịnh Thiên Vi, mấy người khác cũng kéo Vương Mẫn Lệ cùng cô đồng nghiệp còn lại.

Tô Trần cảm giác sau lưng có đôi tay kéo mình, Vương Mẫn Lệ bên kia cũng bị kéo đi rồi, cả đám bốn người tách nhau ra, Tô Trần hơi lão đạo, ngã vào một vòm ngực thật chắc, cả đầu ngã dúi vào, cô xoay tròn đứng lên, Từ Gia Diễn từ cao nhìn xuống cô, “Em đứng thật là...”

Thật là làm sao?

Tô Trần giờ phút này không còn tâm tình bắt chuyện cùng anh nữa, hơn nữa, ở trước mặt nhiều người, không phải anh muốn giả vờ không có quen biết với cô hay sao, tới kéo cô làm gì?

Cô hất một cái tay, bỏ tay của anh ra.

Từ Gia Diễn hơi mỉm cười, lại đút tay vào trong túi quần

Thịnh Thiên Vi đang tường trình lại sự việc, Trầm Tĩnh Châu biết rõ ngọn nguồn, đều là mấy câu nói vớ vẩn của đám đàn bà con gái, đàn ông như anh ta cũng không nên nhúng tay, chỉ phê bình vài ba câu cho có lệ, khuyên nhủ, Vương Mẫn Lệ là người nào, anh ta quá rõ rồi, rất có năng lực, chỉ là hơi lảm chuyện, thích tám lại hay nói linh tinh, nhưng quả thật năng lực làm việc không tệ, nếu không cô ta cũng không được giữ lại công ty lâu như vậy.

Cũng hết lần này tới lần khác đụng vào con tiểu hồ Thịnh Thiên Vi này, người mới như thế ai dám cùng cô nhóc này ra mặt cãi cọ chứ.

Thái tử gia đã lên tiếng, không ai dám tiếp tục náo loạn nữa, cái ông Trầm Tĩnh Châu này, nói một lần mà không nghe, lần thứ hai mặc kệ năng lực như thế nào cũng đuổi thẳng cổ ra khỏi công ty, thích đi đâu thẳng chức thì tìm chỗ đó mà thẳng đi.

Chuyện xảy ra, mọi người chẳng còn hứng ăn uống nữa, về phòng thu dọn đồ đạc, tất cả về nhà nghỉ.

Thịnh Thiên Vi cũng hơi quá chén, Dương Thụ đỡ cô ra khỏi nhà hàng rồi dè dặt đỡ cô lên taxi, bản thân cũng ngồi lên, những người còn lại cũng mỗi người một ngả, lúc Tô Trần đi vệ sinh hút một điếu thuốc quay lại, nhận ra mọi người đều đi hết cả, chỉ còn mỗi Trầm Tĩnh Châu ở lại thanh toán, cô vắt khô nước trong tay, hỏi: “Mọi người đâu hết rồi anh?”

Trầm Tĩnh Châu cất thẻ vào túi, quay đầu nhìn cô: “Về rồi, còn em, giờ em về bằng cách nào?”

“Thiên Vi cũng đi ạ?”

Trầm Tĩnh Châu dựa người vào quầy tính tiền, châm điếu thuốc: “Đi rồi, được Dương Thụ đỡ, nhà em ở đâu? Để anh đưa em về.”

“Không cần đâu ạ, nhà em cũng gần đây, em tự đi về được, ăn xong đi tản bộ một chút cũng không sao.”

Trầm Tĩnh Châu còn bận đi đón người, cúi đầu nhìn, thời gian cũng không còn sớm nữa, anh ta cũng không kiên trì thêm, “Được rồi, vậy em đi đường cẩn thận đấy.”

Nói xong, anh ta quay lại nhìn cô một cái, vung vẩy chìa khóa xe đi ra khỏi nhà hàng.

Lúc Trầm Tĩnh Châu ngồi trong xe nổ máy, còn vẫy tay với Tô Trần ở cửa nhà hàng một cái, Tô Trần xách túi, cũng vẫy tay với anh ta một cái, sau đó chiếc xe hất bụi mà đi.

Sau lưng bỗng vang lên tiếng còi chói tai.

Ngẩn ngừ nhưng chói.

Cô quay đầu lại, trước cửa nhà hàng đậu một chiếc xe ô tô bảo mẫu màu đen, màn đêm đen kịt khiến cô không nhìn rõ được người ngồi trong là ai.

Thấy cô đứng bất động, người nọ dường như mất kiên nhẫn, nhấn hai tiếng còi nữa.

Tô Trần đi tới, cửa kính chiếc xe mở toang, cô cúi người vào bên trong tìm

Từ Gia Diễn dựa người vào ghế sau vô lăng, một tay cầm lái, tay kia rảnh rỗi đặt lên thành xe, áo khoác bị anh ném ra đằng sau, trong xe chỉ có mình anh.

Anh liếc nhìn cô, còn không để cho anh kịp lên tiếng, cô đã tự động mở cửa rồi nhảy phốc lên xe, ngồi yên vị, đặt túi xách ở trước ngực, “Anh chưa về cơ ả?”

Từ Gia Diễn rút tay bên ngoài vào, nâng cửa kính, từ từ nổ máy, cúi đầu bật chút điều hòa, ừ một tiếng thật bé.

Tô Trần vui hẳn lên, “Đội em ả?”

Mặc dù trên mặt bị thương, trong lòng vẫn thấy ấm áp vô cùng.

Anh không trả lời, chỉ chăm chú nhìn mặt cô, gò má bên phải, trên nước da trắng nõn có một vết xước nhỏ, không rõ lắm, bôi ít thuốc hẳn có thể lành sớm.

Anh quay ra chỗ khác, vặn chìa khóa xe, “Thất dây an toàn vào đi.”

....

Trên xe phát đi phát lại một bài hát, đó là gala “Lòng bé con đuổi theo giấc mộng”

Vừa mới lên đèn, phong cảnh bên đường vội vã lướt qua, đèn đường đã sớm sáng lên, từ trong xe nhìn ra, từng vầng sáng màu trắng, như sao lóe lên trên nền trời.

Từ Gia Diễn lái xe hết sức nghiêm túc, không nói một câu nào, cũng không ba lằng nhằng, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, một tay cầm vô lăng, cánh tay kia đặt bên bệ cửa, không nhanh không chậm lái đi trên đường.

Xe dừng lại ở một ngã tư.

Từ Gia Diễn đạp phanh xe cho xe chậm rãi dừng lại, một bên tháo dây an toàn một bên nói với cô: “Chờ anh một chút, anh đi mua gói thuốc lá.”

Tô Trần vâng một tiếng, ngoan ngoan gật đầu

Chờ tới lúc anh quay lại, trong tay cầm một chai còn màu đỏ với mấy miếng bông gòn, đóng cửa xe, đưa đồng hồ cho cô, “Em xử lý vết thương đi.”

Tô Trần cầm chai còn trong lòng lên, “Không có gương, em không nhìn thấy.”

Anh nghiêng đầu nhìn cô một cái, im lặng một hồi, khẽ gật đầu: “Em đưa anh.”

Tô Trần vội đưa đồng hồ cho anh.

Anh vội tay nhận lấy, lúc tay chạm tới da cô, thấy lạnh như băng, anh tỉnh bơ rút một miếng bông gòn, mở nắp lọ còn ra, đổ một chút vào miếng bông, cả người quay sang phía cô, “Em quay qua đây.”

Nghe câu này, Tô Trần giống như con mãnh thú nhỏ bị kích động bật sang bên một cái quên cả mình đang cài dây an toàn, cả người bị dây kéo trở lại, ấn vào ghế ngồi.

Từ Gia Diễn buồn cười, nhắc nhở cô: “Sao em xúc động thế? Dây an toàn kia.”

Tô Trần tháo nó ra, lại quay sang bên lần nữa.

Người anh cũng hơi rướn về phía trước, cầm miếng bông gòn, chấm từng chấm trên chỗ đau của cô, vết thương bị hờ, dính còn, vừa lạnh vừa đau đớn, cô nhủ thầm, giọng run run, “Anh nhẹ tay chút đi.”

Không nói còn đỡ, nói xong tay anh còn dùng sức hơn, ấn một cái rõ đau trên mặt cô, “Đáng đời.”

Tô Trần đau đến xuýt xoa, khuôn mặt nhỏ nhắn bị đau, ngả về sau để tránh, Từ Gia Diễn mắng cô: “Tránh cái gì mà tránh, có thích nhiễm trùng không?”

Tô Trần: “Anh không nhẹ tay một chút được à?”

Từ Gia Diễn nheo mắt: “Anh để cho em nhớ lâu hơn chút”

“...”

“...A. đau chết luôn.”

Anh tức giận: “Em kêu be bé thôi xem nào! Người không biết còn tưởng anh làm gì em đấy?!”

“Đau lắm mà ”

“Vậy thì chịu đựng đi! Có muốn về nhà không thì bảo?”

Từ Gia Diễn không còn kiên nhẫn, dứt khoát đặt lọ còn lên trên bệ xe, nghiêng người tiến tới, một tay cầm miếng bông gòn, một tay giữ ót cô định kéo cô trở về, nhưng không nghĩ tới Tô Trần trong chớp mắt lại giãy giữa khỏi hai tay của anh, dùng sức đè một cái, cả người bị anh lôi đến trước mặt.

Thiếu chút nữa là đâm vào nhau rồi, may mà anh kịp dừng lại, một cm nữa thôi là môi hai người dính vào nhau rồi.

Cô gái nhỏ si mê ngắm gương mặt anh, đôi mắt đen lạnh lợi nhìn vào anh, hoàn toàn không phản kháng nữa, cả thế giới yên lặng, chỉ có tiếng CD trong xe vẫn còn vang vọng.

Anh cũng nhìn cô, hai người cùng nhìn chăm chăm vào đối phương, chớp mũi cách nhau một cm, hơi thở như quấn quýt chung một chỗ.

Từ Gia Diễn cúi đầu xuống, thu hồi tầm mắt, tỉnh bơ lui về phía sau, tiếp tục chăm chăm cho cô, “Thuốc thượng hạng đây đừng có lãng phí...”

“Chụt——”

Tô Trần ngược mặt, nhanh chóng đặt một nụ hôn lên môi của anh, rồi quay ngay về vị trí cũ, thấy anh mở to mắt bất động, miếng bông gòn cũng dừng trong không trung, cô cười cười được như ý nguyện nhìn anh, giống như đứa trẻ muốn được ăn kẹo bấy lâu nay đã thỏa tâm nguyện, “Mau chấm cho em đi này ——”

Thế quái nào mà bài hát đến đoạn này?

Nếu phải sống tạm bợ lay lắt, không bằng cứ bùng cháy thỏa thích đi!

—— cháy đi!

Bạn đang đọc truyện *Tìm Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

CHUYỆN NGŨ: THƯỢNG QUAN SA HY

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

~~~~~*~~~~~

Miếng bông gòn ngừng lại giữa không trung. Nửa giây sau, Từ Gia Diễn đề đầu cô đẩy trở về, giọng nói không hề có ý tốt: “Em phát điên cái gì?”

Tô Trần chộp miếng một cái, đại khái là ném được ngon ngọt nên không hề âm ỉ, ngoan ngoãn dựa người vào ghế phụ, không muốn nói lời thừa thãi.

Anh hạ cửa xe xuống, ném miếng bông gòn trong tay ra ngoài, nổ máy xe, một đường phóng như bay.

Trong xe vẫn đang phát ca khúc của gala 《Lòng bé con đuổi theo giấc mộng》.

Sắc mặt của anh rất không tốt mà Tô Trần thì lại rất ngoan hiền cúi đầu nghịch di động, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn anh một cái. Thấy anh nhử mồi, vẻ mặt tức giận không có cách nào phát tiết, phồng chùng là tức giận thật rồi.

Xe chạy vào tiểu khu, Tô Trần nghiêng đầu nhìn anh rồi ho khan một tiếng, định bụng phá vỡ bầu không khí lúng túng này:

“... Từ...”

Anh đột nhiên thắng xe, tức giận cắt đứt lời cô: “Em đừng nói gì hết.”

Một thắng này thật mãnh liệt mà, anh chẳng hề cho cô thời gian chuẩn bị, cả người theo quán tính hướng về phía trước. Giấy tiếp theo lại bị dây an toàn mạnh mẽ giữ lại, đầu đập vào lưng ghế phụ khiến cô một trận choáng đầu hoa mắt, mắt nôm đóm, không nhìn được “Ừ” một tiếng ——

Thật đau mà ——

Đây là muốn giết người hả trời!

Xe đã ngừng ở dưới nhà trọ.

Cô xoa đầu, nước mắt gần như chảy xuống, đôi mắt ướt đẫm nhìn anh.

Từ Gia Diễn bị cô nhìn như vậy thì bức mình, tay nhấn vào chỗ khóa tổng, cảm ra một gói thuốc lấy một điếu ngậm trong miệng, cúi đầu tìm bật lửa, bắt đầu đuổi người: “Xuống xe.”

Nhìn bộ dáng kia của anh chỉ sợ không qua mười ngày nửa tháng sẽ không thêm đề ý cô rồi...

Cô bấu môi một cái, cuối cùng cũng biết kiêng kị tính khí của anh, không dám lặp lại. Một bộ ngoan ngoãn xách đồ ra khỏi xe, trước lúc đóng cửa còn không quên quan tâm dặn dò một câu: “Anh đừng hút thuốc trong xe.”

Từ Gia Diễn còn chưa tìm được bật lửa, cúi đầu khắp nơi tìm mà vẫn bớt chút thời gian hỏi lại cô: “Ừ sao?”

Tô Trần suy nghĩ một chút rồi nói: “Không tốt cho xe đâu ạ, xe sẽ bị ố vàng đấy.” Nói xong, cô xoay người rồi đi.

Từ Gia Diễn: ”... ”

Anh cầm bật lửa từ trong túi áo khoác ra, mới vừa bật cái nắp, động tác trên tay chợt dừng lại giống như đang suy nghĩ cái gì đó. Mấy giây sau, anh xuống xe, đóng cửa lại, dựa lưng vào cửa xe, cúi đầu, một tay khoanh lại, châm lửa, sau đó đem điều thuốc kẹp trên ngón tay, ngửa đầu nhả ra một miệng khói.

Từ Gia Diễn sinh ra trong một gia đình rất truyền thống, cha mẹ anh đều làm giáo viên nên tư tưởng có chút bảo thủ. Ngay cả thân thích họ hàng nhà anh cũng mang luôn cái tư tưởng bảo thủ độc đoán kia. Từ lúc anh bước chân lên con đường này đến nay thì không biết đã tranh cãi với gia đình bao nhiêu lần, trải qua bao nhiêu đêm không ngủ được. Lúc còn nhỏ, Từ Quốc Chương còn có thể đánh anh, đánh cho hả giận. Nhưng giờ lớn rồi, Từ Quốc Chương muốn đánh cũng không được thì chuyển sang mắng chửi, mỗi lúc mở miệng đều là lời khó nghe.

Anh vẫn nhớ rất rõ, từ lúc nhỏ, cha anh – Từ Quốc Chương rất thích đánh anh, mắc lỗi hay không cũng bị đánh. Chỉ cần ông ta uống rượu vào, hoặc là có chuyện không hài lòng thì đem anh ra đánh cho hả giận. Ngay cả học sinh trong lớp ông không nghe lời ông thì cũng lôi anh ra đánh...

Lúc mới bị đánh, Từ Gia Diễn anh vẫn rất ngây thơ, bị cha dọa sợ thì đem lòng hận thù lên những người làm cha anh giận. Về sau khi lớn lên rồi anh mới biết, luôn luôn có chuyện khiến Từ Quốc Chương tức giận, bất kể vì lý do gì. Cứ như vậy anh bị cha đánh mãi cho đến năm mười lăm tuổi. Sau đó, anh học được cách phản kháng – mỗi lần cha muốn đánh, anh chạy.

Mười sáu tuổi anh mê điện tử, Từ Quốc Chương tức giận đến mức đánh anh gần chết..

Anh vĩnh viễn nhớ đến buổi tối kia, thân thể của cậu nhóc mới mười sáu chưa hề cứng tráng bị cha cầm gậy đánh xuống, suýt mất nửa cái mạng. Trong mắt Từ Gia Diễn thì Từ Quốc Chương đã hạ quyết tâm muốn đánh anh chết rồi. Sau đó anh quen biết Trầm Tĩnh Châu, thật hâm mộ, ít nhất cha anh sẽ không đánh anh nữa.

Mãi cho đến lúc anh lên mười tám, thân thể cao đến 187cm, đã cao hơn Từ Quốc Chương, ông ta lúc đó muốn đánh cũng đánh không được..

Mười mấy năm liên tục bị đánh, tâm lý Từ Gia Diễn đã sớm thay đổi rồi.

Lúc nhỏ, Từ Gia Diễn không biết anh không tốt ở điểm nào mà khiến cha chán ghét như vậy... Anh đã thử thay đổi rất nhiều lần, buổi tối thức khuya đọc sách chỉ vì muốn bài thi được tốt. Sau đó anh mới phát hiện, anh làm tốt, Từ Quốc Chương chẳng thêm để vào mắt. Anh làm sai, Từ Quốc Chương vui đầu tóc anh, như muốn đưa anh vào chỗ chết.

Cái cảm giác mãnh liệt kia y hệt như kiểu hận không thể để mày biến mất khỏi thế giới này vậy.

Trầm Tĩnh Châu nói, đó nhất định không phải là cha ruột của cậu.

Từ Gia Diễn cũng từng nghĩ như vậy. Đến tận bây giờ anh cũng không hiểu rõ, tại sao cha hận anh như thế.. Mấy năm đầu anh còn có ý nghĩ muốn tìm một thời gian thích hợp để nói chuyện với cha. Nhưng sau nghĩ lại, với tính cách của cha anh, phỏng chừng chỉ được hai ba câu đã sinh cãi vã rồi, thời thì khỏi đi.

Bây giờ, ngoại trừ cái nghiệp eSports này ra thì anh chẳng có cái gì hết.

Đem ra mà nói thì cái cô tiểu thư Tô Trần kia khẳng định được cha mẹ nuôi dưỡng như công chúa mà lớn lên.. người đẹp, nhiệt tình lại hào phóng, chắc hẳn trong hai mươi năm qua chưa gặp qua người xấu chân chính nên mới theo đuổi một kẻ xa lạ như anh..

Anh vẫn luôn cảm thấy, mình sinh ra trên đời chẳng hề được người mong đợi. Cũng bởi vì không được mong đợi cho nên anh cũng chẳng cần phải chờ mong cái gì...

Nhưng, vừa vặn lúc này.

Anh rõ ràng nghe được trái tim mình đập một cái.

...

Từ sau đêm đó, tiết trời đã bắt đầu bước vào đông. Tuy cô và Từ Gia Diễn ở chung một tầng lầu nhưng lại chẳng gặp mặt nhau, mà đương nhiên cô biết rõ, anh đang trốn tránh cô.

Chủ nhật, cô cùng ăn cơm trong căn tin với Thịnh Thiên Vi, cô chọn một phần cơm loại trung, rồi giả vờ lơ đãng nói: ” Thế nào rồi? Sao gần đây không nghe bà nhắc đến Pot nữa?”

Thịnh Thiên Vi có chút buồn bã: “Đại thần đi Bắc Tầm[1] rồi.”

“Bắc Tầm?”

“Sau ngày chúng ta kết thúc bữa ăn thì anh ấy đi Bắc Tầm luôn rồi...”

Thật ra nếu muốn biết tin tức của anh thì chỉ cần lên blog là được. Ngoại trừ blog hằng ngày ra thì chỉ cần tìm kiếm Pot một cái sẽ có rất nhiều tin tức. Ấy, sẽ có rất nhiều người dùng điện thoại quay video lại rồi up lên. Lúc nào xuống máy bay, lúc nào ra sân bay, khi nào thì đến quán rượu... không chuyện gì là không có.

Có điều hành trình lần này thì không công bố, Tô Trần tìm kiếm nửa ngày cũng chẳng được tin tức gì. Mãi đến buổi chiều hai hôm sau, trên trang blog của đội TED đăng tải một tấm hình.

Bối cảnh chụp là một gian phòng họp thoáng đãng, Pot ngồi trước mặt một cậu trai tóc ngắn, lối ăn mặc thành thực, mái tóc đã sửa sang lại, lộ ra cái trán đầy đặn mà sạch sẽ, ngũ quan tinh tế, mặt mũi thanh tú, cộng thêm tay nghề của nhiếp ảnh gia quá điêu luyện, bức ảnh quả thật quá đẹp mà.

Tựa đề của bài viết là —— Nam thần muốn được gả nhất eSport.

Tô Trần mở bình luận, mà chủ yếu đều là mê trai.

[Không được ngủ với Pot thì đời có ý nghĩa gì]: “Xem bức hình đi, rồi lại xem tên của tôi này, thiệt tuyệt vọng mà!!”

[Đại thần đại thần yêu anh một đời]: “Ta f*ck, đẹp trai chết người.”

[Fan nào tàn]: “Trời ạ! Tùy tiện mặc bộ đồ thể thao thôi cũng đẹp trai như vậy. Đại thần, anh ngàn vạn lần đừng mặc âu phục, nếu không tôi sẽ bị vẻ đẹp trai của anh đánh ngất đó.”

“Muốn xem đại thần mặc âu phục! Muốn xem đại thần mặc âu phục! Muốn xem đại thần mặc âu phục!”

“...”

Xem nửa ngày trời, Tô Trần cuối cùng cũng thấy được một bình luận có dinh dưỡng.

[Demacia vạn tuế]: “Tôi đến để phổ cập giáo dục cho mấy người đây. Bức hình này chụp trong Trung tâm thi đấu điện tử của Bắc Tầm, đại thần thì dĩ nhiên không cần tôi giới thiệu rồi đúng không – thần tượng của tất cả những người yêu thích eSport. Và gần đây, với gương mặt điển trai đã thăng cấp thành người mà tất cả phụ nữ Trung Quốc muốn gả nhất. Lại nói tới cậu trai ngồi đối diện đại thần, mấy người đừng nhìn hân trẻ tuổi mà coi thường. Đó là chủ lực của đội AF – một câu lạc bộ mới ra mắt nhưng đã rất có tiếng trong nước, nhìn vị trí, dự đoán năng lực không thấp hơn Pot, chẳng qua là thiếu kinh nghiệm thực chiến mà thôi. Còn nữa, mọi người hãy nhìn người ngồi ở phía trên bên phải đi, cái người lộ ra nửa gương mặt có vẻ lớn tuổi nhất đó. Tin tưởng rất nhiều game thủ lão làng của D3 đều biết, người này chính là Cái Thần – tuyển thủ của chiến đội D3 mạnh nhất Trung Quốc.

Bình luận bên dưới cũng có rất nhiều fan của D3 cũng là fan cuồng của Cái Thần.

[Cái Luân không phải là người máy]: “Tôi vẫn rất tò mò, không biết tốc độ của của Cái Thần với đại thần ai nhanh hơn nữa.”

[Bác gái leng keng]: “Đương nhiên là đại thần rồi. Đừng quên Pot vẫn là người đứng đầu trong bảng xếp hạng đấy nhé, đến bây giờ vẫn chưa có ai vượt qua được đầu.”

[Leng keng cái mẹ mày]: “Chuyện này thì khó mà nói. Dù sao thì tuổi tác của Cái Thần rõ ràng ra đó, người ta giải nghệ bao nhiêu năm rồi. Cái này phải so với lúc trước chứ hiện tại thì sao mà biết được.”

[Fan người đi đường]: “Thật thiếu kiến thức mà, để tôi nói cho mấy người nghe này. Ai cũng biết tháng 3 năm sau, Tổng cục thể thao quốc gia chuẩn bị thành lập một đội ngũ thi đấu gồm 15 người để tham gia thi đấu quốc tế rồi phải không? Tôi đoán, Pot hẳn sẽ được mời phụ trách 《LO2》, cậu trai trẻ chắc là chủ lực của 《MO3》, còn 《D3》 thì khẳng định sẽ mời Cái Thần. Hơn nữa, một tháng tới, Pot được mời công khai biểu diễn thi đấu ở nhiều nơi, Bắc Tầm là nơi thứ ba hay thứ tư gì đó. Sau khi những hoạt động này kết thúc thì đại thần sẽ giải nghệ. Tôi còn nghe nói, thái tử gia đã đặt trước tiệc rượu chia tay cho đại thần. Sau đó đại thần sẽ nhận lời mời của tổng cục, về làm manager của đội thi đấu quốc gia.”

...

Đêm đó, Tô Trần ngồi trên ban công hút thuốc, đóm lửa hiện lên trong màn đêm bị đầu ngón tay cô đập tắt, đèn nhà đối diện vẫn tối đen như mực.

Cô nhàn nhã ngồi trên ghế dựa, đưa cánh tay lên, đầu ngón tay kẹp điếu thuốc, chân mang giày cao gót, thoáng một cái vụt qua...

Cô không bật đèn. Trên ban công, chiếc đèn nhỏ trên bàn đá vừa vận phát ra ánh sáng vàng, ánh trắng nhàn nhạt khép lại, Tô Trần tắt thuốc, một lần nữa cầm chiếc điện thoại lên, đầu ngón tay di chuyển mấy lượt thì rơi vào chữ cái đầu của nhóm liên lạc, lại chọn xuống mấy cái thì dừng lại.

Thật lâu sau, cô gõ mấy chữ, nhấn gửi đi.

... Mười phút trôi qua, không có trả lời.

... Hai mươi phút trôi qua, vẫn không có trả lời.

Tô Trần hút xong một điếu thuốc, vẫn không thấy trả lời... Hay là không thấy nhỉ?

Vì vậy cô gửi thêm hai tin.

... Tựa như đá chìm đáy biển, suốt một đêm cũng không nhận được tin nhắn trả lời.. Thậm chí cô rất muốn hoài nghi rằng Đại Minh cho cô số giả để lừa cô.

...

Đại Minh bày tỏ oan uổng vô cùng. Cậu cho cô là số điện thoại công việc của lão đại, còn số riêng thì đâu dám cho bừa chứ! Bây giờ cậu vẫn chưa biết rõ suy nghĩ của lão đại, vạn nhất lão đại không thích Tô Trần mà cậu lại đem số riêng của anh tiết lộ ra ngoài thì hậu quả, nhất định không chỉ đóng cửa huấn luyện thôi đâu.

Lúc đó, Từ Gia Diễn đang đi ăn khuya trong chợ đêm Bắc Tầm với mấy đội viên cũ của ST.

Từ Gia Diễn đã từng ở nơi này một thời gian nên cũng khá quen thuộc đường xá bên này, đặc biệt là mấy con đường ở phía Nam. Mỗi khi kết thúc luyện tập, anh thường dẫn đội viên tới đây ăn khuya. Đàn ông trên thế giới căn bản không cần quan tâm nhiều, cứ ngồi ở ven đường uống ly rượu, ăn đồ nướng... Cuộc sống như vậy cũng đủ khiến người ta hoài niệm rồi.

ESport chân chính nào có phát triển như bây giờ đâu. Vài năm trước, chẳng có ai chịu tài trợ, cái gì cũng phải tự mình đứng lên, đội viên cũng chịu khổ không ít... Không hề nghiên cứu cái gì mà chỉ có cắm đầu luyện tập, lúc đó, tình cảm mới là thật sự. Mà cái gọi là tình người eSport, chắc cũng chỉ có những chiến hữu thế này mới hiểu được thôi.

Một ly rượu, một bàn thịt nướng, mấy người bạn cũ, một đám đàn ông lăm nhăm kể lại những sự tích huy hoàng trong quá khứ, thao thao bất tuyệt, thật khiến người thôn thức!

Từ Gia Diễn cởi áo khoác bỏ xuống một bên rồi dựa vào lưng ghế, cũng không có nói gì, nhưng khi nhìn vào cặp mắt kia thì chỉ có vẻ buồn phiền. Thời điểm anh cởi áo khoác tìm gối thuốc thì vừa vặn đem điện thoại di động ra. Trên màn hình có mấy cái ghim nhỏ, biểu hiện có tin nhắn. Mà đây là số điện thoại công việc nên anh cũng chẳng để ý, tùy ý liếc mắt một cái rồi đặt điện thoại lên bàn.

Lần nhìn này, anh hình như nhìn thấy cái nội dung kì quái gì rồi...Sau lại bỏ áo khoác xuống, cầm điện thoại trên bàn lên, lúc này mới nghiêm túc đọc.

Thời gian tin nhắn gửi đến là hai giờ trước.

“Anh có đó không? Em là Tô Trần.”

”Này—— ”

“Ngày đó em thật sự không cố ý mà! Anh vẫn còn giận hả? Nếu không, lúc anh trở về thì em cho anh hôn lại là được.. Chúng ta huề nhau—— ”

Anh liếc mắt một cái rồi hồi âm: “Em nghĩ hay nhi!?”. Đem điện thoại di động nhét vào túi áo.

Một loạt động tác của anh đều rơi vào ánh mắt của bạn cũ Tôn Siêu, trong mấy anh em thì người này nhiều chuyện nhất, ánh mắt cũng bắt đầu phát sáng: “Sao thế? Người anh em có chuyện gì sao? Rất ít khi thấy cậu nhắn tin đó nha.. Không phải có đối tượng rồi chứ?”

Từ Gia Diễn nghiêng người cầm chai bia, khui, ngửa đầu rót xuống cổ uống liền mấy ngụm. Đưa mắt nhìn một cái cũng chỉ còn nửa chai thì bỏ chai bia lên bàn, cả người tựa vào phía sau nói, “Không, vẫn độc thân—— ”

Trước kia, lúc còn ở ST, anh với Chu Thời Diệc luôn được người hoan nghênh.

Thời điểm mới gia nhập ST, hai người vẫn chỉ là những thiếu niên trẻ tuổi, da mặt trắng nõn như lòng trắng trứng... Trong đội có không ít lão tiền bối lấy hai người ra đùa giỡn vì cảm thấy bọn anh thật tuần tú. Chu Thời Diệc cũng khá ổn, thích đá bóng, da dẻ bị phơi nắng nên pha ít màu mạch, còn anh khi đó còn trắng hơn Chu Thời Diệc nhiều. Trong cả đội, anh chắc chắn là người trắng nhất. Mỗi lần đi tham gia hoạt động, fan chỉ cần nhìn một cái là nhận ra anh... Người chơi game đều là một đám đàn ông trẻ nam mặt mày vàng vọt, giờ có một nam sinh mặt trắng đứng đó, trông rất thanh thuần.

Trong đội còn đặc biệt đặt cho anh cái biệt danh– Từ Tiểu Bạch.

Mấy năm này, anh bay qua bay lại khắp nơi, tuy đã tốt hơn trước kia, da dẻ cũng không còn như người ta đồn đại nhưng vẫn trắng. Theo cách nói của Đại Minh thì đây quả thật khiến con gái yêu thích không thôi.

Tôn Siêu kéo cái ghế qua một bên, một tay ôm cổ Từ Gia Diễn kéo vào trong ngực, mở miệng nói: “Tiểu Bạch—— ”

“...”

Nói thật, sau khi ST giải tán thì chẳng còn ai gọi anh như vậy nữa. Đại Minh với Mạnh Thần tuy biết cái biệt danh này nhưng không ai đủ can đảm gọi.

Mặc dù anh chẳng hề thấy vui vẻ với cái xưng hô này, nhưng lúc nghe gọi vẫn không khỏi thấy thôn thức.

Tôn Siêu uống hơi nhiều rồi, tay ôm cổ anh, lời nói có vẻ rất thành khẩn “Không phải anh em thì tôi mới không thêm nói đâu, chuyện tình cảm ấy nha, anh đây rất là có kinh nghiệm... Con gái ấy—— phải dụ dỗ, mà không dụ được thì chạy.”

Từ Gia Diễn cong khóe miệng, cầm chai bia trên bàn lên uống một ngụm: “Dụ dỗ?”

Tôn Siêu lại nổi hứng, kéo cái ghế đến gần anh, “Phải dụ dỗ! Cậu phải chủ động chứ chẳng lẽ ngồi chờ con gái đến tìm sao? Không có việc gì thì đừng

trầm trong trò chơi mà phải dẫn người ta đi dạo phố, xem phim, mua sắm.. Như vậy, bạn gái còn không theo đuổi được?”

Từ Gia Diễn suy nghĩ cái gì đó, lại uống thêm một ngụm.

Một đồng đội khác chen miệng nói: “Được rồi, cậu còn nói đến mấy cái đó làm gì? Con gái bây giờ ai còn thèm để tâm mấy cái kia chứ! Pot đẹp trai như vậy thì lo gì mà không có bạn gái.. Cậu chính là lo bò trắng răng.”

Tôn Siêu xem thường: “Lớn lên đẹp trai thì được cái gì chứ!! Pot đẹp trai thế đó, mà bạn gái cũ vẫn chia tay, không phải sao?” Rồi quay đầu nói với Từ Gia Diễn “Cậu đó, ban đầu nếu dành nhiều thời gian cho bạn gái thì đâu có chuyện gì chứ....”

Ngừa đầu một cái, lại uống xong nửa chai.

“Đừng có uống một mình thế chứ. Lại đây, anh kính chú mày, chúng ta đã lâu không gặp rồi.” Vừa nói, Tôn Siêu cầm chai bia trên bàn, uống hơn phân nửa rồi chạm vào chai bia của anh, “Lần sau đừng tới một mình mà dẫn theo cô gái đó được chứ?”

”Được.” Anh cũng chạm lại một cái, uống xuống một ngụm.

“Đồng ý sáng khoái như vậy?” Tôn Siêu vui vẻ, “Cậu thật sự có tình mới rồi hả?”

...

Một câu “Em nghỉ hay nhì!” đủ cho Tô Trần vui vẻ một ngày. Trên blog nói hôm nay anh hợp suốt ngày, vì không dám làm phiền nên đành chịu đựng không hồi âm.

Sân thi đấu mà TED công khai biểu diễn nằm trong Trung tâm thể thao của thành phố Nhã Giang, toàn bộ hành trình lần này đều do Quang Thế tài trợ. Buổi sáng, lúc Trầm Tinh Châu tổ chức họp như thường lệ hỏi ai muốn tham gia hoạt động lần này, Thịnh Thiên Vi không kịp chờ đợi liền giơ cao tay phải: ” Trầm Tổng, Trầm Tổng, tôi xung phong nhận việc này.”

Trầm Tinh Châu ngồi đầu bàn, tay gõ một cái rồi híp mắt nhìn: “Phụ nữ không nên đi đâu—— rất cực khổ.”

Là một fan cuồng chính hiệu, Thịnh Thiên Vi sao có thể bỏ qua cơ hội này, cánh tay giơ cao cơ hồ muốn đâm lên trần nhà rồi: Em không sợ khổ, cũng không sợ mệt.”

“Đây chỉ mới là điểm dừng chân đầu tiên, mấy chỗ khác còn phải đến mấy khu trong cả nước. Nếu đi thì phải cùng ăn cùng ở với cả đội, rất cực khô! Cô vẫn muốn hả?”

Cùng ăn cùng ở?!

Thịnh Thiên Vi vốn đã muốn nói thôi... Giờ còn cùng ăn cùng ở, có kẻ ngu mới không muốn!!!!

Cô giơ cao cánh tay, ” Trầm Tổng, hay là thế này đi, em và Tô Trần đều là người mới. Lần này để hai người bọn em cùng đi, vừa đi vừa học hỏi thêm kiến thức, như vậy có được không?”

Trầm Tinh Châu đưa mắt nhìn Tô Trần hỏi: “Cô có ý kiến gì không?”

Tô Trần gật đầu, giọng nói trong trẻo: “Không ý kiến.”

Trầm Tinh Châu rút cuộc cũng gật đầu, “Vậy lần này, hai thực tập sinh các cô đi theo học hỏi đi! Thật ra, việc cũng rất đơn giản. Hai người chỉ cần phụ trách nơi ăn chỗ ở cho thành viên trong đội, sân huấn luyện, liên lạc các loại là được. Cái gì không hiểu thì hỏi thầy giáo.”

Thịnh Thiên Vi: “Dạ!”

Thịnh Thiên Vi cô yêu thích eSport đã lâu nên hiểu rất rõ cần phải làm gì, cô giải thích cho Tô Trần: “Thật ra thì mỗi chiến đội trong nước đều có câu lạc bộ riêng. Mỗi một câu lạc bộ sẽ có một lãnh đội – người đứng đầu chuyên môn và một quản lý phụ trách công việc, nơi ăn ở của các thành viên trong đội. Riêng TED thì ngoại lệ, nói cách khác thì TED là một đội ngũ độc lập. Theo tôi biết thì lãnh đội với quản lý, hiện tại do Mạnh Thần và đại thần đảm nhiệm, trang blog của TED thì do người của công ty chúng ta xử lý giúp... Nói cho cùng thì quan hệ giữa Trầm tổng và đại thần cũng rất tốt, người bình thường thì có ai rảnh mà làm công miễn phí đâu chứ...”

Tô Trần cái hiểu cái không gật đầu.

“Bây giờ chúng ta chỉ cần đi chơi khắp nơi với đại thần là được.

“Chơi? Không phải thi đấu hả?”

Về mặt của Thịnh Thiên Vi đại khái là cô không hiểu hỏi: “Cái gì mà biểu diễn thi đấu chứ? Biểu diễn này không giống với thi đấu chân chính, cái này không có xếp thứ hạng. Thành viên TED đội vừa thi đấu tranh giải, vừa giải thích cho người xem, chính là nói vài kỹ xảo trong trò chơi, hiểu không?. Bọn họ thi đấu, còn chúng ta chỉ cần đặt trước quán rượu, đồ ăn này nọ là được.. Không được rồi, tôi phải đi mua vài bộ đồ ngủ thật hấp dẫn đây...”

Người nghe đầu cúi mặt.

Tô Trần: “??? Tại sao phải mua quần áo ngủ?”

Ngón tay của Thịnh Thiên Vi gõ trên đầu Tô Trần, “Sao bà ngu thế chứ.... Cùng một quán rượu này, ăn chung ở chung này, không lẽ bà tính mặc bộ đồ con gấu cho đại thần xem à??

Tô Trần: “...”

Cũng không phải mấy người cùng ngủ chung..

Thịnh Thiên Vi thật ra cũng chỉ nói đùa mà thôi... Từ Gia Diễm là thần tượng mà cô hâm mộ nhiều năm, cô nào dám dùng tiền 24k bản thiêu mà làm ô nhục đại thần chứ! Nhưng cô thích eSport là thật, từ nhỏ lớn lên giữa một đám đàn ông, sức lực bản thân tự nhiên cũng không thua kém bọn họ. Nếu không phải gia đình không cho phép, chi sợ cô đã lặn lội trong eSport từ tám năm trước rồi.

...

Ngay tức khắc, Thịnh Thiên Vi kéo cô đi cửa hàng mua đồ. Mãi cho đến gần chín giờ mới chịu về nhà..

Lúc đứng dưới lầu, cô gặp Đại Minh từ trong thang máy đi ra, thấy cậu, ánh mắt cô sáng lên, Đại Minh vẫy tay chào hỏi, “Tô tiểu muội —— ”

“Sao anh lại ở chỗ này?”

“Lão đại vừa về, anh đưa đồ qua cho anh ấy.”

Khó trách mấy ngày nay không nhìn thấy tên nhóc tóc vàng.

“Anh ấy về rồi?”

Đại Minh gật đầu, “Ừ, mới xuống máy bay, bây giờ chắc đang ngủ bù.”

“Sao anh lại ngủ bù?”

“Xương cổ của lão đại không được tốt lắm, ngồi máy bay mấy giờ sẽ bị đau, nên phải ngủ cho bớt đau. Không nói nữa, lão đại còn bảo anh phải làm việc—— anh đi trước, lần sau lại trò chuyện.”

Buổi tối, lúc Tô Trần đi xuống lầu ăn cơm vẫn còn suy nghĩ, không biết có nên mang cái gì qua cách vách không thì cửa hàng xóm bỗng mở ra.

Từ Gia Diễm mặc một cái áo lông màu vàng đi ra ngoài.

Cô nhìn anh cười: “Anh về rồi?”

Không hề nghĩ tới sẽ gặp cô, Từ Gia Diễm thoáng sững sờ, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng ngày thường. Anh lãnh đạm ừ một tiếng, nhấn nút trong thang máy.

Tô Trần theo sau, “Em mời anh ăn cơm, được không?”

Từ Gia Diễm hơi ngửa đầu liếc nhìn mấy con số rồi quay lại nhìn cô một cái, “Không cần, anh có hẹn rồi.”

Tiếp tục tìm đề tài: “Trần Tổng nói, trận biểu diễn thi đấu lần sau để em và Thịnh Thiên Vi cùng đi.”

Anh nhìn cô một cái, ” Ừ.”

Lạnh nhạt thế đấy——

Tô Trần a một tiếng, không nói chuyện nữa, ngoan ngoãn đứng một bên.

Cửa thang máy mở ra, hai người cùng đi vào.

Một đường yên lặng, một đường không lời, tất cả chỉ có tiếng hít thở. Thang máy đến lầu một, hai người đi ra ngoài, Tô Trần vẫy tay, “Vay em đi ăn cơm đây.”

Từ Gia Diễm đứng ở cửa tầng lầu gật đầu một cái.

Lúc Tô Trần đi tới cửa tiểu khu thì thấy một cô gái mặc cái áo khoác ngoài bằng da dê với váy ngắn, cảm thấy vô cùng quen mắt. Cô nhìn chằm chằm bóng dáng yếu điệu kia suy nghĩ một hồi.

Rất cuộc cũng nhớ ra.

Đó chính là cái cô kêu “Anh Gia Diễn”?

Vừa quay đầu, quả nhiên, hai người đang đứng trước cửa tầng lầu nói chuyện.

...

Buổi biểu diễn thi đấu ở Trung tâm thể dục thành phố Nhả Giang cũng có nhân viên bán vé.. Mà tất cả số vé đó, chỉ trong mấy phút vừa đưa ra đã hết sạch, Tô Trần cuối cùng cũng cảm nhận được sức hút của Pot. Hơn nữa, cũng chỉ có một buổi chiều mà còn đang ở trong thành phố của mình nên Tô Trần cũng không cần đặt chỗ trước. Trạm đầu tiên, Tô Trần, Thịnh Thiên Vi đi theo sau giúp việc cho các thầy giáo.

Buổi thi đấu hôm đó, Tô Trần và Thịnh Thiên Vi đứng ở hậu trường nhìn phát sóng.

Từ Gia Diễn và Mạnh Thần ngồi ở khu VIP thứ nhất, rất gần khán đài. Fan ngồi cạnh đó cảm thấy, quang minh chính đại nhìn cái ót của đại thần, chuyển đi này coi như viên mãn.

Ngay cả cái ót của đại thần cũng quý khí hơn so với người bình thường.

Trên màn ảnh lớn quay qua mấy cảnh của trò chơi, cảm xúc mạnh mẽ bắn ra bốn phía, bình luận viên thỉnh thoảng mở miệng nói vài câu, hiện trường khá náo nhiệt. Người quay phim cũng rất đúng lúc, bình luận viên mở miệng nói một tiếng, máy quay liền cố ý di chuyển đến chỗ đại thần. Vì vậy, fan bắt đầu điên cuồng.

Thỉnh thoảng đại thần vì muốn cô động mà mỉm cười một cái.

Fan hoàn toàn rơi vào điên cuồng.

Bình luận viên vốn là chàng gay nổi tiếng trong giới. Cơ hội khó được như vậy, toàn bộ hành trình chỉ lo trêu đùa Từ Gia Diễn, sớm không còn tâm tư mà giải thích rồi.

Mà Từ Gia Diễn nghiêm túc nhìn chăm chăm vào trò chơi, mặc kệ bình luận viên đang diễn kịch một vai bên cạnh.. Chỉ có lúc ông kính di chuyển đến mình sẽ rất bất đắc dĩ cười một chút.

Làm fan ngồi phía sau thét một trận chói tai.

Mạnh Thần còn loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc của fan nữa. Còn có mấy fan gào khóc của Pot trong suốt hành trình, một giây cũng không thả lỏng. Cậu nghiêng đầu nhìn người đàn ông mặt lạnh bên cạnh mình.

Mái tóc ngắn đơn giản, đường nét khuôn mặt vô cùng anh tuấn, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng cong lên...

Làn da trắng nõn.

Đúng thế! Mặc dù anh suốt ngày dán mắt vào màn hình máy tính, thức đêm huấn luyện, đội viên nếu không phải nổi mụn đầy mặt thì cũng là da xạm hoặc vàng nhưng Từ Gia Diễn vẫn trắng nõn đến dọa người, nếu không thì làm sao có biệt danh “Tứ Tiểu Bạch” chứ!?

Mạnh Thần không thể không thừa nhận, ông trời già, vĩnh viễn chỉ yêu thích một loại người duy nhất mà thôi.

Hậu trường phía sau, Thịnh Thiên Vi luôn nhìn chăm chăm màn hình trò chơi, thỉnh thoảng còn bình luận đôi câu. luôn trong miệng còn có thể bình luận đôi câu, “Ta f*ck, Đại Minh quá nước rồi, buff thôi mà — nếu đại thần ra đánh, cục diện nhất định sẽ khác.”

“Anh ấy chơi game như thế nào?”

“Dứt khoát, quả quyết, không lè mè, lấy đại cục làm trọng.” Đây chính là lời đánh giá của người trong giới dành cho anh.

Tô Trần nhìn chăm chăm người trên màn hình, yên lặng rút ra một kết luận.

Người này tương đối dễ nhìn, tương đối hài hòa, nhìn qua... Tính tình cũng được, lúc này, Mạnh Thần nói nhỏ bên tai anh cái gì đó, bỗng nhiên khoe miệng cong lên, cười một cái, theo thói quen chà xát sau gáy, fan reo hò một trận, vô cùng chói tai.

Chọc chọc ghẹo ghẹo, chỉ có anh mới có khả năng này.

Thi đấu kết thúc trong tiếng hoan hô của người xem, Từ Gia Diễn và Mạnh Thần cùng đứng dậy đi ra phía sau. Fan ngồi sau anh hô to tên Pot, rất lâu. Có lẽ, chỉ có những con người trong hoàn cảnh như thế, mới có thể thấy được cái gì gọi là nhiệt huyết.. Các đội viên lục tục đi ra từ cửa sau, chờ Tô Trần với Thịnh Thiên Vi xử lí xong mọi việc. Lúc họ đi ra lại phát hiện có mấy người còn chưa ra, xe đậu một bên, mấy người đàn ông ngồi một chỗ nói chuyện phiếm.

Từ Gia Diễn tựa người vào xe hút thuốc, đội viên đem anh vây vào giữa.

Đại Minh đứng trong đám đàn ông vẫy tay với Tô Trần, “Tô tiểu muội, lão đại mời khách, cùng đi ăn khuya với bọn anh chứ?”

Không chờ Tô Trần phản ứng, Thịnh Thiên Vi đứng bên cạnh đã kéo dài âm thanh: “Tô — tiểu — muội!”

Đại Minh thật đúng là một đứa trẻ thành thật, kêu cô rồi cũng được đi, giờ còn đi tới kéo tay, giống như rất sợ cô chạy mất vậy.

Tô Trần đưa mắt về phái Từ Gia Diễn đang hút thuốc ở sau xe, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ về thái độ của anh trong hai ngày nay, hay là đi cùng đi— Dù sao, sau khi cô xúc động hôn anh, hai người vẫn không được tự nhiên như vậy. Khó trách trên mạng đều nói, không nên tùy tiện bày tỏ với người ta, nếu không, các người ngay cả hai chữ bạn bè cũng làm không được... Mà Tô Trần cô chẳng thèm bày tỏ đã trực tiếp hôn anh rồi.

Hình như anh không thích phụ nữa chủ động quá thì phải?

Đúng không?

Xem mấy ngày nay đi. Là như vậy, hai người ở cùng một tầng, đi sớm về trễ, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, ba ngày thì hai ngày đã gặp mặt, Tô Trần ân cần chào hỏi anh, mà anh chỉ là lạnh nhạt ừ một tiếng. Thịnh thoảng còn gặp nhau ở bên ngoài nữa chứ. Lúc anh đến tìm Trầm Tĩnh Châu thì cô đang bận đến sát đầu mở trán, liếc mắt thấy anh đi từ trong thang máy ra, vẫn là đáng vẻ lười biếng như thường,

Cô cười với anh, anh không thèm để ý.

Cô bấu môi một cái.

Cô gái Tô Trần này thì thích là thích, chiêu từ triền lan đã này cô rất khinh thường, đối phương sau khi bị mình xúc động hôn một cái thì cứ trưng ra cái thái độ lạnh nhạt, kẻ ngu cũng biết được đối phương đối với mình có cảm giác gì.

Chính là điều này phải có cái điều kiện tiên quyết, cô mới không mặt dày tiếng tới đâu!!

Lúc ở trong khu nghỉ dưỡng, Tô Trần tận lực tránh nơi có mặt anh.. Nhưng thái độ hôm nay của anh rất lạ, chuyện gì cũng bảo cô làm. Bất kể là lấy đồ hay đi mua thức ăn, anh cứ trưng ra vẻ đây là việc cô phải làm “Tô Trần, đưa cái này cho cái chú mặc tây trang màu đen đứng số ba đi.”

“Tô Trần, lên lầu hai lấy con chuột mới thay cho Đại Minh.”

Cô lĩnh mệnh, hào hứng đưa đồ rồi vui vẻ trở về, kết quả anh còn nói: “Tô Trần, cô đứng sau hậu trường đi, đừng có chạy tới chạy lui.”

Tô Trần “?? Tại sao?”

Anh nói: “Sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của bọn họ.”

Thế mà sau khi nói xong, anh lại sai cô chạy tới chạy lui.

Cho đến trước lúc ra sân, anh đem áo khoác của cả đội ném qua cho cô, “Coi chừng, đừng làm mất.”

Vì vậy, cô từ chỗ đứng sau hậu trường biến thành đứng trông áo.

So sánh với Thịnh Thiên Vi thì Từ Gia Diễn có vẻ thích sai sử cô hơn, mà lại trưng ra cái mặt lạnh với dáng vẻ ‘đó là việc cô phải làm’. Ngoại trừ chuyện công việc ra, anh chẳng hề nói thêm câu gì, Tô Trần không khỏi nghĩ thầm, anh đây hình như đang hành hạ cô thì phải...

Suốt một buổi chiều, cô mang giày cao gót chạy tới chạy lui. Lúc đưa nước lúc nhận đồ, gót chân giống như đã bị mài mòn một lớp da rồi.

Thế mà Thịnh Thiên Vi lại rất hâm mộ cô.

“Đại thần sao cứ sai sử bà thế nhỉ? Tại sao không phải tôi chứ!?”

Tô Trần nhìn đồng áo khoác ngón ngang bên cạnh, không biết lấy đâu ra một tờ báo, cô trải xuống trước mặt, cởi giày cao gót ra rồi bỏ chân lên,, gót chân rút cuộc cũng chạm đất, cả người thiết thoải mái mà. Cô thở một hơi dài nhẹ nhõm, một bên xoa bóp một bên thấp giọng lầm bầm một câu: “Chắc là muốn tôi biết khó mà lui đây mà —”

Tự dưng nói một câu không đầu không đuôi như vậy, Thịnh Thiên Vi dĩ nhiên không hiểu, “Bà nói gì?”

Chân sau hình như bị sưng rồi, Tô Trần cảm túi đá chườm lên, cười hắc hắc, “Không có gì.”

Thịnh Thiên Vi vốn không có tim không có phổi nên cũng không để ý gì. Hai người ngồi sau hậu trường nhìn trận đấu, lúc hài lòng, Thịnh Thiên Vi sẽ phở cập cho Tô Trần một ích kỷ xảo trong trò chơi, có lẽ chính là đầu pháp mà Pot hay dùng,

...

Thịnh Thiên Vi hiện tại đang rất bức bối.

Hai người vừa lên xe thì được phân hai chỗ một trước một sau. Đại Minh để cô ngồi phía sau, còn Tô Trần ngồi phía trước, ngay bên cạnh chỗ ngồi của

đại thần nữa chứ!! Người nọ đang dựa người vào ghế nghịch di động, có người đi đến cũng chả buồn liếc mắt mà cứ nhìn chăm chăm vào màn hình.

Mới ngồi được một giây, chuông điện thoại của Tô Trần vang lên, thì ra Thịnh Thiên Vi gửi tin nhắn tới.

“Bà hôm nay mà không khai thật thì buổi tối chuẩn bị tinh thần lĩnh án tử đi.”

Tô Trần trả lời: “Tôi không quen biết đại thần thiệt mà.”

Thịnh Thiên Vi hiển nhiên không tin, “Đừng nói là bà quen biết Đại Minh chứ?”

“Cũng không quen Đại Minh.. Tôi không chơi game thì sao mà quen biết đám đàn ông này?”

Thịnh Thiên Vi nhấn lại: “Không quen? Không quen mà Đại Minh trông có vẻ thân thiết với bà như em gái thế à? Không quen mà đại thần cứ sai sử bà như vậy há?”

Tô Trần nhận mệnh qua loa nói cho Thịnh Thiên Vi chuyện cô và đại thần là hàng xóm rồi uyển chuyển giải thích..

Thịnh Thiên Vi chửi thề một tiếng, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, “Cho nên vào cái đoạn thời gian mà mỗi ngày tôi nhắc đến Pot, bà ở sát vách nhà anh ấy, chính là cái kiểu cách vách ‘ngang đầu không gặp cúi đầu thấy’ đó à?”

“– ừ!”

“Ừ cái đầu bà!” Thịnh Thiên Vi nổi trận lôi đình: “Tô Tiểu Trần, chúng ta tuyệt giao ba ngày.”

Trong xe rất yên tĩnh, tiếng chuông điện thoại của Tô Trần và Thịnh Thiên Vi cứ vang lên liên tục, ngay cả Mạnh Thần cũng đã hiểu là hai người đang nhắn tin liên tục không nhận được nhạo báng: “Này, ngồi cùng một xe mà còn nhắn tin như vậy, xem ra đang nói đến một người trong chúng ta rồi!”

Tô Trần theo bản năng liếc sang người bên cạnh. Lúc đó, Từ Gia Diễn vừa vặn dựa vào ghế ngồi, hai tay khoanh trước ngực, nhìn ra ngoài cửa xe, nghe lời này cũng quay đầu lại nhìn nàng, tầm mắt hai người bất ngờ không kịp đề phòng mà va chạm nhau, Tô Trần vội vàng quay đầu. Thẳng đến lúc ánh nhìn của anh quay đi mới len lén liếc nhìn anh vài lần.

Tâm tư của phụ nữ rất dễ bị nhìn thấu...

Thịnh Thiên Vi cũng là một cô gái, da mặt mỏng, bị Mạnh Thần tầm mắt nhạo báng như vậy, mặt đỏ rần, “Không có!”

Mạnh Thần cười đều, “Yên tâm đi, một tháng tiếp theo chúng ta còn phải đi cùng nhau đấy.. Có chuyện gì không thể nói thì tìm anh là được rồi.”

Mạnh Thần chính là người như vậy, bộ dáng cà lơ phát phơ, thích trêu chọc mấy cô gái trẻ, đặc biệt là mấy cô gái bị cậu trêu tới mức mặt đỏ tận mang tai. Như vậy mới có ý nghĩa chứ! Chẳng qua, con gái bây giờ dũng mãnh chết người, trêu chọc người ta mà không cẩn thận thì mình cũng bị lừa vào trông đó...

Có người chen miệng, “Thần ca, anh hỏi làm chi cho mệt chứ.. Con gái bây giờ, anh đi hỏi mười người thì chín cô nói thích Pot, cô còn lại thì không biết chơi game...”

Mấy người trong xe đều vui vẻ.

Đại Minh nhận một cuộc điện thoại, nói mấy tiếng ôi a gì đó, lại quay đầu nhìn Từ Gia Diễn: “Lão đại, Châu ca nói sẽ tới, vậy chúng ta đi ăn chỗ nào đây?”

Trầm Tĩnh Châu?

Người bên cạnh lười biếng đáp một tiếng tiếng, tầm mắt đã từ ngoài cửa sổ chuyển trở về chiếc điện thoại di động.

...

Xe ngừng đầu phố nhỏ, nơi này chính là có chỗ ăn khuya nổi danh nhất: Sủi cảo hấp Trương Ký, bánh rán của lão Dương, tôm hùm của bác Vương mập mập... Nếu muốn thưởng thức đồ ăn ngon ở Nhã Giang thì phải tới chỗ này. Nhã Giang cũng coi như là một thành phố an nhàn, mấy chỗ khác đã sớm đóng cửa, riêng chỉ có phố nhỏ này đã đèn sáng suốt đêm, rất náo nhiệt.

Lão Hồ này chủ yếu đều là kiến trúc cổ, rất thú vị. Vốn là chỗ ăn khuya tuyệt vời nhất, về sau mấy thanh niên trẻ tuổi đều yêu thích nơi này nên trong ngõ hẻm mờ không ít quán rượu.

Một nhóm bảy tám người xuống xe đi vào trong, trên đường đụng phải không ít người say rượu, xiêu xiêu vẹo vẹo đi ra.

Buổi chiều, Tô Trần bị ai đó sai sử quá nhiều, chạy đi chạy lại không ít nơi. Cô cùng Thịnh Thiên Vi chậm chậm đi cuối cùng, hai người vừa đi vừa nói nhỏ. Có khá nhiều người đàn ông đã uống rượu đi ngang qua quan sát hai cô mấy lần, lưu manh huýt sáo một tiếng.

Hai người liếc một cái, nói tiếp.

Tô Trần nói: “Bà đừng giận mà- ”

Thịnh Thiên Vi: “Hừ.”

Tô Trần nói: “Thật ra thì cũng biết không mấy ngày nữa, lại không quen... Bà cũng nhìn thấy rồi đó, anh ấy không có thích tôi- ”

Thịnh Thiên Vi liếc cô một cái, ý vị thâm trường nói: “Tôi thấy anh ấy hình như rất thích bà đó nha- ”

Từ Gia Diễm ôm cô Đại Minh kéo về phía trước.

Đang bàn bạc xem thử nên đi nhà nào lại nghe tiếng ồn ào từ phía sau truyền đến, anh không kiên nhẫn quay đầu lại nhìn.

Hai cô gái đang bị đám đàn ông vây bên tường.

(*): Tên gọi khác của vùng Cửu Giang, Giang Tây, Trung Quốc

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

CHUYỆN NGŨ: JUN

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Đây là đầu, là trên một con hẻm nhỏ nằm trên phố Bắc, nổi tiếng ở thành phố Nhã Giang là nơi tụ tập của bọn lưu manh. Cứ đến đêm, đầu ngõ lại có hiện tượng tùm nãm tùm ba vây quanh một gã đang hút thuốc, bọn họ lỏ mắng, khoa trương, âm âm ỉ ỉ cả một bang ngồi xồm bên đường nhìn các cô gái qua lại, nhìn thấy con gái mang váy ngắn liền huyết sáo, vén làn váy lên, những thứ này đều là “chuyện thường ngày ở huyện”. Nhưng thật ra vài năm gần đây, chính phủ bắt đầu cải cách, mở rộng an ninh nên lưu manh đã giảm xuống không ít, nhưng ngược lại ma men lại nhiều như gốc rạ.

Phố này có 3 ngõ nhỏ, có Chợ đêm ăn khuya đã nổi danh từ lâu, Trương – Vương – Lý – Ký tất tần tật mọi chủng loại thức ăn, người người nhà nhà phố Bắc đều thích nơi này, rất thích những món ăn ở đây. Sau này ở trong thành phố có một ông chủ giàu có mua đứt một gian hàng nhỏ ở đây, đổi thành quán bar, sửa sang thành phong cách độc đáo, thiết kế cũng rất tinh xảo, ngay cả bức tượng điêu khắc ở cửa cũng một trăm phần trăm bằng ngọc thạch trắng.

Có điều cũng chỉ là một quán bar nhỏ chưa nhiều người biết, được sửa sang như vậy cũng có người nhìn vào không khỏi tò mò, rốt cuộc là ông chủ nào mà lắm tiền như vậy?

Nghe đồn là một phú nhị đại (người có bố mẹ giàu), kỳ thật là đoán cũng đúng, trong thành phố nhà giàu từ ba đời đồ lên cũng chẳng nhiều, Trầm gia này xem như là nhà giàu. Đúng vậy, quán bar duy nhất trong phố ba ngõ nhỏ này chính là Thái tử gia của Quang Thế, Trầm Tĩnh Châu mở. Người này mặc dù người ngoài giới đồn đãi bình luận không ra gì, nhưng rất có đầu óc buôn bán, là người đầu tiên khởi xướng, anh ta chắc chắn sẽ lấy về lợi nhuận gấp bội.

Dần dần, chỉ một cái liếc mắt cũng có thể nhìn xuyên hết ngõ nhỏ, tất cả đều bị đổi thành quán phố, mọi người say mê cái thế giới thời髦 này, đem những bất mãn ban ngày phát tiết trong đêm tối. Đàn ông coi nơi này như trường săn bắn sắc đẹp, ánh mắt chớp cái đã nhìn chăm chăm vào những cô gái qua đường, vừa có thể tán gẫu đôi câu, hai người đều cùng một kiểu mặt, cực kỳ ấn ý.

Ở trong mắt bọn họ, đã là một “pháo” có thể giải quyết được chuyện kìa thì chẳng có gì phải bàn nhiều.

Mà lúc này, ở đầu hẻm đang cực kỳ náo nhiệt, một chiếc xe thể thao mui trần xa xỉ đỗ ngay ven đường, một người đàn ông mang kính râm dựa vào cửa xe, liên tục vẫy vẫy tay với hai cô gái nhỏ. Cũng không biết là đang vẫy ai, cho tới khi người nọ đem kính râm đẩy lên đỉnh đầu, lộ ra khuôn mặt lớn cùng đôi mắt ti hí, diện mạo hết sức bình thường. Hai người đàn ông trạc tuổi gã cũng đã theo xuống, đứng vây Tô Trần và Thịnh Thiên Vi vào cạnh tường.

Người mặc áo khoác xám và quần jean quay đầu, nói với người ngồi trong xe: “Người anh em của tôi hình như biết các cô đấy.”

Người đàn ông bên cạnh lại lấy di động ra: “Hay là kết bạn trên mạng với nhau đi, sau này rảnh thì ra ngoài chơi?”

Người đã xấu mà còn vô lễ, nếu so với đại thần thì đám này chẳng khác nào lũ rác rưởi.

Tô Trần chán ghét nhứu mày, hoàn toàn không muốn phản ứng, quay người định bỏ đi nhưng tay đã bị người ta níu lấy.

Cô giật mình, sợ đến mức rút vạt tay về, lại bị giữ chặt lấy, cánh tay trắng trẻo như trong suốt lại mềm mại, đàn ông nếm được mùi ngon ngọt thể này thì

đầu chịu buông tay. Cô trừng mắt, tức giận giơ tay lên muốn đánh.

Nhưng lại bị Thịnh Thiên Vi giành trước, cô lên gối một đòn, không chút do dự mà đá vào xx người đàn ông kia, hấn hét lên một tiếng thảm thiết, sau đó lại là một cú vật qua vai, hấn kêu gào đau đớn, trực tiếp bị cô nàng xoay người ném thẳng xuống mặt đất.

Thịnh Thiên Vi đứng lên, phui phui hai tay, khinh bỉ nói: “Thứ gì thế này? Thời bà cô mầy ở phố ba ngõ này tung hoành, bọn mầy còn chưa là cái thá gì đâu?

Thịnh Thiên Vi từ nhỏ đã luyện võ tự vệ, ba của cô nói không cần nhiều, chỉ cần biết mấy chiêu hù dọa người khác là được rồi, con gái ở bên ngoài khó tránh khỏi những tình huống bất lợi, chỉ cần có thể thoát thân không bị người bắt đi là được, từ nhỏ đến lớn cô đã luyện thuần thục động tác ném người qua vai này, động tác lại đẹp mắt, người xem cũng bị dọa đến sững sờ, ngay cả Trầm Tĩnh Châu kia cũng bị cô dọa đến hoảng hồn.

Người kia nằm trên mặt đất đau đến nhăn răng méo miệng, hoàn toàn không nghĩ cô gái kia sức lực lại trâu bò như vậy, đồng bọn cũng thấy mất mặt, hai người đàn ông trưởng thành mà lại bị một con bé đánh cho thảm hại, bị người biết thì còn ra thể thống gì nữa?

Lúc hấn mới vừa vuron tay lên muốn đánh Thịnh Thiên Vi, cô nắm lấy ngón tay hấn đang đánh tới, tàn nhẫn mà bẻ xuống, gãy, không chút nương tay, đồng bọn hấn chân đã run rẩy hoảng loạn.

Toàn bộ sự việc xảy ra trong lúc Tô Trần vẫn còn mơ màng, nhìn toàn bộ những chiêu thức soái khí của Thịnh Thiên Vi, đùa giỡn mà cũng có bài bản hấn hoi.

Người trên xe thấy tình huống vẫn bất lợi, từ ghế sau lại bước xuống thêm hai người đàn ông, hai người lúc này đã bò dậy, bốn người bao vây hai cô gái nhỏ, hung ác nói: “Con nhãi này, chúng mầy cũng không biết lớn nhỏ rồi, chọc giận bọn anh thì chuyện gì bọn anh cũng có thể làm đấy”.

Tình huống này là muốn ăn tươi nuốt sống hai cô rồi.

Đại Minh cùng một nhóm bảy tám người đứng ở trước cửa tiệm tôm hùm Vương Bàn Từ ôm một bụng ham hố xem náo nhiệt, ngược lại còn muốn xem phản ứng của hai nha đầu này nữa

Hai người đều không hề có ý muốn xin tha, Thịnh Thiên Vi đã mạnh miệng, Tô Trần còn cứng rắn hơn, muốn hai người bọn họ chịu thua, cũng khó có khả năng.

... Từ Gia Diễn theo quán tính dùng đầu gối chạm vào quai hàm, bước xuống bậc thang, lại chậm chạp tiến tới, nhóm người Đại Minh theo sau, bất kể là bao nhiêu người, cũng luôn là người đứng đầu, nhan sắc cũng cao nhất, từng giây từng phút, đại thần vẫn luôn áp đảo bọn họ.

Từ Gia Diễn đút hai tay vào túi áo lông, thong thả tiến về hướng những người kia, cười nhưng tâm không cười: “Bốn thanh niên lại đi chèn ép hai cô gái, tính làm gì đây hả?”

Tô Trần dựa lưng vào tường, phát hiện anh đứng ở dưới đèn đường, bóng đổ trên nền ánh sáng vàng, đem cả người anh bao trong vàng sáng, đột nhiên cô có một loại ảo giác, thời điểm ánh mắt quét qua cô, sao lại có cảm giác dịu dàng như vậy?

Hơn nữa trên gương mặt anh tuấn của anh có vẻ mệt mỏi, bình thường luôn điên cuồng thức trắng đêm, đột nhiên nhớ tới đêm đó Đại Minh ở dưới lầu nói chuyện với cô,

“Xương cổ của Lão đại kỳ thật không tốt lắm, nhiều năm ngồi trước máy tính hay ngồi máy bay lâu rất dễ bị đau nhức xương, có nhiều lúc không thể ngồi được, phải dựa vào gối ngủ để giảm bớt cơn đau — —”

Tô Trần đột nhiên hiểu ra, kỳ thật có đôi khi anh có một số thói quen nhỏ, căn bản không phải vì “làm màu”, mà là thân thể anh thật sự không thoải mái, ví dụ như lúc xế chiều, anh ngồi ở khu vip đã liên tiếp chà xát phía sau gáy, giờ nghĩ lại, có lẽ là đau xương cổ.

Giờ khắc này, Tô Trần lại thấy có chút thương anh.

Chuyện đàn ông đánh nhau tranh gái ở khu này thật ra cũng thường xuyên xảy ra, nhưng tình huống đêm nay lại là nhóm người khác đông gấp đôi, bốn tên kia hiểu rõ câu “hảo hán không chịu thua trước mắt”, chỉ chỗ vào bọn họ, ý là — bọn mầy nhớ cho rõ mặt tao đó!

Từ Gia Diễn nhún vai tỏ ý không sao cả.

Nhóm người Đại Minh cùng bọn tiểu lưu manh trong ngõ còn ở phía sau ồn ào.

Vài người lên xe, sau đó liền nhanh chóng rời đi, con ngõ khôi phục lại vẻ náo nhiệt thường ngày, đám người ban đầu hơi chú ý cũng bắt đầu quay trở về với việc của mình.

Từ Gia Diễn thu lại ánh từ kia trên mấy người kia, sau đó nhìn sang Tô Trần, nhủ mầy, “Còn ngờ ngác cái gì? Còn chờ cho người ta chọc ghẹo lần thứ hai sao?”

Nói xong cũng xoay người kéo theo một đám phía sau vào quán ăn.

Ây da — —

Sự dịu dàng của anh chưa bao giờ duy trì liên tục quá một giây.

Tô Trần đi giày cao gót khắp khiêng đuối theo.

Thịnh Thiên Vi nín lấy cô, “Cậu đi chậm một chút, nếu không ngày mai chân cũng phể luôn đó.”

Tô Trần thấy Thịnh Thiên Vi quan tâm mình, trong lòng vui lên, “Bà không giận tôi nữa sao?”

Nghe vậy, Thịnh Thiên Vi lập tức buông tay, “Tự bà đi đi.”

Tô Trần chậm rì rì đi tới, Thịnh Thiên Vi ghét cô chậm chạp, đi hai bước lại đi trở về, nâng cánh tay cô, “Đừng lộn xộn nữa.”

Tô Trần nhanh chóng nhận cơ hội ôm lấy Trịnh Thiên Vi, nói: “Chỉ có cậu là tốt nhất.”

“Tôi không tốt tí nào hết – – ”

“Tốt, tôi nói tốt sẽ là tốt, bà đối với người khác rất tốt, còn rất thiện lương, còn biết đánh nhau nữa”

“Không có lỗi như vậy chứ?”

Tô Trần hạ bút thành văn: “Có đâu, có dùng nhiều chữ hơn cũng không thể lột tả hết được sự tuyệt vời của bà, bà là cô gái tốt nhất”

“Hừ.”

Trong ngõ hẻm, hai cô gái nhìn nhau cười, cuối cùng cũng làm lành.

...

Lúc này quán ăn khuya Vương Bàn Tử chật kín người, phòng khách cũng đầy, ông chủ cùng Trầm Tĩnh Châu có quen biết nên có ý để lại gian có cửa kín cho bọn họ. Từ Gia Diễn đã sớm ngồi xuống thảo luận chuyện thế giới, khí thế ngút trời. Tô Trần cùng Trịnh Thiên Vi bước vào vừa vận dụng trúng Trầm Tĩnh Châu, bên cạnh còn có một cô gái mà Tô Trần có biết.

Gặp mặt hai lần.

Em gái kéo tay Trầm Tĩnh Châu, hẩn nhìn hai người bọn họ, giới thiệu: “Đây là em gái tôi, Trầm Mộng Duy.”

Cô bé cười ngọt ngào với hai người, “Chào hai chị.” Sau đó chỉ chỉ Tô Trần nói: “Em đã từng gặp chị, chị với anh Gia Diễn ở cùng một tầng.”

Liên Trầm Tĩnh Châu kinh ngạc, “Sao tôi chưa không nghe em nói chuyện này bao giờ?”

Tô Trần trả lời hơi hợt: “Tôi cũng vừa mới chuyển nhà thôi.”

Trầm Tĩnh Châu suy nghĩ gì đó rồi gật đầu, đưa các cô đi vào, người đã lấp gần đầy chỗ, Trầm Tĩnh Châu vừa mới quyết định muốn đến còn dẫn theo em gái, vừa vận có hai chỗ trống, trừ hai chỗ bên cạnh Từ Gia Diễn còn lại đều đã kín người, Đại Minh gọi nhân viên phục vụ đem đến hai băng ghế, chen vào những chỗ trống.

Trầm Tĩnh Châu đi vào hiển nhiên ngồi xuống một trong hai chỗ trống gần Từ Gia Diễn, Trầm Mộng Duy cũng ngồi xuống theo anh trai, Tô Trần cùng Thịnh Thiên Vi chỉ có thể tách ra ngồi cùng bọn Đại Minh.

Ổn định chỗ ngồi trong phút chốc, Từ Gia Diễn ngẩng đầu nhìn Tô Trần đang ngồi bên kia, mặt không hề biến sắc cúi đầu xuống chơi di động.

Các nam sinh còn đang nói chuyện cực kỳ hứng thú, Trầm Tĩnh Châu vừa nghe, “Có chuyện gì vậy?”

Đại Minh nửa đùa nói: “Địa bàn của Thái tử gia ngài an ninh không tốt – - ” sau đó liền đem chuyện bốn thanh niên bao vây hay cô gái kể lại một lần, cuối cùng còn có vẻ tiếc nuối: “Nếu không phải bọn nó chạy nhanh, ông đây đảm bảo đánh cho chúng rã ròi đầy đất!”

Thịnh Thiên Vi không phục, “Còn phải phiền anh sao? Không nhìn thấy tôi vừa cho hai thằng ăn đất à?”

Mạnh Thần chen miệng vào: “Được được, chiêu thức này của em ứng phó thì tạm được, nhưng nếu thực sự động chân động tay thì em- không được”

Thịnh Thiên Vi bản tính hiếu thắng, đặc biệt là với những chàng trai cô gái đồng trang lứa, cô không cho rằng phụ nữ cùng đàn ông hơn kém gì nhau, vì vậy thoát cái đã đứng dậy, “Hai ta tỷ thí một trận đi”

Mạnh Thần cười to: “Một đại lão gia như anh tỷ thí với con nhãi như em á?”

Thịnh Thiên Vi nhướn mày: “Đại lão gia nhà anh, đến lúc đó đừng để bị con nhãi đánh gục nha – – ”

Mạnh Thần khinh thường lắc lắc đầu.

Trầm Tinh Châu có chút hiểu rõ tính tình Thịnh Thiên Vi, lại thấy bầu không khí căng co càng lúc càng căng thẳng mới lên tiếng hoà giải: “Tôi nói Mạnh Thần cậu cũng đừng xem nhẹ cô bé này, người ta lên trung học đã đại diện trường học tham gia thi đấu giải toàn quốc, nếu nhớ không lầm, còn là quán quân giải thiếu niên đúng không?”

Lúc này đang nói tỷ thí, anh lại đem so với thời trung học, ai mà nghiêm túc đánh nhau theo luật với anh chứ?

Thịnh Thiên Vi giật giật khoe miệng, trong lòng lặng lẽ châm chọc, không hiểu đừng nói lie, được không?

Mạnh Thần phì cười một tiếng, Từ Gia Diễn liếc anh ta một cái, ý bảo dừng đi, lúc này mới chấp tay thờ dài: “Được rồi được rồi, anh sợ bà cô rồi, coi như em lợi hại, khắp thiên hạ này không ai bằng em”

Thịnh Thiên Vi cắn răng ngồi xuống, tên này nhìn ngược nhìn xuôi thế nào cũng thấy bỉ ổi.

Trầm Mộng Duy cũng giúp Thịnh Thiên Vi nói: “Anh Thần, mặc dù trước kia em không biết chị Thiên Vi, nhưng mà em thường xuyên nghe anh hai em nói chị ấy rất lợi hại, thật sự rất lợi hại.”

Mạnh Thần nhếch khoe miệng, cười nói: “Lợi hại thì có được không, con gái con đũa, không có việc gì thì ở nhà vẽ tranh cắm hoa đi, còn đánh nhau là chuyện của đàn ông con trai bọn tôi chứ.”

Trầm Mộng Duy cúi đầu ngượng ngừng cười.

Trầm Tinh Châu nhớ tới một chuyện, nói: “Cuối tháng là sinh nhật em gái tôi, tôi mở tiệc rượu ở Hào Duy, mọi người cùng đến nhé.” Trầm Mộng Duy bổ sung: “Hai chị cũng đến nha, càng đông càng vui.”

“Cuối tháng?” Từ Gia Diễn im lặng từ đầu chợt lên tiếng, liếc qua.

Trầm Tinh Châu biết anh nghĩ gì, tên Từ Gia Diễn này luôn luôn “có tâm huyết” như vậy, mặc kệ người nói chuyện gì với anh, phản ứng đầu tiên luôn là “có trận đấu không?” “có tường thuật trực tiếp trận đấu nào không?”, “trận đó có quan trọng không?” Quan trọng nhất là những trận đấu giao hữu, những chuyện khác đều dẹp hết sang một bên.

“Ngày đó vừa đúng là lễ giáng sinh, ở Mỹ không có trận đấu, cũng không có sắp xếp cho cậu thi đấu, lý do này bỏ qua.” Cuối cùng, Trầm Tinh Châu lại bồi thêm một câu: “Nếu cậu có đi hẹn hò thì tôi còn có thể suy nghĩ lại một chút mà thả cậu đi.”

Món ăn đã dọn lên đầy đủ, mọi người cũng chẳng quan tâm chuyện trò gì nữa, đã bận rộn một ngày nên bắt đầu lao vào ăn ngấu ngiến.

Tô Trần ăn được một nửa, đang muốn vào nhà vệ sinh, Thịnh Thiên Vi hỏi, “Có cần mình đi với cậu không?”

Cô xua tay, “Không cần, cậu cứ ăn đi.”

“Vậy cậu cẩn thận một chút.” Thịnh Thiên Vi liên tục nhìn cô suốt đến khi ra cửa.

Đại Minh nghi hoặc, chợt chợt Thịnh Thiên Vi: “Chân của Tô tiểu muội làm sao thế?”

Thịnh Thiên Vi quay đầu lại, nhặt lại chiếc đũa, “Đến xế chiều hôm nay đã đi quá nhiều, lại còn mang giày cao gót, phía sau cọ sát vào gót chân rách da, sưng lên.”

Đại Minh nhíu mi, cảm thấy không thể tưởng tượng ra: “Lúc đợi lên sân khấu thì thế nào?”

Thịnh Thiên Vi: “Ồ khu cánh gà cũng có rất nhiều việc, lúc này giúp lão đại tặng đồ, lúc kia còn đổi chuột cho thành viên khác, lúc nọ còn đưa nước uống cho các anh, giúp các anh gọi thức ăn ngoài, chạy tới chạy lui cũng tất bật suốt một buổi trưa, lúc vừa ra, chân đã sưng tấy như vậy.”

Câu nói này cả bàn đều nghe thấy.

Hai người đang nói bỗng nghe thấy tiếng băng ghế di chuyển, sau đó Trầm Tinh Châu nói: “Cậu đi đâu vậy?”

Từ Gia Diễn cầm thuốc và bật lửa từ trên bàn, một mạch đi ra ngoài, đầu cũng không quay lại nói:

“Hút thuốc.”

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

CHUYỆN NGŨ: NQL

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Lúc Tô Trần rửa tay từ phòng vệ sinh đi ra, Từ Gia Diễn đang dựa vào ngoài tường hút thuốc.

Hai người chạm mặt nhau, anh một tay đút túi, một tay thả lỏng bên người, đầu ngón tay kẹp điều thuốc, hơi ngửa đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào phía trước nhốt mây nhả khói, nghe thấy tiếng bước chân, vội quay đầu lại.

Tô Trần vừa đi vừa vẩy vẩy đôi tay ướt nhẹp, chân đi tập tễnh, dáng vẻ trông thật là tức cười.

Ánh mắt cả hai nhìn nhau trong chốc lát, cô nhanh chóng quay đi, hơi nghiêng người đi tới trước mặt anh, vẫn bước đi tập tễnh, không nhìn nhau, cũng chẳng nói lấy một lời. Thế mà Từ Gia Diễn anh lại cảm thấy, cái nhìn vừa mới vội vã lướt qua kia, rõ ràng là chứa oan ức, mà không dám nói.

Lúc người đi qua trước mặt anh.

Vốn Từ Gia Diễn đang ngả người vào tường đột nhiên anh ngả người ra phía trước, đứng thẳng lên, cầm lấy cổ tay cô, kéo cô lại.

Lòng bàn tay của anh khô ráo, rất ấm áp, mà cánh tay cô vừa lạnh lẽo vừa mềm, không chịu nổi bị nắm chặt như thế.

Tô Trần quay đầu.

Cô thấy anh ấy đang cười dịu dàng nhìn mình, rất hiếm khi thấy anh ấy cười như vậy, bình thường lúc nào cũng ba lẳng nhăng, hứng lắm vẫn chỉ là tình bơ rồi nhếch nhếch khóe miệng.

Từ Gia Diễn ngậm điều thuốc lá, lôi tay cô, từ trên nhìn xuống phía cô.

Cô gái nhỏ này trông mặt cứ buồn thiu, gương mặt mệt mỏi, ánh mắt cũng mất đi cái vẻ rạng rỡ hồi trước, ánh mắt trống rỗng không tiêu cự. mái tóc dài đến ngang eo thì rối bù ở sau lưng. Anh rút điều thuốc lá ra, dập tắt, ném vào thùng rác, tay còn chưa kịp buông, ánh mắt chăm chú nhìn cô rồi hỏi:

“Em theo đội một làm à?”

Cô gái nhỏ gật đầu một cái, khổ lắm, mệt lắm ấy, ăn cũng không đủ no, cả ngày chẳng được nghỉ ngơi, chân còn sưng lên, cô muốn nói thật nhiều, nhưng một chữ cũng không thể nói ra được.

Hai người đứng ở hành lang khu nhà vệ sinh, anh kéo cổ tay cô, thấp giọng hỏi: “Vậy em vẫn muốn theo tiếp à?”

Tô Trần dường như không chút do dự gật đầu, trong ánh mắt có sự cố chấp, “Tất nhiên rồi!”

Anh bật cười, “Tại sao?”

“Em thích thế.”

Anh ngó ý bảo cô nói tiếp, dáng vẻ cực kì kiên nhẫn.

Tô Trần: “Mặc dù em cũng không hiểu hết cái trò chơi đó như thế nào, nhưng trưa hôm nay em có nhìn qua một chút, cảm thấy cũng không khó lắm mà cũng thấy khá thú vị. Hơn nữa em thích mọi người, cả Thịnh Thiên Vi nữa, nên muốn tiếp tục ở lại.”

“Còn gì nữa không?” Anh buông lỏng tay, lại đút vào túi, ánh mắt chăm chăm không chớp mắt lấy một lần.

Tô Trần nghiêm túc suy nghĩ một lúc, “Còn, chính là một nguyên nhân khác nữa của riêng em, có thể không nói được không?”

Giờ phút này, không muốn nói một chút nào cả.

Từ Gia Diễn nhìn cô chằm chằm rồi cười, nếu như lúc đó các đội viên của TED có mặt ở đây, họ nhất định sẽ kinh ngạc vô cùng, lão đại nào có bao giờ cười với phụ nữ như thế.

Anh gật đầu một cái, thể hiện mình hiểu rồi, hơi cúi người, ngang hàng với tầm mắt của cô, rất nhẹ nhàng sờ sờ mái tóc cô, nói nhỏ nhẹ: “Nghe này.”

Khoảng cách gần như vậy....

Tại Tô Trần nóng lên, cô mờ mịt nhìn anh, vâng một tiếng.

“Mấy lời sau đây, anh chỉ nói với em một lần duy nhất, trước đây chưa từng nói với ai, sau này cũng không nói, em có muốn nghe không?”

Ít nhất là hai mươi sáu năm nay, anh chưa nói với một ai khác.

Tô Trần gật đầu liên hồi.

Lúc đó cô nào có hơi đâu mà nghĩ đến chuyện gì khác, trong đầu cô đều là từng góc cạnh đẹp đẽ trên gương mặt của Từ Gia Diễn, cùng với giọng nói cuốn hút có từ tính của anh.

Từ Gia Diễn rất hài lòng với dáng vẻ của cô bây giờ, anh nói: “Từ nhỏ anh không thích con gái.”

Tô Trần sợ đến nỗi rớt cằm, vẻ mặt hiểu sai trầm trọng, “Không... không phải... chứ?”

Từ Gia Diễn cốc đầu cô một cái, “Em nghĩ vớ vẩn gì thế?”

Bị đau, cô đưa tay xoa xoa đầu.

“Bởi vì anh cảm thấy con gái rất phiền phức, cho nên tiếp xúc với nữ sinh là anh chẳng mấy vui vẻ hỏi hời đâu, kể cả con trai cũng thế, đơn giản mà nói, con người anh không dễ kết bạn, và anh cảm thấy bản thân anh vẫn ổn, cho nên bạn của anh không nhiều, mà cả trong phòng bao kia ——” anh hướng về căn phòng nơi có bọn Đại Minh chỉ chỉ, “Có lẽ là tất cả những người bạn của anh rồi.”

“Trầm Tĩnh Châu hiểu rõ tính của anh nhất, bản thân anh vốn không hề có kiên nhẫn, tính khí thì không tốt lắm, nên các cô gái cũng thường không chịu được cá tính đó của anh, cho nên trong đội của anh trước nay chưa từng có con gái, ngày hôm đó em nói Trầm Tĩnh Châu để các em vào, anh cũng thấy khó hiểu. Bởi đây vốn chẳng phải là một công việc nhẹ nhàng, buổi chiều em cũng thấy, đây mới chỉ là bắt đầu thôi, càng về sau, sẽ càng mệt mỏi, các đội viên sẽ có buồn bực, mà buồn bực quá thì sẽ bắt bẻ ăn ở, lúc khó khăn các em muốn khóc cũng không có chỗ cho các em khóc đâu, trước nay không phải là chưa từng xảy ra những chuyện như thế này.”

Cả đoạn dài phía trên, anh đều phải cúi đầu xuống để nói, gáy đã bắt đầu thấy nhức mỏi, anh đứng lên, xoa xoa phía sau cổ, vừa xoa vừa cúi đầu nhìn cô: “Sau đó nghe Trầm Tĩnh Châu nói là các em xung phong nhận việc, anh cũng đại khái hiểu ra rồi, hồi đầu tháng lúc anh đi tìm cậu ta có gặp một cô gái, cô ấy nói cô ấy là fan của anh. Cho tới nay, anh cảm thấy người ngoài đối với cái danh Pot này quá mức ca ngợi rồi, trừ lúc chơi game, anh vẫn là Từ Gia Diễn, và có lẽ ở một khía cạnh nào đó Từ Gia Diễn này còn không bằng các em, người ngoài đề cao anh quá, làm cho các em hâm mộ như kiểu theo chiều gió ấy. Nhưng nói thế nào đi nữa, tới cũng đã tới rồi, tự nhiên cũng không bắt các em quay trở về, trước sau cũng có một tháng, coi như là học hỏi chút đi.”

Hai tay anh khoanh trước ngực, “Còn như em——, em với một cô gái khác, chẳng qua là anh cảm thấy với em cũng là có quen biết, mới dứt khoát để cho em giúp anh đi đưa đồ, chứ không phải vì đêm hôm đó... khụ, là có ác ý trả thù em đâu, em có hiểu không?”

Những lời này nói xong, Tô Trần cũng hiểu ra, anh đang giải thích với cô.

Anh cúi đầu liếc nhìn chân Tô Trần, “Sau nay lúc đấu giải, đừng đi giày cao như thế, phần lớn việc hậu cần đều yêu cầu đi lại nhiều.”

Cô gật đầu một cái, “Thật ra thì giày bình thường của em chắc mà, chẳng qua hôm nay là đôi mới, nên hơi cọ vào chân một chút thôi.”

Hai người đã lâu không gặp nhau, nghĩ đến ngày mai có thể gặp anh, Tô Trần đã cố ý mua một đôi giày cao gót mới trước ngày đấu giải.

Lúc Tô Trần nói, cô hơi cúi đầu, đưa chân ra cho anh nhìn, ý là —— cái khác không trách, thì trách giày đây này.

Từ Gia Diễn bỗng nhiên nhớ tới đêm đó ở Bắc Tầm Tôn Siêu đã từng nói với anh như thế này.

“Con gái là phải đồ dành, không đồ được thì chạy.”

Lần đầu tiên trong đời anh nhìn chăm chăm vào một đôi giày cao gót thật lâu, rồi khẽ gật đầu khen: “Ừ, đẹp thật đấy.”

Hà ——

Đại thần khen giày cô đẹp?

Tô Trần nhoen miệng cười.

Quả nhiên, con gái là phải lấy lòng.

“Còn có vấn đề nào khác nữa không?” Anh hỏi.

Tô Trần mỉm cười, cười sung sướng: “Em không còn vấn đề gì khác nữa.”

Phải, chính là anh tự mình đa tình mượn danh nghĩa hút thuốc lá mà chạy tới đây giải thích với cô những thứ này.

Từ Gia Diễn nhìn cô một cái, quay người, “Vây đi thôi.”

Trong phòng bao.

Hai người một trước một sau đi vào, Tô Trần ngồi xuống, bị Thịnh Thiên Vi kéo ngay lại hỏi: “Sao bà đi lâu thế?”

Cô khẽ cười, “Ra ngoài hít ít khí trời.”

Thịnh Thiên Vi cảm thấy kì quái, “Ra ngoài đi vệ sinh mà cũng thấy vui vẻ? Loại bỏ hết độc tố trong người á?”

Tô Trần chau mày, “Cái bà này buồn nôn quá đi?! Đang ăn com đấy ——”

Lúc nói chuyện, cô lơ đãng nhìn qua bên Từ Gia Diễn.

Anh khoanh tay, dựa người vào ghế, đang câu được câu không nói chuyện với Trầm Tĩnh Châu, có lẽ là nhận thấy cô đang nhìn mình, anh xoay đầu lại, nhìn lại.

Tô Trần ngich ngợm nháy mắt với anh mấy cái, đôi mắt nhỏ sáng ngời.

Anh hơi cười cười, rồi lại tỉnh bơ quay đi chỗ khác, tiếp tục cùng Trầm Tĩnh Châu nói chuyện, đều bàn tới việc thi đấu vòng tròn ở CPL. Tô Trần nghe mà chẳng hiểu lấy một chữ, nhưng, cô phát hiện, toàn bộ mấy người trên bàn đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn sùng bái nhìn anh, nghe anh nói chuyện, nghe anh sắp xếp.

Lúc anh nói, âm thanh không nhanh không chậm, tầm mắt đảo quanh một lượt, cũng nhìn qua cô.

Ánh mắt dịu dàng hơn nhiều.

Chẳng lẽ anh có cảm giác với cô rồi?

Nếu không sao lại cố ý chạy đến cửa nhà vệ sinh chặn cô lại, rồi giải thích cho cô những điều đó?

Anh nói anh chưa nói như thế cho ai nghe bao giờ, cho dù không vui vẻ, nhưng cũng có cảm giác đặc biệt chứ nhỉ?

Dù sao đi nữa, cô cảm giác như bây giờ thật sự tốt vô cùng.

...

Ăn xong đồ ăn đêm, đã là rạng sáng, một nhóm người ồn ào từ trong quán ăn đi ra.

Trầm Tĩnh Châu đề nghị tiếp tục đến quán bar của anh ta xã. Đám bạn nhỏ bận rộn cả một buổi chiều, mệt muốn chết, rồi rít xua xua tay, bảo còn muốn về ngủ, mấy ngày nữa còn phải bay đi San Francisco đấu giải, chờ lần tới mở tiệc ăn mừng rồi nói tiếp.

Tất cả mọi người đều đi hết, Thịnh Thiên Vi đi theo Đại Minh, trước khi đi vẫn còn lải nhải bên tai Tô Trần: “Có phải bà lại đợi đại thần của tôi không?”

Tô Trần quay đầu nhìn.

Lúc đó anh vừa bước ra khỏi phòng bao, nói với cô, “Em chờ anh một lát.”

Cô cũng không dám đi.

Thịnh Thiên Vi tửu lượng không cao, mỗi lần có sự vụ liên hoan, lúc nào cô cũng cần có người đỡ ra. Lần này cũng không ngoại lệ, cô ôm lấy Tô Trần, lải nhải không ngừng. Mùi rượu phảng phất, men say mông lung, “Thật hâm mộ bà mà, ở chung với đại thần, đừng có làm chuyện xấu đó nha~~~~”

Tô Trần mờ mịt nhìn cô.

Đại Minh ở phía sau gõ mái mà không gõ được tay của cô nàng đang ôm lấy Tô Trần, ” Không hổ là luyện đánh nhau suốt ngày, mẹ nó mạnh mẽ thế này!”

Cuối cùng, Thịnh Thiên Vi cũng buông lỏng tay, tạm biệt Tô Trần, ngoan ngoan đi theo Đại Minh, đổi sang ôm bả vai Đại Minh, hai người xiêu xiêu vẹo vẹo đi bắt xe.

“Anh Đại Minh, ngực anh lớn thật đó ——”

Đại Minh mặt đỏ tới tận mang tai, gào lên: “Lớn em gái nhà cô ấy!”

Hai người đi tới đường lớn, Đại Minh hùng hổ nhét cô nàng vào trong xe taxi.

Chờ tất cả mọi người đi hết, Tô Trần mới quay đầu nhìn, Từ Gia Diễn thanh toán xong, đem tiền nhét vào ví, từ phía sau đi tới.

“Anh đi lấy xe, em đứng chỗ này chờ, đừng có đi lung tung đấy.” Anh dặn dò.

“Vâng”

Màn đêm đen, trăng sáng một mảng trên cao, đường phố giống như con sông quanh co chảy không ngừng, xe một đường đi thật nhanh, toàn bộ phong cảnh bỏ lại phía sau lưng.

Từ Gia Diễn bật điều hòa xe, mở nhạc, một tay anh cầm lái, một tay đặt lên chỗ mấy cái phím ấn, liếc về phía cô rồi hỏi: “Em muốn nghe gì?”

“Gì cũng được.”

“Không được gì cũng được.”

“Vậy thì bật ‘Lòng bé con theo đuổi giấc mộng’ đi”

Anh nhìn cô, trong ánh mắt có phần ngạc nhiên xen mừng rỡ, “Em thích bài này á?”

Âm nhạc chậm rãi như dòng chảy, Tô Trần gật đầu một cái, “Thích chứ, đặc biệt là phần lời ca khúc.”

Đặc biệt là đoạn đó,

“Sau thất bại buồn bực không vui,

Đó chính là biểu hiện của hèn nhát,

Chỉ cần còn một hơi thở thì hai tay phải luôn nắm chặt,

Trước khi trời mờ sáng,

Chúng ta càng phải dũng cảm

Đợi chờ khoảnh khắc mặt trời mọc rực rỡ nhất.”

Cả quãng đường xe lao vun vút, cả thời gian dài yên lặng, lúc lái xe Từ Gia Diễn trước nay đều không thích nói chuyện, mà Tô Trần thì không dám quấy rầy anh, cho đến khi xe dừng dưới lầu của căn nhà thuê, Từ Gia Diễn quay xe, đậu vào bãi, tắt máy, nói: “Đến rồi.”

Người bên cạnh không có động tĩnh, hô hấp rất đều đặn.

Tô Trần hôm nay đúng là ăn mặc rất diện dáng, biết anh thứ hai về, cô mới đi mua sắm một ngày trời, mua quần áo, làm tóc, tâm trạng phấn khích như thể sắp đón bạn trai vậy.

Giày cao gót cũng là mua hôm đó, màu sắc, là kiểu dáng mới nhất của Dior mùa xuân năm nay, làm cho đôi chân nhỏ của nàng càng thêm nhỏ nhắn xinh xắn, trên đùi là chiếc quần bó sát, lộ ra mắt cá chân mảnh khảnh.

Áo choàng dài đắp lên trên bụng, cô ngoẹo đầu ngủ bên ghế lái. Từ Gia Diễn ở trong xe một hồi, nhìn chằm chằm vào thời gian trên điện thoại di động

— 00:30

Sau đó anh xuống xe.

Lúc Tô Trần tỉnh ngủ, phát hiện trong xe không có ai, chỉ có mình cô, hai bên cửa sổ cũng mở ra, nghĩ là Từ Gia Diễn bỏ rơi cô trong xe này rồi.

Bên cửa sổ bỗng có tiếng gõ gõ, Tô Trần nhìn ra bên ngoài, nương theo ánh trăng, một bóng đen áp xuống, Từ Gia Diễn khom người, tay đặt bên cửa sổ, gõ nhẹ nhẹ, “Tỉnh ngủ rồi thì xuống xe đi.”

Tô Trần bật sáng điện thoại di động, xem giờ, thét chói tai: “Một giờ rồi á?”

“Em có thể kêu to hơn, đánh thức hết tất cả mọi người dậy, rồi nằm cửa sổ nhìn em như nhìn động vật ắt.”

“Em ngủ bao lâu rồi?”

Từ Gia Diễn trở về bên kia, mở cửa xe, nâng cửa sổ của xe lên, lấy áo khoác, mặc vào, “Không lâu lắm.”

Tô Trần trề môi trách móc: “Sao anh không gọi em dậy?”

“Ngủ như heo chết vậy, gọi thế nào cũng không tỉnh.” Anh đóng cửa xe lại, rút chìa khóa, sau đó nhìn cô trả lời.

Tô Trần không tin, “Sao có thể!”

“Anh có quay lại cả video em ngáy nửa đêm, muốn xem không?” Anh đi phía trước, cũng không quay đầu lại, chỉ hướng cô giờ cao chiếc điện thoại di

động.

“Anh biến thái!” Tô Trần xách quần đuổi theo.

....

Ngày thứ hai làm việc, trong lúc Tô Trần nghỉ ngơi lại nghe được những lời tám chuyện linh tinh.

Một người bung một tách cà phê Starbucks, được vây quanh, lú ra lú rú, “Nghe gì không? Tối hôm qua hai người kia lại cùng Thái tử gia đi uống rượu đấy.”

Có người mờ mờ, không biết người đang nói tới là ai, “Hai người nào cơ?”

Vương Mẫn Lệ khinh thường, “Còn hai người nào nữa, hai cái người mới tới ấy.”

Mọi người liền hiểu ra.

“Lại cùng Thái tử gia uống rượu à?”

Nói cứ như mình mắt thấy tai nghe ấy, “Cùng với đám người của TED nữa.”

Có người hâm mộ: “Tốt số ghê, có thể lọt vào mắt của đại thần.”

Có người vỗ vỗ sau lưng cô, Tô Trần quay đầu, gương mặt Thịnh Thiên Vi trong phút chốc phình ra, cô đang muốn hỏi Tô Trần đang đứng đây làm gì.

Tô Trần một tay bịt miệng cô nàng lại, thờ dài, chỉ chỉ bên trong, ánh mắt ngụ ý — bà nghe đi.

Sheng Tianyi cũng nhào người về phía trước, áp vào tường, vừa nghe đã thấy tức sôi máu.

Đề tài đã đi hơi xa.

“Dáng dấp đẹp, lại còn có phần lẳng lơ, đàn ông mà lại không thích à? Đừng nhìn Pot như vậy, ra vẻ với đàn bà thì không để ý đến nhan sắc, thật ra thì đàn ông từ trong xương tủy đã háo sắc rồi.”

“Mẹ kiếp, đừng nói nam thân của tôi như thế chứ.”

Vương Mẫn Lệ còn nói thêm: “Cô em, cung thì biết cái gì, chị đã nói với cung rồi, cung cứ không tin, đứng trước mặt cô à Tô Trần thân hình đẹp lại lẳng lơ như thế kia, đàn ông nào mà không động lòng chứ hả?”

Dương Thụ vừa vận pha xong tách cà phê đi ra, vô tình nghe được câu này, ít nhiều cảm thấy khó nghe, nhin không được mở miệng nhắc nhở một câu: “Bà chị cũng tốt nghiệp đại học đẳng hoàng có danh tiếng, tuổi cũng đầu hai rồi, nói người khác như thế, bà chị không thấy mình quá lỗ à?”

Đề tài của các cô gái bị cắt đứt, lại là nói giúp cho bên kia, nên đâm ra không vui, giễu cợt nhìn về phía Dương Thụ, “Ai da, ở đây lại có người chỉ thích ăn thịt thiên nga lạc này!”

Dương Thụ là một người đàn ông điển hình học khoa học kỹ thuật, cả ngày tiếp xúc với mặt mả, chỗ nào cũng có thể tranh cãi với người ta, đặc biệt là đám đàn bà con gái lắm miệng này, giận đến đỏ mặt, thẹn quá hóa giận, “Thật là không có lý lẽ gì mà!”

Sau đó quay đi, kéo cánh cửa phòng nghỉ.

Đứng ngoài cửa là hai cô gái.

Ngay cả Dương Thụ cũng thấy kinh ngạc, hai cô này đứng đây từ lúc nào?

Các cô gái vây quanh bàn tròn cũng kinh ngạc, đều cảm thấy chột dạ, làm bộ làm tịch như không có chuyện gì xảy ra, chỉ có Vương Mẫn Lệ, cái vẻ không sợ trời không sợ đất ấy.

Sheng Tianyi dừ dừ nào có nuốt trôi được cục tức này, cứ coi như Vương Mẫn Lệ này cao hơn cô một cấp, nhưng nghề mới sinh thì chẳng bao giờ biết sợ cạp, cộng thêm Sheng Tianyi từ nhỏ đã được nuông chiều, kể cả Thái Tử Gia có đứng trước mặt cô, cô cũng chẳng nề nang, kết quả là, cô nàng xắn tay áo tư thế sẵn sàng xông lên.

Tô Trần kéo cô nàng, đem cô kéo về phía sau mình, Sheng Tianyi la lên: “Bà đừng can tôi, tôi mà không cho à kia một trận, tôi không phải là Sheng Tianyi.”

Sheng Tianyi thật ra cũng là một cô gái xinh đẹp, nước da đẹp, trắng trẻo mịn màng, gương mặt tròn trịa, lúc nói chuyện, ánh mắt cũng rất linh hoạt, trù tính tình, nhưng ngược lại làm cho người khác yêu thương. Dương Thụ lần đầu tiếp xúc, cảm thấy cô em gái này cũng làm cho người ta thích thú thật.

Đồng nghiệp cùng ngành đều nói Tô Trần đẹp hơn Sheng Tianyi, nhưng anh ta cảm thấy cô em này rất đẹp mà, không mặn mà nhưng lại non nớt đáng

yêu.

Cơ mà lúc cô nằng xù lông, một chút cũng không đáng yêu, giống như đầu xông ngang đánh thẳng, sư tử nhỏ xù lông, không phương hướng, không thứ tự, bao nhiêu tu đường lúc bình thường đều mất hết, nhưng tính tình như vậy lại rất thẳng thắn.

Tô Trần nhìn chằm chằm Vương Mẫn Lệ, nhặt nhẹo, không hề có buồn bực.

Nhưng cũng đủ làm cho Vương Mẫn Lệ lòng khê run, trận chiến kết thúc, ngay cả chính cô ta cũng thấy kinh ngạc, cô ta ba mươi đã thành Bạch Cốt Tinh nơi công sở, lại bị ánh mắt của một cô gái mới hai mươi hù dọa, quả thật so với Thịnh Thiên Vi luôn hớn hờ ra mặt, Tô Trần này làm người khác thấy sợ hơn nhiều.

Phòng nghỉ ngơi tĩnh lặng đến mức có thể nghe tiếng kim rơi trên nền đất.

Sau đó, Tô Trần đi về phía cô ta, giày cao gót giẫm lên nền gạch, thanh âm vang toàn bộ hành lang.

Cô đi tới trước mặt Vương Mẫn Lệ, hai người chỉ đứng cách nhau một bước, cô hơi cúi người xuống, ghé vào tai cô, cực kỳ thấp giọng,

“Nếu lần sau chị còn để em nghe thấy nói lời không hay về Pot, em sẽ làm cho chị thấy hối hận khi vào Quang Thế đấy.”

Tô Trần không tốn nhiều sức lực khi nói những lời này, thái độ rất bình thường, nghe vào có thể khiến người khác cảm thấy cô không hề đùa hay đơn giản là dọa một chút, một người bình thường nhìn qua yên lặng như vậy, giờ phút này ánh mắt lại lóe lên sự thâm hiểm.

Ngay cả Thịnh Thiên Vi cách đó không xa cũng phát hiện ra sự tức giận trên mặt Tô Trần, như thể phát hiện ra miền đất mới vậy, sợ đến ngay người run tại chỗ, miệng lẩm bẩm: “Đẹp quá... đẹp... khí chất thật bao trùm...”

Dương Thụ cũng ngây người, ... vẫn là cô gái ấy... mới vào..... người lãnh đạm, hừ! Đây là cô gái thanh đạm như nước ư?

....

Buổi tối sắp tan làm, Tô Trần cùng Thịnh Thiên Vi thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, ở cửa công ty chạm mặt Mạnh Thần và Đại Minh, hai người đang ngồi trong xe, hút thuốc nói chuyện với anh bảo vệ đang đứng cửa phoi nắng chiều.

Mạnh Thần ngậm điếu thuốc: “Đại ca, công việc nhàn nhả quá ha...”

Anh bảo an: “Cũng mệt mỏi mà, phải nhớ nhiều, đầu óc chả theo kịp.”

Đại Minh cảm thấy mới lạ, “Các anh còn phải nhớ nữa à?”

“Tất nhiên rồi, từng biển số xe trong tòa nhà này phải nhớ thật kỹ, đặc biệt là một số lãnh đạo không thể nhầm lẫn được, ngăn cản xe lãnh đạo là cuốn gói về nhà ngay đấy.”

“Nếu thế cũng thật mệt mỏi nhỉ.”

“Ừ, được như các cậu thì tốt rồi, chơi game, thật là thú vị mà.”

Đại Minh: “Anh biết tụi em à?”

“Sao không, thường xuyên thấy các cậu đi đánh giải, có một cậu trông rất đẹp trai nhé, lúc nào cũng vô địch, tên gì mà P p ấy...”

Đại Minh trong chớp mắt nhìn thấy Tô Trần và Thịnh Thiên Vi tay nắm tay đi tới, vẫy tay với các cô, “Hề lô các người đẹp ~”

Thịnh Thiên Vi kéo tay Tô Trần chạy tới, đứng bên cửa kính, tò mò, “Anh Đại Minh, các anh ở đây làm gì thế?”

Liếc mắt thấy Mạnh Thần ngồi ở phía cuối, vắt chân, ngậm điếu thuốc, “Lại gặp mặt rồi —”

Đại Minh ngồi ở vị trí kế bên tài xế, “Đang đợi lão đại.”

“Uầy, lão đại đang ở đây à?”

“Mới vừa anh ấy đi tìm Thái tử gia, đợi một lúc chắc xuống ngay.”

Thịnh Thiên Vi hỏi: “Các anh ăn cơm chưa?”

“Chưa đâu, chờ lão đại xuống rồi cùng đi ăn.”

“Bọn em đi cùng được không?” Thịnh Thiên Vi cầm tay Tô Trần, đề nghị.

Đại Minh sáng khoái, “Ok!”

Từ Gia Diễm rất nhanh đã đi xuống. Tô Trần ngồi trong xe, lúc lên xe, nhìn thấy cô anh cũng ngỡ ngàng một hồi, về mặt nghi hoặc — sao cô ấy lại ở đây nhỉ?

Đại Minh lên tiếng giải thích, “Mới gặp hai cô này, Thiên Vi nói cũng chưa ăn cơm, em cho hai cô ấy đi theo.”

Từ Gia Diễm ừ một tiếng, một bước nhảy lên xe, ở bên cạnh cô ngồi xuống chỗ còn trống, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Tô Trần liếc mắt nhìn anh, phát hiện anh đang ngủ, không phải là giả vờ ngủ, lúc này mới hiển nhiên quay qua chỗ khác nhìn anh.

Đại Minh quay người lại từ ghế phụ, lấy ngón tay ngăn ở miệng, lặng lẽ nói nhỏ bên tai cô, “Tối qua họp video suốt đêm, buổi chiều tỉnh ngủ lại bị Thái từ gia gọi đến, chắc giờ người vẫn chưa tỉnh táo hẳn, em đừng chọc anh ấy.”

Đùa à, em thương anh ấy còn không hết, sao còn đi trêu chọc anh ấy?

Quyển kinh Đại Minh vừa nói xong, trong xe yên tĩnh trở lại, ngay cả Thịnh Thiên Vi đang ăn bánh quy cũng đem bánh quy ngậm ngậm trong miệng rồi từ từ nuốt xuống, lại dè dặt nhét giấy bạc vào túi xách, rất sợ làm ảnh hưởng đến Đại thần.

Cho đến khi xe dừng lại, Đại Minh mới gọi nhỏ: “Lão đại, đến rồi.”

Từ Gia Diễm lúc này mới tỉnh, nắm một túm tóc, lười biếng ừ một tiếng, “Xuống đi.”

Còn chưa vào ăn, Thịnh Thiên Vi đã la lớn: “Bữa tối nay đại thần phải mời rồi.”

Đại Minh mờ mịt: “Tại sao?”

Từ Gia Diễm dựa vào ghế gọi thức ăn, nghe lời này cũng liếc nhìn cô nàng một cái.

Thật ra thì vòng vo một hồi không phải vẫn là anh mời sao?

Thịnh Thiên Vi khoa trương nói, “Hôm nay Tô Trần của chúng ta có thể vì đại thần anh, trừng trị một quản lý nhỏ bé, sau này chắc là ngày ngày đều có chuyện vui để xem rồi —”

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

CHUYỆN NGŨ: JUN

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Toàn bộ mọi ánh mắt đều đổ dồn vào cô, Tô Trần lấy chân đá đá Thịnh Thiên Vi, trong ánh mắt có ý bảo cô đừng bép xép, nhưng Thịnh Thiên Vi hoàn toàn không để ý tới, kẻ rất hăng say, còn khoa tay múa chân diễn tả lại.

“Dù sao cũng còn rất nhiều lời không dễ nghe, còn vu khống rằng đại thần không phải là người tốt lành gì, cứ mỗi một phút em lại muốn dùng tay xé nát à ta.”

Đại Minh không tin, chỉ vào Tô Trần: “Cô ấy á? Tô tiểu muội cũng gây chuyện với người khác sao?”

Từ Gia Diễm cũng không tin, nhướn mày rồi tiếp tục cúi xuống xem thực đơn.

Thịnh Thiên Vi vội nói: “Cô ấy nói gì thì em không nghe được vì kẻ sát tai à kia, nhưng dù sao về mặt Trạ Trần lúc đó cũng không giống bình thường tí nào cả, mà cũng không thể không nói, rất là phong nhã luôn.”

Khoé môi Từ Gia Diễm cong lên, ngẩng đầu nhìn vào mắt Tô Trần.

Đại Minh hỏi lại Tô Trần: “Em đã nói gì?”

Ánh mắt Tô Trần dừng lại trên người Từ Gia Diễm, nói bừa một câu: “Nói cho cô à một câu trong kinh thánh thôi.”

Mạnh Thần đột nhiên nhớ đến lúc trước trong thang máy, Tô Trần cũng có nói với hắn một câu, nên buột miệng nói ra: “Trong lòng có tà niệm thì không tìm được chỗ tốt, lười nói lời không phải thì tự chôn mình trong họa thôi”

Đại Minh ngoắt cái đã xoay qua nhìn hấn, kinh ngạc nói: ”ĐM, không phải trước giờ cậu không tin vào mấy thứ kinh thánh này sao?”

Mạnh Thần lườm hấn, “Các cậu trông bề học vô bờ như thế, lúc rảnh rồi không tranh thủ đọc thêm nhiều sách được à?”

Tô Trần cũng nhân cơ hội đó nương theo, “Đúng, chính là câu đó.”

Đại Minh: “Em theo Cơ Đốc giáo à?”

Tô Trần mỉm cười: “Không, là cha em theo.”

Từ Gia Diễn đem thực đơn đặt trên bàn, “Chọn đi, ăn xong còn về huấn luyện nữa.”

...

Nhà hàng toạ lạc ở lầu hai của cao ốc, cả bọn ăn uống no say đi ra, đối diện toàn nhà chính là một khu vui chơi, là một trung tâm trò chơi thực thể. Ánh mắt Trịnh Thiên Vi sáng lên, mới đề nghị: “Chúng ta vào kia chơi một chút đi!”

“...”

Ba nam sinh kia đã rất lâu rồi không đi phòng game kiểu này, Từ Gia Diễn từ khi bắt đầu thi đấu đã không còn đến nơi này giết thời gian nữa, Đại Minh vài năm trước còn đi vài lần, sau đó thì không chơi nữa.

Còn Tô Trần thì sao?

Cô chưa bao giờ để Tô Minh Triều lo lắng, đương nhiên là chưa từng đến những nơi như vậy.

Phòng game đối với cô còn tương đối xa lạ.

Trịnh Thiên Vi cũng chưa từng vào, nhiệt huyết càng lúc càng sục sôi, la ó đòi vào chơi.

Đại Minh và Mạnh Thần vội về tập luyện, khuyên mọi người về sớm ngủ sớm, ngày kia còn phải bay qua San Franciscothi đấu nữa. Hơn nữa, anh ta quay đầu nhìn thấy lão đại đang đứng nhét tay vào túi quần nhíu nhíu mày, vẻ mặt không thích thú. Chỉ vậy thôi cũng biết rõ rằng anh sẽ không tình nguyện lãng phí thời gian ở đây.

Ở bên kia, hai người đang tận tình khuyên bảo Trịnh thiên Vi.

“Hôm nay ngừng ở đây đi, anh với anh Thần buổi tối còn phải về tập luyện, lần sau sẽ dẫn em đi chơi bù nha.:

Mạnh Thần nói: “Ừ, lần sau em đi cùng Đại Minh, để nó dạy em đua xe, anh Đại Minh của em đua xe rất là trâu bò đó.”

“Ngoan ngoãn nghe lời đi, Thiên Vi à.”

“...”

Bên này, Từ Gia Diễn cùng Tô Trần đứng sóng vai bên nhau.

Từ Gia Diễn vỗ cho tay vào túi, dùng khuỷu tay cong cong chạm vào Tô Trần, cúi đầu nhìn xuống nơi đỉnh đầu cô, thấp giọng nói: “Muốn chơi không?”

Ngược lại với Thiên Vi, hứng thú của Tô Trần không hề mạnh mẽ, nhưng cũng muốn nán lại với anh một chút.

Sau khi trở về, anh sẽ cùng đội viên tập luyện, cơ bản cũng đến tận nửa đêm, mà ngày kia lại bay thẳng đến San Francisco tham gia bán kết vòng một CPL Châu Á, đi suốt một tuần.

“Được ạ?” Cô ngược lên, vẻ mặt không tin lắm.

Từ Gia Diễn nghiêng đầu, nhìn vào mắt cô, khoé miệng cong xuống, “Vậy thì vào chơi đi”

Hai người mặt đối mặt, Tô Trần nhếch miệng lên cười với anh một cái, lộ ra tám cái răng đúng tiêu chuẩn, khoé miệng tạo thành một đường conginh đẹp, mắt cũng cong cong, lộ lên một chút vui vẻ:

“Vâng.”

Cảm xúc của cô gái nhỏ được thu vào hết xuống đáy mắt.

Từ Gia Diễn bình tĩnh mở to mắt, ánh mắt lại trở về như ban đầu, đá vào Đại Minh ở phía trước vẫn còn đang tận tình khuyên bảo Trịnh Thiên Vi, “Đi đổi tiền xu đi.”

Đại Minh còn tưởng là mình nghe nhầm, quay đầu lại nhìn, phát hiện lão đại vẫn là lão đại, không tin được mà hỏi lại: “Đêm nay không tập luyện sao?”

“Cậu muốn huấn luyện à?”

Đại Minh đương nhiên không muốn, cậu nhanh chóng đem những lời khuyên bảo vút hết sang một bên, xấu hổ cười: “Áy không — Em cảm thấy thỉnh thoảng đến những nơi như này bồi đắp tình cảm cũng rất tốt đó — ”

“Vậy thì đừng làm nhảm nữa.” Từ Gia Diễn lại đá cho Đại Minh một cái, nói “Đi đổi xu đi.”

Ngay cả lão đại cũng đã đồng ý rồi, Mạnh Thần tỏ vẻ “sao cũng được” nhún nhún vai, phát tay,”Tùy các cậu”

Vì là ngày cuối tuần, phòng game làm ăn rất tốt, phần lớn là học sinh, còn đang mặc đồng phục trường. Đại Minh giúp mọi người đổi ba giò nhỏ tiền xu, phân phát qua.

Hai cô gái nhỏ một giò, lão đại một giò, hấn và Mạnh Thần một giò.

Vừa chia xong, Đại Minh rất vừa lòng với kết quả phân chia của mình, xoay người kéo Mạnh Thần đi lấy thẻ đua xe, Từ Gia Diễn đưa giò tiền xu trên tay mình cho Thịnh Thiên Vi, “Em muốn chơi như vậy thì cho em này.”

Đây là cái tình huống gì vậy —

Thịnh Thiên Vi được ân sủng mà hoảng sợ, xua tay, “Đại Thần, không cần khách khí như vậy đâu- — ”

Từ Gia Diễn: “Cầm lấy đi.”

Thịnh Thiên Vi làm sao còn dám từ chối, “Một mình em chơi sao?”

Từ Gia Diễn phát tay: “Đi đi.”

Thịnh Thiên Vi cẩn thận ôm cái rô đi từng bước.

Còn lại hai người Từ Gia Diễn cùng Tô Trần, anh hỏi cô: “Em muốn chơi gì?”

Tô Trần ôm rô nhìn quanh một vòng.

Bắt cá, cô không biết chơi —

Nhảy pump, ày... , cảm giác đối với nhịp điệu của cô không tốt.

Bắn súng, cô ngắm không chuẩn.

Đua xe, với tốc độ cực nhanh của mô tô này... cô giữ thăng bằng không được tốt lắm —

Bóng rổ, không được, sẽ ra mồ hôi, trôi hết cả lớp trang điểm mắt.

Vì vậy cô đem ánh mắt dán vào phần thưởng búp bê của trò chơi gấp thú bông kia.

“Anh chờ một chút, em lấy cho anh con búp bê kia.”

Từ Gia Diễn: “...”

Đi được hai bước lại quay trở về hỏi anh: “Anh thích con nào? Con thỏ, con rùa, hay con voi?”

Từ Gia Diễn giữ nguyên nụ cười mỉm, muốn hướng cô qua những trò khác: “Trừ cái này ra, em không muốn chơi cái khác à? Ví dụ như bắn súng, đua xe chẳng hạn?”

“Đợi một chút đi, em gấp thú bông rất giỏi đó.”

Tô Trần thực sự gấp thú bông rất giỏi, lúc còn đi học, trên đường đi có một tiệm trò chơi nhỏ, dù là lúc nào cũng thấy có một nhóm nam sinh túm lại chơi game, Tô Trần có một lần tò mò bảo lái xe dừng lại ven đường, đi xuống gấp thú bông.

Thử vài lần là cô đã biết được góc độ và lực mạnh yếu, gần như gấp một lần đều trúng.

Mỗi lần tan học mà tâm trạng không tốt, cô thường bảo tài xế dừng lại một bên đường, một mình gấp thú bông cả buổi chiều, “chiến lợi phẩm” mỗi lần thu hoạch được cũng không ít, cả gian phòng chật đầy thú bông.

Một tháng sau, Tô Trần lại đến tiệm thì phát hiện ông chủ đã đem máy gấp thú khoá lại, bên trong rỗng tuếch.

Cô đi hỏi ông chủ, ông chủ vẫn nhớ mặt cô, nói: “Cô nhóc này, bao nhiêu thú bông của ta đều bị con gấp hết rồi còn đâu, ta khoá máy lại rồi, không mở nữa đâu.”

...

Đại Minh cùng Mạnh Thần đang thi đua xe, khí thế ngất trời, hai người liên cá cược, ai thua sẽ phải mời một người đi ăn khuya. Rốt cuộc cả hai vẫn là hai thằng học sinh đầu hai hiểu thắng, không ai muốn thua cho ai. Dốc hết nhiệt tình vào trận đấu, hoàn toàn bỏ lơ tất cả những người cùng chơi trong sảnh, mãi đến khi trận đấu kết thúc, Đại Minh thua.

Hai người mới bắt đầu tìm kiếm những người còn lại trong khu trò chơi.

“Lão đại đâu, gọi anh ấy đi.”

Thịnh Thiên Vi mang theo nửa giỏ tiền xu đến đặt trước mặt họ, ngồi vào xe Đại Minh, “Một chết mất.”

Đại Minh hỏi: “Aiii — sao em lại chơi một mình thế, Tô tiểu muội đâu?”

Thịnh Thiên Vi dùng tay quạt quạt, “Em không biết, lúc nãy đại thần cho em một rổ xu cho em chơi một mình.”

Vừa dứt lời, Mạnh Thần tựa ở bên xe đua, tay đẩy đẩy Đại Minh nói: “Nhìn bên kia kia.”

“Cái gì?”

Đại Minh thuận mắt nhìn sang

F*ck —

Hai người bọn họ đang ở trước máy gấp thú bông.

Bóng lưng mảnh mai của Tô Trần đứng trước một cái máy, vẻ mặt nghiêm túc điều khiển trụ nắm, mà lão đại đang nghiêng người đứng dựa lưng vào một máy bấp thú bông khác bên cạnh, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt nhàn tản, ánh mắt nuông chiều. —

Đại Minh không dám tin, duỗi tay sang bên cạnh nhéo Mạnh Thần một cái, Mạnh thần bị đau rú lên, phản xạ có điều kiện đập một cái vào ót Đại Minh, “Cậu muốn chết à! Nhéo tôi làm gì?”

Đại Minh vò đầu, “Tôi không tin vào mắt mình nữa rồi.”

“Sao không tự nhéo mình đi?”

“Không hạ thủ được, ai có thể tự nhéo mình ác như vậy được chứ.”

“DM cậu.”

Đại Minh không chú ý tới hần, ánh mắt một lần nữa trở lại chỗ hai người kia, không tin được, nói: “Lão đại đang tán gái thật à?”

Hai người mới lại cùng về chung chiến tuyến, Mạnh Thần gật đầu, “Căn cứ vào kinh nghiệm tán gái nhiều năm của tôi thì, đúng vậy đó.”

...

Tô Trần chọn đi chọn lại, cuối cùng lấy ra một con.

Nhỏ gọn linh hoạt, một con thỏ từ ló đi rút xuống, cô cúi người nhặt lấy, ngắm nghía một lúc lâu, cũng là con này xinh xắn nhất.

Từ Gia Diễm dựa vào máy, nhìn cô đứng lên, đưa con thỏ đến trước mặt anh, ngửa lên cười một tiếng, “Tặng anh đó, chúc anh thi đấu thuận lợi, mười năm vinh quang...”

Cô suy nghĩ một chút, chỉ nói một câu. “Cố gắng lên.”

Có rất nhiều lời muốn nói nhưng nghĩ đến nghĩ đi chỉ có mỗi câu này thích hợp nhất, những câu khác chẳng thật một chút nào hết.

...

Ngày thi đấu của đại thần ở Mỹ, cả người Tô Trần đều không có tinh thần, Thịnh Thiên Vi cũng nhìn ra, gõ gõ vào đầu Tô trần, “Bà đang có chuyện gì vậy, sao lại ỉu xìu như bánh đa nhúng nước thế kia?”

“Chắc ngủ không ngon thôi.” Tô Trần khịt khịt mũi.

Thịnh Thiên Vi ghé vào tai cô, nhiều chuyện nói: “Bà biết gì không?”

“Gi cơ?”

“Ai Ai Ai — bạn gái cũ của đại thần học ở Mỹ, hôm qua còn đi San Francisco xem đại thần đấu giải CPL kia.”

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

CHUYỆN NGŨ: NQL

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

San Francisco.

Trong quán rượu, trận bán kết khu vực Châu Á của giải đấu vòng CPL bắt đầu với hai chiến đội TED từ Trung Quốc và YTR từ Hàn Quốc, một chiến đội thực lực khá đáng gờm. Từ Gia Diễn đang vắt chân ngồi trên chiếc sofa trong căn phòng của khách sạn, tay kẹp điều thuốc, thảo luận lối đánh của vòng đấu ngày mai với các đội viên.

“Ngoại trừ Face là hơi khó đối phó, những người khác đều là người mới của YTR mấy năm nay.” Pot và Face đều là tuyển thủ chuyên nghiệp lâu năm, đã từng giao đấu ở khá nhiều giải đấu, lúc bình thường mối quan hệ của anh và Face cũng không tệ, dù sao trong thể thao điện tử số lượng tuyển thủ như hai người họ cũng không nhiều lắm, có chút cảm giác anh hùng tiếc anh hùng.

Từ Gia Diễn chỉ một người trong số đó, tóc cắt vuốt dựng thẳng, “Đại Phi, cậu thay vị trí của Đại Minh, cậu ta không có ở đây, các trận tiếp theo, do cậu dẫn đầu.”

Đại Phi khá nghiêm túc và căng thẳng, “Vâng, lão đại!”

Vốn mọi thứ đang bình thường, bỗng nhắc tới Đại Minh, cả đám người không khỏi than thở, đấu sao cũng đã tám năm, mặc dù cái cậu Đại Minh cứ lải nhải suốt thật là ồn ào, nhưng lần đầu tiên đấu giải ở nước ngoài không có cậu ta ở đây, cảm thấy như mất mát một thứ gì đó, bầu không khí bỗng chốc trở nên gượng gạo.

Mạnh Thần lại nghĩ tới một chuyện.

Đại Minh tuy thế nhưng cũng chỉ bị cấm đấu giải nửa năm, còn lão đại?

Ngay sau kết thúc của giải đấu vòng CPL, cái nghề mà cả một đời anh ấy theo đuổi sẽ hoàn toàn chấm dứt, cho dù anh ấy có ở lại TED hay nhận lời làm huấn luyện viên cho đội tuyển quốc gia, điều đó mới thực sự khiến cho người ta cảm thấy tiếc nuối nhất.

Đương lúc yên lặng,

Điện thoại trong phòng vang lên.

Là lễ tân gọi đến, Mạnh Thần tiện tay nghe máy, “Hello.”

Người làm ở quầy lễ tân nói bằng tiếng Anh: “Xin chào, anh Pot, dưới đây có một cô gái tìm anh, có mời cô ấy đi lên không ạ?”

Phản ứng đầu tiên của Mạnh Thần chính là, không được đâu——

Mẹ nó anh mới đi có mấy ngày thôi mà? Ma nữ kia đã đuổi tới San Francisco rồi à?

Dù sao như lão đại cũng gọi là cách ly với phụ nữ rồi, gần đây ngoài ma nữ kia ra, hẳn là không ai tới tìm anh ấy nữa nhỉ?

Vì vậy anh ta nói ngay không chút suy nghĩ: “Lão đại, hình như là ma nữ kia tới.”

Từ Gia Diễn đang rất nhàn nhã dựa người vào sofa hút thuốc, nghe câu này xong bị sặc, ho khò khè một thời một hồi, trợn mắt lên nhìn Mạnh Thần, thốt lên: “Đền hoa cúc?”

Mạnh Thần giữ điện thoại, gạt đầu, có vài phần đắn đo: “Hình như là cô ấy đấy.”

Trừ Mạnh Thần, những đội viên khác đều không hiểu mô tê gì hết, hoa gì cơ?

Cúp điện thoại, Mạnh Thần nhìn về phía Từ Gia Diễn bằng ánh mắt thăm dò: “Chúng ta đi ra ngoài trước đi?”

Từ Gia Diễn hút xong mẩu thuốc nhỏ cuối cùng, tàn thuốc vút trong chiếc gạt tàn, dụi tắt, nhàn nhạt ừ một tiếng.

Mạnh Thần trầm nghĩ, chết, sập bẫy rồi.

Tuy nói là thế, nhưng lão đại dù sao cũng là lão đại cơ mà, anh ta tuy không thích ma nữ kia nhưng vẫn phải nhìn mặt lão đại mà đối xử với con nhóc đó khách khí như người một nhà, nếu không tương lai thành bạn gái của lão đại thật, bên gối anh rù rì bên tai, đại loại như được lão đại bao che cho ấy, thì anh ta xác định là người bị xử đầu tiên rồi.

Anh ta kéo đám đội viên tắt cả ra ngoài hết, nịnh nọt giúp Từ Gia Diễn cài cửa lại, lúc đứng cạnh cửa còn ngẫm nghĩ: Chao ôi, mình có nên mua chút gì đó cho con bé đó trước để bày tỏ sự ăn năn hối lỗi vô hạn của mình không đây nhỉ?

Nhưng nhìn con bé đó trông chả thiếu cái gì nữa cả.

Nghĩ tới đây, Mạnh Thần sực nhớ ra một chuyện, thảo nào anh ta luôn cảm thấy có chút không được thoải mái!

Bà cô chủ nhà từng nói đó là một ông chủ cực kỳ đại gia!

Nếu vẫn còn chưa chia tay, lão đại nhất định diễn vai ‘kẻ thứ ba’ mất rồi!

F*ck ——

Chuyện này lúc rảnh rồi anh ta phải đi hỏi bà cô cho thuê nhà một chút mới được, giúp lão đại điều tra tình hình!

...

Bên trong căn phòng, hệ thống sưởi đang hoạt động, Từ Gia Diễn chỉ mặc một chiếc áo phông màu trắng mỏng mỏng, vẫn là chiếc quần đen anh thường hay mặc, chân đi đôi dép của khách sạn, vắt chân chữ ngũ. Anh nhìn xung quanh phòng một lượt, ở hai ngày rồi, đồ đạc có chút bừa bộn, trên bàn mở hai chiếc máy vi tính, một máy đang mở giao diện trò chơi, máy kia kết nối với video hội nghị, cơ mà lúc này màn hình đang đen, vì ba giờ anh còn có một hội nghị xuyên quốc gia.

Vali hành lý bày trên mặt đất, ngồn ngộn một đống đồ, thêm cả vài bọc nhỏ trong suốt, bên trong đựng mấy chiếc quần sịp, giờ phút này đang phô bày hết cả ra ngoài.

Anh đứng lên, đi tới, kéo khóa chiếc vali lại.

Sau đó, anh lại quay đầu nhìn, phát hiện trên sofa, giường còn bừa bãi mấy chiếc áo quần anh thay xong vứt luôn ở đó, anh nhặt hết lên, nhét vào trong máy giặt.

Dọn dẹp xong hết rồi, mà người thì vẫn chưa thấy đâu.

Anh đứng trong phòng vệ sinh, nhìn vào gương, vuốt vuốt tóc, sờ cằm nhìn râu, sau khi đã chắc chắn cạo sạch sẽ rồi, anh mới trở lại phòng khách, ngồi trên sofa, vắt chân, lười biếng dựa vào thành ghế, bắt đầu nhàm chán nhìn trần đầu, cảm kiểu khiên, tay đổi kênh, mắt ngó xuống liếc nhìn đồng hồ đeo tay.

Chân cũng đâu có ngứa, lên tầng gì mà chậm thế nhỉ. Anh lẩm bẩm.

Tiếp đó, tiếng chuông cửa vang lên.

Anh chậm rãi khoan thai đứng lên, đi ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, vẻ mặt anh lập tức thay đổi, “Sao lại là em?”

Khương Tâm Nhị cũng không mấy thích thú, “Thế anh nghĩ là ai?”

Từ Gia Diễn không để ý tới cô, buông chốt cửa, xoay người đi vào, ngồi xuống ghế sofa, lấy từ bên chiếc tủ nhỏ bên cạnh một điều thuốc, châm một điều đưa lên miệng, rồi chậm rãi nhả ra. Cũng không buồn để ý đến người kia, cầm điều khiển tiếp tục tìm trận đấu giải, “Có việc gì thế?”

Khương Tâm Nhị mặt rất xinh xắn, dáng người đẹp, đôi chân dài thẳng tắp, giọng nói lại dịu dàng dễ nghe. Cô nghe bạn của Pot nói anh đang đấu giải bên này, vội vàng nhờ người tìm địa chỉ khách sạn, mừng quýnh lên vội đến ngay, cũng không báo trước một tiếng. Cô biết anh ghét nhất là có người tới bất ngờ, làm rối hết cả kế hoạch của anh, hơn nữa trước nay đấu giải, anh không bao giờ cho cô đi cùng, nên vui là một huyện, thật ra trong lòng cô cũng thấp thòm, sợ là quấy rầy đến anh:

“Em không làm phiền anh chứ?”

Anh cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, sau đó ngẩng đầu lên nhìn về phía cô, “Ba giờ anh có hội nghị video, nên đại khái em sẽ có khoảng 20 phút, tìm anh có chuyện gì?”

Khương Tâm Nhị ngồi sát xuống bên cạnh anh, cảm nhận rõ nhiệt độ cơ thể của anh, tim đập nhanh hơn, quanh đi quẩn lại bao năm như thế, cũng chỉ có anh mới có thể làm tim cô loạn nhịp. Quá lâu rồi không gặp nhau, hội ngộ lại là ở một đất nước xa xôi, trong lòng không khỏi cảm khái, lại thêm ưu tư, thật sự chỉ muốn ôm anh ngay bây giờ, cô trả lời: “Em chỉ là muốn... muốn gặp anh.”

Tình cũ mà nói câu này, ý chẳng phải là em vẫn còn chưa quên được anh hay sao

Trên thực tế, Từ Gia Diễm thấy cô vừa ngồi xuống, ngay lập tức rút tay vào túi quần đứng lên, “Anh bận họp rồi, em sang bên phòng bên tìm Mạnh Thần, cậu ta sẽ đưa em về.”

Khương Tâm Nhị không chịu, vất vả lắm mới gặp được nhau, đâu dễ gì mà đi như thế được, cô nàng cảm thấy tủi thân, “Anh không muốn gặp em, sao còn để cho em lên tận đây?”

Tôi mà biết là cô thì —

Anh bây giờ chỉ muốn xông tới phòng bên bóp chết tên Mạnh Thần kia, một trăm lần.

Cô nàng cảm thấy không cam lòng, cô theo đuổi anh ba năm, lớp mười tới tận lớp mười hai, năm thứ tư, anh mới đồng ý trở thành bạn trai cô, quen nhau chưa được nửa năm, không biết vì sao mà chuyển lại tới tại cha cô được.

Đêm đó, cô bị cha kéo về nhà, ra lệnh phải chia tay ngay.

Cha liệt kê một loạt lý do:

- 1, Gia thế không xứng đôi, cha anh chỉ là một thầy giáo bình thường
- 2, Anh chơi game, không có công ăn việc làm chính đáng, thi vào trường cao đẳng còn không đỗ nói gì đến trường đại học danh tiếng, chỉ theo học ở một trường cao đẳng tầm thường.
- 3, Quá đẹp trai, khó có thể tin tưởng được.

...

Khương Tâm Nhị bị cha quở trách như vậy, ngẫm lại lại thấy lời cha nói rất có lý, hơn nữa ngoại trừ vẻ ngoài đẹp trai ra, anh cơ bản mà nói cũng không có gì phù hợp để trở thành một người bạn trai cả.

Cho tới bây giờ anh chưa bao giờ chủ động tìm cô, gửi tin nhắn cũng không trả lời, mỗi khi cô gọi điện thoại tìm anh, anh đều nói bận họp, đang họp, đang chơi game, tóm lại là anh có rất rất nhiều việc quan trọng hơn cô, cũng không thấy đưa cô đi gặp bạn của anh, lúc đi ra ngoài đấu giải, anh đi tròn một tháng, mà không có lấy mấy may một cuộc điện thoại hay tin tức gì.

Cha cô lại càng tận tình khuyên nhủ cô con gái, “Con chỉ là nhất thời mê cậu ta thôi, bởi vì con chưa thấy ai ưu tú như thế cả, con còn trẻ, vài năm sau, khi con biết nhiều quen nhiều, con sẽ nhận ra, trên thế giới này người tốt hơn cậu ra có rất nhiều.”

Khương Tâm Nhị đã bị thuyết phục phần nào, sau một tháng anh lại biến mất bất vô âm tín nữa, cô nói lời chia tay.

Thật ra lúc đó, cô không hề muốn chia tay thật đâu, cũng chỉ là giận dữ một hồi, hy vọng anh có thể dỗ dành cô, giữ cô lại, rồi thương cô hơn.

Nhưng điều cô không nghĩ tới, đó là cô vừa nói chia tay xong, anh đã gạt đồng đồng ý ngay lập tức, tốc độ nhanh chóng, như thể anh đã đợi chờ cái ngày này từ rất lâu rồi.

Khương Tâm Nhị thấy thật là bối rối.

Nhưng ngày sau khi đã biết nhiều hơn, cô lại nhận ra, những lời cha nói năm đó, tất cả đều là nói dối - -

Gì mà người đàn ông tốt hơn anh, trên thế giới này chắc so với anh chẳng ai có thể tốt hơn được nữa rồi. Tiếp đó cô cũng làm quen với rất nhiều người, phần tử cực phẩm không bình thường lại chiếm đa số. Không phải gặp mặt hai ba lần đã muốn lên giường, thì cũng là muốn cô đóng vai nhân vật đáng xấu hổ để tăng thêm phần gọi cảm. Còn có kiểu đi ăn không thanh toán, vì biết nhà cô có tiền, nên chỉ chăm chăm đào mỏ. Sau đó cô cũng gặp một người đàn ông châu Á đối với cô cũng không tệ lắm, không ép cô phải lên giường, thường xuyên tặng quà cho cô, tính tình ấm áp, không câu gắt với cô bao giờ, chỉ có duy nhất một khuyết điểm — bắt lực!

Nhóm bạn trai cũ còn nghiêm túc nói với cô rằng, “Đàn ông không ai là không háo sắc.”

Khương Tâm Nhị không phục, “Mối tình đầu của tôi đâu có như vậy! Đến tận lúc chia tay chúng tôi cũng chưa cầm tay hay hôn nhau.”

Nhóm bạn trai cũ hừ mũi, “Đàn ông không háo sắc như vậy chỉ có hai loại, hoặc là bắt lực, hoặc là vốn chẳng thích cô, có thể đàn ông không thích cô nhưng vẫn có những bản năng bình thường, tôi thấy mối tình đầu của em khả năng cao là loại một hơn đây.”

....

Khương Tâm Nhị cố ý chọn một chiếc váy trễ ngực, lộ ra đôi chân thon dài thẳng tắp, cô muốn thử xem, rốt cuộc anh ấy có phải là bất lực hay không.

Từ Gia Diễn nhìn cô nàng còi quăn áo mà phút chốc mất hết cả kiên nhẫn, anh nhú mày, trực tiếp lôi cô nàng qua phòng bên cạnh, đập cửa gọi Mạnh Thần, “Mạnh Thần!”

Mạnh Thần đang nghỉ ngơi, bị tiếng đập cửa đánh thức, nghe thấy tiếng lão đại, lăn từ trên giường xuống dưới đất, nhanh chóng bò ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, anh ta còn chưa thấy rõ, lồng ngực đã chạm tới đôi vòng ngực của phụ nữ, “Cậu tự mình giải quyết đi.”

Mạnh Thần kéo cô gái trong ngực mình ra, neho mắt nhìn rõ, fuck, đây không phải là Khương Tâm Nhị đó hay sao? Cái gì mà cậu tự mình giải quyết? Không phải bạn gái cũ của em mà!

Cơ mà, của nợ này đúng là do anh ta đưa tới.

“Sao em lại ở đây?”

Khương Tâm Nhị bĩu môi, “Em đến tìm anh ấy, anh ấy không để ý tới em.”

Mạnh Thần thầm nói, để ý cô thì mới lạ đấy!

Mạnh Thần cười gượng ngừng, “Em ở đâu? Để anh đưa em về?”

Khương Tâm Nhị bắt đầu nức nở, “Em muốn làm hòa với anh ấy mà.”

“Đừng nghĩ nữa.” Mạnh Thần khóa cửa lại, dường như là phản xạ có điều kiện.

“Tại sao?! Anh ấy có bạn gái rồi à?”

Mạnh Thần xoay người, trầm tư chốc lát rồi trả lời, “Vẫn chưa, nhưng ‘ngựa tốt thì không ăn cỏ trên đường cũ’ em chưa nghe câu này à?”

“....”

.....

Quang Thế.

Thịnh Thiên Vi đang tán gẫu với Tô Trần, “Hôm qua tôi gặp Đại Minh, Đại Minh bảo đại thần kể cho anh ấy biết, bạn gái của đại thần lên hẳn phòng khách sạn tìm anh ấy cơ. Thật là không tưởng tượng nổi, người như đại thần mà cũng có bạn gái cũ, tôi còn tưởng anh ấy vô cảm với đàn bà rồi cơ.”

Tô Trần ngồi máy tính từ sáng sớm hôm nay, vừa mới làm xong đoạn mã quảng cáo game, lăn chuột lên xuống, sắc mặt cô không đổi nói: “Ai rồi cũng sẽ trải qua, đại thần đâu có ngoại lệ.”

Tuy cô thật sự nghĩ như vậy, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi có chút khó chịu.

Cái cô muốn là anh của bây giờ và của tương lai. Mặc dù nói ra câu này hơi sớm, cũng không rõ là đại thần có đồng ý với cô hay không, nhưng cũng có thể hi vọng một chút.

Thịnh Thiên Vi dường như có điều suy nghĩ, quan sát cô một hồi, nhú mày nói:” Tôi vẫn luôn có một chuyện rất là thắc mắc, không biết Trần cô nương đây có thể giải đáp được hay không?”

Tô Trần nhìn chằm chằm vào màn hình đang di chuyển đều, phát hiện ra một chỗ có lỗi, cô thoát khỏi chương trình biểu diễn, mở lại chương trình tạo mã, một tay gõ bàn phím, không quay đầu sang đáp lời:” Bà nói đi.”

Thịnh Thiên Vi di ghế sang bên cạnh, cách cô gần hơn một chút, hai tay khoanh trước ngực, đứng đưa chân nói: “Có phải bà thích đại thần rồi hay không? Không phải kiểu thần tượng đâu, mà là tình cảm của một người con gái đối với một người con trai ấy.”

Bàn tay gõ mã trên bàn phím ngừng lại một chút, tiếng “lạch cạch” dừng lại trong tích tắc, rất nhanh sau đó lại tiếp tục.

Cô không trả lời,

Thịnh Thiên Vi nhích lại gần hơn, đặt cằm đề lên bả vai mảnh khảnh của cô, “Nói đi nói đi mà! Còn muốn giấu tôi nữa hả?”

Tô Trần dừng tay, đưa tay đẩy đầu cô nàng ra, “Còn bà thì sao?”

Thịnh Thiên Vi bắt đầu thề thốt: “Tôi đối với đại thần đơn giản là ngưỡng mộ, mặc dù có lúc tôi có đùa là phải ngủ với đại thần, nhưng tôi biết tôi làm gì có cái bản lĩnh đó, cũng không hi vọng gì cả, bà yên tâm đi, việc này sẽ không ảnh hưởng đến tình cảm của chúng ta, nếu bà có thể ngủ với đại thần thật, tôi có khi còn vỗ tay khen hay nữa đó.”

“...Đúng thật là tôi có thích anh ấy, nhưng bây giờ không phải là lúc nói chuyện linh tinh đâu cô nương, đoạn mã trong tay tôi đến lúc tan làm là phải giao rồi, bà về trước rồi đem chỗ bà làm giao cho giáo đốc Trầm đi, nếu không cuộc họp ngày mai anh ấy lại trên bà đó?” Cô xoay người qua chỗ khác.”

“Kệ nó đi.” Thịnh Thiên Vi không hề để ý, ra một đòn chí mạng: “Tôi có ảnh của bạn gái cũ nè, bà có xem không?”

Cô lập tức quay lại, “Đâu”

Ngay cả mã cũng không để tâm nữa rồi.

Đàn bà dù có lạnh nhạt, nhưng vẫn không thoát nổi sự hiếu kỳ.

Thịnh Thiên Vi lấy điện thoại di động ra, cô cũng biết ý nghĩ của con bạn mình rồi, tối hôm qua cô đặc biệt đòi Đại Minh hình, muốn nhìn thẩm mỹ trước đây của đại thần, rồi so sánh, xem phần trăm thắng của Tô Trần là bao nhiêu. Nhưng Đại Minh nào có hình, cũng không có weibo của Khương Tâm Nhị, nhưng mà Mạnh Thần có. Ban đầu Khương Tâm Nhị không tìm được Từ Gia Diễn, sống chết cũng phải thêm Weibo của Mạnh Thần, từ đó cứ lưu như vậy đến tận bây giờ.

Mạnh Thần từ room chat bạn bè gửi mấy ảnh của cô ả cho Đại Minh, Đại Minh lập tức gửi cho Thịnh Thiên Vi.

Hai cô gái lật từng tấm hình xem.

Thịnh Thiên Vi bình luận: “Mặt cũng coi như tạm được, chỉ là có chút photoshop hơi quá, nhìn không có tí chân thực nào, về mặt nhìn một cái là biết con nhà giàu, da trắng, ôi ngực con mẹ nó lớn v~, hấn cỡ D ấy chứ?”

Tô Trần nhìn chăm chăm vào hình, tiếp tục nhìn.

Thịnh Thiên Vi nhìn hình, rồi lại nhìn cô: “Chỉ có mỗi bộ ngực là đồ sộ hơn bà thôi, yên tâm được rồi.”

...

Một tuần lễ trôi qua rất nhanh, giải đấu kết thúc thuận lợi, chiến đội TED của Trung Quốc hạ gục được chiến đội YTR của Hàn Quốc, cách mười năm vinh quang của Pot chỉ còn một bước nữa thôi.

Thịnh Thiên Vi kể từ khi biết được bí mật của Tô Trần, thường xuyên khích cô nàng,

“Đại thần còn ba ngày nữa là về rồi, kích động không?”

“Đại thần còn hai ngày nữa là về rồi, chuẩn bị xong chưa?”

“Đại thần lần này đẹp trai hơn ý, trực tiếp dùng tốc độ nhanh nhất đánh thắng YTR, kiểu này lại sắp có thêm một lực lượng fan cuồng nhiệt nữa rồi, bà lại có thêm nhiều tình địch nữa đấy, hầy, fan lý trí như tôi đây đúng thật là hiếm có.”

Gần một tuần lễ, Tô Trần không chủ động liên lạc với anh, sợ quấy rầy đến giải đấu, dẫu sao cái này cũng ảnh hưởng tới nghiệp sống cả đời anh.

Ở điểm này, Tô Trần rất hiểu chuyện, cũng biết tiến thoái, không bám đuôi.

Lúc anh rảnh rỗi, thế nào cũng trêu chọc cô, lúc hấn phải làm chuyện nghiêm túc, cô phải yên lặng đợi một bên, chwof anh trở lại.

Buổi tối hôm đó Từ Gia Diễn trở về, Tô Trần bị khách hàng chỉ đích danh, bị Trầm Tĩnh Châu kéo đi ăn bữa cơm xã giao.

Chờ đến lúc cô uống say bí tỉ về nhà, Từ Gia Diễn mới tắm xong, đang sấy tóc.

Có người vồn vã nhấn chuông cửa.

Anh tóc còn chưa sấy khô, từng sợi ướt nhỏ giọt ra sau, cửa vừa mở ra, cô gái nhỏ mặt đỏ bừng, cả người đầy mùi rượu, cười ngọt ngào nhìn anh: “Ôi, anh đã về rồi này?”

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

CHUYÊN NGỮ: NHIÊN

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Từ Gia Diễn mới tắm xong. Tóc của anh vẫn còn dính nước, trên cổ choàng cái khăn sẫm màu. Anh đang mặc chiếc áo T-shirt rộng thùng thình cùng cái quần màu xám tro, dưới chân là đôi dép đi trong nhà. Dựa vào cửa, anh dán mắt theo dõi cô.

Tô Trần mặc cái áo lông dày trùm đầu, chân mang đôi giày đen nhỏ, toàn thân màu đen giống hệt một con gấu vụng về.

Mặt cô đang đỏ bừng lên, cả người bốc mùi rượu. Để tay trong túi, hướng về phía anh cười ngọt ngào: “Anh đã về?”

Mùi rượu toả ra nồng nặc hơn bình thường.

Từ Gia Diễn che mũi: “Uống rượu?”

Cô gật đầu: “Ừ!”

Từ Gia Diễn nghiêng người cho cô đi vào: “Uống với ai?”

“Có một khách hàng lớn, Trầm Tổng bảo em đi.” Nói xong, cô liền ngồi xuống ghế sa lon, vỗ nhẹ vào chỗ ngồi bên cạnh: “Uống với em một lát.”

Từ Gia Diễn đi tới, rút chiếc khăn quần trên cổ xuống, tùy tiện lau đầu hai cái, sau đó ném lên chiếc ghế dựa và lấy điều thuốc bên cạnh. Anh vừa ngậm điều thuốc vào miệng đã có cái tay khác đưa tới. Từ Gia Diễn theo bản năng tránh đi, nhưng vẫn bị người đó bắt được.

Tô Trần nắm điều thuốc của anh: “Đừng hút, em thấy muốn nôn.”

Từ Gia Diễn gật đầu, người khẽ dựa vào phía sau, nhướn mày nhìn cô: “Uống nhiều rồi?”

“Có lẽ là một chút.”

Anh nhìn cô chăm chăm, khuyên nhủ: “Vậy đi ngủ đi.”

Tô Trần: “Không, chúng ta cùng trò chuyện đi.”

Từ lúc cô vào nhà, anh đã nhận ra tối nay cô có chút khác thường.

Vừa ngủ trên máy bay mấy tiếng nên tinh thần của anh vẫn còn khá tốt. Anh nhún vai tỏ vẻ không thành vấn đề, rồi nhặt chiếc bật lửa lên vuốt ve.

Tô Trần hết sức vui vẻ, nhìn anh cười.

Anh ngạc nhiên: “Em cười cái gì?”

Hình như đêm nay cô ấy đã uống quá nhiều rồi, ánh mắt vì thế mà trở nên táo bạo hơn, trực tiếp nhìn thẳng vào anh. Trong đáy mắt cô ẩn chứa một chút ưu tư nhưng tuyệt nhiên không nói một câu nào, cứ như vậy mà nhìn.

Từ Gia Diễn không có nhiều kinh nghiệm khi tiếp xúc với con gái nên anh đã cố gắng đối với cô gái này “Sống chung hoà bình”.

Nhưng rõ ràng Tô Trần không nghĩ như vậy, cặp mắt đen sâu thăm ấy toả ra năng lượng hơn ngày thường rất nhiều.

Khoảng thời gian này, từ khi bắt đầu biết anh, biết tên anh là Từ Gia Diễn, biết anh còn có một cái tên khác được vạn người ngưỡng mộ – Pot, cũng biết cuộc sống của anh, thật ra thì cũng nhỏ thôi, thi đấu và ngủ, biết tất cả bạn của anh, Đại Minh, Mạnh Thần, Trầm Tinh Châu... , còn có một fan hâm mộ lớn, cũng coi như hiểu rõ tính tình của anh.

Biết xương cổ của anh không tốt, cần ngủ để giảm đau, nếu không sẽ dễ dàng nổi nóng, đại loại là vậy.

Và biết anh còn gặp khó khăn với cô bạn gái nhà giàu trước.

Cô hơi ngả người, di chuyển một chút, để cho mình ngay trước anh, “Chúc mừng anh, anh lại thắng rồi.”

Từ Gia Diễn nghiêng đầu, đáp lại tầm mắt của cô, khoé miệng hơi cong lên: “Hơn nửa đêm em tới đây chỉ để nói cái này?”

Cô thân nhiên cười một tiếng, đôi mắt sáng ngời, xích lại gần anh hơn: “Anh...”

Nửa ngày cũng không nói cái gì, nhưng ánh mắt tràn đầy ý tứ của cô lại khiến anh nghĩ ngợi không thôi, rốt cuộc lại im lặng.

Mọi tâm tình đều thu hết vào mắt.

Từ Gia Diễn nhướn mi, hỏi: “Cái gì?”

Cô cười sáng rực: “Anh nhắm mắt lại trước.”

Anh không động đậy, mở mắt nhìn cô chăm chăm.

Mặt cô đầy sự chờ mong, giục: “Nhanh đi!”

Anh khoanh tay trước ngực, tựa vào ghế sa lon, ánh mắt kiên định.

Thấy anh một chút cũng không muốn, Tô Trần sốt ruột đẩy tay anh một cái. Ngón tay cô chạm vào cánh tay mạnh mẽ của anh, tim không ngừng đập thình thịch. Tuy vậy ngoài miệng lại giả vờ giận dữ, không ngừng gọi tên anh:

“Từ, Gia, Diễm.”

Anh lười biếng dựa vào sa lon, miệng ngậm cười, dường như rất thích xem cô trong bộ dáng tức giận này.

“Ừ?” Anh lười biếng trả lời.

“Anh phối hợp một chút đi mà!”

Anh nhìn cô, ung dung cời đồng hồ đeo tay xuống để bên cạnh, nói: “Nếu anh không phối hợp thì sao?”

Cô nhìn anh hồi lâu, phát hiện người này rất thích châm chọc mình, liền quay trở lại, ngồi thẳng, vẫy tay, làm ra vẻ mất hứng: “Quên đi.”

Tô Trần quả thực đã uống nhiều rồi. Tuy tửu lượng của cô tốt nhưng cũng không tránh khỏi bị nhiều người rót rượu. Ở quán rượu đã ời ba lần, lúc đi ra, cô đã gẫm phải thứ gì đó như là bóng vại, cô quát lên một tiếng rồi không ngừng lảm nhảm, nói xong thì lăn ra ngủ.

Lúc đi vào khu nhà, thấy phòng anh đã bật đèn, cô không còn quan tâm đến gì hết, dứt khoát đến gõ cửa, trong lòng cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

Bởi vì cô muốn gặp anh nên trong đầu lúc nào cũng đặc biệt suy nghĩ về anh.

Cô bảo anh nhắm mắt, chỉ là mượn rượu lấy thêm can đảm để hôn anh.

Nhưng chắc đã bị anh nhìn thấu ý đồ nên mới không phối hợp cùng.

Cách vài giây, cô che miệng, chạy vào nhà vệ sinh, ôm bồn cầu nôn khan một trận, một chút cũng không ỏi ra. Chờ cơn buồn nôn đi qua, cô đứng lên đi tới bồn rửa tay, vừa súc miệng, vừa quan sát khắp phòng.

Vừa nãy mới tắm xong nên mặt sàn còn rất trơn. Khăn tắm treo trên tường, quần áo anh thay xong ném vào giỏ. Cô liếc mắt thấy cái quần lót màu đen của anh trong giỏ... Cô nhin không được mà đỏ mặt tía tai, lại nhìn thêm mấy lần nữa. Vừa quay đầu đã thấy Từ Gia Diễm tựa vào cánh cửa lúc nào, anh thân nhiên đưa chân đá nắp giỏ.

Không nhìn thấy...

Một chút cũng không nhìn thấy.

Nhìn vẻ mặt phản bội ý nghĩ của cô, Từ Gia Diễm chợt cảm thấy buồn cười, xem ra cô đã uống nhiều rồi. Anh lên tiếng: “Mau tắm rồi đi ngủ.”

Cô tắt nước, đi ra ngoài.

Trên đất vốn trơn trượt, cô lại đi chân trần lên, vừa đi vừa mơ màng. Từ Gia Diễm vừa muốn lên tiếng nhắc nhở cô, song giây kế tiếp nghe “Bang” một tiếng, quay lại đã thấy cô té chống vó lên trời. Cô đau đớn kêu lên, nước mắt trào ra.

Từ Gia Diễm lác đầu đi tới, ngồi xuống cạnh cô, một tay chống đầu gối, một tay áp vào một số nơi cô vừa trúng.

“Đau không?”

Tô Trần mắt đỏ hoe: “Không đau.”

Đôi qua mắt cá chân bên kia, “Đau không?”

“Không đau.” Nước mắt cô rớt xuống.

“Vậy em đau chỗ nào?”

“Đùi đau.”

“... Đau lắm sao?”

“Đau.” Đau đến nỗi hai dòng lệ đều tuôn trào. Cô uly khuất nói: “Không biết có bị gãy xương sống không nữa.”

Từ Gia Diễn ngồi xổm xuống nhìn cô hồi lâu, bỗng nhiên đưa tay véo má cô, giọng nói chậm lại: “Không được khóc.”

“...Đau.”

“Có thể đứng lên được không?”

“Không thể.”

“Để anh ôm em nhé?”

Cô gật đầu: “Được.”

Anh cũng gật đầu, dặn dò: “Vậy em không được lộn xộn đâu đấy.”

Anh lấy một tay vòng qua vai cô. Tô Trần liền thuận thế lấy hai tay câu vào cổ anh. Anh hơi dừng lại: “Không phải nói là em không được lộn xộn sao?”

Mặt cô vô tội: “Em không có.”

Anh lười cùng cô so đo, một tay khác luồn qua hai chân, dùng sức bế cô lên. Cô cũng dùng sức ôm lấy cổ anh. Gò má hai người kề sát nhau, trên người anh lộ ra mùi dầu gội mát lạnh, vài sợi tóc còn dính nước.

Tim đập nhanh hơn.

Anh ôm cô đi vào phòng khách.

Cô lặng lẽ vuốt tóc đen đang ướt của anh.

“Lộn xộn nữa anh liền buông tay.” Anh cảnh cáo nhìn cô.

Cô bấu môi, lấy tay ra.

Từ Gia Diễn cúi người, đặt cô trên ghế sa lon. Khi anh vừa rút tay ra thì bị Tô Trần hung hăng đè xuống, nhắm môi anh mà ngậm.

Không giống nụ hôn nhẹ lần trước, lần này, cô chính xác là ngậm môi của anh. Cắn rồi lại gặm, cứ như vậy mà cô cứ liên tục hôn bừa bãi. Một lát gặm môi trên, một lát khê cắn môi dưới, một chút kĩ thuật cũng không có.

...

Từ Gia Diễn không hưởng ứng lại nhưng cũng không có ý định đẩy cô ra. Anh khom người vững chắc, để cho cô choàng lấy cổ mà hôn. Cô dùng lực mạnh mút chặt môi của anh, có chút ác ý ở trên môi anh mà cắn bậy bạ. Anh không phản ứng lại làm cho cô hơi khó chịu, cảm thấy khô rát. Một lần nữa cô lại luồn tay vào tóc của anh, đỡ phía sau đầu anh mà áp chế.

Anh cong người, áo T-shirt rộng cổ có thể nhìn thấy toàn bộ da thịt, cơ ngực cùng cơ bụng... bên trong. Tầm mắt dần di chuyển xuống bên dưới cái eo được phủ bởi quần xám rộng. Đầu cô lập tức nóng lên, ngậm môi hân càng lúc càng mạnh. Nhưng làm thế nào anh cũng không chịu lên tiếng, cô bèn nôn nóng gọi nhỏ: “Từ Gia Diễn.”

Anh cười khê, đem tay cô đang quấn lấy cổ mình xuống, hạ giọng hỏi: “Tốt lắm, hôn cũng đã hôn rồi, em đã hài lòng chưa?”

Cô nhảy lên một cái, liền đỏ mặt.

...

Mạnh Thần xách giỏ trái cây đi tìm chủ nhà.

Bà chủ nhà mới ở nước ngoài nghỉ phép trở về, thấy tên tiểu tử này tức thì cảnh giác, cho là anh lại đến gây phiền toái. Mạnh Thần đem trái cây lên, “Di, đi đừng nóng, con tới là để hỏi đi chút việc, cũng không phải tới để quấy rối.”

Bà chủ nhà thờ phào nhẹ nhõm, nhìn chằm chằm Mạnh Thần, “Chuyện gì?”

Mạnh Thần toét miệng cười một tiếng, “Chuyện này nói ra rất dài dòng, tại sao đi lại không mời con vào trong?”

Bà chủ nhà nửa tin nửa ngờ mời anh vào nhà. Mạnh Thần để giỏ trái cây xuống đất rồi đi quanh nhà một vòng, “Chắc chắc, trang trí không tệ.”

Nói rồi đá vào ghế sa lon: “Cái này năm mươi nghìn phải không?”

“Có chuyện gì nói mau.” Chủ nhà cau mày.

Mạnh Thần cũng không vòng vo nữa, anh nói ngay vào vấn đề chính: “Chính là, cô gái đi cho thuê nhà lần trước có lai lịch gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tùng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

CHUYỆN NGŨ: RÙA

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Chủ nhà ngay từ đầu còn chưa hiểu liền hỏi lại: “Người nào?”

Mạnh Thần nghĩ lại một chút, quay sang phía chủ nhà: “Chính là cái người tóc dài, vô công rồi nghề, gầy tong teo...”

Di nhận ra, kêu lên: “Cậu nói Tô Trần sao?”

Cậu gật đầu một cái: “Đúng vậy.”

Di cho thuê nhà đẩy mắt kính nói: “Cô bé này là từ Bắc Tầm chuyển tới, di nhớ ngày đó cậu thanh niên kia đến kí hợp đồng, lái xe bảng số Bắc Tầm, có rất nhiều số 8, nhìn qua đã biết là người có tiền. Lúc đó di hỏi cậu ta thuê cho ai ở, cậu ấy nói là một cô gái, di nhìn ngoại hình của cậu ta cũng rất tuấn tú, vì vậy liền hỏi có phải thuê cho bạn gái ở hay không. Cậu ấy chỉ cười cười, không nói lời nào, không phủ nhận cũng không thừa nhận, di cho là cậu ta thừa nhận...”

Vài ngày sau chính là là sinh nhật của Trầm Mộng Duy, sinh nhật được tổ chức trong biệt thự của Trầm Tinh Châu. Người tới cũng không nhiều, đều là anh em chơi đùa với nhau từ nhỏ, nhìn qua chỉ giống một cuộc gặp gỡ của những người trẻ tuổi. Từ Gia Diễn không tới, Tô Trần hơi mất hứng, cả buổi đều yên lặng ngồi một bên.

“Mau ăn cơm thôi”, Đại Minh cùng Mạnh Thần chậm rãi đi tới.

Trầm Mộng Duy nhìn thấy bọn họ, so với nhìn thấy anh trai mình còn vui vẻ hơn, tiến lên: “Anh Đại Minh, anh Mạnh Thần, đại thần đâu?”

Hai người đưa hộp quà được đóng gói tinh xảo qua: “Lão đại bay qua Chicago xử lí chút việc gấp, không đến được nữa.”

Trầm Mộng Duy có chút mất mát nhưng rất nhanh sau đó đã khôi phục tâm trạng, mời bọn họ ngồi xuống “Ngồi đi, chờ mọi người đã lâu.”

Đại Minh ngồi vào chỗ trống, Mạnh Thần vừa khéo ngồi bên cạnh Thịnh Thiên Vi. Anh nghiêng đầu nhìn liếc nhìn cô gái nhỏ “Chà chà, hôm nay còn trang điểm sao?”

Thịnh Thiên Vi lờm anh ta một cái “Ai cần anh lo”

Thực ra ngày thường Thịnh Thiên Vi có trang điểm nhưng chỉ trang điểm nhẹ nhàng, nhìn cũng như không vậy. Hôm nay cô trang điểm có chút đậm, chủ yếu là son môi, vẻ mặt nhìn không giống lúc trước. Mạnh Thần đọc miệng, không nhận được mà trêu chọc: “Môi như vậy thật giống mông khi, cô đang hóa trang sao?”

Thịnh Thiên Vi tức điên lên, cắn răng nói: “Anh không nói, không ai bảo anh câm”

...

Thật ra buổi trưa Tô Trần đã nhận được tin nhắn của Từ Gia Diễn, nội dung chủ yếu của tin nhắn—buổi chiều anh sẽ bay qua Chicago xử lí vài việc gấp, ngày mai sẽ quay lại.

Cô chỉ trả lời một chữ: “Ừ”

Từ Gia Diễn yên lặng một chút, lúc chuẩn bị tắt điện thoại mới thấy cô trả lời. Nhìn một chữ ngắn gọn kia, hừ nhẹ một tiếng.

“Chỉ như vậy thôi sao?”

Từ trước đến nay, anh không có thói quen báo cáo báo cáo lịch trình cho người khác, vừa rồi cũng không biết đầu óc làm sao mà gửi tin nhắn kia, cô còn trả lời lại một chữ cộc lốc?

Mặt khác, lúc hai người ở cùng một chỗ, cô cười cười nói nói không hề đứng đắn, lúc nào cũng tìm cách chiếm tiện nghi của anh, nhưng lúc hai người xa

nau, cô cũng không bám lấy anh, cũng không gửi cho anh lấy một tin nhắn, anh liền chủ động nhắn cho cô trước. Vậy mà cô chỉ trả lời anh một câu ngắn gọn vậy sao?

Anh cảm thấy hoài nghi, chẳng lẽ cô không nhớ anh sao?

Nhất thời cao hứng?

Cảm thấy thú vị?

Hay cô thực sự thích anh?

a...

...

Biệt thự Trầm thị.

Trầm Tinh Châu đang cùng người của mình loay hoay trước một trận địa đồ sứ cổ vừa mới chuyển về, nắm ở trong tay, đó đều là bảo bối.

Có người hỏi: “Được ăn cơm chưa vậy? Đói chết mất.”

Trầm Tinh Châu tiếp tục chơi đồ chơi cổ nhỏ trong tay, không quay đầu lại nói: “Đợi một chút nữa, hôm nay tôi có một người anh em mới từ Mỹ trở về, đêm nay giới thiệu cho mọi người.”

“Ai?”

“Đợi một lát nữa, cậu ấy chắc gần đến rồi.”

Vừa dứt lời, cửa lớn bị đẩy ra, một người đàn ông mặc âu phục đi tới, vẫy tay với Trầm Tinh Châu: “Tinh Châu.”

Có người nhận ra người đàn ông này, đây không phải là Tống Bách Ngôn sao?

Tống Bách Ngôn cười một tiếng: “Đã lâu không gặp”

Hai người bắt tay, Trầm Tinh Châu vỗ vai Tống Bách Ngôn: “Cậu lớn lên ở Mỹ, xem ra thật khỏe mạnh?”

“Tạm được.”

Mọi người bên trong đều chơi với Trầm Tinh Châu từ lúc còn mặc tã, quan hệ rất thân thiết. Trầm Tinh Châu chỉ mượn cơ sinh nhật em gái mà cùng mọi người tụ tập.

Nói đến Tống Bách Ngôn, con trai duy nhất của Tống gia, từ nhỏ đã học tập ở nước ngoài, hiện tại được giữ lại làm tiến sĩ ở Mỹ, 26 tuổi, chuyên ngành nghiên cứu mã hóa thông tin chuyên nghiệp, đã có 3 thành quả nghiên cứu khoa học được thực hiện ở Trung Quốc, lúc trước được mời tham dự hạng mục quản lý của cục mã hóa thông tin bảo an quốc gia.

Trầm Tinh Châu đời này chỉ khâm phục hai người.

Một là Từ Gia Diễn, game thủ đệ nhất thế giới.

Người còn lại chính là Tống Bách Ngôn, nắm trong tay sự an toàn của số mệnh quốc gia.

Trầm Tinh Châu nói đến hai người anh em này thì mặt mũi đều tràn đầy kiêu ngạo, vì Tống Bách Ngôn lúc trước một mực ở Mỹ học tập, rất ít khi về nước. Từ nhỏ đến lớn rất ít người biết Tống Bách Ngôn. Anh ta và Từ Gia Diễn cũng chưa gặp mặt, chỉ thường xuyên nghe về nhau từ miệng Trầm Tinh Ngôn.

Tống Bách Ngôn cẩn thận nhìn qua một vòng, rất nhanh đã nhận ra, liền quay lại hỏi Trầm Tinh Châu: “Từ Gia Diễn không tới sao?”

“Ừ, tạm thời có việc đã bay qua Chicago. Tôi vẫn muốn giới thiệu 2 người với nhau, lúc trước cậu ở Mỹ cũng chẳng chịu về, không dễ dàng mới trở về một lần nhưng cậu ta lại bay đi khắp nơi, vốn tưởng rằng tới nay các cậu có thể gặp nhau, ai biết tiểu tử này lại bay qua Chicago.”

Tống Bách Ngôn khẽ cười: “Về sau còn có cơ hội.”

“Cũng đúng.” Trầm Tinh Châu vỗ vai hắn “Ngồi xuống đi, tôi sẽ từ từ giới thiệu.”

Thịnh Thiên Vi nói nhỏ bên tai Tô Trần: “Anh ta cũng thật nghiêm túc, mặt cũng thật nghiêm túc. Người đảm bảo an toàn thông tin ai cũng như anh ta sao?”

“Cũng đúng. Muốn để bên tôi đi làm 2 thương phẩm này, tôi nhất định không hạ phần mềm của bọn họ, tuyệt đối không tin tưởng.”

Đại Minh: ...

Mạnh Thành: “Cắt.”

Trầm Tĩnh Châu giới thiệu mọi người trong bàn. “Đại Lưu, Trình Cương, Vương Đại Mao, còn nhớ rõ không, lúc đó chúng ta còn chưa tụt quần cậu ta cậu ta sợ tới mức tè luôn ra quần...”

Vương Đại Mao đứng lên, đưa cho anh một điều thuốc: “Các anh em, tin tức an toàn này từ nay về sau nhờ vào các cậu.”

Tổng Bách ngôn khẽ gật đầu.

Trầm Tĩnh Châu tiếp tục giới thiệu. “Đây là người đẹp tôi vừa mời về làm nhân viên, đều là nhân tài, đặc biệt người phía bên trái, Tô Trần, nhân tài cùng chung mấy bay chiến đấu, so với cậu năm đó cũng chẳng khác là bao.”

Tổng Bách Ngôn khẽ cười, gật đầu một cái với cô.

Giới thiệu hết một vòng cũng không mất nhiều thời gian, mọi người nói chuyện rôm rả, cũng không khác một bữa cơm thân mật là mấy.

Thoáng một cái 2 giờ đã trôi qua, đám con trai vẫn bàn bạc sôi nổi.

Thịnh Thiên Vi và Tô Trần ngồi tán gẫu.

Thịnh Thiên Vi: “Đến giai đoạn nào rồi?”

Tô Trần cúi đầu xuống: “Cái gì?”

Thịnh Thiên Vi hạ giọng, nói qua kẽ răng: “Bà với đại thần tiến triển tới đâu rồi?”

Tô Trần cúi thấp đầu “Nói cái gì đó.”

Thịnh Thiên Vi bĩu môi.

Trầm Mộng Duy thấy hai người cùng nhau thì thầm, trong lòng tò mò, đi tới gần: “Chị, các chị đang nói chuyện gì vậy?”

“Không có gì, trẻ con, không hiểu được.”

Trầm Mộng Duy kêu lên một tiếng, ý tứ sâu xa nói: “Đang nói về anh Bách Ngôn sao?”

Câu nói này không bé cũng không to, vừa đủ để mọi người nghe thấy.

Đám con trai đồng loạt dừng lại, nhìn hai cô gái bên này, người ồn ào reo hò, nhìn kĩ về mặt mà Tổng Bách Ngôn là người trong cuộc ngược lại ánh mắt không chút cảm xúc, nhìn hai cô một cái, cuối cùng ánh mắt yên tĩnh dừng lại trên người Tô Trần.

Không biết ai khơi mào gây rối “Rốt cuộc là Tổng Bách Ngôn của chúng ta, vừa xuất hiện lập tức làm cho các cô gái của chúng ta ngây ngất.”

Thịnh Thiên Vi véo Trầm Mộng Duy một cái “Cô đừng nói liều.”

Trầm Mộng Duy bĩu môi: “đều là thanh niên, không phải xấu hổ.”

Sau đó một đồng người lại lại nhao nhao lên, Trầm Tĩnh Châu vội vàng bóc hạt dưa xem nào nhiệt. Ngược lại Tô Trần rất bình bình, không trả lời cũng không đón nhận, chẳng hề quan tâm, trên mặt không một chút ngượng ngùng, làm như mọi chuyện đều không liên quan đến cô.

Tổng Bách Ngôn lên tiếng giải thích, lời nói nhẹ nhàng nhưng rất phong độ “Được rồi, đừng làm loạn, các cậu làm người ta xấu hổ, hôm nay được người đẹp coi trọng, là vinh hạnh của tôi. Vừa nãy nói đến đâu rồi, các cậu có nghe không?”

“Nghe rồi, không trêu chọc các cô nữa. Cậu nói tiếp đi, an ninh thông tin bên Mỹ nhìn qua có vẻ tiên tiến hơn chúng ta nhưng thực ra đều vô ích...”

Lần này câu chữ quả thật vừa đúng, không hạ thấp phong độ, không chòng ghẹo các cô lại còn cho các cô sĩ diện, đúng là được dạy dỗ tốt.

Không khí trên bàn lại sôi nổi.

Đại Minh ngồi bên trêu chọc tô Trần: “Lão đại không ở đây, cô nhìn đi đâu vậy?”

Tô Trần cũng trêu chọc lại anh: “Tôi nhìn một chút thì sao? Lão đại của cậu chẳng liên quan đến tôi,”

Được, anh lại quần chuyện không đâu.

...

Gần sáng, sinh nhật kết thúc.

Mạnh Thần lái xe đưa Tô Trần về, trên đường có điện thoại, là Từ Gia Diễn gọi. Tô Trần ngồi sau dựng tai lên cẩn thận nghe ngóng.

“Anh đến khách sạn chưa?”

“...”

“Được, em bảo Đại Minh nói tên cho anh.”

“...”

“Anh nằm nghỉ một lát đi, để nhân viên phục vụ ra ngoài mua giúp.”

“...”

“Vâng.”

Cúp máy, Mạnh Thần chuyển tay lái, quay đầu nói với Đại Minh: “Cậu nói tên miếng dán lần trước mua ở Chicago nói cho lão đại, anh ấy bị tái phát bệnh cũ.”

Đại Minh vội vàng lục lại: “Fu*k, lần trước tôi đã đặc biệt để trong hành lý của anh ấy một hộp lớn, thế nào mà đã dùng hết?”

“Tôi gọi điện nói cho anh ấy trước đã.”

“...”

“Ừ.”

Xương cổ lại đau?

Thật đáng thương.

...

Biệt thự Trầm gia.

Tổng Bách Ngôn chưa đi, dựa vào ban công tầng nhỏ trên tầng 2 tán gẫu với Trầm Tinh Châu, hai người rất lâu chưa gặp nhau, có rất nhiều chuyện để nói.

Hút đến hơi thuốc cuối cùng, Tổng Bách Ngôn dừng lại, vờ như vô tình hỏi:

“Hai cô gái kia là nhân viên mới của cậu?”

Trầm Tinh Châu cũng dựa vào lan can, híp mắt nhìn bạn mình: “Đúng.”

“Có một người gọi là Tô Trần?”

“Ừ. Sao vậy, có hứng thú với cô ấy?”

Tổng Bách Ngôn cười cười, không trả lời “Trông thật xinh xắn.”

Trầm Tinh Châu kinh ngạc nhìn anh ta: “Đừng nha, thích người ta thì nhận đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

CHUYỆN NGŨ VÀ BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Ngày hôm sau, Tô Trần ngồi đối diện máy tính nghiên cứu miếng dán gáy, cô nghe nói ở Nhật Bản có một loại miếng dán gáy, sau khi dán có thể làm giảm đau rất lâu. Sau khi tìm hiểu tỉ mỉ quá trình và hiệu quả trị liệu xong thì tạo đơn đặt hàng, mới vừa trả tiền đã thấy Thịnh Thiên Vi tò mò từ bên cạnh đến lại gần, vừa nhìn thấy là cái gì trong lòng đã hiểu rõ, cười trêu chọc: “Giúp đại thần mua cái này sao?”

Tô Trần tắt websites, không nói lời nào, tiếp tục tra tài liệu.

Thịnh Thiên Vi không chịu đi, kéo cái ghế bên cạnh qua ngồi xuống bên cạnh cô, “Tôi thấy đã giúp thì giúp cho tôi, chúng ta mua cho đại thần mấy hộp vào, anh ấy đau lâu như vậy cũng không phải ngày một ngày hai.”

Tô Trần liếc nhìn cô một cái, “Tôi chỉ mua một hộp, không đủ thì lại mua tiếp.”

Thịnh Thiên Vi lười biếng tựa vào trên ghế, bắt chéo hai chân, hai tay khoanh ở trước ngực, chép miệng cầu nhàu, “Từ bao giờ bà bắt đầu ôm cả chuyện lo cho cuộc sống hàng ngày của anh ấy thế – – ”

Lời còn chưa nói hết, cái bàn đã bị ai đó gõ xuống. Thịnh Thiên Vi vừa quay đầu lại, không kiên nhẫn: “Àm ỉ cái gì – – ” sau khi thấy rõ là ai đến, trong nháy mắt sùng sốt, bị dọa đến ngây người, lúng túng từ trên ghế đứng lên, “Trầm... Trầm tông.”

Tô Trần cũng đứng lên.

Trầm Tĩnh Châu nhướn mày, “Đi làm còn có thời gian tán gẫu, việc chưa đủ nhiều à?”

Thịnh Thiên Vi đứng thẳng tắp, nghiêm túc bắt đầu bịa chuyện: “Em với Tô Trần đang thảo luận về sau buổi thi đấu của TED nên chăm sóc đội viên như thế nào cho tốt hơn.”

Tô Trần: “...”

Trầm Tĩnh Châu ngược lại cũng chẳng thêm để ý, gờ tay ý bảo dừng, “Buổi tối tiếp khách hàng, Thịnh Thiên Vi em đi cùng đi.”

Thịnh Thiên Vi lí nhí nói: “Có thể từ chối không?”

Trầm Tĩnh Châu mỉm cười nhìn qua cô cô, “Em nói cái gì?”

Cô hiểu rõ rồi, gờ tay ra dấu Ok.

Tô Trần cảm thấy rất khó chịu, kể từ khi Trầm Tĩnh Châu biết rõ cô từ lượng khá tốt thì rất thích dẫn theo cô đi xã giao, cô sắp từ lập trình viên biến thành tiểu thư tiếp rượu rồi.

Ngắm lại lòng thật chua xót.

...

Nhưng điều cô không ngờ tới là đêm nay Trầm Tĩnh Châu còn dẫn theo một người khác.

Cô cùng Thịnh Thiên Vi đi theo Trầm Tĩnh Châu rời khỏi cao ốc công ty, Tổng Bách Ngôn đang dựa vào xe hơi, khi mọi người nhìn thấy nhau, anh tay đang cầm áo vest trên tay, chào hỏi bọn cô, “Chào mọi người.”

Cử chỉ lễ phép, mười phần tri thức.

Ngay cả Thịnh Thiên Vi vốn là người rất khó tính, cũng phải nhỏ giọng bên tai Tô Trần khen ngợi: “Anh ta cũng không tệ đấy chứ.”

Tô Trần nhàm chán liếc nhìn cô nàng một cái, nhỏ giọng đáp: “So với Pot thì sao?”

Thịnh Thiên Vi không chút do dự, chém đinh chặt sắt nói: “Cái này còn phải hỏi à? Trong lòng tất cả Fan đều là tượng đài vững chắc, ông xã trong mơ.”

“...”

Tô Trần cong cong khóe miệng, nhìn ra ngoài cửa xe, trong lòng như có con hươu nhỏ đang nhảy loạn, từng bước từng bước khiến cô không khống chế nổi.

“Đúng vậy, Thiên Vi. Tôi cũng giống như bà.” Không biết sao lại nói ra miệng mất rồi.

Thịnh Thiên Vi còn chưa kịp hiểu, “Cái gì?”

Cô vẫn như cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, hơi ngửa mặt, cả người được ánh hoàng hôn bên ngoài bao phủ, trên khuôn mặt, trong ánh mắt đều giống như đang tỏa sáng.

Đúng vậy.

Hiện tại tôi cảm thấy, trên cả thế giới này anh ấy là hoàn hảo nhất, ai cũng không bằng.

Tổng Bách Ngôn lúc xoay người sang ngay lập tức nhìn thấy một bức tranh thật đẹp, cô gái nhỏ không biết đang suy nghĩ gì, ánh sáng chiếu vào trên người cô, thần thái phấn chấn, thanh xuân dào dạt mà cả người lại tràn trề sức sống khiến anh cũng thấy trong người rạo rực. Nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, trước khi để Thịnh Thiên Vi phát hiện anh đã kịp quay sang chỗ khác.

Trầm Tĩnh Châu lái xe, mắt nhìn Tổng Bách Ngôn, miệng phát ra mấy tiếng: “ừ, hừm—” đã thành công thu hút sự chú ý của Tổng Bách Ngôn, anh ngoắc ngoắc tay với anh ta, hìh như có chuyện muốn nói.

Tổng Bách Ngôn ghé tai sang.

Sau khi chắc chắn rằng hai cô gái phía sau không thể nghe thấy được, anh thấp giọng nói nhỏ vào tai Tổng Bách Ngôn: “Người anh em, tôi chỉ có thể giúp cậu đến thế này thôi, cậu ngàn vạn lần đừng có mà làm hỏng chuyện đấy.”

Tổng Bách Ngôn thoáng cái đã hiểu ra sao tự nhiên lại gọi anh đi ăn cơm cùng, nhủ mày, “Không phải cậu nói là tối nay có một vị khách hàng khó nhằn sao?”

Trầm Tĩnh Châu vỗ vỗ vai anh: “Tôi biết rõ cậu hay xấu hổ, chẳng bao giờ chủ động hẹn hò con gái nhà người ta nên quyết định làm người tốt đến cùng. Đã tiền Phật thì nên tiền đến Tây Thiên, giúp cậu có một cuộc hẹn!”

“Vậy còn khách hàng tối nay?”

Trầm Tĩnh Châu cười về mặt đắc ý, “Làm xong rồi, hợp đồng cũng đã kí, bữa cơm tối hôm nay cậu phải nắm thật chắc cơ hội đấy.”

Tổng Bách Ngôn ngược lại không có hứng thú lắm, nhàn nhạt nói: “Thuận theo tự nhiên đi, nếu tôi thật sự thích thì sẽ chủ động theo đuổi, cậu bày ra mấy cái trò này mà làm gì? Còn nữa, cũng không hỏi xem ý của cô ấy thế nào, lẽ như cô ấy coi tôi thành cái loại playboy thì sao?”

“Mẹ nó, tôi đã thế này rồi còn phải nghe cậu oán trách à? Có lòng tốt lại thành lòng lang dạ thú, f*ck, được lắm, cậu tự mình giải quyết đi.”

Tổng Bách Ngôn chính là người như vậy, từ nhỏ đã rất có chủ kiến không thích người khác quyết định thay mình, trong nhà cũng rất chiều anh, bất kể là chuyện gì liên quan đến anh thì đều do anh tự quyết định cả. Mà anh cũng liên tục không khiến người ta phải thất vọng, duy chỉ có cái chuyện tình cảm này, chia tay hết người nọ đến người kia, mà mỗi người đều không quá nửa năm, ngắn đến kinh người.

Trên đường tình, anh có vẻ không được thuận lợi lắm.

Tối hôm qua lần đầu tiên nhìn thấy Tô Trần quả thật anh đối với cô gái này có chút hứng thú, con gái kiểu này có học thức, xinh đẹp, lạnh lùng nhưng lại trẻ trung, hào phóng, biết kiềm chế nên tương đối thu hút anh.

Theo đuổi, là muốn theo đuổi.

Nhưng theo đuổi như thế nào anh còn phải suy tính kỹ, bất luận là làm việc gì đi nữa anh vẫn luôn có thói quen lập trình cụ thể, bước thứ nhất bước thứ hai, sau đó mới thực hiện. Trầm Tĩnh Châu sắp xếp tối hôm nay thực sự đã làm đảo lộn kế hoạch của anh ta, nhưng mà biến đổi thành tốt cũng không phải là điều không thể.

Cả tối, Tô Trần phải mời uống rất nhiều rượu, Tổng Bách Ngôn cũng đã giúp ngăn lại không ít. Anh rất có phong độ, cả hai cô gái không hề thiên vị ai cả hết giúp Tô Trần lại quay ra giúp Thịnh Thiên Vi, không có chút nào là nghiêng về cô gái trong lòng mình. Cứ chỉ rất có lễ độ, không quá phận. Tô Trần không ghét anh, còn thấy người này xử sự rất có phong độ, vô cùng đáng khen ngợi.

Lúc thấy anh ta đã đỡ giúp mình năm ly rượu đỏ, Tô Trần thẳng người lên, hơi ngửa đầu, dứt khoát không nói lời nào đổ rượu vào miệng, đối phương nhìn cô tỏ ý vui mừng, liên tục vỗ tay, “Được rồi được rồi, không tồi chút nào. Tôi thấy cô gái này đã đau lòng rồi đấy.”

Tô Trần đau lòng chỗ nào vậy, lấy từ lượng của cô mà so thì có hai Tổng Bách Ngôn cũng không thắng nổi, cần gì anh ta đỡ rượu hộ. Nhưng mà trên bàn rượu nói vài câu bông đùa, ai lại coi là thật, nếu bạn muốn giải thích từng chữ cho mọi người hiểu thì có khi còn bị coi là ngốc ấy chứ, thế nên cô cũng chẳng để trong lòng làm gì.

Trầm Tĩnh Châu thì sao, từ đầu đến cuối chỉ yên lặng quan sát, phát hiện Tổng Bách Ngôn này đúng là người có một không hai.

...

Tô Trần lúc này cũng đã bị ép uống khá nhiều, từ lượng của cô tốt nên phần của Thịnh Thiên Vi kia cũng tính hết lên đầu cô, nha đầu kia mới chỉ uống hết một nửa chai rượu vang đã lần quay ra bắt tỉnh, Tô Trần đánh một mình gánh rượu của cả hai. Tổng Bách Ngôn uống cũng không ít, đầu óc hỗn loạn mà ngay cả Trầm Tĩnh Châu lúc ra khỏi khách sạn cũng chán nản đá chân kia, làm gì còn lo lắng được cho mấy cô gái kia nữa, lái xe, ai nấy đều về nhà ngủ.

Tô Trần từ trên xe taxi xuống, vừa vận trông thấy Từ Gia Diễn từ sân bay trở về.

Ngay lúc anh đánh tay lái chuyển xe thì kính chiếu hậu xuất hiện một bóng hình nhỏ nhắn xinh đẹp, cô gái nhỏ mặc áo lông rộng thùng thình đang vẫy tay với anh.

Anh vội vàng dừng xe lại, từ ghế phụ cầm chiếc áo khoác lên, mở cửa xe bước tới.

Tô Trần giẫm chân lên thành đá của bồn hoa, tóc dài buông ở sau lưng, đại khái là bởi vì uống rượu mà khuôn mặt đỏ bừng, hình như đang rất vui vẻ cứ vẫy vẫy tay với anh mãi.

Từ Gia Diễn cong khoe miệng, cầm theo áo khoác, bước chân nhanh hơn, mới đi vài bước đã tới trước mặt cô, cộng thêm độ cao của thành đá nên chiều cao của hai người bây giờ không chênh nhau lắm. Bóng dáng cao lớn che đi ánh trăng trước mặt cô, anh đứng đó khiến ánh trăng sau lưng chiếu rọi lên mái tóc, tựa như được phủ một lớp ánh sáng. Ánh đèn đường màu vàng chiếu sáng nửa gương mặt anh, khiến người ta không khỏi rạo rức.

Tô Trần ngậy người nhìn anh chăm chăm rồi cười.

Từ Gia Diễn đưa mắt nhìn lại cô, khoe miệng lại cong lên, đột nhiên đưa tay khẽ đẩy trán cô một cái, giả vờ trách mắng: “Đã hơn nửa đêm rồi còn ra ngoài tản bộ?”

Kỳ thật không hề đẩy mạnh chút nào.

Tô Trần giẫm lên than đá chỉ bằng một nửa chân, đột nhiên người hơi ngửa ra sau một cái.

Từ Gia Diễn phản ứng rất nhanh, tay mát lạnh lẹ đuôi tay đỡ lấy, ôm lấy thắt lưng cô còn bàn tay thì đỡ ở ngay chỗ thắt lưng, đẩy cô trở lại vị trí.

Một giây sau, cô gái nhỏ thuận tay ôm lấy cổ anh, sít sao ôm chặt anh, hai người gât gao ôm lấy nhau, cảm anh đặt trên đỉnh đầu cô còn cô thì vùi mặt vào gáy anh.

Ánh trăng khuyếch thành, tim đập như sấm.

Từ Gia Diễn hơi ngửa đầu, đẩy vai cô, một tay cầm áo khác hơi rù xuống, một tay ôm lấy thắt lưng cô.

Cô gái nhỏ đang chôn mặt trong hõm vai anh, hơi thở tinh tế mềm mại đang phả lên da thịt anh, khí nóng lan tỏa khiến anh phải hít sâu một hơi, cái tay đang vắt áo khoác kia đã cái cổ tay đã bắt đầu có ý ngo ngoáy, cô nằng nặt ôm chặt lấy cổ anh, “Từ Gia Diễn.”

Anh ngẩn ra, tay dừng lại, chậm rãi buông xuống, vô thức trả lời cô: “Ừ?”

Cô hít mũi một cái, giọng nói tràn đầy vẻ mệt mỏi, không chút khí lực cũng không có mục đích, rồi đơn giản nói: “Anh đừng động đây, cứ để em ôm một lúc.”

“...”

Từ Gia Diễn cảm thấy mình sắp bị cô ép đến chết.

Lúc ở cùng nhau thì ôm ôm hôn hôn cứ nghĩ hết cách này đến cách khác chiếm tiện nghi của anh.

Lúc rời đi thì một cái tin nhắn, một cú điện thoại cũng không có, giống như từ trước đến nay không hề tồn tại.

Cuối cùng anh cũng không hề đẩy cô ra, vẫn cứ để cô ôm thật chặt, lúc vừa mới đến gần cô đã thấy mùi rượu nồng nặc trên người cô xông thẳng vào mũi, lúc này lại ghé sát vào nhau như thế anh đứng là sắp bị xông chết luôn rồi, giọng điệu không vui: “Sao mỗi lần anh về lại thấy em trong bộ dạng say khướt thế?”

Cô chôn ở bên gáy anh, cười hi hi, “Em có ý --”

Anh không hiểu, “Hả?”

“Uống rượu say mới có thể ăn đậu hũ của anh, mới có thể dính lấy anh, có thể ôm anh, còn có thể --” cô toét miệng cười.

Thật đúng là càng lúc càng coi trời bằng vung.

Từ Gia Diễn ôm cô từ trên thành đá xuống, đẩy cô từ trong ngực mình cách xa một chút. Một tay xách tai cô lên, cảm cái lỗ tai nhỏ nhắn tinh tế, cong cong như trăng của cô hơi kéo lên, “Tin nhắn hôm qua anh gửi cho em, em không đọc à?”

Tô Trần bị đau, cúi đầu nói, “Có đọc mà.”

Từ Gia Diễn: “Humm? Vậy sao em lại chỉ trả lời anh có một chữ?”

“Vậy nếu không thế thì phải nói thêm cái gì?” Cô hỏi rất kiểu cây ngay không sợ chết đứng.

Sao mà anh biết được --

Tôm lại không phải một chữ đơn giản như vậy là được.

Trước kia lúc anh ở bên ngoài thi đấu, di động luôn tắt máy một tuần. Khương Tâm Nhị có thể gửi cho anh cả trăm cái tin nhắn, gọi mấy trăm cuộc điện thoại. Còn có thể đi tìm người dò hỏi tin tức về anh, đừng nói riêng anh mà ngay cả di động của Mạnh Thần cũng không may mắn thoát khỏi số phận, cho đến mãi sau này mỗi lần Mạnh Thần thấy cô ta gọi điện đến vẫn còn thấy sợ, so với bạn gái của cậu ta mỗi lần tra hỏi còn đáng sợ hơn.

Nhưng cái cô nàng trước mắt thì tốt rồi.

Một cái tin nhắn, một cú điện thoại cũng không có.

Còn nói thích anh,

Hắn là thích ăn đậu hũ của anh mới phải chứ?

Nghĩ đến đây, Từ Gia Diễn lại cảm thấy mình đầu óc có bệnh, lại còn nghĩ tới chuyện con gái gửi tin nhắn cho mình. Trước kia anh sợ nhất là cái trò nhắn tin điện thoại kiểu này, hận không thể cả đời chẳng có ai tìm anh, di động mua cũng toàn ném trong nhà, nếu không phải là mấy năm nay có thêm chức năng chơi game thì hẳn tuyệt đối không mang ra khỏi nhà.

Tô Trần đứng ở trên đất bằng, lại một lần nữa ôm lấy thắt lưng gầy gò nhưng rắn chắc của anh. Anh chỉ mặc một lớp áo mỏng manh, lúc ôm cảm thấy rất rắn chắc như là bức tường thịt dày dặn. Da thịt cùng đường cong của đàn ông mạnh mẽ khiến cô đã được cảm thụ một lần rồi thì mãi chẳng muốn buông tay.

Từ Gia Diễn hai tay giương lên, không hề đụng phải cô, cúi đầu có chút dờ khóc dờ cười nhìn cô gái nhỏ say rượu trong lòng mình dính chặt cứ như kẹo dẻo, chỉ có thể âm thầm cảm thấy may mắn, may không phải là... Mùa hè.

Mặc có một lớp áo mỏng như thế, trong trời đêm mùa đông thế này cũng có chút lạnh lẽo.

Mấy giây sau,

Hắn nâng lên một bên tay lên, mắt nhìn đồng hồ điện tử trên cổ tay -- 23:06.

Lại mấy giây nữa,

Từ Gia Diễn một tay cầm theo áo khoác, chậm rãi nâng lên một tay khác đặt lên lưng cô rồi dọc theo sống lưng vỗ một cái, nhẹ giọng dụ dỗ: “Lên trước đã? Được không?”

Tô Trần có vẻ muốn ngủ, ở trong lòng anh thoải mái mà nhẹ nhàng co người lại, ni non: “Ôm thêm một lúc nữa.”

Anh sắp chết rét rồi --

Nhưng mà vẫn nhẫn nại dỗ dành cô, vờ vờ đầu tóc cô, nói: “Lên trước đã, ngoan nào.”

“Ôm --”

“Lên rồi cho em ôm”

Cô nàng như chợt bừng tỉnh, ở trong ngực anh ngẩng đầu lên, mê hoặc nhìn anh, “Anh vừa mới nói gì?”

Anh buồn cười nhìn cô, sau đó đem kéo cô từ trong lòng ngực ra, “Tỉnh rượu chưa?”

Tô Trần: “Tỉnh, tỉnh --”

Anh vừa đi, vừa mặc áo khoác, sau khi mặc xong thì hoạt động cái cổ rồi nói, “Tỉnh thì đi lên.”

Tô Trần méo miệng, từ từ đuỗi kịp an.

Thang máy chậm rãi lên tới tầng mười, tiếng mở cửa vừa vang lên, Từ Gia Diễn đi ra ngoài trước, Tô Trần theo ở phía sau, đầu óc còn đang suy nghĩ cái câu kia, “Lên rồi cho em ôm”

Người đi phía trước vờ đầu một cái rồi mở cánh cửa nhà, quay đầu lại nhìn Tô Trần, “Đi ngủ sớm một chút.”

Này... Này không có được.

Nói là cho ôm mà?

Trước khi anh đóng cửa lại, Tô Trần gấp rút gọi anh: “Anh, có phải là đã quên gì không?”

Anh cười khẽ, nghiêng đầu dựa vào trên cửa, “Ồ dưới ôm như thế vẫn chưa đủ à?”

“...”

“Đi ngủ sớm một chút đi, cục vạ thọ.”

Hừ.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Tô Trần mất hứng làm mặt xấu, đành bắt đắc dĩ xoay người, thò tay vào túi, cúi đầu tìm chìa khóa.

Bà vai đột nhiên bị nắm xoay ra sau, cả người quay lại nửa vòng còn chưa kịp rõ trời trăng gì thì một bóng người cao lớn đột nhiên bao phủ, Từ Gia Diễn khom lưng xuống ôm lấy cô, một cái tay giữ sau ót cô, ấn vào lòng mình,

“Vui không?”

Đầu cô chôn trong lồng ngực gầy gò nhưng rắn chắc của anh, có thể cảm nhận rõ ràng được da thịt cường tráng của đàn ông.

Tô Trần gật gật, đầu cọ cọ vào lồng ngực anh, sau đó duỗi tay ôm lấy thắt lưng anh, ở vị trí ngang lưng anh không nặng không nhẹ sờ soạng một vòng, cảm nhận được đường cong và da thịt đàn ông làm cho cô nhin không được mà mặt đỏ tím đập dồn dập, “Vui.”

“Đừng có sờ lung tung.” Anh mở miệng cảnh cáo, nhưng giọng nói lại mềm mại dịu dàng.

Cô gái nhỏ đang vui vẻ quên trời đất, còn giả bộ nghiêm túc nguy hiểm. “Có sờ lung tung đâu”.

Một hồi trầm mặc rất lâu, đèn cảm ứng âm thanh trên hành lang tắt đi, mọi thứ trong nháy mắt chìm vào bóng tối.

Cô nằm sấp ở trong lòng anh, nhẹ nhàng gọi: “Từ Gia Diễn.”

Anh “ừm” lại một tiếng, âm thanh từ khoang mũi, một tiếng rất nhẹ.

“Lần sau đi đánh giải anh lại mang em theo được không?”

“...”

“Có được không?”

“Được.”

Cô gái nhỏ từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, mượn ánh sáng từ ánh trăng ngoài cửa sờ tìm kiếm ánh mắt anh. “Em chỉ ở một bên xem thôi, sẽ không làm phiền anh đâu.”

Hai người dường như có sự ăn ý mà tạo ra bầu không khí âm đạm này, cô đề thấp giọng nói hết sức có thể, anh cũng vậy

Chỉ có ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào, Từ Gia Diễn chỉ có thể nhờ ánh trăng quan sát cô gái nhỏ trong lòng ngực của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, ánh mắt loé lên sự sùng bái cùng mong đợi.

Từ Gia Diễn hơi ngần ra, vuốt vuốt mái tóc xù của cô, nhẹ gật đầu một cái.

...

Thang máy đột nhiên phát ra tiếng “Leng keng”.

Hai người cùng gật nảy mình đều, đã mượn như thế sao còn có người lên lầu mười?

Từ Gia Diễn phản ứng rất nhanh, trong nháy mắt đèn chuẩn bị sáng lên, anh đem cô gái nhỏ trong lòng ngực của mình kéo ra, sau đó quay đầu nhìn về phía thang máy.

Hơi ấm trong lòng bỗng nhiên biến mất, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Trần ửng đỏ, trong chốc lát vẫn chưa bình thường lại được, hai tay cô bưng lấy mặt, cổ sức thò ra làm mình tỉnh táo lại một chút.

Cửa thang máy từ từ mở ra.

Một cái đầu ló ra, là Đại Minh.

Hai người đều thở phào nhẹ nhõm.

... Sao lại có cảm giác như đang yêu đương vụng trộm thế này.

Tô Trần lén lút lườm Từ Gia Diễn một cái, ánh mắt anh lúc này nhìn về thang máy, nghiêng mặt về phía cô, thân thể cường tráng, làn da trắng nõn, xinh đẹp đến mức làm căng cả da đầu người khác, có lẽ là cảm giác được ánh mắt nên anh cũng quay đầu lại nhìn cô.

Tô Trần vọt vàng chuyển tầm mắt.

Từ Gia Diễn vui vẻ, em cũng biết thẹn thùng sao?

Đại Minh ngờ ngạc hoàn toàn không ý thức được mình vừa mới phá hoại cái gì.

Rất tùy tiện ra khỏi thang máy, nhìn hai người hét lên: “Lão đại, Tô tiểu muội, hai người đứng ở kia làm gì thế?”

Từ Gia Diễn: “Hơn nửa đêm cậu còn tới làm chi?”

Đại Minh mang theo một túi đồ, lần đầu tiên có cảm giác bị người ta ghét bỏ, cực kỳ âm ỉ: “Em biết chuyến bay đêm nay chắc chắn anh chưa ăn gì mới có ý đem đồ ăn khuya đến, em làm phiền hai người à?”

Câu hỏi này của Đại Minh quả thật không có ý gì khác, cái khúc gỗ như cậu ta thì làm sao tưởng tượng nổi hai người trước mắt này vừa làm gì chứ, chỉ cho là hai người đang thảo luận chuyện quan trọng gì đó thôi.

Người chợt dạ nghe thấy thì lại khác.

Mặt Tô Trần ngay lúc này lại càng đỏ hơn.

Từ Gia Diễn trực tiếp xoay người đi, cửa cũng không đóng, chờ Đại Minh tự đi vào.

Đại Minh đi theo vào sau, trước khi đóng cửa còn hỏi một câu: “Anh mua nhiều thức ăn lắm, em muốn ăn cùng không?”

Tô Trần lắc đầu.

Đại Minh đưa ra một cử chỉ “tôi hiểu rồi”, “Cô gái à, anh hiểu mà, nhưng đáng em đã đẹp lắm rồi, không cần cố sức giảm cân nữa đâu”

“Còn nói vớ vẩn gì đấy, đem đồ vào đây nhanh đi.” Từ Gia Diễn vênh chân dựa trên ghế sofa thúc giục.

Đại Minh đóng cửa lại, trong lòng nói thầm: Sao hôm nay Lão đại nóng tính thế —

...

Ngày hôm sau, Trầm Tinh Châu hẹn Từ Gia Diễn ăn cơm, bàn về buổi thi đấu thứ hai ở Trại Lộ

Hai người hẹn nhau ở trước cửa Quang Thế.

Tô Trần vừa tan tầm đã kéo tay Thịnh Thiên Vi ra khỏi toà nhà, liếc mắt liền nhìn thấy Từ Gia Diễn đang đứng dựa vào xe hút thuốc, Thịnh Thiên Vi còn kích động hơn cả cô, dùng hết sức bóp mạnh tay cô: “Áy!! Đại thần, đại thần kia, mới có vài ngày không gặp sao anh ấy lại đẹp trai chết người như vậy chứ! F*ck!”

Tô Trần liếc cô một cái, “Bà ...”

Thịnh Thiên Vi cười cười: “Tôi chính là một người yêu cái đẹp nha, không biết bao nhiêu thiếu nữ chỉ cần nhìn mặt đại thần mà không cần ăn cơm đấy!”

Từ Gia Diễn hút xong một điếu thuốc, đem tàn thuốc dụi tắt, ném vào thùng rác bên cạnh, liếc nhìn về phía cô.

Tô Trần kéo Thịnh Thiên Vi đi tới.

Cô làm như không có việc gì hỏi anh: “Anh sao lại đến đây?”

Anh cúi đầu nhìn cô, “Có hẹn đi ăn cơm với ông chủ của tụi em.”

Cô “A” một tiếng, thì ra không phải anh đứng đợi cô — trong lòng có một chút mất mát, nhưng trên mặt tuyệt nhiên không biểu hiện chút nào, vẫy tay tạm biệt anh, điệu bộ gọn gàng linh hoạt cũng làm cho khoé miệng Từ Gia Diễn cong lên.

Từ Gia Diễn cảm thấy cô bé này là một người rất mâu thuẫn, chẳng thèm dính lấy anh nữa, cũng không tỏ vẻ kiêu căng như tối hôm qua.

Anh cảm thấy cô rất giống một con mèo, thỉnh thoảng lại cào một cái.

Trầm Tĩnh Châu cuối cùng cũng đi ra một mình, mắt nhìn đồng hồ nói, “Nghe nói ông chờ tôi ở đây từ nãy? Không phải tôi đã báo tối nay tôi mở một cuộc họp, lùi giờ hẹn lại một chút sao?”

Anh đứng dậy, mở cửa xe, “Chờ cũng không bao lâu.”

Trầm Tĩnh Châu ngăn anh lại “Đề tôi lái cho, nghe Đại Minh nói mấy ngày nay xương cổ ông không thoải mái?”

Từ Gia Diễn gạt đầu, vòng qua đầu xe, chui vào chỗ phó lái, xoa xoa cái cổ, “Tạm ổn.”

“Có muốn hoãn tuần biểu diễn lại vài ngày không?”

“Không cần.”

Nơi hẹn ăn cơm là ở trong một con hẻm nhỏ, mỗi lần chỉ có hai người ăn cơm với nhau đều thích chui vào những quán như thế này, thức ăn ở đây đậm so với nhà hàng năm sao còn ngon hơn rất nhiều, vì thường xuyên đến nên ông chủ cũng quen mặt, lúc hai người đi vào, ông chủ liền cười ha hả, đặc biệt dọn bàn cho bọn họ, quay đầu nói với vợ: “Tiểu Từ với tiểu Trầm đến đây!”

Trầm Tĩnh Châu cười đáp lời: “Ông chủ Mai, không cần đặc biệt chào chúng cháu đâu, mạng thức ăn như bình thường là được rồi, chú cứ tiếp khách đi.”

Ông chủ ha ha cười: “Lâu rồi không thấy hai người các cậu đến, nhất là tiểu Từ, cũng một thời gian rồi không thấy cậu đó.”

Từ Gia Diễn: “Lúc trước còn đang bận, còn bây giờ vừa về, không phải đã đến đây rồi sao?”

Ông chủ Mai: “Cậu là vận động viên đúng không?”

Hai người liếc nhau một cái, Từ Gia Diễn cười một tiếng, “Không tính, cháu chỉ chơi game thôi.”

Ông chủ Mai: “Chú thường xuyên nghe con chú nhắc tới con, nó nói chơi game bây giờ cũng có thể tính là một nghề, hơn nữa có thể tham gia rất nhiều trận đấu, có tiền thưởng, cũng giống như thể vận hội Olympic vậy, nếu như có huy chương còn có thể kéo cao ngọn cờ đỏ năm sao ở Mỹ nữa kìa.”

Trầm Tĩnh Châu: “Cậu ta chính là người đầu tiên chơi game kéo được cờ tổ quốc ở Mỹ đó.”

Ông chủ Mai càng ngạc nhiên, lấy giấy bút bên cạnh, “Con chú luôn mồm nói con rất giỏi, nhưng không ngờ là con lại lợi hại như thế, con chú giờ đi học ở tỉnh khác rồi, nó dặn lần sau con đến nhất định phải xin chữ ký của con.”

Từ Gia Diễn cười, hào phóng nhận lấy giấy, lưu loát ký tên tiếng Anh.

Ký xong, cười đưa giấy trả lại cho ông, thấy ông chủ Mai không phản ứng, anh khẽ gạt đầu ra hiệu.

Ông chủ Mai do dự nói: “Con viết thêm một câu được không?”

“Viết gì?”

“Ngao ngẩn đọc sách, đừng chỉ nghĩ đến game cả ngày.” Ông chủ Mai nói.

Từ Gia Diễn suy nghĩ một chút, nói: “Đổi lại câu khác nhưng ý nghĩa không khác biệt được không?”

“Được.”

Anh gạt đầu, đề bút viết xuống:

“Không có gì là không phải trải qua sự khinh miệt, chịu đựng và phấn đấu mới có thể chinh phục được số phận”

Ký tên: Pot

Ông chủ nhìn nhìn, mặc dù không nói đến đọc sách, nhưng cũng tính là khuyên phải chăm chỉ, ông liền nói một tiếng cảm ơn, vui vẻ đem quyển sổ cất đi. Câu này anh cũng quên nó được trích từ đâu, nhưng vài năm nay, bất kể là số phận trên đời bao nhiêu lần thì câu nói này cũng liên tục lặp đi lặp lại trong đầu anh.

Cũng may là còn sống đến bây giờ.

Mà thời đại của Pot cũng sắp qua.

Trầm Tĩnh Châu đã nhìn anh một đường đi đến đích, hãnh diện vì anh, cũng khổ sở trong lòng vì anh.

Kiều ngạo không chịu thua kém.

Khổ sở cũng không tranh giành.

“Có thật ông định vào đội quốc gia sau khi giải nghệ không?”

Từ Gia Diễn phì phì khói bụi, nhìn phía ngoài cửa sổ, “Không.”

“Thôi quên đi, tôi đoán mò cũng không biết được những người như ông suy nghĩ thế nào, à mà hôm đó ông không đến, tôi có một người anh em chơi từ nhỏ từ Mỹ về, vốn muốn giới thiệu cho các ông thì ông lại đi Chicago mất.”

Từ Gia Diễn nhanh chóng đã phản ứng lại, “Tổng Bách Ngôn?”

Trầm Tĩnh Châu uống một hớp rượu, “Ừ, lúc nào rảnh tôi gọi cậu ta ra giới thiệu chính thức luôn, cơ mà gần đây cậu ta còn đang bận tán gái, chả còn dư ra bao nhiêu thời gian.”

“Vừa mới trở về vài ngày à?” Anh cúi đầu nghịch di động, tỏ vẻ không để tâm nói.

Trầm Tĩnh Châu cười ha ha, “Cái thứ duyên phận này này, chỉ cần một ánh mắt thôi là đủ rồi, tên gốc như như ông làm sao hiểu được chứ, tôi thấy Bách Ngôn lần này rất nghiêm túc đó, mà cũng chưa biết ý Tô Trần ra sao.”

Từ Gia Diễn đột nhiên giương mắt, hỏi lại: “Tô Trần?”

Trầm Tĩnh Châu gật đầu, “Là cô bé đi theo đội các ông đó.”

“...”

“Từ hôm sinh nhật Mộng Duy đến lúc ăn cơm ở nhà tôi, Bách Ngôn cố ý ở lại thăm dò, cậu ta bảo cô bé này rất xinh xắn, lại điềm đạm nên muốn theo đuổi người ta.” Trầm Tĩnh Châu vừa ăn vừa nói, không một chút để ý đến biểu cảm của người đối diện.

Chơi game được nửa chừng Từ Gia Diễn thoát ra, để điện thoại bên cạnh, thông thả cầm đĩa lên bắt đầu gấp thức ăn ăn.

Trầm Tĩnh Châu: “Cũng vài ngày không gặp rồi, không biết có tiến triển gì không nữa?”

“Còn chưa đến đâu.”

“Ý? Sao mà biết được?”

“Cô bé kia ở ngay cạnh nhà tôi, chưa từng thấy cô ấy đi hẹn hò bao giờ, nói không chừng có lẽ cũng không thích bạn ông đâu.”

Trầm Tĩnh Châu không thể tin nổi, “Không thể nào — người anh em của tôi đẹp trai lắm đấy.”

Khoé miệng Từ Gia Diễn nhếch lên.

...

Tô Trần và Thịnh Thiên Vi ăn uống no say ở một tiệm cơm đối diện Quang Thế, vừa đi ra thì gặp Tổng Bách Ngôn.

Anh ta đang rửa xe, đứng dựa vào một thân cây ven đường hút thuốc lá.

Vẫn là Thịnh Thiên Vi tinh mắt phát hiện trước, lắc lắc cánh tay Tô Trần nói: “Chao ôi chao ôi chao ôi — Tổng tiến sĩ!”

Tô Trần theo hướng tay cô nàng, nhìn theo, liếc mắt liền thấy Tổng Bách Ngôn đang nuốt mây nhà khói, anh ta cũng phát hiện các cô, gật đầu mỉm cười xem như chào hỏi.

Thịnh Thiên Vi kéo cô, “Đi, đi qua nói chuyện một lát đi?”

“Tôi không quen biết người ta, có chuyện gì để nói chứ.”

Một người kéo, một người đẩy, hai người xoắn xuýt mãi ở đầu đường.

Vừa quay đầu, Tổng Bách Ngôn đã vút điếu thuốc, tiến về phía hai cô gái.

Thịnh Thiên Vi nhiệt tình chào hỏi, cười vô cùng ngọt ngào: “Tổng tiến sĩ, sao hôm nay lại ở chỗ này?”

Tổng Bách Ngôn cười: “Một người bạn vừa khai trương tiệm rửa xe, đến ủng hộ cậu ấy một chút.”

Nói xong, anh ta nhìn về phía Tô Trần, lễ độ gật đầu.

Tô Trần nhìn lại cười một cái

Từ tiệm rửa xe có tiếng người gọi đến: “Bách Ngôn, xong rồi này!”

Anh ta gật gù đầu, quay lại hỏi hai cô: “Bọn em giờ đi đâu, để anh đưa đi.”

“Vậy thì phiền anh nha tiến sĩ Tống!”

Thịnh Thiên Vi không nói hai lời liền kéo Tô Trần lên xe.

Một chiếc Land Rover màu trắng, nội thất cùng đồ vật bên trong cực kỳ sang trọng, ghế ngồi đều bọc da thật, rộng rãi nhưng giản dị lại rất phù hợp với tính tình không nóng không lạnh của Tống Bách Ngôn.

“Tiến sĩ Tống, anh sống ở Mỹ bao nhiêu lâu rồi?”

“Từ nhỏ đã ở Mỹ rồi, cũng gần đây mới về.”

“Lúc về có cái gì không quen không? Anh nói tiếng Trung có lưu loát không?”

“Em xem anh nói có lưu loát không?”

“Rất lưu loát luôn, sau này anh có về Mỹ không?”

“Không về.”

Thịnh Thiên Vi xuống xe, Tống Bách Ngôn nhìn Tô Trần qua kính chiếu hậu, cô gái nhỏ vẫn yên lặng ngồi phía sau, một câu cũng không nói, đôi mi rũ xuống, ngoan ngoãn mà khéo léo.

“Tô Trần?” Anh gọi tên cô.

Tô Trần giương mắt, lông mi khẽ run lên, “Hả?”

Tống Bách Ngôn cười một tiếng, “Em không nói câu nào làm anh cứ tưởng phía sau không có người chứ”

Tô Trần cũng cười: “Em không có gì nói thôi.”

Tống Bách Ngôn: “Nghe Tinh Châu nói, em là người ở đây?”

“Vâng.”

“Thế nào, ở công ty của Tinh Châu có quen không? Cậu ấy là thằng tư bản có tiếng đó.”

“Anh ấy rất tài giỏi.”

“Em ở cùng gia đình hay ở một mình?”

“Một mình ạ.”

Xe đã nhanh chóng đến chỗ nhà trọ, Tống Bách Ngôn lấy điện thoại ra, đưa cho cô, lấy một lý do rất hợp lý:

“Anh vừa về nước, bạn bè cũng không nhiều, gặp em hôm nay cũng là duyên phận, không bằng trao đổi số điện thoại đi? Thỉnh thoảng đi ăn cơm với nhau cũng được, làm bạn với anh nhé?”

...

Một chiếc xe đỗ lại dưới bãi đỗ xe trống trải của nhà trọ.

Lúc Từ Gia Diễn chuẩn bị xuống xe, nghe thấy Trầm Tinh Châu ồ lên một tiếng, “Đây không phải là xe Tống Bách Ngôn sao?”

Tay Từ Gia Diễn đang mở cửa chợt dừng lại, theo ánh mắt Trầm Tinh Châu nhìn ra ngoài.

Một chiếc Land Rover màu trắng đang đỗ trước cửa chính nhà trọ, đuôi xe đang đối diện với họ, bên trong hình như mơ hồ có hai bóng người, hai cái đầu chụm lại một chỗ, không biết là đang làm gì.

Một lát sau, một cô gái đi ra từ cửa sau xe.

Không phải Tô Trần thì còn là ai nữa?

Chỉ thấy nụ cười còn đọng lại trên mặt cô, vẫy vẫy tay với người trong xe rồi xoay người đi vào hành lang.

Chiếc Land Rover đi mất, tiếng động cơ nghe như đang khiêu khích, Trầm Tĩnh Châu nói: “Cậu xem, đây còn không phải là hẹn hò sao? Tôi bảo rồi mà, không có người anh em nào của tôi không چرا được gái, mà tên này đã thật lòng muốn theo đuổi thì chưa thất bại lần nào đâu.”

“...” Từ Gia Diễn khẽ híp mắt.

Cuối cùng, Trầm Tĩnh Châu còn bồi thêm một câu: “Nhưng mà kết thúc cũng không tốt đẹp đâu.”

...

Tô Trần đang đợi thang máy thì Từ Gia Diễn từ phía sau đi đến, không khí có chút áp lực.

Cô chào anh, “Chào buổi tối.”

Từ Gia Diễn liếc cô một cái xong cũng không để ý nữa.

Cô đưa tay vươn đến trước mặt anh, quơ quơ, “Hử.”

Đến mi mắt anh cũng lười nâng lên, thang máy vừa đến liền đi vào.

Tô Trần giờ tay, ngăn người ra tại chỗ, một giây sau, vội vàng theo vào.

Tâm trạng anh ta không tốt hay là đang giận vậy —

Cô thử lên tiếng gọi:

“Đại thần.”

“...” Không để ý tới cô.

“Ày.”

“...” Anh cũng tiếp tục không chú ý.

“Từ Gia Diễn.”

“...” Anh đã hạ quyết tâm không để ý tới cô rồi.

Tô Trần không hiểu làm sao, đứng một chỗ sờ sờ mặt.

Rốt cuộc là bị gì vậy?

...

Hôm sau là ngày xuất phát đến điểm thi đấu thứ hai- -Lộc Sơn

Tô Trần sắp xếp hành lý đến nửa đêm, cuối cùng cũng thu dọn xong một cái va li chỉ có hai mươi tấc, gần như mỗi cái kẻ hờ cô đều tận dụng nhồi nhét cho bằng hết, khi chắc chắn đã mang đủ đồ mới lên giường nằm nhắn tin cho Thịnh Thiên Vi.

“Tôi nhét không chứa cái khe nào trong vali nữa rồi, chắc là không thiếu gì đâu nhờ?”

Thịnh Thiên Vi mau chóng trả lời, “Tiểu thư à, chỉ mới ba ngày thôi mà dính lấy đại thần quá đủ rồi đó!”

Tô Trần thờ dãi, “Không biết hôm nay đụng trúng chuyện gì mà anh ấy lại cho tôi ăn bơ kia.”

“Có lẽ là tâm trạng anh đang không tốt, mai là ổn thôi mà! Yên tâm đi ngủ sớm đi.”

Ngày hôm sau, Tô Trần dậy sớm, thu thập hành lý xong thì phát hiện bọn Đại Minh đã chuyển hành lý xuống lầu dưới.

Trầm Tĩnh Châu mặt khác còn phải thêm hai chiếc xe, cộng thêm xe của Từ Gia Diễn nữa là ba chiếc. Ted cùng mấy người nữa trong đội đang xếp hành lý lên xe, vừa vặn ngồi luôn xuống. Thịnh Thiên Vi và cô được sắp xếp ngồi trong xe Từ Gia Diễn, cô vừa xuống lầu đã nghe thấy tiếng Thịnh Thiên Vi đang ríu rít cãi nhau với Mạnh Thần.

Mạnh Thần đang quở trách Thịnh Thiên Vi: “Mặc quần áo mỏng thế này, em bị dờ hơi à? Biết thời tiết ở Lộc Sơn thế nào không? Không biết cũng phải

xem dự báo thời tiết chứ!”

“Em đương nhiên xem rồi, người ta nói mấy ngày nữa sẽ nóng đó.”

“Nóng cái nời, mùa đông mà đòi so sánh với cái nóng của mùa hè sao?”

Tô Trần đi tới, Đại Minh tiếp lấy hành lý của cô, cô nhìn lên xe hỏi, “Lão đại của các anh đâu?”

Đại Minh nói: “Vừa gọi rồi, anh ấy sẽ xuống ngay.”

Tô Trần a một tiếng, sau đó dựa vào bên cạnh xe chờ.

Mấy giây sau, Từ Gia Diễn từ trong hành lang đi ra, đã đội sẵn mũ, bước vài bước bước lên xe, ngồi vào vị trí phía sau ghế lái, “Đi thôi.”

Tô Trần theo sau, cô muốn ngồi bên cạnh anh, nhưng thấy anh còn chưa phản ứng thì một đội viên đằng sau đã đi lên đặt mông ngồi xuống cạnh anh, cô méo miệng, chỉ có thể ngồi hàng phía sau, thế nên cô và Thịnh Thiên Vi ngồi cùng với nhau.

Toàn bộ lộ trình, Từ Gia Diễn đều kếu sụp mũ xuống không nói một câu.

Vì buổi sáng phải dậy sớm, các đội viên cũng nhanh chóng ngủ bù.

Tô Trần cùng Thịnh Thiên Vi là lần đầu tiên đi theo đội, vừa hưng phấn vừa kích động, hai người không dám nói lời nào, chỉ có thể điều chỉnh điện thoại sang chế độ im lặng, bắt đầu nhẩn tẩn chuyện với nhau.

“Sao thế? Hai người cãi nhau thật à?”

Tô Trần: “/(TOT)/ làm gì có~, tôi cũng đâu biết gì đâu?”

“Nói một chút coi, tôi giúp bà phân tích tình hình.”

Tô Trần: “Hôm nọ tan tầm cũng không có chuyện gì, bà cũng ở đó mà, bọn tôi vẫn còn nói chuyện bình thường, sau khi về nhà thì đột nhiên không thèm quan tâm tới tôi nữa, có bất chuyện cũng vậy, dù có làm cái gì cũng không chịu để ý tới tôi nữa.”

“Bà làm nũng với người ta thử xem?”

Tô Trần: “Làm như thế nào?”

“Anh Gia Diễn ... Anh không thèm quan tâm tới người ta nữa sao!”

Tô Trần: “...”

“Đừng lo lắng, đại khái là “ông dượng” của đại thần đến thăm thôi mà, mỗi tháng, đàn ông cũng có vài ngày như vậy.”

“...”

“Đội lát nữa đến khách sạn, bà cho ông chút thuốc bỏ mắt là được thôi mà.”

“Thuốc bỏ mắt gì?”

“Ngốc, là đem cái bộ áo lông kín mít không hở một đường cong của bà ra, sau đó thay bộ áo tắm hai mảnh ngập tràn không khí Hawaii mà hôm qua tôi chọn cho bà đó, mang bộ áo tắm hai mảnh cực kỳ tôn dáng đó sang phòng anh ta uốn éo một vòng, đảm bảo giật gì cũng hết cho xem!”

“... Tạm biệt.”

Từ Nhà Giảng đến lộ Sơn đi xe mất hai giờ, nói nhanh cũng không nhanh, chậm cũng không chậm.

Ra khỏi đường cao tốc là đến ngay vùng ngoại ô Lộ thành, nơi tổ chức thi đấu là trung tâm thể thao, khách sạn cũng ở gần trung tâm ấy. Đến gần trưa xe cộ qua lại nườm nượp đổ vào trung tâm thành phố, ba chiếc xe lục tục dừng lại trước khách sạn, nhân viên khách sạn ra hỗ trợ mọi người xách hành lý từ trên xe, hướng dẫn tài xế vào nơi đỗ xe, dẫn đoàn người đến quầy lễ tân làm thủ tục nhận phòng.

Anh Trác đã từng làm trưởng đoàn cho rất nhiều đội nên kinh nghiệm đã tương đối, sắp xếp rất hợp lý.

Anh Trác nói: “Gia Diễn, anh mượn chứng minh nhân dân một chút.”

Từ Gia Diễn ngồi ở trên ghế sofa ở đại sảnh, sau đó móc bóp trong túi, lấy chứng minh nhân dân đưa cho anh Trác.

“Những người còn lại cũng lấy thẻ chứng minh ra nào, Thiên Vi với Tô Trần chung một phòng, hai đứa cũng đưa chứng minh cho anh nhé.”

Mọi người làm xong thủ tục liền đi nhận phòng.

Đoàn người kéo hành lý lên lầu sáu.

Từ Gia Diễn một mình phòng, những người còn lại đều là hai hoặc ba người một phòng.

Anh ở phòng 606, Tô Trần và Thịnh Thiên Vi là số lẻ 617, vừa vặn ở đối diện nhau.

Tô Trần nhìn anh mở cửa, mang hành lý vào, một câu cũng không thêm nói với cô.

Trưởng đoàn để mọi người đi cất hành lý xong lại dẫn đến nhà hàng cunea khách sạn ở lầu hai ăn, nói xong quay đầu giải thích với hai cô gái: “Trước kia Lộc thành từng tổ chức một trận đấu solo LOL quy mô lớn, tuyển thủ eSport lần đó cũng ở tại khách sạn này, mọi người chú ý chút thông tin liên hệ với khách sạn để về sau còn sử dụng. Chiều nay mọi người nghỉ ngơi một buổi, sáng sớm mai mới đến trung tâm thể thao.”

Lúc ăn cơm trưa, Tô Trần cũng không thấy Từ Gia Diễn, hỏi Đại Minh mới biết được, xương cổ anh lại đau, không muốn ăn cơm.

Tô Trần lừa vội hai miếng cơm, nói trước một tiếng với Thịnh Thiên Vi, sau đó vội vàng về phòng lục miếng dán cổ ra.

Cửa phòng 606 đóng chặt.

Cô gõ, không có người trả lời.

Cô cúi người xuống, áp tai vào cửa nghe ngóng, bên trong là một mảnh yên tĩnh.

Cô lại gõ gõ thêm mấy cái.

Vài giây sau có tiếng bước chân tiến lại.

Tô Trần không biết sao có chút căng thẳng.

Một giây sau, cánh cửa “Lạch cạch” hé ra.

Người bên trong đã mở cửa phòng.

Nhiệt độ bên trong rất cao, trong chớp mắt cửa mở, không khí ẩm áp bên trong tràn ra.

Người ở trong đầu tóc bù xù, đỉnh đầu xù thành một cái chòm, lại mặc một cái áo T-shirt, hai tay anh khoanh trước ngực, dựa vào cửa, từ trên cao nhìn cô, “Chuyện gì?”

Cô cúi đầu nói: “Em vào được không?”

Từ Gia Diễn cười: “Muốn vào à?”

“Dạ.”

Anh nhìn cô chằm chằm, dùng đầu lưỡi chọt chọt vào má, mấy giây sau, nghiêng người sang một bên nhường đường cho cô đi vào.

Tô Trần đi vào, được hệ thống sưởi bao phủ một làn gió ấm.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, trên giường đã rơi mù một đống đồ, máy tính, quần áo, những thứ linh tinh lang tang đều là đồ của anh.

Cảm giác khi đang nhìn vào thế giới của anh, cả một ánh mắt cô cũng không biết nên đặt vào nơi nào, cô chút lúng túng đứng cạnh.

Từ Gia Diễn thoả mãn tựa vào tường ở lối đi, vẫn nhìn cô chằm chằm

“Nghe Đại Minh nói xương cổ anh lại đau nữa, em mang cái này qua cho anh, dán lên đi, nghe nói có thể ngừng cơn đau, rất hữu hiệu đó.”

Anh không nói lời nào, nhìn chằm chằm cô, đột nhiên cười một cái,

“Tô Trần.”

Lần đầu tiên, anh thể nhưng lại không gọi cô là cúc vạn thọ.

“Dạ.” Cô đáp lại.

“Tổng Bách Ngôn theo đuổi em à?”

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

CHUYỆN NGŨ: THƯỢNG QUAN SA HY

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

~~~~~*~~~~~

Tô Trần nghĩ rằng mình đã nghe lầm. Cái tên Tống Bách Ngôn này cô nghĩ một lúc lâu mới nhớ ra.

Tống Bách Ngôn đang theo đuổi cô?

Tại sao cô không biết cái gì hết vậy?

Từ Gia Diễn khoanh tay, nghiêng người dựa trên hành lang, ánh mắt nhân nhợt giống như người vừa mới hỏi những câu kia không phải là anh vậy.

Tô Trần kéo dài thanh âm hết sức vô tội nói “Không có mà —— ”

Từ Gia Diễn giữu cọt cong khỏe miệng, bàn tay buông xuống để vào trong túi quần, đổi tư thế khác dựa lưng vào tường, nhướng mày nói: “Không phải tối hôm qua còn hẹn nhau gặp mặt à?”

“Ồ?” Tô Trần nhẹ nhàng phát ra một tiếng, ánh mắt kì lạ nhìn chăm chăm anh, giống như cô vừa phát hiện một đại lục mới.

Từ Gia Diễn bị cô nhìn như vậy thì chột dạ, theo bản năng nghiêng người cầm một hộp thuốc lá ở trong chiếc tủ phía đối diện, rút một điếu thuốc ngậm vào trong miệng, ánh mắt quét khắp nơi.

“Anh tìm cái này?” Cô gái cầm trong chiếc bật lửa màu đen làm bằng kim loại.

Từ Gia Diễn đưa tay tới bị cô né đi.

Bàn tay ngừng giữa không trung, anh bắt đầu dĩ cười, sau đó xoay qua chỗ khác, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô chăm chăm, hạ thấp thanh âm, “Em đừng làm loạn.”

Kéo rèm cửa sổ lại, căn phòng trở nên mờ tối, chỉ có chút ánh sáng lơ mờ của hai ngọn đèn trên tường.

Hai người nói nhỏ cười yếu ớt, giống như đang tâm tình.

Trong lòng Tô Trần căng thẳng, ánh mắt xinh đẹp lại nhìn anh chăm chăm, miệng nhếch lên: “Anh ghen.”

Anh cười một cái không đáp lời, bàn tay đưa tới lần nữa bị cô né tránh. Cô đem bật lửa nắm kĩ trong tay rồi giấu ra phía sau.

Ánh mắt Từ Gia Diễn mang ý cảnh cáo nhìn cô.

Trong lòng Tô Trần vui vẻ, nhìn biểu hiện của anh từ tối hôm qua đến giờ thì tám phần là ghen rồi, thế nên cô cười cười nhìn anh: “Tối hôm qua anh ấy xin số điện thoại của em”

Anh bỗng nhiên thu lại nụ cười, khỏe miệng mím lại thành một đường thẳng, “Em cho?”

Cô gật đầu, “Cho chứ ạ. Dù sao anh ấy cũng là bạn của Trầm tổng, cũng phải cho chút mặt mũi chứ. Hơn nữa, anh ấy còn nói mới về nước nên không có bạn bè gì, chỉ muốn làm bạn với em. Anh ấy còn làm bộ mặt đáng thương, không đồng ý cũng không tốt lắm...”

“Em đồng ý làm bạn anh ta?”

”Ừ.”

Từ Gia Diễn cười lạnh, một tay bỏ vào trong túi, đem điếu thuốc đang ngậm trong miệng ra cầm trên tay, ánh mắt kiên định nhìn cô chăm chăm, môi mím lại rồi gật đầu một cái.

Một giây sau thì không nhìn cô nữa, bước mấy bước vượt cô rồi ngồi lên sô pha, mở ti vi.

Tô Trần cũng đi theo, ngồi xuống bên cạnh anh. Anh mặc một cái áo ngắn tay, bắp tay mạnh mẽ có lực. Cô nhích lại gần anh cảm nhận nhiệt độ cơ thể

và sức hấp dẫn trên người anh, tùy tiện nhìn đôi gò má, trái tim loạn nhịp như nai con lạc đường.

Cô gọi anh: “Từ Gia Diễn.”

Anh không động đậy, không thèm để ý cô.

Cô lại lấy cùi chỏ đẩy anh một cái, anh tỉnh bơ nhích sang bên cạnh nửa tắc kéo dần khoảng cách giữa hai người.

Ấm áp bỗng nhiên biến mất, cô nhích lại gần anh, còn gần hơn lúc nãy nữa, không có một kẽ hở nào.

Anh xê dịch thân mình.

Cô cũng làm theo.

...

Hai người cứ như vậy em đến anh đi, đến khi Từ Gia Diễn đã dịch đến thành ghế, không thể xê dịch được nữa. Anh chậm chạp đứng dậy, cũng không nhìn cô, đi một mạch đến bàn làm việc, mở máy tính, người ngồi lên ghế, lười biếng đưa bàn tay ra sau xoa xoa cổ, chờ máy tính lên nguồn.

Tô Trần thờ dãi, đứng dậy, “Được rồi, không giỡn nữa.” Vừa nói, đem túi đựng miếng dán cổ xé ra, đi đến chỗ anh.

“Em giúp anh dán cái này, sẽ đỡ đau hơn trước, ngồi lâu cũng sẽ thoải mái hơn.”

Từ Gia Diễn rút cuộc cũng liếc nhìn cô một cái, nhếch mi lạnh lùng nói: “Không cần.”

Tô Trần không thèm để ý anh vừa nói gì, đi vòng qua bàn đến bên người anh, bắt kê ba bảy hai một, bàn tay giữ sau ót anh đẩy về phía trước, ý định để anh cúi đầu xuống “Không dán sẽ đau cả đời đó!”

Từ Gia Diễn theo phản xạ cầm tay cô, mũi chân để dưới góc bàn, cánh tay dùng sức đẩy về phía trước, ghế làm việc xê dịch nửa tắc, tạo thành một khe hở với mặt bàn. Cô bị kéo vào khe hở kia, mông đụng vào góc bàn, đau chết đi, thiếu chút nữa đã rớt nước mắt.

Anh buông tay, cả người ngã trên ghế, phanh chân, hai cánh tay ôm cô lại, ngẩng đầu nhú mi nhìn cô.

Tô Trần bị đụng không không nhẹ, mông rất đau. Vốn muốn đưa tay đi xoa, lại thấy anh nhìn mình, ngại ngần không dám nên chỉ có thể cắn môi chịu đựng, vành mắt bỗng chốc đỏ hồng.

Thấy Tô Trần âm thầm chịu đựng không dám làm gì, Từ Gia Diễn cũng biết mình ra tay hơi nặng. Tư thế không thay đổi, ánh mắt anh di chuyển xuống nhìn chằm chằm chỗ kia, dùng chiếc cằm chỉ chỉ. “Bị đụng vào?”

Cô đỏ mặt cắn môi gật đầu, “Cái bàn này thật cứng.”

Anh nhin cười nói, “Anh giúp em xoa bóp?”

Ánh mắt ngạc nhiên nhìn anh, vô cùng mừng rỡ “Thật hả anh?”

“Em nghĩ hay nhỉ?..”

Cô biết điều không nhắc lại.

Hai người vẫn duy trì tư thế đó, anh ngồi trên ghế mở rộng chân, cô đứng bị anh ôm vào giữa.

Hai người anh nhìn em, em nhìn anh một lúc...

Không ai nói lời nào, anh không nói, cô cũng không nói.

Mấy giây sau...

Không biết là cô không đủ kiên nhẫn,

Hay là cô còn trẻ tuổi, không thể chịu được cảm giác bị người đàn ông mình thích nhìn chằm chằm.

Nhìn một lúc,

Nai con bị lạc đường lâu hơn, tim đập nhanh hơn, tâm hoảng ý loạn, cô bỗng chốc muốn hôn anh.

Cô mở mắt, nghiêm mặt thở ra một hơi, bàn tay theo thói quen quạt quạt mấy cái muốn làm lòng mình bình tĩnh lại.

Nửa giây sau, vẫn không ổn, cô không quên được chuyện này.

“Để em dán cho anh đi mà! Em mang theo hơn nửa hộp, xách nó làm tay cũng đỡ rồi..”

Một người đàn ông, có đánh chết cũng sẽ không đứng trước mặt phụ nữ thừa nhận thân thể mình không ổn.

Thân thể anh thì chính anh rõ ràng nhất, vài năm trước đã có vấn đề rồi. Nhưng mấy năm nay lại khác, chỉ chú trọng rèn luyện, thời gian ngồi trước máy tính không lâu như trước nữa nên đã tốt hơn nhiều. Chỉ có thỉnh thoảng không nghỉ ngơi tốt hoặc tư thế ngủ không tốt mới đau một chút thôi. Mà cái đau này cũng bình thường thôi mà, thể nhưng ánh mắt của cô gái trước mắt này, rất giống kiểu bất cứ lúc nào anh cũng có thể chết vậy...

Không biết mấy người Đại Minh nói với cô bao nhiêu nữa nhưng chắc anh cần phải giải thích với cô một chút.

“Chuyện xương cổ của anh không ổn này...”

Cô cho rằng sĩ diện của đàn ông rất cao nên cướp lời anh, nói: “Anh yên tâm, em sẽ không nói bậy bạ ra ngoài đâu.”

Từ Gia Diễn liếc mắt, “Anh muốn hỏi em, chuyện này ai nói cho em biết?”

“Không ai nói hết, cái này tự em biết được.”

Lúc này khí thế trở nên nghiêm túc, “Không cần giấu, em nói thật đi.”

“Ngày đó anh nói chuyện điện thoại với Mạnh Thần, em vừa vặn nghe được.”

Từ Gia Diễn hơi gật đầu, rất tốt, Mạnh Thần, sau đó nhìn về phía cô: “Sợ anh chết?”

Cô gật đầu.

“Tại sao?”

“...”

“Thích anh?” Anh lười biếng nằm trên ghế nhướng mày hỏi cô. Lúc anh hỏi câu này, giọng nói còn mang theo ý cười sâu xa, giống như đang chế giễu cô, tại sao lại thích người như anh chứ?

“...”

Anh thu chân lại, cả người chậm rãi đứng lên, lập tức từ ngừng mặt nhìn cô liền biến thành cúi đầu nhìn xuống, nói được lời như vậy mới có ưu thế của đàn ông.

Từ Gia Diễn kẻ sát người cô, đem cô đặt vào khoảng trống giữa anh và cái bàn, lồng ngực khỏe mạnh cứng rắn hơi nghiêng về phía trước. Anh khom người, cúi người, bàn tay dọc theo cạnh bàn ôm cô vào trong ngực rồi cúi đầu nhìn “Không nói hử?”

Muốn cô nói cái gì vậy chứ?

Đầu lưỡi của Tô Trần cứng lại, ngàn lần không thể nói!

Anh nhích lại gần hơn, chất giọng trầm thấp muốn mạng người vang lên bên tai cô hỏi thêm một lần, “Vì sao lại thích anh?”

“...”

Cô sắp đứng không vững nữa rồi...

Cho nên, đàn ông bình thường căn bản là lười chơi với bạn.

Nếu như thật sự động tay động chân với bạn rồi thì bạn sớm bị thất bại thôi, làm gì còn sức mà làm bộ này nọ chứ...

Anh ngồi dậy, không còn hùng hổ dọa người như lúc nãy, kéo dần khoảng cách giữa hai người.

“Em thích Pot hay thích Từ Gia Diễn?”

“Cũng... Đều thích.”

Anh nhếch mí, “Thích ai hơn?”

Tô Trần chống lại ánh mắt của anh, kiên định nói: “Từ Gia Diễn.”

Anh nhướng mày, hiển nhiên rất thích đáp án này.

Tô Trần nhìn chăm chăm ánh mắt của anh, trong mắt một mảnh đen trong veo phát sáng, vẻ mặt cô thành thật nói:

“Một ngày nào đó anh không còn là Pot nữa, anh không thể thi đấu tranh tài với người ta, anh không còn là người hùng trong mắt người ta nhưng vĩnh viễn là Từ Gia Diễn mà em thích.”

Nói xong, Tô Trần tự cổ vũ cho bản thân rồi ngược mặt hôn anh.

Giống như đang bày tỏ thái độ với người ta, đây chính là tình yêu.

Ba lần hôn môi đều là cô chủ động.

Hai người đứng gần như vậy, đối với cô chính là một loại cảm dỗ. Kì thực, lúc cô nói câu đó ánh mắt chẳng hề nhìn chỗ khác mà tầm mắt cô đã chăm chăm nhìn đôi môi của anh rồi.

Tô Trần đưa tay ra phía tay ôm cổ anh, kiễng chân lên, ngậm môi anh, từng chút từng chút khề mút hôn lên.

Cô cũng chẳng có phương pháp hôn môi gì, đầu tiên là mút, sau đó thì cắn.

Đầu tiên là nhẹ nhàng ngậm cánh môi trên mong mỏng của anh, cô khó khăn liếm nhẹ, dần dần dùng sức, mút một cái. Hai tay cô chậm rãi trượt vào trong đầu tóc đen nhánh của anh, đầu ngón tay phía sau ót anh vuốt nhẹ mấy lần. Cô hôn không hề lưu loát, cũng không biết phải lấy hơi. Lúc không thể thở được thì đành chuyển chiến trận khỏi đôi môi của anh, cô hôn mấy cái, sau đó lại len lén hô hấp rồi hôn lên gò má, chóp mũi, cuối cùng trở lại đôi môi của anh.

Anh không đẩy cô cũng không hôn lại cô.

Tay cũng rũ xuống một bên.

Cô hôn một môi nghiêng đầu trên cổ anh thờ hờn hển, từng chút từng chút một. Tiếng hít thở còn nhẹ hơn mèo.

Một lúc sau ngẩng đầu nhìn anh.

Từ Gia Diễn đang quan sát cô, cô đỏ mặt tức giận nói: “Anh nhắm mắt lại ngay!.”

Anh thật sự nghe lời nhắm mắt lại.

Ý là cô muốn hôn thế nào thì tùy?

Lông mi thật là dài.

Ngũ quan cũng thật đẹp mắt...

Tô Trần dứt khoát đặt móng ngồi lên bàn đọc sách, tay treo trên cổ anh. Cô nhìn gương mặt trước mắt, ngừng thở, nuốt một tiếng nói, một lần nữa hôn lên.

Đầu tiên là môi... Gò má... Chóp mũi... Mi mắt... Sau đó là lỗ tai rồi dần dần đi xuống yết hầu ở cổ họng anh. Ngừng một chút, Từ Gia Diễn nghe được cô lại nuốt xuống một cái rồi nhẹ nhàng ngậm lại.

Nháy mắt vừa ngậm vào trong lòng Tô Trần run rẩy, ngay cả đôi môi cũng run nhẹ.

Giống như càng lúc càng không thể dừng lại được nữa vậy.

Cả người cô nóng rực.

Từ Gia Diễn kêu tên cô một lần nữa, ý đồ muốn cô tỉnh táo lại: “Tô Trần?”

Tô Trần đang dừng lại ở nơi đó, ôm cổ anh, tiếp tục hôn môi, tự nhiên lại như bùng cháy, khẩn cấp muốn mở miệng anh ra. Hôn đến cuối cùng, cô nóng nảy, vành mắt đỏ lên, nhỏ giọng kêu tên anh:

“Từ Gia Diễn.”

“Ừ?” Anh lạnh nhạt đáp lời.

Tô Trần đang nâng mặt anh, nghe vậy thì chậm rãi dừng lại, từng chút rời khỏi đôi môi anh, nhìn ánh mắt của anh hỏi, “Anh mới suy nghĩ việc gì vậy?”

“Muốn biết hả?”

Tô Trần gật đầu.

Anh kéo bàn tay của cô đang ở trên cổ xuống, sau đó vỗ vỗ sau ót cô, rồi cuộc vẫn không muốn nói thật.

“Anh đang nghĩ đến chuyện thi đấu.”

Nói thật thì, là nghĩ đến cả cô và trận đấu.

Trong khung cảnh tràn ngập tình ý như thế, cô liên tục hôn anh mà anh lại nói anh đang nghĩ đến chuyện thi đấu? Là phụ nữ thì cũng phải tức giận đúng không?

Tô Trần đẩy anh ra, đứng dậy, “Vậy anh tiếp tục suy nghĩ việc của anh đi. Em nhất định là bị điên rồi mới lo lắng anh bị đau sẽ không ngủ được.”

Từ Gia Diễn kéo tay cô lại “Giận rồi hả?”

Tô Trần gỡ bàn tay của anh ra, “Không có. Nếu chỉ vì việc này mà giận thì em sớm bị anh làm tức chết rồi.”

Từ Gia Diễn một lần nữa đè cô trên bàn, cả người đem cô ôm lại vào lồng ngực cứng rắn, cô có muốn động đậy cũng không được, “Em muốn nghe lời anh nói không?”

Tô Trần bị anh ôm trong ngực thì lập tức ngoan ngoãn, cúi đầu dính sát anh không nhúc nhích.

Tay anh đặt vào phía sau cái ót của cô khiến cô phải ngẩng mặt lên.

Tô Trần không nhìn anh, rũ mắt, “Anh nói đi —— ”

Anh cười khề, nói: “Em nhìn anh.”

Tô Trần nghe lời nâng mí mắt lên nhìn anh.

“Nói thật, tại em xuất hiện quá bất ngờ nên anh còn chưa suy nghĩ xong.”

“...”

“Trận chung kết CPL sắp tới rồi, anh cũng không có thời gian để nói những chuyện khác. Đêm đó, em nói lúc anh đi thi đấu thì để em đi cùng, lúc về nhà thì anh mới hỏi hặn, thi đấu ở nước ngoài mang theo con gái làm gì chứ... Nếu như có chuyện gì xảy ra, những đội viên khác sẽ nghĩ em như thế nào? Đến lúc đó ăn ở cùng một đám đàn ông sẽ thành một vấn đề lớn, nhưng mà anh vẫn đồng ý, anh chỉ sợ mình không đồng ý thì em lại khóc.”

“...”

“Trước kia cũng nói qua với em rồi, anh không thích có bạn gái bởi vì thấy họ phiền toái thôi.”

Cô nhỏ giọng thăm thò: “Vậy mà trước đây anh còn có bạn gái...”

“Đó là bất ngờ thôi. Rảnh rồi sẽ giải thích em nghe, bây giờ nói đến vấn đề của chúng ta.”

“Dạ.” Cô cúi đầu xuống.

“Trừ việc ngoài ý muốn đó ra thì anh thật sự chưa từng chân chính có một người bạn gái, cũng không tiếp xúc quá nhiều với phụ nữ. Thậm chí anh cũng không biết sở thích của mấy cô gái trẻ, anh cũng không có thời gian đi dạo phố, xem phim, mua sắm với em. Ngoại trừ cái tên Pot này ra, anh cũng chẳng còn cái gì, có lẽ anh vẫn là một tên khốn kiếp, tính tình lại không tốt, càng không phải là một thằng bạn trai đúng tiêu chuẩn.”

“...”

...

Có người gõ cửa phòng.

Từ Gia Diễn nhìn ra ngoài cửa, sau đó vỗ vỗ cái ót của cô, “Em chờ anh một chút.”

Anh đi mở cửa.

Tô Trần bắt đầu sửa sang lại quần áo, thật đúng là giống như chuyện như vậy.

Đại Minh đứng ngoài cửa, cầm một túi quà vặt đưa cho anh, y hết như đang hiến tặng trâu bảo: “Lão đại, anh không đi ăn cơm hả?

Từ Gia Diễn cầm đầu, không vui nói: “Đến vì việc này?”

“Em đi dạo với Mạnh Thần thì phát hiện bên Lộc Thành có cái trò chơi mới khá vui, buổi tối đi chứ anh?”

Từ Gia Diễn: “Còn gì nữa không?”

“Không có.”

“Vậy thì cậu về phòng đi..”

“Lão đại anh thấy phiền phức sao?”

“Ừ.”

“Được rồi, vậy em tìm Mạnh Thần cùng đi vậy.”

Đáp lại cậu chính là, ba một tiếng, cửa đóng lại.

Lúc Từ Gia Diễn xoay người thì Tô Trần đã đứng ngay sau lưng anh, “Em hiểu ý anh rồi, không còn chuyện gì khác thì em đi trước đây.”

Từ Gia Diễn kinh ngạc, “Em biết thật?”

Anh mới nói sơ sơ xong, còn chưa kịp nói thêm cái gì, chỉ như vậy mà cô đã hiểu được?

”Dạ.” Cô gật đầu.

Lợi hại thật! Ngộ tính cũng cao ghê...

Vừa có ý định đưa tay xoa xoa đầu tóc cô thì cô nhích sang một bên né tránh: “Em muốn đi về, anh mở cửa đi.”

Phải, biết cái shit ấy!!!!

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

CHUYỆN NGŨ: RÙA

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

“Tô Trần.”

Từ Gia Diễn gọi cô một tiếng.

Bỗng nhiên cô đi về phía trước, dùng bả vai xô anh một cái sau đó chạy ra ngoài.

Lúc này cô cho rằng, anh muốn từ chối cô một cách thật rõ ràng, trước hết cô nên trốn về phòng của mình.

Từ gia Diễn bị cô xô vào tường, dùng tay chống đỡ bên dưới, cắn răng xoa nhẹ ngực. Không phải cô nói thích anh sao? Ra tay cũng thật nặng.

Vừa muốn gọi cô ở lại, cô đã đóng cửa một cái thật mạnh “rầm” không một chút lưu luyến nào.

Đại Minh đứng ở cửa xem mà ngây người.

Anh vừa mới mang đồ ăn vặt từ nhà hàng xóm trở về đã nhìn thấy một cô gái từ phòng lão đại chạy ra, giống hệt như trong phim truyền hình, cô gái vừa chạy vừa lau nước mắt, có thể đoán được rốt cuộc bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Lão đại hẳn là chưa đến mức đó chứ—

Bầu không khí bỗng trở nên khó xử, lão đại chắc hẳn không muốn người khác nhìn thấy, Đại Minh lấy túi đựng một ít đồ ăn vặt lên che, làm như cái gì cũng chưa nhìn thấy, nhưng lão đại đã nhìn thấy, hu hu hu, thật sự anh không nhìn thấy bất cứ cái gì—

Ánh mắt lão đại thật sắc nhọn, quá lạnh nhạt!

Từ Gia Diễn ngoắc ngoắc tay với anh, Đại minh bèn cầm túi đồ ăn vặt đi sang.

“Ăn ngon không?”

Đại Minh run rẩy nói: “cũng...được.”

Từ Gia Diễn lạnh nhạt liếc anh một cái, xoa xoa cái cổ, nói: “Cậu vừa nói trò chơi ở phòng nào?”

Đại Minh đột nhiên ngẩng đầu lên.

Anh không kiên nhẫn, nói: “Lúc này chẳng phải cậu nói có phòng trò chơi sao?”

“Có, ở phòng bên cạnh” Đại Minh chỉ tay ra ngoài. Em với Mạnh Mạnh Thần vừa đi kiểm tra, có rất nhiều đồ ăn.

Đại Minh vừa nói vừa quan sát vẻ mặt lão đại, chỉ thấy Từ gia Diễn khoác tay lên trên gáy, hất hàm nói: “Bên trong có thú bông không?”

Đại Minh một lần nữa nghi ngờ xem tai mình có nghe nhầm không, lão đại tự nhiên muốn tìm thú bông? Anh không thể tin nổi, dùng tay để ra hiệu một chút, hỏi: “Anh nói cho em biết thú bông như thế nào cơ?”

Từ Gia Diễn không thèm để ý đến cậu ta “Nếu không thì sao?”

Đại Minh nghiêng đầu nhớ lại, chắc chắn nói: “Có ạ, rất nhiều, xếp thành hàng cơ.”

Từ Gia Diễn gật đầu, bỏ tay đang đặt trên cổ xuống, vỗ vỗ vai anh rồi lại cho tay vào túi quần: “Vậy buổi tối cậu cũng tổ chức một trò chơi như vậy, gọi tô Trần và mấy cô gái khác nữa.”

Đại Minh không hiểu, tổ chức cho mọi người đi gặp thú bông?

Anh đứng ngây người một lúc, lão đại đã trở về phòng.

Đóng cửa trong nháy mắt, Từ Gia Diễn sờ sờ mũi, gặp thú bông hẳn là có thể đỡ cô vui vẻ?

...

Năm giờ, ăn cơm tối.

Tô Trần không xuống, Thịnh Thiên Vi đi ăn cùng cả đội. Mọi người thấy kì lạ, hai cô bình thường gắn bó như keo sơn, muốn tách ra cũng không tách được, vì vậy liền trêu chọc: “Đưa nhỏ sinh đôi đâu, tại sao không cùng xuống?”

Thịnh Thiên Vi gắp cơm trong bát, mơ hồ nói: “Cô ấy không ăn, giảm cân.”

Đang nói, Đại Minh và Mạnh Thần đi từ trên tầng xuống, Mạnh Thần chen vào hỏi: “Ai không ăn cơ?”

Thịnh Thiên Vi không ngẩng đầu, cướp mấy miếng thịt kho tàu trong bát của anh Trác, nhai vài miếng, nói: “Tô Trần ý, cô ấy giảm cân.”

Mấy người đi tới lấy cơm, ngồi luôn xuống, Mạnh Thần vừa khéo ngồi ngay sau lưng Thịnh Thiên Vi, anh ngẩng mặt nhìn cô ở bàn tiệc đứng, trêu chọc nói: “Cô ấy gầy như vậy rồi mà còn giảm? Sao cô không linh ngộ được gì chứ?”

Thịnh Thiên Vi vừa cắn miếng thịt kho tàu thứ nhất, nghe thấy câu này tức giận đến trợn mắt, cố gắng nuốt vào, quay đầu lại mắng anh: “Tôi...hừ! Tôi không giảm thì liên quan gì tới anh?”

Từ Gia Diễn là người cuối cùng đi xuống, bụng đĩa thức ăn ngồi ngồi xuống chỗ đối diện với Mạnh Thần, ăn cơm không nói một tiếng nào.

Đại Minh vội vàng hòa giải: “Tô Trần là gầy đẹp, Thiên Vi cũng đẹp.”

“Vẫn là anh Đại Minh có mắt nhìn.”

Đại Minh cười nói: “Ăn nhanh lên, lão đại nói ăn xong mời chúng ta đến phòng trò chơi, đúng không lão đại.”

Từ Gia Diễn ừ một tiếng, không ngẩng đầu, nghiêm túc ăn cơm.

Thịnh Thiên Vi nói: “Có cần gọi Tô Trần không?”

Lúc này anh mới ngẩng đầu nhìn sang “Cô ấy làm sao?”

“Không biết nữa, hôm nay nói không ăn cơm cũng không ra khỏi phòng, ở trong phòng ôm máy tính, không biết viết cái gì nữa.”

Từ Gia Diễn: “Cô ấy còn chưa ăn cơm?”

“Cô ấy giảm cân.” Thịnh Thiên Vi nói chi tiết.

Từ Gia Diễn nhìn chăm chăm bàn tiệc đứng, im lặng một lát.

Đại Minh dè dặt hỏi: “Có cần đi lên gọi cô ấy không?”

“Không cần, các cậu ăn com trước đi, tôi đi hút điếu thuốc.”

“Anh ăn xong rồi sao?”

“Ừ.”

Từ Gia Diễn đứng dậy đi ra, bầu không khí trở lại như lúc đầu, một mảng đùa giỡn.

...

Từ Gia Diễn ở trong phòng hút 3 điếu thuốc, không dừng lại, một điếu rồi lại một điếu, không bật đèn, chỉ có đốm ánh sáng nhỏ ở đầu ngón tay. Hút xong điếu cuối cùng, anh đứng lên, cầm lấu áo khoác trên ghế sa lon mặc vào, kéo khóa lên sau đó đi sang gõ cửa phòng 617.

“Tô Trần.” anh gõ hai tiếng.

...

“Mở cửa.”

Không mở cửa, cũng chẳng có chút động tĩnh nào.

Tô Trần đang đeo tai nghe viết một chút, căn bản là không nghe thấy gì, lúc bài hát truyền hình kết thúc, nhạc tắt, không gian yên tĩnh mấy giây, lúc này cô mới nghe thấy lảng lảng có tiếng động, cho rằng Thịnh Thiên Vi ăn com xong trở lại.

Vừa mở cửa ra đã nghe thấy Từ Gia Diễn đang nói linh tinh cùng một cô phục vụ: “Làm phiền cô mở cửa giúp tôi, bên trong có người của đội tôi, có thể không ăn com tối nên đã té xỉu.”

Phục vụ nửa tin nửa ngờ nhìn anh.

Anh lấy ví tiền trong túi áo khoác ra, đưa thẻ căn cước cho cô, nói mình là người đứng đắn: “Tôi là đội trưởng của bọn họ, phải chịu trách nhiệm về sự an toàn của họ.”

Lúc Tô Trần ra mở cửa, anh nhìn sang, lấy lại thẻ căn cước cất vào ví tiền, bình tĩnh nói: “Không cần, cảm ơn.”

Nói xong xoay người đi về phía cô.

Tô Trần ra về muốn đóng cửa lại bị anh dùng một tay chặn lại, đẩy một cái, cuối cùng là vẫn không bằng sức lực của con trai, mắt nhìn thấy cửa sắp bị anh đẩy ra, Tô Trần cúi đầu, kéo tay áo anh lên, nhắm thẳng cánh tay anh mà cắn.

“A”. Từ Gia Diễn cố gắng nhịn đau, cúi xuống nói: “Em cầm tinh con chó à?”

Nghe anh nói vậy, cô lại càng cắn mạnh hơn, dùng răng mèo của cô ra sức cắn, Từ Gia Diễn thấy đau nhưng vẫn không đẩy cô ra, để yên cho cô cắn.

Thấy anh không phản kháng, Tô Trần cảm thấy không còn chút sức nào, thả lỏng miệng, thấy trên cánh tay anh nổi gân xanh, một hàng dấu răng nghiêm chỉnh hiện lên, lõm vào rất sâu, lại còn dính cả nước miếng.

Từ Gia Diễn nhìn chăm chăm dấu răng kia một lúc lâu, ngẩng đầu nhìn cô, cười đến cả lợ phát phờ: “Hết giận chưa?”

Cô không trả lời, xoay người rút tờ giấy trong tủ bên cạnh đưa cho anh.

Anh cũng đi vào trong, dùng chân vạch lên cửa, cầm lấy khăn giấy lau qua loa vài cái trên tay, sau đó gơ cánh tay về phía cô, cúi người xuống, đối diện với ánh mắt của cô, nhẹ giọng nói: “Có tính là em đang đánh dấu không?”

Tô Trần sùng sốt, cảm thấy mình không có đủ khả năng để lý giải hết ý tứ trong lời nói của anh.

“Có ý gì?”

Anh cười nhẹ một tiếng, phía đuôi lông mày đều mang dáng vẻ trêu chọc: “Không hiểu ký hiệu này có ý gì sao?”

Cô hiểu nha, nhưng không biết ý nghĩa đó có giống ý nghĩa mà cô hiểu không.

“Anh nói là..”

Từ Gia Diễn đột nhiên duỗi tay ra véo mũi cô, khẽ nói: “Không nói trước được, đợi sau khi thi đấu xong sẽ nói cho em biết, khoảng thời gian này tương đối bận rộn, có thể sẽ không quan tâm tới em được.”

“... được.”

Rất lâu sau cô gật đầu nhẹ một cái.”

Anh bỏ tay xuống, chuyển sang xoa nhẹ tóc cô, dỗi dành nói: “ừ, ngoan.”

Lúc quay đầu, liếc mắt nhìn qua thấy máy tính để trên bàn, mở ra trang văn bản word, cả màn hình chỉ chít chữ, anh không nhận được khom lưng xem “Đang viết gì vậy?”

Tô Trần bị lời nói của anh đánh thức, hoàn toàn quên mất sự việc vừa xảy ra, xoay qua chỗ khác, nhanh tay nhanh mắt gấp lại máy tính “đùng” một cái, tốc độ nhanh đến nỗi Từ Gia Diễn phải kinh sợ nhìn cô.

“Không có gì, một phần báo cáo công tác thôi.”

Từ Gia Diễn cũng không thật sự chú ý, cảm thấy cô gái nhỏ này có rất nhiều bí mật, cái này không cho xem, cái kia cũng không cho nhìn, cười nhẹ một tiếng “Có đói bụng không?”

Vừa hỏi xong, di động kêu lên. Ở bên kia Đại Minh hỏi anh lúc nào thì đến phòng trò chơi.

Từ Gia Diễn cúi đầu nhìn cô gái trước mặt “Các cậu chơi trước đi, một chút nữa tôi sẽ về.”

“Được rồi.” Đại Minh cúp máy, dẫn một nhóm người đã không thể chờ đợi thêm được nữa sang phòng bên, bắt đầu trò chơi.

Anh cất điện thoại, hỏi lại cô một lần nữa: “Có đói bụng không?”

Cô mở to đôi mắt lấp lánh nhìn anh: “Đội trưởng, anh muốn dẫn em đi ăn?”

“Em ăn không?”

“... ăn.”

Anh lại cười, xoay người đi ra ngoài “Vậy thì đi lên với tôi.”

...

Quả thực nhà ăn cách khách sạn cũng không xa, ở ngõ nhỏ 19, ngõ hẻm chật hẹp, hai người một người đi trước một người đi sau. Trời lúc này đã tối, đèn đường sáng rực rỡ, ánh sáng từ trên đầu chiếu xuống làm cho bóng Từ Gia Diễn kéo ra thật dài, Tô Trần đi phía sau anh, dẫm lên bóng anh, chơi tới độ thật vui.

Anh tìm một cửa hàng, là một khu yên tĩnh, ở cửa cũng không đông người.

Hai người đi vào liền có phục vụ ra chào đón, nhìn bọn họ thờ dài: “quý khách, hai người muốn dùng gì?”

Từ Gia Diễn đưa thực đơn cho cô, mình thì bụng chén trà ở trước mặt, uống từ từ, vừa uống vừa nhìn ra phía cửa sổ.

Chỗ này có điểm giống ngõ cổ ở Nhã Giang, cạnh ngõ là một con sông nhỏ, trong suốt, chậm rãi chảy xuôi, ban đêm mặt sông hiện ra ánh sáng, ven sông đèn đường sáng ngời.

Từ Gia Diễn ra hiệu bảo cô nhìn ra bên ngoài: “Lúc này có giống như ở Nhã Giang không?”

Tô Trần nhìn ra bên ngoài, thật là giống, một con kênh đào cổ nhỏ, nhà cổ dựa vào sông mà xây, ngói tường xám trắng, cửa nhà đồ sộ, trên vách tường cửa sổ được chạm trổ tinh xảo, hai bên hiên nhà treo đèn lồng màu đỏ, trong đêm tối sáng lấp lánh.

“Lộc thành còn có một chỗ nữa giống Nhã Giang.” Tô Trần nói.

Anh trái lại có chút bất ngờ: “Em đã tới đây rồi?”

“Ừ.”

“Lộc thành có nơi gọi là Lộc Sơn, cũng đặc biệt như chỗ chúng mình, tất cả đều là núi.”

Anh bật cười khúc khích: “Tất cả đều là núi?”

“Không phải, ở đỉnh núi được đặt một tảng đá hình tròn, đó là nơi một nhà từ thiện vì kỷ niệm dịp anh ấy leo lên cùng vợ mình, sau khi vợ mất vì muốn mang theo cô ấy đi chinh phục các ngọn núi người đó đều mang theo một tảng đá như vậy, ở đây có một tảng như thế, Lộc Sơn có một hòn như vậy, núi

Bắc Tầm cũng có một tảng... còn có rất nhiều...

“Em đều đã đi qua hết?”

Cô gật đầu: “Cũng không ít.”

Anh cong miệng cười: “Em thật nhàn rồi.”

Cô cũng cười, không nói lời nào.

Từ Gia Diễn uống nước, lại hỏi: “Em đi một mình?”

“Ừ, khoảng tầm 2 năm, đi hết một nửa Trung Quốc, có lần xuýt ngã từ trên núi xuống, cũng may đội cứu hộ đến kịp, không thì bây giờ anh cũng không nhìn thấy em ngồi đây rồi.”

Lần đó thực sự rất nguy hiểm, năm đó cô học năm hai, thời gian nghỉ hè, mưa rất lớn, một thị trấn nhỏ ở Bắc Tầm, chặn kín đường núi.

Cô – một cô nhóc mặc bộ áo mưa màu vàng, đeo một cái túi to, vì vậy vút lại đồ ở chỗ tảng đá, cô định ngày thứ hai sẽ đặt vé máy bay quay lại Bắc Tầm, vốn nghĩ nếu thực sự không được sẽ thay đổi kế hoạch, đợi mưa tạnh rồi mới đi.

Kết quả là ở dưới chân núi, hỏi một người mặc áo mưa đi ngang qua, tầm 30 tuổi, nhiệt tình nói cho cô biết đường đã bị chặn, đường nhỏ không bị chặn, nói là giúp cô ra ngoài.

Cô có chút do dự, hỏi ông ta có nguy hiểm không, núi sạt lở, vv...

Người kia nói với cô, đây là mưa rào có sấm chớp, bây giờ không sao, đường cũng sẽ nhanh chóng được khai thông.

Vừa đúng có một trận thi đấu lớn, cô sợ kéo dài đến ngày thứ hai sẽ không kịp cuộc thi kia, vì thế cắn răng đồng ý đi theo người đàn ông kia, kết quả, người đàn ông kia chính là một tên lưu manh, lúc đi đến nửa đường liền cướp điện thoại và ví tiền của cô, còn muốn làm chuyện kia với cô, cô thà chết cũng không chịu, nghĩ nếu ngã từ trên núi xuống, như vậy là xong chuyện.

Ai ngờ, cô vừa may ngã vào một cái hang.

Người đàn ông kia cũng không phải người xấu, chẳng qua là một người nông dân địa phương, đúng lúc gặp cô ở đó, vốn chỉ muốn chiếm của cô một chút tiện nghi, ai ngờ tính tình cô gái này lại mạnh mẽ như vậy, cứ như vậy mà lăn xuống, cho rằng sẽ xảy ra án mạng, dọa anh ta sợ tè ra quần mà bỏ chạy.

Tô Trần ở trong hang co ro cả một buổi tối, đêm đó vừa lạnh vừa đói, khóc cả một đêm, còn tưởng rằng mình sẽ không sống sót.

Cũng may, sáng sớm ngày thứ hai, đội cứu hộ tìm được cô, cứu từ trong hang ra, quay về cũng không ai hỏi chuyện này, cô đành một mình chịu đựng.

Từ Gia Diễn cầm trong tay một điều thuốc, thỉnh thoảng gõ mép bàn, nhíu mày, không nói một lời.

Tô Trần thấy anh im lặng, bỗng nhiên không có chuyện gì để nói, không biết nên nói gì, cúi đầu bắt đầu ăn cơm, không nói gì nữa.

Tô Trần ăn hai miếng, lại ngẩng lên nhìn anh, không biết đang an ủi ai: “Không sao, mọi chuyện đều đã qua rồi.”

Anh nhìn cô một cái, sau đó cụp mắt: “Ừ.”

Cô lại thật vui vẻ cúi đầu ăn cơm.

Trên đường, Từ Gia Diễn ra ngoài nghe điện thoại, lúc quay lại cô đã ăn xong, lau miệng: “Ăn no rồi?”

Từ Gia Diễn gọi nhân viên phục vụ, thanh toán, sau đó kéo cô ra ngoài.

Mặc dù anh chưa nói, nhưng trong lòng Tô Trần đã đoán được một chút.

Nhưng tay cầm tay, kéo nhau đi có chút ý tứ.

Cô hơi bất mãn liếc anh một cái, Từ Gia Diễn hoàn toàn không phát hiện, nắm cổ tay cô, đi qua con hẻm nhỏ đông người.

Dòng người rất dài, hai người từng chút từng chút đi qua, anh không bỏ tay, nắm tay cô thật chặt.

Lòng bàn tay anh khô ráp dày rộng, anh rất khỏe, đi qua đám người, người khác cao, vẻ mặt lạnh lùng, có không ít cô gái vụng trộm nghiêng mắt nhìn anh, sau đó hâm mộ nhìn Tô Trần.

Tô Trần gọi anh: “Đội một chút.”

Anh dừng lại, quay người hỏi: “Sao vậy?”

Tô Trần giãy khỏi bàn tay của anh, ngay sau đó, nắm lấy tay anh, mười ngón tay đan lấy, giữ chặt, ngược mặt lên, hỏi anh: “Như thế này đi?”

Anh cúi đầu nhìn, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, rất hồ hững: “ừ.”

Tô Trần trong lòng thấy vui, ngón tay mềm mại càng nắm tay anh chặt hơn.

Hai người đi ra khỏi ngõ nhỏ.

Cô rất vui vẻ, thỉnh thoảng chọc chọc lòng bàn tay anh, bị anh nắm chặt: “Đừng lộn xộn.”

...

Lúc hai người đến phòng chơi trò chơi, mới phát hiện ở đây rất rộng, bên trong đã chật kín người, không hề nhìn thấy bóng dáng Đại Minh.

Sau khi bước vào cửa, hai người buông tay nhau ra, Tô Trần lúng túng hỏi: “Bọn họ đâu rồi?”

Từ Gia Diễn xách một giỏ tiền để chơi đi tới: “Quản bọn họ làm gì, đi, đi gấp đồ chơi đi.”

“...”

Đây là lần đầu tiên Từ Gia Diễn gặp, bình thường đối với trò chơi của con gái thì không có hứng thú, thử mấy lần, anh liền phát hiện trò này cũng không đơn giản như anh tưởng tượng, ngược lại Tô Trần nhìn anh với đôi mắt có ý tứ khác.

Lần thứ ba, anh vừa ấn nút, cái cặp roi xuống.

Tô Trần nhàn rỗi đứng ở một bên: “Chao ôi, lần đầu bắt được.”

Quả nhiên, không bắt được.

Anh không nói một lời nào, bỏ vào trong máy hai tệ, nhấn vào cái nút, Tô Trần chỉ vào một con thỏ trong máy nói: “Gấp cái này đi, cái này chắc gấp được.”

Từ Gia Diễn lườm một cái, ghét bỏ nói: “Không được, con này cùng con vừa nãy đều xấu như nhau.”

Nói xong, anh cố chấp muốn bắt bằng được con cáo nhìn trũng ban đầu.

Tô Trần vô ý nhéo lỗ tai anh, rất nhẹ một cái, giống như véo nhẹ: “Con em gấp xấu lắm à?”

Nhéo xong, cô liền hối hận, suy cho cùng hôm nay cô đã ăn nhầm thuốc gì mà dám nhéo tai đại thần.

Từ Gia Diễn không để ý: “Không đến mức quá xấu, nhưng không tìm ra con xấu hơn nó.”

“Ngừng, anh cho rằng cáo đẹp ở chỗ nào?”

Nửa giờ sau.

Tô Trần: “Chao ôi chao ôi chao ôi, chậm quá, vừa rồi phải đề xuống.”

“...”

Tô Trần: “Anh chơi được không vậy, hay đến lượt em?”

“...”

Tô Trần: “Con cáo kia to như vậy, rất khó lấy, ông chủ chắc chắn xây dựng như vậy, cần có một chút kỹ thuật.”

“...”

Tô Trần: “Đại thần, anh gấp đồ chơi phải có kỹ thuật.”

Từ Gia Diễn lạnh lùng lườm cô một cái.

Tô Trần bẹp miệng, ngoan ngoãn ngồi yên.

Đến cuối cùng đại thần cũng kẹp được con cáo kia ra, tự nhiên gờ tay ném cho cô: “Cầm lấy.”

Tô Trần biết rõ rồi còn cố hỏi: “Tặng cho em à?”

Từ Gia Diễn: “Không muốn?”

“Không muốn, còn xấu hơn con thỏ của em.”

“Không thích?” Anh vươn tay ra làm bộ muốn lấy lại: “Vậy trả lại anh, cho Đại minh, chắc chắn cậu ấy sẽ thích.”

Tô Trần ôm vào trong ngực thật chặt, nhìn anh chăm chăm nói: “muốn muốn muốn...”

Anh khẽ cười.

...

Buổi thi đấu công khai vẫn diễn ra như dự định.

TED có một đội viên gọi là Egg, rất cố gắng trong một năm nay, bề ngoài trông giống 15 16 tuổi, có thể coi là một tuyển thủ thiên tài, Từ Gia Diễn đối với cậu ta rất quan tâm chú ý. Phát hiện cậu bé này tâm trạng hình như không ổn định, Từ Gia Diễn biết rõ cậu ta, tuổi trẻ, kinh nghiệm thực chiến chưa đủ, tham vọng lớn, chỉ nghĩ rằng giành được chức quán quân là chứng minh được bản thân mình, chứng minh cho mọi người xem, lại nghe nói lúc trước quốc gia đang muốn xây dựng một đội ngũ, Từ Gia Diễn cũng được mời về làm chức manager.

Sau khi trở về, từ trước đến giờ Từ Gia Diễn cũng không nói với ai trong đội, ngoại trừ Mạnh Thần và Đại Minh.

Đội quốc gia nhận người, tuổi càng nhỏ càng chiếm nhiều ưu thế, điều này là lẽ tất nhiên.

Huống chi Từ Gia Diễn lại là đội trưởng của TED, nhóm người bọn họ tự nhiên sẽ là sự lựa chọn đầu tiên, dù sao vài năm nay cũng là cùng nhau đi lên. Nhưng Từ Gia Diễn sau khi trở về cũng không tiếp tục nhắc tới chuyện này, Egg có chút sốt ruột, mấy lần muốn tìm lão đại nói chuyện nhưng đều bị Từ Gia Diễn từ chối.

Chuyện này, trong lòng Từ Gia Diễn cũng có suy tính, chung sống với nhau nhiều năm như vậy, đội viên quan trọng bao nhiêu trong lòng anh biết rõ, cậu bé Egg này kỹ thuật có, năng lực có nhưng tâm lại không ổn định, vội vàng xao động, lo âu, thua một trận đấu liền tức giận đập phá này nọ.

Từ Gia Diễn muốn mượn cơ hội lần này để rèn luyện tinh thần cho cậu ta, nếu không về sau cậu bé này sẽ chịu đau khổ.

Thời gian từng ngày lại trôi qua, cậu bé càng tỏ ra lo lắng, cuối cùng vẫn là cảm thấy cuộc thi mình tham gia không còn quan trọng nữa, đặc biệt là hôm nay, loại tích lũy thể bài đối với cuộc thi đấu biểu diễn cần bản không có tác dụng. Egg hai hôm nay tâm tình rất kém, Đại Minh cũng phát hiện ra.

Tối hôm qua trong phòng trò chơi cậu ta cũng không đi, com nước xong một mình rầu rĩ trở về phòng ngủ, trong đầu có khi là không có chỗ trút giận, chắc rất buồn phiền, huống chi lại là thanh niên chưa biết mùi đời, căn bản chưa hiểu phải khống chế cảm xúc như thế nào.

Vì vậy, sáng sớm hôm nay Tô Trần đi gọi đội viên thức dậy liền trở thành bia đỡ đạn.

Tô Trần hoàn toàn không biết sự việc ra sao, gõ cửa như mọi ngày, gõ cả buổi cũng không có ai trả lời, Tô Trần cho rằng anh ta ngủ say như chết, anh Trác tìm cô chủ nhà đến mở cửa, trước đây cũng không phải chưa có tình huống như vậy xảy ra, dẫn đội cũng không kiểm tra quân số mà xuất phát, khi đến nơi mới phát hiện trong đội còn thiếu một người.

Cô chủ nhà mở cửa.

Thanh niên vừa tỉnh dậy, nhìn thấy hai người đứng trong phòng, ngủ dậy liền nổi nóng, xông về phía Tô Trần nổi nóng một trận, cầm gối đánh Tô Trần, Trác ca nhanh nhẹn kéo Tô Trần sang một bên, nói: “Egg, cậu làm sao vậy?”

Cậu ta ném hết gối nhưng phát hiện chưa thỏa mãn, trong tay có gì đập được đều đập hết, cuối cùng nhìn quanh, trực tiếp cầm điện thoại trên tủ đập xuống, gân xanh nổi hết lên, nói: “Biến, cút hết ra ngoài cho tôi.”

Hai người không kịp trốn, góc điện thoại không sai không lệch đập thẳng vào khóe mắt Tô Trần, rầm một cái, cô đau tới nỗi cô phải ngồi xồm xuống.

Cậu ta cũng sững sốt, ngồi ở đầu giường bỗng nhiên tỉnh ngủ.

Anh Trác chỉ ngón tay về phía anh ta: “Cậu nổi khùng cái gì?”

Từ Gia Diễn bị đánh thức, người vẫn chưa tỉnh hẳn, chỉ thấy ngoài cửa Đại Minh gõ thật mạnh vào cửa phòng: “Lão đại—Lão Đại—Tô Trần bị đánh.”

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

CHUYỆN NGŨ: NHIÊN

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Khi Từ Gia Diễn chạy đến đó, bên trong đã yên tĩnh, Egg ngồi ở trên giường ngẩn ra, tay chân luống cuống, vẻ mặt hết hoảng. Dù sao cậu cũng mới mười lăm tuổi, quả thực đã bị hù dọa.

Vừa thấy lão đại đi tới, trong lòng cậu càng lúc càng hoảng, bởi vì tâm tình lão đại vốn không ổn định cho lắm. Khi thấy Từ Gia Diễn tiến lại gần, cậu tránh ánh mắt anh theo bản năng, rồi ảo não bứt tóc, dúi đầu vào gối.

Ngược lại, Từ Gia Diễn cũng không để ý đến cậu ta. Anh đến bên kia, đẩy mọi người ra hai bên, đứng trước Tô Trần. Anh lấy tay cô từ trên mặt xuống, nâng đầu cô, cẩn thận xem xét. Khoé mắt có một vết rách sưng vù, có máu trượt xuống gò má nhưng may là không sâu lắm.

Cô đau đến mắt đỏ hoe, muốn ngăn anh: “Đừng xem. . .” Đại khái là sợ anh bị dọa.

Từ Gia Diễn một tay giữ đầu cô, một tay đỡ cằm, thấp giọng dỗ: “Em đừng động.”

Sau đó Tô Trần thật sự không cử động, ngoan ngoãn ngược mặt cho anh xem vết thương.

Từ Gia Diễn lại tỉ mỉ nhìn tới nhìn lui một vòng, chắc chắn chỉ có khoé mắt bị thương mới ôm Tô Trần đứng lên, trầm giọng nói với Đại Minh: “Đi lấy xe.” Đại Minh nhanh chóng rời đi, những người còn lại nhao nhao lên hỏi cần giúp đỡ không.

Từ Gia Diễn ôm Tô Trần, nói với Chu Trác: “Cậu đưa họ tới trung tâm thể thao, đừng để lỡ trận đấu.”

Chu Trác cũng đã dẫn không ít đội, tình cảnh gì mà chưa thấy qua, đối với chuyện này vốn không là gì, liền vẫy tay một cái, dắt theo đội viên xuống lầu chạy tới nơi thi đấu.

Xe Đại Minh đã đợi ở cửa. Từ Gia Diễn bế Tô Trần lên xe và ngồi xuống cạnh cô. Trừ chỗ vừa va phải có hơi đau một chút, bây giờ cô hoàn toàn không có cảm giác gì khác. Tô Trần khôi phục tinh thần, cô ngoan ngoãn ngồi một bên, lấy tay che mắt. Anh lấy tay cô xuống, “Đừng che, vết thương sẽ để lại sẹo đó.”

“Từ Gia Diễn.” Tô Trần quay đầu nhìn anh: “Anh nói mặt sẽ để lại sẹo sao?”

Anh nói: “Đến hỏi bác sĩ đã.”

Vành mắt Tô Trần đỏ lên, muốn khóc.

Từ Gia Diễn đưa tay nhéo mặt cô một cái, “Khóc càng dễ để lại sẹo hơn.”

Mặc dù Tô Trần bình thường không biểu hiện rõ rệt, nhưng không thể phủ nhận rằng mọi cô gái đều rất quan tâm đến gương mặt.

“Sẽ không.” Anh nhìn ngoài cửa sổ, lạnh nhạt nói: “Để lại sẹo thì sao, có người muốn là được.”

Tô Trần: “Ai muốn?”

Anh xoay đầu nhìn cô một cái, không nói lời nào, lại quay đi.

Tô Trần không buông tha anh, cố ý khiêu khích: “Ai vậy? Ai vậy? Sao em lại không biết.”

“...”

Anh thờ ơ, không nhúc nhích, làm bộ đánh chết cũng không nói.

Tô Trần thất bại.

Tại sao anh lại không đi làm đặc vụ chứ, cái miệng không gì phá vỡ nổi.

Đại Minh lái xe rất nhanh, vốn là khoảng cách cũng không xa, nhanh chóng liền đến Bệnh viện trung ương thành phố. Đại Minh đi gửi xe. Từ Gia Diễn ôm cô đi vào, lấy số và ngồi chờ cùng cô trước cửa phòng cấp cứu.

Mỗi ngày bệnh viện đều có rất nhiều người, trên hành lang toàn là bệnh nhân. Luồng gió lạnh và mùi thuốc xông thẳng vào mặt khiến anh rất không thoải mái. Ngồi một lát, anh liền đứng lên, nói với Đại Minh: “Cậu ở đây.”

Từ Gia Diễn mua một gói thuốc lá, thành thạo xé vỏ ngoài, rút một điếu ngậm trong miệng, hút một hơi. Anh đứng ở cửa hút thuốc hồi lâu.

Bên trong, Đại Minh cùng Tô Trần đang nói chuyện. Hai người cứ nhìn tới nhìn lui, nói câu được câu chăng.

Đại Minh nói: “Anh ấy chắc chắn ra ngoài hút thuốc.”

Tô Trần nói: “Anh ấy không thích nơi này lắm, vừa mới nhìn đã cau mày.”

Đại Minh: “Ai mà thích bệnh viện chứ. Đúng rồi. Chuyện hôm nay thật sự rất xin lỗi em. Em đừng để ý tới thằng nhóc Egg kia. Cậu ấy gần đây tâm tình không tốt, có chút đối nghịch với lão đại một chút. Cây búa đó vốn không phải nhằm vào em, buổi sáng có lẽ cậu ta đã tính gây ra chuyện xấu gì rồi nên mới xảy ra như vậy.”

Tô Trần nói: “Không sao. Mà tại sao Egg lại cùng đội trưởng đối nghịch chứ?”

Đại Minh than thở: “Chắc là có tâm tư gì đó, anh đoán chừng là, tiểu tử Egg này mới vừa vào đội đã thấy nhiều người sùng bái lão đại. Giống như anh khi đó vậy, miệng cả ngày nam thần, nam thần. Tiểu tử này cũng không chịu thua kém. Kỹ thuật vượt qua mức kiểm tra, rất có thiên phú. Nhưng thiếu niên thiên tài nào cũng thường mắc một bệnh chung, ý mình giỏi, quá tự cao, tự đại, không chấp nhận thua cuộc. Ngay lúc bình thường huấn luyện cũng có thể nhìn ra cái tính khí trẻ con không nhỏ, đã tâm không nhỏ. Mặc dù lão đại không đề cập tới chuyện này với anh nhưng anh cùng Thần ca trong lòng đều hiểu rõ. Anh ấy muốn rèn giữa tính tình tiểu tử này. Nếu không chờ đến khi cậu ta trưởng thành ắt nếm mùi đau khổ.”

“Tại sao không giải thích với cậu ta?”

Đại Minh cảm thấy buồn cười: “Mười lăm tuổi, là tuổi ngộ nghịch nhất, có thể nghe lọt tai mới là lạ. Lão đại cũng không phải không nhắc nhở cậu ta. Mỗi lúc huấn luyện, lão đại cũng nhắc nhưng cậu ta không coi chuyện đó quan trọng mà một lòng chỉ nghĩ tới việc thi đấu liên hợp và cảm cú chứng minh cho mọi người thấy.”

Thông thường, số phận là thế. Bạn càng vội vàng muốn chứng minh việc gì thì càng không chứng tỏ được. Ngược lại, không nhanh không chậm mà mọi việc tự nhiên sẽ sáng tỏ.

“Cái này chủ yếu liên quan tới gia đình của cậu ta. Cha mẹ Egg đều là tầng lớp công nhân viên chức. Cha làm việc cho chủ thầu ở công trường, mẹ là giáo viên tiểu học. Hai người luôn hi vọng cậu ta có thể học tập thật tốt để sống một cuộc sống bình thường, ai biết cuối cùng cậu ta lại chọn đi con đường như vậy, không màng tới học hành. Hai người bị chọc tức đến nỗi có thời gian đi tìm lão đại mỗi ngày. Họ cảm thấy lão đại đã hại cuộc đời của con trai họ nên bắt lão đại viết giấy bảo đảm, chịu trách nhiệm về Egg cả đời.”

“Họ điên rồi sao?”

“Lão đại cũng nhưc đầu. Egg có thiên phú, nếu như đào tạo thật tốt thì một hai năm sau có lẽ là một Pot khác. Trong trường hợp thất bại nhất, anh ấy phải đối mặt với tương lai của cậu ấy, cộng thêm tính cách Egg có chút cô độc, không thích nói chuyện. Lão đại thường xuyên mất ngủ, phải dựa vào thuốc ngủ mới có thể ngủ, thật không dễ dàng gì. Thế mà ngày thứ hai cha mẹ Egg lại tới gây chuyện. Đợt đó anh ấy sút đi tận mấy cân, anh cùng Thần ca quả thực rất đau lòng cho anh ấy. Mỗi một bước của anh ấy đều vì eSport Trung Quốc mà suy tính, nhưng mà nhóm người Đại Quang lại luôn ở sau lưng anh ấy âm mưu chuyện xấu.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó không biết lão đại đã dùng biện pháp gì thuyết phục được cha mẹ Egg. Họ không tới náo loạn, cũng không để ý tới chuyện huấn luyện của Egg nữa, cho tới hiện tại cũng chưa đến. Trái lại, khoảng thời gian này, tính tình của Egg đều thể hiện ra hết. Về sau có người mới gia nhập đội thì trong lòng liền hoảng sợ, cậu ta luôn cảm thấy lão đại thiên vị người mới. Vì thế mà cứ mãi đối nghịch cùng lão đại. Hôm nay có lẽ đã chọc giận lão đại rồi.”

Giận?

Tô Trần còn chưa từng nghĩ Từ Gia Diễn nổi giận lên như thế nào, “Lão đại các người lúc tức giận rất đáng sợ sao?”

Đại Minh đã chứng kiến Từ Gia Diễn tức giận một lần nên cứ vậy mà đánh giá, “Đáng sợ, gặp một lần không muốn gặp lần thứ hai.”

Vết thương Tô Trần nông, bác sĩ xử lý một vài điều trị đơn giản, chỉ thay băng gạc, không cần khâu. Thay cô xử lý vết thương là một nữ bác sĩ xinh đẹp, giọng nói dễ nghe. Giữa không khí trầm lắng trong bệnh viện, ngược lại thật là dễ chịu. Đại Minh đứng cạnh cũng không để ý tới Tô Trần nữa mà dựa vào bàn bắt chuyện.

“Cô em này được chiều chuộng, một chút đau cũng không chịu được. Bác sĩ, cô làm nhẹ nhàng thôi nhé.”

“Ừ.”

“Bác sĩ, cô ăn cơm chưa? Nếu chưa hay để tôi mua chút gì đó cho cô.”

“Không cần.”

“Bác sĩ, vết thương này có nghiêm trọng không? Có cần phẫu thuật không?”

Nữ bác sĩ để cây kim vào bên trong chiếc hộp sắt, kim loại va chạm nhau phát ra tiếng kêu leng keng. Xong, cô quay lại kê toa thuốc, lạnh nhạt nói: “Không cần.”

Đại Minh gãi gãi đầu: “Ừ.”

Tô Trần lặng lẽ an ủi bên tai anh: “Cô ấy đang làm việc, nói chuyện rất bất tiện. Chờ cô ấy làm xong anh hãy hỏi.”

Đại Minh nhìn nàng, búng tỉnh hiểu ra.

Từ Gia Diễn hút thuốc xong trở lại, đi tới trước Tô Trần, cúi người nhìn vết thương của nàng, “Tốt hơn chưa?”

Tô Trần gật đầu.

Nữ bác sĩ xoay người lại, đưa phiếu cho họ, “Xem kĩ đơn thuốc.” Ánh mắt dừng lại ở Từ Gia Diễn, “Đi cùng à?”

“Ừ.” Từ Gia Diễn gật đầu.

Trong nháy mắt, Tô Trần phát hiện sắc mặt cô ta dịu lại, giọng nói ôn nhu hơn, lời nói cũng nhiều hơn.

“Cầm tấm phiếu này đi trả tiền, sau đó đi lấy thuốc. Có ba ngày uống, quan trọng là, ba ngày này không nên đụng nước, giảm bớt vận động, tránh đồ mỡ hôi. Nếu như lỡ bị nhiễm trùng thì mau đến bệnh viện. Còn thắc mắc gì không?”

“...” Tô Trần cùng Đại Minh nhìn nhau một cái.

Từ Gia Diễn không biết gì, cầm phiếu trong tay cô ta rồi nói cảm ơn.

“Đi thôi.” Anh quay lại nói với hai người đang ngây như phỗng.

Tô Trần chìa tay kéo anh, “Em hơi nhức đầu...”

Từ Gia Diễn: “Muốn bế?”

“Ừ.”

Anh gật đầu một cái, đem phiếu đưa cho Đại Minh, “Đưa chìa khoá xe cho tôi. Cậu đi trước lấy thuốc đi, tôi bế cô ấy lên xe.”

Đại Minh yên lặng nhận lấy phiếu: Thật là ngưỡng mộ lão đại... Có băng son mỹ nữ chủ động bày tỏ, còn có tiên nữ muốn anh ôm. Thế giới này có thể không xem mặt nhìn người rõ ràng như vậy được không?

Từ Gia Diễn khom người bế cô. Tô Trần nghe nữ bác sĩ lắc đầu, nói: “Em gái thật sự được yêu quý.”

Hai người đều không để ý đến. Từ Gia Diễn ôm lấy Tô Trần, còn Tô Trần thì tự động lấy tay câu cổ anh, đầu dán vào lòng ngực.

Cánh tay anh rất có lực, ôm rất ổn, không hề làm cô nghiêng ngả.

Tô Trần ở trong ngực anh tìm một tư thế thoải mái, tựa vào ngực anh mà nghe tim đập, “Tim anh đập rất nhanh.”

Từ Gia Diễn cúi đầu nhìn cô, cô gái trong ngực anh cười, cả người mềm mại dịu dàng. Cánh tay anh ôm rất chặt, người ở trong ngực anh lại càng gần lại.

Nếu câu trước kia coi như là vô tình thì câu này rõ ràng là có chủ ý, “Người anh nóng quá.”

Anh cúi đầu, mang ý cười: “Nếu em muốn trở về bị anh đánh thì cứ tiếp tục nói.”

Tô Trần mím môi, giả bộ chịu thua. Không phải cô sợ anh đánh, mà là nói bảy phần lưu tâm ba phần, đây mới là cảnh giới trên chọc cao nhất.

Cô chọt chọt vào lồng ngực cứng rắn của anh, hơi dùng sức, giống như để hạ giọng: “Cô bác sĩ vừa nãy có ý lấy lòng anh.”

Đúng lúc đi tới bên cửa xe, anh lấy chìa khoá mở cửa, đem cô đặt vào trong rồi dựa vào cửa xe, nhìn cô cười: “Có sao?”

“Có. Lúc Đại Minh bắt chuyện với cô ấy, cô ấy tỏ vẻ lạnh lùng, nghiêm túc, một lời cũng không nói. Sau đó khi anh đến thì nét mặt cô ấy liền trở lại bình thường, giọng điệu dịu dàng, ngay cả lời nói cũng nhiều hơn.” Cô bắt mắt.

Đại Minh chưa trở lại, Từ Gia Diễn cũng không gấp. Anh chỉ dựa vào cửa xe, vừa quay đầu liếc nhìn, vừa nhìn về phía cô: “Anh nghe cũng không khác biệt lắm.”

Tô Trần: “Chỉ chưa đến mức xin anh số điện thoại di động thôi đấy.”

Từ Gia Diễn bỗng nhiên bất động, nhìn chằm chằm cô cười đầy thích thú: “Ghen?”

Tô Trần nói thẳng, không phủ nhận: “Anh giỏi như vậy, lại đẹp như vậy, có chút.”

Vì để cô yên tâm, anh vén tay áo lên, vurun tay ra, để lộ một dấu răng. Mặc dù nó đã hơi mờ nhưng loáng thoáng vẫn có thể nhìn ra. Anh đưa tay cho cô xem “Nhớ chứ.”

Trong lòng Tô Trần vui hơn một chút, anh cũng cười. Bỗng nhiên cô liền muốn nhào tới hôn anh, rồi cuộc nhẹn nửa ngày mới nhẹn được, bèn hậm hực quay đầu sang chỗ khác.

Đại Minh từ phía sau xách thuốc đi tới, không nhìn thấy không khí mờ ám mà còn ngây ngốc hỏi: “Cười gì vậy, lão đại?”

Từ Gia Diễn lập tức ngừng cười, không để ý tới anh ta, trực tiếp lên xe. Ba – đóng cửa xe lại.

...

Tô Trần gần đây có linh cảm hơn mười lần, không thể không nói, đây đều là do công lao của Từ Gia Diễn.

Cô vừa nhìn thấy anh, trong đầu không ngừng hiện lên các loại cảnh tượng, còn có kích thích tới xao động.

TED đánh xong thì chạy xe về quán rượu. Đầu tiên Thịnh Thiên Vi trở về phòng, nâng đầu cô lên xem, “Thật đáng thương! Rốt cuộc là thù oán gì? Tại sao Egg lại đối xử với bà như vậy?”

Tô Trần đang tra tài liệu, hướng về phía máy vi tính không quay đầu lại, nói: “Cậu ta không cố ý, chẳng qua do vô tình.”

Thịnh Thiên Vi không tin, “Nha đầu ngốc, sao cậu ta lại không đánh Trác ca mà hết lần này tới lần khác đánh bà, rõ ràng là đối với bà có thành kiến.”

Tô Trần suy nghĩ một chút, cẩn thận cân nhắc, “Sao tôi nghe bà nói như có ý khích bác thế?”

Thịnh Thiên Vi cười một tiếng: “Không đúng, không đúng. Tôi chỉ mới vừa nghe Đại Minh nói thôi.”

Tô Trần hỏi lại, “Nói gì?”

Thịnh Thiên Vi buông lỏng tay, nói: “Egg lúc này đang rất thâm tâm.”

“Tại sao?”

“Lão đại phạt cậu ta, cấm không cho cậu ta thi đấu nửa năm. Nghe nói ngay cả biểu diễn cũng không để cậu ta tham gia, để cho cậu ta trở về trước học chăm chỉ trong nửa năm.”

Tô Trần nghĩ, với tính tình cậu bé kia thì chắc chắn không thể chấp nhận.

Thịnh Thiên Vi còn nói: “Đứa bé kia lập tức nóng nảy, cùng lão đại cãi nhau một trận, liền lao ra ngoài rồi, bên ngoài bây giờ đều loạn hết cả rồi.”

Nói xong, cô lại tiến tới bên Tô Trần, thích thú suy đoán: “Bà nói xem, lão đại lúc này tức giận như vậy, lại không có liên quan gì đến bà à? Khi nói Trác ca bị đánh, sao anh ấy không tức giận như vậy?”

Tô Trần bình thản nói, “Vậy anh ấy tức giận là do thái độ của Egg, đối lại là lời nói của bà, anh ấy cũng tức giận vậy thôi.”

Thịnh Thiên Vi cắt ngang: “Ồ trước mặt tôi còn giả bộ hả? Hai người đã sớm âm thầm thông đồng với nhau rồi phải không?”

Dẫu sao hai người còn chưa thẳng ra, chuyện này, trong lòng Tô Trần cũng không còn để ý, nói qua loa: “Thật không có.”

Thịnh Thiên Vi thấy không hỏi ra được gì cũng không hỏi nữa. Lúc sau Trác ca tới gõ cửa, nói bọn họ muốn ra ngoài tìm Egg, dặn hai người ở trong quán rượu không nên chạy loạn. Cùng lúc đó Tô Trần cũng nhận được tin nhắn từ Từ Gia Diễn, nói cô ngoan ngoãn đợi ở quán rượu.

Cô nhún lại: “Ừ.”

Từ Gia Diễn nhìn đây là một chữ, cũng là một âm thanh, rồi đem điện thoại di động nhét vào túi.

Egg chạy gấp, từ phòng trực tiếp chạy nhanh xuống lầu. Điện thoại di động cùng ví tiền khẳng định đều không mang theo trên người.

Màn đêm buông xuống, mưa phùn. Đèn đường mờ nhạt, hạt mưa đan vào ánh sáng, từng giọt, từng giọt rơi xuống. Trừ hai người nữ bọn họ ra, còn lại TED đều điều động người khác lái xe vòng quanh nội thành, dọc theo từng vòng tìm. Trong rừng cây, đường nhỏ, núi, mọi chỗ đều tìm rồi nhưng ngay cả bóng người cũng không thấy.

Mạnh Thần vừa tìm vừa mắng: “Đừng để tôi tìm được tiểu tử thối này, nếu không thì sẽ mất bình tĩnh mà đánh chết cậu ta.”

Từ Gia Diễn ngồi trong xe, không nói một lời, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Ở mỗi một nơi, ánh mắt lãnh đạm quét qua một người, gặp hình bóng quen thuộc sẽ dừng lại chốc lát, sau đó lại bỏ qua bởi kiểu tóc, quần áo và mặt mũi.

...

Mưa phùn kéo dài không biết lúc nào đã thành mưa to. Mưa rơi như trút nước. Hạt mưa trong không trung từ từ rơi xuống, làm mặt đường gồ ghề thoáng chốc đã ngập nước. Mưa lại rơi nhiều hơn, mặt nước lại dâng cao.

Thịnh Thiên Vi có chút nhàm chán, quay đầu hỏi Tô Trần: “Chúng ta có cần ra ngoài tìm họ không?”

“Anh ấy sẽ rất mau trở lại thôi.” Tô Trần chuyên chú nhìn vào màn hình máy tính: “Tôi không muốn cho bọn họ thêm phiền toái, một lát bọn họ trở lại không thấy chúng ta lại phải đi tìm chúng ta nữa đây.”

Thịnh Thiên Vi bĩu môi: “Được rồi.”

Lúc này cửa tiệm rượu có ba chiếc xe lái vào, pha đèn rất lớn. Cô mừng rỡ: “Họ trở lại rồi.”

Tô Trần cũng nghe vậy đứng lên, tầm mắt nàng theo đó nhìn xuống.

Trong xe xuống ba người. Một người mở cốp sau, lấy hành lý ra.

Thịnh Thiên Vi nheo mắt nhìn cẩn thận một cái, lắc đầu nói: “Không đúng, không phải bọn họ.”

Kiểu xe quả thực rất giống, Thịnh Thiên Vi thiếu chút nữa nhìn không kĩ. Cô lại nhìn chăm chăm một hồi, luôn cảm thấy có gì đó quen quen, như đã gặp ở đâu rồi.

Hồi lâu, cô chợt chỉ: “Đó là SR mà! Người đàn ông kia không phải là Đại Quang chứ?”

Tô Trần cau mày, thấy tên này rất quen tai: “Đại Quang?”

Thịnh Thiên Vi vội vã giải thích: “Chính là người mà trước kia từng trong đội đại thần đã khiến cho mọi người giải tán khắp nơi, hắc đại thần Đại Quang.” Nói xong, cô liền vén tay áo, chậm rãi nắm chặt nắm đấm, phát ra tiếng “Lộp cộp”, nheo mắt nói: “Đã sớm muốn xử lí hắn.”

...

Oan gia ngõ hẹp đúng là không sai.

Trên thực tế, xe Đại Quang đã quẹo vào quán rượu, anh ta thấy một chiếc xe dán logo TED trên bảng số xe. Bên cạnh đó thì đội viên cũng nhận ra, nhắc nhở Đại Quang: “Bọn Từ Gia Diễn cũng ở đây.”

Đại Quang cười nhạt: “Cậu nhắc nhở tôi để làm gì? Anh ta ở đây thì sao? Tại sao anh ta lại không thể tới? Lão tử tôi sau này tham gia hoạt động gì đều phải nhường đường cho anh ta sao?”

Đội viên lau mồ hôi: “Em không phải có ý này.”

Xong xuôi, họ cùng vào. Đại Quang đến nói chuyện với cô gái ở quầy tiếp tân: “Thật sự rất bận rộn à, mấy ngày nay còn có đội khác ở?”

Cô gái nói: “Đúng, TED cũng ở đây.”

Đại Quang quay đầu liếc nhìn mấy đội viên, “À, bọn họ ở tầng nào vậy?”

Cô gái nói tiếp: “Tầng sáu, dưới một lầu.”

Vào thang máy, nhấn tầng bảy, Đại Quang quay đầu lại hướng các anh em nói: “Buổi tối tất cả tới phòng tôi.”

“Lão đại định làm gì?”

“Một bữa tiệc chào hỏi thay món quà gặp mặt gửi cho bạn cũ lâu dưới.”

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

CHUYỆN NGŨ: NQL

Tầng bảy, 717

Hạ rèm cửa sổ, bật điều hòa, trong căn phòng khắp nơi đều là chai rượu ngon ngang, âm nhạc ầm ĩ, có anh hút thuốc, có kẻ vung quỳên, lại có người nhảy nhót như đang trong vũ trường. Đại Quang dựa người vào sofa, chân gác lên chiếc bàn nhỏ, chỉ mấy người bên cạnh: “Nhảy, chúng mày nhảy mạnh lên cho tao! Đám bạn cũ dưới tầng vẫn chưa có phản ứng gì đâu!”

Mấy cậu thanh niên quả thực nhảy mệt bờ hơi tai rồi, đi đến bên cạnh sofa, thở hổn hển: “Không ổn rồi, anh Quang, quả thực không thể nhảy nổi nữa rồi.”

Đại Quang đập một cước, “Đổi người nhảy.”

....

Thịnh Thiên Vi kéo tai nghe ra, ánh mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà, tức giận nói: “Tên khách trên tầng bị sht đùn lên não rồi hay sao? Nửa đêm nửa hôm nhảy nhảy cái mệ thế?”

Tô Trần tập trung gõ máy tính, lâu lâu mới có một hôm mạch văn tuôn như suối chảy, cô cũng không quay đầu lại: “Gọi cho quỳên lễ tân xem.”

Thịnh Thiên Vi quay người nhấn điện thoại đầu giường, “Chào chị, phiền chị giúp em nhắc vị khách trên tầng bảy với, họ ồn quá, chẳng lẽ không định để người khác nghỉ ngơi hay sao?”

Cô lễ tân xin lỗi rồi rít, “Vâng tôi sẽ gọi điện cho bọn họ.”

“À khoan đã.” Thịnh Thiên Vi hỏi, “Là ai ở tầng bảy thế ạ?”

Cô lễ tân trả lời: “Là chiến đội SR ạ.”

Thịnh Thiên Vi híp mắt: “Là bọn họ à?”

“Vâng, hai tầng sáu bảy bảy giờ không cho khách ngoài ở, tất cả để cho tuyển thủ thể thao điện tử, đây là yêu cầu của ông chủ.”

Thịnh Thiên Vi cúp điện thoại, rơi vào trầm tư.

Tô Trần quay đầu nhìn cô, nghi hoặc hỏi: “Sao rồi?”

Thịnh Thiên Vi bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt như lóe lên điều gì: “Trên tầng là bọn Đại Quang đó, chúng ta đi lên xem một chút.”

Nói rồi, cô nhảy phắt xuống giường, kéo Tô Trần ra cửa.

...

Trong căn phòng tiếng nhạc mở to đến rung cả đồ đạc, tiếng chuông điện thoại yếu ớt vang lên, không ai để ý, sau cùng là một cậu chàng tóc nhuộm màu rom ngời trên sofa, đẩy đẩy cánh tay của Đại Quang. Đại Quang quay đầu lại, cậu thanh niên kia chỉ vào chiếc điện thoại.

Đại Quang liếc mắt nhìn, nhắc máy.

Cô lễ tân giọng dịu dàng, nhu hòa, “Chào anh Đại Quang, không biết anh có thể nhắc nhở đội viên của mình vận nhỏ loa đi một chút được không ạ, như vậy sẽ quấy rầy đến các vị khách khác nghỉ ngơi đây ạ.”

Đại Quang cười đồng ý, cúp điện thoại xuống, anh ta lập tức thu lại nụ cười, nắm lấy cái ly, nghiêng rãnh nói: “Con mẹ nó nhậ định không được dừng lại, chúng mày nhảy đến trời sáng cho tao!”

....

Thịnh Thiên Vi và Tô Trần nương theo tiếng nhạc điếc tai nhức óc tìm đến được cửa phòng Đại Quang, khom lưng dè dặt, nhìn bốn phía xung quanh, lại áp tai vào cửa thăm dò, cẩn thận lắng nghe, ngoại trừ tiếng nhạc ầm ĩ kia, bên trong dường như còn truyền tới một vài tiếng nói chuyện.

Tô Trần tiến tới phía trước nghe một hồi, Thịnh Thiên Vi kéo cô trở về, “Có phải Đại Quang chưa từng thấy chúng ta hay không?”

“Chắc thế.”

Thịnh Thiên Vi nhú mày, ghé tai Tô Trần nói một tràng, lập ra hẳn một kế hoạch tác chiến tỉ mỉ. Mới nghe xong câu đầu tiên, Tô Trần đã quay đầu muốn bỏ đi, lại bị Thịnh Thiên Vi kéo trở về, “Ai da, bà có muốn giúp đại thần hạ giận không hả?”

“Không còn cách nào khác à?”

Thịnh Thiên Vi suy nghĩ một lúc, “Cách này cá dễ mắc câu hơn, hơn nữa, bà cho là đám người này mở tiệc cho vui thôi à? Chuyện này hẳn là nhằm vào đại thần rồi.”

Tô Trần ngẫm nghĩ thế nào, cuối cùng lại đồng ý, “...Được rồi,” Hi vọng không bị đại thần bắt được.

Thịnh Thiên Vi xoa xoa đầu cô, “Ngoan lắm.”

Chiến thuật đã được vạch sẵn, hai người lại áp vào cửa nghe ngóng tiếp, sau đó, dường như đám người Đại Quang này có xích mích.

....

Một cậu thiếu niên tóc nhuộm màu rom lác lác đầu, từ sofa đứng lên, Đại Quang kéo tay cậu ta, “Mày đi đâu?”

Cậu thiếu niên xoa xoa mặt, “Tôi mệt rồi, về ngủ.”

Đại Quang cười nhạt: “Không muốn gặp lại đội trưởng cũ của mày một lần à?”

Cậu chàng như bị đâm đến đau chân, mặt đen lại, “Từ lúc anh ta rời ST, đã không còn là đội trưởng của tôi nữa rồi, anh nói từ cũ thể này là ý gì đây?”

Đại Quang cố làm giọng kinh ngạc: “Tao cứ tưởng mày sẽ coi nó là đội trưởng cả đời của mày cơ đấy...”

Cậu thiếu niên liếc nhìn anh ta, “Tôi cảm thấy anh thật là chẳng có tí đàn ông nào cả, lúc anh ấy ở trong đội thì suốt ngày ngáng chân, bây giờ người cũng đã rời khỏi đội rồi, lại bày đặt diễn mấy trò nhằm chán này. Anh lúc nào cũng coi người ta là đối thủ để phòng, nhưng người ta lại chẳng hề để anh trong mắt, vì thế nên anh mới tức giận chứ gì?”

Lời vừa nói ra, Đại Quang bị chọc tức, đứng bật dậy, hai tay túm lấy cổ áo cậu thiếu niên, “Mẹ nó mày nhắc lại lần nữa cho tao nghe nào.”

Đám người xung quanh dừng lại, có người tắt tiếng nhạc, định tiến lên can thì bị ánh mắt đỏ ngầu của Đại Quang kim bước: “Mẹ kiếp ai bảo mày tắt đi?”

Cậu thiếu niên vừa cao vừa gầy, so với anh ta thì cao hơn, nhưng trông không vạm vỡ bằng, cứ nhìn chòng chọc vào anh ta. Đại Quang bị nhìn đến mức người cũng bốc hỏa, nghiến răng, từng chữ từng chữ một phun ra: “Ai cho mày nhìn tao như thế? Mày nghĩ mày là ai mà nhìn tao như thế hả?”

Cậu thiếu niên không chịu yếu thế, khiêu khích nhìn anh ta: “Anh chỉ chăm chăm làm điều xấu xa, lúc anh còn đang buông lời độc địa, người ta chỉ miệt mài tập luyện, luyện ngày luyện đêm. Không thể không thừa nhận, thành tựu của anh ấy đến nay chưa ai là vượt qua nổi, có thể bao trọn giải đấu vô địch thế giới này luôn, nắm chắc CPL, anh ấy đã hoàn thành việc đưa eSport nước nhà lên tầm cao mới rồi, nghiệp của anh ấy của sắp kết thúc trọn vẹn rồi, còn anh thì sao?”

Đại Quang đẩy một cái làm cậu thiếu niên kia ngã lên sofa, “Trọn vẹn à? Tao nói cho mày biết, không dễ như vậy đâu.”

“...”

“Pot đắc tội với ít người hay sao? Năm đó lúc tuyên bố rời khỏi ST, đã đắc tội với không biết bao nhiêu câu lạc bộ cấp cao rồi? Mày cho là đám người của mấy chỗ đó đều ăn chay hết à? Đồ bao nhiêu tâm huyết, khổ sở mới đào tạo được một người như thế, nói rồi đi là đi ngay được à? Một mình đi thì không sao, đằng này lại kéo đi toàn chủ lực của ST lúc đó, mày cho là loại phụ nữ như Trần Mạn Thanh sẽ dễ dàng bỏ qua thế à?”

Cậu thiếu niên kia kinh ngạc: “Không phải chị Thanh đã sớm không truy cứu nữa rồi hay sao?”

Đại Quang túm lấy cổ áo của cậu ta, về mặt ‘mày còn non lắm’: “Chị Thanh của mày từ lúc nào lại chấp nhận thua thiệt thế?”

“...”

Anh ta cúi người xuống vỗ vỗ vào mặt cậu thiếu niên nọ, cười đen tối: “Cũng không ai so trong sạch với nhau làm gì, đều là giành được thứ mình muốn, có một câu thể này, trèo càng cao, ngã càng đau. Mày cứ chờ mà xem, bao nhiêu người đang chờ xem chuyện cười của nó, ‘đại mãn sâu’? Mày nghĩ dễ thế à? Với cái tính khí của thằng đó, nếu không phải trước kia có chị Thanh chống lưng cho, nó có thể qua trót lọt như vậy hay sao? Chính là lúc này đây, tao xem hai người đó cũng chẳng hề trong sạch.”

Tô Trần ngây người.

Thịnh Thiên Vi nắm chặt tay, gần từng tiếng một: “Đúng là một đám mồm miệng xấu xa, đừng tưởng bọn này không hạ được mày.” Ngay sau đó cô nàng nhìn về phía Tô Trần, vung tay lên, “Hành động.”

Tô Trần và Thịnh Thiên Vi ngồi xổm trong bụi cây phía sau tầng một của khách sạn, dựa trên dây số mà Thịnh Thiên Vi đưa cho, gửi tới Đại Quang một tin nhắn ngắn.

Lúc này mưa đã ngớt, trắng sáng từ từ chui ra khỏi mây, trên cây, trong bụi, trên tầng lá, đều là giọt mưa thì nhau tí tách rơi xuống, rơi cả vào bên trong cổ áo của Tô Trần. Cả người cô giật mình một cái, cầm điện thoại đi động chờ Đại Quang hồi âm.

Thịnh Thiên Vi cứ cách năm phút lại hỏi tình hình, “Trả lời chưa?”

Tô Trần chỉ chỉ vào màn hình đen kịt, buông tay.

Mấy giây sau, màn ảnh “đỉnh đồng” sáng lên, trả lời thật này.

Cô vội vàng mở máy, hai người cùng nhìn chăm chăm vào điện thoại di động. Đại Quang nhấn lại: Chuyện gì?

Thịnh Thiên Vi hiến kế cho cô: “Bà nói là, em là fan girl của anh, em thích anh từ lâu rồi, biết anh tới đây nên có chút quà muốn tặng anh, anh có thể xuống nhận không?”

Mặc dù chán ghét vô cùng, Tô Trần vẫn gõ từng chữ từng chữ theo lời của cô nàng kia. Sau một hồi, Thịnh Thiên Vi lại cảm thấy không ổn, như vậy không đủ hấp dẫn, cô nàng nghĩ ra một câu khác:

“Bà nói thế này, anh Đại Quang, em là fan girl của anh, em thích anh từ lâu rồi, tối nay anh có rảnh không?”

Tô Trần tròn tròn mắt: “Không được đâu —”

Thịnh Thiên Vi càng nghĩ càng hài lòng, “Cứ nhấn vậy đi, loại háo sắc như hấn ta nhất định sẽ cắn câu.”

Tô Trần vẫn còn do dự, Thịnh Thiên Vi cướp ngay điện thoại của cô, cầm trong tay, nhanh chóng nhấn rồi gửi tin nhắn đi.

Tô Trần muốn giật di động của mình lại, nhưng bản thân cô làm sao chống nổi một người có máu cận chiến như bà này, bị túm tay, muốn cử động cũng không được, “Bà đừng có gửi mấy cái buồn nôn đó đi!”

Thịnh Thiên Vi đâu có thừa hơi lo nhiều như thế, muốn lừa được Đại Quang xuống, không một chương bạo kích thì làm sao thành?

“Ừ, người ta đang rất là cô đơn đây.”

“Em đợi anh ngay quán rượu bên cạnh, anh tới tìm em được không?”

“Anh xuống với em đi mà?”

Tô Trần thật sự muốn bùng cháy!!!!

Ông trời ơi!!!!

“Thịnh Thiên Vi!!!!”

Thịnh Thiên Vi kéo tay cô, “Yên nào, cá cắn câu rồi này.”

Năm phút sau, Đại Quang xuống thật, vừa hút thuốc, vừa từ trong khách sạn đi ra.

Thịnh Thiên Vi dụ hấn, “Anh Quang, em ở phía sau khu này.”

Trong lúc xoay người lại Đại Quang đã có cảm giác có gì đó không đúng, nhưng phản ứng đã không kịp nữa rồi, người anh ta bị trùm lên bằng một chiếc bao đen, eo nhanh chóng bị trói lại, ném cả người vào trong bụi cây, mặt đập xuống đất, cành lá trong rừng cây ghim lên người, đau muốn khóc luôn.

Thịnh Thiên Vi từ sau cũng nhảy vào, đánh một cái vào đầu hấn ta, Đại Quang kêu đau, bị Thịnh Thiên Vi hét át cả tiếng, “Im ngay, kêu nữa tao đánh chết mày bây giờ.”

Đại Quang vừa nghe tiếng là phụ nữ, càng lúc càng bức, định đợi cô ả buông lỏng mà phản kích lại.

Mấy giây sau, hấn phát hiện người này thật kinh sợ.

Người phụ nữ này lực mạnh vô cùng, đừng nói là có thể tránh rồi chạy trốn, ở trong này với cô ả hấn không thừa cơ làm được gì luôn, vì vậy, giọng hấn ta mềm nhũn: “Chờ chút chờ một chút, rốt cuộc cô là ai thế?”

Cú đấm của Thịnh Thiên Vi rất đẹp, một cú một cú đều không thừa đường lui, hơn nữa đều đập thẳng lên mặt hấn ta, nắm đấm cứng cáp, nếu không phải là vừa rồi nghe được câu mắng thấp giọng của cô ả, Đại Quang suýt chút nữa nghĩ đây hấn phải là một người đàn ông.

Tô Trần bật đèn pin của điện thoại di động ra hiệu cho Thịnh Thiên Vi, một lúc nữa thôi, đại thần của bọn họ sẽ quay về.

Cuối cùng Thịnh Thiên Vi đập một phát lên người Đại Quang như dấu hiệu cho sự kết thúc của trận đánh lần này, cô dứt khoát đứng dậy, kéo Tô Trần chạy vào trong khách sạn. Trong lúc vẫn còn đang mơ màng vì bị đánh đau, Đại Quang có thể nghe thấy tiếng giày cao gót đang mỗi lúc một xa, hấn ta càng khẳng định, lần tập kích này là một cô gái.

Hai cô gái nhỏ chạy một mạch vào trong thang máy, đóng cửa lại, lúc này mới cười lớn, Thịnh Thiên Vi khề hô: “Thoải mái quá!”

Tô Trần mỉm cười, “Đúng là rất sáng khoái.”

Hai người lên đến tầng sáu, phát hiện bọn họ đã quay lại.

Thịnh Thiên Vi chạy đến phòng Đại Minh, gõ cửa, “Các anh về rồi à? Có tìm thấy không?”

Mấy người Đại Minh đều mệt mỏi nằm la liệt trên giường, “Tìm được rồi, hai em đi đâu thế? Vừa rồi lão đại không thấy các em nên lại đi ra ngoài tìm rồi đây.”

Hai người nhìn nhau một cái, ăn ý cười một tiếng, “Tụi em xuống lầu ăn chút gì đó, à đúng rồi, Egg không sao chứ?”

Đại Minh kêu lên: “Ăn khuya mà không biết đường mang một ít về đây, hai cô đúng là chẳng có lương tâm gì cả, không sao, trẻ con thích nháo nháo một chút ấy mà, lão đại dỗ dành ba câu lại bình thường rồi.”

Thịnh Thiên Vi quay người đi, “Các anh nghỉ sớm đi, mai còn về đây.”

Tô Trần đi theo sau, “Anh Đại Minh, ngủ ngon.”

Đại Minh nằm sấp ở trên giường, phát phát tay, uể oải nói: “Ngủ ngon.”

Hai cô gái trở lại phòng mình, bật đèn lên, Thịnh Thiên Vi nói với Tô Trần: “Hay là bà điện cho lão đại, bảo với anh ấy một câu, để cho anh ấy quay về sớm.”

Tô Trần ừ một tiếng, ngồi xuống trước máy vi tính, hồi lâu cũng không thấy cô có động tĩnh gì cả.

Thịnh Thiên Vi kì quái nhìn cô, “Sao còn chưa gọi?” Dừng một lúc, như thể hiểu ra điều gì, “Không phải bà bị chị Thanh kia làm cho rối loạn tâm trí đấy chứ?”

Tô Trần cười: “Bà nghĩ nhiều rồi, tôi với anh ấy đâu có quan hệ gì đâu.”

“Thôi đi.”

Có lẽ là do vô cớ bị người ta đánh một trận, Đại Quang cũng chẳng đoái hoài đến việc nhảy nhót gì nữa, chuyện ồn ã như vậy, hần lên đến phòng liền kêu tất cả mọi người giải tán, cầm điện thoại di động nghỉ xem người gửi tin nhắn cho hần, cuối cùng là ai muốn chinh hần đây?

Các đội viên kinh ngạc đến ngây người, anh Quang ra cửa mới có mấy phút sao trở về đã thành ra như vậy, “Anh Quang, mặt của anh...?”

Cũng không thể nói là mình bị đàn bà đánh được, Đại Quang dậm ra bực dọc: “Tao ngã, đi qua ngoài đi.”

Đội viên cảm nín: Phải trải qua bao nhiêu thế ngã, mới có thể có được đức hạnh như thế này đây?

Chuyện này làm anh ta suy nghĩ cả đêm, vẫn nghĩ không ra, lúc nào mà anh ta lại đắc tội với người đàn bà hung hãn như thế? Chẳng lẽ trước đây có ngủ với fan? Đầu đến nỗi ấy —

Lúc ấy cũng đã nói rõ ràng rồi, đạt được cái mình muốn, vỗ một cái hai người chia tay.

Hon nữa, hần ngủ với đàn bà chỉ có loại ngực to eo nhỏ chân dài, nào có kiểu mạnh mẽ thế.

Buổi sáng ngày thứ hai, hai đội chạm trán trước sảnh khách sạn.

Đại Quang và đội viên ra hoạt động, đội viên bên Từ Gia Diễn đang trả phòng

Từ Gia Diễn ngược lại đứng một mình ở cửa hút thuốc, Đại Quang vờ như không thấy tiến tới, cho đến khi, Thịnh Thiên Vi kêu một câu: “A, chứng minh thư/ hộ chiếu của tôi hình như quên trên phòng rồi.”

Đại Quang chần chừ quay ra nhìn, cảm thấy âm thanh này rất giống người đàn bà tối qua, mặc dù giọng hôm qua cố gắng xuống thật thấp, nhưng loáng thoáng có thể nhận ra được.

Hần từ từ dừng bước, ngoẹo đầu nhìn Từ Gia Diễn đang đứng hút thuốc ở cửa.

“Này, Từ Gia Diễn.”

Một tiếng gọi này, tất cả mọi người đều nhìn sang, ngay cả mấy người trước sảnh làm thủ tục nhận phòng cũng quay ra nhìn, Đại Minh thấy lại là tên nhóc này, chắc là lại muốn bắt lỗi, xấn tay áo định đi tới, bị Chu Trác kéo lại

Từ Gia Diễn toàn thân màu đen, bên hông mặc chiếc áo có mũ màu xám tro, khoác chiếc áo lông vũ phanh ngực, khóa cũng chẳng buồn kéo lên, lười nhác dựa vào cột đá gần cửa hút thuốc, nghe thấy có tiếng gọi, anh mới liếc mắt nhìn sang, từ tốn hút nốt hơi thuốc cuối, dập điếu thuốc, ném vào trong thùng rác, tay rút túi quần, thần nhiên nói:

“Ồ, đã lâu không gặp, cũng học hóa trang cơ à?”

Bên kia Đại Minh cười ầm lên.

Đại Quang thế mà cũng rất từ tốn, liếc nhìn cậu ta, hần lòi chiếc điện thoại di động từ trong túi ra, mở máy, hiện ra một dãy số, hần ta bấm gọi.

Sau đó hần ta cầm điện thoại di động chờ.

Thịnh Thiên Vi còn nhìn dò xét xem hàng này muốn chinh cái gì yêu con bướm.

Trong lòng Tô Trần thoáng có một dự cảm không tốt.

Quả nhiên, một giây sau, di động trong túi rung lên một cái, sau đó là tiếng chuông inh tai, nháy mắt đã phá vỡ bầu không khí yên lặng.

Từ Gia Diễn theo bản năng nhìn mắt Tô Trần.

Người sau sắc mặt tái xanh, ánh mắt né tránh, Thịnh Thiên Vi trong lòng sốt ruột, thầm nhủ, khốn rồi! Tối hôm qua quên không nhắc nhở tắt loa đi!

Đại Quang gioi điện thoại di động nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt dừng lại trên người Tô Trần và Thịnh Thiên Vi, âm thanh truyền từ bên kia tới, nhưng hần ta không xác định là cái nào, một giây sau, hần tay chuyển sang nhìn Từ Gia Diễn, cười nói: “Có một thứ cho mày nhìn.”

Hần đem điện thoại di động đưa tới.

Từ Gia Diễn chậm rãi nhận lấy, cúi đầu liếc mắt nhìn, một chuỗi dài các số kia, anh nhìn qua là nhận được ngay, mấy chục tin nhắn nói chuyện được lưu lại, mặt anh thâm trầm, tỉnh bơ, cuối cùng anh giương mắt, lạnh nhạt nhìn Tô Trần.

Tô Trần căn bản không dám nhìn anh, kéo tay áo Thịnh Thiên Vi, hỏi nhỏ: “Bà thấy ánh mắt của anh ấy không?”

Thịnh Thiên Vi vỗ vỗ tay cô: “Thấy rồi, khuyên bà một câu, hai ngày tới, tránh xa anh ấy ra nhé.”

Tô Trần hung dữ cầu tay cô nàng.

Từ Gia Diễn trả điện thoại di động lại cho hần, “Xong rồi, có vấn đề gì không?”

Đại Quang cười nhạt, “Đây tính là gây rối đấy mày biết không?! Mày làm đội trưởng thế mà không biết được chính đồn đội viên của mình à?”

Anh không cười, trong ánh mắt có sự lạnh lùng, nói nhẹ như mây gió: “Hình như tao thấy mày cũng chưa ăn thua thiệt gì nhỉ? Hay là thương tích trên mặt mày là do hai cô gái trong đội tao gây ra?”

Rốt cuộc vấn đề do hần háo sắc trước, không nhịn được sức cám dỗ của mấy cô gái trẻ, nói mấy câu đã bị dỗ xuống tầng, bị đánh thành đầu heo cũng là đáng đời hần ta, hơn nữa, hai cô nương kia nhìn gầy tong teo, nhìn thế nào cũng không giống người phụ nữ hung tợn đánh hần tối hôm qua được.

Chuyện này nói ra chính là vút đi thể diện của hần, Từ Gia Diễn xem ra rất hiểu Đại Quang, tên này sĩ diện hão, sẽ không bao giờ thừa nhận bị đàn bà đánh, cho anh xem đoạn hội thoại này, cũng chỉ là muốn khoe khoang, để cho Từ Gia Diễn khó chịu mà thôi.

Chuyện tối qua, Đại Quang cũng chỉ có thể nuốt lại cục tức, ghi tạc trong lòng, chờ cơ hội trả thù mà thôi.

Có điều, hai cô gái trước mắt kia khúc nào ra khúc ấy, so với mấy cô hoạt náo viên trong giới của hần cũng hơn rất nhiều, nếu được ngủ cùng nhất định sẽ rất thoải mái. Những suy nghĩ dơ bẩn này vẫn còn vẩn vút trong đầu hần cho đến tận khi lên xe.

...

Mấy người đem hành lý chuyển lên xe, Tô Trần đi theo sau Đại Minh giúp thu dọn hành lý, cố ý giảm sự tồn tại của bản thân.

Từ Gia Diễn dựa vào cửa xe hút thuốc, thấy cô chậm chạp không chịu đi tới, mắt hết kiên nhẫn, lúc cô đang quay người bên đồng hành lý, gọi cô lại:

“Em qua đây cho anh.”

Bạn đang đọc truyện *Tìm Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33

CHUYỆN NGŨ: NQL

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Từ Gia Diễn mở cửa đi vào.

Tô Trần cũng ngoan ngoãn theo sau, không quên đem cả vali.

Vừa vào đến cửa, Tô Trần mới nhận ra, đại thần hình như nổi giận rồi, mặc kệ cô nửa tiếng đồng hồ, để cô ngồi nhàm chán trên sofa xem ti vi, bụng so tài so sức với anh, xem anh có thể bơ được bao lâu nào.

Từ Gia Diễn thật ra lại không có ý lạnh nhạt thờ ơ với cô, mới vừa lúc anh thay quần áo thì nhận được một cuộc điện thoại, ý muốn anh mở một cuộc họp video call, anh vừa online đã bị mấy vị tuyến thủ người Đan Mạch bầu lấy bàn đi bàn lại những kĩ thuật mới của LOL đến mấy tiếng đồng hồ.

Cuối cùng, anh phải dùng tiếng Anh đã kết thúc cuộc họp này: ” Xin lỗi các vị, tôi còn có chút chuyện riêng, đi trước.”

Chờ đến khi anh đi ra, cô gái nhỏ đã mất tâm, hành lý cũng không còn ở đây.

Từ Gia Diễn gõ cửa ba lần, Tô Trần mới chậm rãi trùm khăn tắm ra mở cửa, khăn tắm quấn quanh từ ngực, xuống đến bắp đùi, bên trong chân trần, ở chỗ nối tiếp ngực, lộ ra một cái khe sâu hoắm.

Cô gái nhỏ dựa người vào cửa, cười nói: “Anh xong rồi hả? Em chờ anh lâu quá nên về nhà tắm rửa trước.”

Tầm mắt của Từ Gia Diễn từ ngực cô nâng nhìn qua chỗ khác, đụng phải mắt cô, anh lạnh lùng nói: “Mặc quần áo vào đi.”

Tô Trần lại nhất định không để cho anh có cơ hội giáo huấn mình, “Thật là mệt quá đi, có chuyện gì anh nói luôn ở chỗ này được không?”

Anh hơi cười, nhìn rất lưu manh:” Em nhất định muốn mặc như thế này và cùng một người đàn ông nói chuyện trước cửa giữa lúc nửa đêm nửa hôm à?”

Cô đề nghị: “Anh có thể đi vào trong mà.”

Từ Gia Diễn xưa nay đã quyết là làm, điều này không cần bàn cãi, dù cô bây giờ có lấy lòng hay nhận lỗi, chuyện cần giáo huấn vẫn phải giáo huấn, huống chi cô gái này ngang bướng, tới bây giờ cũng đã chịu cúi đầu đầu.

Tô Trần kéo Từ Gia Diễn vào, cô thử nắm lấy tay anh, thấy anh không có phản kháng gì, nên to gan kéo tay.

Cô kéo anh đi tới sofa rồi ngồi xuống. Trên sofa còn bày ngổn ngang đồng quần áo lót mới của cô. Đối với quần áo bên trong Tô Trần rất chú trọng, phẩm chất, nguyên liệu vải, kiểu dáng, mỗi thứ đều là tốn công tốn sức lựa chọn mới có được. Vài năm trước, Tô Minh Triều toàn đi tìm các mẫu thiết kế đồ lót ở nước ngoài rồi theo số đo của cô mà may, sau khi Tô Minh Triều đi, cô phải tự mua, mới đầu không biết đều mua phải hàng không tốt, càng mua càng quen, cô bắt đầu chú trọng tới kiểu dáng, ví dụ như kiểu tron, kiểu ren,...

Cũng như giờ phút này thứ đó vút trên sofa, màu đen, cầm kị, thần bí và cấm dỗ...

Cô vội vàng thu nó lại, ném vào giường bên trong phòng ngủ, rồi lại ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Từ Gia Diễn.

Từ Gia Diễn cũng không khách khí, anh lười biếng dựa người vào sofa, quay đầu nhìn cô cười rồi hỏi, “Em không cần thay quần áo à?”

Cô trở về phòng thay một chiếc váy dài có thắt lưng, màu đen rồi đi ra.

Từ Gia Diễn quay mặt, mỉm cười, đợi cô đi tới bên cạnh mình, kéo váy ngồi xuống, anh đột nhiên đưa tay ra, kéo cô ngồi lên đùi mình. Tô Trần ngã vào lòng anh, thuận thế ôm cổ, anh kéo cô xuống, đầu vùi vào hai chiếc xương quai xanh, cười mỉa mai: “Tìm em đập nhanh nhì.”

Tim của Tô Trần sắp rơi ra ngoài tới nơi, cô đâu có kinh nghiệm chính thức hôn môi ai bao giờ, lần đầu tiên bị người đàn ông mình thích ôm kiểu này, cả người cô đã nhũn cả ra rồi.

Anh hơi nhích vào trong, hơi thờ phả vào chiếc xương quai xanh nhỏ nhắn của cô, đôi môi mỏng như có như không lướt qua, một chút lại một chút, nhẹ nhàng va chạm, anh nói: “Người em cũng nóng nhì.”

Cô cảm thấy mình đang nóng bừng lên.

Câu nói kia thật là đúng, đàn ông chính là lười chơi đùa với mây thôi, nếu thật sự chơi đùa với mây, thì mây chẳng làm được trò gì cả.

Từ Gia Diễn lòi cô gái nhỏ từ trong ngực mình ra, giọng khôi phục sự lạnh lùng vốn có: “Cho em hai phút giải thích chuyện tối hôm qua.”

Tô Trần lấy lại lý trí, biết được tên này là cố ý, cố ý trêu mình, sau đó cô lạnh nhạt trả lời, “Thiên Vi lúc ở trên xe đã giải thích rõ ràng như nào, thì là như thế thôi.”

“Hừ?”

Anh dựa lưng vào sofa, Tô Trần ngồi lên đùi anh, hai tay ôm cổ anh, “Anh tức giận à?”

“Có một chút.” Anh gật đầu.

“Bởi vì em à?”

Anh kéo tay Tô Trần từ trên cổ mình xuống, đáp: “Các em sẽ gây phiền toái cho anh, hiểu không?”

“Thật xin lỗi.” Cô nói xin lỗi.

Anh nhú mày, thật lợi hại, chỉ một câu nói ấy thôi mà làm cho con tức trong lòng anh hạ xuống bao nhiêu.

“Còn gì nữa không?”

“Em thích anh.” Cô lại lần nữa ôm lấy cổ anh.

Anh tỉnh bơ, chỉ thấy có chút mềm lòng, rồi cuộc vẫn không quên chỉ trích: “Sau này đừng có cùng Thịnh Thiên Vi làm liều cái gì đấy, thể giới của đàn ông, các em đừng nên tham gia làm loạn, nghe không?”

Hai người lại nói chuyện một hồi, Từ Gia Diễn nhận một cuộc điện thoại, phải đi về.

Tô Trần ở cửa ôm anh, kêu tên anh khe khẽ: “Từ Gia Diễn.”

Anh ừ một tiếng.

Cô gái nhỏ ở trong ngực anh, nép mặt, “Anh hôn em một cái đi, hình như anh chưa từng hôn em.”

Anh cúi người thấp xuống, Tô Trần ngẩng mặt cao hơn, nhắm hai mắt lại, chờ anh đặt xuống một nụ hôn sâu.

Anh cúi xuống hai gò má, lướt qua vành tai, thở ra, giọng chậm rãi: “Không phải bảo chờ kết thúc đầu giải à, con khi nhà em gấp cái gì?”

Gấp gấp tất nhiên là muốn anh rồi.

“Anh không muốn à?”

Anh lại cố tình trêu cô, “Không phải là đặc biệt muốn —”

Cô làm bộ đóng cửa, bị tay anh cản lại, “Tô Trần.”

Cô sùng cồ lên: “Chuyện gì nữa?”

Từ Gia Diễn cười, “Ngày mai anh chờ em ăn cơm tối nhé?”

“Không rảnh, không chắc có thời gian, và cũng không phải ‘đặc biệt’ muốn cùng ăn với anh.”

Từ Gia Diễn bật cười, “Này, anh đùa chút thôi mà.”

Tô Trần không chút nể mặt đóng sầm cửa lại.

Tô Trần này chính là như vậy, lúc thoải mái thì rất thoải mái, lúc khó chịu thì cũng biết mặt ngay.

Lúc thích anh thì nhìn anh chỗ nào cũng tốt, có tìm cả ngày cũng chẳng ra lỗi, từng giây từng phút đều không đợi được mà muốn gặp anh, đã là thời đại nam nữ bình đẳng rồi, các cô gái cần gì phải đặt thấp vị thế của mình đến vậy?

Quả thật cô bị cái câu “không phải đặc biệt muốn” kia của Từ Gia Diễn làm tức giận.

Nhưng cô lại cảm thấy đề đàn ông mở miệng nói thích cô, thật đúng là khó khăn.

Dù sao tạm thời cô cũng không nên chủ động đi tìm anh!

Từ Gia Diễn dựa vào tường đứng một chốc, vừa kịp lúc, Mạnh Thần gọi điện tới, giục anh nhanh chóng online, anh thuận miệng hỏi một câu: “Cậu cùng bạn gái cãi nhau bao giờ chưa?”

Mạnh Thần nổi khùng: “Này anh đừng làm nhục người ta, em là chó độc thân đấy.”

Từ Gia Diễn tay day huyết thái dương: “Thế bạn gái cũ thì sao?”

Mạnh Thần cảm thấy tối nay lão đại mẹ nó thật là kì quái, nhưng anh ta vẫn theo đúng sự thật mà trả lời: “Suốt ngày cãi nhau ấy, không thể làm sao chia tay được?”

“Trò mặt nhanh hơn cả lật sách?”

Nói đến điểm này, tất nhiên là Mạnh Thần giàu kinh nghiệm: “Nhanh, giây trước còn ôm mình kêu chồng ơi, phút sau đã bảo mình cút đi rồi.”

Anh kiên nhẫn phân tích: “Nói lời cô ấy không thích nghe à?”

“Thế thì nhiều lắm, có thể vì một bộ phim cũng bảo em cút đi, thua bóng cũng bảo em cút đi, cũng có thể vì một câu nói không hợp cũng đuổi em đi, em chưa rửa chân cũng bắt em cút nhé, nói chung nhiều lí do lắm, hôm nay thoát, anh cũng không thể biết được hôm sau sẽ xảy ra cái gì!”

Bạn gái cũ của Mạnh Thần quả thật đã như thế, một câu không hợp sẽ bảo anh biến đi, đến lúc anh biến đi thật xa, cô nàng lại muốn anh quay trở về, gom sức lực ngày ngày đến nhà anh ta nằm vùng, thấy anh là lại nhào vào lòng, nào khóc nào sụt sịt nào lau nước mắt, mấy lần đầu còn có thể nhớ đến tình xưa mà an ủi, về sau thấy phiền quá, nhà cũng không thèm trở về, ngủ luôn tại chỗ của Từ Gia Diễn, từ lần đó chia tay, anh ta liền cự tuyệt với con gái luôn, cự tuyệt loại sinh vật bạn gái này, đánh chết cũng không muốn yêu đương thêm lần nữa.

Bởi vì tâm tư con gái thật thật sự rất khó dò.

Cơ mà Mạnh Thần lại nghĩ, sao tối nay phản ứng của lão đại kỳ lạ thế nhỉ, “Sao đột nhiên anh lại hỏi cái này?”

“Tùy tiện hỏi một chút.”

“Quên đi, chắc lại cùng ma nữ nhà bên cãi nhau chứ gì?”

“...”

“Không thể nào, em cảm giác ma nữ kia không giống thế.”

“...”

“Anh thử dễ dàng xem sao đi, dễ được là tốt, con gái chính là phải dễ.”

“Đội kết thúc so tài rồi hãy nói.”

...

Thứ hai, Tô Trần lại quay về Quang Thế, thần trí mơ hồ qua một ngày, Thịnh Thiên Vi đi tới,

“Thái Từ gia mời bữa tối nay ăn chung.”

“Lại ăn chung? Anh ta gần đây thừa tiền à?”

“Nghe nói Tổng tiền sĩ vừa giúp một đơn đặt hàng lớn, Thái từ gia phải cảm tạ anh ta, nên đặc biệt mời mọi người cùng nhau ăn com.”

“Tổng Bách Ngôn?”

“Ừ, đợi tan làm rồi cùng đi nha.”

Mấy hôm nay Tổng Bách Ngôn có hai lần gửi tin nhắn cho cô, hỏi cô có thời gian đi ăn com không, rồi tiện đi dạo một chút.

Tô Trần vì chuyện ở Lộc Thành nên dứt khoát từ chối, về sau cũng không liên lạc lại nữa.

Cùng lúc đó, Từ Gia Diễn nhận được điện thoại của Trầm Tĩnh Châu.

“Về rồi?”

Từ Gia Diễn đang họp ban huấn luyện: “Ừ.”

Trầm Tĩnh Châu nói: “Buổi tối tới ăn chung đi.”

“Tối tôi phải huấn luyện, mấy hôm nữa là bán kết rồi.”

Trầm Tĩnh Châu tiếp tục: “Ông ơi đi, để Mạnh Thần coi là được rồi, bữa tối nay ông nhất định phải tới, tôi giới thiệu Bách Ngôn cho ông biết.”

Từ Gia Diễn ngừng một lát, “Tổng Bách Ngôn? Còn ai nữa?”

Trầm Tĩnh Châu lại nói: “Người trong công ty đều ở đây.”

Anh hơi chớp chớp mắt, đáp ứng, “Ồ đâu?”

“Đề tôi gửi địa chỉ cho, 6 giờ, đừng có tới muộn đấy.”

...

Buổi tối sáu giờ, dưới tầng nhà hàng.

Tổng Bách Ngôn từ xa thấy bóng dáng Tô Trần, như kiểu mắt hôn mắt vĩa, nhấn còi xe thế nào cô ấy cũng không phản ứng.

Anh ta đậu xe xong liền vội vàng đuổi theo.

“Tô Trần.”

Tô Trần quay đầu, nhận ra anh ta, cười nói: “Tổng tiến sĩ à.”

Tổng Bách Ngôn xoa xoa đầu cậu, “Vừa từ xa đã nhìn thấy em rồi, kêu em mãi mà không phản ứng, đầu nghĩ gì thế?”

“Thế á? Chắc em không để ý.”

Hai người vừa nói vừa cười sóng đôi bước đi.

Cách mấy giây, Trầm Tĩnh Châu cùng Từ Gia Diễn từ sau chậm rãi đi tới.

Trầm Tĩnh Châu nhìn bóng lưng hai người, giọng trầm trầm: “Đừng nói, nhìn qua thật là xứng đôi.”

Từ Gia Diễn hai tay đút túi, ánh mắt đen nhìn chăm chăm vào bóng lưng hai người đi trước, một người nhỏ nhắn, một người cao lớn hơi gầy.

Anh không nhìn được, lưỡi lại lướt trong vòm miệng.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

CHUYỆN NGŨ: NQL

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Tổng Bách Ngôn thay Tô Trần uống ly rượu thứ ba, liền nhận ra một ánh mắt không mấy thiện ý nhìn mình.

Nhưng anh ta vẫn duy trì vẻ lịch thiệp, hờ hững quay về, nhưng ánh mắt ấy vẫn chưa từng quay đi, cứ thẳng tắp nhìn chăm chăm anh ta.

Trầm Tĩnh Châu nhìn xung quanh một vòng, để cải thiện bầu không khí, anh ta đứng lên giơ ly rượu, nói:

“Từ nhỏ, tôi, phục duy chỉ hai người, một chính là người anh em chơi game trâu bò bên cạnh tôi đây, người khác chính là Bách Ngôn, cảm thấy hai người này thật bá đạo, người thường không bì được, nên tôi thật sự hi vọng ba chúng ta có thể làm việc chung với nhau, tán gái gì đó, tôi xin kính trước một ly, sau này vẫn là anh em tốt.”

Mọi người nâng ly.

Từ Gia Diễn dựa người vào ghế, không nhúc nhích.

Trầm Tĩnh Châu như kẻ ngốc, vẫn thúc giục, “Gia Diễn, còn ngại ra đó làm gì, nhanh tay lên, uống một ly.”

Từ Gia Diễn lúc này mới từ từ nâng ly rượu lên

Uống xong, đặt xuống.

Tô Trần cúi đầu chăm chú ăn, Tổng Bách Ngôn dùng đũa gắp cho cô một chiếc chân gà, đặt vào khay, cô vội nói cảm ơn, nhưng vẫn bất động. Một nữ đồng nghiệp nhìn thấy, nhỏ giọng phỉ báng: “Tổng tiến sĩ hào hiệp thật đấy.”

Tổng Bách Ngôn sợ Tô Trần lúng túng, nửa đùa nói: “Em mà ngồi cạnh anh anh cũng gấp cho em.”

Từ Gia Diễn thu lại ánh mắt, rót cho mình đầy một ly rượu đỏ, đặt xuống dọc theo bàn, “Tổng Bách Ngôn.”

Tổng Bách Ngôn nhìn sang phía anh.

Từ Gia Diễn cười mỉm nhìn rất cuốn hút, giơ ly rượu trong tay lên, “Tối kính.”

Ánh mắt hai người trên không trung trong nháy mắt giao nhau, đàn ông, chỉ cần một cái nhìn là có thể phân biệt là địch hay là bạn.

Mà hai người họ, chắc chắn không phải người hiền lành gì.

Tổng Bách Ngôn cũng cười, cúi đầu nhìn Tô Trần đang cầm cúi ăn bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Rót hộ anh ly rượu được không?”

Tô Trần cầm bình rượu, tiện tay rót cho anh.

Tổng Bách Ngôn: “Cảm ơn.”

Sau đó giơ ly rượu nhìn Từ Gia Diễn phía đối diện, giương tay lên, ngửa đầu uống cạn.

Từ lúc nào đến giờ Từ Gia Diễn lại cho người khác mặt mũi, còn kính cả rượu nữa.

Trầm Tinh Châu lại tiếp tục diễn vai kẻ ngốc, một bên vỗ bả vai Từ Gia Diễn, vui mừng nói: “Tình cảm lắm, một ngụm uống cạn, được được được! Tất cả đều là anh em tốt.”

Từ Gia Diễn liếc anh ta một cái.

Trầm Tinh Châu có vẻ rất vui sướng, so với năm đó biết tin mình đỗ cao đẳng có khi còn kích động hơn.

Rượu qua ba tuần, mọi người đã thấm men say, Trầm Tinh Châu vẫn chưa hết hứng, lên tiếng đề nghị: “Hiếm khi hôm nay có việc vui, mọi người đi tăng nữa đi!”

Quầy rượu mà Trầm Tinh Châu nói đến chính là nơi mà hân mở tại hẻm nhỏ trong Hoàn phố —— Tuyết Địa.

Mấy năm nay Tuyết Địa tiếng lành đồn xa, những người trẻ tuổi cũng thích qua bên đó, nghe nói những người pha chế rượu ở Tuyết Địa đều cực kì đẹp trai. Một nữ đồng nghiệp nào đó đã bắt đầu si mê, “Ông chủ à, có thể trêu đùa với người bartender không vậy?”

Trầm Tinh Châu uống nhiều đã bắt đầu phát ngôn bừa bãi: “Thoải mái đi, kẻ cả thích đem đi cũng được luôn, nhưng ngày mai phải mang trả lại đây, người ta còn đi làm chứ.”

Một nhóm mười mấy người lên xe đi qua bên đó, Trầm Tinh Châu đã cố ý bảo người giữ lại một gian phòng bao lớn.

Lúc trước khi ra cửa, Từ Gia Diễn đi cuối cùng, kéo Tô Trần hỏi cô: “Anh về bây giờ, em có muốn về luôn cùng anh không?”

Tô Trần: “Không”

Từ Gia Diễn giận đến mức muốn xách tai con bé này lên.

Đúng lúc đó, Tổng Bách Ngôn vốn đang nói chuyện trời đất với mọi người ở bên trên nghe thấy, cười nói: “Gia Diễn anh bận gì thì về trước đi, lát nữa tôi sẽ đưa cô ấy về.”

Từ Gia Diễn hai tay đút vào túi, cười, ” Tôi không có chuyện gì, cậu cứ đi đi.”

Tổng Bách Ngôn quay người qua chỗ khác tiếp tục cùng người kia nói chuyện phiếm.

Hai người đi sau cùng, trên thực tế là Tô Trần muốn đi nhanh một chút, lại bị Từ Gia Diễn lôi cổ khẳng khẳng đi ở phía sau.

Cô giầy giụa: ” Anh buông em ra, xách cổ em làm gì, mượn rượu làm càn à, tửu lượng kém như vậy sao?”

Từ Gia Diễn cười nhạt, càng kéo mạnh, không định buông tay ra: “Tửu lượng anh kém á? Em mới là tửu lượng kém đấy chứ? Uống say xong còn hôn hôn hôn còn gì.”

Tô Trần trừng anh, “Anh nhỏ giọng đi nào.”

Từ Gia Diễn hừ một tiếng: “Sao lúc đó không cảm thấy xấu hổ, giờ lại còn biết ngại cơ à? Dám làm không dám chịu à? Được lợi rồi bây giờ định chạy đứng không?”

Tô Trần chẳng muốn tranh cãi với anh nữa, nhưng không sao thoát được, bèn quay mặt đi không để ý đến anh nữa.

Cái địa điểm quầy bar này thế mà thật đông đúc.

Nào là uống rượu, nào là đổ nhau (khi uống rượu, hai người cùng giơ ngón tay ra một lúc rồi đoán số, ai nói đúng là được, nói sai bị phạt uống rượu, cả hai người đều nói sai thì hoà), nào là nhảy nhót, chẳng ai đoán hoài tới ai, nhưng bên trong mỗi người đều đang tìm sẵn con mồi của mình.

Tô Trần bị ai đó kéo ra chơi đầu rượu với đồng nghiệp

Từ Gia Diễn dựa người vào sofa trong một góc lẳng lẳng nhìn, cũng không nói câu nào, ánh mắt sâu thẳm. Trầm Tĩnh Châu đã sớm bị người ta chuốc say mềm, ngã vào một phòng bao khác ngủ say như chết, những người sức lực chiến đấu không những còn dồi dào mà liên tục tăng lên.

Tổng Bách Ngôn cũng ngồi một chỗ rảnh rỗi quan sát. cười cười, luôn luôn giúp Tô Trần uống hai ly.

Đến lượt Tổng Bách Ngôn uống, có người nhện nhạo, “Trần Trần, Tổng tiến sĩ giúp em uống nhiều như vậy, có phải em nên kính người ta lại không?”

Tô Trần cười, không hề nhăn nhó, ngửa đầu lên uống cạn một ly lớn, mọi người đều tán dương, cô gái này động tác uống rượu đẹp đấy!

Tổng Bách Ngôn thì cười khuyên: “Chớ khinh cô gái này nha, đợi lát nữa chỉ sợ mấy người lại gục xuống đấy.”

Tô Trần liếc nhìn sang bên, Từ Gia Diễn lười biếng dựa vào sofa hút thuốc, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào tivi.

Có một nữ đồng nghiệp ngồi xuống cạnh anh, anh hơi nghiêng đầu hướng xuống, tựa hồ như đang nghe cô ấy nói gì, sau đó ngậm điều thuốc, cười nhạt lắc đầu.

Nữ đồng nghiệp không khỏi tiếc nuối đứng dậy rồi đi.

Tổng Bách Ngôn vỗ vỗ đầu Tô Trần, “Tôi đi vào toilet cái đã.”

Cô gạt đầu, tiếp tục cũng đồng nghiệp trên bàn bắt đầu, ban đầu cô không hiểu quy tắc trò chơi còn thua nhiều, lại còn giúp Thịnh Thiên Vi uống mấy ly, hơn nửa số rượu trên chiếc bàn này chắc đều đã vào bụng cô nàng rồi, bây giờ mới hiểu ra quy tắc chơi, với tư chất thông minh, dường như đều là đồng nghiệp trên bàn đang uống rượu phạt.

Từ Gia Diễn liếc mắt nhìn đám người, thấy ít đi một bóng dáng màu đen.

Anh gạt tàn thuốc, đứng lên, bên trong có người hỏi: “Đại thần, anh đi đâu thế?”

Anh nhàn nhạt đáp lại: “Tôi đi toilet.”

Tổng Bách Ngôn đi nhà vệ sinh xong lúc ra, thấy Từ Gia Diễn đang khoanh tay dựa người vào hành lang.

Đã lẫn lộn nhiều năm như vậy, hai người đều ngầm hiểu lòng nhau, Tổng Bách Ngôn mở lời trước anh: “Ra bên ngoài nói chuyện đi?”

Từ Gia Diễn gạt đầu, ngồi dậy, dẫn đầu đi trước.

Bên ngoài quầy bar trên tường treo đến phải trăm bình rượu, trang trí hoa lệ tinh xảo.

Màn đêm đen kịt, trong ngõ hẻm sáng đèn đường, nhuộm ánh vàng, ánh trắng sáng bạc lấp ló sau đám mây mỏng mảnh. Trước cửa có một cây đại thụ, đã trồng được nhiều năm, cành lá sum xuê.

Từ Gia Diễn đi tới gốc cây, tiếng nhạc huyền ảo ỉn ỏi mới bắt đầu được đôi chút, tiếng trống của kim loại nặng gạt qua sau đầu.

Tổng Bách Ngôn bước theo sau.

Ai cũng không gấp gáp nói trước, chỉ vân đạm phong kinh châm điều thuốc, hút được một nửa, khói bay lên lùm cây, Từ Gia Diễn mới liếc nhìn anh ta: “Mới về nước hả?”

Tổng Bách Ngôn gạt đầu: “Ừ, tôi biết anh.”

Từ Gia Diễn miệng phả ra hơi khói, cười cười: “Trầm Tĩnh Châu cũng thường xuyên nhắc đến cậu với tôi.”

Hai người anh tới ta đi, mặt rất khách khí.

Tổng Bách Ngôn cười: “Không phải, lúc tôi ở Mỹ cũng hay nghe nhắc đến anh.”

Từ Gia Diễn tỉnh bơ ngậm miệng khói, “Oh” Không để ý nhiều lắm, chậm rãi khoan thai.

Tổng Bách Ngôn: “Khương Tâm Nhị, tôi hay nghe Khương Tâm Nhị nhắc tới anh, nói bạn trai cũ của mình lợi hại lắm, mỗi lần anh đấu giải, cô ấy lại kể cho bạn bè nghe về lúc hai người ở chung với nhau.”

Tổng Bách Ngôn hiển nhiên nhắc đến là có mục đích.

Lúc anh ta còn học ở Mỹ, tình cờ quen được Khương Tâm Nhị, trái đất đúng thật là nhỏ, không tới mất mấy hôm anh ta đã biết được bạn trai cũ trong miệng cô gái này chính là người anh em tốt của Trầm Tĩnh Châu, điều mà Khương Tâm Nhị nhắc tới nhiều nhất là lúc hai người họ còn là một đôi, Từ Gia Diễn đã đối xử với cô ấy không tốt như thế nào. Anh ta không ngờ rằng, vào giờ phút này, những điều này lại giúp anh ta làm yếu lòng đối thủ cạnh tranh có thực lực nhất của mình.

Từ Gia Diễn chậm rãi hút xong điếu thuốc, chờ cho anh ta nói tiếp.

Tổng Bách Ngôn nói: “Khương Tâm Nhị nói anh vì đấu giải mà lặn mất tăm trong hai tháng, cả quãng thời gian đó không hề có một cuộc điện thoại hay tin nhắn, thậm chí anh cũng không đưa cô ấy ra mắt bạn bè của mình, không cho tham dự vào cuộc sống của anh, ngay cả khi lúc cô ấy biến mất một tuần, anh cũng không gọi hay nhắn tin, anh không hề phù hợp để làm một người bạn trai.”

Anh không vội phản bác, người đứng thẳng, lắng lắng nghe anh ta nói.

Tổng Bách Ngôn nói tiếp: “Tôi thích Tô Trần.”

Anh khẽ hừ một tiếng, giễu cợt.

Tổng Bách Ngôn cũng không để bụng, “Chúng ta có thể cạnh tranh công bằng.”

Cạnh tranh công bằng?

Cuối cùng anh cũng nở nụ cười, ánh mắt từ từ nhìn vào anh ta, “Cạnh tranh công bằng thì không cần đâu.”

Tổng Bách Ngôn ngẩn ngơ, dễ dàng như vậy à? Định từ bỏ à?

Anh gạt tàn thuốc, nhìn thẳng về phía anh ta: “Chúng tôi đã ở chung một chỗ, chắc tôi qua do có hiểu lầm, cô ấy mới giận đối tôi thôi, tôi vẫn đang cố gắng dỗ dành, anh thế mà lại chạy đến trước mặt bạn gái người ta lấy lòng, nói thật, tôi cũng cảm thấy có chút không thoải mái.”

“...”

Tôi □ □ mẹ ời! Trầm, Tĩnh, Châu!

Trở lại phòng bao, một người sắc mặt xanh mét không nói lời nào, một người thì tay đứt túi, tinh thần rất sáng khoái.

Từ Gia Diễn lúi cúi Tô Trần đang ngồi trên bàn ra, cô uống không ít, mặt đỏ bừng, may, vẫn còn chút tỉnh táo, “Đừng kéo em! Làm cái gì vậy?”

Từ Gia Diễn thẳng tay lôi cô đi xuống tầng, nhét vào taxi.

Tô Trần bất đắc dĩ bị anh nhét vào xe, đang định đẩy cửa xe muốn đi xuống, bị một câu lạnh lùng anh nói làm cho chần chừ.

Anh nói: “Vớ vẩn anh ném em xuống đường đấy.”

Cô vẫn còn ý thức được, chỉ là hơi đau đầu, “Sao anh không đi xe của mình?”

“Anh uống rượu.”

Cô gạt đầu, à một tiếng thật dài, lại bắt đầu lảm bảm “Lái rượu không uống xe, uống xe không lái rượu.”

...

Dường như tay anh bị sai đi để lôi cái người này vào trong thang máy rồi.

Cô gái nhỏ ngoan ngoãn ôm eo anh, đầu ngả vào ngực anh, cọ cọ, nghe nhịp tim đập. Tô Trần bây giờ đang bùng cháy, cả người nóng bừng, ôm eo anh, không kiểm soát được hành động của bản thân, “Tim anh đập nhanh ghê nà.”

Từ Gia Diễn uống một ly, đầu óc anh heienj tại hân cũng như người say rồi.

Thang máy dừng lại, cô gái nhỏ móc chìa khóa từ trong túi xách, ngoan ngoãn đi đến cửa nhà mình.

Từ Gia Diễn lại thẳng tay túm cổ cô, lôi qua nhà anh.

Anh dè ngón tay xuống, chắc hôm nay gặp quý mặt, nhả ba lần cửa đều không mở, cô gái nhỏ ôm eo anh, cười khanh khách: “Không mang chìa khóa à? Qua nhà em đi.”

Từ Gia Diễn dúm đầu cô, “Yên nào.”

Lại nhấn lần nữa, cạch, cửa mở ra.

Tô Trần bị anh kéo vào trong, bên trong đen kịt, Từ Gia Diễn dùng chân đá lên cửa, để cô đứng giữa mình và cánh cửa.

Anh cũng không bật đèn lên, mở rèm cửa sổ ra, ánh trăng rọi vào, lộ ra ánh sáng, cô nhận ra người ngày thương cuồng tráng anh tuần, hôm nay trông lại thêm phần nhu hòa.

Anh đang mỉm cười nhìn cô.

Tim đập nhanh quá, thỉnh thoảng, trái tim mạnh mẽ đang đập cô à.

Dường như biết được tiếp theo sẽ diễn ra điều gì, nhưng cũng không dám chắc nhất định sẽ xảy ra, như thể tù nhân đang chờ tuyên án, một giây, tim như bị thắt lại, hi vọng thời gian tối nhanh hơn một chút, lại vừa mong nó có thể chậm hơn một chút, sốt ruột như trăm móng chờ gãi.

Giọng anh gọi tên cô lúc đó vừa trầm lại đầy cảm dỗ: “Tô Trần.”

Trong lòng nàng như đang có trăm ngàn móng vuốt cào xé mới dần dịu lại, cô gần như bắt đầu hít thở lại.

Một giây sau, Tô Trần bị anh đặt lên bệ cửa, hai tay chống xuống cạnh cô, cúi đầu, hơi thở phả lên mặt cô, gần chớp mũi của cô, nhẹ nhàng, nồng nóng.

Theo bản năng cô hơi nhích sang bên co người một chút, Từ Gia Diễn lại cười nhẹ: “Em tránh cái gì chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Tìm Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 35

CHUYỆN NGŨ: THƯỢNG QUAN SA HY

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

~~~~~*~~~~~

Sau đó, lúc hồi tưởng lại nụ hôn kia Tô Trần không nhận được mà đưa tay lên che mặt.

... Môi của Từ Gia Diễn rất mềm, rất nóng, cách hôn cũng rất... ừ... Nhiệt tình, không hề hợp với hình tượng cao lãnh cấm dục thường ngày của anh chút nào.

...

Từ Gia Diễn để cô đứng sát cửa, cúi đầu cọ chớp mũi của cô, từng chút từng chút một, đôi môi anh cong lên, hơi thở nhàn nhạt quét qua khuôn mặt cô nhưng lại chậm chạp không hôn lên.

Tô Trần nhắm hai mắt, ngược đầu, mượn ánh trăng yếu ớt cuốn lại đôi mi dài, tận lực chờ người đối diện cho cô một nụ hôn sâu sắc.

... Nụ hôn đâu rồi? Vẫn không có...

Lông mi khẽ run nhẹ, Tô Trần muốn mở mắt nhìn. Một giây tiếp, Từ Gia Diễn nghiêng đầu, một lần nữa hôn lên đôi môi cô. Cho đến khi cái ót của cô va phải cánh cửa, anh đưa tay ngăn cản rồi giữ ót cô, tay kia nắm cằm cô nâng lên, khiến khuôn mặt cô ngược lên là vừa vịn để anh hôn xuống.

Anh đè môi của cô chà xát rồi ngậm môi cô, rất chậm chạp mà liếm lên, giây tiếp lại dùng lực mút vào.

Tiếng than nhẹ phát ra từ môi cô. Cô không có nhiều kinh nghiệm nên rất nhanh đã bị người ta khống chế, trong lòng nhẹ nhàng run rẩy, chân sau mềm nhũn sắp đứng không vững nữa rồi.

Cả người Tô Trần dần dần trượt xuống dưới. Thấy vậy, Từ Gia Diễn đưa cánh tay đang giữ ót cô di chuyển đến eo rồi ôm lại. Một tay ôm eo cô, một tay nắm cằm, anh dùng sức nâng cô lên, Tô Trần vừa vịn bị anh ôm vào trong ngực.

Hai người kín kẽ đứng cùng một chỗ, tư thế mập mờ vô cùng bốc hỏa.

Từ Gia Diễn đang ngậm đôi môi của cô thì nhẹ nhàng dời đi, rất ung dung lại không vội vã mà điều khiển tiết tấu. Tô Trần hút một ngụm khí, hai tay nắm chặt phần áo nơi lồng ngực anh. Anh buông cánh tay đang nắm cằm cô di chuyển tới trên ngực rồi xuống dưới eo, vờng vàng nhún lên, khẽ mút miệng

cô.

“Nhớ kĩ, đây mới gọi là hôn môi.”

Hai tai cô bỗng chốc đỏ rực, rồi lại nghĩ đến mấy lần ôm anh trước kia, thật sự chẳng dùng phương pháp gì mà chỉ gặm, rồi cắn lên môi anh. Giờ nghĩ lại thật mất thể diện mà.

Cô đứng trong lòng ngực anh, cánh tay chọt chọt mấy cái rồi tức giận nói: “Lúc trước em hôn anh rất vất vả, mà anh lại còn không chịu phối hợp nữa chứ!”

Từ Gia Diễn cúi đầu nhìn, một lần nữa hôn lên đôi môi cô, lúc này anh thật sự dùng sức. Nhẹ nhàng cắn lên, sức lực dần dần tăng lên, môi Tô Trần bị anh hôn đến đau đớn, nước nướu chảy ra.. Ai ngờ anh không buông ra mà lại dùng sức hôn sâu hơn, cho đến lúc cô chậm rãi nhắm mắt lại.

Hồi lâu anh mới buông cô ra, tay đặt trên cánh cửa, cúi đầu chống lại ánh mắt cô, thanh âm trầm thấp vang lên: ”Ừ, hiện tại anh đang phối hợp đó thôi. Em cũng nên tận lực chứ?”

... Tô Trần cảm thấy chân cô chắc không đứng thẳng được nữa..

Trước khi cú điện thoại vang lên hai người đang thân mật khó thể tách ra. Cho đến khi điện thoại trong túi quần Tô Trần reo lên, Tô Trần ôm cổ anh rồi đá một cái, “Anh có điện thoại.”

Lúc này anh mới ngẩng đầu lên, một cái tay chống cánh cửa, một cái tay cúi đầu tìm điện thoại.

Là Mạnh Thần gọi.

“Ừ?”

Cô bị anh ôm vào trong ngực, cúi đầu.

”Lát nữa tôi online sau.” Anh vừa nói chuyện với Mạnh Thần, vừa kéo phần tóc mái của cô ra sau tai, sau đó, vành tai Tô Trần bị anh nắm lại.

Tô Trần run rẩy một cái rồi cố gắng cúi đầu xuống

Anh để điện thoại vào túi quần, một tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô rồi kéo ra sau tai, tiếu nuối nói: “Anh phải đi họp. Hôm nay, trước tiên như vậy được rồi chứ?”

Anh còn muốn thế nào nữa chứ?

Tô Trần đưa tay ôm eo anh, “Em đứng đây với anh.”

Chẳng qua, cuối cùng cô lại ngồi trên đùi anh, nhìn anh họp.

Đầu tiên Tô Trần ngồi trên đùi anh một hồi, sau đó thì hôn anh, một lúc lại sờ sờ, một chút ích lợi nào cũng không bỏ quên. Từ Gia Diễn sợ cô ồn ào quần anh khiến anh phân tâm nên trực tiếp ôm cô đến trên giường.

“Em ngồi đây một lát đi, anh phải họp. Nghe lời biết không?”

Tô Trần buồn bực gật đầu, rồi mở máy lên blog.

Bên tai đều là thanh âm bình thản của anh.

“Trận bán kết tiếp theo đội kia phải tham gia một trận đấu quốc tế... Vậy thì thế nào? Ừ?”

Vậy thì thế nào? Ừ?

Tô Trần cảm thấy mình giống như bị một thứ vô hình mê hoặc mất nên luôn thấy nên làm chút gì. Vừa định leo xuống đi hôn anh một cái thì anh xoay đầu lại, giống như đã nhìn thấu ý định của cô mà ném ra một ánh mắt cảnh cáo.

Tô Trần lùi lại, đi lên giường.

Ôi, thật nhàm chán mà...

Mười phút trôi qua, hai mươi phút trôi qua, ba mươi phút trôi qua... Anh vẫn đang họp...

Đại Minh: “Thời điểm SWEAR đoạt cúp, đội trưởng SWEAR đứng trên đài nhận thưởng nói một câu, SWEAR sẽ thay thế TED trở thành chiến đội hạng nhất trong nước.”

Mạnh Thần: “Haha, chúng chỉ là năm tên nhóc.. Năm Pot cầm về hàng loạt cúp vô địch thế giới, năm tên này chắc vẫn còn mặc tã nhĩ? Một lần được mời

thi đấu không biết mấy tên nhóc kia vênh váo thế nào rồi? Không được, trận đấu lần này tôi phải thu thập bọn chúng một trận mới được.”

A Ken: “Còn nhớ năm ngoái bọn họ đoạt cúp, Bình luận viên Ty liền đăng một bài lên blog.”

Ca Bảo: “Cậu nói Ty sao? Nhớ chứ, năm đó tất cả mọi người đang ăn mừng năm tên đó có được thành tựu, Ty đã tạt cho bọn nó một chậu nước lạnh còn gì..”

Ty là bình luận viên nổi tiếng trong eSport, cũng là nam bình luận viên duy nhất có quan hệ với Pot, nhiều lần Pot đi thi đấu đều mời Ty... Anh ta nói chuyện vừa thẳng thắn mà lại sáng khoái, đối với ai cũng lạnh nhạt, hai người Pot với Ty thế mà lại hợp nhau.

Cái ngày mà mọi người đang chìm trong vui sướng khi SWEAR đoạt cúp, Ty đăng tải lên một bài viết, mà nội dung đại khái chính là nhằm vào đứa nhóc đứng trên đài nhận thưởng nói câu sẽ thay thế TED kia. Lại thêm câu hy vọng đám nhóc mới mười sáu tuổi này đem lần đoạt cúp lần này là trận mở đầu chứ không phải điểm cuối cùng, tự tin nhưng không được kiêu ngạo, cái loại tính cách này thì mấy người còn trẻ tuổi không nên có. Mấy đứa nhóc ở độ tuổi này nhận được một khoản tiền thưởng kèch xù đến vậy mà chỉ nhìn chăm chăm vào nó, muốn có được số tiền lớn hơn thì sẽ rất nhanh mất đi mục tiêu phấn đấu. Cũng hy vọng bọn họ đừng quên trái tim mình thuở đầu, hơn nữa còn nhấn mạnh thêm, chỉ cần Pot còn ở thì TED vẫn là chiến đội hạng nhất, sự thật này sẽ không thể thay đổi được.

Đại Minh: “Tôi dám nói thật, eSport nhiều bình luận viên đến thế nhưng tôi chỉ phục mỗi Ty, người này có thể khiến mọi người say mê, mà chỉ có mình tôi tỉnh được.”

Mạnh Thành: “Chẳng qua quan hệ của hắn với lão đại khá tốt, nếu là người khác chắc cũng chẳng thêm nói một câu đâu. Với lại, lão đại đã đứng ở vị trí này suốt mười năm thì mấy đứa trẻ ranh kia sao đủ sức dao động chứ?”

Từ Gia Diễn vẫn không lên tiếng mà chỉ ngồi xoa nhẹ ấn đường đột nhiên lên tiếng: “Được rồi, tôi mệt rồi, xuống đây.”

Mọi người:...

Đại Minh: “Không phải chứ, sao hôm nay lão đại nghỉ sớm vậy?”

Mạnh Thành: “Đúng vậy, trước đây nếu không đến hai, ba giờ lão đại cũng không logout?”

Egg: “Lão đại... Anh vẫn còn online chứ?”

Từ Gia Diễn đang muốn thoát khỏi trò chơi lại quay trở về: ” Còn.”

Egg: “Lão đại, em muốn tự mình nói xin lỗi chị Tô Trần.”

Tô Trần nghe tên mình, chột giật mình một cái, ngẩng đầu nhìn sang, Từ Gia Diễn đang rút tai nghe, nhàn nhạt nói: ” Ừ, được.”

Egg: “Vậy anh xem em khi nào đi là hợp?”

Từ Gia Diễn liếc mắt nhìn cô, nói: “Chờ đến trận đấu sau đi. Trận đấu tiếp theo em ấy đi cùng chúng ta.”

Mọi người: “???”

“Tôi logout đây.”

Mọi người: “Tình huống gì thế này... Lão đại đi thi đấu thật sự mang theo con gái sao!”

Sau đó, microphone đã bị người khác cắt đứt.

Từ Gia Diễn đi đến mép giường rồi cúi đầu nhìn Tô Trần yên ổn nằm trên giường. Cô giương mắt nhìn anh vui vẻ nói: “Trận thi đấu tiếp theo anh mang em đi thật hả?”

Anh cúi người xuống, “Không phải em muốn đi cùng sao?”

“Muốn chứ! Nhưng em sợ sẽ làm phiền anh...”

Anh nói: “Không phiền đâu. Chỉ sợ lúc đó không có thời gian để ý em thì em lại khóc.. ”

“Làm sao lại thế được!” Cô ngồi dậy, cánh tay đặt lên cổ anh: “Em đảm bảo sẽ không gây phiền toái cho anh đâu.”

Từ Gia Diễn cong cong khóe miệng, xoa đầu cô. Trong đầu lại nhớ đến cảnh tượng ở quán rượu tối nay, anh dùng sức vỗ hai cái.

Tô Trần không hiểu, ngẩn ngơ nhìn anh: “Anh làm gì vậy?”

Môi anh mím chặt thành một đường thẳng: “Sau này không được tùy tiện để người ta sờ đầu, biết không?”

Tô Trần còn chưa kịp phản ứng lại, ngẩn người ngồi trên giường, cánh tay treo vẫn treo trên cổ anh. Từ Gia Diễn khom người xuống để cô ôm, hai tay chống bên người cô.

“...”

Anh nhắc nhở cô: “Tổng Bách Ngôn.”

Tô Trần lúc này mới kịp hiểu ra, trong lòng vô cùng vui vẻ: “Em làm sao biết được lúc đó anh ta sẽ xoa đầu em chứ!”

Anh hừ nhẹ một tiếng, không thèm để ý.

Tô Trần: “Ôi, anh đang ghen sao?”

Anh không nói, ánh mắt nhìn chăm chăm cô.

Tô Trần: “Anh ghen thật?”

Anh vốn không nghĩ hai người sẽ tiến triển nhanh như thế, trận đấu cũng sắp tới rồi. Trận đấu này không chỉ liên quan đến nghề nghiệp của anh và đội viên trong TED, mà còn có cả những người yêu thích eSport đều đang đợi giấc mộng suốt mười năm này sẽ hoàn mỹ hạ màn.

Bây giờ anh cũng không còn tâm tư để ý Tô Trần, lại sợ lúc này hai người tốt đẹp như vậy. Lỡ lúc đó không để ý cô thì cô lại nghĩ bậy..

Từ Gia Diễn kéo tay cô xuống.” Anh đi tắm, em cũng nên đi về ngủ đi.”

Tô Trần méo miệng, Từ Gia Diễn đã cầm áo quần đi vào phòng tắm.

Tô Trần leo xuống giường đuổi theo, đập cửa phòng tắm, rất không hài lòng hỏi: “Có phải anh ghen không? Anh ghen đúng không?”

Anh cầm áo lót bỏ lên vai, bắt đầu cười “Điều này qua trọng lắm sao?”

Tô Trần gật đầu, hai ánh mắt chân thành nhìn anh.

Từ Gia Diễn kéo cánh tay đang đập cửa kia của cô ra, lạnh nhạt nói:

“Được rồi, anh ăn giấm, em hài lòng chưa?”

“...”

...

Ngày thứ hai vừa vặn là ngày cuối cùng trong năm của dương lịch.

Tô Trần gửi cho anh một tin nhắn “Anh về nhà ăn Tết hả?”

Anh rất nhanh trả lời cô: “Không về.”

Trong lòng cô vui vẻ nhắn tiếp: “Vậy buổi tối chúng ta ăn gì?”

Hồi lâu, anh trả lời hai chữ: “Tùy em”

Thật khỏe.

Lời ít ý nhiều.

Vì vậy cô kiên định nhắn.”Vậy thì ăn anh.”

Lúc đó Từ Gia Diễn đang thảo luận với Mạnh Thần về trận bán kết vào mấy ngày sau. Ý kiến ở những trình độ khác nhau sẽ khác nhau, hai người nói chuyện cũng không quá vui vẻ. Anh quay đầu nhìn điện thoại, màn hình sáng lên.

“Vậy em ăn đi.”

Thật là kiên định, lại phù hợp cá tính háo sắc của cô.

Hắn cầm điện thoại di động lên, người dựa trên sofa, một tay xoa tóc, một tay nhắn tin trả lời cô.

”Ừ, lúc đó em đừng khóc là được.”

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

CHUYỆN NGŨ:JUN

BIÊN TẬP:HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Tuy là Tết dương lịch nhưng Trầm Tĩnh Châu cũng cho nhân viên về sớm một giờ.

Trong một tiếng đồng hồ này, Tô Trần rất rảnh rỗi, cô không vội về nhà, tạm biệt Thịnh Thiên Vi xong cô đi đến khu thương mại cách Quang Thế một con phố, chọn tới chọn lui, rốt cuộc dừng lại ở một quầy chuyên bán đồng hồ nam.

Nhân viên bán hàng vui vẻ tươi cười, nhiệt tình giới thiệu cho cô những mẫu hàng mới của năm này.

Tô Trần đi từng bước, từng bước một, ánh mắt lướt nhẹ qua những chiếc đồng hồ, cuối cùng ánh mắt cũng dừng lại trên một chiếc đồng hồ cơ của Anh.

Dây đeo tron rất đơn giản, bề mặt mượt mà tron bóng, kim đồng hồ vẫn đang lưu loát nhảy từng giây.

Cẩn trọng và tỉ mỉ .... chỉ nhìn thoáng qua thôi cô đã nghĩ ngay đến Từ Gia Diễm.

Nó rất hợp với anh.

Nhân viên bán hàng nhìn thấy cô như vậy, lập tức lấy chiếc đồng hồ kia ra khỏi ngăn tủ, tươi cười đưa cho Tô Trần: “Giờ của chiếc đồng hồ này rất chính xác, không thấm nước, chống sốc do va đập, là hàng cơ nhập khẩu.”

Tô Trần cảm lấy, lật qua lật lại xem, “Là đồng hồ cơ à?”

Nhân viên bán hàng nói: “Vâng, đồng hồ cơ được thiết kế theo phong cách Anh, mỗi ngày phải đeo khoảng mười tiếng trở lên thì thời gian mới chính xác được, hơn nữa không cần phải thay pin, chuyển động của dây cốt kéo theo kim đồng hồ, hoàn toàn tự động chạy.”

...

Tô Trần về đến nhà thì thấy cửa nhà bên đang mở.

Cô cầm theo đồ ra ngoài, nhìn qua dò xét, sau đó nhìn thấy Mạnh Thần dẫm chân lên giày vừa đi ra, hình như tâm trạng anh ta không tốt lắm, đóng cửa “rầm” một tiếng, nhìn thấy cô cũng không chào hỏi gì.

Tô Trần bĩu môi, cũng không quan tâm đến anh ta lắm, chờ anh ta vào trong thang máy mới chuẩn bị qua thăm Từ Gia Diễm một chút. Cô vừa bước chân khỏi cửa thì thang máy lại một lần nữa mở ra, Mạnh Thần thò đầu ra từ bên trong gọi cô: “MA TÔ TRẦN!”

Một chân cô vừa bước ra lại rút vào, thán nhiên quay đầu lại, “Gì cơ?”

Ánh mắt Mạnh Thần dừng lại trên chân cô, ngừng một chút, cười như không cười.

“Mặc dù tôi không rõ tất cả mọi việc, cũng không biết cô và lão đại có quan hệ gì, nhưng tôi hy vọng cô không tiếp tục gây chuyện làm phiền anh ấy nữa, hơn nữa gần đây lão đại cũng vì cô mà giảm bớt rất nhiều thời gian tập luyện, cô biết chứ?”

“...”

Tô Trần từ đầu đến cuối cũng chưa nói gì.

Mạnh Thần vẫn chưa đi, tay còn liên tục nhấn giữ cửa thang máy, ngho giọng nói thầm: “Khương Tâm Nhị cũng vì không muốn làm phiền đến các người.”

...

Cửa thang máy khép lại, cô đang đứng ngấp nghé giữa cửa, vừa lúc quay người muốn mở cửa thì Từ Gia Diễm cầm chìa khoá đi ra, anh mang một chiếc áo len, khoác chiếc áo lông,, nhìn thấy cô đứng ở cửa, sững sờ, “Về rồi à?”

Tô Trần gật đầu, vô thức đem cái túi to giấu ra phía sau, “Anh muốn đi ra ngoài sao?”

Từ Gia Diễm nhét chìa khoá xe vào túi quần, “Đi ra ngoài một chút, lát nữa sẽ về.”

“Đi đâu?”

Anh nói: “Cần cứ.”

Cô a lên một tiếng, “Vậy anh có ăn com tất niên không?”

Anh đột nhiên nhớ ra cô đã chuyển sang được vài ngày nay đã làm lộn xộn hết cả phòng bếp nhà mình, cười cười: “Em biết nấu com à?”

“Anh biết nấu không?”

Anh lắc đầu, nghiêm nghị nói “Không biết.” Thứ duy nhất anh biết làm là mì gói trứng gà, sau những đợt tập huấn thường xuyên ở nước ngoài.

Cô tiếc nuối nói: “Em cũng không biết.”

Hai người cứ mắt to trừng mắt nhỏ giữa hành lang như thế, mấy giây sau mới cùng cười thành tiếng, cùng quay mặt đi hướng khác, lại thêm mấy giây yên lặng nữa, Tô Trần nói: “Em vào nhà làm thử một chút xem sao, nếu không thì từ giờ rě sau hai chúng ta sẽ chết đói mất, nhưng mà nhà em không có nguyên liệu, phải qua nhà anh nha.”

Từ Gia Diễn vuốt ve tóc cô, móc chìa khoá trong túi ra đưa cho cô, “Sau này sẽ lưu dấu vân tay của em vào.”

Tô Trần về nhà mình trước, đá rơi giày xuống, đi chân trần đến chỗ ghế sofa, nằm một lát, sau đó co hai chân, lấy điện thoại trong túi ra, mở WeChat.

Tối hôm qua cô vừa mới thêm anh vào danh sách bạn dù Từ Gia Diễn nói anh không thường xuyên dùng.

Đúng thật là anh không thường xuyên dùng, lúc cô kết bạn có thấy danh sách gợi ý của anh lên đến tận mấy ngàn, gồm có đoàn đội, điểm đi vào liền gợi ý mấy ngàn điều vì tính gợi ý, hội nhóm có, cá nhân cũng có, còn có một số bạn bè khác, rất rất nhiều, anh chỉ đơn giản xem qua vài tên rồi đồng ý, phần lớn những người khác anh cũng chẳng muốn chấp nhận yêu cầu kết bạn.

Tô Trần cũng rất ít khi viết trạng thái, trung bình mỗi tháng chỉ đăng một bài, ảnh tự sướng rất ít, đa số những hình tải lên là những hình ảnh có ý nghĩa hoặc là hình trời sao trên biển rộng.

Từ Gia Diễn lướt lướt nhìn một lúc, cơ bản cũng hiểu rõ một chút, “Em thích đi du lịch à?”

Cô gật đầu: “Vâng.”

Hai người rất giống nhau ở điểm này, không nhiều bạn, cũng không muốn cập nhật trạng thái, trang cá nhân của Từ Gia Diễn rất sạch sẽ, cả một cái trạng thái cũng không có, nhưng bạn bè của anh lại hơn Tô Trần rất nhiều, khoảng bốn trăm người đều là những nhóm tuyển thủ chuyên nghiệp, những nhóm người đó cũng thêm anh vào trong những hội nhóm nên tin mới của anh rất nhiều, WeChat lập tức thông báo “Tin Tin Tin”, vì vậy anh dứt khoát tắt luôn WeChat, bình thường cũng không mở.

Còn bạn bè của Tô Trần cũng tương đối ít, chưa đến năm mươi người, còn có một số là quảng cáo.

Bạn bè của cô thật ra cũng không nhiều, cô nhanh chóng tìm được chữ “P” trong danh sách bạn bè, nhìn ảnh đại diện của Từ Gia Diễn, ngay cả một cái hình đại diện cũng không có, đúng là cực kỳ sơ sài.

Vốn đã nghĩ ra một đoạn tin nhắn dài gửi cho anh, nhưng cuối cùng cô lại xoá hết, đổi lại là viết một trạng thái bày tỏ oán hận sâu sắc.

“Chao ôi — — ”

Trong cái bản tin chỉ lúc đc vài người bạn của cô, một lúc sau đã có người bình luận dòng than thở u ám kia.

Thành Tuyết: “Than thở cái gì? Lâu rồi cũng chẳng liên lạc với tôi, sự nghiệp cura trai đã thành công chưa?”

Tô Trần trả lời: “Cũng . . . coi như là thành công đi.”

Ngay sau đó Thành Tuyết gọi một cú điện thoại cho cô, Tô Trần bị cô nàng tra hỏi cả nửa tiếng đồng hồ.

“Chính là tên hàng xóm của bà đó à?”

“Anh ta làm gì?”

“Có đẹp trai không?”

“Là người ở đâu?”

Tô Trần bị hỏi gì cũng đáp nấy:

“Ừ.” Được, là người có tiền.

“Game thủ.” Chắc chắn, chơi game mà còn có thể kiếm tiền, nhất định là làm việc không đàng hoàng rồi.

“Tôi cảm thấy anh ấy rất đẹp trai.” Phía trước còn thêm ba chữ “tôi cảm thấy”, cô dựa vào kinh nghiệm ngày trước, cơ bản đều là không đẹp.

“Là người bản địa.” Ừm, ít nhất anh ấy cũng không theo phong tục nào khác.

Hai người làm bạn với nhau đã lâu như vậy nhưng Tô Trần chưa từng nói chuyện bạn trai với Thành Tuyết bao giờ, lần này là lần đầu tiên, Thành Tuyết cũng không nhìn được con tò mò mà hỏi thêm vài câu. Vì vậy, hai người lại tiếp tục nấu cháo điện thoại cho đến khi Tô Trần liếc nhìn đồng hồ trên tường, “Thôi không tám chuyện với bà nữa, tôi đi nấu cơm đây”.

Câu này cũng làm Thành Tuyết bị kích động, hét lên trong điện thoại: “F*ck, đại tiểu thư như bà mà cũng cái tà quy chính đi nấu cơm cho người ta hả? Tên con trai vì điệu nào thế? Sức quyến rũ của anh ta cao như vậy à? Làm thế nào mà bắt bà vào khuôn khổ được thế???”

Hi.

Cô tự nguyện.

Cô tự nguyện bị Từ Gia Diễn ép buộc như thế, chính là tự nguyện.

Trong đầu Thành Tuyết vẫn như có pháo nổ đùng đùng, Tô Trần cúp điện thoại, nhưng sau đó phát hiện trạng thái lại có thêm vài cái bình luận, lại lướt lướt một chút, đến khi chuẩn bị đặt điện thoại xuống, liền nhìn thấy một thứ,

Ấy --

Chờ một chút.

Cái gì thế này.???

Liên tục gọi bốn dấu chấm hỏi.

Từ Gia Diễn ngồi hóp ở căn cứ, lúc chán mới đem điện thoại ra mở WeChat xem, phát hiện cô gái nhỏ vừa đăng một trạng thái vô cùng rầu rĩ.

Lúc này tất cả mọi người đều cảm giác được áp lực phát ra từ phía lão đại.

Ngay sau cuối tuần thì vòng bán kết CPL sẽ diễn ra, hộ chiếu và vé máy bay đã chuẩn bị xong rồi, Đại Minh giờ vẫn đang còn bị cấm thi đấu nên thiếu mất một tay chủ lực, trong lòng Mạnh Thần khó chịu, vừa mới ở nhà Từ Gia Diễn về, hai người lại cãi nhau một trận vì Tô Trần, các đội viên khác thờ cũng không dám ra tiếng, nghe lão đại phát biểu xong mới nghe Mạnh Thần phân tích chiến thuật.

Mọi người thật sự lo lắng.

Từ Gia Diễn ngồi trên ghế, ngửa mặt, biểu cảm vô cùng bức bối.

Lúc nhìn thấy cái trạng thái kia của Tô Trần, anh còn tưởng rằng cô gái nhỏ ở nhà buồn bức, thế nên mới không kiên nhẫn gõ nhẹ nhàng lên bàn.

Mọi người lại không dám thở mạnh.

Mạnh Thần rất khó chịu, kể từ khi con mả nữ kia xuất hiện, lão đại đã thay đổi hẳn.

Vì vậy, sau khi cậu ta bảo những đội viên khác tránh đi, hai người lại âm ỉ với nhau một trận. Một đám người cùng với Đại Minh, đầu xếp cạnh đầu, toàn bộ áp sát trên cửa kính ở ngoài nghe lén.

Cách một tấm thủy tinh cũng có thể cảm giác được áp suất thấp đáng sợ từ bên trong.

Lão đại ở trong phòng, ngửa đầu ngồi trên ghế da, mặt không có cảm xúc nào khác.

Toàn bộ cuộc tranh cãi đều là Mạnh Thần chửi bới như một bà thím chanh chua, hết vò đầu lại đá ghế, cả người như sụp đổ.

Mạnh Thần quen lão đại lâu nhất, hai người hợp tác với nhau đã vài năm rồi, có đời nào thấy bọn họ mâu thuẫn gay gắt như thế này đâu, đội viên cũng bị bọn họ làm sợ hãi luôn.

Egg: “Anh Thần bị gì vậy? Tại sao lại gây gổ với lão đại chứ?”

Đại Minh suy nghĩ một chút: “Chắc là ‘tới tháng’ thôi.”

“Hình như tôi có nghe con gái mỗi tháng đều... gì gì đó...”

...

...

Cả phòng im lặng trong ba giây.

Egg đột nhiên hiểu ra: “Mạnh Thần và lão đại cùng thích một cô gái à?!”

Mọi người: Fck fck f*ck ——

So với việc sùng bái lão đại

Giờ phút này, bọn họ lại càng sùng bái Mạnh Thần dám cùng lão đại giành gái hơn

Thiệt là tò mò nha...

Về mặt ai cũng hưng phấn.

Chỉ có Đại Minh là không thể tưởng tượng nổi, lắc lắc đầu: Không thể ——

...

Áp lực trong phòng họp rất lớn, xung quanh Từ Gia Diễn cũng phả ra khí lạnh.

Mạnh Thần đã giận đến đỏ mắt, “Em cảm thấy không lâu nữa anh sẽ muốn từ bỏ eSport.”

Anh nghiêng mặt, mắt liếc qua, “Anh có nói à?”

“Gần đây anh đã bỏ bớt bao nhiêu giờ huấn luyện để ngày ngày ở bên cô ta, anh đã từng nghĩ chưa? Anh đã thử tính chưa? Cả đội mỗi ngày mỗi đêm đều tập luyện, bọn Egg đã bao lâu rồi không về nhà? Chính là để hoàn thành mười năm vinh quang của anh, vì giấc mộng mười năm của eSport, còn anh ở đâu? Ngày mai anh nghỉ phép đúng không? Lại chuẩn bị đi đâu chơi với Tô Trần vậy?”

Từ Gia Diễn lãnh đạm tựa vào ghế da, “Tâm lý chống đối với phụ nữ của cậu càng ngày càng nghiêm trọng.”

Từ chuyện chia tay lần trước, Mạnh Thần gần như là rất bài xích con gái, cậu đã từng muốn thử tiếp nhận Tô Trần, nhưng cuối cùng, cậu lại phát hiện rất là không thể, cậu không thể nào chấp nhận được việc “tam giác vàng” của mình, lão đại và Đại Minh đột nhiên lại có một đứa con gái xen vào, chí ít là khi kết thúc trận đấu lần trước, cậu không thể nào chấp nhận.

Tâm trạng đêm nay của Mạnh Thần giống như vòi nước tích tụ lâu ngày được xả ra, hôm đó khi biết được lão đại muốn dẫn theo Tô Trần đi thi đấu, tâm trạng mấy hôm đó của cậu đã thấp đến cực điểm, giống như một hình tam giác vón vững chắc đột nhiên lại có một góc buông lỏng ra, loại cảm giác này thật sự tồi tệ vô cùng.

Sau đó loại cảm giác này lại được dịp mà bùng cháy ở đây,

Suy nghĩ đột nhiên lại vô cùng sáng suốt.

Phòng họp chìm trong một không khí im lặng đến quái dị.

Từ Gia Diễn cong ngón trỏ, gõ bàn bản, “Đã tỉnh táo lại chưa?”

Mạnh Thần quay đầu đi chỗ khác, cực kỳ khó chịu.

Kỳ thật cậu làm sao không tỉnh táo cho được, lúc nói những câu khơi mào mâu thuẫn kia, trong giây lát cậu đã tỉnh rồi, “tam giác vàng” bền vững đến phút cuối hay tan rã, lão đại phải kết hôn, phải sống chết, trong thế giới của anh không chỉ có eSport, không chỉ có những người anh em này, tất cả mọi việc cuối cùng cũng sẽ qua thời gian mà bị thay thế thôi.

Cậu sợ hãi.

Dù sao giấc mộng mười năm eSport, một hồi suy một hồi thịnh.

...

Tám giờ.

Tô Trần nhìn phòng bếp bày bừa thành một đống, yên lặng thở dài, nếu trên thế giới này có chuyện còn khó hơn theo đuổi Từ Gia Diễn, thì nó nhất định là nấu ăn.

Cô thật sự không có tí tẹo năng khiếu nào đối với nhà bếp.

Dao nĩa nôi chén muối chậu, mỗi cái đặt mỗi nơi, cái nào cũng có chức năng riêng của nó, cô nhìn một chút, so với giải mật mã còn khó hơn nhiều.

Lại một tiếng đồng hồ trôi qua vẫn không có kết quả. Tô Trần cuối cùng cũng đầu hàng, lần trước có thể nấu được cả cháo cũng là một kỳ tích rồi.

Tô Trần ngồi ở trên ghế sofa, cầm điện thoại gọi thức ăn ngoài.

Lục lọi tìm kiếm từng quán ăn một.

Anh hình như không ăn quá cay, cả nội tạng cũng không ăn, ... Chọn một lúc, cuối cùng chỉ còn lại một tiệm com tây Beef Steak, được rồi, gọi chỗ này đi.

Chín giờ rưỡi, tiệm Beef Steak đưa thức ăn đến, Từ Gia Diễn còn chưa về nhà.

Trong lúc chờ Tô Trần có gọi cho anh hai lần nhưng đều không có ai nhấc máy, lần thứ ba thì trực tiếp tắt máy.

Không phải chứ --

Ngày đầu tiên hẹn hò đã cho cô leo cây rồi?

Trong đầu lại văng vẳng nhớ lại những câu Mạnh Thần nói ngoài cửa, một bên lại tự nói với mình phải tỉnh táo, phải tỉnh táo, thì đầu xong sẽ ổn thôi.

Mười giờ.

Cô thực sự đã nhìn không được, điện thoại cho Đại Minh.

Đại Minh đang ở căn cứ huấn luyện, “Chuyện gì vậy? Tô tiểu muội?”

“Từ Gia Diễn có ở chỗ anh không?” Cô cẩn thận hỏi, sợ người khác sẽ phát hiện có gì đó khác thường.

Đại Minh đang huấn luyện với đội, giương đầu nhìn quanh bốn phía một lát, cũng không thấy bóng dáng lão đại đâu, chọc chọc Egg bên cạnh, “Cậu có thấy lão đại không?”

Egg tay điều khiển chuột, vừa mới giành được First blood, vẫn đang nhìn chăm chăm vào màn hình, đầu không ngẩng lên nói: “Chị Mộng Duy vừa đến tìm lão đại, bọn họ đi ra ngoài rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tìm Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

CHUYỆN NGŨ: NHIÊN

BIÊN TẬP: HIÊN VIÊN DẠ NGUYỆT

...

Từ Gia Diễn trở về nhà vào lúc gần 11 giờ. Anh tùy tiện lấy một áo T-shirt từ trong ngăn kéo rồi mang vào phòng tắm.

Anh tắm rửa xong đi ra, ngồi xuống lau tóc ở mép giường. Tựa như chạm phải cái gì đó rất mềm mại, anh quay đầu nhìn lại thì thấy trong chăn mềm có một cái đầu của cô gái nhô lên, tóc dài lộ ra, chần chập tới tận trán. Có lẽ lúc này đã đè lên cô làm cho Tô Trần tỉnh dậy, dụi mắt một cái, từ trong chăn chui ra, “Anh về rồi à?”

Từ Gia Diễn: “Em không về sao?”

Cô xoa xoa tóc, từ trong chăn bò ra ngoài, “Em mệt quá nên nằm một lúc...”

“Ăn không?”

“Ăn.” Cô cố gắng tránh anh, từ trên giường đi xuống, “Em về trước.”

Từ Gia Diễn ném khăn lông sang một bên, kéo tay cô, đem cô trở lại ngồi vào trong lòng anh. Tóc anh chưa lau khô, từng giọt từng giọt nhỏ nước xuống.

Anh giữ cô trong ngực mình, cảm để lên bả vai nhẹ nhàng chà xát cổ của cô, cười nói: “Em giận à?”

“... Không.”

Câu nói của cô nghe qua có một chút không được bình thường.

Trầm Mộng Duy mới vừa đến tìm anh, thông báo chuyện Diễm Mao bị bệnh, không biết người nào cho nó ăn cái gì ở bên ngoài mà bụng không được tốt, mấy ngày bụng bị đầy ở trong bệnh viện thú cưng hai ngày.

Điều trị hai ngày, dạ dày tốt lên nhưng chưa phải là tốt nhất. Cả ngày nó nằm quẩn đầu lại, thờ thoi thóp.

Trầm Mộng Duy chạy đến tìm anh, đoán chừng là nó muốn anh.

Quả nhiên, anh vừa xuất hiện cả người cũng hưng phấn theo, luôn quẩn quýt vòng quanh anh.

Trầm Mộng Duy nói: “Hai ngày nay không biết có chuyện gì mà nhìn nó trông có vẻ không được tốt lắm, có lẽ nó cảm thấy đã bị anh bỏ vì lâu rồi anh không tới thăm nó.”

Anh nuôi chó, chính anh cũng biết rõ.

Tiểu tử này tinh thông đấy.

Anh vỗ vỗ đầu nó, nói với nó rằng mấy ngày nữa sẽ đón nó trở về.

Quả nhiên nó rất vui.

Thấy nó cả người cúi gằm xuống giống như bị bệnh, anh không biết phải làm sao, đành sờ đầu nó trong một giờ liền.

Cho đến khi nó ngủ, anh lại lập tức chạy về, vốn tưởng cô đã trở về nhà mình.

Khi anh thấy cô, có một phút giây xao lòng không thể chối cãi, lúc đó trong lòng anh vô cùng thoải mái, như đã bù lại quá khứ hai mươi mấy năm trống không của mình.

Miệng cô cứng rắn: “Không.”

Anh ngồi ở mép giường, còn Tô Trần ngồi trong lòng anh. Anh vùi vào đầu cô và nhẹ nhàng ngửi một cái: “Em tắm rồi?”

Đây đúng là mùi dầu gội của anh.

Tô Trần né tránh, “Đừng, ngứa...”

Anh cố ý hà hơi, “Ồ đâu?” Hơi thở dần dần đi xuống, dọc theo xương sống trên lưng cô. Cách một tấm vải mỏng, cọ xát, “Ồ đây?”

Cả người Tô Trần run lên, mũi chân kéo ra, cả người căng thẳng.

Anh trực tiếp ôm cô lên giường. Toàn thân cô đã ở trên giường, cô nằm ngang, mái tóc dài tản ra. Hai tay anh đặt ở hai bên vai của cô, cúi đầu nghiêm túc nhìn cô.

Tô Trần nhắm mắt, nhìn ra cửa sổ.

Từ Gia Diễn mặt mang ý cười, cúi đầu hôn cô một cái, sau đó kéo đường hôn xuống trán... mắt... mũi... Đến tai, anh ngừng lại một chút, bên tai đều là hơi thở của anh. Một giây sau, anh ngậm vào, hạ thấp giọng khiêu khích: “Em thật sự tức giận à?”

Vào lúc đó, không cho phép mình run rẩy, cô đưa tay chèo lái cổ anh, “Trầm Mộng Duy tìm anh?”

Anh vùi vào cổ cô, khẽ cắn một cái, dần dần đi xuống, đến chỗ xương quai xanh liền dừng lại, nhẹ nhàng dán lên: “Ừ? Có ấy?”

“Tụi anh đi đâu vậy?”

Anh cười, môi còn dán lên da thịt cô, “Trầm Mộng Duy chỉ là một đứa trẻ mà em cũng ghen sao?”

“Em chỉ lớn hơn cô ấy một tuổi.”

Giữa phụ nữ ** đôi khi thật đáng sợ.

“Thời gian này bận rộn nên để con chó cho Trầm Tĩnh Châu nuôi. Nó bị bệnh hai ngày nên Trầm Mộng Duy đến tìm anh, anh đi xem sao.”

Nàng vòng qua cổ anh, “Đem nó về đi, em có thể nuôi.”

“Không phải em sợ chó sao?” Anh chống hai tay nhìn cô.

“Thử một chút xem sao.”

...

Hôn môi sẽ khiến người ta sinh ra những suy nghĩ không chính đáng, đặc biệt là ở trên giường.

Trong mê loạn, Tô Trần rũ mắt xuống thấy đáng vẻ của mình lúc này, quần áo đã bị người đẩy lên một nửa, mặt liền đỏ bừng/

Từ Gia Diễn hôn đến một nửa, đem quần áo cô kéo xuống, sửa lại, “Ngủ ở đây với anh hay về?”

Không phải sao?

Tô Trần tiếc nuốt lấy tay từ trên cổ anh thu lại, “Có thể ngủ chung với anh?”

Anh gãi đầu, ngồi dậy, “Ừ, nhưng anh còn phải lên game một lát đã.”

Tô Trần: “Vậy em cùng anh ngủ.”

Một tay anh đỡ giường, một tay xoa xoa tóc cô, “Em ngủ trước đi.”

“Tối nay anh chưa ăn gì phải không? Để em đi hâm nóng đồ ăn nhé?”

Từ Gia Diễn muốn nói rằng không có vấn đề gì cả, anh không đói bụng, nhưng lại sợ làm tổn thương sự nhiệt tình của cô, rốt cuộc là đồng ý.

Ai biết được, cô lại bùng ra một phản bít tét.

Anh có chút không tương tượng nổi nhìn chăm chăm đĩa thức ăn, “Em làm?”

“Không phải, em làm đều thất bại, đây là của nhà hàng.”

“...”

...

Từ Gia Diễn mới vừa lên game đã nhận được nhiều thư riêng.

“Lão đại, năm mới vui vẻ.”

“Lão đại, happy new year...”

“...”

Từ Gia Diễn thậm chí còn không nhấn lại, liếc nhìn đồng hồ, 23:58.

Thời gian lại qua thêm một phút.

Anh bỏ con chuột ra, hướng về phía một người ngoắc ngoắc tay.

Tô Trần ngoan ngoãn đi tới.

Anh kéo nàng ngồi trên đùi, đè xuống, ôm eo cô, thì thầm bên tai:

“Năm mới vui vẻ.”

Cô chủ động ngước mặt nghênh đón.

...

Cách lần hôn trước một tiếng.

Hai người lại hôn nhau và ở cùng một chỗ.

Chiến đấu kịch liệt.

Tô Trần trực tiếp bị anh đè lên bàn, đồ rớt đầy xuống đất. Anh cũng chẳng quan tâm, cứ hôn liên tiếp.

... Tô Trần lấy hai chân vòng qua eo anh.

Từ Gia Diễn tựa vào cổ cô, “Em không nghĩ tới hậu quả sao?”

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

CHUYỆN NGŨ:JUN

BIÊN TẬP:HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Tô Trần dựa vào ban công tầng một nghe điện thoại, cách tắm rên trên khung cửa sổ sát đất của căn hộ, mặt nhìn nghiêng có chút mơ hồ, lúc này không thể nhìn rõ về mặt cô như thế nào.

Từ Gia Diễn chăm chú nhìn một lúc rồi lại dời sự chú ý lại về phía trận đấu.

Một lát sau, lại xoay qua nhìn cô, thấy cô vẫn còn chưa muốn ngắt điện thoại, có chút không kiềm chế được.

Mười phút ...

Tán gẫu gì mà lâu vậy?

Câu nói “Tô Trần, năm mới vui vẻ” kia.

Giọng nói không lớn không nhỏ, từ micro phát ra rất rõ ràng, còn rành mạch truyền thẳng luôn vào tai anh.

Là giọng nam, tên Lục Diệp Minh à?

Bởi vì anh vừa mới liếc mắt sang nhìn cái tên nhảy lên trên màn hình điện thoại, có vẻ như là cái tên này.

Từ Gia Diễn bắt đầu hồi tưởng lại những ngày mình và cô gái nhỏ này quen biết nhau.

Trừ tên cô và công việc, những thứ khác anh hoàn toàn không biết gì cả.

Bố mẹ cô ra sao?

Cô thích những thứ gì?

Hình như anh chưa từng hỏi qua.

Cô từng yêu ai trước kia chưa?

Ừ, cũng không hẳn là anh rất muốn biết.

Lại thêm mười phút trôi qua nữa.

Tô Trần cất điện thoại, kéo cửa sổ sát đất ra, đi vào, Từ Gia Diễn cũng không quay đầu lại chăm chú nhìn tivi, khẽ hừ một tiếng.

Cô mới vừa tắm rửa xong, đầu tóc cũng chưa kịp sấy khô, còn ướt chèm nhẹp dán vào lưng, trên người là cái áo T-shirt rộng thùng thình của anh, áo dài đến tận bắp đùi, không mang quần bên trong, đôi chân dài mảnh khảnh cứ lắc lư dưới khoảng trống vạt áo T-shirt.

Lúc cô đi ngang qua trước mặt anh, Từ Gia Diễn chỉ nhìn lướt qua, mặt không biến sắc xoay sang chỗ khác, lại hừ nhẹ một tiếng.

Tô Trần đi đến bên cạnh anh, cánh tay ôm lấy cổ anh, đầu cọ lên bả vai anh, một cái đầu dính nước cọ hết cả lên quần áo anh, Từ Gia Diễn lấy cánh tay cô kéo xuống, không mặn không nhạt nói: “Còn ướt quá, đi sấy tóc đi.”

Cô lại gần bên tai anh, cố ý dừng lại một chút, thổi khí: “Chê gì mà chê, lúc nãy ướt như thế cũng không thấy anh có ý kiến gì mà.”

Từ Gia Diễn liếc cô một cái: “Giờ trò lưu manh hử? Lát nữa em còn muốn ngủ không?”

Tô Trần méo miệng, nhưng vẫn ngoan ngoãn chạy đi sấy tóc.

Hai mươi phút sau, cô lại chạy về, nhìn anh cười: “Sấy xong rồi.”

Lại tiếp tục đuổi người đuổi tay ôm anh.

Bị anh cản lại, Tô Trần nghi hoặc nhìn anh, “Anh làm sao thế?”

Từ Gia Diễn bóp cổ tay cô, hát cảm chi di động trên bàn, “Ai vậy.”

“Hả?”

Anh không kiên nhẫn nói: “Lục Diệp Minh.”

Tô Trần cười, nhẹ như mây gió nói: “Là ông chủ trước kia của em.”

“Trước đây em làm gì?”

“Làm việc ở một toà soạn tạp chí, viết bản thảo.” Tô Trần kể sất vào anh, nhìn chần chú động tác nhăn mày của anh, cười: “Anh lại ăn giấm chua à?”

Từ Gia Diễn buông tay cô ra, khoanh tay trước ngực, dựa người vào ghế sofa, không có đáp lại cô.

Ti vi còn đang phát trực tiếp trận đấu LOL, Tô Trần xem đến mồn mắt, thật sự không hứng thú nổi, dựa người ngã xuống vào ngực anh, đầu gối lên đùi anh, vừa ngáp vừa nói: “Buồn ngủ quá.”

Mái tóc của cô dài mà đen nhánh, mềm mại xoã ra trên đùi anh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, ngũ quan rất tinh xảo tựa như búp bê vậy, Từ Gia Diễn cúi đầu nhìn một lát, vươn tay giúp cô vuốt gọn lại những lọn tóc lộn xộn, cuốt hết tóc ra sau tai, từng lọn từng lọn một, nhịp hít thở của Tô Trần dần dần cũng đều đặn.

Sau đó Từ Gia Diễn cũng không xem tiếp trận đấu nữa, cúi đầu nghiêm túc nhìn Tô Trần gối đầu trên đùi anh, tay vuốt ve tóc cô gái nhỏ, đột nhiên anh nảy ra một suy nghĩ, có thể là cô.

Suốt hai mươi sáu năm, chưa từng có người nào mang lại cho anh cảm giác này.

Anh vẫn cho rằng, đối với anh tình cảm là một thứ rất mờ mịt, anh chưa từng có người yêu, cũng chưa có ai yêu anh.

Cuộc đời này đáng lẽ vẫn trôi qua như vậy, trò chơi, thi đấu, huynh đệ.

Con gái sao?

Anh chưa từng nghĩ tới.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô ở sân bay, cô gái nhỏ đứng ở một chỗ không xa lắm nhìn anh, bị anh phát hiện, lúc ngẩng đầu nhìn sang cô cũng không hoảng hốt mà thoải mái nhìn anh, khi đó, anh cho rằng cô chỉ là fan bình thường, liền kéo khẩu trang lên.

Sau đó lại gặp nhau trước cửa thang máy, cô đang dựa vào tường gọi điện thoại, cả người toát ra vẻ lạnh lùng, chỉ có duy nhất cặp mắt kia, vừa to lại trong sáng, lúc nhìn thấy anh, ánh mắt dừng cảm cùng chính trực nhìn anh, trong mắt còn loé lên những tia sáng nhỏ làm anh không thể ghét được.

Đại Minh bị cấm thi đấu trận đấu kia, cảm xúc của cậu ta vô cùng tệ, tóm được li là mắng người đó. Lúc ở Nhà Giang, phát hiện ra cô thế mà lại ra đón máy bay cùng các fan, còn dán linh tinh lên mặt, đứng ở dưới nhà trọ bị Mạnh Thần cười nhạo mà cũng không tự biết lúc đó cô nhìn ngu đến mức nào. Anh bất ngờ nhận ra, cảm xúc của mình không hiểu vì sao lại tốt lên một chút.

Hai người lại đụng mặt nhau trong thang máy, anh lại nhìn không được mà đe dọa cô, cũng không nghĩ đến cô vốn quật cường như thế mà đột nhiên lại khóc.

Nhìn đôi mắt đỏ hoe như thế, không hiểu sao anh lại cảm thấy có chút đau lòng, vì vậy đùa suốt cả đêm để dỗ dành cô

Về sau, cô theo đuổi anh, anh cự tuyệt.

Cô kiên nhẫn theo đuổi.

Anh lại lần nữa cự tuyệt.

Sau đó gặp lại cô một lần nữa ở công ty của Trầm Tĩnh Châu, cô nàng lạnh lùng bỏ đi.

Anh thế mà lại không cam lòng.

Sau rất nhiều chuyện xảy ra, giống như chỉ mới chớp mắt, sự tồn tại của cô gái này đã khắc sâu vào trong sinh mệnh của mình rồi, đầu đầu cũng có hình ảnh của cô, ở chỗ nào cũng gặp cô, ngay cả khi nhìn thấy một cô gái tóc dài nào cũng có thể nhớ đến cô, thậm chí chỉ nhìn thấy một đôi giày, hay một bộ quần áo.

Lúc cô im lặng cũng như một câu chuyện xưa, không ồn ã không náo loạn, chỉ ở bên cạnh anh lặng lẽ yên tĩnh làm việc của mình, nhưng anh không thể thật sự làm lơ cô, chỉ đơn giản là cảm nhận hơi thở của cô thôi cũng đã làm anh bị ảnh hưởng thật sâu rồi.

Ban đầu anh rất ghét bỏ cảm xúc này của chính mình, cứ cảm thấy mình không còn là Từ Gia Diễn của trước kia nữa, cái loại tình cảm không thể điều khiển được này rất tệ, vì thế nên hôm cô cưỡng hôn anh ở trên xe, anh lại tỏ ra như không có chuyện gì, còn giúp cô bôi thuốc, thật ra trong lòng anh đang rất tức giận.

Tại sao chỉ có mỗi mình anh rối rắm như vậy

Vì thế, hôm sau anh liền đi Chicago, anh cố ý trốn tránh cô, từ chối dự cả tiệc sinh nhật của Trầm Mộng Duy.

Khi biết Tống Bách Ngôn đang theo đuổi cô, mặc dù anh không thừa nhận, nhưng quả thật có ghen một chút.

Anh tự mình biết.

Khi nhìn thấy cô từ trên xe của Tống Bách Ngôn đi xuống, anh chỉ thiếu nước đem Trầm Tĩnh Châu ăn tươi nuốt sống luôn thôi.

Từ khi nào đã bắt đầu thích cô?

Anh thật sự không biết, đến khi anh biết rõ rồi thì mới phát hiện mình để ý.

Hơn nữa còn là rất để ý.

Sự việc xảy ra đêm nay, kỳ thật thì anh cảm thấy hơi nhanh quá.

Nhưng nghĩ lại, cũng không sao cả.

Dù sao cũng chính là cô.

...

Mấy ngày sau CPL đã vào đến vòng bán kết, Từ Gia Diễn gần đây đều ở lại căn cứ huấn luyện, Tô Trần hình như cũng rất nhiều việc, rất biết điều mà không đến làm phiền anh.

Ở căn cứ.

Bọn Ted đang sắp xếp vị trí thi đấu, Đại Minh, Mạnh Thần và Pot ở một đội, còn lại thì ba người một đội, còn dư lại mấy tính ngẫu nhiên.

Đại Minh: tập trung vây quét phía dưới nào f*ck.

Mạnh Thần: Thôi quay lại khu giữa trước đi, Đại Minh cậu cố chống đỡ một chút.

A Ken: Đậu xanh các cậu quá đáng quá rồi đấy! Lão đại ở đâu rồi?

Egg liếc mắt qua bên cạnh: F*ck, lão đại ra ngoài nghe điện thoại rồi.

A Ken: Đi, đi chém lão đại đi, ai bảo ông ra ngoài nghe điện thoại làm chi.

Vừa dứt lời, Từ Gia Diễn liền tắt di động trở về, sắc mặt hình như không tốt lắm.

Egg: A Ken cậu chết rồi.

Mọi tiên nữ nhận lại khăn trùm đầu: Tội cực nha, chỉ chớp mắt một cái là lão đại giết ông ngay.

Quả nhiên, một giây sau, hệ thống thông báo: Pot siêu thần.

A Ken: Đậu má, lão đại nhất định không phải là con người.

Đại Minh hừ cười: Cậu hăng còn non và xanh lắm, còn chưa chứng kiến trận solo năm đó toàn là siêu sao thi đấu, lão đại phải gọi là ngang ngược uy vũ, soái khí bức người, sau trận đấu solo quy mô lớn kia, cả bình luận viên cũng kích động đến nói lắp luôn.

Đánh xong một ván.

Từ Gia Diễn lại nhìn di động, không có cuộc gọi lại, cũng không trả lời tin nhắn.

Anh phát hiện cô gái này còn thật cmn hiểu chuyện.

Đại Minh phát giác ra điều bất thường: Lão đại liên tục xem di động là sao vậy?

Mạnh Thần hừ lạnh, bày ra vẻ mặt “các người đều là một đám ngốc”.

A Ken cũng ngạc nhiên: Lão đại gần đây thật kỳ quái.

Egg là một thiếu niên cute phô mai que mười lăm tuổi, vẻ mặt vẫn rất mơ màng.

Một đám “trẻ nhỏ” đều chăm chú nhìn về phía anh, Từ Gia Diễn ngửa đầu ra sau ghế, ánh mắt lãnh đạm quét một vòng, bề ngoài cười nhưng trong lòng không cười, “Mấy cậu rảnh rồi lắm à? Nhìn tôi làm gì?”

Một giây sau, tất cả đều nhanh chóng về chỗ mình nên về, chăm chú vào máy tính của mình.

Sợ nhất là vẻ mặt cười như không cười này của lão đại đấy, không chừng trong lòng ông còn tính toán chuyện gì.

...

Từ Gia Diễn cầm theo chìa khóa xe đi vào nhà trọ, Tô Trần vừa vịn từ phía sau ôm tới, rất tự nhiên khoác tay anh, nhướn đầu đến gần mặt anh, “Huấn luyện kết thúc rồi à?”

Từ Gia Diễn rũ mắt lườm cô một chút, thân nhiên đáp: “Ừ.”

Hai người đi vào thang máy, Từ Gia Diễn nhấn xuống tầng trệt, đem tay nhét vào trong túi quần, cũng không nhìn cô, hỏi: “Điện thoại của em đâu?”

Tô Trần nói: “Để ở nhà, hồi sáng ra ngoài em quên mang theo.”

“...” Anh không thể nói thêm gì nữa.

Ở căn cứ ngây ngốc vài tiếng đồng hồ, cũng bởi vì cô không nghe điện thoại, nhắn tin cũng không trả lời làm anh rất bức bối, đã nghĩ trong đầu N lần việc lúc về sẽ dạy dỗ cô thế nào, nghe một câu như vậy, con nóng giận với tính ác độc đã bay biến đi đâu mất rồi, anh bất đắc dĩ đưa tay xoa xoa đầu cô, “Sao em lại quên điện thoại ở nhà chứ?”

Tô Trần cười.

Hai người gọi thức ăn bên ngoài về nhà ăn, Từ Gia Diễn ăn rất yên tĩnh rất nghiêm túc, Tô Trần mới ăn được hai ngụm cơm trong chén liền ngẩng đầu nhìn nhìn anh, như đang thưởng thức một bức bích họa bộ hoàn mỹ, ánh mắt tán công mãnh liệt, Từ Gia Diễn rót cuộc cũng nhận ra, để đĩa xuống, cầm lấy đồ uống nhấp một hớp, bỏ ly xuống, nụ cười trên khóe miệng mang một chút đùa bỡn, “Nhìn anh thôi cũng no được hả?”

Tô Trần lúc này mới cúi đầu xuống và hai đĩa cơm, cô ăn ít, ăn vài ngụm cơm là xong, bỏ bát đĩa xuống, “No rồi.”

Từ Gia Diễn tiếp tục uống đồ uống, nhìn chăm chăm vào bát của cô một lát, “Ăn một tý như vậy thôi?”

“Vâng.”

Anh bỏ đồ uống xuống, cười xấu xa nhìn cô: “Em gầy quá.”

“Hả?” Tô Trần không hiểu.

“Sờ không có cảm xúc.”

“...”

Tô Trần cắn răng, cầm đĩa lên, bưng bình nhét thêm vài ngụm cơm vào miệng Từ Gia Diễn vừa uống vừa như cười mà như không nhìn cô.

Ban đêm

Từ Gia Diễn tắm rửa xong trực tiếp quần khăn tắm ngang hông rồi đi ra, vóc dáng anh tương đối tốt, cơ ngực, cơ bụng, ngay cả phần lưng cũng tròn lẳn cực kỳ hấp dẫn. Anh vừa lau tóc vừa bước ra từ phòng tắm, Tô Trần đã tắm trước rồi, mang một bộ áo ngủ có đai buộc ngang eo đang ngồi ở trên giường.

Anh ngồi ở bên giường lau tóc, Tô Trần nhìn chăm chăm tấm lưng trần của anh, đường cong cột sống trên lưng uốn lên một độ cong rất đẹp, vừa mạnh mẽ lại vừa cường tráng, Tô Trần không nhìn được nuốt nước miếng một cái “ức”, tay chân cô cùng vrun qua, ôm lấy anh từ sau lưng. Bàn tay đang lau tóc của Từ Gia Diễn dừng lại một chút, cúi đầu nhìn đôi tay trắng trẻo đang quàng lấy hông mình.

Đôi tay nhỏ nhắn mềm mại lại vừa mịn màng, trắng nõn, đến cả lỗ chân lông cũng không thấy một cái.

Sau khi khựng lại một chút, anh vẫn ung dung tiếp tục lau tóc.

Tô Trần đem mặt áp vào sau lưng anh, bờ lưng của đàn ông rộng mà cường tráng, từ trong da thịt lộ ra đường cong mạnh mẽ, cô nhẹ nhàng cọ cọ hai khoả ngực mềm mềm vào lưng anh.

Một ngọn lửa lớn đột nhiên bùng lên.

Ký ức từ tối hôm qua còn chưa mờ nhạt thì hôm nay giống như được lấp thêm cho đầy chỗ trống.

Một giây sau Tô Trần lập tức bị đồn xuống giường, Từ Gia Diễn đem hai cánh tay cô gior lên quá đầu, dùng một tay chặn lại, từ cổ hôn dần dần xuống, một tay còn lại vén váy ngủ của cô lên, mạnh mẽ lật tung lên, sau đó anh cười xấu xa, cúi đầu xuống.

Thân thể Tô Trần run rẩy khe khẽ, uốn éo hông, thấp giọng xin anh tha cho.

Là ai đã nói, đàn ông đối với phương diện này, không học cũng hiểu?

Tên đàn ông Từ Gia Diễn chắc hẳn cmn trời sinh là thiên tài đúng không?

Mới lần thứ hai đã khiến cô sống dở chết dở, đục-tiền- đục-tử, mém chút nữa là mất nửa cái mạng luôn, anh còn cô cùng kiên nhẫn mà cọ xát vào thân thể cô.

Nếu như tính tình anh bình thường cũng có thể kiên nhẫn như thế này thì nhất định là một quý ông hoàn hảo.

Đáng tiếc anh lại không thể kiên nhẫn.

Bởi vì tất cả những kiên nhẫn sót lại trong con người anh đều dồn vào chuyện này mất rồi.

Hồ hấp của hai người đều trở nên nặng nề, cũng dần dần rối loạn, Tô Trần đã quên mất cảm giác đau đớn của tối hôm qua, thay vào đó là một trận cảm giác tê dại chạy khắp cơ thể cô, cô khẽ run rẩy cầu xin anh tha thứ.

...

Thời điểm Trầm Mộng Duy gõ cửa, hai người ở bên trong đã kết thúc “cuộc chiến kịch liệt”.

Trong lúc Từ Gia Diễn đi tắm rửa, cô đang quần lại đai áo ngủ, ra sân thượng hút một điếu thuốc, ngay lúc đó nghe thấy tiếng gõ cửa, cô do dự giữa mở cửa hay không mở.

Cuối cùng, vẫn là đi ra mở cửa.

Trầm Mộng Duy đứng trước cửa, cô mặc một cái áo ba- đờ-xuy đáng yêu với váy ngắn, tóc cột thành một cái búi cũng rất dễ thương.

Cô bé có một vóc người duyên dáng, cũng rất cân đối, một đôi chân thon dài đầy đặn, cứ đứng ở cửa như thế thật đúng là thướt tha như ngọc, một thiếu nữ tràn đầy xuân sắc.

Cánh cửa mở ra,

“Anh Gia Diễn ca! Cho anh...” Trầm Mộng Duy sững sờ, nụ cười trên mặt cười cũng dừng lại, ánh mắt có chút ngơ ngác nhìn Tô Trần.

Lúc này mái tóc cô xoã dài tới eo, phủ ra sau lưng, trên người khoác một cái áo ngủ màu đen hàng hiệu, trên tay còn kẹp một điếu thuốc hút dở đang còn toả khói nghi ngút. Chiếc váy ngủ kia váy là hiệu Halle mới nhất của năm ngoái, cô cũng không tiếc mà mua.

Cảm xúc của Trầm Mộng Duy rút lại rất nhanh, hỏi cô: “Chị Tô Trần, em gõ cửa nhầm nhà rồi đúng không?”

Tô Trần lộ ra một nụ cười dịu dàng: “Không đâu.”

Hai người ngẫm hiểu, cười cười: “Vậy anh Gia Diễn có ở trong không?”

Tô Trần gật đầu, mời cô bé vào, “Anh ấy đang tắm, em ngồi đó chờ một lát đi.”

Chờ Trầm Mộng Duy ngồi vào ghế sofa, cô vô cùng khách khí hỏi cô gái một câu: “Muốn uống nước không, chị đi rót cho em?”

“Không cần ạ, cảm ơn chị.”

Có lẽ vì cô vào nhà hơi vội, hoặc cũng có thể là cảm nhận được có điều gì đó khác thường, dù sao Tô Trần và chủ nhà vừa làm xong một loại vận động nào đó, trên người Tô Trần còn lờn lờn lưu lại một chút hương vị của anh nên cô có một chút bối rối.

Tô Trần trốn ra ban công hút thuốc.

Trầm Mộng Duy nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, phát hiện cô gái này vậy mà rất có hương vị, làn da rất đẹp, tinh tế mà mịn màng, giọng mặt nhỏ, ngũ quan tinh xảo, đáng người cũng đẹp, đai áo ngủ vừa vặn thắt ngang eo nhỏ, mơ hồ thấy được thứ trước ngực như ẩn như hiện.

Nhìn chính diện thì đều nghĩ tuổi cô khá nhỏ, nhưng nhìn từ phía sau, đáng vẻ vô cùng đẹp, trần trề quyến rũ, đặc biệt là lúc này, cô đang dựa vào lan can, tay cầm điều thuốc nuốt mây nhà khói.

Trầm Mộng Duy đang quan sát Tô Trần, mà Tô Trần cũng đang chú ý đến cô gái.

Trầm Mộng Duy nhìn qua có vẻ ngây thơ đơn thuần, thật sự không thể so với những cô bé bình thường khác, anh mắt hai người giao nhau giữa không trung, nhìn nhau cười một tiếng, cùng mang một tâm trạng không tên, mỗi người đều tự quay đi, Tô Trần cúi đầu phui phui khói bụi.

Cho đến Từ Gia Diễn bên hông trùm khăn tắm mở cửa đi ra, đại khái anh cũng không nghĩ đến trong nhà đột nhiên lại có thêm một người ngoài.

Trầm Mộng Duy nhìn thấy anh bước ra, càng mạnh dạn thêm mà suy đoán quan hệ giữa hai người, lại thấy Từ Gia Diễn hờ ra nửa thân trên, cô bé đỏ mặt cúi đầu gọi một tiếng: “Anh Gia Diễn.”

Từ Gia Diễn chỉ thản nhiên “ừ”, rồi đi vào phòng ngủ.

Anh thay xong quần áo, lại một lần nữa đi ra, “Sao em lại đến đây?”

Trầm Mộng Duy nói: “Em đang đi tản bộ, ngang qua đây cũng muốn đi lên, em liền mang nó lên thăm anh.”

Vừa nhìn thấy Từ Gia Diễn, con chó liền nhào cả người nhào lên người anh, liên tục nhào người đến liếm láp không ngừng. Nó đứng lên vừa vịn ngang thắt lưng Từ Gia Diễn, anh vừa chơi với chó, lại vừa không để ý, nói với Trầm Mộng Duy: “Kết thúc vòng bán kết lần này, anh dẫn nó về.”

Trầm Mộng Duy tò mò nói: “Không phải là sau đó anh vẫn còn trận đấu khác sao? Có người chăm sóc nó rồi sao?”

Từ Gia Diễn vuốt vuốt lông, “Ừ, có.”

Dứt lời, anh lại ngẩng đầu, đưa mắt ra ngoài cửa sổ nhìn Tô Trần, cả người cô dựa lan can, lại châm thêm một điều thuốc hút, ban đêm trời tối như mực, bóng người cũng không thấy rõ lắm, nhưng đốm lửa nhỏ nơi đầu ngón tay vẫn chưa tắt đi.

Trầm Mộng Duy cố tình không hỏi quan hệ giữa hai người.

Cô bé đứng lên, có hơi hoảng hốt, “Vậy em đi trước.”

Từ Gia Diễn gạt đầu lại nhưng con chó thế nào cũng không chịu đi, đến cuối cùng bị Từ Gia Diễn dỗ dành một chút, mới buồn rầu trượt xuống khỏi người anh, theo Trầm Mộng Duy đi về.

Vừa ra đến trước cửa, Trầm Mộng Duy đột nhiên ngừng lại, quay đầu lại cười, “A, anh Gia Diễn này, em có một buổi triển lãm tranh tốt nghiệp, có thể mời anh... với chị Tô Trần đi không?”

Trầm Mộng Duy là học sinh của trường mỹ thuật đứng đầu trong nước, từ nhỏ cô đã có hứng thú với hội họa, thêm nữa là điều kiện gia đình cũng không tệ, Trầm Tinh Châu lại là một tên thô lỗ cả một té bào nghệ thuật cũng không có được một cái, trong nhà khó khăn lắm mới có được một mảnh non tốt như vậy, Trầm lão gia và Trầm Tinh Châu ngay lập tức hết sức bồi dưỡng về phương diện này cho cô, được vào lớp mỹ thuật xuất sắc nhất. Về sau lại được xếp vào lớp học của danh họa nổi tiếng trở thành học trò thân truyền duy nhất của thầy. Những điều kiện sau này còn tốt hơn nữa, có thứ gọi là: “Sinh ra kém cỏi thì sau này bù đắp” nhưng với cô gái nhỏ này thì ngược lại, sinh ra đã giỏi sau này càng giỏi hơn.

Từ Gia Diễn nói: “Ừ, anh sẽ hỏi cô ấy.”

Trầm Mộng Duy xoay người đi.

Trong nháy mắt lúc cô xoay người ấy, nước mắt rơi xuống ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

CHUYỆN NGŨ: NQL

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Tô Trần hút xong nửa bao thuốc lá, Từ Gia Diễn ôm chiếc áo lông đen từ đằng sau đi tới, nhìn tàn thuốc đầy đất, anh lười biếng dựa vào bên thành cửa sổ, cười đùa: “Lại đang trút giận với ai đấy à?”

Cô kẹp điều thuốc, quay đầu liếc nhìn anh một cái, rồi lại quay đi, chẳng nói chẳng rằng.

Từ Gia Diễn giữu cột, anh đi tới bên cạnh cô, choàng chiếc áo lông đen lên cho cô, sau đó cúi người xuống, một tay chống vào thành lan can, một chân đặt lên lan can bên dưới hòn đá nhỏ, tầm mắt nhìn thẳng về phía trước, “Sao thế?”

Tô Trần rử mắt, hắt hàm về phía dưới tầng, ý bảo anh nhìn qua, “Đang khóc kia kia.”

Từ Gia Diễn nương theo ánh mắt của cô, trông sang. Trầm Mộng Duy đang lau nước mắt từ trong nhà lao ra, vừa khóc vừa đi ra, cơ hồ có thể nghe thấy tiếng khóc nức nở.

Anh nheo mắt, đặt chân kia xuống, người đứng thẳng, lười nhác vặn mình, đưa lưng về phía lan can, tay vòng qua cô, từ cột đá trên đài lấy ra một điều thuốc, đưa lên miệng, hừ lung bắt tay, giờ bật lửa lên châm, hít sâu một hơi, rồi lại nhả ra tầng khói, anh liếc nhìn cô, “Nếu cô ấy không khóc, em sẽ phải khóc, anh không quan tâm được nhiều như vậy.”

Tô Trần cuối cùng hít sâu một hơi, dập điều thuốc, “Anh vẫn biết là cô ấy thích mình à?”

Từ Gia Diễn buông tay, “Cũng mới biết thôi.”

Từ trước tới giờ anh với mấy chuyện như thế này không mấy nhạy cảm, bởi vì fan hâm mộ quá nhiều, khái niệm thần tượng và thích cứ lẫn vào nhau, anh cứ tưởng Trầm Mộng Duy thần tượng anh, cũng không nghĩ sâu xa hơn, dù sao cũng là em gái của người anh em thân thiết, đừng trách anh kén chọn linh tinh gì, cái tên Trầm Tĩnh Châu mới là người kén chọn đấy. Chuyện quái gì đây, thò đầu có ăn cỏ gần hang.

Lúc còn chưa quen Tô Trần, tầm nhiều tháng trước rồi, ở trung tâm huấn luyện, Trầm Mộng Duy một mình tới tìm anh, nói nghỉ đông muốn anh cùng con bé đi du lịch.

Anh lúc ấy cũng không để ý nhiều, ngỡ là Trầm Tĩnh Châu tổ chức, nên đứng trước mặt con bé, vừa uống cà phê vừa thờ ơ nói: “Lúc đó hăng hay, để xem lúc đó có bận tranh giải hay không đã.”

Hai mắt Trầm Mộng Duy sáng lên, theo ý của anh, nếu không bận đấu giải thì anh sẽ cùng cô đi, bỗng nhiên tâm trạng cô tốt hẳn lên, thẹn thùng gật đầu một cái, “Không sao, nếu có trận thì chờ anh xong rồi tính tiếp, em sẽ về tìm xem hai chúng ta có thể đi những đâu được.”

Anh chợt cảm thấy ý tứ trong lời nói có phần không đúng, cà phê cũng không uống, cầm trong tay, ánh mắt nhìn chăm chăm vào con bé: “Hai chúng ta?”

Cô gái nhỏ gật đầu, ánh mắt lấp lánh, “Đúng thế.”

“Khoan đã.” Từ Gia Diễn cầm ly cà phê trên không trung đẩy một cái, “Anh cùng em?”

Trầm Mộng Duy cúi đầu cười ngượng ngùng, “Đúng vậy, anh Gia Diễn, anh đi cùng em.”

Anh kinh ngạc, “Không được, sao lại thế?”

Còn tại sao nào nữa, Trầm Mộng Duy cười ngọt ngào, “Anh Gia Diễn, cái này còn có thể tại sao gì, chỉ là em muốn đi cùng anh thôi mà.”

Quan sát vẻ mặt của con bé này, anh bỗng nhiên dần hiểu được, Từ Gia Diễn cầm ly cà phê đơ luôn, đang nghĩ làm thế nào để từ chối, một giây sau, Trầm Mộng Duy định kéo lấy tay anh, anh nhanh tay nhanh mắt, đặt qua một bên, dùng một giọng rất rất uyển chuyển nói với cô nàng: “Không được rồi, anh đã bàn với anh em xong, hết đấu giải là bọn anh sẽ tuần diễn.”

“Vậy thì chờ anh kết thúc tuần diễn đi.”

“Không được, trận chung kết CPL có thể cũng gần đó, chắc không có thời gian đâu.”

Trầm Mộng Duy chỉ muốn được cùng anh bên nhau, bất kể anh nói gì cô nàng cũng có cách, “Không sao, dù sao tháng bảy sang năm em cũng mới tốt nghiệp, nếu không có thời gian thì đợi nghỉ hè đi, nghỉ hè anh giải nghệ, chắc chắn có thời gian đúng không?”

Năng lực bá m người của con bé này sau hôm đó anh cuối cùng cũng nhận ra được, chỉ cảm thấy đau đầu vô cùng, đưa tay chống lên trán, rõ ràng là mệt hết kiên nhẫn rồi, lại đúng lúc Đại Minh đi ngang qua, Từ Gia Diễn như thế tìm được ân nhân cứu mạng liền kéo cậu ta qua, “Qua đây nào, để anh Đại Minh nói chuyện với em, anh còn có việc.”

Đại Minh hết sức nghe lời, cổ nặn ra vẻ mặt vui vẻ nhất nhìn Trầm Mộng Duy, còn bày ra cái vẻ sẵn sàng đợi lệnh: “Thế nào? Tiểu công chúa?”

Trầm Mộng Duy nhìn bóng lưng Từ Gia Diễn rời đi mà bĩu môi gặm chân, cô nàng còn chưa hết tức giận nên quay sang Đại Minh đập một phát.

Đại Minh mặt kiêu ngạo ngơ không hiểu gì.

Mẹ nó chuyện gì thế?

...

Bàn giao xong, Từ Gia Diễn dựa lưng vào lan can, điều thuốc trong tay vừa lúc hút hết, anh dập tắt, nắm lấy bả vai của Tô Trần, kéo cô qua, khoác chiếc áo lông đen lên vai cô, “Mặc vào đi.”

Tô Trần nghe lời quay người qua bên kia, đưa lưng về phía anh, đưa một tay vào trong áo, sau đó tiếp bên kia, vừa mặc xong, người đã bị kéo vào trong ngực.

Từ Gia Diễn dựa vào lan can, ôm cô từ phía sau, ngực áp vào lưng cô, hai tay vòng qua eo cô tì vào ngực mình, cầm đặt trên đầu cô cọ cọ, lòng Tô Trần mềm nhũn, thuận thế xoay người lại, áp vào cô anh, ngược mặt hỏi: “Vừa rồi anh nói cái gì thế?”

Anh rú mắt, như cười như không nhìn người trong vòng tay mình, đột nhiên phát hiện, mình lại thích cái cảm giác bị tra hỏi như thế này, cố ý kéo dài thời gian, “Không có nói gì cả.”

Tô Trần tròn mắt, đưa tay véo tai anh, tức giận: “Mới có mấy ngày, anh đã muốn trở về tình trạng độc thân rồi đúng không?”

Cô ra tay mạnh mẽ, chính xác là véo, Từ Gia Diễn bị đau, kêu lên một tiếng, kéo tay cô xuống, nhũn mày nghiêm giọng dạy dỗ cô: “Em cũng lợi hại nhỉ.”

Tô Trần hừ một tiếng.

“Có người hỏi anh là, có một triển lãm tranh tốt nghiệp, em có muốn đi hay không?”

Tô Trần bình tĩnh đáp: “Đi chứ, sao lại không đi?”

Đàn bà hóa ra đều có lòng hiếu kỳ, khi xuất hiện một thể lực tương đương, một đối thủ ngang tài ngang sức, thì hai người đều muốn thăm dò đối phương.

Trầm Mộng Duy tò mò về Tô Trần, cũng như, Tô Trần đối với Trầm Mộng Duy cũng đặc biệt để ý.

...

Vài hôm sau là trận bán kết CPL, Tô Trần theo bọn họ cất cánh sang Mỹ, đây là lần đầu tiên cô theo đội, vừa hiếu kỳ lại vừa kích động, đầu óc cứ nhảy nhót lung tung cả đêm, thu dọn đồ đạc xong cũng không sao ngủ được, cuối cùng vẫn bị Từ Gia Diễn cứng rắn lôi lên giường, dùng cả tay cả chân kìm cô lại, lạnh lùng nói: “Ngủ.”

Mấy ngày nay Từ Gia Diễn đều thức đêm để huấn luyện, ngày đêm đảo lộn, khổ vô cùng, mí mắt cũng chẳng mở ra nổi. Tô Trần thì nằm thẳng cẳng trên giường, cố ép mình yên, gạt bỏ thích thú sang một bên.

Mấy giây sau, cô mở mắt.

“Từ Gia Diễn.”

Người đàn ông bên cạnh đắp chăn ý thức đã mơ màng, “Ừ?” một tiếng thật nhẹ, nửa tỉnh nửa mê, giọng nghe lại cực kỳ hấp dẫn, lười biếng khàn khàn.

Cô nhìn trần nhà, “Em không ngủ được.”

“...” Anh ngủ rồi à?

Tô Trần hơi ngọ nguậy, nhìn anh.

Hồi lâu, anh mơ màng nói: “Đếm cừu đi.”

Tô Trần không muốn làm phiền anh ngủ nữa, vì vậy cô ngoan ngoãn nhắm mắt, trong lòng bắt đầu đếm.

Thật ra thì mấy hôm nay, anh đều ở chỗ tập luyện, ngày đêm đảo lộn, cứ về tới nhà là ngủ, cơm cũng chẳng buồn ăn, lúc Tô Trần về thì anh đều đã nằm trên giường, đắp chăn ngủ miết, xong cả ngày lúc nào cũng trong tình trạng thiếu ngủ, Tô Trần cũng đau lòng lắm.

Mười phút sau, Tô Trần đột nhiên mở mắt ra, “Quên chưa dán cô rồi!”

Từ Gia Diễn hoàn toàn bị cô dọa tỉnh lại, nói thật anh điên lắm rồi đấy, nhưng nhìn người bên cạnh là Tô Trần, sắc mặt mới nên đi bực tức, dường như cô muốn đứng lên, lại bị anh kéo lại, nửa gương mặt vùi vào trong gối, cố nói bằng một giọng rất ôn tồn: “Anh không cần đâu, ngủ trước đã, nhé?”

Tô Trần đẩy anh, “Không được, phải đi một tuần lễ đấy, hay em cứ dán vào, nếu không nhớ lúc đó anh đau thì làm thế nào?”

“...”

Anh trực tiếp lật người lên, vén quần áo ngủ của cô, cúi đầu hôn, “Vậy không ngủ nữa, làm chuyện khác đi.”

“Nè nè nè ——” Tô Trần uốn éo tuột quần áo, “Đán nó vào trước đi!”

Anh quen tay thăm dò, bàn tay trực tiếp xoa lên bầu ngực, hung hăng bóp nhẹ một cái, cổ cô nhẹ nhàng hằn lên vết răng, “Không trị được em nữa phải không?”

Nói xong, anh cúi xuống cắn dái tai cô.

Tô Trần như thể bị điện giật, cả người như có luồng điện chạy qua, lát sau đã mềm nhũn, ngoan ngoãn vươn tay ra ôm cổ, hơi rướn người lên, cố gắng để mở cơ thể.

Từ Gia Diễn mạnh mẽ cởi áo ngực của cô ra, vùi đầu vào, một tay xoa một môi hôn, Tô Trần cả người tê rần, thân thể khẽ run.

□□ tương đối thành công.

Tô Trần nào còn có sức mà làm loạn nữa, ngủ mất tiêu luôn.

...

Máy bay cất cánh vào sáng sớm ngày thứ hai, bởi vì tối hôm qua...., hai người cũng ngủ muộn. Cơ thể Từ Gia Diễn như chiếc đồng hồ báo thức vậy đúng mười giờ sáng mới dậy nổi, Tô Trần thì lúc sáu giờ đã tỉnh một lần, nhưng quả thực cô quá mệt mỏi, cho nên lại nằm ngủ tiếp, tận đến lúc điện thoại của Từ Gia Diễn vang lên liên hồi, anh mới cố ngồi dậy, mò nằm điện thoại ở mép giường, mắt nhắm mắt mở, giọng sáng sớm mới tỉnh hơi khàn, “A lô?”

Lúc nhận điện thoại, người anh hơi rướn lên một chút, dựa vào đầu giường, hơi co một chân, lấy tay xoa xoa cổ.

Đại Minh nghe giọng điệu này là biết vẫn chưa tỉnh ngủ, trong nháy mắt nở tung: “Lão đại!!! Máy bay chín giờ, anh nhìn bây giờ là mấy giờ rồi hả?!!!”

Hai người tổng nháy mắt tỉnh cả ngủ, Từ Gia Diễn đột nhiên mở mắt, nhìn đồng hồ trên tường, một giây sau, Tô Trần từ trên giường nhảy xuống, lao vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Anh nói ngay: “Lập tức tới ngay, mấy cậu làm thủ tục trước đi.” Sau đó vén chăn nhảy xuống giường, trần truồng từ trong chăn chui ra ngoài, lấy từ tổng ngăn kéo ra mấy bộ quần áo ném trên giường, cách cửa hỏi Tô Trần: “Em phải mất bao lâu?”

Con gái mà ra ngoài hình như lâu lắm thì phải.

Ai mà biết, Tô Trần đã rửa mặt xong quần áo chỉnh tề đứng trước cửa phòng tắm: “Em xong rồi, anh nhanh lên đi.”

....

Hai người lao tới được sân bay cũng là tám giờ năm phút, fan hâm mộ vây quanh cả sân bay đến mức cá cũng không lọt. Lúc Từ Gia Diễn ở tầng phụ thì nhận được điện thoại của Đại Minh, “Hai người đi lối đi dành cho VIP đi, đã báo với giám đốc rồi, trên tầng fan nhiều lắm, trong chốc lát không chui qua nổi đâu.”

Từ Gia Diễn đeo khẩu trang kéo vali đi phai trước, Tô Trần theo phía sau, cửa VIP đã có nhân viên đang đợi, nhân viên này hình như cũng là fan nào tàn của anh rồi, cậu ta cười tươi rói, “Đại thần bên này.”

Tô Trần yên lặng đi phía sau, Từ Gia Diễn chân dài bước lớn, đi được hai bước liền quay đầu nhìn cô một cái, “Nhớ theo sát anh.”

Tô Trần gật đầu.

Sắp lên máy bay, nhân viên kia còn vẫy tay cổ vũ cho anh: “Đại thần, cố lên.”

Từ Gia Diễn lễ phép nói hai tiếng “Cảm ơn”, vừa quay đầu tìm Tô Trần, chắc do sợ cô đi chậm, thuận tay dắt cô vào sân bay.

Nhân viên:???

...

Máy bay hạ xuống San Francisco, thời gian ở đây bây giờ là sáu giờ sáng, ban tổ chức đấu giải cho xe tới đón, khách sạn đổi thành một khách sạn năm sao cao cấp khác.

Đoàn người ra khỏi sân bay.

Từ Gia Diễn vừa nói chuyện với người phụ trách ban tổ chức vừa đi ra bên ngoài, trong tay chỉ kéo hai rương hành lý, một cái màu đen một cái màu hồng, nước Mỹ cũng có fan nghênh đón, nhưng không điên cuồng như bên Trung Quốc.

Người phụ trách của ban tổ chức vẫn đang trò chuyện với Từ Gia Diễn về tình hình đấu giải lần này, đại khái là cuộc so tài giữa các ngôi sao, đang hỏi ý kiến của Từ Gia Diễn. Hành lang hai bên sân bay có không ít fan hâm mộ, thấy đám người mặc đội phục của TED thì hào hứng kêu lên: “TED kia!”

Một giây kế tiếp, đã nhìn thấy Pot chụp mũ, đeo khẩu trang từ trong đám người nhẹ như mây khói đi ra, fan bắt đầu có chút điên cuồng, hét chói tai.

“Đại thần!!!!!!”

“Pot em yêu anh!!!!!!”

“Chồng ơi!!!!!!”

Dường như được một người tiếp thêm dũng khí, cả tập đoàn người rục rịch, tất cả vội vàng căng giọng lên hô: “Chồng ơi!!!!”

Tô Trần đi sau cùng thấy hơi căng thẳng, chỉ thấy đại thần ngược lại không có phản ứng gì, chỉ kéo thấp mũ xuống, kéo vali, trực tiếp đi tới lối ra.

Nhưng mà,

Những fan hâm mộ nhanh mắt, rất nhanh họ đã thấy điều mờ ám.

Đội một chút coi ——

Cai vali hồng kia là cái quỷ gì thế?

Fan:???

Sau đó là nhìn thấy một bóng người bé nhỏ, cũng đeo khẩu trang, cũng mặc áo lông đen đổi mũ, mặc y như đại thần, nhìn từ sau như thể là bản thu nhỏ của đại thần vậy, nhưng nhìn lại giống con gái hơn.

Fan:??? Chuyện gì đây??

...

Tô Trần hai tay trống không đi cuối cùng, Egg đi theo bên cạnh cô, rốt cuộc vẫn là tuổi nhỏ, cậu nhóc muốn nói xin lỗi với cô, nhưng không biết bắt đầu từ đâu, gãi gãi đầu, mặt lộ ra vẻ ngượng ngùng đi phía sau Tô Trần.

Có fan cũng chào Egg, “Shota Egg!”

Egg nhìn các cô nàng cười cười.

Fan hâm mộ khẽ kêu: “Dễ thương quá!”

“Egg cũng dễ thương quá nhỉ?”

Có fan phát hiện ra Tô Trần, ánh mắt quan sát cô, “Cô gái đi bên cạnh Egg là ai nhỉ, là bạn gái cậu ấy à?”

“...Egg mới mười lăm tuổi, không phải chứ?”

“Ai biết được, Egg cute như vậy, được lòng nhiều cô gái mà.”

...

Đoàn người từ sân bay đi ra, lên xe, trở về được khách sạn mới thở phào.

Ở trước quầy lễ tân làm thủ tục, Đại Minh vừa lau mồ hôi vừa nói: “Mỗi lần qua sân bay còn khăn trương hơn cả đấu giải, một đôi mắt nào đó luôn nhìn chăm chăm vào tôi...”

Mạnh Thần đập cho cậu ta một phát, “Đâu mà nhìn mày, mày khăn trương cái rắm, tất cả đều là nhìn lão đại ấy?”

Từ Gia Diễn bên cạnh đã kéo khẩu trang xuống, áo khoác cởi ra cầm trên tay, đối với mấy lời trêu chọc của Mạnh Thần không rảnh mà để ý, anh dừng đứng ngồi cạnh đóng vali nhâm nhi cốc cà phê vừa mua, im lặng nhìn Tô Trần bên cạnh.

Tô Trần ngồi trên sofa, nhìn anh chăm chăm, thừa dịp mọi người không để ý lại nháy mắt một cái, thấy có người nhìn qua, lại làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Từ Gia Diễn vẫn thản nhiên ngửa đầu uống cà phê, đối với động tác nhàm chán của cô, anh chỉ khẽ hừ một tiếng.

Làm xong thủ tục, mấy người cầm thẻ cửa phòng đứng chờ thang máy, thang máy không lớn lắm, thêm cả mấy vali nên được mấy người đã thấy đầu, ngay cả chỗ cũng phải khép nép mà đứng.

Tô Trần cũng Từ Gia Diễn đứng tận cùng bên trong, nhân lúc mọi người không để ý, Tô Trần không kéo tay Từ Gia Diễn thì cũng là bóp eo anh, Từ Gia

Diễn cảnh cáo nhìn cô, sau đó Tô Trần mới ngoan ngoãn cầm tay anh, đứng yên một chỗ.

Đại Minh nhìn một vòng, nói ra điều từ lúc bước vào khách sạn cậu ra đã nghi ngờ, “Ban tổ chức sao bỗng nhiên lại đổi khách sạn nhỉ? Em nhớ trước đây đâu phải chỗ này.”

Mạnh Thần liếc nhìn anh ta một cái, “Đây là yêu cầu của lão đại.”

“Hả? Tại sao?”

Tô Trần cũng không kiềm chế được mà vênh tai lắng nghe.

Mạnh Thần nói: “Lần trước chị dâu cũ của các cậu chạy tới khách sạn tìm lão đại, còn lao hấn vào phòng anh ấy, hấn là lão đại không chịu nổi.”

Mọi người hâm mộ: Lão đại với người phụ nữ đó cũng có duyên quá đấy chứ nhỉ?

Nghe nói vậy, Tô Trần theo bản năng liếc nhìn người bên cạnh, ngược đầu nhìn anh, ánh mắt mang ý tứ tìm tòi thăm dò.

Từ Gia Diễn ngược lại không có biểu cảm gì, một giây sau, anh bất thành linh giờ tay đẩy đầu Mạnh Thần một cái, “Mày nói linh tinh cái gì thế?”

...

Tất cả mọi người đều về phòng nghỉ ngơi sau khi bị chênh lệch múi giờ trên máy bay.

Từ Gia Diễn xoa xoa tóc Tô Trần, “Em đi ngủ trước đi, đến giờ ăn cơm trưa anh sẽ gọi.”

Tuy nói hai người bây giờ đã ở cùng một chỗ, nhưng con trai trong đội này vẫn còn là vị thành niên, để không tạo ảnh hưởng xấu, cũng để cho cô gái này chút mặt mũi và thanh danh, nên để cho cô ở riêng một phòng.

Tô Trần: “...”

Chỉ như thế thôi?

Bày tỏ gì đi chứ? Giải thích gì đi chứ?

Thấy cô không nói câu nào, Từ Gia Diễn bỗng nhiên cười một cái, anh cúi người, ngón tay nâng cằm cô lên, ở trên môi cô nhẹ nhàng thòm một cái, “Hài lòng chưa nào?”

Cắt...

Ai muốn anh hôn chứ, cô tỏ vẻ không thèm.

Từ Gia Diễn lại nghĩ về mặt này là biểu thị sự rất không hài lòng, vì thế anh lại cúi đầu, ngón tay chạm lấy cằm cô, nâng lên, lần nữa cuốn lấy môi cô, để cho hai đầu lưỡi chạm tới nhau. Đầu lưỡi của Tô Trần bị anh hút đến đau đớn, kêu lên một tiếng, tay cô đặt lên vòm ngực rắn rỏi của anh, định đẩy ra, nhưng người anh vững chắc như một bức tường kiên cố vậy, đẩy như thế nào cũng vẫn bất động.

Cô nóng nảy, đang ở bên ngoài mà—— cộng thêm lời của Mạnh Thần khiến cô vẫn còn băn khoăn trong lòng, cô dứt khoát cắn trả anh một cái, Từ Gia Diễn bị đau, mới buông cô ra.

Dưới tình huống cấp bách, dường như mình cũng xuống tay hơi mạnh rồi, nhìn môi anh bị cắn, cô vội vàng xin lỗi: “Ôi em xin lỗi em xin lỗi ——”

Từ Gia Diễn cắn môi dưới, lấy tay lau đi, “Em thật là ác độc.”

Cô áy náy: “Để em vào giúp anh bôi ít thuốc nhé?”

“Em còn mang theo cả thuốc à?”

“Đúng thế, miếng dán cổ cũng mang theo.”

“...”

Mở vali ra, đây ắp toàn thuốc là thuốc.

Từ Gia Diễn đứng trước chiếc vali màu hồng, cúi chỗ chống đầu gối, từng hộp lấy lên nhìn một chút rồi lại ném vào chỗ cũ, sau đó anh quay đầu nhìn về phía Tô Trần, nói đùa: “Hay em đổi nghề làm dược sĩ đi được đấy?”

Tô Trần cũng ngồi chồm hổm xuống, lúc từ phía trong chiếc vali lên một chiếc bình thuốc nhỏ, nói: “Mẹ em chính là dược sĩ đây.”

Từ Gia Diễn cười cười.

Cô mở chai thuốc ra, lại tìm bông gòn trong túi xách, bị Từ Gia Diễn kéo lại, “Được rồi, khỏi cần tìm nữa.”

“Giúp anh giải độc đi.”

Anh nhìn cô cười, ánh mắt cười trông thật đẹp mắt, Tô Trần bỗng thấy run run, bị anh lôi tay, cô ngây ngẩn nhìn anh chăm chăm

Từ Gia Diễn nói: “Răng em có độc à? Đang hôn bị cắn đã mất mặt lắm rồi, còn bôi thuốc nữa, có định để cho anh đi đấu giải nữa không hả? Người khác hỏi anh biết nói thế nào giờ? Muỗi cắn? Hay là phụ nữ cắn hử?”

Tô Trần áy náy cúi đầu xuống, một hồi lâu, cô lại ngẩng lên, “VẬY ĐỂ EM DÁN CỎ CHO NHÉ?”

Lưỡi Từ Gia Diễn lướt trong vòm miệng, nhìn chăm chú vào mắt cô, anh bật cười: “Ồ trong mắt em, anh là một con ma bệnh à?”

“Không hẳn, nhưng xương cổ là cái anh phải bảo vệ thật tốt, nếu không sau này sẽ rất phiền toái, bệnh liên quan đến xương cổ chữa không khỏi được đâu.”

“Anh cho là mấy ngày hôm nay đã chứng minh hơi nhiều rồi...” Anh cười xấu xa.

Tô Trần trừng anh, “Nói cái gì thế!” Cô lại cất hòm thuốc đi.

Nhưng mà, trên thực tế, kể cả không xoa thuốc, môi bị rách một mảng lớn như thế, là người có mắt không thể không nhìn ra, vì thế lúc ăn cơm trưa, tất cả đội viên đều nhìn chăm chăm vào Từ Gia Diễn.

Tô Trần lại cảm thấy mình gây nghiệt thật nặng, nên cô chỉ cắm cúi vào bát cơm.

Có người không sợ chết hỏi: “Lão đại, môi anh rách kia.”

Từ Gia Diễn cúi đầu ăn cơm, không ngẩng lên, lạnh nhạt: “Ừ.”

“Hình như là bị ai cắn.”

Mọi người đều thay cậu ta mặc niệm, ánh mắt đã có lỗi, đầu óc lại càng có tội hơn, tên nhóc này đấu giải như thế nào, không nhìn thấy vẻ mặt lão đại bấy giờ chính là muốn giết người hay sao?

Từ Gia Diễn để đầu xuống, người hơi ngửa về sau, mặt lạnh tanh nói: “Muốn anh đây phải cận kề giải thích cho cậu cái vết thương này từ đâu tới à?”

“...Dạ thôi, thôi, không cần.”

Tên nhóc lại cắm cúi ăn cơm.

...

Trận bán kết của CPL diễn ra vào ba ngày sau, mấy hôm nay bọn họ ở khách sạn đều không làm gì hết, chỉ là thỉnh thoảng đánh bài, nghỉ ngơi sau chênh lệch múi giờ, đợi bọn họ trở về bình thường. Vé vào sân đã sớm bán hết trước một tháng rồi, lần đấu giải này coi như chào mừng sự trở lại của CPL, cơ chế thi đấu có sự thay đổi, tiền thưởng so với trước đây đúng là có ưu đãi hơn.

Trên các trang đầu của blog đều là tin về trận bán kết, eSport trở nên nổi vô cùng, tin hấp dẫn đều là về tuyển thủ thể thao điện tử, trừ tin đứng đầu là về phía ban tổ chức CPL, cái được tìm nhiều thứ hai chính là Pot, áp đảo tất cả người mới vào đang nổi của ngành giải trí.

Tô Trần đã xem qua đủ mọi loại hình trong nhóm fan cuồng của Pot.

Kể cả video xuống máy bay mấy hôm trước cũng bị nhóm fan cuồng này truyền tay nhau, mặc dù chỉ là mấy bức ảnh có bóng lưng của Pot, cái nhóm fan này đã điên cuồng hết cả lên rồi.

Những bình luận hàng đầu đều là như thế này.

“Chồng mình thật là đẹp trai quá mà!”

Tô Trần: “..”

“Trận bán kết ngồi chờ nam thần treo đánh đối thủ thôi nào.”

“Ngã rồi, phải được Pot hôn mới đứng lên nổi —— ”

Tô Trần: “...”

Còn có một vài bức ảnh không đúng lắm.

Fan nào tàn 1: “Chồng cầm vali màu hồng này, ôi thật là làm đau lòng thiếu nữ —”

Fan nào tàn 2: “Tôi đánh cược đó là của Đại Minh.”

Fan nào tàn 3: “Ài, không đúng, cô gái trong hình đó là ai? Chính là người đi cùng Egg đó!?”

Fan nào tàn 2: “F*ck, không phải của Đại Minh? Vậy chuyện gì đây?”

Người qua đường 1: “Chẳng lẽ là bạn gái của Egg?”

Fan nào tàn 4: “Đại thần kéo vali giúp bạn gái của Egg? Ày, có thể, Egg bé như vậy khó có thể cân được cả hai, ôi chồng mình thật là ám áp quá mà.”

Nhà trinh thám Kha Nam: “...Cũng có thể là bạn gái của đại thần.”

Fan nào tàn 1: “Tên phía trên đi chết đi.”

Fan nào tàn 2: “Tên phía trên nhanh đi tìm chết.”

Fan nào tàn 5: “Kha Nam, mi nổ tại chỗ đi.”

....

Ba hôm sau, trận bán kết chính thức mở màn.

Từ Gia Diễn không biết từ đâu lấy cho cô một đồng thẻ công tác, có thể tùy ý ra vào chỗ đó, Tô Trần ngồi ở khu Vip xem đấu giải, bởi vì Đại Minh bị cấm đấu giải, cho nên cũng ngồi cũng cô xem tình hình.

Trước mặt là trung tâm thể thao rộng lớn, trên đài ánh đèn rực rỡ hào nhoáng, mà sau lưng cô, đã không còn chỗ, người chen đông đúc, còn có cả biển hiệu, đèn huỳnh quang cổ vũ, tựa như bước vào một đêm biểu diễn lớn, cả khán đài người nhiều vô số, có cả fan hâm mộ Hoa kiều và người Mỹ, còn có cả fan trung thành của TED bay sang tận đây để xem, ngoài con gái thì đám con trai lại càng nhiều hơn, trên mặt của bọn họ đều mang vẻ rực rỡ, còn có cả vẻ sùng bái và mong đợi.

Trong lời bọn họ đang nói đều là về cùng một người, họ kể rằng anh đã có những chiến tích thật huy hoàng, trong ánh mắt họ nhuộm đầy nhiệt huyết, một giây sau, có vẻ cảm thấy tiếc nuối điều gì, có lẽ sau này khi nhắc lại cái tên này, cũng chỉ có thể kể anh ấy đã từng mà thôi.

Anh ấy đã từng là thần thoại của thể thao điện tử —

Cũng là vị thần trong lòng của vô số fan thể thao điện tử —

Tô Trần quay đầu trở lại, ánh mắt lần nữa nhìn lên võ đài.

Dường như cô bị không khí xung quanh áp đảo,

Cho đến khi —

Anh chậm rãi từ sân khấu phía sau đi tới.

Bóng người cao lớn quen thuộc xuất hiện ở một bên sân khấu, mới vừa rồi còn gặp nhau, đến một sợi tóc cũng không thay đổi.

Một khoảnh khắc kia, cô ngay cả thờ cũng quên.

Mọi người đã thấy ánh sao chưa?

Đúng, chính là đây.

Đó chính là dáng vẻ của anh trong trận đấu, Tô Trần biết, đó mới chính là Pot mà mọi người ngưỡng mộ.

Đây là thời đại của anh, chiến trường của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

CHUYỂN NGỮ:JUN

BIÊN TẬP:HIÊN VIÊN DẠ NGUYỆT

Tô Trần và Đại Minh cùng ngồi ở hàng đầu tiên, Tô Trần không chơi LOL nên xem không hiểu thế nào, cũng không hiểu được bình luận trên đài, vì thế Đại Minh nhận nhiệm vụ giải thích lại một cách dễ hiểu nhất cho cô.

Trên đài được đặt hai dãy máy tính, mười người ngồi đối diện nhau, ở sân khấu bên cạnh, Pot ngồi ở vị trí trung tâm giữa năm người, giữa sân khấu là được đặt bốn màn hình LCD hướng ra bốn phía.

Hình ảnh biểu hiện đang ở tiền vào, bình luận viên như thường vẫn là TY, anh ta đang làm nóng bầu không khí trong khán phòng, nói không ít chuyện đùa với khán giả, lại cố ý để cho máy quay trực tiếp chuyển sang hướng Pot.

Lúc này, Pot đang mang tai nghe lười biếng dựa vào ghế da, ngửa đầu uống nước, liếc nhìn màn hình máy tính, lại gõ vài cái trên bàn phím rồi tiếp tục uống nước.

Hình ảnh này vừa được truyền lên, fan phía sau đã ngay lập tức reo hò ầm ĩ, những tiếng hét như từng đợt sóng ập đến làm Tô Trần có cảm giác có thể chèo được cả thuyền rồi. Đại Minh ngồi bên cạnh cũng nhìn không được mà nói: “Lão đại thật không hổ là bá chủ nhan sắc của giới eSport, lên hình cũng con mị nó quá đẹp trai rồi.”

Tô Trần nhìn theo ánh mắt Đại Minh, ống kính vẫn còn đang dừng trên người anh.

Mà anh, đã đổi sang một tư thế khác, yên tĩnh tựa ra sau ghế, xoa xoa cổ, dừng một chút, dường như anh đang suy nghĩ đến cái gì, ánh mắt nhìn xuống dưới đài. Tô Trần thoát cái liên căng thẳng, khoảng cách giữa hai người khá xa, cô không xác định được anh có thấy cô hay không, có thể thấy rõ cô được không.

Ngược lại với cô, đám fan phía sau đều kích động lên.

“Đại thần đang nhìn tôi kia.”

“Đang nhìn tôi.”

“Đang nhìn tôi!”

“Bây nào, đại thần nhất định là đang nhìn xem trong đám fan có ai xinh không?”

“Mau nhìn hộ tôi một chút xem tôi trang điểm thế này đã được chưa.”

Tô Trần: “...”

Ánh mắt anh lại chuyển hướng về sân khấu, anh thu lại ánh mắt, đeo tai nghe vào, bắt đầu vào trận.

TY: “OK, trận đấu đã chính thức bắt đầu, trước hết tôi sẽ nói sơ tình huống của hai đội... Mạnh Thần chọn blitzcrank, một support tanker, xem ra Mạnh Thần của chúng ta vạn năm cũng là một bao cát, giờ chúng ta lại xem một chút tình huống của đối phương nào... Đối phương trực tiếp chọn hết những tướng mà Pot của chúng ta hiểu rõ ràng nhất, quả là một sự tính toán kỹ lưỡng, sau đây là đến lượt của nam thần...”

Đại Minh ở ghế vào tai cô giải thích: “Một team sẽ có năm người chọn năm nhân vật, gank, AD là sát thương vật lý, AD chủ lực có vai trò mang tính quyết định ở cuối trận thì gọi là ADC. AP là hệ pháp thuật, pháp sư đường giữa gọi là APC, SP hỗ trợ, gank, Jungler –tướng đi rừng, assassin, T- đồ đòn chịu trách nhiệm giám sát thương. Vào thời điểm đoàn chiến, T đứng phía trước tránh thương tổn cho team, ADC đứng sau hành động, một skill trực tiếp cũng có thể tiêu diệt đối thủ.”

Tô Trần cũng nghiêm túc lắng nghe.

Đại Minh lại chỉ chỉ trên màn hình, “Em thấy không, ba con đường, chia làm trên – giữa- dưới, Top, Mid, Bot, rừng, adc, một gank đi rừng”

Vừa lúc đó màn hình nhảy sang tướng của Pot đã chọn.

TY: “Đội trưởng đã chọn xạ thủ, wow... ở giai đoạn trước dường như đây là tướng khó sử dụng nhất, về sau mới thành một nhân vật có thể gây uy hiếp đến đối thủ...”

Tô Trần lơ đãng những bình luận của người dẫn chương trình, nghiêm túc nghe Đại Minh nói: “Lão đại vậy mà lại chọn ADC này, thường thì anh ấy rất ít khi cầm, tôi nghĩ là anh đã có kế hoạch rồi.”

Tô Trần nghe, trong lòng căng thẳng, có chút hồi hộp nhìn anh.

Đại Minh trấn an: “Yên tâm đi, nếu là cảm tất cả những tướng mình am hiểu nhất để đánh thì không thể có cách đánh nào khác, em biết anh đang tính toán gì không?”

“Sao?”

“Kích sát, lão đại chơi xạ thủ rất lợi hại, cơ bản là không thể dùng được cách nào đầu lại anh, sau khi update, LOL chính thức phát hành một tướng chống thương, lấy theo tên lão đại, gọi là Pot” (đoạn này hình như tác giả chém gió LOL làm gì có tướng tên Pot)

Sự trâu bò của anh đã sáng chói khắp thế gian.

Trận đấu chính thức bắt đầu.

Tô Trần nhìn anh đang trên đài, một tay cầm con chuột, một tay đặt trên bàn phím, trên mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào.

TY: “Không đến ba phút, Pot đã giành được chiến công đầu.”

Đại Minh nói: “Thực lực đối phương rõ ràng là không cao, gank không có lực, chỉ vừa qua hai phút đồng hồ đã bị lão đại giành firstblood, đây kỳ thật chính là trò chơi giết người, ai giết được nhiều người, nắm được nhiều đầu người, tiền cũng sẽ lên, cấp cũng sẽ tăng, về sau sẽ càng phát triển nhanh hơn, lực chiến đấu cũng tăng, cơ bản chỉ dùng một kỹ năng cũng có thể diệt gọn, không cần chém từng nhát từng nhát như bây giờ.”

Trận đấu trôi qua đến phút thứ 11, ADC của phe đối phương rơi vào thế bất lợi, cấp không theo kịp đại thần, trang bị và tiền cũng không nhiều, so sánh ra cũng 6:2 trong đó Pot gặt được 5 lần công hiến.

Tô Trần vẫn không hiểu.

Lúc cô quay đầu, ánh mắt liền bị một bóng dáng cách đó không xa thu hút.

Đó là một người phụ nữ rất xinh đẹp, nói như thế nào nhỉ, đại khái là gương mặt khoảng ba mươi tuổi, Tô Trần không biết dùng thành ngữ “thướt tha thùy mị” đối với trường hợp này được không, có thể cô cảm thấy rất xinh đẹp, khuôn mặt tinh xảo đầy đặn, tóc ngắn mượt mà, cô ta mặc một cái áo khoác da bên ngoài, vắt chân ngồi ở khu VIP, cùng hàng ghế với cô, chỉ cách vài ghế.

Ánh mắt cô ta bình thản mà dịu dàng nhìn lên trên đài.

Tô Trần theo ánh mắt cô ta đang nhìn, vừa vặn thấy Từ Gia Diễn, hẳn là cô ta cũng đang nhìn anh đi, cũng không có gì lạ cả, trong đám fan này không có ai không nhìn bạn trai cô đâu chứ.

Đại Minh còn ở tập trung vào xem trận đấu, thỉnh thoảng còn giải thích cho cô, “19 phút, kinh nghiệm của Ted vượt lên đứng đầu, 000 điểm, chỉ cần lão đại tiếp tục dồn bọn họ đánh tiếp, chiến thắng là sẽ là trăm phần trăm, chiến thuật này của lão đại này loại quá cao siêu rồi, không để cho đối thủ nắm được chút cơ hội nào cả.”

Nói xong, anh ta còn gật gật đầu, nói: “Nhưng mà, có thể, thế này mới đậm chất Pot.”

Nói xong mới phát hiện Tô Trần cũng không thèm nghe, anh ta nhìn theo hướng cô đang nhìn “Đang nhìn cái gì đó hả?”

Đại Minh sững sốt một chút, lẩm bẩm nói: “Chị Thanh?”

Trong khán phòng quá ồn, Tô Trần không nghe rõ, chậm rãi quay đầu, hỏi: “Ai cơ?”

Đại Minh lắc lắc đầu, dường như không muốn nhiều lời, “Lãnh đạo trước kia của câu lạc bộ.” Nói xong lại hồ nghi gãi gãi đầu, “Sao chị ấy lại đến đây nhỉ?”

Tô Trần hỏi: “Là Thẩm Mạn Thanh à?”

Đại Minh “à” lên, “Em biết hả?”

Lần trước ở khách sạn có nghe Đại Quang đã nói qua, nhưng câu nói này cô không nói ra miệng, chỉ tùy tiện gật đầu, “Không nhớ là ai đã nói, nghe rất quen tai.”

Đại Minh gật đầu, “Ừ, xem tiếp trận đấu đi.”

Dừng suy nghĩ lại

Trận đấu diễn ra đến phút thứ 25, nhóm 3 người của Ted đã ăn trọn Baron, lại thuận lợi có được bùa thứ 2, mà Pot dựa thế lính đầy thẳng đường giữa, phá hủy thành công một trụ bảo vệ cuối cùng, trên đường còn phản gank giết lại được đối phương. Đại Minh nhìn thấy liền kích động, hét lên mấy tiếng “Hay lắm!”. Còn rì bên tai Tô Trần, kích động nói: “Em biết thế nào gọi là người đi đường giữa không? Chính là kiểu như lão đại đây, đường giữa rất dễ bị người khác ám sát, năng lực phản sát nhưng năng lực phản sát cơ bản giai đoạn sau cũng có thể thành thần, trước mắt lão đại còn gặp chưa nhiều, người đi đường giữa nếu gặp anh, tất cả đều sẽ chết hết.”

Tướng mid phân sát xuất hiện, cục diện trong nhảy mắt liền lộ rõ, thế như chẻ tre, ở phút thứ 29, ted kết thúc ván đầu tiên.

Tiến vào thời gian nghỉ ngơi giữa trận.

Tô Trần lại đảo mắt nhìn Thẩm Mạn Thanh, phát hiện người đã không còn ở đó nữa, cô liếc nhìn chung quanh, cũng không nhìn thấy.

“Không thấy Thẩm Mạn Thanh nữa.” Cô nói với Đại Minh.

Đại Minh cũng nhìn theo nòng ánh mắt cô, tìm kiếm xung quanh, sau đó dựa vào ghế, khinh thường nói: “Quan tâm nhiều như thế làm gì? Cô ả cũng chẳng phải người tốt, thời điểm lão đại rời khỏi ST năm đó, cô ta dùng tiền mua bao nhiêu thế lực để bôi đen anh ấy, từ trước kia còn nghe nói cô ta dùng tiền mua mấy tuyên thủ nước ngoài về cho câu lạc bộ của mình. À chỉ biết dùng tiền đi mua lòng người, có tốt đẹp gì đâu chứ?”

Hai người đang trò chuyện, sóng âm thanh từ sau lưng lại bất ngờ vang dội.

Tô Trần xoay người quan sát, lại vô ý thức xoay lại nhìn lên trên đài, cuối cùng cũng hiểu nguyên nhân làm đám fan kích động, toàn bộ đoạn Pot mặt lạnh lùng vừa mới nói chuyện phiếm với Mạnh Thần, vừa uống nước, sau đó nở nụ cười, không phải là cười mỉm, không phải là nhếch môi, mà là hé môi cười, lộ ra tám cái răng xinh đẹp đúng tiêu chuẩn.

...

Truyền hình trực tiếp vừa khéo lấy thu lấy hình ảnh khuôn mặt anh.

Phía dưới cũng chưa từng thấy anh cười như vậy bao giờ, cùng lắm cũng chỉ nhếch khóe môi một chút rồi thôi.

WTF?

Hở...

Ván đầu thứ hai rất nhanh đã bắt đầu.

Quy định vẫn như cũ, quá trình cũng giống vậy, Pot đối tượng, thao tác cũng có trật tự như thế, thực lực nghiền ép đối thủ, không chút do dự giành tiếp first blood, Đại Minh tắc lưỡi liên tục: “Với tốc độ phản ứng này của lão đại căn bản là không nên giải nghệ, anh ấy quá trâu bò, đã đánh là đối thủ không còn đường phản kích f*ck!”

Tô Trần nhìn vẫn không hiểu, vào xem blog, phát hiện có một blog đang stream về giải đấu này, chủ blog cũng là fan, ngoài những bình luận ngưỡng mộ háo sắc các loại, còn có người nhanh tay lẹ mắt chụp được hình Pot cười đăng ngay lên mạng, đám fan nữ kích động điên cuồng chia sẻ, bình luận những lời háo sắc.

Trừ những bình luận háo sắc thông thường kia, còn có một cái bình luận làm Tô Trần chú ý.

[Nguyên phương đệ đệ nguyên viên]: Có phải đại thần đang yêu không? Cứ có cảm giác bây giờ cả người anh đang tỏa ra ánh sáng chói lòa, từ trên xuống dưới tinh thần phấn chấn, những trận trước đây trận nào trận đó đều như mơ màng chưa tỉnh ngủ.

Quả nhiên là thế, lại bị fan cuồng vây đánh.

Fan cuồng 1: “Đừng như vậy chứ, tui với Pot còn chưa muốn công khai đâu.”

Fan cuồng 2: “Lâu trên là tiểu tam à? Chồng tui gần đây đều ở bên cạnh tui nha, ha ha ha a.”

...

Ván thứ hai, Ted một lần nữa ghi điểm, 2: 0 đánh bại đối thủ tiến quân trong giải chung kết CPL lần này.

Tô Trần và Đại Minh trở về khu sân khấu chờ đợi, Ted cùng vài đứa trẻ? Xúm lại một góc vỗ tay ăn mừng với nhau, Đại Minh xông tới, kích động ôm lấy mọi người, “Làm tốt lắm, các anh em!”

Trên mặt Mạnh Thần ngập ý cười.

Tô Trần không nhìn thấy Từ Gia Diễn, Đại Minh cũng thấy vậy, vỗ vỗ vai Mạnh Thần: “Lão đại đâu rồi?”

Mọi người nhìn quanh một vòng, vừa rồi đại khái là đang đắm chìm trong niềm vui chiến thắng, không ai chú ý đến lão đại biến mất từ lúc nào, Egg nói: “Vừa nãy còn đi xuống chung với chúng ta mà, ồ, sao thoát cái đã mất tăm rồi.”

“Đi nào, chúng ta lên xe trước, chứ không một lát nữa fan kéo đến quá nhiều thì đi cũng không nổi nữa.”

Mọi người cùng nhau ra ngoài, vừa vặn bắt gặp Từ Gia Diễn đứng ở ngay cửa phòng nghỉ, châm điếu thuốc, dựa lưng vào tường.

Thẩm Mạn Thanh đứng đối diện anh, đoan trang ưu nhã, cô ta mang giày cao gót, chỉ ngang đến bả vai anh, kỳ thật cô ta dường da rất tốt, làn da hồng

hào bóng loáng, cười nói với anh: “nevermind, i like you, and beat you.”

Nói xong lời này, Thầm Mạn Thanh liếc mắt sang bên này, ánh mắt quét nhẹ nhẹ lên người Tô Trần, sau đó là đến nhóm người phía sau, cô ta nhếch môi cười rồi xoay người bỏ đi.

Mạnh Thần dần dần mới thả lỏng bàn tay đang siết chặt thành nắm đấm.

Đại Minh nghiêng răng nghiêng lợi giận dữ: “Bà già này nào có vấn đề à?”

Tô Trần đứng yên tại chỗ, nhìn tàn thuốc anh vút trên mặt đất, sau đó cúi đầu, dùng mũi chân mũi dụi tắt.

Từ Gia Diễn lập tức nghiêng đầu, đã nhìn thấy bạn gái mình và những đội viên đứng cách đó không xa, anh ngoắc tay với Tô Trần, cô gái nhỏ đi đến trước mặt anh, anh rút tay ra khỏi túi, xoa rối tóc cô, khom lưng xuống cười: “Anh thắng rồi, ày, sao lại mặt ừm chầu thế này.”

Anh lúc trên sàn thi đấu và lúc xuống khỏi đài, kỳ thật cũng không có gì khác nhau, đều dễ thu hút sự chú ý, làm người ta không dứt ánh mắt ra được.

Tô Trần phát hiện, thật ra anh chỉ như một cậu nhóc rất bình thường, không hoàn hảo, có rất nhiều khuyết điểm, ví dụ như lúc ngủ dậy, anh không có tính kiên nhẫn, thắng trận cũng rất vui vẻ, tâm trạng tốt cũng sẽ nói nhiều hơn, lúc không vui thì chỉ muốn ở một mình. Thói quen của anh là kiểm soát mọi thứ, lúc thi đấu rất cương quyết, không cho đối thủ cơ hội, không dồng dài, trong cuộc sống cũng vậy.

Dường như anh nắm quyền chủ động không chể tất cả mọi thứ, kể cả tình cảm.

“Từ Gia Diễn, anh đã từng thua chưa?” Tô Trần nhìn anh, hỏi.

Bàn tay đang vuốt ve trên đầu cô ngừng lại, nụ cười trên mặt cũng tan đi, ánh mắt anh quan sát qua lại trên mặt cô, hình như cũng không hiểu.

Tô Trần lặp lại câu hỏi một lần nữa, “Anh đã bao giờ thua cuộc chưa? Dù chỉ một lần?”

Bầu trời bên ngoài dần dần chuyển sang màu tối tăm giống như một thứ đồ sù âm đảm thê lương, thê lương đến mức cả một tia sáng cũng không thấy. Đội viên đứng phía sau không biết đã biến mất từ lúc nào, giữa lối đi hẹp vắng lặng, chỉ có hai người bọn họ, đứng thẳng, mặt đối mặt.

Tay Từ Gia Diễn tay còn đặt ở trên đầu cô, nụ cười trên mặt cười cũng cạn.

Ánh mắt cô chân thành lại chan chứa tình thương yêu nhìn anh, dường như cô lo lắng anh đã từng thua cuộc, mà cũng lại lo lắng anh chưa bao giờ thua.

Về sau, lúc nào anh cũng nhớ đến cảnh tượng ngày hôm đó.

Bầu trời bên ngoài âm u, trầm lắng như sắp đổ ập xuống. Anh đã từng thua chưa? Anh thua rồi, là em đó. Từ Gia Diễn cười cười, rút tay về, lại cho tay trong túi quần, nói: “Không có thắng thua, từ trước đến giờ cũng không có, hôm nay thắng, không có nghĩa là sẽ vĩnh viễn thắng; hôm nay thua, chỉ là tạm thời còn chưa thắng được mà thôi.”

Kỳ thật cũng không sợ thắng thua, chỉ cần cố gắng phát huy hết sức thì bản thân mình mới tự hiểu được.

Tô Trần cười, duỗi tay qua, mười ngón tay đặt lên người anh, gạt đi u ám, toét miệng, nói: “Thua cũng không sao, em sẽ ở bên anh.”

Marguerite Donnadiou đã từng nói: “Ta gặp người, ta nhớ được người, tòa thành thị này trời sinh đã thích hợp để yêu đương, mà người, trời sinh đã phù hợp với linh hồn ta.” (*trích dẫn tiểu thuyết Người Tỉnh của tác giả Marguerite Donnadiou)

Chúng ta là trời sinh một đôi.

Dù là thua hay là thắng, em cũng sẽ ở bên anh.

Hai người nắm tay nhau đi ra cửa.

Chiếc xe màu xám bạc dừng ở cửa, từ bầu trời âm u, nước mưa đã đổ xuống xối xả, đèn xe sáng rõ, đem những hàng mưa bụi đan thành một tấm màn che, rậm rạp chẳng chịt.

Đại Minh ngồi ở vị trí phó lái, hạ cửa sổ xe xuống, hướng bọn họ phát tay, “Lão đại, lên xe nhanh lên.”

Từ Gia Diễn kéo cô lên xe.

Trần giữ anh lại, cô nói: “Đợi chút.”

Anh không gỡ tay cô, quay đầu nhìn, “Gì thế?”

Tô Trần nhìn anh, nói: “Anh cười với em một cái thôi, như lúc trên đài thi đấu đó, cười hở tám cái răng y như lúc đó đi.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

CHUYỆN NGŨ: NQL

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Sân bay Nhã Giang.

TED giành được chiếc vé tranh giải quán quân trong giải đấu CPL, trong sân bay các fan tụ lại đến chật ních, còn có cả một đám làm hẳn biển hiệu phát sáng, biển hiệu hình người cùng với một đồng quà tặng lớn đặt ở hai bên hành lang, yên tĩnh trật tự, như thể bày binh bố trận mà đợi.

Cho đến khi một chàng thanh niên mặc áo lông đen xuất hiện, fan đầu tiên là hét lớn một tiếng, khi Pot xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ, cả đám người mới đồng thanh:

“TED!TED!TED!”

“Pot!Pot!Pot!”

“—Mười năm nghề nghiệp, trăm năm vinh dự, không bao giờ đi xuống.”

Câu khẩu hiệu cực kì nhịp nhàng, Tô Trần đội mũ, đeo khẩu trang, đi phai sau cùng của đội ngũ, dù vậy, cô cũng thấy xúc động trước cảnh này, gương mặt nhìn một chút, Từ Gia Diễn đi phía trước cô, đang nói chuyện với người phiên dịch bên cạnh, nghe thấy fan đang hét lớn, lần đầu anh dừng lại, nhìn về những gương mặt đang kích động, mừng rớt nước mắt ở bên kia lan can.

Mấy giây sau, anh nhìn ra chỗ bọn họ cười một cái, rồi lại đi tiếp.

Người phiên dịch đuổi sát theo sau.

Fan lại càng thêm kích động, “Pot, tôi yêu anh~”

“Đại thần, yêu anh yêu anh...”

Chân anh bước đi rất lớn, nhanh chóng biến mất ở lối ra sân bay, Đại Minh và Mạnh Thần đi sau cùng, còn cùng fan hâm mộ tán dóc đôi ba câu.

“Ăn cơm chưa?”

Fan hâm mộ: “Chưa ăn!”

Đại Minh nói: “Vội nhanh đi về ăn cơm đi, về nhà sớm, không cần chờ nữa>”

Fan: “Trận chung kết bao giờ có vậy anh?”

Đại Minh: “Vẫn chưa thấy thông báo gì, chờ ban tổ chức ra thông báo đi, không phải vội, trận chung kết các anh nhớ phải đi xem đấy!”

Fan: “Tất nhiên, chỉ cần cướp được vé bọn tôi sẽ đi, đúng rồi, tiếp theo mọi người có hoạt động gì không? Sau giải đấu là đại thần sẽ tuyên bố giải nghệ à?”

Đại Minh nghe thấy vấn đề rắc rối này, cười bất đắc dĩ, “Đến lúc đó lão đại sẽ tự mình tuyên bố, các cậu nôn nóng gì chứ? Một tháng tới chúng tôi sẽ công khai biểu diễn giải đấu ở khắp nơi trên cả nước, tuần tới chắc là Bắc Tầm, các cậu có hứng thì đi xem một chút nhé.”

Người hâm mộ hô to: “Chắc chắn rồi.”

“Lão đại chờ trong xe, đi mau.” Mạnh Thần kéo tay Đại Minh, vẫy tay với fan một cái, “Được rồi, tắt cả giải tán đi, về nhà sớm, chú ý an toàn đấy.”

Đại Minh bị Mạnh Thần kéo cổ lôi đi, còn cố quay đầu lại kêu: “Lần sau các cậu đón tiếp cũng không cần đông người vậy đâu, nhìn xem sân bay bị các cậu làm thành cái gì rồi này!”

Người hâm mộ: “Đâu có nhiều đâu anh, còn bao nhiêu người không vào được.”

“...”

Đến lúc lên xe, Tô Trần ngồi bên cạnh Từ Gia Diễn.

Anh bắt chéo chân, cả người lười biếng ngã trên ghế, ánh mắt mệt mỏi đến mức không cả mở ra được.

Tô Trần nghiêng đầu nhìn anh, anh cũng không ngủ hẳn, chỉ là nhắm mắt nghỉ ngơi chút, chân mày cứ nhũn hết lại, tay tùy ý đặt lên đùi.

Đó là một đôi bàn tay sạch sẽ, ngón tay thon dài lại gầy, nhìn rõ khớp xương, móng tay cũng được cắt gọn gàng. Tô Trần phát hiện mỗi một chi tiết trên người đàn ông này, đều có sức mê hoặc đến chết người với cô, chỉ một điểm nhỏ xíu, không nặng không nhẹ mà khắc sâu vào trong tim cô.

Từ nhỏ, cô luôn biết mình muốn cái gì, với mỗi một thứ đồ, cô đều yêu cầu độ chính xác khá nghiêm khắc.

Cả đàn ông cũng vậy.

Từ lâu lắm rồi, cô đã muốn tìm một người đàn ông như Tô Minh Triều, tính tình dịu dàng, tướng mạo đẹp trai, sau đó là rất tỉ mỉ, chiều cao bao nhiêu, ánh mắt phải như thế nào... Cô đặt ra điều kiện rất khắt khe.

Từ Gia Diễn sở hữu hết thảy điều kiện đó, tất cả đặc điểm, như thế đều vì cô mà tồn tại, mỗi một chi tiết đều như thể đang trêu ngươi cô.

Ví dụ như đôi mắt không lộ quá rõ vẻ đào hoa, sống mũi thẳng, bắp thịt chắc chắn, vai rộng eo thon, da trắng, giọng đê thấp lúc hơi buồn bực...

Ngay cả lúc uống nước, cục xương ở cổ họng lên xuống cũng cuốn hút cô...

Lúc tắm xong, từng giọt nước vẫn ở trên mái tóc đen, từng giọt từng giọt nhỏ xuống.

Còn cả lúc hai người thân mật, giữa lúc ý loạn tình mê, ánh mắt anh tràn đầy khát khao chinh phục, cùng cả sự cố ý cọ cọ vào mặt cô và điệu cười xấu xa.

Bây giờ, thêm cả đôi tay này nữa.

Tô Trần nhận lúc anh giả vờ ngủ, lặng lẽ nắm tay đặt vào trong tay anh, mười ngón tay để chung một chỗ, chỉ đặt như vậy, cô không dám động mạnh, sợ làm anh thức giấc.

Một giây sau, cảm giác tay nặng hơn, cô cúi đầu nhìn, tay Từ Gia Diễn đã đặt lên tay cô từ lúc nào.

Cô không bỏ ra, giả vờ nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Cảnh vật lướt qua nhanh chóng, từng hàng cây lùi dần về phía sau, kì lạ thật, rõ ràng là mùa đông, làm sao cô cứ cảm thấy nóng nóng, kiểu nóng đến sắp không thở nổi nữa.

Không có ai có thể tốt hơn anh ấy.

Cô tin chắc như vậy.

Nắm tay nhau, ai cũng không buông.

Xe dừng lại ở khu phục vụ, các đội viên nhanh chóng xuống xe đi wc, trong xe chỉ còn hai người bọn họ.

Từ Gia Diễn ngủ thật.

Tô Trần nhẹ nhàng đẩy vai anh, “Em đi wc, anh có muốn đi không?”

Từ Gia Diễn tỉnh lại, ánh mắt tỉnh táo, buông lỏng tay, cổ hơi nhức mỏi, nói: “Không cần đâu.”

Tô Trần nói: “Anh ngủ như thế xương cổ dễ cứng ngắc, tí nữa đừng ngủ nữa, chờ về đến nhà rồi ngủ tiếp.”

Từ Gia Diễn xoa xoa gáy, không nhìn cô, ngã đầu về ghế ngồi, cười khê: “Nếu thế, anh chắc chắn cố gắng không chết trước mặt em, được chưa?”

Tô Trần: “...”

Thật là làm cho người khác đau lòng không thôi.

Cô còn nói cớ: “Hay xuống xe đi lại một chút, còn tận nửa tiếng nữa cơ.”

Từ Gia Diễn mệt muốn chết, quả thực lười vận động, để chân xuống, kiên quyết: “Không đi.”

Tô Trần khuyên: “Xuống xe đi lại tốt cho xương cổ đó.”

Từ Gia Diễn quay đầu lườm cô, ánh mắt như uy hiếp — còn dám nói chuyện xương cốt nữa à?

Tô Trần vẫn tiếp tục: “Hay đi mua chút đồ ăn nhé.”

Từ Gia Diễn lắc đầu, “Anh không đói.”

Dỗ hết nước hết cái anh cũng không chịu xuống, Tô Trần đành chịu thua, một mình xuống xe.

...

Mười phút sau đội viên đã lục tục quay lại, Tô Trần thì vẫn chưa thấy đâu.

Từ Gia Diễn cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay.

Đại Minh là người uống nước cuối cùng đi tới, đặt mông xuống bên cạnh Mạnh Thần, ửng ực tu một hớp lớn, tài xế quay đầu hỏi: “Vẫn chưa đủ người à?”

Từ Gia Diễn đang định trả lời, sau lưng Đại Minh đã lên tiếng: “Còn một cô gái chưa quay lại, chúng ta chờ một chút.”

Mạnh Thần phát biểu: “Đàn bà thật là phiền toái mà.”

Từ Gia Diễn không vui, giơ chân đạp mạnh vào lưng ghế Mạnh Thần, người ngồi đó nháy mắt ngậm miệng.

Mạnh Thần bĩu môi, trong lòng oán thăm: Chắc chắc chắc, nói một câu cũng không được? Con bé này cho lão đại uống bùa mê thuốc lú gì thế?

Đại Minh vừa lúc đi ra, lúc trong phòng khách của khu phục vụ có gặp Tô Trần, giải thích: “Không phải, hình như vừa có một cậu thanh niên hỏi đường cô ấy.”

...

Tô Trần lúc đi ra khỏi phòng khách, bị người ta gọi lại, cô chưa kịp quay đầu, một cậu chàng người gầy tong teo đã đứng trước mặt cô, trông chừng như mười tuổi, hơi xấu hổ gãi gãi đầu.

Tô Trần nhìn bóng người cao gầy che trước mặt mình, nghi ngờ hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Cậu thanh niên nhìn cô cười cười, “Xin lỗi, em muốn hỏi thăm một chút, chị có biết Nhã Giang không?”

Tô Trần cẩn thận quan sát cậu ta, “Ừ, biết.”

Cậu ta có chút kích động, “Từ đây đi đến đó còn bao lâu nữa chị biết không?”

“Tầm nửa tiếng.”

Cậu thanh niên đó lại hỏi: “Chị không phải người Nhã Giang à?”

Tô Trần: “Phải chứ.”

Cậu ta hăng hái hẳn lên, “Vận khí của em tốt thật đấy, gặp đúng dân địa phương rồi. Vậy chị có biết Nhã Giang có chỗ nào chơi được không? Hoặc là có chỗ nào đặc sắc một chút? Em cùng một vài người bạn tự mình tổ chức đi du lịch. À, đúng rồi, tiện, em có thể xin số điện thoại của chị được không?”

Tô Trần khoanh tay đứng tại chỗ, trống nháy mắt nhận ra, hỏi đường là giả, bắt chuyện mới là thật, cô nhú mày, đang định từ chối.

Từ Gia Diễn không biết tới từ lúc nào, áo khoác cũng không mặc, chỉ mặc mỗi đội phục màu trắng, hai tay đút túi quần, chậm rãi từ phía sau đi tới, đi thẳng vào giữa hai người, thân người anh cao lớn, đem người kia che khuất hẳn đi, Tô Trần nhìn lưng anh vững chãi, nghe anh hỏi: “Muốn làm quen với cô ấy à?”

Cậu chàng sững sờ gật đầu.

Từ Gia Diễn quay đầu chỉ vào Tô Trần: “Có biết cô ấy đã có bạn trai rồi không?”

“...” Cậu kia trong phút chốc khó xử, có chút lúng túng vội vàng nói: “Xin lỗi... xin lỗi... Em cùng bạn chơi trò chơi... cho nên...”

Từ Gia Diễn khoanh hai tay trước ngực, đứng trước mặt cậu ta, không thêm ý kiến với lời giải thích đó, anh chỉ lạnh nhạt ừ một câu, gật đầu: “Biết rồi.”

Cậu kia chạy mất tăm đi tìm bạn của mình.

Từ Gia Diễn quay người đi về xe, Tô Trần yên lặng đuổi theo, “Sao anh lại xuống thế? Không phải nói không muốn cử động sao?”

“Xuống hút thuốc, ” Anh vừa đi vừa nói nhẹ như mây gió.

Tô Trần dừng lại, nhìn chăm chăm vào bóng lưng anh trong chốc lát, có lẽ nhận ra cô không theo kịp, Từ Gia Diễn cũng dừng lại, quay đầu nhìn cô.

Cô tỉnh bơ, chậm rãi tiến lên, sau đó đi vòng quanh anh nửa vòng.

Từ Gia Diễn: “...”

Một giây sau, nhân lúc anh không để ý, cô lao tới, hai tay tìm tòi trong túi quần bộ đội phục của anh, móc móc, hai túi rỗng không, cười như được mùa, không hề khách khí bóc trần anh: “Vờ vịt, anh xuống hút thuốc, sau không mang theo thuốc.”

Người anh cao lớn đứng yên một chỗ, liếc đầu cười: “Vừa rồi em sờ chỗ nào thế?”

Vừa rồi cô cũng có hơi mạnh tay, cô cũng không rõ rốt cuộc là chạm phải cái gì, nhưng hình như có chạm phải một cái gì đó.

Thấy anh không hề có chút lúng túng khi bị bóc trần, ngược lại còn ôm cánh tay, cười cười nhìn cô.

Tô Trần không nói câu nào, cũng không cười, chỉ rút cổ bước nhanh lên xe.

Từ Gia Diễn nhìn hồi lâu vào bóng lưng đang cố trốn chạy của cô, nhẹ nhàng mỉm cười.

Chuyện đã trải qua nhiều năm, nhớ lại, nếu như thời gian có thể dừng lại giây phút này, thật là tốt biết bao.

Có thể thế giới này,

Có lẽ không cần một tiếng vang thật lớn để kết thúc.

Mà chỉ cần một lúc nghẹn ngào.

Lặng yên không một tiếng động, âm thầm.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

CHUYỆN NGŨ: NHIÊN

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Tuyết rơi, đây là trận tuyết rơi đầu mùa.

Mùa đông ở phía nam không có thành phố ấm áp, hiển nhiên Tô Trần vẫn chưa hoàn toàn thích ứng được, quần áo cũng chỉ mặc mấy thứ thật mỏng. Nhưng quả thực cô có sức kháng đông cao hơn so với những người bình thường. Sau khi kết thúc trận bán kết Cpl, Ted bắt tay vào chuẩn bị biểu diễn cuộc so tài quốc tế kế tiếp.

Lúc này Tô Trần đang học làm thức ăn, có thời gian sẽ cầm ipad ở phòng bếp nghiên cứu. Mặc dù vẫn chưa được gọi là đẳng cấp, nhưng hiển nhiên so với ban đầu tốt hơn nhiều, ít nhất cơm không bị khét nữa. Từ Gia Diễn ăn mấy ngày cũng đã quen, rốt cuộc là không đành lòng đã kích lòng nhiệt tình của cô. Giống như trò chơi vậy, thiên phú đến cùng vẫn chiếm một phần nhỏ.

Đối với lần này anh đã phân tích ra, khó ăn cũng có khó ăn, nhưng không chết đói là được.

Hôm nay, Tô Trần lại ở phòng bếp nghiên cứu một buổi chiều, cuối cùng đã làm ra món sườn xào chua ngọt trong truyền thuyết. Vẫn không thể nào để coi như cũ. Chờ cô bụng thức ăn ra, bên ngoài tuyết đã rơi nhiều, giống như lông tuyết, ở trước cửa sổ tung bay dừng lại một chút.

Lúc này, có người gõ cửa.

Đại Minh đứng ở cửa, nhìn cô nói: “Lão đại đưa cho em.”

Tô Trần nhận lấy, trong lòng có chút sợ hãi, con Diễm Mao này sao lại lớn đến quái dị thế này chứ, “Làm sao hôm nay đã về tới rồi?”

Đại Minh nói: “Anh cũng không biết, tiểu công chúa không chịu đựng được, lão đại kiên quyết muốn anh mạo hiểm tuyết rơi đi đón về. Đúng rồi, lão đại

nói, tối nay em đừng chờ anh ấy về ăn cơm.”

“...” Tô Trần sững sốt một chút, “Anh ấy sao vậy?”

Đại Minh nói: “Huấn luyện xong còn có một công ty phát hành game muốn cùng lão đại bàn bạc nên về muộn.”

Tô Trần ngoan ngoãn gật đầu, nhìn nó ngồi một bên lè lưỡi, tùy ý hỏi một câu: “À, vậy anh có ngồi lại chơi một lát không?”

Đại Minh đi vội vã, lắc tay, “Không được, bão tuyết, còn phải trở về huấn luyện, thời gian cũng không nhiều.”

Đi hai bước, nghĩ đến cái gì đó, anh liền quay lại: “Tô tiểu muội à.”

Tô Trần: “Dạ?”

Đại Minh loay hoay mãi, mặc dù biết tính tình lão đại không tốt lắm, nhưng vẫn không nhịn được tò mò, giúp mọi người hỏi: “Em cùng lão đại... có thật là đang ở chung không?”

Tô Trần không đáp, ngăn ra một hồi mới hỏi: “Anh cảm thấy thế nào?”

Đại Minh đơn thuần đem mấy ý nghĩ trong lòng nói ra, “Mọi người đều cảm thấy giống như vậy, em nhìn đi, lão đại cho tới bây giờ vẫn luôn ít tiếp xúc với phụ nữ, nhưng lại cùng em ở một chỗ tốt như vậy. Hai người thường xuyên cùng nhau ăn cơm, lại còn mang em đi đấu giá, bây giờ còn đem Điểm Mao về cho em nuôi. Bảo bối của lão đại, nếu không phải người đó thật tốt, tuyệt đối sẽ không tùy tiện cho người khác nuôi.”

Tô Trần nghe được một tia mờ ám. Phụ nữ luôn giỏi tìm dấu vết, “Ý anh là Trầm Mộng Duy cũng tốt?”

Đại Minh gãi gãi đầu, “Cái con bé tiểu công chúa đó còn là trẻ con, hơn nữa, vào thời điểm thi đấu, lão đại chỉ đưa cho thái tử gia nuôi. Mộng Duy là em gái anh ấy, điều này cũng khó tránh khỏi. Thật ra thì trong đội, những người trẻ cũng thích em lắm, cảm thấy em thật hiểu chuyện. Mặc dù em chỉ là một nữ sinh viên, nhưng không giống những cô gái khác rất nhiều. Bạn gái trước kia của lão đại, không tìm được người thì cả ngày gọi điện cho người trong đội, gây huyên náo mọi người đến gà chó cũng không yên. Lão đại bức bối người này từ trước đến giờ, cũng không thích nói về những thứ này, mọi người lại không dám hỏi. Cho nên anh tùy tiện hỏi một chút, em cũng đừng để trong lòng.”

Tô Trần cười cười, an ủi nói: “Không sao.”

Sau đó là một khoảng yên lặng gượng gạo. Đại Minh phát hiện cô nàng này đúng là trình độ đánh trống lảng thật quá cao siêu, vòng một vòng lớn, vẫn không có được câu trả lời đành bỏ cuộc.

Lúc gần đi, còn nói: “Tô tiểu muội à, lão đại thường bức bối, không nói nhiều, bận rộn không để ý tới, em ít nhiều cũng hãy thông cảm. Mọi người đều coi trọng hai người.”

Tô Trần dựa cửa, nhìn cậu cười, không để lộ một sơ hở nào để tấn công.

Đại Minh im lặng quay người lại. Mẹ kiếp, mấy cái này cũng không dụ được cô nói ra.

Chờ anh ta đi, Tô Trần không vội đóng cửa mà cúi đầu liếc mắt nhìn xuống con chó dưới chân đang ngược đầu lè lưỡi quan sát cô, tựa hồ đang suy tư từ nơi nào xuất hiện một nữ chủ nhân như vậy.

Lúc Tô Trần còn rất nhỏ, bị chó đuổi theo tới mấy con phố, cắn cô một cái vào mông, làm rách một miếng thịt. Tuy thịt mới đã đầy lên, nhưng vẫn để lại sẹo.

Không hề chớp mắt nhìn cô.

Lòng Tô Trần phập phồng, dời sang bên cạnh một chút, thương lượng: “Sao mày không ra sân thượng... nằm một lát đi?”

Không một tiếng động, ắng một tiếng, lắc lắc cái đuôi.

Tô Trần: “...”

Đối với con chó này, trí nhớ của cô dừng lại ở thang máy lần trước, khi nó cưỡng ép hôn cô, đầu lưỡi ướt nhẹp liếm tóc cô, dính sền sệt toàn mùi nước miếng, nghĩ một chút thôi cũng khiến lông mống dựng đứng.

Một người một chó cứ thế đứng ở cửa gương mắt nhìn, ai cũng không động đây, cửa thang máy “Ding dong” lần nữa mở ra, Tô Trần nghe tiếng nhìn lại. Một thanh niên có tướng mạo thanh tú từ trong thang máy đi ra, nhìn thấy Tô Trần cũng sững sờ, sau đó lại nhìn sang bên cạnh, kinh ngạc hỏi: “Người này rồi đi rồi sao?”

Nói xong, ánh mắt anh ta chậm rãi dời xuống, dừng trên người một hồi, ôm lấy cánh tay tự lẩm bẩm: “Không đúng, tiểu súc sinh này còn ở đây mà?”

Đại khái đối với cái tên ‘tiểu súc sinh’ này không được hài lòng lắm, trực tiếp đứng lên, hướng về phía anh ta làm loạn một trận. Anh ta chắc chắn, “Sao, tính khí tại sao vẫn cứ giống anh ta vậy, nóng nảy như thế chứ?”

Trong nháy mắt, Tô Trần đã nắm bắt được điểm chính.

Ở câu nói trước, cô còn tưởng rằng là đứa nhóc trong đội Từ Gia Diễn, nhưng cẩn thận nhìn một chút, phát hiện mi mắt nam sinh này và Từ Gia Diễn giống nhau, có điều anh ta không tinh xảo được như vậy.

Hai người ở đây, mỗi người đều quan sát lẫn nhau.

Người thanh niên đánh giá cô một lượt từ trên xuống dưới, tỏ ra không tin nỏi: “Cô không phải là bạn gái của anh ta chứ?”

Cô không đáp, anh ta cũng không cảm thấy lúng túng, thờ ơ buông tay.

Trong ánh mắt không hề có một tia soi mói dè chừng Tô Trần. Một mình đi vào cửa, không một chút khách khí nào với cô, dùng dụng cụ ngồi xuống ghế sa lon, rồi chơi tiếp, tựa như một đại gia cao cao tại thượng, vừa trêu chọc con chó vừa lấy tư thế chủ nhân thăm vấn Tô Trần: “Anh ta đi đâu vậy?”

Tô Trần liếc nhìn, thấy Diêm Mao chơi với cậu ta rất vui vẻ, cũng không có kháng cự, suy tư chốc lát đáp: “Ở căn cứ huấn luyện.”

Cậu thanh niên khẽ gật đầu. Thấy thần kinh Tô Trần căng thẳng như vậy, lúc này mới bước xuống, từ trên ghế salon đứng lên, hơi sửa lại quần áo, đưa tay về phía cô, tự giới thiệu: “Thả lỏng đi, tôi không phải là người xấu, tôi là em họ của Từ Gia Diễn, Từ Mậu.”

Tô Trần nhẹ nhàng bắt tay, “Tô Trần.”

Từ Mậu lặp lại một lần nữa tên của cô, cười mang ý vị sâu xa, “Ừ, dễ nghe.”

Nói xong lời này, cậu ta lại tự mình ngồi xuống, vung tay lên, nói: “Không cần phải để ý đến tôi, chị bận gì cứ đi đi, tôi ở đây chờ anh ấy về.”

Tô Trần không động.

Anh ta cười một cái, “Thế nào, muốn tôi đưa thẻ căn cước sao?”

Mặc dù trong lòng Tô Trần có chút không vui nhưng nghĩ đến mặt mũi Từ Gia Diễn, nên không nói gì, xoay người trở về phòng bếp.

Từ Mậu có tật xấu hơi nhiều, bệnh công tử, không lễ phép gì cả... Cảm thấy khắp thiên hạ mình đẹp trai nhất, đi trên đường, nếu nhìn thấy gương đều phải dừng lại hơn nửa ngày. Cha mẹ Từ Mậu đều là công chức bình thường, tư tưởng giống Từ Quốc Chương, bảo thủ, cố chấp, hoặc nói người của Từ gia đều có tính cách này, đặc biệt là Từ Gia Diễn, luôn duy trì thành kiến tương đối cao.

Từ Mậu ngồi trên ghế salon chơi một hồi, sau đó lại bắt đầu đi thăm khắp nhà.

Từ Gia Diễn trang trí theo tông màu đen và xám tro, gạch sứ cẩm thạch chiếm đa số, mùa đông lót thêm một tầng thảm trên sàn, đồ dùng trong nhà đều có màu sắc trang nhã. Từ Mậu đứng trước TV nghiên cứu bích họa, trong miệng lầm bầm nói: “Tranh này cũng không ít tiền—”

Tô Trần nghe được một ít, nhưng từ đầu đến cuối cô không để tâm, tập trung nghiên cứu công thức nấu ăn.

Từ Mậu đi tới phòng bếp bên ngoài phòng ăn nhỏ, nhìn chằm chằm vào tủ rượu đựng hai bình hoa bằng sứ, không ngừng tròn tròn mắt, “Game thủ cũng không ít tiền nhì? Không nghĩ là chơi game còn kiếm nhiều tiền—”

Đôi bình hoa sứ này là quà của Trầm Tĩnh Châu tặng mừng tân gia, quan hệ tốt nên cũng không tiếc mà đưa.

Tô Trần bưng thức ăn vừa mới nấu xong đi ra. Từ Mậu quay đầu, thềm ăn, liền đi tới bỏ một cái vào miệng.

Tô Trần: “...”

Một giây kế tiếp, Từ Mậu cau mày, ngũ quan cũng sắp vặn thành một chỗ, “Hừ hừ” hai cái, “F*ck, cô bỏ cái gì vào bên trong?”

Tô Trần: “... Bỏ vào như bình thường mà?”

Từ Mậu cho tới bây giờ chưa từng thử thứ khó ăn như vậy, “Anh ta bình thường đều ăn cái này?”

Tô Trần cảm chén buông xuống: “... Rất khó ăn?”

Rốt cuộc cũng là chị dâu, Từ Mậu vẫn có chút kiêng nể, khéo léo bày tỏ: “Dù sao cũng không phải ăn rất ngon.”

Tô Trần tự mình ném, đúng thật là khó ăn, dứt khoát bưng trở về phòng bếp.

Từ Mậu cũng đi theo phía sau. Tô Trần đứng ở trước bồn rửa tay, cậu ta đi tới phía sau cô dựa vào tủ kính, khoanh tay hỏi: “Cô thật sự là bạn gái anh ta?”

Tô Trần không để ý tới cậu ta, đồ thức ăn, tự mình rửa chén.

Từ Mậu hừ một tiếng, “Này, vậy cô biết anh ta chơi game một năm có thể kiếm bao nhiêu không?”

Tô Trần: “Không biết.”

“Lừa người ta sao?” Từ Mậu nhướn mi, không tin, “Chuyện này cũng không biết, không phải là anh ta thuê bảo mẫu tới chứ?”

Tô Trần trừng mắt nhìn cậu ta một cái. Từ Mậu cũng không để ý đến cô, cố ý chọc tức, tựa như không thuận thì quyết không tha, nói: “Trước kia anh ta có bạn gái đẹp hơn chị nhiều. Người ta có thân hình đẹp, ngực lại lớn —” Nói xong anh ta hơi dừng lại một chút, cặp mắt thô bỉ quét qua người cô, “Hơn nữa, người ta gia thế cũng ưu việt, cha còn làm cho nhà nước, ôi, nhà cô làm gì?”

Từ Mậu vừa nói, vừa nghiêng đầu quan sát vẻ mặt của cô.

Tô Trần giả như không nghe thấy, tinh bơ vụn nước lớn hơn, rũ thấp mắt nhìn về phía đó, đem toàn bộ bát rửa sạch lại lần nữa.

Bát đĩa chồng chất lộn xộn, nước văng khắp nơi. Từ Mậu bị nước bắn tung toé, gào toáng cả lên: “Ấy ấy ấy— Cô vụn nước nhỏ thôi, tôi đang nói chuyện cùng cô đấy!”

Tô Trần liếc nhìn cậu ta một cái, không quan tâm nói: “Không thì anh đi ra ngoài đi, làm phiền tôi rửa bát.”

Từ Mậu hùng hù hỏ hỏ đi ra ngoài.

Tối gần chạng vạng tối, Tô Trần làm hai món ăn và một món canh, bung ra ngoài. Cô phát hiện Từ Mậu không ở trong phòng khách, chỉ thấy duy nhất một bóng lưng cô độc hắt lên ban công, trong lòng có một dự cảm không lành, trực tiếp chạy vào phòng ngủ của Từ Gia Diễn.

Quả nhiên, Từ Mậu đang ngồi trên bàn làm việc, khoanh tay nghiên cứu mặt tường.

Một mặt tường, một cánh tủ kính, huy chương vàng, huy chương bạc, cúp... Trần đầy vinh quang. Từ Mậu luôn nhìn theo con đường sự nghiệp của anh mình, Tô Trần có thể qua giọng nói của Từ Mậu mà cảm nhận được, anh ta đối với Từ Gia Diễn tràn đầy khinh thường nhưng trong ánh mắt lại mang một chút ngưỡng mộ.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

CHUYỆN NGŨ: THƯỢNG QUAN SA HY

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

~~~~*~~~~

Tô Trần dựa người lên khung cửa, ngón tay gõ lên tấm cửa, Từ Mậu quay đầu nhìn cô một cái rồi không thèm để ý quay đầu lại.

Tô Trần đi vào đứng bên cạnh anh ta, cũng trung ra về mặt ngạc nhiên y hệt khi nhìn mấy thứ phía sau mặt kính. Cô cố gắng dùng một giọng điệu thoải mái nói: “Hâm mộ chưa? Giải thưởng nhiều như thế mà...”

Từ Mậu lên tiếng, “Có được gì không nào? Cũng chỉ là mấy bữa cơm thanh xuân thôi mà, đến khi giải nghệ xem thử anh ta sống thế nào.”

Tô Trần cười, cô dùng chất giọng kinh ngạc nhất có thể hỏi: “Anh biết nước ta thành lập một chiến đội quốc gia để đi thi đấu chứ?”

Từ Mậu lắc đầu, anh ít khi chơi game cũng rất ít khi quan tâm đến thông tin sự kiện trong eSports. Mà lí do là trong họ hàng xuất hiện một Từ Gia Diễn nên ba mẹ anh càng ra sức ngăn cấm. Họ thấy làm việc trong eSports không chính đáng, mấy vị trong nhà làm sao có thể cho phép nhà mình có người làm cái nghề bị người người chỉ trích như thế.

Trước khi bước vào cánh cửa này, Từ Mậu vẫn nghĩ như thế, một công việc chẳng ra trò gì thì có gì mà kiêu ngạo chứ!.

Nhưng khi anh nhìn thấy mặt tường này trong lòng vẫn rất chấn động.

Nhiều huy chương như thế, nhiều cúp như thế, mà còn phải đặt vào tủ kính khác vì không đủ chỗ... Hình ảnh này, có vẻ rất khốc liệt...

Ba anh em nhà họ Từ gồm có: anh cả Từ Quốc Bản, thứ hai Từ Quốc Chương, Từ Quốc Hoàng em út – là ba của Từ Mậu. Bác cả và bác hai đều là giáo viên còn ba anh lại là công chức. Trong cái thời đại trắng đen không phân rõ này tuy không tính là có địa vị quyền thế gì nhưng so với mấy mớ quan

hệ rắc rối của gia đình khác thì tốt hơn nhiều. Anh còn nhớ, bác cả còn có một người con trai khác nhưng đã chết do tai nạn xe, vợ chồng bác cả tuổi tác đã lớn nên không sinh thêm nữa.

Thế nên thân thích trong nhà thường xuyên đem anh ra so sánh với Từ Gia Diễn.

Từ nhỏ Từ Gia Diễn đã nổi trội hơn mấy anh em họ khác, về thành tích hay tướng mạo cũng thế. Ai gặp Từ Gia Diễn đều nói tên nhóc này sao mà thông minh thế chứ! Thế mà khi gặp Từ Mậu thì lại nói anh dễ thương... Đồ chơi gì vào tay Từ Gia Diễn cũng nhanh chóng được hoàn thành. Còn nhớ, lần bác cả đi nước ngoài mang về một bộ xếp gỗ (đồ chơi trẻ con), trong lúc anh còn đang nghiên cứu cách lắp ráp thì Từ Gia Diễn chỉ nhìn hai, ba lần đã làm xong. Giống như đầu óc anh hoạt động có năng suất hơn người bình thường vậy.

Bà con họ hàng thấy Từ Gia Diễn lúc nhỏ đã xuất sắc như vậy thì đều nghĩ sau này anh nhất định sẽ có thành công lớn

Không ai nghĩ Từ Gia Diễn lại lựa chọn chơi game.

Đang còn tốt đẹp thì lật mặt một cái. Còn Từ Mậu anh thì ngược lại, chẳng có gì đáng nhắc đến, cuộc sống an ổn bình thường. Tốt nghiệp đại học trọng điểm thì thi đậu công chức, công việc ổn định, gia cảnh bạn gái tốt, đáng về trông cũng đẹp. Mọi việc đều rất thuận lợi, từ lúc sinh ra đến giờ cũng chẳng có chuyện gì đáng buồn đáng ngạc nhiên.

Cho đến lúc nhìn thấy mặt tường này——

Anh bỗng nhiên rất tò mò cuộc sống lúc rời khỏi nhà của Từ Gia Diễn. Có một đám anh em cùng chơi game cùng nhau, có nhiều giải thưởng về vang như thế, để quốc ca nước mình vang lên trong quốc gia khác...

Loại cảm giác này thật kì diệu! Thật nhiệt huyết! Thật muốn bùng cháy lên thành ngọn lửa!

Đem ra mà so sánh thì cuộc sống của chính anh thật chẳng thú vị gì. Ngay cả chuyện cưới gả sắp tới, ba mẹ dù có thích bạn gái anh thế nào đi nữa nhưng nếu để cô ấy ra so sánh với Tô Trần cũng sẽ trở nên không tốt đẹp như trước.

Hơn nữa, công chức thì sao chứ? Chẳng phải vẫn đi vay tiền để mua nhà đó sao? Mỗi tháng cầm một chút tiền lương ít ỏi đi trả tiền vay mua nhà, đưa tiền đặt cọc hay là trong nhà có việc, tiền lương cũng phải đưa cho bạn gái... Bây giờ nghèo đến mức một chiếc quần cộc cũng không mua nổi. Chuyện này đến đây chính là muốn mượn Từ Gia Diễn một ít tiền.

Trước khi tới còn dự tính trước, nếu Từ Gia Diễn có tiền thì mượn nhiều một chút, còn không có thì thôi.

Nhưng bây giờ trong lòng anh ta bỗng nhiên chìm ngấm. Cứ nghĩ mình là công chức thì tốt, còn Từ Gia Diễn chỉ là một tên chơi game thôi mà, một công việc dang hoàng cũng không có nên mượn ít tiền sợ là không được.

Tô Trần thấy vẻ mặt Từ Mậu có chút mơ màng nên nói tiếp: “Đội tuyển quốc gia mời anh ấy sau khi giải nghệ thì về làm Manager. Mấy câu lạc bộ nổi tiếng trong ngoài nước đều hi vọng anh ấy sẽ gia nhập câu lạc bộ khi giải nghệ mà! Thế nên mấy điều anh vừa nói đó nhất định sẽ không xảy ra.”

Từ Mậu nhìn cô, trong lòng mặc dù đã thay đổi nhưng trên mặt vẫn không thêm thừa nhận năng lực của Từ Gia Diễn. Tầm mắt anh lần nữa chuyển về nhìn tủ kính, bỗng nhiên bị một vị trí trống không hấp dẫn, “Chỗ đó sao không để cái gì?”

“Gần đây anh ấy có tham gia một giải đấu. Giải đấu kia đã ngừng từ lâu cho đến gần đây mới quay trở lại, nếu như lần này có thể giành giải nhất thì anh ấy có thể sẽ là người đầu tiên trong eSport lấy đủ giải thưởng.”

Lúc đầu Tô Trần cũng chú ý đến ô vuông nhỏ này. Cô lên mạng tra xét tư liệu, lại cùng phân tích với mấy người bạn khác mới biết được nguyên nhân. CPL là giải đấu quốc tế nhưng đã ngừng thi đấu rất lâu rồi, lần này mở lại vừa vặn là lần anh xuất hiện lần cuối. Nếu anh giành được tám huy chương vàng lần này thì sẽ là người đầu tiên trong đợt hết huy chương của eSport.

Nghe qua thật sự rất hấp dẫn mà!

Từ Mậu nghiêng đầu nhìn cô gái bên người, hiếu kỳ hỏi: “Cô cũng chơi game sao?”

Tô Trần cười lắc đầu, “Không có. Tôi không chơi game.”

“Vậy sao hai người lại quen nhau?”

“Chúng tôi là hàng xóm. À, cũng có thể nói là đã quen từ trước rồi.”

Từ Mậu tò mò, “Hả?”

Chuyện này Tô Trần chưa nói cho ai nghe hết, bởi vì đây chỉ là suy đoán của cô.

“Anh biết anh ấy từng phá vỡ kỷ lục thế giới một lần không?”

Từ Mậu dĩ nhiên không biết, hiểu biết của anh về Từ Gia Diễn chỉ dừng lại sau mấy lần so sánh với anh thôi. Tình cảm anh em họ của hai người không tính quá tẻ nhưng cũng không thể nói tốt đẹp gì. Hai người ai cũng không muốn bám gót đối phương để cùng nói chuyện, Từ Gia Diễn thì không phải là

một người nhiệt tình còn anh thì khinh thường người này.

Từ nhỏ đến giờ Tô Trần chỉ chơi một trò chơi—— Tetris[1]

Thật ra, trong cái trò Tetris này cô rất có thiên phú. Trong lúc PK với mấy người đàn ông khác đều là cô thắng hết. Lúc cô đang học mười hai, áp lực học tập rất lớn nên cô thường chơi cái này để giải trí, là nhờ mấy người bạn đề cử cho. Lúc ấy người chơi cái này lợi hại nhất chính là người Nhật Bản, level 40 chỉ chơi trong 20.12 giây được xem là kỉ lục thế giới.

Kết quả, hai ngày sau có một người tên là “Bạn bè trên mạng cho đổi mới” đăng tải lên một đoạn video. Trong video, một người đàn ông mang khẩu trang cùng cái mũ, ngón tay thon dài sạch sẽ, toàn bộ quá trình đều nhìn về ống kính, tốc độ tay khá nhanh. Mà nếu như nói chỉ nhìn qua một đôi tay thì yêu người đó quá thật quá cầu thả nhưng cô thật sự không quên được hình dáng của người này.

Nói đây chính là người bạn đã vượt qua level 40 của Tetris trong 19.68 giây, đã đánh bại người Nhật Bản. Chính là người đầu tiên trên thế giới qua level trước 20 giây. Sau đó người chơi Nhật Bản kia không phục, rồi lại phấn khởi cố gắng hơn, còn đưa ra chiến thư muốn cùng người trong video tạo một kỷ lục mới.

Có điều người này vẫn không ứng chiến.

Chuyện cũng không giải quyết được gì.

Hôm gặp mặt ở sân bay là bất ngờ.

Lúc đó cô thấy Từ Gia Diễn đi từ phòng nghỉ ra ngoài, anh mang khẩu trang, bàn tay đang xoa tóc, cô bỗng nhiên nhớ đến đoạn video kia. Cô gần như khẳng định người đó chính là anh. Đoạn video đó cô đã xem không dưới trăm lần, nhất định sẽ không nhận lầm. Mà ý nghĩ lúc đó của cô là cho dù sai cũng phải xác nhận mới được.

Đến lúc này thì có phải hay không cũng không quan trọng nữa rồi.

“Cho nên cô luôn thăm mền anh tôi?.” Từ Mậu nói.

Tô Trần gật đầu, “Cứ cho là thế đi.”

Từ Mậu bỗng nhiên có một ý tưởng, “Vậy nếu như anh tôi không phải là người đó thì sao?”

Tô Trần cười, ánh mắt liếc nhìn một bóng dáng khác. Cô quay đầu sững sờ, một chút sau lại vui vẻ nói: “Sao anh về rồi?”

Từ Mậu nghe thấy cũng quay đầu lại.

Từ Gia Diễn miễn cưỡng dựa người lên cánh cửa, ánh mắt đảo qua hai người, cuối cùng thì dừng lại trên người Từ Mậu không mặn không nhạt hỏi một câu: “Cậu tới đây làm gì?”

Từ Mậu vội vàng nhảy xuống, ho nhẹ một tiếng không nói.

Tô Trần đứng trước mặt anh, “Đại Minh nói anh ăn bên ngoài mà. Có việc gì hả?”

Từ Gia Diễn buông mắt nhìn cô, “Tạm thời hủy bỏ, em nấu cơm hả?”

Tô Trần do dự gật đầu, “Không nhiều lắm.”

Anh ừ một tiếng rồi xoa đầu cô, “Ăn một ít là được.” Sau đó nói với Từ Mậu, “Cậu lên trên với tôi.”

Hai người đi lên lầu hai. Tô Trần đang suy nghĩ không biết nên nấu thêm món nữa hay là gọi đồ ăn ngoài, muốn hỏi ý kiến anh lại thấy hai người đã lên lầu rồi. Cô suy nghĩ một tí rồi quyết định tính luôn phần ăn của anh.

...

Từ Gia Diễn cởi áo khoác, mặc một cái áo phong phanh, uể oải tựa người lên lan can gật đầu một cái, đốt một điếu thuốc rồi bỏ bật lửa vào lại trong túi, hỏi: “Tìm tôi làm gì?”

Từ Mậu hỏi “Người dưới lầu đó là bạn gái anh hả?”

Từ Gia Diễn phui tàn thuốc lạnh nhạt nhìn, “Ừ.”

Từ Mậu cười cười hỏi, “Đưa về nhà để bác hai gặp chưa?”

Từ Gia Diễn không muốn nói đến chuyện nhà, hỏi “Chuyện gì thì nói đi?”

Từ Mậu mặt dày nói: “Điện thoại hư, tiền lương bạn gái cầm rồi. Hiện tại đang kẹt mà phải đi đổi cái di động khác.”

Từ Gia Diễn đã sớm đoán được rồi. Em họ tìm anh thì chỉ có một khả năng là muốn mượn tiền mà thôi. Việc này anh gặp không ít lần rồi, hít một hơi thuốc, anh nhàn nhạt hỏi: “Mượn bao nhiêu?”

Từ Mậu cười mỉa: “Mười ngàn. Tháng sau tôi nhận lương rồi trả cho anh.”

Lần nào cũng nói y như thế, mà có lần nào trả tiền chưa chứ?

Từ Gia Diễn lười nói nhảm với Từ Mậu trực tiếp lấy tiền đưa qua, tay cầm điều thuốc không thèm để ý đi xuống lầu.

Từ Mậu rời đi trước khi ăn cơm, Từ Gia Diễn không để ý đến tự mình cầm chén đũa lên ăn cơm.

Vẫn khó ăn như trước không hề thay đổi. Thức ăn mặn chết người, cơm cứng nuốt không trôi..

Chính Tô Trần cũng ăn không vô nữa, ăn được một nửa thì ới hết. Cô dọn đồ ăn trên bàn đem đồ đi, chén đũa ném vào bồn rửa chén.

Từ Gia Diễn đi tới, nhìn cô gái quay lưng lại phía mình đang ngăn người nhìn bồn rửa chén, bóng lưng hiện lên vẻ buồn buồn..

Anh thở dài đi đến ôm cô từ phía sau rồi cúi đầu thấp giọng dỗ:

“Là người thì ai mà chẳng có điểm yếu chứ! Không học nấu ăn được thì thôi, cần gì phải nghi ngờ năng lực chính mình.”

Tô Trần hỏi: “Vậy anh thì sao? Anh cũng có điểm yếu hả?”

Từ Gia Diễn để cầm lên đầu cô cọ mấy cái, “Có chứ.”

Cô ngẩng đầu muốn nhìn về mặt anh lúc này, “Cái gì thế?”

Từ Gia Diễn thuận thế cúi đầu hôn lên môi cô, “Em đó!”

—CHÚ THÍCH—

[1]Tetris: là một trò chơi điện tử đầu tiên được thiết kế và phát triển bởi Alexey Pajitnov. Nó được tạo ra vào ngày 6 tháng 6 năm 1984, trong lúc ông đang làm việc tại Trung tâm Tính toán Dorodnicyn của Viện hàn lâm Khoa học Liên Xô tại Moskva. (Đại khái là cái trò xếp hình khối lại thành một hàng ngang thì hàng ngang đó sẽ biến mất, có các khối hình như chữ I, chữ L, ô vuông, chữ Z....)

Bạn đang đọc truyện *Tình Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

CHUYỆN NGŨ: NQL

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Hai người ngồi sòng đôi trên sofa, Từ Gia Diễn tám xong, lấy điều khiển trò chơi từ trong ngăn kéo ra, cắm vào máy, rồi lại thả người trên ghế, đưa cho cô một cái, Tô Trần hơi sững sốt, không cầm lấy.

Từ Gia Diễn vẫn giữ nguyên tay, miệng nở một nụ cười, cảm hơi nhếch lên một chút, ý bảo cô cầm lấy.

Tô Trần nhận từ tay anh.

Từ Gia Diễn lại quay người lại, người dựa vào sofa, đổi hình thức chơi, chọn vào Russian Cube 40 đầu nhanh.

Cái gọi là hình thức đầu nhanh chính là tính toán nhanh để xử lý được 40 hàng trong thời gian ngắn nhất.

Rõ ràng, anh vừa lúc ở ngoài cửa đã nghe thấy cuộc nói chuyện giữa Tô Trần và Từ Mậu.

Từ Gia Diễn ném điều khiển qua một bên, cầm điều thuốc trên chiếc bàn trà nhỏ đưa lên miệng, vừa nghiêng đầu châm điều thuốc, vừa nói với cô: “Em thử nhìn một chút xem”

Bản thân Tô Trần trước kia đã từng thử, kỉ lục nhanh nhất của cô cũng chỉ là 21 giây, cô lắc đầu, đặt điều khiển xuống, “Em chơi ‘gà’ lắm”

Từ Gia Diễn ngửa đầu ti trên thành sofa, khói thuốc ngấm trong miệng một hồi, nhìn đúng trần nhà, mới chậm rãi nhả ra, “Em xem qua video đó rồi à?”

“Vâng. Xem rất nhiều rồi.”

“Thích anh ta à?”

Cô không dám khẳng định anh ta ở đây là ai, điều này đã khiến cô băn khoăn từ lâu, mặc dù lúc ở sân bay cô đã rất kích động, trong lòng cô đã có chín phần chắc chắn, nhưng lúc thật sự phải đối mặt với câu trả lời, bỗng nhiên cô lại chùn bước, trong lòng lại càng thêm đắn đo, quả thật vì cái video đó mà thích anh ấy, cô đã cố thuyết phục bản thân, coi như cái video đó không phải anh ấy đi, coi như một cảm giác thăm thích không bệnh tật mà tự mất đi, hiện tại người bên cạnh là anh không được sao?

Vì thế, cô lấy hết can đảm hỏi, “Là anh phải không? Cái kỉ lục đó là anh phá phải không?”

“Nếu như không phải thì sao? Có phải em sẽ thấy thất vọng hay không?”

Cho tới bây giờ, đối với cô mà nói, phải hay không thì cũng không quan trọng, nếu đúng, tất nhiên là mừng rỡ, còn nếu không thì coi như không có chuyện gì xảy ra cả.

Từ Gia Diễn hút hết điếu thuốc, nghiêng người dập tắt điếu thuốc vào trong chiếc gạt tàn, ném chiếc điều khiển lên trên bàn trà, người hơi ngả về phía trước, tay chống lên đùi, nhắm phim play, nghiêng đầu nhìn cô, “Em xem đây này.”

Cái video đó Tô Trần đã xem đi xem lại không dưới trăm lần, từng động tác nhỏ, hay các động tác kết hợp, cô đều thuộc nằm lòng.

Thật ra thì nên khẳng định từ sớm, trước lúc hai người cùng chơi Russian Cube, anh luôn có một thói quen nhỏ, đó là luôn lưu lại bên phía trên một ô vuông tưởng như vô ích, dùng để cứu chữa. Cũng giống y như trong video vậy.

Lần này thời gian đã rút ngắn lại, 18.91 s.

Tô Trần kêu lên, “Tại sao anh lại không chấp nhận thách đấu?”

Từ Gia Diễn hơi thả lỏng điều khiển, “Chỉ cần em chịu đầu tư thời gian, kỉ lục sẽ luôn luôn được thay mới, hơn nữa trận đó anh bận, không có nhiều thời gian.”

Trên thực tế, kỉ lục nhanh nhất của anh là 18.02s.

Tô Trần bỗng cảm thấy 21s của mình chỉ là hàng tép riu, cuối cùng cũng tìm được một đề tài chung nhau, cảm giác như kiểu trở thành một phần tử rất sùng bái vậy.

Từ Gia Diễn dựa người vào sofa, xoa xoa tóc cô, “Em cũng lợi hại đấy, cái này mà cũng nhận ra được.”

Tô Trần đắc ý, “Em nhìn người luôn rất chính xác, lúc lần đầu tiên nhìn thấy anh ở sân bay, em đã cảm thấy anh chính là người đó rồi, trực giác mạch bảo.”

Từ Gia Diễn hơi cười cười, gật đầu đáp: “Vậy lần sau em đừng nhận nhầm đấy.”

Tô Trần giơ ba ngón tay lên, biểu lộ sự trung thành: “Tuyệt đối sẽ không!”

Kết quả ngày thứ hai liền bị ăn một cú đánh vào mặt.

Hai người đi dạo ở trung tâm thương mại, Tô Trần mua đồ lót, Từ Gia Diễn ở ngoài cửa đợi cô, Tô Trần lại còn cố tình trêu anh, thỉnh thoảng cô giơ lên một hai món đồ lót hở hang vẫy vẫy anh, Từ Gia Diễn trừng cô, Tô Trần không sợ, lại chọn một kiểu dây buộc, dùng khẩu hình hỏi anh có thích không?

Chọc giận anh, Từ Gia Diễn quay người, đến khu hút thuốc châm một điếu.

Đến lúc anh hút xong đi ra, thấy cô gái nhỏ đang nhảy ra chỗ một cậu thanh niên cũng cao gầy, mặc áo lông đen, không khác anh lắm, vở vai anh ta quơ túi đồ trong tay, cười nói: “Em mua xong rồi này.”

Cậu thanh niên kia: “...”

Anh chẳng nói chẳng rằng đi tới đó kéo cô nàng lại.

Lúc xuống thang máy cuốn, anh lạnh lùng châm chọc: “Thế mà còn bảo sẽ không nhận nhầm nữa, tối qua không biết là ai đã thề thốt nhỉ?”

Tô Trần bấu môi, quy mọi trách nhiệm lên đầu anh, “Ai bảo anh đi ra ngoài, anh kia lại giống anh như thế.”

Từ Gia Diễn hừ lạnh, “Đừng có kiêu có, giống chỗ nào chứ?” Nói xong, anh túm lấy bả vai cô ôm vào trong ngực, sau đó hơi cúi người ghé vào bên tai cô, cười xấu xa thì thầm một câu.

Tô Trần nhất thời đỏ bừng hai tai, đẩy anh một cái.

...

Hai người đi xe về nhà, vừa mới dừng xe dưới khu nhà, điện thoại di động trong túi áo Từ Gia Diễn vang lên, anh nhìn kính chiếu hậu để quay xe, nói với Tô Trần: “Giúp anh nghe điện thoại đi.”

Tô Trần: “Ồ đâu?”

Từ Gia Diễn: “Ồ túi bên này.”

Tô Trần thò tay vào, lấy ra, liếc mắt nhìn, “Là Đại Minh.”

Từ Gia Diễn đang điều khiển tay lái, ừ một tiếng, “Em nghe đi.”

Tô Trần mở điện thoại, “Anh Đại Minh à, anh ấy đang lái xe.”

Bên đầu dây bên kia Đại Minh như sắp phát điên, “Bảo anh ấy dừng xe lại một chút, chuyện này rất khẩn cấp.”

Tô Trần: “Đại Minh muốn anh nghe máy.”

Từ Gia Diễn nhú mồm, một tay điều khiển tay lái quay nửa vòng, tay kia nhận lấy điện thoại: “Chuyện gì thế?”

Đại Minh rất sốt ruột nói, âm thanh xuyên qua loa cũng có thể biết cậu ta đang hấp tấp đến nỗi lời nói cũng không được mạch lạc: “Lão đại, bố anh vừa tới căn cứ, không tìm được anh, vừa mới lấy địa chỉ nhà anh từ chỗ Mạnh Thân, chắc là đến đó rồi, cũng sắp đến nơi rồi, từ này đến giờ gọi anh anh đều không nghe máy, không phải anh đang ngủ đấy chứ?”

Từ Gia Diễn đậu xe xong, thả lỏng người, dựa vào ghế ngồi, miễn cưỡng nói: “Ông ấy đến thì cứ đến, cậu kích động cái gì.”

Đại Minh nói: “Em nhìn ông ấy mặt nghiêm trọng lắm, hơn nữa chú thím anh cũng đi cùng, lão đại anh thử nghĩ xem, dạo gần đây có phải anh phạm vào chuyện gì không? Anh chuẩn bị sẵn tinh thần đấy nhé.”

Phạm vào chuyện gì? Anh cũng mấy tháng không về nhà rồi, có thể phạm vào chuyện gì được.

“Được rồi, anh cúp máy cái đã.”

Từ Gia Diễn vừa tắt máy, đã nhìn thấy Từ Quốc Chương từ hành lang đi ra, hướng tới chỗ anh, sau lưng còn cả chú và thím. Anh mắt kiên nhẫn cau mày một cái, không muốn cô nhìn thấy hoàn cảnh nhốn nháo lộn xộn của gia đình anh thế này, anh quay đầu nói với Tô Trần: “Em đi lên trước nhé?”

Thật sự thì Tô Trần muốn nói không lắm, nhưng nhìn vẻ mặt không – cần – bàn – cãi – gì – thêm của Từ Gia Diễn, dù sao cũng là chuyện nhà người ta, bây giờ cô vẫn còn chưa qua cửa, danh bất chính ngôn bất thuận, lại lo lắng để cho anh chút mặt mũi, cô nghe lời gật đầu một cái.

Hai người xuống xe cùng lúc, Tô Trần quay đầu liếc nhìn anh, ánh mắt anh lại nhìn cô ngó ý, em đi nhanh lên đi.

Dù sao vẫn là cha anh, hai người quan hệ lại không được tốt, hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên gặp mặt, Tô Trần nhìn về phái đoàn người rồi khẽ gật đầu, cười một chút, lúc này cô mới đi lên.

Ai mà biết Từ Quốc Chương vốn không để ý đến cô, hùng hổ đi đến xách cổ Từ Gia Diễn đè vào thành xe.

Từ Gia Diễn không chuẩn bị trước, một người một mét tám mấy lêu nghêu bị người ta ấn lên xe, sau lưng “rắc” một tiếng, cổ anh đau đến tê hết cả người, anh vẫn không nói tiếng nào, cau mày neho mắt nhìn người cha thấp hơn mình Từ Quốc Chương.

Tô Trần bối rối, đi cũng không được mà ở cũng chẳng xong.

Cô quay đầu nhìn Từ Gia Diễn đầy lo lắng, thấy anh cũng đang nghiêng người nhìn phía cô bên này, ánh mắt kiên định nhất quyết không để cô đứng lại.

Cho đến khi hình bóng khuất dần sau hành lang của khu nhà.

Từ Gia Diễn từ từ chuyển tầm mắt nhìn về phái Từ Quốc Chương, gương mặt anh lạnh lùng, châm chọc: “Sao lại đánh?”

Từ Quốc Chương cuối cùng vẫn không xuống tay, ừ một tiếng, tay buông lỏng, “Từ Mậu có đến tìm mày hay không?”

Từ Gia Diễn nhếch mép đầy giễu cợt, “Có”

Từ Quốc Chương: “Nó mượn tiền của mày à?”

Từ Gia Diễn đứng thẳng người, “Vâng”

“Mày cho nó mượn?”

“Vâng.”

Từ Quốc CHương nghiêng răng, “Mày có biết mày đã hại chết nó rồi hay không hả?”

Người Từ Gia Diễn ti vào thành xe, mắt hơi nheo lại, anh vừa định nói gì đó, thím anh đã chạy tới trước mặt anh, vừa lau nước mắt, vừa khàn giọng nói: “Tại sao cháu lại cho nó vay tiền! Cháu có biết đã hại chết nó rồi hay không!”

Từ Quốc Chương mặt tái mét, giận không thể kiềm chế được: “Mày có biết nó đã cầm khoản tiền đó đi làm gì không? Hà? Đừng nói với tao là mày không biết chuyện của thằng Mậu đấy nhé, ngày hôm qua nó từ chỗ của mày cầm một cục tiền, đi xuống cái sông bạc ngay dưới này đánh bạc, kết quả vừa bị đánh vừa bị bắt, bây giờ bảo cục cảnh sát rồi có biết không hả?! Hiện tại đơn vị đang muốn tước bỏ chức vị của nó đấy! Tiểu Mê cũng chia tay với nó rồi, chủ thím mày đã cắt đứt nguồn tài chính cho nó rồi, đều đã dặn dò chúng mày là đừng có cho nó mượn tiền, mẹ nó mày nghe như gió thoảng qua tai thôi đúng không!?!”

Tô Trần nép vào tường, núp vào phía sau của hành lang, bóng đen một mảng, đèn bên trong hành lang vụt tắt, tắt rồi lại sáng, cô cũng không dám thở mạnh, lắng lắng nghe cuộc đối thoại sau lưng, à, không, đúng hơn là chỉ trích.

Cô âm thầm ngoái đầu ra ngoài nhìn một cái.

Từ Gia Diễn cao đầu, cứ như thế đứng đó, không nói một lời, sắc mặt lạnh lùng, nhìn qua, trông đến là cô độc.

Đứng đối diện với anh, đang đối lập với anh, là bố của mình, còn có cả em của bố và vợ chú ấy.

Ánh mắt anh nghiêng nghiêng.

Tô Trần chột quay người lại, tim đập thình thịch.

Sau đó, cô nghe sau lưng vang lên một giọng nói rất lạnh lùng châm chọc, “Là con bảo nó đi đánh bạc à?”

Vị thím kia nghe xong liền xù lông, lau nước mắt, ghen ngào nói: “Nói thật, Gia Diễn à, thím nhìn cháu lớn lên từ nhỏ, từ bé cháu đã khôn khéo, ai ai cũng khen ngợi, Mậu Mậu khi đó khóc với thím cả ngày, nó nói tại sao ai cũng muốn so sánh nó với anh họ, nó cảm thấy nó không bằng cháu, thím lập tức nói cho nó biết, mọi thứ đều phải noi gương theo cháu. Ai biết sau đó cháu theo con đường sai trái, thím cũng không trách cháu, mọi người không ai trách, cháu thích chơi game, cháu thích kiểu sống tiêu khiển như thế này, thím thích trong nhà ai nào trách cháu. Khó khăn lắm, ít năm sau Mậu Mậu tốt nghiệp đại học, công việc ổn định, bạn gái cũng xong xuôi, mọi thứ đều thuận buồm xuôi gió, thế mà hôm qua lại xảy ra việc kia, cháu nói thử xem, cháu cho nó vay tiền, có bao phần thật lòng, bao phần xấu xa? Phải chăng bấy giờ Mậu Mậu có tiền đồ hơn mày, do Mậu Mậu có cuộc sống ổn định hơn mày, đâm ra lòng mày không thấy thoải mái! Những cái này thím đều biết đấy, ganh tị so sánh khoe khoang, đều chỉ là chuyện bình thường của con người, nhưng vì nghĩ đến tâm trạng của anh hai, lúc đi gặp người thân, thím đều cố gắng không nhắc đến chuyện con cái, nhưng có một việc, rốt cuộc mày có biết mày đã gây bao nhiêu phiền toái cho cái nhà này hay không?”

Trong ánh đèn khu hành lang, lúc sáng lúc tắt, Từ Gia Diễn biết thừa Tô Trần đang đứng đó, cô đã nghe, anh không biết rốt cuộc cô nghe được bao nhiêu.

Anh cũng không biết phải làm sao nữa.

Nghĩ không thông, những chuyện tùm lùm của cái nhà này, lại để cho cô nghe thấy cả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

CHUYỆN NGŨ: NQL

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Thích là gì, lúc đó Tô Trần đã hiểu được, nói yêu chắc là vẫn hơi sớm, nhưng so với thích đã hơn một chút rồi.

Nếu như có thể, cô thật sự muốn xông ra giải thích thay anh, cô rất muốn như thế, nhưng cô lại nghĩ, Từ Gia Diễn biết đâu không thích như vậy, anh sẽ không thích sự có mặt của cô trong những lúc anh chật vật như vậy, nên cô sẽ cố gắng để bảo vệ chút tự trọng nho nhỏ đó của anh.

Tô Trần dựa người vào tường, bàn tay thả lỏng bên người nắm chặt thành quyền từ từ nhắm mắt lại.

...

Đoạn đối thoại đó, Tô Trần không nghe được đến cuối cùng, cô cũng không thể nghe tiếp nữa, bởi cô sợ sẽ không khống chế được bản thân, lòng cô rất đau, lúc đó hai bên đều im lặng, cô quay người đi lên tầng.

Tầm mười phút sau Từ Gia Diễn mới đi lên.

Lúc mở cửa, thấy cô cười khanh khách, bước vào trong ném chiếc chìa khóa xe lên trên kệ, cúi đầu đổi dép.

Tô Trần ra đón anh, nhìn anh nở nụ cười, “Anh muốn ăn gì không?”

Từ Gia Diễn thay xong đôi dép, đứng lên, xoa xoa đầu cô, “Anh không.”

Nói xong, anh đi vào phòng tắm.

Tô Trần đột nhiên ôm eo anh từ phía sau, “Để em ôm anh một chút nhé.”

Từ Gia Diễn ngẩn ra, thờ dãi xoa xoa cánh tay cô, “Sao thế?”

Tô Trần dán mặt vào lưng anh, bị anh nắm tay đặt lên ngực, hai người thích nhau có lẽ là tâm ý tương thông, mặc dù cô không nói ra, nhưng anh hẳn là biết ý của cô.

Sau đó anh liền xốc cô lên, nói từng chữ từng chữ: “Tô Trần, anh không sao đâu.”

Cô ngước mặt, từ từ nhón chân, đặt một nụ hôn lên môi anh, “Em biết anh không sao, em chỉ muốn ôm anh một cái thôi mà.”

Từ Gia Diễn nhìn cô mỉm cười, “Anh còn có việc, em ngủ trước nhé?”

Tô Trần: “Anh cứ làm việc đi, em ra ban công đứng một lúc.”

Từ Gia Diễn vô thức nhíu mày một cái, lôi cô vào phòng ngủ ngay lập tức, sau đó chỉ tay để cô ngồi lên giường, còn mình thì kéo cái ghế, ngồi xuống trước mặt cô, hai tay khoanh trước ngực, “Chuyện hút thuốc là sao hử?”

“Hả?”

Anh hơi nhếch cằm, “Em học từ lúc nào thế?”

Tô Trần giữ tay ở mép giường, “Đại học? Cấp ba?”

Từ Gia Diễn chau mày hơn, “Tại sao?”

Tô Trần đáp: “Không vì sao cả, chỉ là em thấy phiền, nên hút thuốc giải tỏa thôi.”

Từ Gia Diễn cười, “Bé tí tuổi đầu thì có cái gì mà phiền?”

Tô Trần lắc đầu, tỏ vẻ không đồng ý, “Sao không, chuyện buồn phiền đầu có thiếu đâu, từ nhỏ ba em đã bao bọc em quá kĩ, em không được chơi với các bạn nhỏ đâu, không bạn bè gì, cảm thấy mọi người đều không muốn chơi với em, nên cảm thấy rất ủ ê, à còn cả làm bài thi không tốt cũng buồn nữa, nhiều lắm...”

Từ Gia Diễn: “Không phải em là đầu sỏ trong việc học à? Cũng có lúc thi kém cơ á?”

Tô Trần: “Đầu sỏ cũng có lúc thất bại chứ, à anh làm em nhớ ra, nếu nói đến chuyện này, hay là anh trả lời cho em, chuyện lúc anh còn đi học đi.”

Câu chuyện bắt đầu lan man.

Từ tra khảo chuyển thành bị tra khảo, Từ Gia Diễn ngưỡng ở da ý trong, nhíu mày, “Chuyện đi học gì cơ?”

“Cấp ba học trường nào này, đại học học ở đâu này, có mấy cô nữ sinh thích anh hay không này, đưa thư tình, theo đuổi này...”

Từ Gia Diễn cử chỉ nhàn nhã, mặt sáng tỏ nhìn cô: “Cái chính là cái phía sau đúng không?”

Gãi đúng chỗ ngứa rồi.

Tô Trần đáp qua loa lấy lệ, “Tiện miệng thôi, anh nói một chút đi nào.”

Thật ra thì cũng không có gì đặc biệt, đã là bạn trai, Từ Gia Diễn cũng thỏa mãn trí tò mò của cô một chút, anh nói luôn:

“Cấp ba học một trường cấp thành phố, đại học thì học một trường bình thường, con gái, thư tình, theo đuổi, đều có cả...”

Anh rõ ràng là đã trả lời hết các câu hỏi đó.

Tô Trần trừng anh, “Anh nói chi tiết một chút đi.”

“Anh đi học chủ yếu là chơi game, đâu có để ý nhiều như vậy.”

“Vậy còn Khương Tâm Nhị thì sao?”

Chắc chắn, điều này đã chờ đợi anh từ lâu rồi này.

Từ Gia Diễn trả lời rất thành thật: “Cô ấy theo đuổi anh ba năm, từ lớp mười hai đến năm hai đại học, bố cô ấy là hiệu trưởng trường cấp ba, bố anh lại nhìn đúng điểm đó của cô ấy, nên muốn anh thử một lần, hỏi đó vì để giải hòa mối quan hệ giữa bố và anh, anh đã đồng ý cô ấy.”

“Anh không có cảm tình chút nào à?”

“Không có.”

“...”

Anh cười có chút mỉa mai: “Có phải em cảm thấy anh thật tệ, bây giờ hối hận vẫn còn kịp đấy ——”

Chưa kịp để anh nói xong, Tô Trần đã lao đến hôn anh.

Sao lại tệ, tệ thế nào cô cũng đồng ý.

Không biết từ lúc nào hai người đã lăn lên giường, Tô Trần chỉ là muốn hôn anh, ai biết thoáng chốc đã bị anh tháo áo lót bên trong, trên người anh như có lửa, ngay lập tức người cô cũng như bị thiêu đốt.

Người Tô Trần được đặt lên giường, nằm ngang, thân thể mềm nhũn, mắt long lanh tình, nhìn anh ngồi trên người mình cởi quần áo. Từ Gia Diễn cúi người xuống hôn cô, Tô Trần người run lên, từ từ nhắm mắt lại, sau đó cô nghe tiếng thất lưng da tháo ra.

...

Rạng sáng

Tô Trần bỏ tay Từ Gia Diễn đang đè trên người mình ra, vớ chiếc áo đen từ trên giường ra ngoài, đi tới sân thượng, cô chỉ mặc bộ đồ ngủ, không mặc áo khoác, gió rét từ đêm khuya vẫn lạnh đến thấu xương, cô không chịu đường chà chà hai bàn tay lại với nhau, sau đó cô lúi điện thoại ra, gọi một cuộc.

Cô biết lúc này Tạ Hi vẫn chưa ngủ, đoán đo mãi xem là có nên gọi cho anh ta không.

Điện thoại nhấc máy rất nhanh, dường như là đang đợi cô vậy, “Bảo bối, rốt cuộc cũng gọi điện cho tôi rồi hả?”

Tô Trần nhẹ giọng: “Ừ.”

Ở đầu dây bên kia Tô Trần cười khanh khách, “Sao thế? Nói nhỏ như thế, không phải là mới từ giường của người đàn ông nào đi xuống đấy chứ?”

Tô Trần không để ý tới mấy lời đó của anh ta, “Anh là người có mối quan hệ rộng đúng không?”

“...Sao thế? Cô có chuyện cần tôi giúp à? Cô nhờ tôi không bằng nhờ anh Lục đâu...Chỉ cần cô nói một câu, đảm bảo anh ta dù là sao trên trời cũng hái xuống cho cô,”

Tô Trần giữ kiên nhẫn: “Anh có giúp tôi hay không?”

Tạ Hi bỏ từ trong chăn ra, ngoáy ngoáy lỗ tai, “Cô nói đi, tôi nghe thử xem thế nào.”

Tô Trần kể lại chuyện một lần.

Tạ Hi nghe xong sùng sốt, ”Chỉ có chút xíu chuyện hư hỏng này thôi á?”

“Ừ.”

Đầu bên kia Tạ Hi cười to, “Tôi nói này, Tô tiểu thư, cô không đến mức đó chứ, cô nhìn một chút xem cô cũng thành dạng gì rồi này? Chỉ chút chuyện phá phách vặt vãnh mà điện thoại cho tôi á, chỉ là bị bắt đánh bạc thôi mà, bị giam mấy ngày là được thả thôi, đình chỉ chức vụ thôi mà, đâu phải là phóng hỏa giết người, qua vài ngày là khôi phục lại, cô lo lắng cái gì?”

Tô Trần vỗ trán, “Hình như anh không hiểu ý tôi rồi.”

Tạ Hi: “Hử? Vậy ý cô là gì?”

Tô Trần lặp lại lần nữa.

Lúc này Tạ Hi đã hiểu rồi, “Thì ra là có thù oán như vậy, tuy tôi quen biết rộng nhưng tay tôi cũng vói dài đến thế đâu, tôi phải đi tìm người hỏi một chút, rốt cuộc sự việc bên trong là như thế nào, liên quan đến cả nơi đặt tiền cược nữa đây.”

“Cảm ơn nhé.”

Tô Trần chuẩn bị cúp điện thoại, Tạ Hi vội vàng nói: “Cô không định quay lại à?”

Tô Trần cầm điện thoại ngạc nhiên một hồi, “Ừ.”

...

Ba hôm sau, TED lên đường đi Bắc Tầm, tham gia trạm thứ ba trong hành trình biểu diễn đấu giải lưu động của TED.

Một ngày trước khi lên đường, thím của Từ Gia Diễn đến tìm anh, thái độ so với ngày hôm trước hòa dịu hơn nhiều, “Gia Diễn, hôm đó thím hơi kích động, nói năng không kiểm soát tốt, cháu đừng để bụng nhé.”

Vị thím này cũng trở mặt thật là nhanh, hai mươi mấy năm cũng không thấy bà nhẹ nhàng uyển chuyển như thế với ai bao giờ, bây giờ trong lòng anh chỉ có đầu gối, mấy chuyện hư hỏng ở nhà anh căn bản là không muốn can thiệp vào, nên anh lấy lệ trả lời đôi ba câu, “Từ Mậu ra rồi ạ?”

“Vẫn chưa, phải mấy ngày nữa. Thím biết mà, chuyện này sao có thể trách cháu được, hôm đó là do thím nặng lời, là thím nóng nảy, cháu nhất định không được để trong lòng nhé.”

Nếu như không có hai mươi mấy năm sống chung, Từ Gia Diễn suýt thì bị thái độ của bà thu phục rồi, anh biết rõ, vị thím này chính là người khẩu phật tâm xà, câu nói đó của bà ta, một phần thật, chín phần giả.

Bà thím lại đưa mắt nhìn sang phía Tô Trần, “Gia Diễn, đây là bạn gái cháu hả?”

Từ Gia Diễn lạnh nhạt ừ một tiếng, vì dù sao cũng là người được dạy dỗ từ nhỏ, anh chính thức giới thiệu với Tô Trần, “Thím anh đấy.”

Tô Trần tự biện hộ rằng mình đã nghe qua mấy lời hôm đó, nào còn có thể thân thiện với bà ta được, nhưng bề ngoài cô vẫn tỏ ra rất bình thường, cô cười nhạt, “Chào cô, cháu tên là Tô Trần ạ.”

Vị thím kia nhìn Tô Trần cười cười, “Con gái thật là xinh đẹp quá, thôi thím không quây rầy hai đứa nữa, chắc hai đứa cũng bận bịu.”

Nói xong, bà ta vội vã đi.

Hai người nhìn nhau một cái, cười nhạt, cũng không ai để trong lòng. Tô Trần đưa tay lồng vào tay anh, “Không sao, anh còn có em mà,”

...

Từ Nhã Giang đến Bắc Tầm phải lái xe mất mười mấy tiếng đồng hồ, Trầm Tĩnh Châu phải đặt vé máy bay cho bọn họ.

Khi đoàn người xách vali xuất hiện ở sân bay, cũng mang tới chấn động không nhỏ, dù sao đội ngũ chính tề như vậy, đội tuyển eSport có nhan sắc cũng như giá trị cao như họ cũng là hiếm thấy.

Biểu diễn đấu giải kéo dài hai ngày, chia ra tổ chức trung tâm thể dục ở thành Đông và thành Tây của Bắc Tầm.

Thịnh Thiên Vi bị cấm, lần này không tham gia theo đội, nhân viên làm việc chỉ còn cô và Trác ca, khách sạn và cơm hộp đều là hai người giải quyết. Lúc hai người đang đứng nói chuyện phiếm ở trước cửa khách sạn, Trác ca vỗ vai cô nói: “Xong hết rồi, em có thể tự mình lĩnh đội được rồi đây.”

Tô Trần nhìn anh ta một cái, “Không được đâu ——”

Trác ca cười nói: “Đoàn người vẫn sẽ như thế, chuyển sau em cũng Thiên Vi đi, anh sẽ không theo đội nữa, lớn tuổi rồi, không vận động được lâu.”

“...” Im lặng một hồi.

Điện thoại di động trong túi Tô Trần reo lên.

Trác ca chỉ chỉ cô, “Em nghe điện thoại đi kia.”

Tô Trần tháo găng tay, từ từ móc điện thoại ra, lại là Tạ Hi.

“Sao thế?”

Bên đầu dây bên kia, Tạ Hi cười ha ha: “Cô giỏi lắm, lên lên lút lút chạy qua bên này, bạn cũ mà không thông báo lấy một tiếng à? Uống công tôi mấy hôm trước còn giúp cô giải quyết một vụ ‘dân chơi phổ phường’ đấy nhé.”

Tô Trần đứng lên, đi qua một bên nói tiếp, “Anh theo dõi tôi đấy à?”

Tạ Hi cười, “Tôi có bệnh đầu, là cái cô quản lý bên trung tâm thể dục nhìn thấy cô, xong nói với bọn tôi, à để tôi thông báo với cô một tin nhé, anh Lục biết cô trở về rồi đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

CHUYỆN NGŨ: JUN

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Trong khách sạn, Mạnh Thần cùng vài người đều đang xem thi đấu ở phòng Từ Gia Diễn.

Tối nay là trận bán kết trực tiếp CPL vòng thứ hai, tất cả mọi người nằm lăn lộn đủ các tư thế trên ghế salon. Từ Gia Diễn nửa người tựa vào đầu giường, một chân co lại, tay đặt trên đầu gối.

Hai đội vào vòng bán kết theo thứ tự là Younger của Đan Mạch và một đội ở Mỹ.

Thực lực của hai đội cũng suýt soát nhau, hai trận đấu trước đã hoà 1: 1, bắt đầu ván thứ ba, đội Mỹ nhanh chóng giành được chiến công đầu, điểm kinh nghiệm vượt lên mấy trăm, diễn biến như vậy xem ra đội Mỹ có ưu thế cao hơn. ADC của đội Mỹ năm nay hai mươi tuổi, từ mười lăm tuổi đã gia nhập đội, đánh LOL được năm năm, chiến tích vinh quang vô số, đứng top 2 bảng xếp hạng cao thủ trên thế giới, thực lực có, kinh nghiệm cũng có, chiến tích cũng đủ, quả thực là kiểu người lợi hại.

Mạnh Thần chỉ lên phía trên màn hình “Hank”- tên nhân vật, nói: “Là cậu ta, Hank, Thẩm Mạn Thanh quảng một số tiền lớn để mang cậu ta về đội, lần này hẳn là lần cuối cùng Hank thi đấu dưới trướng đội Mỹ.”

Đại Minh nói: “Bà ấy bị thần kinh à, lôi kéo về làm gì?”

Mạnh Thần đẩy hẳn đầu Đại Minh, “Có quý mới biết, không chừng để nuôi làm “tiểu thịt tươi” để hấp thụ dương khí đó, mụ phù thủy già đó không có dương khí thì sao bà ta sống được?”

“Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, chiến thuật của tên Hank này lại có chút tương tự với lão đại.”

Đại Minh: “Sao cậu thấy được?”

Mạnh Thần chắc lưỡi, ra vẻ ghét bỏ liếc hẳn một cái, “Thật đúng là phí mấy năm theo nghề của cậu, cậu nhìn kia, toàn bộ quá trình cậu ta chỉ nhờ ADC Đan Mạch đánh, hoàn toàn không để bot mở đường, APC của đối phương cũng không lên nổi, cả một đội đều bị cậu ta đánh gục, trình độ lão đại nhà cậu ta cũng như vậy.”

Nói xong, Mạnh Thần khoanh tay ôm ngực xem ti vi, “Tôi rất mong đợi trận chung kết, để cậu ta và lão đại thi đấu solo một trận lớn, hai người trâu bò như vậy đối đầu nhau, cực kỳ hay luôn, đúng không? Lão đại?”

Đại Minh gật đầu phụ họa, “Thú vị, MVP năm nay rất thú vị.”

...

Trận đấu ngày thứ hai được tổ chức ở phía Tây thành phố, người người kéo đến đông nghịt, vé vào cửa trong một tháng đã bán hết sạch, có vài vé sót lại còn bị bán lại với giá hơn một ngàn một vé.

Nhóm fan giờ cao bảng cổ vũ đứng ở khu vực chờ vào cửa.

Tô Trần theo Từ Gia Diễn ngồi đợi ở phòng chờ thi đấu, cô xoa bóp thắt lưng cho Từ Gia Diễn, Từ Gia Diễn cũng vuốt ve tóc cô, một đám đội viên đều nhìn khinh bỉ.

Mãi đến lúc lên sân đấu, Tô Trần mới đẩy đẩy anh, “Mau lên đi, đừng nghịch nữa.”

Từ Gia Diễn lại vò rối tóc cô, nói: “Vây em cũng đừng chạy lung tung.”

Cô cười, đáp lại anh bằng một câu trả lời thuyết phục, “Em nhất định sẽ không chạy lung tung.”

Anh gạt đầu hài lòng, bước lên đài.

Tô Trần và Chu Trác ngồi ở phòng chờ, xem trận đấu diễn ra trên màn hình, hai người câu được câu không trò chuyện với nhau.

“Cô với đội trưởng thật sự đang quen nhau à?”

Tô Trần ngược đầu nhìn gương mặt anh trên màn hình, trong nét thanh nhả còn mang theo một chút vô lại, gạt đầu một cái, “Ừ.”

Nhận được đáp án đúng như đã dự liệu, Chu Trác châm điếu thuốc, “Kiểu đàn ông như đội trưởng Pot rất hiếm gặp, xem như cô tìm được đồ quý rồi.”

Tô Trần rất hài lòng với câu này của anh ta, đắc ý nói: “Đương nhiên.”

Chu Trác cười hi hi, “Chỉ mới khen cô một câu, cô đã vênh mặt lên rồi.”

Tô Trần cười, “Không chỉ một mình anh nói, tôi cũng cảm thấy anh ấy rất tốt, dù rằng anh cũng có một vài khuyết điểm nhưng trong mắt tôi lại rất đáng yêu.”

Chu Trác cũng nghiêng đầu nhìn cô cười, chỉ có mấy giây, ánh mắt anh ta quay lại trên màn hình, bùi ngùi nói: “Trước đây tôi cũng từng thích một cô gái, cũng cảm thấy cô ấy là người con gái tốt nhất thế giới.”

Tô Trần bị câu nói này hấp dẫn, lại quay qua nhìn anh ta, đàn ông hút thuốc, hơi ngửa đầu, trong đôi mắt hẹp dài kia, tràn ngập sự xúc động.

Tô Trần hỏi: “Cô ấy cũng chơi game à?”

Chu Trác lắc đầu, “Làm quản lý của đội, sau đó làm hoạt náo viên, hiện tại... làm cả hai vị trí.”

“Đã từng qua lại?”

Chu Trác sững sốt, chậm rãi gạt đầu, “Một khoảng thời gian rất ngắn, chính xác là một đêm, lúc đó tôi còn là tuyển thủ chuyên nghiệp, cô ấy là quản lý, mỗi ngày mỗi đêm đều ở chung với nhau, có một lần có lẽ là uống nhiều, cùng nhau cả đêm, nhưng chuyện cũng đã rõ ràng, cô ấy ghét bỏ tôi, tôi cũng không xoay chuyển được cô ấy. Sau này cô ấy đến với một ông chủ câu lạc bộ, làm hoạt náo viên, sau đó cũng không liên lạc với tôi nữa.”

Tô Trần: “...”

Chu Trác vỗ vỗ vai cô như muốn trấn an, “Nhưng cô yên tâm đi, tính nết đội trưởng có chút kiêu ngạo, nhưng con người anh ấy rất tốt, tôi với Ted đã đánh qua bao nhiêu trận rồi, yêu thương nhưng nhớ không phải là ít, cũng chưa từng thấy anh ấy dao động bao giờ, trong cái giới này so với giới giải trí cũng không sạch sẽ hơn bao nhiêu nhưng đội trưởng thực sự là lại người sẽ giữ mình trong sạch.”

Đột nhiên, chuông điện thoại của Tô Trần vang lên, Chu Trác chép chép miệng, không nói nữa.

Tô Trần nhìn chằm chằm tên người gọi hiển thị trên màn hình, ngây ra một lúc, Chu Trác thấy lạ mới cúi đầu liếc qua, “Sao không nghe điện thoại?”

Trong nháy mắt, Tô Trần như bị đánh tỉnh lại, cầm lấy điện thoại đi ra ngoài.

“Alo?”

Ở đầu bên kia điện thoại, giọng nói của Lục Diệp Minh tràn ngập sự thoải mái, gọi cô: “Tô Trần.”

“Vâng.” Cô gạt đầu.

Thấy cô như vậy, Lục Diệp Minh cũng không vòng vo, trực tiếp nói ngay vào vấn đề chính: “Lúc nào cô trở về?”

“Hình như tôi đã nộp đơn từ chức rồi mà, Lục tổng.”

Tô Trần rất bình tĩnh, không vội vàng cũng không giận, cô từ trước đến nay đều như vậy, tính tình vẫn bình thản.

Lục Diệp Minh cách điện thoại cười, “Tôi vẫn còn chưa phê duyệt đâu, có gì nói sau, đâu có ai như cô chứ, nếu là giận dỗi nhỏ nhặt thì quên đi, tâm trạng ổn định lại rồi thì mau trở về, nào, nghe lời.”

“Tôi quyết định từ chức, Lục tổng.”

Lục Diệp Minh ở bên kia tạm ngưng, sau đó nói: “Chúng ta gặp nhau một chút đi, chỗ cũ, cô đến chỗ tôi.”

“Tôi nghĩ không cần đâu.”

Lục Diệp Minh không kiên nhẫn nữa, “Cô tự đến đây, hoặc là tôi đến tìm cô, hai chọn một, hẳn là cô cũng không muốn tôi đến tìm đâu nhỉ? Tô Trần?”

...

Nhu cầu về chất lượng trong sinh hoạt hằng ngày của Lục Diệp Minh rất cao, ăn cơm uống nước đều phải ở những nơi sang trọng, lúc trước còn làm việc ở công ty, Lục Diệp Minh mời nhân viên ăn cơm chỗ đều phải đặt bàn trước một tháng, anh ta và Trầm Tĩnh Châu đều là một loại người, thiếu gia cái gì cũng thiếu, chỉ có tiền là không thiếu.

So với Lục Diệp Minh, Tô Trần càng thêm thương Từ Gia Diễn.

Một người từ nhỏ đã ngấm thìa vàng, là thiếu gia quen được nuông chiều, không ăn thì nằm, cho rằng trên thế giới này tất cả mọi thứ đều có thể dùng tiền mua được, kể cả tình cảm cũng vậy.

Một người từ nhỏ đã sống ở một nơi không bình thường như vậy, lại chỉ một thân một mình trong hoàn cảnh đó, một đám người không thể nào hiểu được anh, thậm chí còn bị người thân xem thường, bị áp lực lớn đến mức tự mở mở ra con đường của chính mình, chỉ ngấm lại những chuyện như thế, cô đã thấy đau lòng cho anh rồi.

Lục Diệp Minh chọn một chỗ trong một con hẻm nhỏ cũ kỹ ở thành Tây, lần này anh ta rút kinh nghiệm rồi, không chọn quán bar năm sao, cũng không dùng tiền khoe mẽ đập vào mặt các cô gái. Anh ta biết rõ Tô Trần thích một quán ăn bình thường ở ngay gần đây, trước kia, gần như ngày nào cô cũng đến đó ăn.

Nói anh không hiểu con gái, sao có thể, ôm ấp tình cảm bao nhiêu lâu như thế cơ mà.

Lúc Tô Trần đi vào, Lục Diệp Minh rất lịch sự đứng lên, chỉnh lại tây trang, giúp cô kéo ghế ngồi ra, nhếch miệng cười với cô, “Được đấy, càng ngày càng đẹp ra.”

Anh ta khen phụ nữ không keo kiệt chút nào, nhưng không phải là lời khen mù quáng, anh ta chỉ khen những người đẹp tự nhiên, đặc biệt là loại xinh đẹp như Tô Trần. Mắt của anh rất tinh tường, đuôi mắt chỉ liếc một cái, là có thể phân biệt được thật giả.

Tô Trần ngồi xuống, ánh mắt chế giễu liếc qua bộ tây trang đắt đỏ của anh ta, lại nhìn quanh bốn phía, đây là cửa tiệm lâu đời có khi đến tận trăm năm rồi, tường xám trắng tường đã bong tróc từng mảng, bụi vẫn thỉnh thoảng rơi xuống, dầu mỡ vấy bẩn mặt tường, quả thật là không hợp một chút nào với bộ tây trang kia, “Sao anh lại đến đây ăn?”

Lục Diệp Minh rót rượu cho cô, “Ăn nhiều sơn hào hải vị rồi, thỉnh thoảng thay đổi một chút.”

“Không sợ quần áo bị dính bụi à?”

Lục Diệp Minh ngừng dừng tay, không chút để ý nói: “Chỉ là mấy vật ngoài thân thôi mà.”

Tô Trần cười nhạt một tiếng, nhấp một ngụm rượu, tựa người ra sau ghế, “Tìm tôi có chuyện gì?”

Lục Diệp Minh nốc một ngụm, chửi một câu, “Thứ rượu này thật con mẹ nó khó uống.” Xong mới ngẩng đầu nhìn cô, “Tìm được bạn trai rồi?”

Tô Trần không đáp, lẳng lặng nhìn anh ta tự nói.

Lục Diệp Minh cũng không vội, con người anh ta chính là như vậy, càng không hoang mang bao nhiêu thì càng nắm chắc lá bài tẩy bấy nhiêu.

“Lên giường rồi?”

“Cuối cùng anh muốn nói cái gì?”

Bản về tính nhẫn nại và tính tình, Tô Trần so với anh ta tốt hơn rất nhiều, cô sẽ không bị mất bình tĩnh vì một người không đáng để mình, nhưng ngay lúc nhắc đến Từ Gia Diễn, lòng cô lại mềm xuống một ít.

Lục Diệp Minh lấy từng bình rượu nhỏ ra xếp lại, xếp ngay trước mặt mình, canh trái canh phải, giống như anh ta mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế vậy, mỗi cái bình đều phải xếp cho cân xứng, anh ta cũng không nhìn cô, hai tay chỉ chú tâm vào việc đang làm.

“Tô Trần, tôi thích em.”

Anh ta nói một cách tùy tiện, một chút cũng không giống đang tỏ tình, chỉ giống như đang nói “Tô Trần, cô đã ăn cơm chưa?” Chỉ đơn giản như vậy.

Trong lòng Lục Diệp Minh có ý gì, Tô Trần cũng không rõ lắm, vài phần thật vài phần giả, cô cũng không muốn đi tìm hiểu làm gì, đại khái là đã bị anh ta bào mòn hết kiên nhẫn rồi, khuôn mặt lộ ra một chút biểu cảm không nhịn thêm được nữa.

Lục Diệp Minh nhếch miệng cười một tiếng, vẻ mặt tự nhiên, dường như câu vừa rồi không phải là anh ta nói ra.

“Sao lại có vẻ không vui thế? Tôi thích em làm em khó chịu như vậy?”

Tô Trần mặt không biến sắc nhấp rượu, “Anh đến tìm tôi chỉ để nói cái này thôi?”

Lục Diệp Minh ngồi nghiêm chỉnh lại, chỉnh lại cổ áo, “Đương nhiên là không phải.”

Tô Trần không nói lời nào, khoe miệng nhàn nhạt cong xuống, liếc mắt nhìn về nơi khác, không lên tiếng cảm ly rượu kê lên miệng.

Lục Diệp Minh trên mặt mang ý cười, khẽ nghiêng người về phía trước, dùng ngón tay trở nhẹ nhàng nắm lấy cạnh bàn, trưng ra một tư thế hiên ngang lắm liệt, ra vẻ thần bí nói,

“Tôi đây là tới để cứu vớt em.”

Ánh mắt Tô Trần trong phút chốc quay trở về, nhìn vào anh ra, mĩa mai nói: “Lục tổng, tôi không có thời gian để lãng phí cho anh.”

Lục Diệp Minh không quan tâm, cười cười, cầm chai rượu lên, ngừng lại trên môi, nói: “Còn nhớ Tô Hạm không?”

Ánh mắt Tô Trần đột nhiên căng thẳng.

Lục Diệp Minh đạt được mục đích, cười cười, “Thế là còn chưa quên nhỉ, vậy có nhớ Tô Minh Triều không?”

Nếu như ánh mắt có thể giết người, có lẽ Lục Diệp Minh giờ phút này đã thành tổ ong rồi, anh ta biết tính Tô Trần, nên cũng không dám nói thêm nữa, ngửa đầu uống ực một hớp, nói: “Được rồi, tôi biết cô vẫn còn nhớ rồi.”

Nói xong, còn bổ sung thêm: “Mấy ngày nữa phải rồi đi rồi, tới Nhã Giang, tiện đường thăm bạn cũ một chút, đi cùng không?”

...

Đến lúc cô từ con hẻm nhỏ đi ra, sắc trời đã tối hẳn, sương khói mịt mờ, gió từ bốn phương tám hướng nơi đầu hẻm đánh úp lại, Tô Trần kéo chặt áo khoác ngoài, bước nhanh về khách sạn, trận đấu có lẽ đã kết thúc rồi, cô nghĩ, di động cũng không báo, không biết Từ Gia Diễn có tìm cô hay không.

Cô trở về khách sạn.

Trong hành lang có một bóng người dựa vào tường, dáng người thon thả hết sức quen thuộc.

Từ Gia Diễn đứng dựa tường hút thuốc, nghe được tiếng bước chân, lơ đãng nhìn sang, thấy là Tô Trần, nhẹ nhàng thở phào ra, một giây sau, ngậm lại khói vào trong miệng, quẹt miệng, khói thuốc mù mịt tản ra, anh lười biếng hỏi: “Đi đâu vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Tìm Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

CHUYỆN NGŨ: JUN

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Tô Trần chậm chậm bước qua, Từ Gia Diễn dụi tắt điếu thuốc, đứng thẳng người, “Đã nghĩ ra lý do để chối tội chưa?”

Cứ mỗi một bước đi về phía anh, lại có một vạn lý do lướt qua suy nghĩ cô. Tất cả cũng không bằng một câu nói thật, cuối cùng cô đến trước mặt anh, chậm rãi gục đầu xuống, thật thà: “Đi gặp ông chủ của em.”

Quả nhiên là vậy, anh không chút keo kiệt thưởng cho cô một cái cốc đầu, “Ban ngày anh đã nói gì? Không phải là không cho em chạy lung tung à?”

Từ Gia Diễn đứng ở trước mặt cô, môi mấp máy tựa như muốn nói gì đó, Tô Trần còn đang thất thần, không nghe rõ anh đang nói gì, cô tiến lên phía trước, mạnh mẽ ôm lấy thất lưng gầy nhỏ của anh, đầu chôn vào ngực anh,

“Từ Gia Diễn.”

Anh ngừng lại, cũng không nói thêm gì nữa, lẳng lặng ôm cô, trong hành lang vẫn là một khoảng im lặng, gió tuyết vẫn thổi bên ngoài cửa sổ, cánh cửa sổ không đóng, gió tuyết xông vào thổi đến tóc cô.

“Hử?”

Tay anh vuốt lên lưng cô, một lần lại một lần.

Tô Trần ôm ngang thắt lưng anh, ánh mắt vô ý thức nhìn chằm chằm về một nơi nào đó, nuốt xuống một cái, “Hình như chẳng thể rời xa anh được nữa...”

“Tốt lắm”

Anh bình thần nói, trong lòng không biết đã đắc ý đến cỡ nào.

Xem đi, bọn họ đều giống nhau, không ai chịu thua ai, nhưng chỉ cầu đối phương chịu cúi đầu, thì người kia ngay lập tức đã buông vũ khí đầu hàng.

...

Lúc Tôn Siêu nhận được cuộc gọi của Từ Gia Diễn cũng hết sức kinh ngạc, khó có cơ hội mà người này chủ động tìm mình, chờ Từ Gia Diễn đến nơi hẹn lại còn kinh ngạc hơn gấp bội, mẹ nó còn dắt theo cả con gái nữa.

Khi Tôn Siêu đến, Từ Gia Diễn nhấn phanh chậm rãi dừng lại, anh ta gõ gõ, cửa kính hạ xuống. Nhìn thấy một cô gái xinh đẹp ngồi ở ghế phụ lái, mắt anh ta lập tức tròn trắng lên, “DCM tên chết tiệt này, lại còn dắt tới thật à? Hơn nửa đêm còn hẹn tôi ra ăn bánh GATO hử?”

Từ Gia Diễn cong cong khoe miệng, nhếch cằm về phía anh ta, “Anh đi tìm chỗ ngồi trước đi, tôi đi đỗ xe.”

Chờ anh đỗ xe xong lại dắt Tô Trần đi vào, Tôn Siêu đã gọi hai chai rượu đặt sẵn trên bàn, trông thấy hai người đi đến, anh ta đẩy một bình qua. “Hai huynh đệ chúng ta gặp mặt hôm nay, đừng nói linh tinh gì hết, làm ba bình trước đã.”

Từ Gia Diễn ngăn tay Tôn Siêu lại, “Đừng, hôm nay tôi lái xe.”

Tôn Siêu vung tay lên, “Bắt taxi, hoặc là để vợ cậu lái, hoặc là cậu lái, đổi lại vợ cậu uống?”

Từ Gia Diễn buông tay xuống, “Không lừa anh, nhưng anh không uống lại cô ấy đâu.”

Tôn Siêu vừa nghe thấy đã hăng tiết, con mẹ nó sao có thể uống thua một cô gái? Nói gì thì nói, cũng muốn cùng Tô Trần so tài một phen.

Cuối cùng vẫn là Từ Gia Diễn tự mình uống.

Tô Trần muốn giúp anh uống nhưng bị Từ Gia Diễn trừng mắt một lúc. Tôn Siêu chưa bao giờ thấy anh như vậy, vô cùng kích động, miệng “chặc chặc” liên tục: “Áy da da, phải để cho người trong đội trước nhìn thấy cảnh này mới được, ai nói đại thân của chúng ta không thương tiếc con gái hả, xót vợ đến đó con mắt kia kia.”

“...”

Nghịch thì nghịch, trêu thì trêu cũng đều là tình cảm nhiều năm cùng nhau chơi game, uống xong, hai người không ai nói lời nào.

Tôn Siêu bây giờ đã nghỉ thi đấu, đã sớm rời khỏi cái nghề này, tính đến sang năm Từ Gia Diễn cũng muốn nghỉ, không khỏi cảm thán thời gian trôi qua quá nhanh, nói không nên lời, vầng mắt đỏ hoe, giọng nói cũng nghẹn ngào, cảm xúc dâng trào, nhịn không được mới nói ra tâm sự của mình: “Nói thật, giới eSport nhiều người như vậy, tôi chỉ phục cậu.”

Từ Gia Diễn mặt không biến sắc, tiếp tục uống rượu.

Tôn Siêu có cảm giác không thoải mái, dùng sức đập xuống bàn hai cái, “Tôi, con mẹ nó thật sự phục cậu, hai ngày nữa vào trận chung kết đừng để mất mặt huynh đệ, nghe rõ không, chắc chắn, nhất định phải chắc thắng.” đây chính là “Đại mẫn xâu” rồi. Từ Gia Diễn không lên tiếng, ánh mắt bình tĩnh nhìn Tôn Siêu.

Tôn Siêu không tính là đẹp trai, mày rậm mũi đỏ, mang một đôi mắt kính, sở hữu dáng người tiêu chuẩn của trạch nam, còn hơi mập, năm đó anh ta là bị ép rời đội. Nhiều năm chỉ chơi game, thân thể sinh ra ngày một nhiều khuyết điểm, phản ứng theo không kịp yêu cầu, chưa đến hai mươi tuổi đã rời đội. Anh ta dựa cả người ra sau ghế, hơi ngửa đầu, không để nước mắt rơi xuống, hai kẻ mất kia thật nhỏ trong mắt, bên trong tràn đầy tiếc nuối.

Đối với chuyện cũ, đối với quá khứ, đối với lòng tin, đối với tín ngưỡng, tất cả đều ngập trong tiếc nuối.

Không ai thấu hiểu cho Tôn Siêu, bị buộc phải từ bỏ giấc mơ, buồn bã mất mát, thương tiếc cả đời, đoạn đường kia làm sao anh ta có thể vượt qua được.

Không đành lòng nói thêm gì nữa, chỉ một câu nói lại gọi lên quá nhiều sầu não, Tôn Siêu quệt nước mắt, vỗ vỗ bả vai Từ Gia Diễn, “Không nói nữa, nào, uống tiếp đi.”

Chỉ có một cái.

Trong giới ESport, dạng người như Tôn Siêu này, đánh mãi không kiếm được thành tích, áp lực từ người nhà, bạn bè, áp lực từ xã hội, áp lực sinh tồn cùng với nhiều tác nhân khác khiến anh ta buông bỏ giấc mơ.

Tô Trần nhìn qua Tôn Siêu, cô đột nhiên hiểu ra một chút, vì sao Pot được mọi người sùng bái như thế.

Bởi vì bản thân anh đạt được những thành tựu mà bọn họ không thể với đến.

Mà anh vẫn đang chứng minh, vẫn muốn cố gắng uốn nắn định kiến của mọi người đối với cái nghiệp này, cho dù vận mệnh nhiều lần đùa giỡn với anh, nhưng anh vẫn luôn cố gắng đem vận mệnh bất công của mình thay đổi cục diện, hết lần này đến lần khác.

...

Tối hôm trước đi uống về quá muộn, hai người trở lại khách sạn, Tô Trần móc thẻ mở cửa phòng, Từ Gia Diễn kè vào bên tai cô thổi khí, Tô Trần ngăn anh, “Anh đừng lộn xộn, em không tìm được thẻ phòng.”

Sau đó anh dựa vào cửa nhìn cô cười, ánh mắt kia...

Cửa mở, một giây sau, cô liền bị anh kéo vào, trực tiếp áp lên cửa, phủ xuống một nụ hôn điên trời đảo đất.

Có kinh nghiệm từ mấy lần trước, anh đã hết sức thành thạo, vừa hôn vừa cởi quần áo cô, Tô Trần giãy giụa, “Đợi chút đã — Đại Minh và mọi người đều ở phòng bên cạnh đó.”

Anh không nghe, động tác trên tay càng lạnh lẽo.

Đại khái là vì uống rượu nên anh càng to gan, động tác nhanh hơn, chớp mắt áo khoác lông của anh đã bị ném trên mặt đất.

Tô Trần định ngồi xổm xuống nhặt, “Đừng vứt lung tung!”

Từ Gia Diễn đêm nay vô cùng hưng phấn, một tay kéo cô lên rồi lại một lần nữa áp lên cửa, trực tiếp bế bổng cô lên để hai chân cô quăn vào hông mình. Kéo áo Tô Trần cao lên, vùi đầu vào.

Tô Trần đi đẩy đẩy đầu anh, “Đừng.”

Cuối cùng không đọ nổi với sức của anh, trong nháy mắt cả người đã bị cởi sạch sẽ. Nhưng trong lúc cởi áo ngực, anh dùng toàn bộ sức lực cũng không cởi nổi, nóng nảy cắn một cái lên vai cô, bực bội: “Tự cởi đi.”

Tô Trần thật muốn chửi.

Uống rượu một cái là trở mặt ngay, có phải muốn mình cởi hết rồi tắm rửa sạch sẽ dâng đến tận miệng không?

Từ Gia Diễn hơi thở càng ngày càng nặng nề, thấy cô không có động tĩnh gì thì dán miệng lên cần cổ cô hung hăng mút chặt xuống như đang trừng phạt, Tô Trần đau hô nhỏ một tiếng, quay đầu liếc mắt nhìn thân thể trong tấm gương bên cạnh, cả người chẳng khác nào hộp ô mai...

Cô muốn giết người!!

Sao không ở bên có chút xíu đã điên đến thế này rồi.

...

Tối hôm qua lần qua lần lại đến tận nửa đêm, Tô Trần thân thể như đồng hồ báo thức tự tỉnh, đập một cái vào người bên cạnh, “Mấy giờ rồi?”

Từ Gia Diễn không có tỉnh, vô thức mò tìm di động trên đầu giường, mơ mơ màng màng nghiêng mắt nhìn một cái rồi ném trở về, lại một lần nữa kéo Tô Trần vào trong lòng rồi ấn đầu cô vào cần cổ mình, giọng nói lười biếng khàn khàn: “... Chín giờ.”

Hôm nay không có trận đấu, rời giường một cái là về Nhà Giang luôn, vào lúc này có lẽ phần lớn đội viên vẫn còn chưa dậy. Tô Trần an tâm ở trong lòng anh dụi dụi tìm tư thế thoải mái nhất.

Đến lúc hai người tỉnh lại lần thứ hai, thì đã là mười rưỡi rồi.

Khi Tô Trần dậy, Từ Gia Diễn đã tắm rửa xong từ phòng tắm bước ra, cô bò ra khỏi chăn, duỗi thắt lưng, xoa xoa mái tóc, neho mắt quan sát anh.

Kỷ ức của đêm hôm qua vẫn còn mới nguyên, phát hiện về ngoài thì tỏ ra là kiểu đàn ông cảm dục nhưng vừa lên trên giường một cái là thay đổi ngay, nhiệt tình không kiềm chế khiến cho người ta khó mà tin nổi. Nhưng mà điều này cũng khiến Tô Trần bội phục chính mình, thân thể cô mềm mại mà khả năng thích ứng cũng thuộc loại cường đại đấy chứ. Một mối đến căng hết cả mắt, muốn ngủ nhưng lại bị anh lay dậy, tới tới lui lui nhiều lần, lần qua lần lại đến tận nửa đêm. Không biết là lấy đâu ra nhiều sức thể không biết.

Từ Gia Diễn,ngồi quay lưng về phía cô sấy tóc, bên hông quần một cái khăn tắm, tấm lưng hiện ra một đường cong lư loát, cặp chân dài đặt trên sàn, bắp chân da thịt cân đối.

Tô Trần nhìn bóng lưng anh, tưởng tượng ra rất nhiều lần, đáng người anh nếu như mặc âu phục sẽ như thế nào.

“Từ Gia Diễm.” Cô gọi anh.

Anh tắt máy sấy, quay đầu dựa vào bàn nhìn cô, “Sao?”

Hai mắt Tô Trần lóe sáng: “Lúc về em mua cho anh một bộ đồ tây nha?”

Anh nghi hoặc: “Vì sao?”

Cô ung dung nói: “Anh mặc âu phục nhất định rất đẹp, à không, chắc chắn là đẹp nhất thế giới.”

“Mặc quần áo cho đẹp thôi à?” Khoé miệng anh cong xuống, cầm một điều thuốc đưa lên miệng, “Không phải để giữ ấm sao?”

Trong tiềm thức Từ Gia Diễm vẫn từ chối âu phục, cũng từ chối các loại áo sơ mi trắng.

Cảm giác không có tự do, tràn ngập cảm giác trời buộc.

“Anh mặc một lần cho em xem chút xíu thôi.”

Anh hút một hơi thuốc cười xấu xa, “Có lợi ích gì không?”

Tô Trần: “Anh muốn gì cũng được.”

“Muốn em làm cái gì cũng được?”

“Làm trâu làm ngựa đều được.”

Anh phì cười, “Đến lúc đó đừng đòi ý là được.”

Tô Trần nhìn anh cầm điều thuốc, cười đến là phong lưu, có thể đoán rõ được hơn một nửa những việc vô liêm sỉ trong đầu mà anh đang nghĩ, cô lập tức liếc mắt lườm anh.

Cái gì mà cấm dục! Đều là lừa đảo!

Những ý nghĩ xấu xa của Từ Gia Diễm chỉ giới hạn lúc trên giường, khi anh mặc quần áo vào tử tế, lúc anh nghiêm túc chăm chỉ đứng ở trước gương cạo râu, vẻ mặt lạnh đậm kia thì cảm giác cấm dục đó lại hiện lên.

Tương phản quá mạnh.

Chương trình đã mắc lỗi sẵn, không thể nào sửa chữa được, người đàn ông này chính là một cái đầm lầy, sẽ chỉ làm cô càng ngày càng lún sâu vào anh.

...

Sự thật diễn ra như Lục Diệp Minh đã nói, vài ngày sau đến Nhả Giang công tác.

Khi đó, Tô Trần đang làm việc, Lục Diệp Minh lái xe đến dưới lầu chờ, vẫn là chiếc Ferrari đời mới ngừng ở trước cửa công ty thu hút sự chú ý của mọi người. Lúc Tô Trần xuống, anh đang dựa vào cửa xe hút thuốc, vui vẻ chào hỏi cô, “Xuống nhanh vậy, nhớ tôi lắm à?”

Tô Trần không để ý tới anh ta, “Anh đến làm gì?”

Lục Diệp Minh cúi người xuống, nhìn vào mắt cô, “Bệnh đang trị của cô cũng nặng quá đó, đi công tác, thuận tiện thăm bạn cũ một chút.” Nói xong anh ngẩng đầu quét mắt nhìn toà nhà lớn trước mắt, khinh thường nói: “Việc vừa tốt vừa tự do thì không chịu làm, nhất định muốn chạy đến chỗ sáng chín giờ làm chiều năm giờ tan này, cô thật sự đúng là tự tìm đường chết.”

Anh mở cửa xe, “Lên xe đi, đi thăm Tô Hạm một chút.”

Tô Trần đóng sập cửa rầm một tiếng, thờ hồn nhên nói: “Đừng nhắc đến Tô Hạm với tôi!”

Lục Diệp Minh chống nạnh, thu lại nụ cười, liếm liếm răng cửa, tròng mắt trừng trừng, lửa bốc lên cao ba thước, không kiềm được mà to tiếng: “Hằng làm đúng không? Cô dám la hét với tôi?” Anh giữ chặt cô, nhếch đầu cô lên, “Được, được, cô là đồ vô lương tâm! Lúc trước cùng đường là ai thu lưu cô?” Anh dùng lực vỗ lên ngực mình nói: “Là tôi! Lục Diệp Minh! Cô thì tốt hơn rồi, ham mê một tên tiểu bạch kiểm, nói không sai chứ?”

Tô Trần cũng không nhin nổi mắng lại: “Anh vô liêm sỉ vừa thôi! Lúc trước nếu không phải là Tạ Hi mỗi ngày đèn chặn tôi lại ở cổng trường... thì tôi sẽ đồng ý với anh sao? Mấy năm gần đây đúng là anh đã giúp tôi rất nhiều, anh muốn được báo đáp tôi trả không nổi, tôi có thể đem toàn bộ tiền kiếm được chỗ ở anh mấy năm nay trả lại cho anh. Còn nữa, anh ấy không phải là tiểu bạch kiểm.”

Lục Diệp Minh bị cô chọc tức, cười, “Trả lại cho tôi à? Tiền có thể trả được hết nợ à, cô làm lỡ nhiều năm của tôi như vậy thì tính thế nào? Còn nợ tình cảm, cô làm sao trả được đây?”

“Làm lỡ? Cái gì gọi là làm lỡ? Tôi trời buộc anh sao? Tôi bắt anh phải thích tôi sao? Tôi có từng cho anh hy vọng sao?”

Lục Diệp Minh bị cô chọc giận đến bốc hỏa lên đầu, “Cô có bản lĩnh, cô kiên cường, cô đã muốn đến với thằng đó rồi đúng không?”

Tô Trần quay đầu, ánh mắt kiên định khác thường, ngay cả lúc căng thẳng nhìn cũng vẫn kiên định hơn người khác làm Lục Diệp Minh tức mà không biết phải nói sao.

“Tô Trần, cô từ bỏ suy nghĩ đó đi, người nhà hấn sẽ không đồng ý đâu.” Lục Diệp Minh không chút lưu tình nói ra.

Lục Diệp Minh biết rõ lúc cô gái này lúc lên cơn ương bướng thì sẽ như thế nào, những chuyện cô đã quyết thì đâm vỡ tường nam cô cũng không chịu quay đầu, muốn cô nhận thua hay cúi đầu là chuyện càng khó hơn nữa.

Nhưng mà anh lại không biết, muốn Tô Trần ở trước mặt Từ Gia Diễn cúi đầu hay chịu thua thì cũng chỉ cần một cái xoa đầu hay trong nháy mắt áp vào tường hôn đến điên đảo.

Lục Diệp Minh lại không đành lòng, giọng điệu lại mềm xuống, “Đi thăm Tô Hạm một chút đi, có một số việc tôi sẽ giải thích cho cô.”

...

Tạ Sơn mộ viên.

Sương mù trên núi vô cùng dày, mù mịt mông lung, hai bên là hai hàng cây tùng thẳng tắp trong gió rét. Từ xa xa nhìn lại xuyên qua làn sương mù, từng xanh ngắt một mảng, con dốc chín mươi chín bậc thang cao ngất vẫn như thẳng đứng như cũ khiến người ta sợ hãi.

Hai người song song đi tới, cả một đường đi Tô Trần không nói gì.

Lục Diệp Minh cũng biết điều, biết tâm trạng cô không tốt, cả một câu dư thừa cũng không nói.

Hai người tìm được mộ Tô Hạm, cô gái trong di ảnh cười tươi như hoa, đây là bức ảnh duy nhất chụp được nụ cười của cô, Tô Hạm không thích chụp hình, cũng không thích nói chuyện, lúc chụp bức này, Tô Trần đã phải tốn một ít công sức.

Lúc Tô Trần gặp Thẩm Mộ Dung Duy, cô luôn nhớ đến Tô Hạm, nếu như năm ấy cô bé không xảy ra việc gì, thì chắc bây giờ cũng đã lớn tâm đó rồi.

Hai chị em chỉ hơn kém nhau một tuổi, từ nhỏ tình cảm của hai người đã rất tốt, tính cách của Tô Hạm so ra thì tương đối yếu đuối, lại hướng nội, Tô Minh Triều và Tô Trần đã quen bảo vệ cô, cho đến khi đi học, bởi vì ưu thế bẩm sinh nên sự khác biệt của hai người dần dần thể hiện rõ, mặc dù ngoài mặt Tô Hạm không nói gì, nhưng Tô Trần biết rõ cô bé không thích mình, dần dần càng hướng nội. Chỉ có mấy câu thậm chí cũng không muốn nói với cô, cứ như vậy, Tô Trần vẫn thường xuyên thử gọi chuyện với cô bé nhưng Tô Hạm tựa như một con ốc sên rụt người lại vào vỏ, không nghe cũng không để ý, chỉ núp ở bên trong thế giới của mình, trong lòng chôn giấu rất nhiều chuyện nhưng lại không nói cho cô biết.

Tô Trần phát hiện ra bệnh trầm cảm của Tô Hạm là sau một lần vô tình vào phòng em gái, phát hiện một cuốn nhật ký chưa đóng lại.

Tô Hạm bình thường rất quý cuốn nhật ký đó, bởi vì cô bé không có bạn bè, đối với Tô Trần và Tô Minh Triều cũng không thân thiết như trước nữa, Tô Hạm bắt đầu viết nhật ký, Tô Trần vẫn luôn biết nhưng cũng chưa từng có ý nghĩ sẽ đọc nhật ký của em gái, ngày hôm đó chỉ là vô tình. Tô Trần nhìn lên bàn Tô Hạm, muốn giúp cô bé dọn dẹp một chút, lại không cẩn thận đọc được những dòng chữ cuối cùng kia của cô bé.

Cô sùng sốt, lại lật thêm vài trang, sau đó phát hiện mỗi ngày em gái mình cặm cụi viết đến viết đi chính là những câu chữ như thế. Trong mỗi dòng chất chứa nỗi thống hận đối với thế giới xung quanh, sự chán ghét, cùng với vô số lần nghĩ đến chuyện cáo biệt trần gian.

Cô kinh hãi, khiếp sợ, đồng thời cũng xác định em gái cô cũng giống mẹ, đều mắc bệnh trầm cảm.

Mẹ Tô Trần vừa là một mỹ nhân vừa kiêm cả nhân tài, sau khi tốt nghiệp y khoa, bà vào bệnh viện làm việc tại khoa ngoại, bà thường thích leo núi để giảm stress, một lần lên núi gặp được Tô Minh Triều, Tô Minh Triều khi đó là một phú thương nổi tiếng trong thành phố, giàu có lại đẹp trai, một cái liếc mắt đã cùng nhau cả đời, hai người nhanh chóng kết hôn. Những ngày đầu trôi qua rất bình thản cũng hạnh phúc, cho đến sau khi sinh hạ Tô Trần và Tô Hạm, thời gian đó Tô Minh Triều bận bịu công việc, không quan tâm chăm sóc, chỉ thuê người chăm sóc bà nên mẹ Tô mắc chứng hoảng loạn sau khi sinh, trạng thái tinh thần không ổn định liên tục. Trực tiếp dẫn đến bệnh trầm cảm mãi cho đến về sau phát triển thành chứng đa nghi, Tô Minh Triều khi đó đi xã giao khá nhiều, bản thân ông có điều kiện tốt, cũng không thiếu phụ nữ muốn dính lấy ông, Tô Minh Triều từ trước đến nay đều khéo léo từ chối, nhưng lúc cùng ăn cơm khó tránh khỏi vương lại một chút mùi nước hoa, mẹ Tô Trần ngửi thấy được mùi nước hoa, trong đầu ngay lập tức nảy ra nghi ngờ, về sau hai người thường xuyên gây gỗ đến tận nửa đêm, tinh thần mệt mỏi, cho đến có một lần làm giải phẫu, bởi vì trạng thái tinh thần mẹ Tô không tốt dẫn đến phán đoán sai, làm người bệnh mất máu quá nhiều, giải phẫu thất bại còn người bệnh tử vong tại chỗ.

Tai nạn ngoài ý muốn thì năm nào cũng có, thế nhưng nguyên nhân dẫn đến tai nạn lần này lại khiến sự việc vô cùng căng thẳng.

Người nhà bệnh nhân đến bệnh viện làm âm ỉ, yêu cầu mẹ Tô một mạng đền mạng, phóng viên mỗi ngày đều sẵn đón ở cửa bệnh viện và Tô gia, bị Tô Minh Triều cường chế đuổi đi. Nhưng dù chặn được truyền thông cũng chặn không được miệng lưỡi dân chúng.

Mẹ Tô ngưng làm việc, bệnh trầm cảm ngày càng nghiêm trọng.

Mùa hè năm thứ hai, bà tự sát ở biệt thự Tô gia.

Tô Trần cùng Tô Hạm lúc đó còn rất nhỏ, sau khi đưa tang mẹ, các cô mới hiểu được mẹ sẽ vĩnh viễn không trở về.

Có thể lúc đó, Tô Trần không khóc, Tô Hạm cũng không khóc, đối mặt những ánh mắt thương hại thứ kia, hai cô bé cũng không nói lời nào trong tang lễ mẹ, tựa như hai con búp bê gỗ không có tình cảm.

Sau cái chết của vợ, tinh thần Tô Minh Triều sa sút một đoạn thời gian rất dài, làm ăn cũng tuột dốc thê thảm, lại chẳng quan tâm hai cô con gái nhỏ, chờ đến lúc ông mơ hồ lấy lại được tinh thần, Tô Trần cùng Tô Hạm cũng đã gần tốt nghiệp tiểu học, bởi vì cha đang chán nản, Tô Trần phải gánh hết trách nhiệm chăm lo cho em gái, nhưng về mặt học tập, Tô Trần rất thông minh, liên tục nhảy lớp, cô không nghĩ đến việc này lại tạo thành áp lực cho em gái mình.

Suốt những năm qua, cứ mỗi đêm cô đều khóc.

Nếu như lúc đó, cô hiểu được một chút đạo lý đối nhân xử thế, biết che giấu lại sự sắc sảo của mình, có lẽ cũng không tạo ra áp lực lớn như thế cho em gái.

Cô tự trách mình, cô ân hận, vô cùng đau đớn, cuối cùng vẫn cảm thấy bản thân không thoát được liên quan đến cái chết của em mình.

Biết được những ý nghĩ của Tô Hạm, trước tiên cô nói cho Tô Minh Triều, Tô Minh Triều mỗi ngày đều mời bác sĩ tâm lý đến chữa trị cho Tô Hạm, cũng trong thời gian đó, Tô Trần phát hiện thân thể Tô Minh Triều bắt đầu xuất hiện vấn đề. Nửa đêm, lúc nào cô cũng nghe thấy tiếng ho khan bị đè nén từ căn phòng bên cạnh, còn buổi sáng, trong phòng vệ sinh đầy những cục giấy thấm máu, nhưng Tô Minh Triều cái gì cũng không nói, cũng không nhắc đến.

Tô Trần cũng không hỏi, mỗi ngày đều nhìn thấy một đồng khăn giấy thấm máu, cô bình tĩnh đánh răng rửa mặt, chuẩn bị đi học, một chút cũng không lo lắng cho Tô Minh Triều.

Cô nghiêm túc học tập, không lãng phí thời gian tìm hiểu mấy chuyện xã giao kết bạn, cô liều mạng học tập, liều mạng làm bài, lần lượt đưa ra những thành tích khiến cho Tô Minh Triều hài lòng, cô cố gắng hết sức để mình không mang phiền toái hay để cho cha phải lo lắng.

Chỉ có một lần trên đường đi học, cô nhìn những đứa trẻ cũng đang đi trên đường bị cha mẹ dắt đến trường học, cô hỏi tài xế:

“Bệnh tình của ba cháu có phải là rất nghiêm trọng không?”

Người lái xe không lên tiếng, dỗ cô: “Ngài ấy sẽ khoẻ lại thôi.”

Cô nhìn qua ngoài cửa sổ, lầm bầm nói: “Tại sao lại như vậy chứ, có phải là cháu đã làm sai điều gì không?”

Người lái xe trong lòng cũng xót, ông đã trông coi hai cô bé từ nhỏ đến lớn, chưa từng thấy đứa trẻ nào hiểu chuyện như vậy.

Ông nhớ, hai cô bé đều không khóc nhè, gần như cũng không cần dỗ dành, luôn biết tự chăm sóc bản thân mình sạch sẽ, không cần người khác phải quan tâm, Tô tiên sinh có được hai cô con gái ngoan, thật đáng tiếc.

Bệnh trầm cảm của Tô Hạm cũng không chuyển biến tốt.

Bệnh tình của Tô Minh Triều cũng dần dần xấu đi.

Tô Trần đang học đại học năm nhất nhưng cô cảm giác cuộc đời mình đã đi đến đoạn cuối cùng.

Không có gì có thể tệ hơn thời điểm đó, cô bắt đầu hút thuốc say rượu, ngày ngày mất ngủ, hành hạ thân thể mình thế nào thì mặc kệ thế ấy.

Cô nghĩ, cùng lắm là đi cùng bọn họ thôi.

Tất cả cứ thế trôi đi, không sống được thì coi như hết.

Ngày Tô Hạm tự sát cũng chính là ngày Tô Trần tham gia cuộc thi ACM[1], đợi cô thi xong từ trường thi bước ra, giáo viên chủ nhiệm mới nói cho cô biết, trong nhà xảy ra chuyện, cô phải nhanh chóng đi về.

Sau đó cô đến bệnh viện, nhìn thân thể Tô Hạm được phủ kín dưới lớp vải trắng, cơ thể lạnh như băng, sắc mặt trắng bệch nằm trên giường bệnh.

Đó là lần thứ hai cô nhìn thấy thi thể của người thân, lần đầu tiên là mẹ nằm trong bồn tắm tự sát.

Cô đứng từ xa, thậm chí cũng không dám đi vào, đầu óc cứ như bị cái gì đánh trúng, ong ong trống rỗng, cứ cảm thấy người nằm ở đó, có gì đó không thực, nhất định không phải là Tô Hạm.

Cô bắt lực, do dự mấy giây, “Bịch” một tiếng, cô trực tiếp khụy xuống, nước mắt ào ạt tuôn ra như vỡ đê, cả khuôn mặt đầm nước mắt nước mũi giàn giụa từng giọt từng giọt rơi xuống. Trong nháy mắt đó, mơ hồ có một cánh tay, bóp chặt lấy tim cô, ngay cả hít thở cũng không được —

Cô ngã khụy xuống sàn nhà, không một tiếng động mà vừa thương xót cũng dường như lên án, trong đầu hiện lên tất cả những hình ảnh mới trước đây

của Tô Hạm, tóc thắt hai bím, tung tăng theo phía cô gọi chị ơi —

“Tiểu Hạm...” Cô quỳ rạp trên mặt đất gọi tên Tô Hạm, hết lần này đến lần khác.

Khi Tô Minh Triều đến nơi, Tô Trần đã khóc đến ngất đi, trợ lý mang cô đến phòng bệnh nghỉ ngơi, chờ đến khi tỉnh lại thì mọi thứ đã thay đổi.

Tô Minh Triều bị kích thích, bệnh tình biến chuyển vô cùng xấu, khi đó đã có vẻ như không gắng gượng nổi nữa, ông tìm đến luật sư, đem toàn bộ tài sản chuyển sang tên Tô Trần, còn có cả công ty đang làm ăn thuận lợi mà người người thêm muốn kia nữa.

Công ty của Tô Minh Triều mặc dù không kiếm được nhiều tiền như trước nữa, nhưng ít ra đã từng là đứng đầu ngành sản xuất, bao nhiêu người nhìn chăm chăm thêm thường muốn thu mua, hơn nữa ai cũng biết con gái lớn của Tô Minh Triều vẫn còn đi học, lại còn là học ngành công nghệ thông tin, không liên quan một chút nào với tài chính, căn bản sẽ không biết điều hành, nên một đám người như lang như sói rình rập bày mưu làm sao để nuốt gọn miếng bánh thơm lừng này, Lục Diệp Minh đã xuất hiện ngay lúc đó.

Lục Diệp Minh từ nhỏ đã đi theo cha học kinh doanh, tình trường đứng đắn, tốt nghiệp ngành kinh doanh.

Trận chiến kia nếu như không có Lục Diệp Minh hỗ trợ, Tô Trần có lẽ đã sớm bị mấy lão hồ ly kia ăn sạch sẽ rồi

Hai nhà vốn đã có quan hệ nhiều năm, nhưng Tô Trần không có ấn tượng sâu với anh ta, thực ra cũng có gặp qua vài lần, cô không có ấn tượng, nhưng mà Lục Diệp Minh vẫn còn nhớ cô, còn nhớ rất rõ.

Anh ta cũng là người ở Nhã Giang, ba Lục làm ăn lớn, cả nhà dời đến trung tâm thành phố có tài chính thương mại lớn nhất cả nước.

Lần đầu tiên Lục Diệp Minh thấy cô là ở biệt thự Tô gia, Tô Minh Triều tìm anh ta bàn việc quay vòng bất động sản, Tô Trần đang cùng Tô Hạm nói chuyện phiếm trong hoa viên, chỉ một mình Tô Trần nói chuyện, Tô Hạm cũng không để ý đến cô, nhưng dường như cô cũng không ngại, nói chuyện say sưa, giữa buổi trưa ấy, trong một phút yên tĩnh, ánh mặt trời loang lổ chiếu xuống, Lục Diệp Minh nghiêng đầu nhìn cô, khuôn mặt cô sáng lạn, giọng nói cũng mềm mại êm tai.

Cho đến khi trợ lý gọi: “Cậu chủ à.”

Lục Diệp Minh mới khó khăn lắm mới lấy lại tinh thần được.

Lần tiếp theo nữa thấy cô, là năm ấy cô thi đại học, trúng tuyển vào khoa tin học của Thanh Đại. Tô Minh Triều mở tiệc mời khách, cũng không mời nhiều, chỉ đơn giản có vài nhà, Lục Diệp Minh cũng đi.

Từ lần đó gặp cô, cô gái nhỏ ngày nào đã lớn, trở mã duyên dáng yêu kiều, tự nhiên thanh thoát đoan chính ngồi trên bàn tiệc, mắt ngọc mày ngài, đẹp không tả được. Lục Diệp Minh mất một lúc lâu, nhịp tim mới ổn định lại nổi, sau đó mới vươn tay ra, nói với cô: “Cô bé, anh tên là Lục Diệp Minh.”

Về sau, nghe cha mình nói, trong nhà cô xảy ra chuyện, chỉ còn cô gái nhỏ trợ trợ một mình, anh lập tức buông xuống tất cả công việc, cầm trong tay tài sản của cha mình, đến Nhã Giang giúp cô giải quyết những lão hồ ly kia, khi đó cô bé rất biết ơn anh, nhưng anh không thấy được chút sinh khí nào ở trong mắt cô, sợ cô luẩn quẩn trong lòng, vì vậy đã vừa lôi vừa kéo, dẫn cô về Bắc Tầm.

Lục Diệp Minh rất rõ mình không phải là người tốt lành gì, về mặt tình cảm thì có lẽ vẫn là khốn kiếp nhất.

Nhưng đã nhiều năm trôi đi như thế, anh chưa từng nghĩ tới chuyện muốn cô báo đáp, thích cô, những lời nói kia, bình thường cũng chỉ dám chọn thời điểm mà nói đùa, còn tỏ tình nghiêm túc thì anh không dám.

Cho cô việc làm, không cho cô tiền lương, chẳng qua cũng là vì không muốn cô bỏ lại mình.

Ở công ty anh, không ai dám bắt nạt cô, ai cmn có ý với cô, cứ mỗi phút anh lại đem tên đó ra xử, về sau trong cái vòng luẩn quẩn xung quanh cũng truyền miệng một số tin đồn không êm tai, anh lo lắng cho danh tiếng của cô, mới bắt đầu làm ra vẻ bất hòa với cô, cũng nghĩ tới việc quên cô, thử tìm nhiều cô gái khác. Nhưng mỗi lần đèn tắt, trong tâm trí anh đều là hình ảnh gương mặt cô.

Không dám tỏ tình, cũng không buông tay được.

Anh chính là kẻ bất lực như vậy.

Cho đến năm ngoái trước lễ độc thân[1], anh lấy hết dũng khí tỏ tình với, kết quả lại dọa người ta sợ chạy mất.

Nộp đơn từ chức xong, chớp mắt cái cô đã chạy mất tăm.

Làm cho anh phải dờ khóc dờ cười.

Chạy thì sao chứ? Còn không phải là do anh lo lắng cho cô không tự xoay sở được nên đã vội vàng bảo Tạ Hi đi thuê một căn nhà tốt, còn sai người mua cả những loại rượu cô thích nhất bày biện trong nhà.

Ai mẹ nó biết được, kiếp trước anh đã tạo cái nghiệt gì mà bây giờ ông trời lại muốn hành hạ anh như vậy..

Đã mất công chuẩn bị lại còn thay người khác chuẩn bị đồ cưới.

...

Lục Diệp Minh ngồi xuống một bên mộ, đem hoa bỏ xuống đối diện ảnh chụp trên bia mộ, rồi mới đứng dậy, ấn tượng của anh đối với Tô Hạm không sâu, chỉ biết là cô bé nhỏ hơn Tô Trần một tuổi, không biết thế sự, cô gái nhỏ này lúc nào cũng có vẻ âm u trầm trầm, giờ nhìn rõ di ảnh này, trong lòng anh vẫn có một ít thổn thức.

Tô Trần đã rất lâu không đến đây, trong lòng cô hồ thẹn.

Cô khẽ sờ ngói chòm hóm xuống, bụm mặt, cúi đầu nói, “Thật xin lỗi, Tiểu Hạm... Thật xin lỗi.”

Lục Diệp Minh kéo cô đứng lên, “Không phải cô đã biết rồi sao?”

Cô lắc đầu, “... Tôi thật sự không có ý...”

Rất nhiều chuyện, cô thật sự không có cách nào giải thích được, có thể hết lần này tới lần khác xảy ra những chuyện trùng hợp như vậy, giờ phút này so với bất kỳ ai khác, cô lại hận chính mình hơn cả, nước mắt ào ào chảy xuống, làm sao cũng không lau sạch được, cô ngồi trên mặt đất, tự ôm chính mình, bờ vai mảnh mai run lên một cái. Nhìn cô đau đớn như vậy, khổ sở như vậy, Lục Diệp Minh đột nhiên có chút không đành lòng. Trong nháy mắt, anh nghĩ, nếu không thì cứ theo dự định như vậy đi, những gì đã làm đều chưa từng diễn ra, Từ Quốc Chương bên cạnh kia, nhường cho anh ta đi giải quyết.

Anh chỉ có thể làm bao nhiêu đó thôi.

Nhưng chuyện này vừa nghĩ đến, lại không cam lòng.

Lục Diệp Minh đem cô từ trên mặt đất kéo lên, muốn ôm cô, nhưng lại sợ cô bị dọa, chỉ có thể nắm cánh tay mảnh mai của cô, cô lại gầy như vậy...

Dần lòng xuống, anh từng chút từng chút dụ dỗ cô: “Cô còn biết cái gì?”

Tô Trần lắc lắc đầu, tin tức Lục Diệp Minh tra được nhất định nhiều hơn so với cô, lấy tính cách của anh, nếu việc không nắm chắc thì nhất định sẽ không làm, anh ta đã tìm đến cô thì nhất định là có đủ chứng cứ.

Cai chết của Tô Hạm, cũng là do Lục Diệp Minh phát giác được điểm không đúng trước.

Năm Tô Trần lên đại học năm ba, Lục Diệp Minh cho cô xem một đoạn video, có người phát tán ra một đoạn video ngắn có nội dung bạo lực học đường, bốn năm nữ sinh đánh hai nữ sinh, quá trình cực kỳ tàn bạo và □□, hai nữ sinh bị đánh đến quỵ rạp trên mặt đất, đứng dậy cũng không nổi, quần áo bị lột sạch trơn, trong đó một cô bé tóc ngắn, Lục Diệp Minh cảm thấy cô bé có chút giống Tô Hạm.

Tô Trần đã phủ định ngay lúc đó, “Nếu như con bé bị thương, thì vì sao khi khám nghiệm tử thi cũng không có kết quả gì khác thường? Hơn nữa nó bị người ta đánh, sao lại không nói cho chúng tôi biết. Nếu như chuyện này là thật, thì vì sao bây giờ đoạn video này mới được phát tán?”

Làm sao có thể thừa nhận đây, đoạn video kia chỉ xem một chút thôi trong lòng đã đau đớn, nếu thật là Tô Hạm, Tô Trần càng không cách nào tha thứ được cho chính mình.

Lục Diệp Minh hiểu cô, tỉnh táo phân tích cho cô, “Đoạn video này lúc được công khai cũng không xác định được là quay lúc nào, nhưng cô xem, đồng phục của bọn họ đang mang là đồng phục ban của Tô Hạm, cô nhớ không? Những khoá tiếp theo khoá của Tô Hạm đều thay đổi toàn bộ đồng phục, nên ít nhất không phải là chụp gần đây, cô suy nghĩ thử xem, Tô Hạm mỗi tháng đều được trị liệu tâm lý, vì sao cũng không khá hơn được? Mẹ cô mất sớm, cha cô ngã bệnh, con bé gặp phải chuyện không may kia mới vài năm, cô thì đang học cấp ba, hoặc là đang học ở vùng khác, bình thường con bé cũng chỉ được bảo mẫu và tài xế lái xe chăm sóc, nếu con bé không nói được với ba và chị gái thì sẽ nói với bảo mẫu hay tài xế lái xe sao? Ai cũng không biết được ở trong trường con bé đã phải trải qua cái gì.”

Về sau, Lục Diệp Minh nghe từ một bạn cùng lớp năm đó của Tô Hạm nói, bởi vì Tô Hạm chết nên chuyện của cô bé tựa hồ đã thành chuyện cấm kỵ trong lớp, người bạn kia có vẻ áp úng, Tô Hạm bình thường quan hệ với bạn học trong lớp cũng không tốt, cũng không nói chuyện quá nhiều.

Lục Diệp Minh không có dừng lại ở đó, vẫn tiếp tục điều tra việc này.

Nếu quả thật là vì bạo lực học đường, anh làm sao có thể bỏ qua được những kẻ hành hạ người khác thế kia.

Hai ngày trước, anh tra được một manh mối từ một người đàn ông, Từ Quốc Chương là chủ nhiệm lớp của Tô Hạm năm đó.

...

Thăm viếng Tô Hạm xong, Lục Diệp Minh lái xe mang Tô Trần đến một nơi.

Tại một khu dân cư cũ kỹ ở Nhã Giang, nhà cửa lụp xụp, có chút tuổi đời, đã lâu năm không tu sửa, nhà nào cũng có lưới sắt rào quanh, góc tường bong tróc theo thời gian, từng mảng từng mảng bụi vôi rơi xuống, đột nhiên thấy một loại cảm giác nguy hiểm khiến thân mình đứng không vững.

Lục Diệp Minh dẫn cô tiến vào một căn nhà, qua mấy tầng cầu thang, dừng ở lại ở trước một cánh cửa sắt sâu tận trong cùng, đó là cái loại cửa sắt kiểu

cũ hai lớp, lớp thứ nhất là cửa sắt, lớp thứ hai bên trong là cửa gỗ.

Người bên trong mở lớp cửa gỗ, gã có vóc dáng cao cao lại gầy gầy, khoảng độ hơn hai mươi tuổi, mặt dài, tóc bù xù như tổ chim, gã cào cào vuốt lại tóc, híp mắt nhìn chằm chằm ra ngoài, “Ai vậy.”

Lục Diệp Minh vỗ vỗ cửa sắt, nói: “Là tôi.”

Người thanh niên sững sờ, trong nháy mắt bừng tỉnh lại, “Lục tổng?”

Lục Diệp Minh nói: “Mở cửa ra.”

Gã mở cửa, có vẻ rất kính sợ Lục Diệp Minh, có chút co quắp đứng ở tại chỗ, đồ đạc phòng vứt bừa bãi khắp nơi, đường đi cũng không có, Lục Diệp Minh một cước đá văng đồ đạc ở giữa phòng, dùng chân kéo ghế lại để Tô Trần ngồi.

Tô Trần nhìn quanh một vòng, gian phòng mặc dù rất nhỏ nhưng đầy đủ tiện nghi, đồ đạc cũng nhiều thứ, đều vứt lung tung lên giường, chỉ có một thứ đáng giá là bàn máy tính đặt bên giường đang mở một cửa sổ trò chơi LOL. Lục Diệp Minh nhìn thấy nhạo báng hỏi: “Đánh giải chuyên nghiệp đấy à?”

Gã thanh niên cười cười, gãi đầu, “Đánh chơi thôi.”

Lục Diệp Minh không nói thêm nữa, vào thẳng vấn đề, “Đoạn video cậu tải lên có thật không?”

Gã nói: “Tuyệt đối đúng sự thật.”

Tô Trần hỏi: “Video đâu?”

Lục Diệp Minh lấy đi động từ trong túi ra, mở một đoạn phim cho cô xem.

Địa điểm quay là ở trong phòng học, thời gian quay là bốn năm trước, là đêm Tô Hạm chết.

Người trong video là Từ Quốc Chương, là chủ nhiệm lớp của Tô Hạm năm đó còn có một cô gái trẻ là Tô Hạm, mặc dù tiếng trong video không rõ lắm, nhưng từ biểu cảm trên mặt hai người cũng có thể thấy được, cuộc nói chuyện không phải quá vui vẻ, video phát đến khoảng năm mươi mấy giây, Từ Quốc Chương động thủ, thượng cẳng chân hạ cẳng tay với một nữ sinh mới mười lăm tuổi.

Tô Trần dùng tay che miệng lại.

Lục Diệp Minh đem đi động cát vào, chỉ chỉ vào gã, “Tự giới thiệu về mình đi.”

Gã có chút xấu hổ nói, “Tôi là bạn học của Tiểu Hạm.”

Về mặt Tô Trần hơi động.

“Ngày đó tan học, tôi thấy tinh thần tiểu Hạm có vẻ không ổn nệm muốn ở lại hỏi một chút, Tiểu Hạm đuổi tôi đi, tôi lại sợ quấy rầy cô ấy, cho nên đã giả vờ đi nhưng thật ra đã nấp ở hành lang nhìn cô ấy. Kết quả, một lát sau chủ nhiệm vào phòng, tôi còn cho rằng ông ta đến khóa cửa, liền vội vàng tìm một chỗ trốn đi, ai mà biết được lại trông thấy một màn kia. Chủ nhiệm bình thường thích mắng chửi người, lời nói cũng hơi khó nghe, những việc đó đều là thật, nhưng ngày đó là lần đầu tiên tôi thấy ông ta đánh người, lại còn là đánh một nữ sinh, lúc đó tôi đã lên quay lại được, tôi quay cái này với mục đích có thể đưa ra uy hiếp và bắt lỗi phải xin lỗi tiểu Hạm ... Thực xin lỗi, thực sự xin lỗi, nếu như hôm đó tôi suy nghĩ kỹ ở lại thêm chút nữa, có lẽ Tiểu Hạm cũng không có chuyện gì, mẹ tôi gọi điện thoại hỏi thúc về nhà, tôi không còn cách nào khác đành đi đến an ủi Tiểu Hạm đôi câu rồi về nhà, thật không ngờ rằng sau đó ...”

Lục Diệp Minh châm điếu thuốc, “Vì sao không phát tán video ra ngay lúc đó?”

Gã thanh niên: “Tôi không dám, Tiểu Hạm chết rồi thì tôi nào dám, tôi không biết được cái chết của Tiểu Hạm có liên quan đến ông chủ nhiệm kia hay không, nhưng đêm đó thực sự là lão đã đánh cô ấy. Nếu như Tiểu Hạm vì nhất thời luẩn quẩn trong lòng mà chết thì ông chủ nhiệm đã gián tiếp hại chết cô ấy, bởi vì tôi nghe được chủ nhiệm mắng cô ấy là phế vật, là súc sinh.”

“Tại sao phải mắng nặng như thế?”

Gã thanh niên về mặt về u sầu, “Tôi không biết rõ, nhưng có lẽ là vì môn đọc viết ở lớp hôm đó, kể cả một câu mà Tiểu Hạm cũng không nghe được?”

Tô Trần nghe cứ như là một câu chuyện cười thế kỷ vậy.

Trước khi đi, gã thanh niên chần chừ hỏi: “Chị là chị gái của Tiểu Hạm sao?”

Tô Trần đứng lại, hơi sững sờ, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Gã nói, “Tiểu Hạm có nhắc đến chị với tôi.”

Tô Trần thoáng chốc thay đổi sắc mặt, quay ngoắt người lại nhìn gã.

Gã thanh niên cố gắng hồi tưởng lại vẻ mặt của Tô Hạm khi nói câu nói kia, cô bé giống như đang cười, vì sao gã con nhớ rõ ràng như thế, bởi vì đó là lần duy nhất cô nhìn gã cười, cô cười lộ lên thuần khiết rất xinh đẹp.

“Cô ấy nói mình có một chị gái rất tốt, mọi phương diện đều giỏi hơn cô ấy, cô ấy rất yêu chị.”

Đầu óc Tô Trần bỗng chốc đã trống rỗng, nước mắt ào ạt rơi xuống, ảm ức trong lòng dồn nén lâu như thế, dường như trong nháy mắt được phóng thích, cô khóc không ra tiếng, nước mắt càng rơi càng nhiều, lau thế nào cũng không sạch. Trong lòng dường như bị ai đó dùng dao, đâm hết nhát này đến nhát kia, đâm không đủ sâu lại càng hung hăng đâm vào trong sâu hơn nữa.

Thoáng chốc cô như bưng tỉnh, Tiểu Hạm thật sự không còn.

Dường như bị một nỗi bị thương thật lớn bao trùm lấy mình, cảm xúc dồn nén không chỗ giải tỏa, cô cực kỳ đau khổ.

Lúc ra khỏi nhà, Tô Trần nhận được cuộc gọi từ Từ Gia Diễn.

Cô nhìn chằm chằm điện thoại, ngắt máy.

Lục Diệp Minh lại nói, “Nghe đi, nói không chừng có chuyện gì gấp đấy?”

Tô Trần không để ý tới anh, nhét điện thoại lại vào trong túi quần, ánh mắt nhìn về xa xăm, có chút trào phúng nói: “Khi tôi giúp Tiểu Hạm sắp xếp di vật, tìm được nhật ký của con bé, vì trước kia có vô tình đọc vài trang, những câu nói âm trầm phần nộ như thế nên tôi không vứt đi, chỉ giúp con bé dọn lại mà không có đọc tiếp nữa. Cho đến khi chuyển về đến bên này, tôi lại thu xếp đồ đạc, lại một lần nữa lật ra cuốn nhật ký này, nhìn không được mở ra đọc vài trang, anh đoán xem tôi đã thấy cái gì?”

Lục Diệp Minh một chút cũng không tò mò.

Tô Trần cũng không nói thêm nữa, tự mở cửa xe, ngồi xuống, gõ gõ cửa xe: “Đi thôi.”

Lục Diệp Minh đem thuốc ném đi, vòng qua đầu xe, mở cửa xe ngồi vào chỗ, Tô Trần nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài trời bắt đầu có tuyết rơi, từng hạt tuyết trắng nói nhau rơi là tả như sợi bông, bay không ngừng giữa không trung, không có mục đích, cô mở cửa sổ ra để gió tuyết lọt vào trong.

Lục Diệp Minh không vội vàng nổ máy, cũng bất chợt cô mở cửa sổ ra, vươn tay ra, quơ tay, cả cây cối, bụi cỏ và nóc nhà bốn phía đều bị tuyết phủ trắng xóa.

“Tôi giúp cô đặt chuyến bay đi Singapore, ra ngoài giải sầu nhé?” Lục Diệp Minh khuyên.

Tô Trần đóng lại cửa sổ, nói: “Để lúc khác đi, giờ anh đưa tôi đến siêu thị.”

“Đi làm gì?”

Cô nói: “Mua một bộ tây trang.”

Tiếc nuôi sao?

Không, không tiếc nuôi, cũng không hối hận.

Gặp gỡ, chính là anh, đây chính là thành phố yêu đương, chúng ta là hai linh hồn đồng điệu.

Có lẽ cuối cùng cánh chim mệt mỏi cũng phải bay về hướng tây, hai ta cũng đành phải chấp nhận số phận.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

CHUYỆN NGŨ: NHIÊN

BIÊN TẬP: HIÊN VIÊN DẠ NGUYỆT

Lại một ngày nữa, tại quán cà phê.

Lục Diệp Minh hồ hững nhìn Tô Trần, giống như nhớ lại lúc Tô Minh Triều vừa mới qua đời, ánh mắt trống rỗng, không tức giận, cảm giác vô lực lần

nữa đội vào toàn thân, làm anh không nhìn được nắm chặt ly.

Anh nói: “Tôi mời luật sư. Nếu cô muốn lật án, bất cứ khi nào chúng ta cũng có thể đến cục cảnh sát.”

Cô cứ ngồi đó như vậy, tay nắm ly, coi trời bằng vung, không bày tỏ thái độ.

Lòng Lục Diệp Minh thắt chặt. Anh sợ nhất chính là cô như vậy, như thể mình không tồn tại.

Hồi lâu, cô cười khổ lắc đầu một cái.

Lục Diệp Minh mắng thầm, cắn răng nghiêng lợi nói: “Sức sinh.”

Anh quay đầu đi. Một lúc sau, như nghĩ tới cái gì đó, chợt xoay lại, trong mắt ánh lên tia sáng: “Đem video công bố đi, để cho dư luận giải quyết.”

Mấy năm gần đây, sự việc bắt nạt học sinh đưa tới sự chú ý rộng rãi của xã hội. Nếu bây giờ cho cái diễn hình này xuất hiện, quả thật Từ Quốc Chương có thể sẽ bị đưa lên đỉnh cao của làn sóng dư luận.

Lục Diệp Minh ngẫm lại đều thấy dễ chịu.

Có thể Tô Trần không phát biểu ý kiến, lúc ấy anh vẫn không rõ, cho đến khi xem một tin.

— CPL cuối cùng cũng tới trận chung kết, Pot có thể lấy Đại Mãn Quán không, chúng ta cùng dõi mắt mong chờ!

Lục Diệp Minh dựa vào ghế sa lon nhìn cái tin tức này, đốt thuốc thuốc, trong lòng đau nhói từng cơn. Dồn sức hút hai cái, chưa hết giận, ngược lại càng bức bối. Con mẹ nó thật muốn cùng anh ta đánh một trận f*ck.

Anh giận dỗi đập chân bàn, “Bánh —” một tiếng, không lung lay, ngược lại anh đau đến mức ngồi xổm xuống chửi rủa, vẫn là không có cách hoá giải sự bức bối trong lòng kia.

Anh thật là muốn moi tìm người đàn bà đó coi thử rốt cuộc là làm từ cái gì! Thật là so với hàm cầu hổ đá còn cứng rắn hơn!

Chết tiệt.

Anh lại đá chân vào TV.

“Ahh!!! Đau!!”

...

Trận chung kết CPL sắp tới, cả ngày Từ Gia Diễn bận bịu huấn luyện, hai người có một giai đoạn không thấy mặt nhau. Không phải anh về, cô đã ngủ thì cũng là lúc cô tỉnh, anh đi rồi, ngay cả đối mặt cũng không. Có lúc huấn luyện muộn, đến cả nhà cũng không trở về, trực tiếp ngủ ở căn cứ, mỗi thành viên trong đội đều tiến hành tập huấn kiểu mẫu giống trận năm đó ở nước Mỹ.

Trên web, tiếng tung hô mong đợi rất cao. Cách trận chung kết còn một tuần, các blog về trận chung kết CPL hấp dẫn cũng nổ tung.

ESport phân tích thể cục lần này, còn có người mong đợi sau trận chung kết sẽ diễn ra trận thi đấu solo lớn, NET bên Mỹ còn phát động tiền đặt cược, hạ thấp Trung Quốc để tăng bốc chiến đội của mình.

Fan nào tàn của TED nửa đêm treo tường ra ngoài cùng fan quậy nháo.

Hai phe chiến đấu kịch liệt, so tài còn chưa bắt đầu thì người hâm mộ đã đánh trước tiên.

Cách trận đấu còn năm ngày, Tô Trần mang âu phục mới làm xong tới căn cứ tìm Từ Gia Diễn.

Đây là lần đầu tiên cô tới, cũng có thể là lần cuối cùng.

Cô đứng ở cửa nhìn quanh.

Đại Minh phát hiện cô đầu tiên, từ vị trí đứng lên, hướng cô đi tới, “Tô tiểu muội, em tìm lão đại à?”

Tô Trần nhìn quanh một vòng, “Người khác đâu?”

Đại Minh nói: “Ồ bên trong ngủ bù, đã mấy ngày không ngủ rồi.”

“Các anh huấn luyện cũng phải chú ý đến thân thể.” Cô nói.

Đại Minh cười khà khà, gãi gãi đầu, “Thân thể còn khoẻ lắm. Em vào xem lão đại đi, nhìn thấy em tới, chắc anh ấy sẽ vui vẻ lắm.”

Nói xong, Đại Minh dẫn cô đi vào, xuyên qua phòng trước, ngừng lại trước một cánh cửa màu đen. Đại Minh đi vào trong chỉ, “Lão đại ngủ ở bên trong, em vào đi, anh đi huấn luyện.”

Tô Trần gạt đầu, đẩy cửa ra, đi vào.

Căn phòng mười bốn mét vuông, không lớn không nhỏ, trang trí đơn giản. Ở giữa là cái ghế sa lon ngắn cách hai bên, phía sau là một tấm bàn hợp dài, bên cạnh cửa là một khay trà, còn có một cái TV treo trên tường.

Rèm cửa sổ đóng rất chặt, trong phòng ánh sáng lơ mờ.

Người co ro trên ghế sa lon, giống như một con tôm lớn cong cong, chần rơi trên mặt đất cũng không có cảm giác gì.

Anh ngủ sâu, giống như là một môi cực độ. Tiếng mở cửa có chút quấy rối đến anh nhưng cũng chỉ là hơi nhúu mày, lại không có sức mở mắt đi xem người đến là ai.

Tô Trần rón rén đi tới, đem túi âu phục đặt trên bàn uống trà nhỏ, nhặt chần rơi trên đất, cúi người giúp anh đắp lại. Lần này, anh tỉnh lại. Mắt còn chưa mở, anh đã trực tiếp cầm tay cô, để ở trước ngực, thanh âm tràn đầy tràn đầy sự lười biếng khi vừa tỉnh ngủ cũng mỏng manh, “Sao anh lại tới đây?”

Tô Trần kinh ngạc, “Làm sao anh biết là em?”

Anh nhắm mắt, đem tay cô ôm vào ngực, an tâm nói, “Trừ em, nơi này không có ai giúp anh đắp chần.”

Tô Trần ngơ ngẩn, hốc mắt nóng lên.

Không phát hiện động tĩnh, lúc này Từ Gia Diễn mới mở mắt nhìn cô. Tô Trần khom người trước mặt anh, tay bị anh giữ vững vàng trong ngực, hốc mắt lại hồng hồng.

Một giây kế tiếp, nước mắt rơi xuống mu bàn tay anh, nóng.

Anh hoàn toàn không còn buồn ngủ, chống người từ trên ghế sa lon ngồi dậy, nhìn cô: “Sao vậy?”

Trước tiên Từ Gia Diễn nhớ lại trong khoảng thời gian này có phải mình đã quá bỏ rơi cô không, hay là cô bé này ở bên ngoài đã phải chịu tổn thương gì?

Anh đổi thành ngồi trên ghế sa lon, đem Tô Trần bế ngồi lên trên đùi, hỏi: “Ai bắt nạt em?”

Nhất định là như vậy, nếu không làm sao có thể đến nơi này mà khóc chứ?

Tô Trần lắc đầu một cái, kéo cổ anh, ôm chặt, “Hạt cát bay vào mắt, anh tin không?”

Không phải bị người khác bắt nạt, vậy thì chính là khoảng thời gian này anh quá lạnh lùng bỏ rơi cô. Quả thật, tình lực hàng đầu anh đều dùng cho cuộc so tài, hai người ngay cả ăn một bữa cơm thật ngon, cơ hội ngồi nói chuyện trời đất cũng không có, cô gái nhỏ này mới chạy đến đây để làm nũng với anh. Vì vậy, anh hỏi cô: “Vậy anh là hạt cát kia sao?”

Tô Trần không nói lời nào.

Từ Gia Diễn cho là cô ngầm đồng ý, tay vịn eo cô, đem cô đặt trước ngực mình, thấp giọng dụ dỗ: “Đợi thêm mấy ngày đi.”

Anh đã tỉnh xong, chờ trận chung kết kết thúc sẽ đưa cô ra ngoài chơi hai ngày, vé máy bay cũng đã đặt xong.

“Có thể dành riêng cho em một ngày không?” Mặc dù Tô Trần biết kết quả, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi một câu.

“Hừm?” Từ Gia Diễn phát hiện hôm nay cô có chút không thoải mái, vô cùng bám dính, “Em có chuyện gì à?”

“Được không?” Cô lại mềm giọng hỏi lần nữa.

Trong phòng ánh sáng quá mờ nhạt, hai người không nhìn rõ mặt đối phương. Ai cũng theo đuổi tâm tư của mình, mỗi người một suy nghĩ riêng.

Từ Gia Diễn dựa vào ghế sa lon, xoa xoa xương cổ, có chút lười nhác nói: “Gần đây thật sự không có thời gian.”

Hồi lâu,

Trên người anh, cô cúi đầu xuống, trầm muộn nói: “Ừ, em biết rồi.”

Từ Gia Diễn đưa tay xoa tóc cô, kéo cô xuống, hôn môi cô một cái, “Nghe lời, sau này, không có tranh cãi, chỉ có anh với em.”

Vốn dĩ nãy lời này anh không muốn nói quá sớm với cô, nhưng cô gái nhỏ này hình như hơi nóng vội, có chút cảm giác không an toàn, phải trấn an một lát.

Tô Trần ngồi trên đùi anh, xoay qua chỗ khác ôm lấy anh, đầu chôn trên vai anh.

Dần dần, Từ Gia Diễn cảm thấy ở cổ có chút ướt át.

Chao ôi — Chuyện gì xảy ra?

Đầu anh đặt lên vai cô, có chút bất đắc dĩ cười, “Người em làm bằng nước sao? Sao hôm nay cứ khóc hoài thế?”

“...” Tô Trần dứt khoát buông anh ra khóc, nước mắt nước mũi tràn ra.

Anh không biết phải làm sao cho tốt. Anh sợ nhất là thấy phụ nữ khóc, ngay cả lời an ủi cũng trở nên vô lực, “Đừng khóc...”

“...” Tô Trần lấy quần áo của anh lau nước mắt.

Anh nói: “... Mọi người đều nhìn đấy.”

Cửa phòng họp của căn phòng này làm bằng tấm thủy tinh trong suốt, kéo cửa thông gió. Sau khi Tô Trần vào, Đại Minh quay về nói với đồng đội, cô gái kia nhất định là vợ của lão đại, bọn họ quyết định gọi là đại tẩu —

Một đám chừng hai mươi thanh niên, ai nấy cũng tò mò nhòai người đến khe hở cửa sổ, muốn nhìn chính xác đại tẩu một chút, ai ngờ rằng lại gặp đúng lúc một màn bốc lửa như vậy.

Lão đại ôm đại tẩu, để cô ngồi trên đùi anh. Mặc dù không nghe được bọn họ đang nói gì, nhưng nhìn vẻ mặt hai người, tình cảm thật tốt — Lão đại cưng chiều người vợ này thật đúng làm người ta khó tin. Lạnh lùng như vậy, cường thế như vậy, được bọn họ tôn sùng là một người đàn ông đáng kính của Thần, lại có lúc ôn nhu và tay chân luống cuống đến thế.

Anh dỗ Tô Trần một hồi, trong mắt ánh lên vẻ ôn nhu. Có thể khi nghe cô khóc, tay chân anh lại luống cuống cả lên.

Tô Trần nghe nói như vậy, chợt quay đầu liếc nhìn bên kia cửa sổ. Một người bị sợ đến mức rút đầu lại.

Một giây sau đó, cửa phòng làm việc mở ra. Lão đại lãnh đạm xuất hiện ở cửa, nghiêm mặt hỏi: “Nhìn đẹp không?”

Mọi người: ...

Gãi gãi đầu, bọn họ nhìn trời một chút, một giây kế tiếp, lập tức chim muông bay tán ra.

“Ồ, cây bút sao rớt tới đó vậy.”

“Con chuột của em đâu...”

“Em đi hoạt động gân cốt một chút, tiếp tục đi đánh đây...”

“...”

Từ Gia Diễn đóng cửa lại lần nữa. Tô Trần đã đứng lên, nhàn nhạt nói: “Anh ngủ tiếp đi, em về đây.”

Anh nheo mi, “Không khóc nè?”

“Không khóc.” Cô đến chết cũng không nhận, “Mau mở cửa ra, em phải về.”

Anh ngăn cửa lại, khoanh tay, trên cao nhìn xuống cô, “Tô Trần.”

Cô đứng không nhúc nhích.

Một giây sau, bị anh cầm tay kéo vào ngực. Một tay ôm eo cô, một tay còn lại đè sau gáy cô, “Chờ anh một chút, trận chung kết xong rồi, thời gian sau này của anh đều là của em.”

Tô Trần nằm trong ngực anh, không biết nghe lọt hay không, lầm bầm nói, “Em mua cho anh một bộ âu phục, cố ý tìm người may theo số đo của anh, đặt ở trên bàn uống trà nhỏ. Rảnh thì anh mặc đi, không rảnh cũng không sao, sau này mặc, dù sao cũng có thời gian.”

“Được.”

“Từ trước đến giờ hình như anh chưa nói thích em.”

“...”

“Nói một chút đi.”

Nói xong, cô vừa cười, vừa lắc lắc đầu, “Thôi quên đi.”

Biết rõ anh không phải là người thích đem tình yêu treo trên môi, còn cố ý làm khó làm dễ, mà thôi.

Đều là giả.

Có yêu hay không, gì gì đó.

Đều là giả.

Anh phải có một trận thi đấu tốt.

Những gì còn lại hãy để cho cô.

...

Cách trận chung kết CPL hai ngày, Tô Trần tìm được Từ Quốc Chương.

Địa chỉ của Từ Quốc Chương do Lục Diệp Minh đưa cho cô. Anh ta muốn đi cùng cô, bị Tô Trần cự tuyệt, Lục Diệp Minh không ép được cô, than thở, đem cô đến gặp Từ Quốc Chương ở ngay dưới khu nhà tên: “Người Làm Vườn”.

Các toà nhà dân cư rất cũ, được xây khoảng mười năm, bên trong đều là giáo viên của trường cấp 1, cấp 3, do nhà trường bố trí, gọi là “Người Làm Vườn”.

Tô Trần ngồi trong xe, nhìn ba chữ to đỏ thắm kia, “Người Làm Vườn”, phá lệ chăm chọc.

Cô có chút giấu cột hỏi Lục Diệp Minh, “Bây giờ không phải là người nào cũng có thể làm thầy à?”

Lục Diệp Minh hút thuốc, miệng nhả ra làn khói mù, “Đúng vậy đấy, ngay cả cầm thú cũng xứng.”

Tô Trần nhìn vào cửa toà nhà, nhìn đến xuất thần, “Có điều tôi phải cảm kích ông ta, ít nhất ông ta sinh ra Từ Gia Diễn.”

Lục Diệp Minh “Hừ” một cái, “Cô chưa trải đời, so với anh ta thì đàn ông tốt còn nhiều mà.”

Tô Trần nhàn nhạt lắc đầu, kiên định nói: “Sẽ không có, cũng không gặp được nữa.”

Con mẹ nó anh như bị dội nước sôi vào!

Ngu đếch chịu được!

Quả thật là ngu quá mà!

Mấy phút sau, có người đi xuống, Từ Quốc Chương xách một túi rác tói. Con người Tô Trần chợt sít chặt lại, nhanh chóng đẩy cửa xe đi ra.

Từ Quốc Chương nhìn thấy một cô gái từ xa hướng ông đến, thời trang mỹ lệ, khí chất trong sạch. Bóng người từ mơ mơ hồ hồ dần dần đã đến trước mặt ông rõ ràng.

“Tôi là bạn gái Từ Gia Diễn, chị gái của Tô Hạm, Tô Trần.”

Tô Trần nói lời mở đầu, ngay cả hàn huyên khách sáo cũng tiết kiệm. Đây cũng là lần đầu tiên cô chào hỏi không lễ phép với cha của người cô yêu nhất.

Từ Quốc Chương rõ ràng sùng sốt một hồi.

Tô Trần duy trì lễ phép mỉm cười, “Ông còn nhớ Tô Hạm không?”

“...”

“Tô Hạm lớp 7, là học sinh lớp ông, cũng là em gái của tôi, ông có nhớ không?”

“Ba —” Một âm thanh vang lên, túi rác đổ xuống, bên trong rác rưởi rớt đầy đất. Lõi giấy hộp tảo lăn đến trước mũi chân Tô Trần, cô cúi đầu liếc mắt nhìn, không thèm để ý một chút nào.

Con người Từ Quốc Chương dần dần lớn hơn, sắc mặt suy sụp, đầu nõ ảm ảm thành từng mảnh. Cô gái bé nhỏ trước mặt đang cười, không để lộ một sơ hở nào, càng làm ông hoảng hốt.

“Cô đến gần con trai tôi làm gì?”

Tô Trần nghĩ tới nghĩ lui nhiều lần, nhưng vạn lần cũng không nghĩ rằng ông ấy lại phản ứng thế này.

Cô cố ý nói: “Ông nói sao?”

Ánh mắt Từ Quốc Chương trở nên ác liệt, ông vênh môi giống như kiểm chế con giận cực lớn, mặt mũi trở nên dữ tợn, dùng giọng cảnh cáo: “Cô tránh xa con trai tôi một chút!”

Ông ta mất không chế trước Tô Trần xem ra là một loại chốt dạ, nhưng mà, cô thì càng trở nên thản nhiên.

“Tại sao ông cảm thấy tôi sẽ tổn thương con của ông? Ông chốt dạ cái gì?”

Trong tiểu khu trồng hoa hải đường đỏ rực, gặp gió đông đưa, một mảnh cánh hoa cũng không rơi xuống, bền bỉ giống như tâm tình của cô giờ khắc này.

Từ Quốc Chương bị cô nói đến nghẹn không nói nên lời.

Bầu không khí căng thẳng nửa giây, gió thổi lên tóc của Tô Trần, cô lấy tay vén tóc, mở miệng một lần nữa: “Em gái tôi chết như thế nào, hẳn ông rõ hơn tôi nhiều. Nếu ông không đẩy nó xuống, tấn công, đánh đập một đứa bé bị trầm cảm, mấy năm nay ông thật sự không gặp ác mộng sao?”

Từ Quốc Chương vẫn không nói lời nào.

Tô Trần cười nhạt, “Không cảm thấy áy náy phải không?”

Thầy đánh học sinh, trường hợp xử phạt học sinh về thể xác không hiếm thấy, các trường học lạc hậu quả thật sùng bái loại này — Không đánh không nhớ được, gây gộc giáo dục ra hiệu tử.

Từ Quốc Chương chính là điển hình.

Thuở thơ ấu, ông liều mạng đánh Từ Gia Diễn, chính là vì mong anh lớn lên sau này có thể hiếu thuận một chút. Đánh học sinh, ông hy vọng anh ta cô ta có thể có tiền đồ. Hiên nhiên, bây giờ mỗi đứa trẻ đều có khả năng chịu đựng trong lòng, thiết lập này, đã lạc hậu quá rồi.

Từ Quốc Chương một mực giữ vững đề tài, “Tại sao cô lại đến gần con trai tôi?”

“Ông còn coi anh ấy là con trai sao?” Cô nói, “Ông có yêu thương anh ấy không? Ông biết anh ấy là thiên tài ở lĩnh vực nào không? Ông biết mọi người đều tôn sùng, ngưỡng mộ, thần tượng anh ấy như thế nào không? Ông biết anh ấy mỗi ngày vì để chứng minh cho các người —” Cô dừng lại một chút, dùng sức nói tiếp, “Các người nhìn đi, anh ấy thức đêm luyện tập đến mấy giờ? Ông biết xương cô anh ấy không tốt không? Ông biết buổi sáng xương cô anh ấy cứng đờ lại không?”

“Các người chỉ biết kỳ thị nghề nghiệp của anh ấy, kỳ thị anh ấy không hướng tới những kỳ vọng mà ông gọi là những lĩnh vực phát triển thành công. Những người thân gia ở sau lưng giễu cợt anh ấy, ông đang làm gì? Có phải cảm thấy con trai mình thật là vô dụng, đặc biệt không có tiền đồ, giống như một phế vật?”

“Ông chưa từng có một lần từ đáy lòng mà chân chính tìm hiểu anh ấy sao? Không vui thì chửi, làm sai thì đánh, ông xứng đáng làm một người cha sao?”

Tô Trần không định nể một người không có lương tâm như vậy tính ngộ.

Những lời đó là cô thay Từ Gia Diễn nói lên trong suốt nhiều năm tuổi khổ.

Ông biết không, cô thậm chí nghĩ tới.

Cô từng nghĩ cho anh ấy, bỏ qua Tiểu Hạm mà tiếp nhận ông. Nhưng chỉ cần cô vừa nghĩ tới việc phải gọi tên súc sinh như ông một tiếng “cha”, cô hận không thể giết chính mình.

Không còn lời muốn nói, cô xoay người rời đi. Lúc gần đi, đưa lưng về phía ông, bỏ lại một câu:

“Thứ bảy, CPL eSport thi đấu kết hợp, có thể lên Internet tìm kiếm, có trực tiếp.”

“Đây là lần tranh giải cuối cùng của anh ấy, nếu có hứng thú thì ông xem qua một chút.”

Vừa định rời khỏi.

Vẫn phải dừng lại, xoay qua chỗ khác, liếc mắt nhìn thấy thím nhỏ đứng ở phía sau, cô giễu cợt cười cười, hỏi hột nói: “Phiền các người đối với anh ấy tốt hơn.”

Nói xong những điều này, cô đạp tuyết rời đi, gió cát bỏ lại phía sau. Hoa hải đường sau lưng vẫn điểm lệ như cũ, cây cối vẫn giương cao như cũ, hết thầy không có gì thay đổi.

Cô biết rõ, cũng sẽ không vì việc này mà thay đổi.

...

Chớp mắt, ngày chung kết CPL đã tới.

Từ Gia Diễn mua vé máy bay cho cô, Tô Trần cùng đi theo lên máy bay. Lúc này người trong đội đã gần như thăm chấp nhận đại tẩu, mặc dù chưa chính thức công khai nhưng trình độ ân ái của hai người đã để cho một đám đội viên nhìn đỏ mắt.

Thật ra thì nhìn kỹ một chút, phát hiện Tô Trần càng ngày càng cưng chiều Từ Gia Diễn.

Trên đường đi hai người đều nắm tay nhau, không hề buông lỏng. Lão đại ngu lếch, đại tẩu sẽ chỉnh sửa tư thế ngủ giúp anh, hoặc sẽ lót dưới gáy anh một tấm đệm để anh thoải mái một chút.

Trong lúc lão đại ngủ, đại tẩu sẽ xem sách, hoặc có lúc cùng nữ tiếp viên hàng không cầm một ly nước, chờ lão đại tỉnh, cô liền đưa nước tới, hai người nhìn nhau cười một tiếng, sau đó nhìn lão đại uống vào.

Các đội viên phát hiện lão đại ở cùng đại tẩu thật giống như một đũa trè.

Đại tẩu vừa xinh đẹp, vừa có dáng người đẹp, còn thân thiện như vậy. Lão đại tính tình thối tha, quả thật giống nhặt được báu vật.

Trên máy bay, mười hai giờ.

Mười hai giờ cả bọn ăn thức ăn cho chó.

Khi xuống máy bay, là như thế này đây.

Từ Gia Diễn dắt Tô Trần, quay đầu lại hỏi đội viên: “Đi ra ngoài ăn chút gì.”

Mọi người: “No rồi no rồi...”

“Trên máy bay ăn rồi?” Anh ngủ bảy tám giờ, dĩ nhiên không biết.

Mọi người: “Ăn rồi, thức ăn cho chó.”

“...”

Ngày cuối cùng, trận chung kết là một sự kiện quan trọng làm chấn động eSport.

Toàn bộ hành trình truyền trực tiếp internet, thêm blog trực tiếp, còn có kênh truyền hình về game tiếp sóng.

Tới nơi trực tiếp, người hâm mộ rất đông. Thời điểm vào sân, Tô Trần theo đội ngũ sau cùng đi vào lối đi nhỏ có hai bên lan can ở trên. Người hâm mộ Trung Quốc chiếm đa số. Bọn họ mặc quần áo thống nhất, giờ đèn bài cùng huỳnh quang ca tụng, trên mặt dán sticker, vẫy công cụ trong tay, kêu gào thét chói tai, toàn bộ tình cảnh thật không thể dùng từ nóng như lửa để hình dung.

Đại Minh bị cấm cuộc so tài đội viên, chỉ có thể theo Tô Trần xem một bên. Khi vào sân vẫn bị sự nhiệt tình của người hâm mộ làm cho hoảng sợ, bước vào nơi đội lên sân khấu liền trực tiếp oa oa gào lên, “Các cô ấy điên rồi à? Chưa từng thấy fan nào điên cuồng như vậy. Con mẹ nó quá đáng sợ mà!”

Mạnh Thần đang hoạt động gân cốt, ngoảnh mặt sang người bên cạnh đang lười biếng dựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, chỉ Từ Gia Diễn một cái, nói: “Có anh ấy ở đây, tình cảnh cũng chẳng có gì lạ.”

Đại Minh ở bên cạnh không nói lời nào, nhìn Tô Trần nói, “Em coi chừng, anh ấy là một người treu hoa ghẹo nguyệt.”

Từ Gia Diễn trực tiếp trở mình một cái, lười để ý anh ta, ngủ tiếp.

Mạnh Thần vỗ vỗ anh, “Được rồi, đừng ngủ nữa, ra sân thôi!”

Mọi người làm nóng người để đội lên sân khấu. Tô Trần cùng Đại Minh ngồi nhìn màn ảnh, người dẫn chương trình cắt bỏ bớt, sau khi giới thiệu, không chịu được fan nhiệt tình, trực tiếp mời Ted ra sân.

Mạnh Thần vội vàng vỗ vào Từ Gia Diễn, “Chúng ta lão đại ơi!!!”

Lúc này, Từ Gia Diễn mới chậm rãi ngồi dậy, nhìn Tô Trần một cái, xoay người lên đài.

Giới thiệu hai đội viên chủ lực xong, tranh giải chính thức bắt đầu, đội nước Mỹ vs đội Trung Quốc.

Đây là một trận tranh giải quốc tế, vinh dự cũng là vì quốc gia, quan hệ đến Đại Mãn Quán của Pot, cũng liên quan tới xu hướng tương lai của eSport Trung Quốc. Một trận chiến quyết tử bắt đầu.

Thật ra thì không có thay đổi gì, Tô Trần vẫn là xem không hiểu nội dung trò chơi.

Đại Minh trả lời theo vậy, dùng từ ngữ thông dụng dễ hiểu nói với cô, giữ nhiệm vụ giải thích toàn bộ hành trình.

“Hank giống lão đại vậy, lối đánh tương tự, hoặc nói là Hank từ lúc xuất đạo đã bắt đầu bắt chước lối đánh của lão đại. Anh hùng đơn gank, đánh tiền vàng, khi đánh trang bị những thủ pháp này cũng tương tự lão đại, tác phong giết người, lối đánh ưu việt, hẳn anh ta đã xem qua không ít trận lão đại tranh giải. Nhưng mà vẫn thiếu chút chuyên nghiệp và linh hoạt như lão đại. Cuộc tranh tài này còn có người đặt tiền cược, xem ai thắng màn đầu tiên.”

Trò chơi tiến hành được bốn phút, Pot thắng màn đầu tiên.

“Hank không thắng lão đại, rốt cuộc vẫn là mở đầu trung đan, trung đan đụng vào Pot chỉ có nước chết.”

Nhưng cũng không thể khinh thường Hank được. Mặc dù không áp chế được Pot nhưng kéo mở rộng Ted và những đội viên khác. Ánh sáng Pot đầy đủ, còn lại mấy người bị anh ta áp chế không lên cấp nổi, điểm kinh nghiệm không kéo ra, trước mắt hai đội đang ở trình độ tương đương nhau.

Nếu như Hank không nhanh chóng từ trong vùng tiến lên phía trước, chờ Pot ra sáu thần trang bị, trò chơi kia lập tức — gameover.

Hiển nhiên Hank cũng ý thức được nhược điểm này, anh ta vội vã lẫn lộn kinh nghiệm, đuổi Pot sáu thần trang, kết quả phía dưới bị Mạnh Thần thừa cơ chui vào, trực tiếp đập sào huyết của anh ta, tháp nhà phòng ngự bị đẩy ngã.

Ted bắt được ván đầu tiên.

Một cuộc tranh tài nhìn tới lui còn thấy thật khẩn trương, không chỉ Đại Minh mà ngay cả Tô Trần cũng đổ mồ hôi lạnh người.

Ván thứ hai, bởi vì phía dưới mở rộng bất lợi, Mạnh Thần thất thủ, bị Hank bắt lại một máu.

Vào phút thứ hai mươi chín, anh Ken gank sai lầm, đưa đến đối phương từ bên dưới xông thẳng tới, Pot xoay chuyển mấy vòng, sau cùng thất thủ, dừng lại 1:1 bằng nhau.

Đại Minh nói: “F*ck, hai người muốn chết sao? Thời khắc máu chốt thì rơi dây chuyền?”

Ván thứ ba, Tô Trần có chút không dám nhìn. Đại Minh an ủi cô, “Lão đại nhất định có thể thắng, anh ấy xứng đáng.”

Đúng vậy, cô cũng cảm thấy.

Vinh dự to lớn này, anh ấy xứng đáng có được.

Nhưng cô vẫn là lo lắng không dám nhìn, bắt đầu soạn soạn điện thoại di động phân tán sự chú ý, luôn hỏi Đại Minh: “Thế nào?”

Đại Minh nhìn nhập thần, nói: “Ồn mà, ồn mà.”

Nhưng tới lúc này, lòng bàn tay anh ta đang run rẩy, luôn cảm thấy lão đại hôm nay phát huy có chút bất thường, lại để cho người đoàn tiêu diệt, trước kia cho tới bây giờ không hề có chuyện này xảy ra.

Anh an ủi Tô Trần, cũng an ủi mình, “Nhất định có thể thắng.”

Trò chơi tiến hành được bốn mươi phút.

Cơ bản đến lúc này, mọi người cấp bậc trang bị cũng xong hết rồi, chính là cướp thời gian và thao tác, xem ai đi vị trí cùng dự trù chính xác hơn, có thể lấy điểm kỹ năng làm thời gian trôi chậm hòng tiêu diệt đối phương.

Đại Minh nóng nảy không ngừng nắm tóc, trong miệng lầm nhảm: “Lại không đến giây! Không nên, sai lầm loại này lão đại sao có thể có?”

Lòng Tô Trần xoắn lại thành một.

Trò chơi vào phút thứ bốn mươi lăm.

Hank bên dưới thất thủ, bị Pot dẫn đội cho diệt đoàn, một giây trực tiếp phòng ngự tháp.

Ở mặt tiếp xúc u tối rơi trong nháy mắt đó, toàn bộ bùng nổ một trận sét chói tai. Đại Minh nắm quyền gầm thét: “F*ck!!!! Thắng!!! Lão đại thắng!!!!!!!!!!!!”

Tô Trần rốt cuộc cũng thở một hơi dài nhẹ nhõm, nhìn về phía Đại Minh.

Hốc mắt Đại Minh đỏ lên, sau đó ôm đầu khóc. Thắng lợi này, bọn họ chờ thật sự đã quá lâu...

Đại Minh lại che mặt đau khổ. Nếu như giờ phút này, anh đứng ở trên đài thì tốt biết bao...

Tô Trần hiểu tâm tình của anh, an ủi vỗ vai anh một cái.

Cuộc tranh tài này không riêng gì lòng người đánh mệt mỏi mà ngay cả người xem cũng thay bọn họ lau mồ hôi. Từ Gia Diễn đem tai nghe tháo ra, vứt trên bàn. Mặc dù thắng nhưng trong lòng anh luôn có cảm giác vắng vẻ.

Dưới đài, fan nhốn nháo cả lên.

Thét chói tai, gầm thét, điên cuồng, nước mắt vui mừng.

Không ai ở trong đó, các người không thể nào hiểu được mơ ước cùng thực tế xen lẫn. Một khắc kia, cảm xúc mãnh liệt của mọi người cũng bị đốt!

Có fan khóc.

Sau đó TY giải thích cũng nghẹn ngào, “Thắng lợi này trông đợi quá lâu. Khi anh ấy chính xác hạ xuống, tôi bỗng nhiên không biết nên bắt đầu nói từ đâu. Cảm ơn đội trưởng Pot, cảm ơn Ted, cũng cảm ơn chiến đội đã mang đến cho chúng ta một trận đấu tranh giải đặc sắc như vậy. Có lẽ chỉ có người hâm mộ không biết, bởi vì CPL thi đấu liên hợp đã sớm ngừng tổ chức, đây là chiến đội Trung Quốc đầu tiên thi đấu ở giải liên hợp CPL giành giải nhất. Đồng thời, cũng chúc mừng đội trưởng Pot của chúng ta, vị trí thứ nhất eSport Trung Quốc, chủ nhân của Đại Mãn Quán...”

Nói đến phần sau, fan khóc đồng loạt.

Tô Trần đứng ở phía sau đài lặng lẽ nhìn trong hình kia, từng từ một kích động, mặt đỏ bừng, tất cả đều là nước mắt, tất cả đều là mồ hôi.

Trên sân khấu, đội viên nắm tay, đi tới Pot giải thích, nói: “Tôi cùng Pot là bạn tốt âm thầm. Anh ấy nói với tôi rất nhiều lần, khi anh ấy trên đài không muốn tôi phỏng vấn anh ấy, bởi vì anh ấy chỉ chuyên chú với cuộc thi so tài. Hôm nay, so tài xong rồi, tôi bất chấp nguy hiểm bị liên lụy, quyết định giúp các người phỏng vấn một lần.”

“Nói chút gì đi, có lẽ với anh là lần cuối cùng.”

Ty nói những lời này để cho fan khóc càng khủng khiếp hơn nữa.

Thật giống như không có tâm tình gì. Anh thắng tranh giải, ngay cả fan cũng kích động, nhưng trên gương mặt đó lãnh đạm giống lúc ban đầu. Anh nhìn Ty một cái, tiếp lời.

“Cảm ơn hai người, một người là T.O, một người là... em.”

Ty giúp anh giải thích, “Cảm ơn một người là T.O, một người khác là cảm ơn người hâm mộ đúng không?”

Cười cười, không nói lời nào.

Không sao, cô hiểu là được.

Fan phát cuồng, gân giọng kêu: “Chúng em vĩnh viễn yêu anh!!!”

Đại Minh chọc chọc bên người Tô Trần nói, “Trước kia cảm thấy Ty thật là một tiểu tử thông minh, bây giờ lại cảm thấy anh ta chính là một người ngu ngốc, từ người hâm mộ có thể dùng sao?”

Tô Trần hỏi: “Người hâm mộ cái gì?”

Đại Minh đương nhiên biểu tình: “Các người đấy.” Ngay sau đó ghé vào bên tai cô nói, “Lão đại đang cùng em bày tỏ trả hình, con mẹ nó lòng thiếu nữ muốn nổ tung là thế nào?”

“...”

Trên màn ảnh, anh phá lệ hăng hái, ngũ quan mắt đẹp làm người ta tức lộn ruột. Chuyên viên quay phim quay cảnh gần, có thể thấy rõ lông mi anh hơi cuộn tròn, cặp mắt đào hoa nhìn rõ hơn. so với tiểu thị tươi đều phải thượng kính.

Tiếp theo là nghi thức ban thưởng.

Chiến đội Ted năm người đứng lên nhận thưởng trong tích tắc. Dưới đài lại sôi trào, giờ khắc này, thật là chờ quá lâu quá lâu...

Tô Trần lặng lẽ nhìn màn ảnh, tầm mắt toàn ở trên người một người.

Nhìn anh khom người, cúi đầu đeo huy chương, nhìn anh bình thường trên mặt lãnh đạm, khi thời khắc năm sao cờ đỏ giương cao, quốc ca tấu vang lên thì lộ vẻ xúc động, ánh mắt lạnh lùng ánh lên tia sáng.

Nhất làm người ta phấn chấn,

Đại khái chính là toàn bộ hát theo quốc ca, âm vang có lực, tất cả mọi người mắt chứa lệ nóng.

Về giấc mộng eSport.

Rất cuộc vào hôm nay, ở vào giờ phút này, một người đàn ông tên là Pot, tốt đẹp.

Mà cô lại may mắn biết bao khi chứng kiến anh vinh dự cả đời.

Cô không tiếc nuối.

Thật.

Xin anh cũng đừng tiếc nuối.

...

Hai ngày sau, chiến đội Ted bận tiếp các loại truyền thông. Tô Trần như cũ vẫn không thấy được Từ Gia Diễn.

Duy nhất có thể thấy là sức nặng của huy chương vàng.

Ngày đó, sau khi so tài xong, Từ Gia Diễn trở lại phía sau đài, trước tiên đem huy chương vàng từ trên cổ tháo xuống, sau đó đeo lên cổ Tô Trần, anh nói: “Tặng em.”

Các đội viên rồi rít trở mắt nhìn nhau, cảm động nước mắt nước mũi giàn giụa, phát hiện lão đại lãng mạn thật đúng làm người ta không theo kịp, lại còn bày tỏ là đưa huy chương vàng nữa!!

Buổi tối hôm đó, Pot ở giữa công chúng trên sân thượng tuyên bố giải nghệ, lại dâng lên một trận phong ba không nhỏ.

So với năm đó T.O giải nghệ còn ầm ĩ hơn, các câu lạc bộ thi đấu thể thao điện tử cùng các đại thần rồi rít tranh nhau phát sóng.

Thẩm Tinh Châu giúp anh chọn quán rượu, tiến hành tiệc rượu giải nghệ.

Định từ chối nhưng nhìn ánh mắt kích động đầy trông đợi của những đứa trẻ, anh gắng gượng đồng ý. Khá tốt, Thẩm Tinh Châu mời không nhiều người, cũng coi là cho bọn họ thả lỏng.

Tiệc rượu Ted đặt vào buổi tối sau khi bàn bạc kết thúc.

Tô Trần thay quần áo xong đứng ở trước gương, trong phòng ánh sáng mờ tối.

Chọn nửa ngày, cuối cùng vẫn là quyết định mặc cái này lên người. Lần đầu tiên nhìn thấy cơ thể, dưới cổ áo sơ mi trắng, váy đen ôm sát hông, lộ ra xương quai xanh cùng vai đẹp dễ thanh tú, thiết kế sát ngực làm độ cong hết sức đầy đặn cùng mượt mà, váy lại vừa vặn tôn lên eo nhỏ, mông vênh, chân dài, xinh đẹp mà không kém trang nhã, đáng vẻ tốt đều hiện ra hết.

Da cô vốn trắng, mặc cái này đặc biệt rạng rỡ. Cô thả tóc xuống, để nó nhàn rỗi nằm ở sau lưng, nhặt túi và áo khoác trên ghế sa lon, sau đó đi ra cửa.

Tô Trần đến đúng lúc mọi người đã đến đầy đủ. Thịnh Thiên Vi kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình, quan sát cô cả người, ở bên tai nói: “Bây giờ bà thật là đẹp.”

Tô Trần cười cười, nhìn thấy ở cửa có một tốp nam sinh đi vào, bọn họ vừa cười vừa nói, xô xô đẩy đẩy, trên mặt hiện lên nét cười, đáng vẻ hăm hở.

Liếc mắt một cái liền thấy người cao nhất lười biếng nhất đó.

Bộ dáng anh lười biếng như thế, mọi người đều thích vây quanh anh.

Ba ngày trước, hai người đã làm ầm lên một trận, đến nay vẫn còn đang giữa chiến tran lạnh, tính toán một chút, ba ngày, hai người đến đối mặt cũng vẫn không nói câu nào, không ai chịu khuất phục.

Ngày đó, Tô Trần về đến nhà trước, anh về sau, sau đó không lâu Từ Mậu tới, chỉ vào Tô Trần chửi ầm lên, lời khó nghe gì cũng nhảy ra ngoài.

“Đồ kỹ nữ thói tha, con mẹ nó! Dựa vào cái gì nhốt lão từ mười lăm ngày! Lão từ đánh đánh bài thua tiền lơ là một tí là nhốt, đồ thói tha.” Thím nhỏ liền vào kéo con trai mình, một bên giả bộ ngượng ngùng xin lỗi hai người bọn họ, “Con trai tôi không hiểu chuyện, Tô tiểu thư đừng trách nó.”

Từ Gia Diễn trực tiếp kéo Tô Trần ra phía sau mình, một chút mặt mũi cũng không chừa cho thím nhỏ, nói thẳng: “Cút ra ngoài.”

Từ Mậu nổi giận, “Từ Gia Diễn, anh đang nói chuyện với mẹ tôi đó, anh có còn chút lễ phép với văn hoá không thế? Mẹ tôi là trường bối mà anh bảo cút ra ngoài?! Con mẹ nó tôi nói cho anh biết, anh ngu đếch tả được, khó trách người ta cấm sừng cho anh?!”

Thím nhỏ rốt cuộc vẫn có chút kiêng kỵ Tô Trần, cưỡng ép lôi con trai ra ngoài, “Được rồi, theo mẹ về nhà.” Sau đó xin lỗi Tô Trần, “Xin lỗi, Tô tiểu thư. Con trai tôi uổng say thì cứ nói nhảm như vậy, cô ngàn vạn lần đừng trách nó.”

Từ Mậu: “Mẹ! Cô ta cho người nhốt con mười ngày!!! Mười ngày!! Mẹ nghĩ con làm sao sống đây?!! Mẹ lại còn nói giúp cô ta!?!”

Thím nhỏ kéo anh ta đi, có điều Từ Mậu quá mạnh.

Chuyện này nói tới nói lui phải trách chính bà. Nếu không phải hôm nay lấm mồm cùng chị dâu nói chuyện này, cũng sẽ không để cho Từ Mậu nghe được. Con người Từ Mậu chính là nếu biết ai làm gì ở sau lưng anh ta, một phút cũng không nhịn được mà xông lên cùng người đó đánh nhau, chưa kể là do một người phụ nữ gây ra.

Anh ta liền lập tức từ nhà lao ra muốn tìm Tô Trần tính sổ.

Từ Mậu cười nhạt, nhìn Từ Gia Diễn nói: “Anh biết cô ta có bạn trai không? Cô ta nói một tiếng là anh ta đem nhốt tôi mười ngày! Cô ta có bạn trai gì đó rất lợi hại, tên Lục gì đó? Dưới chân thiên tử, dưới móng Hoàng thành! Nghe nói là cho anh hả giận phải không? Thế nào cũng muốn mẹ tôi áy náy mới chịu để tôi ra ngoài? Anh nói có còn luật pháp không?”

Cả người Tô Trần phát run lên.

Cuối cùng vẫn là thím nhỏ cho con trai bà ta một cái tát, lòi đi.

Hai người còn lại đứng tại chỗ, cửa cũng không một ai đóng. Gió từ ngoài tràn vào, tựa như mặt hồ bình lặng không sóng nước bỗng nhiên bị một viên đá lớn rơi xuống, dâng lên một trận sóng lớn, tựa gió lớn mưa rào cuốn qua.

Cô từng nghĩ tới phải kết thúc như thế nào, nhưng chưa từng nghĩ phải lấy cái kết thảm thiết như vậy làm cách kết thúc.

Tô Trần định kéo tay Từ Gia Diễn, bị anh tránh né, Tô Trần nhìn chằm chằm tay anh, ngạc nhiên một chút, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào.

Anh chậm rãi ngẩng đầu nhìn cô. Bình thường cặp mắt đó đẹp đến mức người ta tê dại, giờ phút này không có bất kỳ ưu tư, khiến người ta không thăm dò được gì.

“Lục Diệp Minh sao?”

Tô Trần một chữ cũng không nói được, muốn nói cô cùng anh ta không có gì.

Nhưng suy nghĩ một chút, giải thích cái gì chứ? Dù sao đều phải kết thúc, không bằng lấy loại phương thức này để kết thúc đi.

Cô không lên tiếng.

Thật ra thì trong lòng Từ Gia Diễn đã rõ.

Tô Trần yêu anh biết bao, chuyện của Lục Diệp Minh nhất định là hiểu lầm.

Vì giúp anh hả giận nên đi tìm một người đàn ông khác.

Loại hành động này vẫn làm tổn thương lòng tự ái của anh, huống chi anh là một người cao ngạo như vậy, là người mà cúi đầu cũng phải suy nghĩ, làm sao có thể sẽ thích cô làm như vậy chứ?

Vì vậy anh lạnh nhạt với cô ba ngày.

...

Tô Trần và Thịnh Thiên Vi, còn có chiến đội của Ted cùng Thẩm Tinh Châu và những người khác ngồi bàn chính

Tô Trần tới nay đặc biệt đẹp, mọi người tới đều không từ chối, ai kính rượu cô, cô đều uống, hơn nữa còn là uống hết. Tựu lượng của cô tốt, tất cả mọi người đều biết, nhưng cũng không phải uống theo cách này.

Từ Gia Diễn cởi áo khoác, dựa vào ghế, cầm điều thuốc, ở xa quan sát cô.

Cô uống đặc biệt dứt khoát, giống như cổ ý mua say.

Cô uống rượu dễ dàng biểu hiện lên mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn, gò má hồng hồng, nhìn qua đặc biệt mê người.

Bữa tiệc linh đình.

Thẩm Tinh Châu cầm ly rượu lên, lập đi lập lại, “Vì quan hệ rạn vỡ lâu dài, các đồng chí cùng nâng ly nào.”

Mọi người còn nghi ngờ đâu —

Chân chờ bụng ly lên.

Thẩm Tinh Châu cầm ly rượu, dùng ngón tay trỏ chỉ Tô Trần: “Tiểu cô nương này từ chức, chúng ta kính cô ấy.”

Từ Gia Diễn vốn đang ngậm điều thuốc, nghe nói như vậy, ngẩng đầu nhìn Tô Trần, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm cô.

Tin tức này Tô Trần không nói với ai, ngay cả Thịnh Thiên Vi cũng không nói, chỉ có Thẩm Tinh Châu biết. Trước đây không lâu cô mới đánh đơn từ chức, thủ tục còn chưa làm.

Tất cả mọi người xôn xao.

Rối rít hỏi: “Tại sao vậy? Làm tốt như vậy, tại sao phải đi?”

Ánh mắt Thịnh Thiên Vi đỏ lên, một mực bóp eo cô, “Tại sao bà từ chức? Bà muốn bỏ lại tôi một mình sao?”

Thẩm Thiên Vi xuống tay hết mức, Tô Trần bị cô ta bóp hiện lên đau nhức, bèn cầu xin tha thứ: “Eo bị bà bấm đứt rồi còn đâu, từ chức còn có lí do gì, chỉ là không muốn làm nữa.”

Thịnh Thiên Vi vẫn không buông tha cô, vẫn còn không thuận theo không buông tha. Tô Trần dịch không lại, chỉ có thể tìm cái cớ trốn đi vào toilet.

Tầng này được Thẩm Tinh Châu bao hết, trống trơn, rộng rãi, cơ hồ không có ai.

Tô Trần vào toilet xong đi ra đã nhìn thấy Từ Gia Diễn đang dựa vào bệ kính bồn rửa tay hút thuốc. Trong gương phản chiếu gò má ngội lạnh của anh.

Trên người anh mỗi một chỗ đều rất tốt, không nhiều không ít, mỗi một đường cong, thật giống như Thượng Đế từng đao từng đao gọt nên hàng thủ công hoàn mỹ. Bồn rửa tay bị cô chỉnh khói mù lượn lờ.

Tô Trần không hiểu thanh sắc đi tới. Thời điểm khi đứng trước mặt anh, Từ Gia Diễn tắt điều thuốc trên bệ, kéo tay cô.

“Tô Trần.” Anh gọi cô.

Tô Trần mang giày cao gót mười xăng-ti-mét, người dừng lại, nhưng không nhìn anh.

Là không dám nhìn.

Một chút cũng không dám.

Sợ nhìn gương mặt anh một cái, nước mắt lập tức chảy xuống.

Anh cúi đầu, “Anh sai rồi.”

Anh thua, nội tâm bức bách sợ hãi, cúi thấp đầu.

Một khắc đó,

Tô Trần rút cuộc hiểu rõ Đại Minh đã từng nói một câu.

— Anh ta là một người kiêu ngạo như vậy, nếu cúi đầu trước nữ nhân, tôi tình nguyện bị cấm thi đấu vĩnh viễn.

— Tôi quyết không cho phép anh ta cúi đầu trước bất kỳ người nào.

Một giây kế tiếp, Từ Gia Diễn kéo cô vào trong ngực, gần như thầm thì: “Từ chức tại sao không nói với anh?”

“...” Từ đầu đến cuối Tô Trần không mở miệng.

Anh còn nói: “Cũng tốt. Vậy thì ở nhà đi, anh nuôi em.”

Tô Trần nghe không vô, lại không muốn nói với anh nữa, “Từ Gia Diễn, mai em bay đến Singapore.”

Anh sừng sốt một chút, ngay sau đó nói tiếp: “Cùng đi chứ, anh có kỳ nghỉ dài đằng đẳng mà.”

“Không phải. Em nói là, có thể sẽ không trở lại, cũng có thể sẽ trở lại, không nhất định.”

Cuối cùng anh cũng hiểu rõ ý của câu nói đó.

“Muốn chia tay sao?”

“Ừ.” Cô nghẹn ngào.

“Bởi vì anh lạnh nhạt với em ba ngày?”

Cho đến bây giờ, anh vẫn chưa tin, cảm thấy cô đang đùa. Anh không nghĩ rằng, cô thật sự sẽ rời khỏi mình.

“Không phải, đã quyết định lâu rồi. Nhà em đã trả, thủ tục từ chức không xử lý xong thì em để cho Thẩm tổng giúp em làm. Huy chương vàng của anh, em để lại ở ô vuông bên trong, dấu vân tay của em ở nhà anh cũng đã xoá. Còn bộ âu phục đó, anh thích thì giữ lại, không thích — ném cũng được.”

Thì ra anh mới rời khỏi cô ba ngày, cô đã làm nhiều chuyện như vậy.

“Tô Trần, đừng đùa nữa. Ngày mai em phải rời đi nên bây giờ nói chia tay? Em dựa vào cái gì cho rằng anh sẽ đồng ý?” Anh đem cô vòng ở giữa bồn rửa tay. Dừng một chút, ánh mắt dần dần tức giận, ngay cả hô hấp cũng trở nên nặng nề. Anh cảm thấy điều này rất hoang đường. Buồn cười, lại không thể cười nổi.

Hô hấp của anh rơi xuống tai cô, sợi tóc nhẹ nhàng tung lên.

Tô Trần khẽ nâng cằm, hờ hững nhìn anh, nói: “Yêu thì ở chung một chỗ, không yêu thì tách ra, vấn đề này rất khó giải quyết sao?”

Từ Gia Diễn tựa như cảm thấy rất buồn cười, mắt rũ xuống nhìn cô, “Không yêu? Bây giờ em nói không yêu?”

“Đúng—”

Chỉ mới nói một nửa, môi đã bị anh hôn.

Từ Gia Diễn đặt cô ở bồn rửa tay, một tay ôm eo cô, một tay giữ gáy cô, ép cô vào mình, cúi đầu hôn cô. Anh chưa từng dùng sức hôn cô như vậy, cơ hồ là gặm cắn môi cô, trực tiếp cạy môi cô ra, đầu lưỡi trơn trượt đi vào, bá đạo đi thẳng vào cổ họng cô, dường như để chứng minh cái gì.

Một giây kế tiếp, lại dòi đi, đến mắt, mũi, tai, cổ...

Mỗi cái đều khiến cô khẽ run lên.

Anh đỏ mặt, luôn miệng hỏi, giọng cũng đã thay đổi, “Không yêu?”

“...”

“Em nói đây chính là không yêu?”

Tô Trần ngược đầu, lãnh đạm nói: “Anh luôn muốn, lúc nào cũng chỉ muốn, thế coi là yêu sao?”

Anh bỗng nhiên dừng lại, kéo cô từ trong lồng ngực ra ngoài, cố gắng bình phục cơn giận của mình, dùng giọng ôn hoà hết mức nói, “Chia tay không được, cái khác anh sẽ đồng ý.”

“Ngoài chia tay ra không có cách khác.”

Cả người cô toát ra sự lạnh lùng, cùng với dáng vẻ tình triều vừa nãy, tựa như là hai người.

Anh hoàn toàn buông cô ra, cắn môi trên dưới, thả ra, lại cắn. Cuối cùng, tựa hồ ở một thời khắc, thanh âm ưu tư đến tận cùng, “Chia tay, chúng ta cũng sẽ không tiếp tục lại nữa, em chắc chắn sao?”

Tô Trần gật đầu, “Ừ.”

Anh là một người thu xếp nỗi buồn rất nhanh.

Anh lùi về sau một bước, chậm chậm gật đầu: “Vậy thì như em mong muốn.”

Từ Gia Diễn xoay người rời đi.

Cô nhìn bóng lưng thon dài của anh vừa rời đi, sống lưng cao ngất như thanh tùng, kiêu ngạo như cũ.

Trong lòng cô, sự căng thẳng rốt cuộc vỡ, cô thống khổ che mặt.

Rất tốt.

Nên là như vậy, đây mới là anh.

Không nên cúi đầu.

Không muốn cúi đầu trước bất kỳ ai.

Bao gồm cả em.

Câu chuyện rất dài,

Cuộc đời còn lại rất ngắn.

Vì anh, em tự nguyện rời đi.

...

Lúc Tô Trần đi không nói với ai cả.

Giống như lúc cô trở lại vậy, cũng chưa từng nói với ai.

Ngồi cạnh là một phụ nữ Singapore chừng ba mươi tuổi, mang theo một đứa trẻ.

Đứa trẻ thất bím tóc sừng dê hai bên, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng nghĩ, bi bô nói: “Mẹ, con nhớ Gia Viễn ca.”

Tô Trần nghe lầm, trong lòng cô cho là cái tên đó, xoay qua nhìn một cái.

Đứa trẻ còn nói: “Mẹ, lớn lên con muốn cùng Gia Viễn ca ca kết hôn.”

Người mẹ cốc vào đầu nó, cười nói: “Con biết cái gì là kết hôn sao?”

Đứa trẻ nói: “Con biết, kết hôn chính là tìm một người yêu, sau đó đi đâu cũng ở chung một chỗ.”

“Vậy con yêu Gia Viễn ca ca sao?”

Đứa trẻ hỏi ngược lại: “Làm sao biết chắc chắn có yêu hay không chứ?”

Có lẽ đã thấy ánh mắt của Tô Trần, nhìn cô cười hoà nhã một tiếng, giải thích nói: “Trẻ con hơi ồn ào.”

Tô Trần cười nói: “Rất đáng yêu.”

Đứa trẻ chỉ tay về phía cô, “Chị, chị có người yêu không?”

Tô Trần ngăn người.

Người mẹ có thể lúng túng, cốc cốc đứa trẻ, “Không lễ phép.”

Hồi lâu, Tô Trần cúi đầu xuống, cười: “Có.”

Cô có người yêu.

Cách đây nơi xa xa.

Xin phù hộ anh an khang.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

CHUYỆN NGŨ: RỪA

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Nửa năm sau khi Tô Trần đến Singapore, rất say mê học bắn tên.

Lục Diệp Minh quyết định tìm cho cô một huấn luyện viên. Là một đội viên đã ra khỏi đội tuyển quốc gia Singapore, bề ngoài rất sáng sủa, người cũng cao, một đôi chân dài mảnh giống như gậy trúc, tên cũng rất nữ tính, gọi là Tiểu Hàn. Tô Trần ở Singapore không có bạn bè, ngoại trừ Lục Diệp Minh và Tạ Hi thỉnh thoảng đến thăm cô ra, Tiểu Hàn cũng được tính là một người.

Ngay từ đầu Tạ Hi còn không hiểu, Lục Diệp Minh thích Tô Trần như vậy sao còn tìm cho cô một người con trai làm bạn bên cạnh, không sợ hai người

bọn họ lâu ngày sinh tình sao. Về sau mới hiểu ra, Tiểu Hàn kia hóa ra so với người bình thường thực sự không giống nhau.

Trình độ kia, cùng với bề ngoài đẹp đẽ không giống với loại người dễ tiện.

Tiểu Hàn có lẽ lúc trước có quan hệ với một người bạn gái, nhưng cuối cùng một lần trong thế vận hội Olympic, anh ta đoạt giải quán quân, tuyên bố sẽ nghỉ thi đấu. Sau đó bạn gái bỏ chạy, lại còn là chạy theo một vị đại gia.

Sau lần đó, thái độ của anh ta với con gái luôn là thù địch, lúc Lục Diệp Minh tới tìm anh ta, vừa nghe thấy đối phương là con gái thì “rầm” một cái anh ta đã đóng cửa lại, trực tiếp đẩy anh ra ngoài. Cũng mặc kệ tình bạn bao nhiêu năm giữa mình với Lục Diệp Minh, một câu chốt dứt đường “Đánh chết lão tử cũng không dạy con gái.”

Lục Diệp Minh tìm anh ta hai lần, anh ta đều không gặp, bất kể trả bao nhiêu tiền cũng không quan tâm, thái độ cứng rắn như tảng đá ở trên vách núi vậy.

Cuối cùng trong một lần ngoài ý muốn, anh ta nhìn thấy Tô Trần.

Hôm đó anh ta bị Lục Diệp Minh lừa đến Starbucks, dùng uy quyền chèn ép anh ta, anh đã nhìn thấy cô gái kia.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy cô, anh ta đã bị thu hút.

Không phải là sự hấp dẫn của phụ nữ với đàn ông, mà là sự hấp dẫn của đồng loại, anh cảm thấy cô với anh ta giống nhau.

Trên người cô gái kia tràn đầy hơi thở huyền bí, cô ấy không nói nhiều lắm, không cười nhiều, với cái gì cũng đều không thấy hứng thú, chỉ có lúc bắn tên, trong chớp lát khuôn mặt, ánh mắt của cô mới dao động. Cô so với những người con gái khác có thể nói là xinh đẹp, mặt mộc không trang điểm nhưng lại xinh đẹp khiến người khác không dời mắt được.

Đối với Tiểu Hàn, có xinh đẹp hay không anh ta đều không quan tâm, ngược lại diện mạo của Tô Trần còn thua nhiều lắm. Bạn gái cũ của anh chính là một cô gái xinh đẹp, anh tin tưởng câu nói con gái xinh đẹp chính là mối nguy, nhưng trên người Tô Trần lại có một loại khí chất đặc biệt, vô tình thu hút anh.

Vì vậy anh hỏi cô: “Vì sao lại thích bắn tên?”

Lúc đầu Tô Trần không lên tiếng, Tiểu Hàn cũng không hi vọng nhiều rằng từ trong miệng cô có thể nghe được đáp án, bởi vì bắn tên mặc dù chỉ là một môn vận động nhưng đối với anh mà nói, đó chính là nghệ thuật, là linh hồn thật sự của anh, thực sự hiểu được ý nghĩa của bắn tên thì trên trận thi đấu mới có thể phát huy được hết tài năng.

Không biết tại sao, hôm đó ở Starbucks vô cùng âm ỉ, bên tai lúc nào cũng ong ong âm thanh, cô gái ấy cứ như vậy ngồi yên ngồi ở đó, cúi thấp đầu suy nghĩ.

Rất lâu sau, Tô Trần ngược mắt lên, lông mi dày hơi run, cô hơi hốt nói:

“Con người phải giữ được tư tưởng như lúc ban đầu mới có thể không đi lệch hướng.”

Tiểu Hàn sững sờ.”

“Nếu như ngay từ đầu kéo dây cung không tốt thì sẽ không bắn trúng bia, cho nên, ngay từ đầu không thể sai, sai sẽ không có cách nào quay đầu lại, đại khái là đạo lý này.”

Cô thì thầm nói nhỏ, hoàn toàn không để ý xem bọn họ nghe có hiểu hay không, giống như chỉ nói cho chính mình nghe.

Trên bàn chỉ có một mình Lục Duy Minh không hiểu, ngắt lời nói: “Nghe không hiểu. Em là một nhà văn, có cả một kho đạo lý, lại còn áp lên cả cái môn bắn tên này. Có thể nói dễ hiểu hơn không?”

Tiểu Hàn lờm anh một cái: “Không hiểu thì đừng nói chen vào, cái này cậu nghe không hiểu đâu.”

Tiểu Hàn đương nhiên hiểu được ý mà Tô Trần nói, cảm thấy thật hứng thú.

Về sau khi nghĩ lại, anh cũng không hiểu có phải trong chớp mắt đó mình có bị làm sao không, chỉ cảm thấy khi nhìn cô thì cũng giống như thấy bản thân mình năm đó, tư tưởng cũng như vậy, vừa nói đi liền đi.

“Thứ sáu mỗi tuần gặp ở câu lạc bộ.”

Câu lạc bộ mà Tiểu Hàn nói chính là câu lạc bộ bắn tên duy nhất ở Singapore mở ra cho vận động viên, thứ sáu mỗi tuần, Tiểu Hàn cũng sẽ đến đó.

Sau đó, Tiểu Hàn lập tức ân hận không thôi.

Cô gái này kỹ thuật kém quá thì không nói. Sức lực thì yếu đến nỗi kéo dây cung cũng không nhúc nhích, thế mà còn sám dạy anh một đạo lý lớn như vậy?

Quả nhiên lí luận và thực tế không hề giống nhau.

Tiểu Hàn nhéo cánh tay cô một cái, rồi vỗ mạnh một cái “bụp”, Tô Trần đau nhưng chỉ nhú mảy, ngược lại Lục Diệp Minh đứng bên cạnh nhìn mà lo lắng: “Cậu nhẹ tay một chút. Người ta là con gái. Không phải đồng đội của cậu.”

Tiểu Hàn thực sự là một người rất tài giỏi, nhưng trong lúc bắn tên, anh nghiêm túc với công việc này, trực tiếp quay sang lườm Lục Diệp Minh một cái: “Cậu dạy?”

Lục Diệp Minh rụt cổ lại, không nói lời nào.

Tiểu Hàn một lần nữa chú ý tới kiến thức cơ bản của Tô Trần, bắt đầu từ đứng tấn.

Anh lấy lại cung tên, thả ở trên ghế, đi vòng quanh Tô Trần một vòng, kéo cái cằm nói: “Đứng trung bình tấn thử một chút xem.”

Tô Trần ngoan ngoãn làm theo.

Nhẹ nhàng ngã xuống.

Một chút sức lực cũng không có.

Tiểu Hàn không hài lòng, cau mày lại, dùng chân đẩy chân cô ra, dùng sức đá một cái: “Bước rộng chân ra.”

Lại cầm tay cô đặt ở bên hông, dùng sức vỗ một cái: “Chống đỡ.”

Cuối cùng vỗ vỗ lưng cô: “Thăng lên.”

Nói xong Tiểu Hàn có chút không hài lòng nói: “Người sao lại yếu như vậy? Một chút sức lực cũng không có, thân thể căn bản là quá yếu, cần rèn luyện nhiều.”

Nửa năm nay, thân thể Tô Trần quả thực rất yếu.

Cô thường buông thả bản thân mình, điều này Lục Diệp Minh không thể quản được cô.

Về sau, dưới sự huấn luyện cao độ của Tiểu Hàn, việc bắn tên đã được luyện thành như vậy.

Kéo dây cung, thả cung, trúng bia đều rất được nhưng cơ thể vẫn yếu một cách thảm hại. Tiểu Hàn nói với Lục Diệp Minh không chỉ một lần, là cô quá khép kín.

Lục Diệp Minh không biết làm sao, chỉ có thể lắc đầu: “Điều tố hối hận duy nhất chỉ có một, đó là đã dẫn cô ấy tới Singapore.”

Tiểu Hàn không hiểu lí do là gì, nhưng từ trước tới nay anh không phải là người nhiều chuyện, tâm tư của Lục Diệp Minh với Tô Trần anh hiểu rõ mười mươi, anh không phải kẻ ngu. Đại khái cũng thật sự thương cô, về sau khi dạy cô, anh cũng tương đối đau đầu.

Biết rõ Tô Trần ở đây không có bạn bè, mỗi tuần ngoài bắn tên anh cũng sẽ rủ cô ra ngoài hai lần, mời cô đi ăn cơm hay đưa cô đi tiếp xúc với những thứ mới mẻ, nhưng dường như cô bé này không hứng thú với những thứ kia. Nhưng cô rất lễ phép, không hề tỏ ra rằng mình không thích mà chỉ nhẹ nhàng lễ phép mỉm cười, nói lời cảm ơn chân thành với anh.

Cũng may cô chưa khép kín hoàn toàn, người khác đối xử tốt với cô, cô đều ghi nhớ trong lòng, sau đó từ việc không đáng kể cũng nói cảm ơn.

Ví dụ như lúc Tiểu Hàn du lịch ở một thị trấn nhỏ ở Đan Mạch đi ngang qua một cánh đồng lúa vàng tươi, anh chụp được, dùng điện thoại gửi cho cô.

Đến lúc anh đến trạm tiếp theo sẽ nhận được tin nhắn cảm ơn của Tô Trần “Cảm ơn, tôi rất thích.”

Trong biểu hiện của cô luôn luôn mang theo sự xa cách và lạnh nhạt.

Nhưng Tiểu Hàn không quan tâm đến việc còn con này, anh là một người rất nghĩa khí, đã coi cô là bạn bè thì sẽ không buông tha, vẫn luôn dùng chính cách của mình mong cô có thể vui vẻ một chút.

Có lần lúc ở Myanmar, anh vẫn không quên gửi cho Tô Trần một tin nhắn, đề nghị cô thử đến Myanmar du lịch.

Tô Trần: “?”

Anh trốn trong bụi cỏ nhắn tin cho cô: “Lúc viên đạn suýt qua cổ tôi, không ngờ rằng như có kì tích khiến tôi nhớ ra một thẻ ngân hàng bên trong còn có mười đồng đã quên từ lâu.”

Tô Trần: “Vậy anh còn nhớ mặt mã không?”

Tiểu Hàn: “ ...”

Vì muốn cô cô vui vẻ, thỉnh thoảng Tiểu Hàn sẽ kể cho cô những câu chuyện cười ngắn, tuyệt đối không có thể loại màu sắc gì, anh vẫn nghĩ rằng nam và nữ chỉ dừng lại ở cấp bậc lễ nghĩa, anh rất thích cô gái này nhưng không phải là loại tình cảm đó, điều này anh biết rõ.

Trogn mắt anh Tô Trần hẳn cũng là người thuần khiết không bị nhiễm bẩn, nhưng không ngờ về sau có một lần khi ở nhà cô, không cẩn thận mở văn bản của cô ra, bỗng nhiên thấy cô miêu tả chuyện giường chiếu một cách nhiệt tình không chút cổ kị khiến anh sợ đến rớt cả cằm, nhìn một lúc lâu vẫn không thể khép lại.

Không thể nghi ngờ, phong cách viết văn của cô cũng rất tốt, dùng từ hoàn toàn chính xác, nhìn xem, với những việc trên, cho thấy kinh nghiệm của cô tương đối phong phú.

Tô Trần dường như không để ý việc anh sẽ thấy được nội dung kia, dựa vào khung cửa sổ bình tĩnh uống cà phê.

Tiểu Hàn lúng túng đứng lên, nói sang chuyện khác: “Uống cà phê không tốt cho cơ thể. Cô mất ngủ nên uống ít thôi.”

Cô không thêm để ý, nhìn ra ngoài cửa sổ, tiếp tục uống, uống xong lại cầm điều thuốc bên cạnh lên hút.

Hai người ở chung với nhau lâu, Tiểu Hàn có phần hiểu được tính tình và thói quen sinh hoạt của cô, hút thuốc say rượu thức đêm mất ngủ, cơ thể sao mà không yếu cho được?

Anh có chút tức giận nói: “Nghệ sĩ các cô có phải đầu óc đều không bình thường? Thích ra về u buồn?”

Cô yên lặng hút thuốc, làm cho gian phòng không khí ngột ngạt. Vốn dĩ căn phòng đã bừa bộn, cô cũng không thu dọn, quần áo vứt lung tung. Cô giúp việc mỗi tuần sẽ đến thu dọn một lần, cô ngoại trừ viết bản thảo ra, còn lại chỉ biết hút thuốc uống rượu.

Tiểu Hàn là một người đàn ông còn không chịu được cô như vậy, nhiều lần nhìn không nổi mà giúp cô thu dọn sạch sẽ, không quá hai ngày lại đầu vào đó, Tiểu Hàn bùng nổ: “Cô mỗi ngày đều như vậy không thấy khó chịu sao? Cô cứ như thế này còn có người đàn ông nào dám lấy cô?”

Cô cũng chẳng cần.

Không cần ai lấy cô.

Không phải Tô Trần không thích sạch sẽ, mỗi ngày cô tắm hai lần, quần áo cũng sẽ giặt. Chỉ là cô không thích gian phòng của mình nhìn qua thấy gọn gàng sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, chẳng phải cô cũng lớn lên dưới ánh sáng mặt trời đó sao, không nên dùng những biểu hiện giả dối để che giấu mình, những lộn xộn này, trong lòng giống như nặng trĩu cái gì đó, không phải trống rỗng cũng không tịch mịch.

Tất cả mọi người cảm thấy cô thay đổi.

Nhưng cô lại cho rằng, một chút cô cũng không thay đổi.

Cô còn sáng tác, chưa bao giờ dừng lại.

Cô còn hút thuốc, còn uống rượu, còn mất ngủ, còn đi du lịch, vẫn tin chúa Jesus, cô vẫn có thể đọc kinh thánh không sai một chữ, vẫn chưa mất phương hướng, vẫn tin tưởng yêu, vẫn phóng túng, trên đường có đàn ông bề ngoài đẹp một chút, cô vẫn nhìn lên một cái.

Chỉ có điều, cô vẫn luôn thờ dài trong lòng.

Không đẹp bằng anh.

Không đẹp bằng anh.

Đều không đẹp bằng anh.

Anh là ai chứ?

Cô mơ hồ, cố hết sức không cho mình suy nghĩ, dù sao cũng không phải anh, ai cũng không phải anh.

Lục Diệp Minh nói, cô đang tra tấn chính mình.

Anh sẽ dốc sức nỗ lực, dốc sức dốc sức ở bên cạnh cô, cố gắng xóa đi cảm giác không tồn tại. Có thể cô không nhìn thấy, từ trước đến giờ cô đều không nhìn thấy, cô vĩnh viễn sống trong thế giới của chính mình, giống như đang suy nghĩ về một người, lại giống như không nhìn thấy bất cứ ai.

Cô không biết, cũng có lúc anh tức giận, cũng có lúc anh muốn phát cáu.

“Anh không bao giờ quan tâm em nữa.” Lục Diệp Minh nổi giận đùng đùng. “Quan tâm em sống hay chết, quan tâm em muốn ở cùng với ai, em chính là không bỏ được, quay về tìm anh ta đi.”

Tô Trần không nhúc nhích, giống như không nghe thấy.

Anh đập cửa đi ra.

Ngày hôm sau may có Tạ Hi tới thăm, Tạ Hi lại khuyên: “Cô cứ tiếp tục xuống dốc như vậy, Lục tổng muốn phát điên rồi.”

“Anh ta tại sao lại điên? Anh ta cũng thất tình sao?”

Tạ Hi: “... Anh ấy liên tục thất tình, cô không biết sao?”

“Không có ai tốt với cô hơn Lục tổng.”

“Sao anh biết.”

“Tôi có mắt, tôi nhìn thấy.”

“Đó là vì anh chưa nhìn thấy anh ấy.”

“Cô từng viết một câu, cô có nhớ không?”

“...”

“Bụi quay về với bụi, đất quay về với đất, từ bỏ những gì đã qua, để người ở lại được giải thoát.”

Tô Trần: “Đó là câu bên trong kính thánh.”

Tạ Hi: “Giống nhau cả thôi. Cậu coi anh ấy như đã chết không được sao?”

Bụi về với bụi, đất về với đất.

Từ bỏ những gì đã qua, để người ở lại được giải thoát.

Mà đứng dưới ánh mặt trời ta đã thấy tất cả, là vô nghĩa theo đuổi một con gió.

Tất cả đều như có hi vọng.

Năm đó của chúng ta, giống như một tiếng thở dài.

Đến Singapore một năm, Tô Trần quyết định rời đi.

Trước khi đi, cô nói lời tạm biệt với Tiểu Hàn, Tiểu Hàn cảm thấy kinh ngạc: “Không luyện bắn tên nữa sao?”

Tô Trần thản nhiên nói: Mỗi tuần sẽ báo cáo thành tích một lần với anh.”

Tiểu Hàn cười: “Nếu đã bắt đầu luyện thì sẽ không muốn buông tay, mũi tên đã bắn ra sẽ không thể quay lại, nhưng con người không như thế, nếu như cô muốn quay lại, bất cứ lúc nào cũng có thể quay lại, nơi đây chính là quê hương thứ hai của cô.”

Cô dường như đã sắp quên.

Cô còn có quê hương.

...

Thoáng một cái, bốn năm, cô phiêu bạt các nơi trên thế giới, lang thang khắp bốn phương, không Internet, không tin tức, cũng không ai nhìn thấy cô.

Cô đã đi rất nhiều quốc gia.

Myanmar, Somalia, Scotland, Xu-đăng, Nam Phi, Cộng hoà Ghi-nê...

Cô đã trải qua rất nhiều.

Ngủ gật trong rừng cây ở Myanmar, xem bọn lính chiến đấu đẫm máu, khói thuốc súng tràn ngập, xác chết khắp đồng.

Như Tiểu Hàn nói, trong tích tắc lúc viên đạn sượt qua cổ mình, cô không nhớ đến bây giờ cô đã gửi trong ngân hàng bao nhiêu.

Cô muốn gặp anh.

Chỉ muốn thấy anh từ xa một lần.

Vài đêm cuối ở cộng hòa Ghi-nê, cô trần trọc, trong lòng bất an, khó mà đi vào giấc ngủ nổi.

Lúc cô vừa bước chân xuống mảnh đất này, trái tim bỗng nhiên nặng trĩu.

Giống như, tất cả cuối cùng cũng kết thúc.

Có lẽ, cuối cùng gió cũng thổi qua cuốn hết đi.

Cho chính mình một đường lui, có thể giữ lại cho mình một mạng.

Nghĩ lại vẫn không có nơi nào tốt để đi.

Vậy trở lại gặp anh thôi.

Một lần mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

CHUYỆN NGŨ: RỪA

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Thành cổ ở bên trong một con hẻm nhỏ.

Trong ngôi nhà nhỏ, có em bé với giọng non nớt đọc thuộc lòng thật to như chim Hoàng Yến hót:

“Giang Nam khả thái liên,

Liên điệp hà điền điền

Ngư hí liên điệp gian,

ngư hí liên điệp đông

Ngư hí liên điệp tây,

ngư hí liên điệp nam

Ngư hí liên điệp bắc...’[1]

Tô Trần kéo hành lý, một lần nữa lại đặt chân lên mảnh đất quê hương mình.

Máy bay hạ cánh, thời gian xa cách 4 năm, không khí quen thuộc, tiếng mẹ đẻ quen thuộc, dòng người qua lại cũng quen thuộc.

Tạ Hi đến đón cô, đầu tiên anh đứng giữa đám người sững sờ một giây, chạy như bay qua, vỗ vai Tô Trần, nhìn một lượt trên dưới trái phải, vẻ mặt khiếp sợ, không thể tưởng tượng nổi: “Con mẹ nó, cuối cùng em cũng chịu quay về?”

Tô Trần nở một nụ cười: “Đã lâu không gặp, vài năm rồi nhỉ?”

Tạ Hi kim nước mắt, một tay kéo cô vào trong lòng mình, ôm cô thật chặt: “Con mẹ nó, cuối cùng em cũng quay lại.”

Anh nói lại một lần nữa.

Nhưng trong lời nói này lại không có ý gì.

Tô Trần hiểu, câu nói của anh có ý gì.

Cô không thay đổi ngoại trừ mái tóc ngắn, đen và gãy. Sự khác biệt duy nhất chính là hình dáng lúc trở về.

Cuối cùng Tạ Hi cũng buông tay, cầm lấy hành lý từ trong tay cô, xúc động kéo cô ra ngoài “Đi thôi, trước tiên đưa em về nhà đã.”

Ở Bắc Tầm Tô Trần có một ngôi nhà riêng, đã mua rất lâu từ trước kia rồi. Vài năm nay飄u bạt, ngôi nhà cũng liên tục để không. Tạ Hi vừa đi vừa lái nhai với cô: “Biết là em muốn trở về, mấy ngày trước anh đã thuê một cô giúp việc qua quét dọn, em đã thông báo cho Lục tổng chưa?”

“Chưa nói.”

Tạ Hi vội vàng rút điện thoại. “VẬy anh chào hỏi anh ta trước, nếu không anh sợ anh ấy sẽ bị bất ngờ đột ngột.”

Tô Trần ngăn anh lại, “Về nhà trước đi, chút nữa tôi sẽ đi tìm anh ấy.”

Tạ Hi nghe vậy, được, tự cô đi tìm là được rồi.

Bầu không khí khôi phục sự yên tĩnh, tâm trạng khi trở về quê nhà sau vài giây cuối cùng trên xe, tất cả đều kết thúc.

Tô Trần bình tĩnh nhìn qua cửa sổ, Tạ Hi lái xe, nhìn cô nói: “Có phải cảm thấy bầu trời Bắc Tầm ngày càng bản đục không?”

“Ừ.” Cô nhàn nhạt.

Tạ Hi thở dài: “Đúng vậy, Lục tổng vài hôm trước bị viêm phổi, Lục lão tiên sinh đưa anh ấy về nhà chăm sóc, hôm qua mới quay lại.”

“Viêm phổi?”

Tạ Hi nhìn cô “Thiếu chút nữa là teo.”

Tô Trần im lặng.

Tạ Hi còn nói thêm, có chút ý tứ: “Lục tổng năm nay 30 rồi.”

...

Con người trên phương diện tình cảm, luôn luôn bị tình yêu khống chế.

“Em đi vài năm, Lục tổng từng có hai người bạn gái, nhưng đều không có kết quả, Lục lão tiên sinh rất lo lắng, đành hết cách với anh ta, anh nghĩ lần này trở về, em nên cân nhắc một chút, em biết anh ấy cũng mười năm rồi còn gì? Anh ấy là loại người gì em còn không biết hay sao? Tuy có chút hồ đồ, kiêu ngạo, nhưng đối xử với em, anh ta thực sự không dám chậm trễ, trong công ty có ai dám nói em sai, chẳng phải anh ấy vẫn bảo vệ em đó sao?”

Bắc Tầm lúc này đã vào đêm.

Đèn đường rực rỡ, đèn neon lấp lánh, chiếc xe ô tô vội vàng chạy qua, cảnh vật xung quanh đều rất nhộn nhịp, trăng non phía chân trời như một chiếc thuyền nhỏ cong cong màu vàng, treo trong dải ngân hà rộng lớn.

Lục Diệp Minh đối xử với cô thế nào, tất cả đều rành rành trước mắt.

Tô Trần hỏi: “Nhìn thấy lễ đốt lửa ở Somalia chưa?”

Tạ Hi bị cô hỏi một câu không đầu không đuôi, ngu ngơ: “Lửa trại?”

Tô Trần khẽ lắc đầu: “Không hẳn là như vậy, nhưng cũng không khác biệt nhiều lắm, lễ đốt lửa ở Somalia diễn ra vào năm mới, đêm ngày 31 tháng 7, người dân ở những làng xung quanh, theo dọc hai bên bờ sông mà đốt lửa. Sau đó đợi đến khi màn đêm buông xuống, người già, trẻ nhỏ, nam nữ trong làng đều ra ngoài, đi đêm hai bên bờ sông, quay quanh đồng lửa ca hát, nhảy múa, nướng thịt dê, cũng giống như đốt lửa trại của người Mông Cổ.”

Tạ Hi nghe hoàn toàn không hiểu.

Tô Trần nhìn ra ngoài cửa sổ, nói tiếp: “Nhưng không giống như vậy, họ xem đó như đêm giao thừa, nhảy múa quanh đồng lửa cũng như một nghi thức chúc mừng năm mới của chúng ta, trẻ em dưới 15 tuổi mỗi năm nhảy múa một lần, lớn hơn 1 tuổi lại nhảy một lần nữa, mười lăm, tuổi trở lên, họ coi nghi thức này như lời tuyên bố đã trưởng thành, chính là đốt lửa.”

“...”

“Buổi tối hôm đó, tất cả mọi người đều mặc quần áo bản địa, mọi người vây quanh đồng lửa ăn mừng, vừa hát vừa múa, hoan hô hò hét tung bừng...” Cô dừng lại một lúc, dường như chìm vào trong hồi ức, hai mắt đều nhắm lại: “Trong đêm khuya, từ trên trời đột nhiên rơi xuống một quả bom, chiến tranh, người dân lầm than, chỉ trong thời gian nháy mắt, trước khi quân đội đến, đàn ông trong thôn cố gắng đưa phụ nữ, người già, trẻ nhỏ đi ẩn nấp, khắp nơi đều là thuốc súng và khói lửa, họ hy sinh vì gia đình, trở thành vật hiến tế cho chiến tranh. Nhưng mà, ngày hôm sau, những người còn sống sót, nhìn xuống mặt đất khắp nơi đều là xác chết, họ òa khóc, đau khổ như đứt từng khúc ruột khúc gan, tình yêu trong thời khắc đó đều trở nên xa vời.”

“Somalia vốn dĩ là quốc gia chiến tranh, họ sống trong hoàn cảnh như vậy, sớm đã hiểu rõ.” Tạ Hi nói.

Cô không quan tâm tới anh ta, nói tiếp: “Năm ngoái tôi ở Sudan có quen một lính đánh bộ, anh ta là người Bắc Tầm.”

Rời khỏi Singapore, năm thứ hai Tô Trần tham gia tổ chức tình nguyện Chữ thập đỏ quốc tế, cô vừa làm phóng viên, vừa tham gia chữa trị cho thương binh.

Lúc ở Myanmar, cô gặp gỡ Lý Chính.

Một anh chàng da đen, gầy, 25, 26 tuổi, khi 18 tuổi đã nhập ngũ tham gia quân đội, là hạ sĩ bậc ba, khi cười mắt híp lại thành một khe hở, vô cùng thật thà chất phác, anh ta rất chuyên nghiệp, từ khi nhập ngũ tới nay, mỗi năm đều là “Thần pháo thủ”.

Anh ta đã lập nên kỉ lục liên tiếp mà không ai có thể địch nổi.

Đặc biệt nhất là tương lai, đối với tương lai vô cùng đáng mơ ước của người con trai này, trong một lần tham chiến, tay phải anh ta bị trúng đạn, trong đội thuốc tê còn lại ít, anh ta cắn răng nói với quân y: “Cứ giữ lại cho các anh em khác đi, không sao.”

Trong nháy mắt đó, tất cả mọi người đều cảm động.

Trong toàn bộ quá trình phẫu thuật, anh ta nhắm mắt, không kêu lên một tiếng nào, Tô Trần đứng bên cạnh nhìn anh ta thật lâu, trái lại Lý Chính còn bình tĩnh trấn an cô, cười nói: “Bị thương như thế này không tính là gì cả.”

Đây chính là viên đạn đấy.

Về sau, Tô Trần phỏng vấn anh ta: “Thật sự yêu mến đất nước này như vậy sao?”

Lý Chính nói: “Yêu.”

“Người nhà của anh đâu?”

“Có tổ quốc trước, mới có nhà, bố tôi cũng là quân nhân, ông luôn dạy tôi như thế.”

Tô Trần không nói gì, nhìn vào trong bóng đêm, về mặt người đàn ông này rất kiên nghị, trong lòng cô lại thấy buồn.

“Có sợ sẽ chết hay không?”

Lý Chính ngồi cạnh cô, ngửa đầu nhìn trăng sáng, thành kính nói: “Sợ chết, nhưng tôi sẽ không để cho mình dễ dàng chết đi, không ngại chết.”

Quốc gia gặp khó khăn, nhất định sẽ sống để hoàn thành sứ mạng.

Không biết sợ cũng sẽ không sợ hãi.

Đây là ý thức của người lính.

Họ nguyện hiến dâng cả máu và nước mắt cho đất nước, đi tới Đông Sơn.

Lặng im một lúc, có lẽ nhận thấu chủ đề này quá nặng nề, Lý Chính liền nói đến chuyện khác.

“Tôi nói với cô tôi có bạn gái chưa nhỉ?” Trên gương mặt cương nghị của Lý Chính đột nhiên xuất hiện vẻ dịu dàng: “Tôi có một cô bạn gái, rất xinh đẹp, xinh đẹp như cô vậy, không, còn xinh đẹp hơn cô, mắt cô ấy rất to, có hồn, khi nói hay cười đều vô cùng đẹp, cô ấy là giáo viên, rất dịu dàng, chúng tôi đã bàn bạc với nhau rồi, đợt nhiệm vụ này của tôi kết thúc trở về, chúng tôi sẽ kết hôn.”

Tô Trần cười: “Rất tốt, chúc mừng anh.”

Bỗng nhiên Lý Chính yên lặng, cúi đầu gầy cây cỏ trước mặt, nói: “Tô Trần, khi nào thì cô về nước?”

“Tôi không biết, cứ phiêu bạt trước đã.”

Lý Chính ngồi dưới đất, không biết từ đâu lấy ra một bình nhỏ trong suốt, sau đó nhỏ vài giọt cỏ, cuộn từng vòng, cúi đầu nghiêm túc cuộn, động tác của anh rất thành thạo, dường như đã làm cả nghìn lần rồi.

Rất nhanh, anh ta đem một chiếc nhẫn cỏ giống như đúc cho vào trong bình nhỏ, đẩy nút cẩn thận, đưa cho Tô Trần: “Cô trở về giúp tôi đưa cái này cho cô ấy, cô ấy dạy ở một trường trung học, tên là Hàn Văn Văn.”

Tô Trần nhận lấy: “Được.”

“Tên rất dễ nghe.”

“Ừ, rất êm tai.”

Lý Chính thở dài: “Cô chính là quá buồn rầu.”

Cuối năm ngoái, chiến tranh ở Myanmar kết thúc, Tô Trần đi theo đội quân, được phái đến Xu-đăng cứu viện cùng với Lý Chính.

Mấy ngày đó, Tô Trần giống như hóa thân thành người quản ngục, đã quen nhìn cảnh sinh ly tử biệt, lại nhìn quen những cơ thể bị thương nằm trên cáng liên tục được đưa về, đau buồn thương xót.

Trong lòng cô luôn luôn cầu nguyện.

-Chúa à, cầu xin thần phù hộ cho Lý Chính trở về bình an.

-Chúa linh thiêng, cầu xin người để cho anh ta được trở về bình an.

-Ngàn vạn lần, ngàn vạn lần, ở Trung Quốc còn có một cô gái chờ anh ta về cùng kết hôn.

Ba ngày sau đó, Tô Trần gặp lại là thi thể của Lý Chính, vì bị đạn pháo bắn mà hoàn toàn biến dạng.

Quan niệm nhân sinh, trong khoảnh khắc đó, bỗng nhiên Tô Trần thấu hiểu.

Nếu có kiếp sau, cô muốn làm một cái cây.

Không vì lí do gì, cô chỉ muốn bảo vệ quê hương mình, bảo vệ những người thân yêu nhất.

...

Tô Trần nhẹ nhàng kể lại chuyện cũ của Lý Chính, lại nhìn về phía Tạ Hi “Hiện tại tôi cũng không nghĩ đến chuyện tình cảm, lần này trở về là có chuyện phải làm.

Anh kinh ngạc không mở được miệng, hiển nhiên đã hiểu sai trọng điểm:

“Bà cô à, cô chạy đi làm tình nguyện viên? Nam Xu-đăng? Myanmar? Em lại còn đi Somalia?”

“...”

“Em có biết Somalia mệnh danh là gì không?”

“...”

“Thủ đô cường bức.”

“...”

“Are you ok?”

“...”

“Không phải là em cũng bị như vậy chứ?”

“Cút.”

“Em biết nhìn em bây giờ trông như thế nào không?”

“Như thế nào?”

“Nữ tu trong giáo đường, vô dục vô cầu.”

Tô Trần không để ý anh ta.

“Rốt cuộc hai năm qua em đã trải qua những chuyện gì?”

Cô liếc mắt một cái, ngại phải trả lời anh ta: “Có quý mới biết.”

...

Hôm đó, Tô Trần bị người ta gõ cửa.

Lục Diệp Minh buộc tóc đuôi gà đứng trước mặt cô, quần áo không chỉnh tề, một đồng hồ đeo tay đứng trước mặt cô, cô cũng không bất ngờ, biết là Tạ Hi kia miệng thật rộng, cô bình tĩnh xoa tóc nói: “Anh đến đó à?”

Lục Diệp Minh có chút không tin vào mắt mình, chăm chú nhìn cô thật lâu, kìm nén bức bối, lặng lẽ nói:

“Không thì ai—”

Tô Trần cũng không để ý anh ta, cứ thế đi vào nhà bếp rót nước uống, Lục Diệp Minh đi hỏi cô: “Em trở về thế mà lại không cho anh biết?”

Cô mặc áo ngủ tơ tằm, dựa vào bệ kính uống nước: “Anh cũng không biết muộn mà.”

“...”

Lục Diệp Minh đứng thật xa quan sát cô.

Phát hiện hai năm không gặp, cô càng trở nên thú vị.

Đứng yên một chỗ, đột nhiên thốt lên: “Tô Trần, em đã thay đổi.”

Cô bưng cái cốc, nhàn hạ dựa lưng, nửa đùa nói: ‘Tôi cắt tóc, có phải trẻ hơn không?’

“Không phải như vậy...”

Lục Diệp Minh cũng không nói được cụ thể cô thay đổi chỗ nào, trừ những ngày âm u ở Singapore, cô dường như biến thành một người khác.

Dáng vẻ vẫn trẻ con, bề ngoài vẫn xinh đẹp như cũ, hoặc là nói xinh đẹp tới động lòng người.

Anh đã gặp vô số người, cũng biết được một chút về phụ nữ.

Trong mắt anh Tô Trần rất tuyệt vời, không nói tới vẻ thanh cao thoát tục, đôi mắt cô rất có hồn, rất linh hoạt, đã rất nhiều năm anh chưa từng thấy đôi mắt nào có hồn như vậy, theo tháng năm, linh hoạt cũng giảm bớt, nhưng sáng hơn trước kia, lại thu hút người nhìn. Lục Diệp Minh dường như đã khỏe hơn một chút, trận viêm phổi này xuất chút nữa đã lấy đi nửa cái mạng nhỏ của anh.

“Quay về sẽ không đi nữa?” Anh hỏi không chắc chắn.

Tô Trần uống nước, “Tạm thời sẽ không đi.”

Xa nhau hai năm, hai người đều thay đổi, hờ hững nhiều, lời nói không cố kỵ như trước, anh vẫn trẻ con luống cuống, trong thời gian ngắn không tìm được chuyện gì để nói, nhớ những điều tồi qua Tạ Hi nói, trong lòng lại toát mồ hôi lạnh.

“Không bị thương gì chứ?”

Tô Trần không trả lời.

Lục Diệp Minh thoáng cái trở lên cuống quýt, chạy tới trước mặt cô: “Thật sự bị thương? Bị thương chỗ nào? Anh xem một chút?”

Tất cả đều đã qua, cô không định nhắc lại.

“Lục Đại Ca”

Lục Diệp Minh sững sờ.

Bao nhiêu năm, cô chưa từng gọi anh như vậy, khi cha cô vừa mới qua đời, cô gọi anh một tiếng Lục đại ca, Lục Diệp Minh cảm thấy vô cùng dễ nghe, luôn luôn nghĩ về tiếng gọi đó, nhiều lần dự dõ cô gọi, cô cũng không chịu gọi.

Lúc nào cô cũng gọi anh là Lục tổng Lục tổng, vô cùng xa lạ.

Anh lập tức dịu xuống, mỉm cười nói: “Em nói đi.”

Tô Trần nói kế hoạch của mình.

Lục Diệp Minh nghe được một nửa, khuôn mặt đen đi, mắt lạnh nhìn cô “Đi hai năm còn chưa quên được anh ta?”

Tô Trần lắc đầu: “Không liên quan tới anh ấy.”

Lục Diệp Minh tỏ ra không tin.

Tô Trần thần nhiên nhìn anh, ánh mắt không một gợn sóng, dường như tuyên bố việc đó không liên can đến mình, “Năm đó vừa gặp anh ấy, đứng ra mà nói, tôi bị nhóm của anh ấy thu hút, cảm thấy trên người bọn họ ngoài bốc đồng, trẻ tuổi và nhiệt huyết, sau đó tôi mới chú ý đến anh ấy, dần dần, sống chung với họ, tôi bị cuốn hút, lần đầu tiên biết được, thì ra còn những người như thế trên đời, họ chơi vì vinh dự cho quốc gia, vì quốc gia đoạt lấy huy

chương, họ cũng vì fan của mình, có thể khơi dậy một linh hồn, chẳng qua vòng luẩn quẩn đồng người, vì những thứ gọi là kì thị của xã hội, thậm chí bị cả người nhà coi thường.”

Lục Diệp Minh nhìn cô thật sâu, lúc cô nghiêm túc nói đến chuyện của người kia, thật làm cho người ta mê muội.

Anh nói: “kỳ thật, eSport bây giờ như vậy cũng khó để người ta tiếp nhận.”

Tô Trần cười khổ: “Không, vì ngăn cản con trẻ chơi game, cha mẹ có một chút cực đoan, thậm chí bạo lực gia đình, bây giờ không nên có những suy nghĩ cực đoan như vậy, có lẽ việc làm của tôi không có chút ý nghĩa nào, cũng không thể thay đổi cách nhìn nhận của bất kì người nào, tôi chỉ muốn tặng cho anh ấy một món quà mà thôi.”

Không liên quan tới tình yêu, cũng không yêu.

Chỉ là một món quà, không hơn.

Cũng không cần anh hiểu.

...

Hai năm nay mặc dù thay đổi, cũng tốt, có nhiều thứ vẫn không bỏ xuống được, chỉ có thể cầm lấy.

Bút danh Nam Tuyền một lần nữa được cô dùng, hơn nữa còn thành lập phòng làm việc, sau ba năm xa cách, một lần nữa đăng kí Blog, inbox, comment thật sự như bỏ bom, mắng cô cũng có, thố lộ cũng có, hàng ngàn cảm xúc, cô đem những gì không liên quan xóa sạch, nhìn xuống fan, đã hơn nghìn người.

Sau đó nhìn vào danh sách, thấy được tên của anh.

Đơn giản ba chữ, không hơn.

Một phần giới thiệu vắn tắt, chỉ có 6 chữ vô cùng đơn giản, nghề nghiệp: Tuyền thủ eSport.

Blog chỉ có 6 bài.

Gần đây nhất là lần đoạt giải quán quân 3 năm về trước.

Mấy chữ ngắn gọn và một bức hình.

Anh nói: Tạm biệt.

Bên dưới là một tấm hình, anh cùng đội viên.

Một thiếu niên trong đội mặc quốc kỳ, trong tay cầm thẻ bài, kẻ vai sát cánh đứng trên bục lĩnh thưởng ở San Fransisco, về mặt anh bình tĩnh đứng giữa dòng người.

Điềm đạm đứng dưới ánh đèn, anh tỏ ra tất cả đều như ngày thường.

Cô tập trung nhìn anh suy nghĩ một lát.

Không nhận được đưa tay vuốt ve.

Tóc đen gọn gàng, mắt đào hoa nhếch lên, mũi thẳng, môi mỏng khẽ mấp máy, tất cả đều quen thuộc lại rất xa lạ...

Thật lâu không gặp, anh bây giờ như thế nào?

...

Công việc diễn ra đến tháng thứ hai, Tô Trần quay lại Nhà Giang thu thập cảnh, tiện đường đi thăm Tô Hạm.

Ba ngày sau đó đã nhìn thấy anh.

Không ngoài dự đoán, anh mặc bộ âu phục, đáng người thực sự rất đẹp.

Áo sơ mi trắng, quần tây đen và giày da, cánh tay lúc này có phủ áo vest.

Đẹp tới nỗi làm da đầu người khác tê dại.

Quần tây và dây lưng bên hông, tôn thêm mười phần cảm giác cấm dục của anh.

Có thể thấy trên giường, anh ở phía trên...

Anh không coi trọng dực vọng, nhưng lúc làm lại rất kịch liệt, hận không thể vò nát cô.

Lúc anh ngủ, vùi đầu vào trong gối, buổi sáng lúc rời giường cũng rất lười biếng, giống như trẻ con vậy.

Có thể trong trận đấu, sự sắc sảo và bén nhọn của anh đều thể hiện không sót một thứ gì.

Thời gian 3 năm dường như làm cho sự sắc sảo của anh càng sắc bén hơn, đôi mắt lạnh lùng, thật sự không thể nhìn ra trong lòng anh đang nghĩ cái gì.

Trong thang máy, anh rất kiên nhẫn gọi điện thoại.

Mặc dù nói không nhiều, nhưng nhìn qua cũng không thấy anh mất kiên nhẫn.

Những âm thanh đó đều làm cho cô mê muội trong chốc lát.

Trong tích tắc lúc anh bước ra khỏi thang máy, miệng lại nhanh hơn tim một bước, cô gọi anh.

Anh chỉ dừng lại một bước, một giây sau lại nhanh chóng rời đi, cũng không thèm quay đầu liếc mắt một cái.

Anh thực sự đi rất vội.

Hai người cũng không kịp nhìn kĩ đối phương một lần.

Chung quy lại, ba năm

Vậy thì tạm biệt đi.

...

Tô Trần trở lại khách sạn, thu dọn hành lý, đặt vé máy bay, làm xong tất cả, cô nhắn tin cho Thành Tuyết và Thịnh Thiên Vi.

Thịnh Thiên Vi biết cô phải đi, đi suốt cả đêm đến khách sạn, thức cả một đêm, hai cô gái nằm trên giường của khách sạn, một người ôm cái gối đầu đặt ở bụng, hai người đều chăm chú nhìn trần nhà.

Trần nhà là một cái gương hình tròn, bóng hai người chiếu lên.

Thịnh Thiên Vi nhìn chằm chằm người trong gương nói: “Tô Trần này, tớ cảm thấy lần này cậu thay đổi nhìn thật đẹp.”

Tô Trần cười: “Trước kia tớ không đẹp sao?”

Thịnh Thiên Vi lắc đầu: “Vẫn xinh đẹp, tớ cảm thấy cậu cắt tóc nhìn có hương vị của phụ nữ, trước kia cậu giống như búp bê vậy.”

Con gái đối với lời khen ngợi từ trước tới giờ đều không khiêm nhường, cô rất tự nhiên nhận lấy: “Cảm ơn. Cậu cũng xinh đẹp.”

Thịnh Thiên Vi cười hi hi, không nhìn lên trên, trở mình, đem gối đầu để dưới bụng, chống cằm nhìn Tô Trần: “Mấy năm nay cậu đi những đâu? Làm sao mà ngay cả một chút tin tức cũng không có, cậu có biết không, mấy ngày cậu mới đi, đại thần đều...”

Tô Trần nhìn cô một cái, Thịnh Thiên Vi biết điều im lặng.

“Tớ không nói tới anh ấy...”

Thịnh Thiên Vi không biết rốt cuộc hai người đã trải qua chuyện gì, dù sao cô cũng rất đau lòng cho đại thần.

Cũng giống như, có một loại người, bạn cảm thấy anh ta sống ở trên mây, không có cách nào có thể chạm tới.

Mà một ngày kia, bạn đột nhiên phát hiện, anh ta thực ra cũng giống như một con người bình thường, trong lúc ở một mình, anh cũng giống như những cậu bé bình thường, bạn chưa từng thấy một mặt khác, anh ta từng làm với người khác, ví dụ như, tức giận, gây gổ, ghen, hôn mê thậm chí cũng sẽ khóc.

Anh ta cũng bị người khác vứt bỏ, cũng thất tình, cũng sa sút tinh thần.

Nghĩ như vậy, Thịnh Thiên Vi nhìn Tô Trần không nói một lời nào, vẫn tốt bụng nhắc nhở cô: “Về sau, nếu cậu gặp Mạnh Thần, hãy cố gắng đi đường vòng.”

“Vi sao?”

Thịnh Thiên Vi nói: “Trời ơi, dù sao cậu cứ nghe lời tớ là được rồi.”

Tô Trần ừ một tiếng.

Thật lâu sau hai người đều không nói gì.

Ban đêm, ngoài cửa sổ cũng chẳng hề yên tĩnh, tiếng người, tiếng xe hơi, tiếng động cơ...

Âm thanh hỗn loạn quấy nhiễu lòng người.

Tô Trần đột nhiên lên tiếng: “Thiên Vi, lần sau tớ tặng cho cậu vài tấm vé xem phim”

“Là phim gì.”

“Chẳng phải cậu thích esSport sao, tớ có một người bạn đầu tư, giống như có liên quan tới nhóm này, cậu có thể đi xem một chút.”

“Có thể đưa cho tớ mấy tờ được không? Tớ dẫn bạn Đại Minh đi xem.”

“Ừ, tớ tặng cả họ.”

Đồng hồ trên tường đã chỉ 11 giờ, một mối của Thịnh Thiên Vi kéo tới, nằm nghiêng trên giường, mê man giống như thiếp đi.

Mơ mơ màng màng, cô hình như nghe thấy có người nói chuyện với mình.

“Thiên Vi hôm nay tớ gặp anh ấy.”

Thịnh Thiên Vi cố gắng mở to mắt ra, con buồn ngủ sắp chiếm lấy đại não, trong tiềm thức hỏi: “Ai?”

“Từ Gia Diễn.”

Ba năm, cuối cùng cô cũng học được cách bình tĩnh khi đọc ba chữ này.

Như trút được gánh nặng.

Thịnh Thiên Vi đã hoàn toàn mất hết lý trí, con buồn ngủ đã chiếm hoàn toàn đại não, mơ mơ hồ hồ trả lời lại một câu: “Lão đại à” rồi hoàn toàn ngủ mất.

“Ừ, tớ gọi anh ấy, có thể anh ấy không để ý thấy tớ.”

Chú thích:

[1]: Giang Nam” thuộc “Trương hoạ ca” trong “Nhạc phủ thi tập”, là một bài dân ca của người hái sen hoặc là một bài tình ca tả cảnh nam nữ vui đùa kết bạn trong khi lao động. Chữ liên 蓮 (sen) trong bài ca thông với liên 憐 (thương mến), một thủ pháp song quan thường được dùng trong các bài dân ca. Bốn câu cuối sử dụng thủ pháp “nhất xướng tam thán” phản ánh tâm tình khoan khoái của người hái sen.

,

!

。

,

,

,

。

Giang Nam

Giang Nam khả thái liên,

Liên điệp hà điền điền!

Ngư hí liên điệp gian.

Ngư hí liên điệp đông,

Ngư hí liên điệp tây,

Ngư hí liên điệp nam,

Ngư hí liên điệp bắc.

Dịch thơ:

Giang Nam được hái sen,

Lá nổi mọc đua chen.

Cá đùa trong lá sen.

Cá đùa đông lá sen,

Cá đùa tây lá sen,

Cá đùa nam lá sen,

Cá đùa bắc lá sen.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

CHUYỆN NGŨ: NQL

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Tiến độ của bộ phim thật ra vẫn đang trong giai đoạn chuẩn bị.

Kịch bản, đã có.

Dự toán, không có.

Diễn viên, không có.

Đạo diễn, cũng chẳng có.

Mà cô cũng không rõ lần tới cô và Thịnh Thiên Vi gặp nhau, sẽ là lúc nào, có thể sẽ khá lâu, cũng có thể là rất nhanh thôi.

Ngày thứ hai, Tô Trần đáp chuyến bay sáng sớm về Bắc Tầm, lúc cô đi Thịnh Thiên Vi cứ khóc mãi, hai cô gái ôm nhau một hồi ở sân bay, Thành Tuyết ở một bên đứng nhìn, trong lòng cũng xúc động không thôi, len lén lau nước mắt, “Được rồi, đâu phải là không quay về nữa đâu, sau này chúng ta đi Bắc Tầm thăm cô ấy.”

Thịnh Thiên Vi ghé đầu qua vai Tô Trần, nhỏ giọng sụt sùi, thật ra thì cô nàng đâu có muốn khóc, nhưng có lẽ cảm thấy nếu cô đi, cũng sẽ lại như lần trước, ba năm không có tin tức, rồi sau đó cũng sẽ không trở lại. Cô lau nước mắt, giọng khàn khàn nói: “Bà đừng có như lần trước đấy nhé, đi liền ba năm đến tết cũng không có tin gì, ai ai cũng đều lo lắng.”

Tô Trần lại thấy bồi hồi, tính tình Thịnh Thiên Vi này càng ngày càng khác trước, trước đây cô đâu có nghĩ cô nàng lại dính chặt lấy người ta như vậy, cô vừa lau nước mắt cho cô nàng vừa nói: “Không đâu, chẳng phải do tôi bận chút thôi sao? Đợi tôi rảnh rang, sẽ quay lại thăm mọi người.”

Thịnh Thiên Vi nắm lấy tay cô, “Là bà nói đấy nhé.”

Tô Trần cười, loa phát thanh lại lần nữa thúc giục, cô vội vàng buông Thịnh Thiên Vi, “Tôi đi thật đây, hai người đừng có nhớ tôi quá đấy nhé.”

Cho đến tận lúc bóng dáng cô khuất lấp ở cửa kiểm tra an ninh.

Thành Tuyết liếc nhìn Thịnh Thiên Vi, xúc động nói: “Nó thật sự hẹn hò với Pot gì đó của các bà à?”

Thịnh Thiên Vi rút khăn giấy ra từ túi xách, xì xì mũi, đáp: “Không biết, lúc ấy họ không công khai, nghe đồng đội của đại thần kê, hai người lúc đó ở

cùng một chỗ, sau đó Tô Trần bỏ đi.”

Thành Tuyết nhìn cô nàng đầy nghi hoặc, “Anh ta là người như thế nào vậy?”

Thịnh Thiên Vi vo tròn tờ khăn giấy thành một cục, ném vào thùng rác, nghiêng đầu ngẫm nghĩ một chút, “Ừm...Giống như là một vị thần ấy.”

Thành Tuyết tròn tròn mắt, “Nói cụ thể chút đi, ví dụ như tướng mạo, vóc dáng, tính cách này...”

“Tướng mạo tuấn tú, vóc người dong dỏng, tính cách thì biết nói như thế nào đây, lúc chưa quen cô thì..., đối với anh em bạn hữu bên cạnh thì tốt vô cùng, hiền lành hào sảng, thỉnh thoảng tính khí thất thường một chút thì thật khó chơi, ví như thời điểm Tô Trần mới đi, anh ấy chẳng buồn để ý tới ai cả, nhìn ai cũng như thể đang nợ tiền mình ấy...”

Càng nói, giọng Thịnh Thiên Vi càng lúc càng bé lại.

Lúc đó, thật sự Từ Gia Diễn rất rất khó gần, tính khí thì xấu, lại hay nổi cáu, cũng may không ai để bụng. Có lẽ là một tháng sau đó, trong một lần cả đội tụ tập ăn uống, Đại Minh đã tìm cách kéo anh ra khỏi nhà cho bằng được, khoảnh khắc Thịnh Thiên Vi thấy anh ấy, bỗng nhiên lòng cô muốn lôi Tô Trần ra mà chửi cho một trận.

Anh rất gầy, góc cạnh càng rõ ràng, râu ria trên cằm xồm xoàm, tóc vẫn đen như cũ, nhưng nhìn thật là bù xù.

Tâm trạng của anh thật sự không tốt.

Tất cả mọi người đều muốn làm anh vui vẻ, kể cho anh chuyện hài hước, rồi lại nói đùa, cũng không biết anh có nghe được hay không.

Lúc ăn cơm được một nửa, đã chẳng thấy tăm hơi anh đâu, Thịnh Thiên Vi không yên tâm ra ngoài tìm một hồi, phát hiện anh đang dựa vào lan can hút thuốc, lưng anh cong lại, chân đạp lên thêm đá nhỏ của lan can, tay cầm điếu thuốc, cứ rút ra rút vào.

Thịnh Thiên Vi nghe Mạnh Thần nói là vì chia tay với Tô Trần, nên tâm trạng lão đại không được tốt.

Nghe xong cô thật sự rất kinh ngạc, hai người họ hẹn hò nhau từ bao giờ, thế mà cô lại không biết!

Cô không dám tiến tới gần, sợ quấy rầy đến anh, chỉ có thể đứng nhìn từ xa, cho đến tận mấy phút sau, anh bỗng nhiên vô thức quay đầu lại, nhìn thấy cô, sau rồi lại lạnh nhạt quay đi.

Cô ngỡ rằng căn bản anh không nhìn thấy cô.

Kết quả, cô nghe thấy giọng nói từ đằng xa hỏi mình, anh cũng không quay đầu lại: “Hai người chơi rất thân, cô ấy có từng gọi điện cho em không?”

Suýt chút nữa Thịnh Thiên Vi đã rơi nước mắt.

Cô cúi đầu, nhẹ nhàng lắc lắc, “Không ạ.”

Tô Trần đã quyết không liên lạc với bọn họ, ai cũng không liên lạc được với cô ấy.

Từ Gia Diễn “ừ” một tiếng lạnh nhạt, sau đó cũng không lên tiếng, lúc đó Thịnh Thiên Vi đau lòng lắm, sâu thẳm trong nội tâm của cô không thể chấp nhận đại thần như thế này, vẫn luôn tâm niệm anh phải là người...

Khí phách ——

Hào hoa phong nhã ——

Kiều ngạo ——

Không chịu bó buộc ——

Thành Tuyết nhìn cô nàng mặt đầy sùng bái, khó hiểu, “Thật sự là chơi game có thể hái ra tiền sao?”

Thịnh Thiên Vi như sực tỉnh, “Tất nhiên rồi, đầu tiên là phải chơi thật cừ, để nắm chắc vô địch, tiền thưởng cũng không nhỏ đâu, nhưng cũng có rất nhiều người đánh nhiều nhưng không nổi tiếng, khá là thảm, tiền lương ở câu lạc bộ cũng không cao, người giống như đại thần chỉ là thiểu số mà thôi ——”

Thành Tuyết cắt ngang cô nàng, “Nếu giống thế kia thì tiền lương sẽ vào khoảng bao nhiêu?”

Thịnh Thiên Vi nói, “Vậy phải xem câu lạc bộ đã, chiến đội hạng nhất, tiền thưởng tiền lương chắc chắn cao, chiến đội hạng hai và ba thì sẽ ít hơn một chút, một tháng chắc chỉ khoảng hai đến ba ngàn.”

Thành Tuyết lại hỏi: “Loại nghề nghiệp như thế này, lúc lớn tuổi, năng lực phản ứng chắc chắn sẽ không còn được như xưa đúng không, vậy sau khi giải nghệ thì có thể làm gì?”

Hai người vừa nói vừa đi ra ngoài, Thịnh Thiên Vi giải thích tí mĩ cho cô nàng,

“Thế thì phải nhìn xem trong mấy năm đó phát triển được đến mức nào, nếu tốt, sẽ có được chút danh tiếng, sau khi giải nghệ thì làm khách mời cho mấy chương trình truyền hình trực tiếp, lợi nhuận cũng không ít đâu, hoặc có thể mở tiệm bán bảo vật, nhiều người hâm mộ thì lượng tiêu thụ sẽ cao, thu nhập hàng tháng sẽ không thành vấn đề, còn nếu trâu bò hơn ấy, được đội tuyển quốc gia hoặc các câu lạc bộ cao cấp mời về làm huấn luyện viên, đây là kiểu lí tưởng nhất, giống như đại thần của bọn này.”

Thành Tuyết: “Vậy anh ấy bây giờ đang làm cho đội tuyển quốc gia à?”

Thịnh Thiên Vi lắc đầu, có phần tiếc nuối đáp: “Không, sau khi giải nghệ, anh ấy từ chối hết lời mời của đội tuyển quốc gia và các câu lạc bộ cao cấp... Thật đáng tiếc, các fan còn nói đi làm huấn luyện tốt biết bao, dù không thể nhìn thấy anh ấy ra sân đấu giải, ít nhất cũng còn được nhìn trong các truyền hình trực tiếp, ai mà biết, anh ấy cứ thế mà cự tuyệt người ta.”

“Vậy bây giờ anh ấy làm gì?”

Thịnh Thiên Vi nói, “Anh ấy mở một công ty game, rất nổi tiếng, gần đây mới ra mắt một trò chơi mới, lượng download đã chạm mốc trăm triệu rồi đó.”

“Lợi hại như thế thật sao?”

Thịnh Thiên Vi kiêu ngạo nói: “Tất nhiên, đó là nam thần trong lòng tôi đấy, nếu không sao xứng để tôi là fan của anh ấy mười năm trời?”

Thành Tuyết hỏi thêm: “Tên công ty game đó là gì bà biết không?”

“Dĩ nhiên.” Thịnh Thiên Vi cười: “Tên là Công ty Game Ánh Mắt.”

...

Tô Trần qua Bắc Tầm liền bắt tay ngay vào giai đoạn chuẩn bị hậu trường của dự án phim điện ảnh.

Tuy cô dùng bút danh của mình để mở văn phòng làm việc, thực chất cũng chỉ có vài người, trợ lí Tạ Hi, cùng hai cô gái và một cậu thanh niên.

Cô làm suốt đêm để đưa một phần dự toán cho Tạ Hi, để cho anh ta theo hạch toán xem xét, lúc cô xoa xoa cổ đi ra khỏi phòng làm việc, thấy ba nhân viên đang chụm đầu vào nhau.

“Ai da, f*ck, tốc độ tay kia, lợi hại quá, cô nhóc này.” Cậu thanh niên kia nói

Cô gái kiêu ngạo hừ một tiếng, “Còn phải nói.”

Cậu chàng trong lúc vô tình nhìn qua, phát hiện Tô Trần đang dựa vào cửa phòng làm việc, vẻ mặt tò mò quan sát bọn họ, cậu ta vội vàng dùng tay che chọc, nhỏ giọng nói “B...boss.”

Cô gái kia tiếp tục hừ lạnh, “Đây mới chỉ là con boss con thôi, anh còn chưa thấy ả tiếp theo đâu.”

Cậu ta nâng trán, vẻ mặt méo mó, cắn răng nói, “Tôi bảo là, Tô boss tới.”

Cô gái nhất thời phản ứng kịp, chột ngắc đầu nhìn lên, quả nhiên, bị sợ đến mức làm rơi cả điện thoại luôn.

“Cách ——” một tiếng, đáp đất rồi.

Cậu thanh niên kia đau lòng ôm đầu nói, “Di động của tôi, f*ck ——”

Tô Trần cảm thấy buồn cười, rất hiện lành nhìn bọn họ, “Chơi gì thế?”

Cậu kia: “Không...không chơi gì đâu ạ.”

Tô Trần đi tới, nhặt điện thoại trên đất lên, ánh mắt cảm thông nhìn cậu ta, vô vớ vãi, “Đây không phải là đại học, không cần khăn trương như thế, điều kiện tiên quyết là phải hoàn thành công việc, còn thỉnh thoảng giải trí một chút, vui vẻ được là rất tốt mà.”

Ba người liếc nhìn nhau, trong lòng thầm nói: Kiep trước không biết cứu vớt được gì, kiep này mới có thể gặp được bà chủ tốt như vậy...

Cậu kia nhận lấy điện thoại, tinh thần thả lỏng, “Boss, nếu chị không về thì qua đây giải trí với tụi em chút đi, cực hay luôn đó.”

Tô Trần hỏi, “Trò chơi gì?”

Cậu kia mở điện thoại di động ra, ” ‘Tầng địa ngục’ ạ”

Tên gì nghe ghê rợn vậy trời?

“‘Tầng địa ngục’ có tổng cộng 108 tầng, người chơi từ tầng một đến tầng thứ 108, còn sống mà đi ra ngoài được thì coi như qua, mỗi tầng đều là một loại cực hình, cùng với các kiểu chết rất bất ngờ, mỗi một tầng đều phát sinh những tình huống àm người chơi không thể nào nghĩ tới... Trước mắt vẫn chưa ai sống nổi qua 108 tầng cả. Trò chơi này vừa mới ra mắt chưa đầy nửa tháng, lượt download đã tới trăm triệu rồi.”

Cô gái kia phản bác, “Không đúng, có người qua được rồi.”

Cậu kia nhớ ra, trước đây ở diễn đàn có thấy. “Đúng, có một người, nghe nói là ông chủ của công ty trò chơi này.”

Cô gái kia xem vào, “Ông chủ đó tốc độ tay quả thật biến thái mà, em lên được tầng hai mươi tám đã cảm thấy tay mình và mắt mình không đủ để dùng rồi.”

Cậu thanh niên nhìn cô gái đó một cái, giọng giễu cợt: “Cô chắc là chỉ số thông minh không đủ dùng chứ?”

“Cậu biến đi.”

Cậu kia thật ra cũng rất hiểu thắng, lúc nghe bảo có người qua ải, trong lòng rất đổi kinh ngạc, nhưng vừa nghe đồn là ông chủ của công ty đó, cậu ta lại thấy khinh thường. “Game đều là công ty của anh ta tạo ra, chắc chắn là biết kỹ xảo gì đó, nếu không sao có thể qua hết được.”

Cô gái kia lại không đồng ý, “Cậu chính là kinh hãi, thừa nhận mình không bằng người khác thì sẽ chết à?”

“...”

Ba người đều vừa mới tốt nghiệp đại học, trẻ tuổi, sức chiến đấu sôi nổi, gặp vấn đề là khí thế ngút trời đứng lên tranh luận, Tô Trần đã một đêm không ngủ, lặng lẽ lui ra khỏi đám ba người bọn họ, trở về phòng nghỉ ngủ bù.

Đợi đến khi cô tỉnh dậy, Tạ Hi đã trở lại, hùng hổ đem xấp giấy tờ vào phòng làm việc của Tô Trần, ném đồng giấy tờ lên bàn, rót cho mình ly nước, tu ừng ực ừng ực, sau đó mới ôm bụng, thờ hồn hển nói,

“Tức chết ông nội tôi mất!”

Tô Trần ngồi trên ghế ông chủ, từ từ quay lại, “Sao rồi, ông nội.”

Tạ Hi đột nhiên bị sặc nước trong cổ họng, cổ trở lại bình thường, kéo cái ghế băng trước mặt cô ngồi xuống, nói: “Cháu gái ngoan, cháu nghe ông nội nói đây này...”

“...”

“Tôi vừa mới liên lạc với mấy công ty game, internet, cô đoán xem người ta trả lời như thế nào?”

“Ừ, anh nói đi.”

Tạ Hi bắt đầu bắt chước giọng mấy ông ở công ty game kia.

Anh ta chuyển giọng: “Cái đề tài này rất khó cái biên đó... Hôn nữa muốn chụp hình eSport, hình trong thể loại trò chơi này khô khan lắm, chẳng lẽ lại cắt hình rồi phóng lên màn ảnh, để mọi người xem phạm vi của trò chơi à? Trực tiếp xem trên kênh truyền tin của game có phải đơn giản và tiện lợi hơn không?”

Tạ Hi lại vòng vo, tiếp tục chuyển giọng, “Ai da, Tiểu Tạ này, cậu không biết mấy năm này IP hòa loạn như thế nào đâu, công ty chúng tôi cũng mua mấy bản rồi mà vẫn tích ở đây nào có phát triển được đâu. Cái này là đề tài cho con trai, nếu xử lý không tốt thì sẽ bị cho là tuyên truyền vòng du ngay. Cậu báo Nam Tuyền viết nhiều về đề tài đô thị ấy, công ty chúng tôi vừa lúc đang thiếu loại bản thảo này.”

“Hai nhà phía trên kia đều là lão hồ ly trong nghề, còn tôi mới chỉ là một tiểu hồ ly mới vào nghề thôi. Cậu nói xem, kịch bản của Nam Tuyền khẳng định là một dự án lớn, cậu cũng thấy chúng tôi là một công ty nhỏ, hơn nữa vốn đầu tư bỏ ra cho phim điện ảnh rất lớn, hậu kỳ sợ là không thu nổi vốn.” Tạ Hi buông tay, “Rốt cuộc cũng chỉ là một tiểu hồ ly, không quanh co với cậu nữa, đành phải thành thật thôi.”

Tô Trần nheo mắt ngó người vào chiếc ghế giám đốc, chớp nhẹ một cái, vẻ mặt điềm tĩnh, cô cắt tóc ngắn, cả gương mặt ánh lên vẻ ngọt ngào, sắc sảo, quả thật nhìn hoạt bát hơn trước kia rất nhiều.

Tạ Hi yên lặng trong chốc lát, hai tay chống lên bàn, nhìn Tô Trần chăm chăm, “Tôi nói này Tô tiểu thư, cô định tự mình làm thật đấy à? Không cần đến anh Lục nữa à? Anh ta có nhiều điều kiện lắm đấy.”

Hồi lâu, người ngả trên ghế mở mắt, đột nhiên tiến về phía trước ngồi thẳng, nhìn anh ta: “Sao có thể dựa dẫm vào anh ấy cả đời được?”

Tạ Hi bắt đầu đi: “Thôi được rồi, điện ảnh và truyền hình thì không nhắc tới nữa, nói về phương diện trò chơi giải trí đi, tôi nhìn trúng một công ty, là một công ty mới thành lập chưa đầy ba năm, tình hình không tệ đâu, gần đây mới ra mắt một game mới chưa tới nửa tháng, mà đã có tới trăm triệu lượt download, nếu như chúng ta có thể kéo được bọn họ, gia tăng đầu tư, hơn nữa bộ phận trò chơi có thể để cho bọn họ quản lý, cô thấy sao?”

Tô Trần: “Công ty nào?”

Tạ Hi một tay chống lên mặt bàn, một tay đẩy mắt kính nói, “Công ty game Ánh Mắt, cô nghe bao giờ chưa?”

Tô Trần gật đầu, “Được rồi, ngày mai tôi và anh qua xem một chút.”

Tạ Hi áp ứng, “Nhưng mà, tôi vẫn chưa hẹn thời gian với bên họ.”

Tô Trần tròn mắt nhìn anh ta, ý gì đây ——

Vậy anh còn ba hoa ở đây làm gì?!

Tạ Hi vội vàng thanh minh, “Cái này không trách tôi được, ông chủ bên đó xuất quỷ nhập thần, mấy hôm nay đều không ở công ty, nhưng tôi có hẹn Phó tổng của bên họ rồi, mười giờ sáng ngày mai.”

...

Cùng lúc đó, tại phòng làm việc của phó tổng công ty game Ánh Mắt.

Mạnh Thần đang gọi điện thoại.

“Có một dự án, không biết anh có hứng thú hay không?”

Đầu dây bên kia người nọ dường như vừa tỉnh giấc, thanh âm tỉnh táo, nhưng vẫn mang chút lười biếng,

“Hử?”

Mạnh Thần đáp: “Có một nhà văn có chút danh tiếng, có viết một kịch bản, liên quan tới game, muốn công ty chúng ta đầu tư và cung cấp hoạt cảnh trong game, chắc là muốn làm một bộ phim, em thấy rất mới mẻ, nên trước hết thay anh nhận lời.”

“Không hứng.”

“Ày da, để mọi người biết nhiều hơn về eSport chẳng phải là tốt sao?”

Từ Gia Diễn mất ngủ, khó lắm mới ngủ được, bây giờ cả người anh chẳng có một chút sức lực nào cả, cũng lười cùng anh ta nói nhảm, “Tùy cậu đi.”

Giờ tay chuẩn bị ấn điện thoại.

Mạnh Thần ở bên kia kêu lên, “Lúc nào thì anh về Bắc Tầm thế!”

Đáp lại anh ta chỉ có tiếng tút tút, người nọ đã cúp máy luôn rồi.

Hơ, nóng nảy làm gì cơ chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

CHUYỆN NGŨ: RÙA

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Tô Trần dậy sớm, mất hai năm để điều chỉnh đồng hồ sinh học, mặc dù không lý tưởng nhưng cô vẫn luôn cố gắng cho sinh hoạt của mình diễn ra theo quy luật. Mặc dù buổi tối vẫn mất ngủ nhưng so với trước kia quả thật đã tốt hơn rất nhiều. Rửa mặt xong, soi gương thoa kem dưỡng da, cô không có thói quen trang điểm đậm, căn bản đã đẹp, đồ trang sức nhà nhận cũng đủ rồi.

Lau xong bắt đầu quay sang tủ quần áo chọn đồ.

Kỳ thật mấy năm nay, ngay cả phong cách ăn mặc của cô cũng đã thay đổi, những đồ bảo thủ, hở hang, thực nữ, váy dài váy ngắn trước đây đều bị cô ném đi... trong tủ treo quần áo tất cả đều là trang phục công sở, tây trang, váy bó mỏng, chân đi đôi giày cao gót 10 phân, tôn lên vóc dáng tinh tế của cô, càng làm rõ hơn hương vị của phụ nữ.

Chín giờ năm mươi phút sáng, Tô Trần lái xe đến trung tâm thành phố, dừng lại trước một văn phòng tối màu.

Có người giúp cô đỡ xe, cô đưa chìa khóa xe cho anh ta, cô lễ phép nói: “Cảm ơn”. Xách túi đi vào, đứng ở bảng hướng dẫn phía trước, ánh mắt tìm kiếm trò chơi của công ty này.

Tối qua cô có lên mạng tìm hiểu một chút về trò chơi của công ty này.

Chính xác mà nói, công ty này được thành lập hai năm trước, trò chơi mở rộng tập thể, thiết kế là của máy chủ ở nước ngoài, hơn nữa, lúc trước, nghe nói còn lập ra đội LOL cấp hoàng kim.

Quan trọng hơn là, trước mắt là một trò chơi eSport mới, hạng mục rất bí mật, trò chơi không cần đăng nhập, rất nhiều eSport đã nóng lòng muốn thử.

Tô Trần đọc rất nhiều bài viết có liên quan, có người nói ông chủ hình như là một tuyển thủ eSport đã giải ngũ.

Mọi người suy đoán xôn xao.

Một số cái tên quen thuộc đã được đề cập tới.

Ví dụ như T.O, Cái Thần, lão đại thần Da3 cấp nhân vật 66, còn có một vài tên Tô Trần chưa nghe qua.

Có người còn nhắc đến Pot.

Có người nói, nhưng cũng có fan phản bác lại: “Có lẽ là một người đàn ông bình thường, các cậu thực suy nghĩ nhiều.”

“Đúng vậy, nhưng tôi cảm thấy Pot có khả năng lớn nhất, làm được đến mức tổ chức một đội LOL lên đến hạng hoàng kim, chỉ có thể là anh ấy.”

“Tôi cảm thấy không phải, tôi đoán là thế hệ thứ hai.”

Ánh mắt dừng ở trò chơi a2108.

Tô Trần ra khỏi thang máy, đi qua hai khúc cua, đi đến trước một cánh cửa. Cánh cửa thủy tinh trong suốt, Tô Trần liếc qua thấy mấy chữ lớn—trò chơi.

Đẩy cửa đi vào, ở quầy lễ tân có một cô gái đang nói chuyện phiếm với một chàng trai đeo kính. “Đội chút nữa tan ca cùng nhau đi ăn cơm nhé.” Chàng trai dựa vào quầy lễ tân nói.

Cô gái thẹn thùng nói: “Ăn cái gì?”

Chàng trai về mặt lấu lỉnh: “Em nói xem...”

Sau đó hai người liếc mắt đưa tình với nhau, lúc sau thấy có người đi vào, chàng trai ho khan một tiếng, đứng dậy rồi đi, tiếp tân vội vàng đứng lên, giữ nguyên nụ cười lịch sự: “Xin chào, xin hỏi cô tìm ai?”

Tô Trần cầm túi, một thân trang phục công sở, đứng thẳng trước quầy, ôn nhu nói: “Tôi có hẹn với phó tổng của các cô, 10 giờ.”

Lễ tân xem đồng hồ, tay cầm điện thoại gọi nội tuyến.

Một phút đồng hồ sau, cô nàng gác máy.

Mỉm cười lịch sự với Tô Trần, tay kính cẩn chỉ dẫn: “Xin mời, ở bên này.”

Quả thực không tính là một công ty lớn, hơn nữa, rất không có kỷ luật.

Vén vén ba giầy từ cửa đi tới, Tô Trần đã nhìn thấy nhiều công nhân viên đục nước béo cò, dù sao cũng là công ty vừa mới thành lập, người trẻ tuổi chiếm phần lớn, bình quân chừng 25 26 tuổi, hơn nữa, phần lớn là đàn ông.

Ở một nơi dương khí tràn đầy như thế này, hormone tràn đầy công ty, nhìn thấy em gái ở quầy lễ tân đã thực sự làm họ mê mẩn, sự xuất hiện của Tô Trần quả thực đã làm cho mắt bọn họ sáng lên, đôi mắt giống như tên trộm gà nhanh như chớp nhìn chằm chằm cô.

Tô Trần hoàn toàn chưa phát hiện ra, đi giày cao gót đi theo em gái tiếp tân đến cửa phòng làm việc của phó tổng: “Phó tổng ở bên trong chờ cô.”

Tô Trần khẽ gật đầu: “Cảm ơn” sau đó đẩy cửa đi vào.

Có người kéo cô tiếp tân lại, hếch cằm về phía bóng lưng Tô Trần: “Kia là ai vậy?”

“Không biết, đến tìm phó tổng.”

“Liệu có phải tiểu tình nhân của phó tổng không?”

Một người đồng nghiệp mặt đỏ bên cạnh nói xen vào: “Người phụ nữ kia thật xinh đẹp, lâu lắm rồi chưa thấy người phụ nữ nào đẹp như vậy, f*ck, chả

trách bình thường phó tổng đối với những phụ nữ yêu thương nhưng nhớ đến liếc mắt một cái cũng không có. Những thứ tầm thường kia làm sao hợp...”

Boss không có ở đây, mọi người nào có tâm tình đi làm việc, trừ chơi game chính là đục nước béo cò, cuối cùng bàn tới sự kiện mới mẻ này.

Một anh mặc áo trắng nói: “Tôi cảm thấy không phải đâu, nếu như lời mọi người nói, tôi cho mỗi người ba trăm đồng, nếu như không phải, các người mỗi người đưa cho tôi ba trăm đồng, thế nào?”

“Đánh cược thì đánh cược.”

...

Mười giờ sáng, không sớm không muộn, ánh mặt trời vừa vặn xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng làm việc, vàng rực trên sàn nhà, trên mặt đất giống như được phủ một lớp vàng, vừa ấm lại vừa sáng.

Có thể bầu không khí trong phòng làm việc hơi cứng nhắc, hoặc nói là rất lạnh.

Tô Trần đẩy cửa đi vào “Ngài—” nói được một nửa, người ngồi ở bàn ngẩng đầu lên, cô liền sững sốt.

Đối phương còn kinh ngạc hơn cô, miệng mở một lúc lâu không có khép lại, cho đến khi cô gọi tên anh: “Mạnh Thần?”

Ánh mắt Mạnh Thần chuyển lãnh đạm, dựa vào ghế của sếp, ngơ ngác cầm quan sát cô, thật lâu, không mảy may nháy mắt nói: “Tô Trần?”

Câu nói đầu tiên làm cho cô mắc kẹt tại chỗ, hồi lâu, cô chậm rãi đóng cửa.

Tô Trần chậm rãi đi tới trước mặt anh, lấy lại bình tĩnh, nhàn nhạt nhìn về phía Mạnh Thần: “‘Ánh mắt’ là của anh ấy?”

Mạnh Thần hừ một tiếng, quay đầu đi, không để ý tới cô.

Hồi lâu, hình như không muốn nói chuyện với cô, anh làm ra bộ mặt tiễn khách: “Cuối cùng cô đến đây làm gì?”

Tô Trần có thể hiểu được thái độ của Mạnh Thần, không so đo với anh, từ đầu đến cuối, vẻ mặt của cô đều là nhàn nhạt, thấy bạn cũ cũng không kinh ngạc hay xúc động, cũng không xấu hổ khi anh ta ném cho sắc mặt đó, từ đầu tới cuối đều là bình thản ung dung.

Điều này, Mạnh Thần phát hiện ra, anh cảm thấy người phụ nữ này thật đáng sợ.

“Có lẽ nên gọi anh một tiếng Mạnh tổng?” Cô không quan tâm đến thái độ của anh ta, cong miệng cười nhẹ “Tôi là Nam Tuyền.”

Mạnh Thần đột nhiên quay lại, mắt nhìn cô thật lâu, sau đó chuyển thành trào phúng, liền tiếp gật đầu, lạnh nhạt nói: “Khó trách — Nam Tuyền? Nhà văn lớn mà, chẳng trách chương nhất lão đại nhà chúng tôi...hầy.”

Sắc mặt Tô Trần không đổi “Là một phó tổng quản lý công ty, thời điểm bàn luận dự về án hợp tác, có phải không nên liên quan đến tình cảm riêng tư? Tôi biết rõ anh có thành kiến với tôi, nhưng bây giờ chúng ta đang nói về hạng mục (eSport) này, chẳng lẽ anh không muốn làm hạng mục này?”

“Lý do? Cô có biết sau đó anh ấy như thế nào không? Tôi quen anh ấy lâu như vậy, con mẹ nó lúc đó mới nhìn thấy anh ấy khóc!!” Mạnh Thần dừng lại, đột nhiên không nói tiếp được, cố gắng nuốt một cái, anh ta chỉ tay vào cô, cắn răng nói: “Con mẹ nó cô tính sao?”

Kỳ thật, Mạnh Thần cũng không xác định được, có phải hôm đó anh thấy Từ Gia Diễn khóc hay không?

Đêm đó, ti vi không mở, máy tính không mở, rèm cửa sổ khép, ngay cả đèn cũng không bật, bọn họ tâm sự trong bóng tối mơ hồ, ngoài cửa sổ yên tĩnh, gió cũng yên, cây cũng không thăm thẳm.

Ba người ngồi trên ghế salon phòng trọ của anh nói chuyện phiếm, có lẽ là rất nhiều năm sau tập huấn ở Mỹ, khó có thể cùng nhau ngồi nói chuyện phiếm, không liên quan đến eSport, chỉ trò chuyện về đời người.

Từ đời người nói đến tương lai, nói tới chuyện gây dựng sự nghiệp, lại nói tới chủ đề nguyên thủy.

Cũng đêm đó, Từ Gia Diễn nói cho bọn họ biết anh đã từ chối lời mời của đội tuyển quốc gia, từ chối câu lạc bộ cao cấp “Cành ô – liu”.

Bọn họ hỏi vì sao.

Anh ở trong bóng tối, hình dáng mơ hồ, lại có thể lờ mờ nhìn thấy anh, giọng nói của anh có chút nặng nề: “Bỏ ra cả 10 năm chơi game, vậy thì lại bỏ ra 10 năm để làm trò chơi.”

Mạnh Thần: “Mười năm sau nếu như trò chơi của chúng ta đoạt được chức vô địch trong nước, em cảm thấy tốt hơn so với chơi chuyên nghiệp. Ý tưởng này thật tuyệt.”

Đại Minh giờ cánh tay: “Lão đại, sau khi em xuất ngũ sẽ cùng chinh chiến với anh, cuộc đời này nhất định đi theo anh, về sau em muốn có con, em sẽ để cho nó làm trò chơi.”

Mạnh Thần đập anh một đập: “Cái gì mà muốn có con, sau này ba chúng ta cùng nhau độc thân.”

“...”

Đại Minh tìm vị trí chính xác đá tới: “Như vậy cũng không được, mẹ tôi nhất định xử tôi mất.”

Hai người liền náo loạn.

Có thể là ban đêm quá yên tĩnh, một âm thanh cũng không có, trong bóng tối Mạnh Thần nghe thấy, có tiếng người hít mũi rất nhỏ.

Hai người bỗng nhiên dừng lại, Đại Minh cũng nghe thấy, phát tay tỏ vẻ không phải mình.

Sau đó anh thử thăm dò: “Lão Đại.”

Trong bóng tối, ở một chỗ khác, có người với giọng mũi, nhẹ nhàng “uh” một tiếng.

Chỉ như vậy, anh không dám chắc chắn.

Sau đó, lại nhìn anh ấy, cũng không khác, lúc rời đi, muốn tìm một ít manh mối từ vẻ mặt của anh, nhưng một chút manh mối cũng không tìm được, về mặt anh lãnh đạm tiến hai người bọn họ.

Thành kiến của Mạnh Thần với cô đã không thể nào thu lại, Tô Trần hiểu rất rõ, cô thu dọn đồ đạc, đứng lên: “Xem ra anh không muốn hợp tác với chúng tôi.”

Mạnh Thần ngồi trên ghế, không nói một lời nào.

Tô Trần gật đầu “Đã biết.” rồi ưu nhã xoay người đi ra.

Từ đầu đến cuối, bộ dạng của cô đều là mây trôi nước chảy, mặc kệ bệnh tâm thần của Mạnh Thần, cô đều tự tại.

Mạnh Thần thất bại rất nhiều, loại thất bại này giống như quyền quan trọng cuối cùng lại nhẹ nhàng đánh lên bông, lửa giận trong lòng không có cách nào phát tiết được, giống như sắp thôn tính anh, giống như có 100 bàn tay cào cào.

“Đợi chút.”

Lúc Tô Trần xoay người, Mạnh Thần mở miệng gọi cô lại.

Tô Trần dừng lại một chút, quay người lại: “Còn có—”

“Ào” một tiếng.

Trên mặt bỗng nhiên lạnh, một ly nước ấm giội lên mặt, Tô Trần vô thức nhắm mắt lại, một ly nước ấm đầy đều giội vào mặt cô, nước đọng còn trộn lẫn với mấy lá trà vàng theo đường nét khuôn mặt cô chảy xuống, môi...cằm...cổ..., ngay cả trán và tóc cô cũng ướt.

Lúc cô còn chưa mở mắt, chỉ nghe thấy phía đối diện Mạnh Thần ném một cái ly, trợn trừng mắt, gầm lên: “Cút! Cô đừng nghĩ có thể gần anh ấy thêm một lần nữa.”

Về mặt cô vẫn bình tĩnh, dùng tay nhẹ lau một cái, thản nhiên rời đi “Được.”

Thật sự ngay sau lúc Tô Trần rời đi, Mạnh Thần bỗng nhiên ngã và trong ghế, hồn bay phách lạc.

...

Phải gặp nhau như thế nào, mới có thể tỏ ra không bất ngờ.

Lúc Tô Trần đi ra khỏi văn phòng, đã nhìn thấy anh bước xuống từ trên xe.

Lần trước gặp, đã là gần hai tháng trước rồi.

Gần trưa, ánh mặt trời tùy ý, anh mặc áo sơ mi trắng quần tây đen, mang một đôi giày da, đang đi tới hướng cô bên này.

Không mặc như lần trước, cúc áo sơ mi chỉ cài đến cúc thứ hai, tác phong thoải mái thành thoi.

Anh vừa đi vừa vò tóc, giống như vừa mới tỉnh ngủ, mắt còn khẽ híp, về mặt vẫn như thường ngày không coi ai ra gì.

Lúc này so với Tô Trần đang chật vật, rõ ràng anh đẹp trai hơn rất nhiều, theo bản năng, cô Tô Trần hơi nghiêng mặt, quay sang bên cạnh tránh né.

Thời điểm Từ Gia Diễn bước lên bậc thang mới phát hiện Tô Trần.

Trong nháy mắt bước chân khẽ dừng lại, một giây sau đó lại khôi phục như bình thường, anh cho tay vào túi quần, ung dung đi về phía trước.

Lúc đi ngang qua anh, Tô Trần như đánh trống ngực.

Từ Gia Diễn không dừng lại, mặt cũng không thay đổi chút nào tiếp tục lướt qua cô.

Không biết bị làm sao, Tô Trần vô thức đưa tay kéo anh lại.

Anh dừng lại, anh không nhìn cô.

Hai người kẻ vai đứng giữa cửa, anh không nói một lời nào, cô cũng không nói.

Hai cổ tay ấm áp, lúc nắm lấy, trong lòng bàn tay dường như cảm giác quen thuộc quay về, cô an lòng, giống như quay lại nhiều năm trước, dường như ngực treo ngược một hòn đá lớn, cuối cùng cũng rơi xuống đất.

Đã nhiều năm trôi qua, cuối cùng cũng rơi xuống đất.

Yên lặng cũng không kéo dài được bao lâu.

Một giây sau, anh vặn cổ tay, muốn thoát ra, Tô Trần dùng sức lực của toàn bộ cơ thể, giữ chặt anh.

Cô gọi anh: “ Từ Gia Diễn.”

Trước kia, cô rất thích gọi Từ Gia Diễn, Từ Gia Diễn, gọi cả họ tên, giọng nói có hơi cao lên, giọng nói trong trẻo dễ nghe.

Một tiếng gọi này không biết gọi lại cho hai người bao nhiêu kỉ niệm.

Trong nháy mắt Từ Gia Diễn trở nên mờ mịt.

Cái tên này đã nghe rất nhiều lần.

Ví dụ như lúc vui vẻ, cô thích ôm cổ anh, đặc ý gọi một câu bên tai anh, lúc cô buồn bã chán nản, đã từng khóc trong lòng anh, rầu rĩ gọi tên anh, lúc cô tức giận, trừng mắt gọi anh, khi hai người triền miên, cô ở dưới anh mềm giọng, một lần lại một lần cầu xin anh.

Tất cả cảm xúc, đều ở bên trong.

Anh nhìn sang chỗ khác, cúi đầu “ ù”

Tay bên trong túi quần, không kìm được nắm chặt nắm đấm.

Giờ khắc này, đang là mùa xuân, gió mát ấm áp dễ chịu.

Mọi chuyện lúc trước đều đã kết thúc, cô thật sự muốn hỏi anh một câu cuối cùng.

Tô Trần dường như nghẹn lại nơi cổ họng.

Một lát sau, cô tìm lại được giọng nói của mình, mỏng manh như sợi tơ: “ Tháng trước, anh có đi qua công viên tưởng niệm Tạ Sơn không. . .” Cô dừng lại một chút, mím môi nuốt xuống nói tiếp: “ Đi gặp một cô gái tên là Tô Hàm?”

“ Không có.”

Sau đó anh liền bỏ đi.

...

Lúc Từ Gia Diễn lên lầu, trên đường mấy cô gái đang nói chuyện khí thế ngất trời, không may phát hiện anh đến.

“ Phó tổng nhất định không muốn có bạn gái rồi! F*ck! Cực phẩm như vậy mà anh ấy cũng đuổi đi.”

“ Tôi nói không chừng trong nhà có mỹ nữ, cậu nhất định không biết, không chừng bé con cũng hai ba tuổi rồi.”

“ Không thể nào, không thể được, tôi không tin tưởng chuyện này lắm, chắc chắn không phải như các người nghĩ.”

“ Đáng người đó, cô không nhìn xem cô gái kia đi ra ngoài bộ dạng chật vật thế nào? Quan hệ bình thường mà biến thành như vậy sao? Hắt nước lại còn đập vỡ cả ly, khẳng định quan hệ không bình thường.”

Một anh vừa nói xong ánh mắt nhìn về một bóng dáng không rõ, vội vàng chạy về chỗ của mình.

Mọi người đều dừng lại, quay đầu nhìn lại.

Ông trời ơi!

Lão đại trở lại.

Sợ tới mức tè ra quần, trực tiếp làm chim muông phân tán.

Từ Gia Diễn giữ lại một người thành thật nhất trong số đó, hỏi anh ta: “Xảy ra chuyện gì.”

Anh ta không dám dấu diếm một chút nào, đem chuyện vừa mới xảy ra, kể lại cho lão đại không thiếu một chữ, nhưng giấu chuyện đặt cược.

Từ Gia Diễn khoanh tay dựa vào tường, nhử mày nghe anh ta nói, lông mày càng nhầy càng nhíu chặt.

Anh ta không sợ ai, chỉ sợ mỗi anh, bởi vì nếu cùng với người nghiêm túc, ai cũng không dám nói chuyện, đến thờ cũng không dám thờ mạnh.

Anh ta dè dặt nhưn mày nhìn anh: “Lão...lão Đại.”

Từ Gia Diễn hoàn hồn, vỗ vỗ vai anh ta: “Biết rồi, cậu về chỗ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

CHUYỆN NGŨ: JUN

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Mạnh Thần cả cái bàn cũng còn chưa kịp sắp xếp thì cửa phòng làm việc đã bị Từ Gia Diễn đẩy ra.

Cậu sững sờ, hiển nhiên là vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, lẩm bẩm nói: “Sao anh lại về rồi?”

Từ Gia Diễn chậm rãi đóng cửa lại, quét mắt xuống đồng hồ bừa bộn dưới đất, ánh mắt thăm dẫm khí lạnh nhưng giọng nói vẫn rất thông thả, “Hạng mục nói được như thế nào?”

“Từ chối rồi.” Mạnh Thần không nhìn anh, cúi đầu quét miếng thủy tinh trên sàn, “Không thể nào cả, kịch bản quá chán, đoán chừng là một bản phé phẩm.”

Anh dựa lưng vào tường, áo sơ mi trắng làm nổi bật lên dáng người cao ngất, đôi chân thẳng dài tằm tấp, lạnh lùng chế giễu: “Kịch bản nát đến độ cậu phải hắt một mặt đầy nước cho người ta như thế à?”

Mạnh Thần ngẩng đầu nhìn anh, rồi lại lập tức cúi đầu, không cam lòng nói: “Coi vậy mà đã báo cáo lại với anh nhanh thế à?”

Từ Gia Diễn thản nhiên nhìn chằm chằm cậu, không nói lời nào.

Mạnh Thần cắn răng, trút cảm phẫn bằng cách cầm chổi quăng sang một bên, “Bọn anh gặp nhau rồi?”

Vẫn im lặng như cũ.

Mạnh Thần tay chống nạnh, phù phù thở ra một hơi, “Con mẹ nó anh còn chút tiền đồ nào không hả?!”

Từ Gia Diễn không nhìn cậu nữa, xoay người đi đến ghế sofa, dựa ra phía sau, “Chuyện của tôi với cô ấy, từ bao giờ đến phiên cậu nhúng tay vào vậy?”

Mạnh Thần ngay cả một ngụm khí cũng không hít lên được, thiếu chút nữa đã tức hộc máu, “Cuộc đời anh như vậy mà nằm trong tay đàn bà, mẹ kiếp anh có bị ngu không vậy?!”

Người ngồi trên ghế cũng không buồn để ý đến cậu ta, anh bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Cái kiểu này, giống y đúc với Tô Trản, Mạnh Thần có một loại ảo giác ba năm cách rồi này, tính tình hai người tại sao lại càng giống nhau như vậy?

Trong phút chốc không biết phải nói gì, lại bắt đầu trách mắng anh.

“Ừ, Tô Trần nói quen nhau đi thì hai người quen nhau ngay, Tô Trần nói chia tay, xin lỗi em không yêu anh, thì anh cũng chia tay ngay. Rồi sau đó thì sao? Anh tự biến mình thành như thế này. Giờ thì người về rồi, đừng nói với em anh giờ muốn đuổi theo người ta mà nói bảo bối anh vẫn luôn ở đây đợi em nhé. Con mẹ nó nếu anh vẫn cứ không có tiền đồ như thế thì em sẽ bóp chết anh ngay đấy...”

“Còn nữa, bút danh của Tô Trần rất có danh tiếng, gọi là Nam Tuyền, chả phải là từng tí một anh đều biết sao? Lúc hai người còn bên nhau, cô ta không nói với anh à? Cô ta cơ bản là không thật lòng với anh, đồ ngốc ạ.”

“Nói khó nghe một chút nữa thì ông chủ công ty trước kia của Tô Trần, anh biết không? Quan hệ của hai người đó là gì anh biết không? Người ta đều nói cô ta là tình nhân của hắn đấy! Nhà cô ta ở hồi đó cũng là có người thuê cho cô ta, cũng vậy, không thích cô ta, ai có thể hạ làm nổi những chuyện như vậy chứ, anh đó! Tỉnh lại đi!!! Lão đại!!!”

“Nói xong chưa?” Từ Gia Diễn chậm rãi mở mắt, ánh mắt thản nhiên nhìn sang.

Mạnh Thần sững sờ, trong khoảng thời gian ngắn bị anh nhìn, cả một câu cũng nói không nên lời.

Chỉ thấy anh chậm rãi từ trên ghế salon đứng lên, hai tay nhét vào trong túi quần, vững vàng nhìn thẳng cậu, nói:

“Đưa số điện thoại của cô ấy cho tôi, mấy ngày nữa theo tôi đi xin lỗi người ta.”

F*ck cả nhà anh ——

“Em không có số của cô ta.” Mạnh Thần bướng bỉnh quay đầu.

Từ Gia Diễn vốn cao hơn Mạnh Thần nửa cái đầu, giờ mới từ trên cao liếc nhìn xuống cậu.

Mạnh Thần buông ra: “Thật sự không có, hôm qua cũng chỉ liên lạc với trợ lý của cô ta.”

“Thế đem số của trợ lý cho tôi.”

Mạnh Thần đập một cước vào khay trà, bực bội nói: “Phải hẹn gặp trước!”

Anh xoay người, lại đột nhiên đứng lại, đưa lưng về phía cậu, đầu cũng không quay lại nói: “Lời xin lỗi phải nói thế nào, không cần tôi phải dạy cho cậu chứ?”

“...”

Từ Gia Diễn mở cửa đi ra ngoài.

Mạnh Thần tức phát điên cào tóc.

...

...

Tô Trần đang đứng tại cổng trường trung học thành phố nhìn trước ngõ sau.

Bảo vệ thấy cô trông quen mắt, hình như đã đến đây mấy lần, nhưng lần nào cũng đứng ở cửa nhìn quanh, chưa một lần nào đi vào.

Hôm nay cô lại tới nữa.

Ông cảm thấy cô có chút đáng ngờ, bèn chấp tay sau lưng đi tới, gọi: “Cô bé muốn tìm ai?”

Tô Trần nghe thấy tiếng người, quay đầu lại, kính cẩn nói: “Chào chú, tôi đang chờ người.”

Ông bảo vệ đã gác ở đây cả chục năm rồi, bên trong có những loại người nào, có bao nhiêu trò lừa gạt, đầu dễ gì lừa gạt được ông, về mặt ông liền đánh lại, nói: “Tôi đã nhìn chăm chăm cô nửa giờ rồi, cũng nhìn thấy cô hơi quen, cô tìm ai, cô theo tôi một chút...”

Tô Trần chần chờ không nói.

Không biết có nên đi vào quấy rầy cô ấy hay không, rối rắm hai tháng, cứ luôn mãi thấy thứ này cần phải đưa cho cô ấy, nhưng mà nhờ đâu cô ấy đã có cuộc sống mới rồi thì phải làm sao đây.

Bảo vệ lại gắng hỏi thêm, khẩu khí càng dữ tợn hơn nữa, mặt mày cau lại, mười phần là đang đe dọa cô,

“Nếu cô không nói, tôi sẽ báo cảnh sát đó, đến lúc đấy thì để cảnh sát thẩm vấn cô vậy...”

Người đàn ông cao giọng lên, không ít người qua đường dừng mắt lại nhìn cô, Tô Trần sợ nhiều người chú ý, đành thành thật nói ra, “Tôi tìm Hàn Văn Văn, cô giáo Hàn.”

Bảo vệ nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ, sau đó xoay người, đi về phòng bảo vệ, đại khái là gọi một cú điện thoại lên phòng làm việc, rồi nhanh chóng đi ra nói với cô: “Trước hết cô đứng yên đây chờ một lúc, cô Hàn tan ca sẽ đến đây ngay.”

Tô Trần gật gật đầu, “Vây làm phiền chú.”

Giải thích rõ ràng mọi chuyện rồi, ông bảo vệ dù sao cũng cảm thấy này cô gái này trông cũng lanh lợi lại xinh đẹp, chỉ có hơi không thích nói chuyện, nên cũng không làm phiền nữa, gọi cô vào phòng ngồi chờ.

Có cậu học sinh ông quen đi ngang qua, dừng lại nói vài câu, mới hi hi ha ha nói: “Lý đại gia, lại móc chân nữa à?”

Ông đứng bật dậy, xắn xắn tay áo, đuổi theo cậu ta, hùng hùng hổ hổ: “Nhiều chuyện quá đấy nhóc, lo chuyện bao đồng làm gì, lo học hành đi, nhanh mang cái bài thi năm mươi chín điểm của cậu giấu kỹ đi! Đừng để tôi gặp cậu bị đứng phạt ở cửa phòng lần nữa đó!”

Nam sinh kia quay đầu lại làm mặt quỷ với ông, chân như bơi mồi, nhanh như chớp chạy biến đi.

Hàn Văn Văn rất nhanh đã xuống, đi tới cửa phòng bảo vệ, “Chú Lý, ai đến tìm cháu vậy?”

Ông bảo vệ chỉ chỉ Tô Trần, “Là cô bé xinh đẹp kia kia.”

Hàn Văn Văn nghi hoặc nhìn về hướng cô.

Tô Trần tiếp lấy ánh nhìn của Hàn Văn Văn, khẽ khom người chào, lễ phép nói: “Cô Hàn, chào cô.”

Đúng như Lý Chính đã nói, Hàn Văn Văn rất đẹp, đặc biệt là đôi mắt kia, vừa lớn lại có thần, tràn đầy sức sống, cô giáo ăn mặc ôn nhã mà khéo léo, đầu tóc buộc thành một cái đuôi ngựa, chỉ để lại vài cọc tóc lộn xộn trước trán, thật sự là một cô gái rất xinh xắn.

Hàn Văn Văn vừa nhìn thấy Tô Trần cũng vậy, ánh mắt kinh ngạc cũng vừa nghi hoặc, mình cũng không quen biết một cô gái xinh đẹp như vậy bao giờ, cô xinh đẹp đến mức người nhìn cũng không muốn dứt ánh mắt ra chút nào.

Cô cũng lễ phép mỉm cười: “Chào ....”

Ánh mặt trời buổi trưa ánh mặt trời chiếu vào xung quanh hai người, dường như được một tầng ánh sáng bao phủ, ôn hòa mà lại yên tĩnh.

Tô Trần không biết nên bắt đầu từ đâu, chỉ sợ mình quá đường đột, lại quấy rầy cuộc sống yên bình của cô ấy. Thấy cô im lặng, một lát sau, ngược lại là Hàn Văn Văn mở miệng trước, “Cô tìm tôi có việc sao?”

Hàn Văn Văn năm nay vừa hai mươi chín, trưởng thành trong một gia đình truyền thống, từ nhỏ đã có điều kiện sinh hoạt cực tốt, mà bản thân cô cũng rất ôn hòa, gia giáo rèn dũa đều vô cùng tốt, vẫn luôn duy trì nụ cười nhu hoà nhìn Tô Trần.

Tô Trần nuốt xuống một ngụm, không nói gì, từ trong túi móc ra một cái bình nhỏ, nắm chặt tay lại, sau đó chậm rãi đưa tới trước mặt cô, mở ra bàn tay.

Hàn Văn Văn sững sờ, cúi đầu nhìn, một cái bình nhỏ trong suốt nằm gọn trong lòng bàn tay, bên trong cái bình là một chiếc nhẫn có đang an tĩnh nằm yên. Dưới ánh mặt trời có chút chói chang, cô nhận ngay ra đồ vật này là của ai.

Trong đầu đột nhiên ầm ầm một tiếng, không kịp mở miệng, nước mắt từng giọt từng giọt đã rơi xuống.

“Cô biết Lý Chính?”

Tô Trần gật đầu, “Tôi đi tình nguyện hai năm, lúc ở Myanmar có quen biết anh ấy, chiếc nhẫn này được làm ở Myanmar, anh đã nhận nhanh rất nhiều rất nhiều cô mới làm được một cái như thế.”

Hàn Văn Văn che miệng khóc rống lên, đứt quãng, nói không nên lời, “Anh ấy còn nói gì không?”

“...”

Tô Trần không biết nên nói cái gì, nói gì nữa cũng đều vô dụng, sẽ chỉ khiến cô giáo Hàn thêm khổ hơn thôi.

Sau lưng đột nhiên vang lên hai tiếng còi xe ngăn ngừa, hai người quay đầu nhìn lại.

Tô Trần sững sờ.

Xe liền dừng ở phía sau cô, chỉ thấy biển số xe liền có chút quen mắt, chờ đến khi cửa sổ hạ xuống, nhìn đến bóng người trên ghế lái, Từ Gia Diễn một tay đề lên vô lăng, tay còn lại đặt trên cửa kính xe, nhìn về hướng bọn họ.

Ánh mắt hai người chạm nhau trong phút chốc, Tô Trần mạnh mẽ quay đầu lại, tim đập ầm ầm như sét đánh.

Hàn Văn Văn lau nước mắt, nói với cô: “Cô chút chờ tôi một chút được không?”

Cô còn chưa kịp phản ứng lại thì Hàn Văn Văn đã đi về phía chiếc xe kia.

Cô khom người bên cửa sổ xe, không rõ hai người đang nói chuyện gì, sắc mặt Từ Gia Diễn không chút thay đổi, Hàn Văn Văn chỉ chỉ về phía cô, anh cũng đi chuyển theo.

Mấy giây sau, Hàn Văn Văn lại trở về phía cô, “Cô tên là gì?”

“Cô giáo Hàn, chị có em trai à?” Cô hơi thất thần, hỏi một đấng, lại trả lời một nẻo.

Hàn Văn Văn a lên, vẫn trả lời cô: “Ừ, có một em trai.”

Đầu óc Tô Trần lại ảm ảm một tiếng, cứ như bị điện giật, vài giây sau, cô khom người thật sâu cúi chào cô, “Xin lỗi, đã quấy rầy chị rồi.”

Hàn Văn Văn cười cười, “Không, tôi phải cảm ơn cô chứ, thật ra, đồ vật này rất quan trọng với tôi.”

Tô Trần sững sờ.

Hàn Văn Văn kéo cô, mắt nhìn về máy chiếc xe điện lơ thơ trước cổng trường, “Cô không lái xe đến phải không? Để chúng tôi tiễn cô.”

Tô Trần theo bản năng từ chối.

Hàn Văn Văn nói: “Lên xe đi, tôi có rất nhiều chuyện muốn hỏi thăm cô. Hơn nữa, ở đây bắt xe không tiện lắm.”

Cô bị Hàn Văn Văn dẫn về phía chiếc xe kia, cứ mỗi một bước, bước chân cô như bị đổ chì lên, nặng nề. Trong quãng đường đi đến, cô trông thấy Từ Gia Diễn đã châm thuốc hút, vẻ ngoài của anh vẫn giống như ngày xưa, không, đã ba năm không gặp.

Anh thành thực hơn rất nhiều, góc cạnh lại ngày càng sắc bén.

Hàn Văn Văn và cô cùng nhau ngồi vào phía sau xe.

Người trên ghế lái dụi tắt điều thuốc, vặn chìa khóa, tay vịn trên cần điều khiển, thấp giọng hỏi Hàn Văn Văn, “Cô ấy đi đâu?”

“Nhà cô ở chỗ nào?” Hàn Văn Văn hỏi cô.

Tô Trần nhặt giọng, “Hai người đi đâu thì cứ đi đi, dọc đường thấy taxi đầu đường thì thả tôi xuống cũng được.”

“Chúng tôi còn thời gian mà, cô nói địa chỉ đi, sẽ đưa cô đến tận nơi.” Hàn Văn Văn nói.

Tô Trần không ngại ngần nữa, “Đầu đường Phụng Hà.” Cô nói địa chỉ.

Từ Gia Diễn không nói một lời quay đầu xe chuyển hướng.

Hàn Văn Văn giải thích cho cô, “Con người cậu ấy là vậy đấy, không hay quan tâm đến người khác, cô chớ để ý.”

Tô Trần lắc đầu.

Cô đã biết từ sớm, so với cô ấy còn sớm hơn.

Lại yên lặng một lúc.

Hàn Văn Văn nói, “Tôi còn chưa biết tên cô là gì đâu?”

Người từ nãy giờ vẫn không người lên tiếng, đột nhiên liếc nhìn hai người qua kính chiếu hậu, hơi cong môi “Không biết người ta tên gì mà còn kéo lên xe hả?”

Hàn Văn Văn cãi lại: “Nhưng cô ấy biết Lý Chính!”

Người ở phía trước không nói lời nào, cười lạnh.

Hàn Văn Văn lại hỏi cô một lần nữa, “Cô tên là gì?”

Tô Trần buột miệng, “Tô Trần.”

“Là chữ Trần nào?”

“Trần trong “đăng trần”(cái đèn chén).”

Người phía trước lại hừ cười một tiếng, “Không phải là “kim trần hoa” (cúc vạn thọ) sao?”

Tô Trần không nói lời nào.

Hàn Văn Văn nói, “Ừ, tôi nhớ rồi. Tuổi như cô không phải là mới vừa tốt nghiệp xong sao? Làm gì mà chạy đến chỗ nguy hiểm như thế làm tình nguyện?”

Tô Trần tránh đi ánh mắt trong kính chiếu hậu, bình tĩnh nói: “Tùy tiện đi thôi.”

Hàn Văn Văn: “Ồ đó chủ yếu là làm những việc gì?”

“Làm quân y và phóng viên vùng chiến địa.”

” Lý Chính thì sao? Sao hai người quen biết nhau?”

Những việc đó đều phải hỏi tường lại thật lâu về trước, “Chúng tôi cùng đội, đương nhiên sẽ quen biết nhau.”

Kỳ thật ở cùng một đội, mọi người bình thường cũng rất ít khi tiếp xúc với nhau, ai cũng đều bận rộn đánh trận, còn có hơi sức đâu mà tán gẫu với nhau nữa.

Hàn Văn Văn nói, “Rốt cuộc đã có chuyện gì?”

Tô Trần không thể gạt được cô ấy, “Có một lần tôi bị thú dữ tập kích, Lý Chính đã cứu tôi, sau đó anh ta đã dạy tôi làm sao để tránh được thú dữ trong rừng, sau đó thì quen biết nhau.”

Hàn Văn Văn gật đầu, “Anh ấy là như vậy, rất nhiệt tình, cũng rất kiên cường.”

Tô Trần cũng gật đầu, ánh mắt trở nên sâu xa, “Anh ấy vô cùng kiên cường, nhớ có một lần anh trúng đạn, thuốc mê trong đội không đủ dùng, vì tiết kiệm thuốc nhường cho một đội viên khác, anh ấy không tiêm thuốc tê, trực tiếp để đội y gấp đạn, toàn bộ quá trình không có kêu lên một tiếng đau nào, cả nhóm quân y đều nghẹn ngào, nói rằng qua nhiều năm như vậy, chưa thấy người đàn ông nào tâm huyết như anh.”

“Cô biết không? Nếu như có thể trở về, chắc chắn chuyện đầu tiên mà anh ấy nói với tôi là kêu đau, chỗ nào chỗ nào cũng đau, toan thân anh ấy đầy thương tích, ở trước mặt người khác anh thích thể hiện, nhưng mỗi lần nghỉ phép trở về, anh đều nói với tôi chỗ nào cũng đau hết. Tôi nói, vậy anh đừng đi lính nữa, cô đoán coi anh nói với tôi câu gì, anh nói, cuộc đời này của anh chính là một người lính.”

Hàn Văn Văn nói nói, rồi chìm vào hồi ức của chính mình.

Tô Trần hơi ngẩng đầu, đã nhìn thấy đôi mắt âm trầm kia nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, trong mắt có thiết.

“Sau đó các cô còn đi đâu?”

Tô Trần nhìn anh, nói: “Somalia, nam Sudan, anh ấy hy sinh ở nam Sudan.”

Sau đó là một mảnh yên tĩnh trầm mặc.

Hàn Văn Văn khịt mũi một cái, nói: “Sao cô lại đi đến những vùng nguy hiểm nhất như vậy?”

“Bởi vì không có ai đi.”

“Có bị thương không?”

“Có.”

“Ở đâu?”

“Súng bắn trượt qua.”

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, thân nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

CHUYỆN NGŨ: NQL

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Phản kí ức đó thật ra cũng không hề cũ, một tháng trước ngày Lý Chính mất, cô đang tập huấn ở Xô-ma-li, lúc viên đạn xuyên qua bụng mình, cô cứ nghĩ mình sẽ hi sinh giữa khói lửa chiến tranh của đất nước Xô-ma-li đó, Lý Chính cùng đồng đội tìm khắp sườn núi, đến lúc tìm được cô thì cô đã hôn mê rồi, họ đưa cô về đội.

Lúc Lý Chính tìm được cô, cô mất máu quá nhiều, bất tỉnh nhân sự, đầu óc chỉ là một mớ hỗn độn.

Khi Lý Chính nâng người cô lên, cô yếu đuối bấu lấy tay anh, hơi thở mong manh: “Lý Chính, tôi đã nói với anh là...”

Lý Chính cắt ngang lời cô, “Bây giờ cô không được nói gì hết, tập trung giữ sức đi.”

Cô cứ nghĩ rằng hôm đó mình sẽ không qua khỏi, phần bụng không ngừng ứa máu, đôi chân đã đau đến mất cả tri giác, cả người nhẹ bẫng không còn chút sức lực nào, trong lòng bỗng thấy sợ hãi, dù sao cũng chỉ là một cô gái hai mươi tư tuổi đầu.

Lý Chính ôm cô trở về, để lại khói mù của súng đạn đầy khung trời phía sau lưng.

Cô nhỏ giọng hỏi, “Anh chơi game à?”

Lý Chính nhìn cô gái nhỏ trong lòng mình, thành thật trả lời, “Ít thôi, anh ở bộ đội, không có nhiều thời gian lắm.”

Môi cô càng lúc càng trắng bệch, Lý Chính nghiêm mặt, “Em đừng nói nữa!”

Cô cũng không thể nói gì hơn được nữa, sức lực đang dần cạn kiệt rồi.

Gần pháo binh cả ngày, trong rừng súng mưa đạn, Lý Chính ôm cô đi về phía doanh trại, sau lưng bụi đất tung bay.

Đi được một đoạn, bên tai anh luôn nghe thấy tiếng thì thảo.

Lý Chính ghé tai nghe, nếu như anh không nhầm, cô gái này cứ lặp đi lặp lại rằng,

“Yêu là phải thật kiên nhẫn, yêu là vĩnh viễn chứ không phải là hơi thở...”

“Tôi có một người yêu, ở rất xa nơi này, mong anh ấy bình an khỏe mạnh...”

“Mong anh ấy bình an khỏe mạnh...”

“Từ Gia Diễm...”

Đó là lần đầu tiên anh nghe thấy tên này.

Cuộc phẫu thuật lấy đạn rất thuận lợi, trừ lúc kết thúc.

Lúc đang khâu lại Tô Trần vì đau quá mà tỉnh, vì thể chất khá đặc biệt nên thuốc tê đối với cô không có tác dụng mấy.

Trong khoảnh khắc tỉnh lại, từng lần kim ghim vào trong da thịt của cô.

Kim đâm xuống một lần cũng như đâm vào lòng cô.

Cô gái nhỏ đau đến mức nước mắt tràn ra, tuôn xối xả, lau sao cũng không hết, nhưng cô lại không kêu lấy một tiếng, chỉ ngẩng đầu, cắn môi chịu đựng trên trán, trên cổ tất cả đều là gân xanh. Cho đến khi cắn môi chảy cả máu, đội bác sĩ nhìn cũng đau lòng, khuyên nhủ: “Tiểu Tô, cô kêu lên đi, kêu một chút sẽ giảm bớt đau đớn, hơn nữa, sau này sinh con so với cái này còn đau hơn đây.”

Mọi người đều mong muốn cô có thể giảm bớt gánh nặng trong lòng.

Nhưng cô gái đó vẫn nhắm chặt mắt nằm trên cáng, cả người vã mồ hôi, kiên quyết không kêu lấy một tiếng, cô cắn răng, “Không sao, em còn chịu được.”

Cô là một người,

Có thể chịu đựng được rất rất lâu.

...

Tô Trần cảm giác chiếc xe thoáng vụt qua, một lúc sau, bánh xe trơn trượt, chiếc xe lại khôi phục quỹ đạo của nó, ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt tối tăm đó nhìn chăm chăm vào cô qua gương chiếu hậu, cô chỉ lẳng lặng phớt lờ đi.

Hàn Văn Văn nhìn Từ Gia Diễm, “Anh định hù chết người ta đấy à?”

Người đó liếc mắt ra chỗ khác, nhìn về phía trước, quay tay lái một vòng, thờ ơ nói, “Đúng đấy, hù chết đây.”

Hàn Văn Văn tất nhiên không thấy được tình cảm trong câu nói này, trước đến giờ anh ta nói với cô luôn bằng giọng điệu thờ ơ đó, cô cũng không để ý, quay lại nhìn Tô Trần giật mình: “Cô cũng thật là dũng cảm.”

“Chỉ là tuổi trẻ nông nổi mà thôi.” Cô cũng cười một cái đáp lời.

Dần dần, khu nhà ngoài cửa sổ trở nên quen thuộc hơn, Tô Trần nói: “Tôi đến rồi, cảm ơn hai người.”

Từ Gia Diễm nhấn phanh xe chậm rãi dừng lại.

Sau đó Tô Trần đưa tay mở cửa muốn xuống, nhưng không sao mở được.

Cô nhìn về chỗ điều khiển, “Mở khóa hộ em với, cảm ơn.”

“...”

Từ Gia Diễm không hề nhìn cô, dựa người vào ghế ngồi, một tay giữ vô lăng, một tay nhấn xuống thành cửa sổ, từ từ mở khóa cửa.

“Cạch” một tiếng, khóa mở ra, Tô Trần vội vã đẩy cửa đi xuống.

Hàn Văn Văn đuổi theo, “Đội đã, Tô Trần.”

Tô Trần dừng lại, quay đầu, Hàn Văn Văn đã đuổi kịp tới trước mặt cô, “Lưu cách liên lạc gì đó đi, tôi muốn hỏi cô thêm về chuyện của Lý Chính.”

Tô Trần lại không hề muốn lưu lại, “Những gì cần nói tôi đã nói hết ở trên xe rồi.”

Hàn Văn Văn cười khò lắc đầu, lúc nói viền mắt đã đỏ, “Xin lỗi, có lẽ đối với cô như vậy thật là không tiện, nhưng bây giờ người mà tôi có thể hỏi được, cũng chỉ có người mà Lý Chính đã từng gặp qua, tôi muốn biết tất cả mọi chuyện của anh ấy, ở Mi-an-ma, ở Xô-ma-li, ở nam Xu-đăng, tất cả mọi chuyện.”

“Cô giáo Hàn, tôi đưa vật đó tới cho cô, bởi vì lúc ở Mi-an-ma, Lý Chính đã dặn tôi là, hi vọng có một ngày, tôi có thể mang nó đưa cho cô. Mặc dù bây giờ anh ấy đã... Tôi vẫn luôn nghĩ, cảm thấy anh ấy muốn gửi cho cô, là vì anh ấy hi vọng, cô có thể quên đi quá khứ, hướng chỉ không phải bây giờ cô đã bắt đầu một cuộc sống mới rất tốt hay sao? Đừng đắm chìm trong quá khứ nữa, được không?”

Hàn Văn Văn lắc đầu, “Vậy hay là làm bạn đi, tôi không có bạn bè gì, chúng ta hãy trở thành bạn bè có được hay không?”

Tô Trần cuối cùng vẫn gật đầu, đưa số điện thoại.

Hàn Văn Văn mừng rỡ, có vẻ như rất vui vẻ khi có được một người bạn như cô, bóng lưng lúc mở cửa xe cũng phảng phất sự vui sướng nhẹ nhõm, lúc đóng cửa xe cô ấy cũng không quên vẫy tay chào Tô Trần, còn tâm mắt Tô Trần lại nhìn về phía người ngồi trên ghế lái.

Thật ra thì cũng mới chỉ có ba năm.

Sao cô lại cảm giác, những yêu thương với anh, đã là chuyện của thế kỉ trước?

Chiếc xe dưới ánh mặt trời đầy bụi bặm tung bay, cứ thế rời đi.

Không sao,

Cô là một người.

Có thể chịu đựng được rất rất lâu.

...

Lại một hôm, Tạ Hi đang nhuộm tóc, anh ta muốn nhuộm màu đỏ, đỏ rực ấy, nghe nói như thế tỉ lệ đàm phán thành công sẽ tăng lên rất nhiều.

Năm nay là năm tuổi của anh ta, đi xem bói các thầy đều nói là sự nghiệp của anh ta năm nay dễ có trắc trở, ngay cả tự thân đi bàn dự án cho Tô Trần cũng phải ỉu xiu trở về, có lẽ năm nay anh ta sát khí quá nặng chằng.

Lúc thợ làm tóc đang bắt đầu bôi màu lên tóc cho anh ta, Tạ Hi nhận được điện thoại của công ty Ánh Mắt, anh ta nghĩ rằng có tiến triển thuận lợi, thậm

nghe, mẹ nó nhuộm tóc thần kỳ ghê, mới vừa vào tay, người ta đã điện tới rồi.

Nhân viên lễ tân lễ phép giải thích khi trước có chút hiểu lầm, muốn cùng Nam Tuyền tiểu thư hẹn ngày nói chuyện lần nữa.

Tạ Hi giật mình, “Nói chuyện dự án sao?”

Cô nhân viên liếc nhìn Từ Gia Diễn bên cạnh, nhận được ánh mắt chỉ thị, mới nói tiếp với người đầu dây bên kia, “Vâng, anh có thể tìm một thời gian nào đó thuận lợi không? Tổng giám đốc của chúng tôi muốn tự mình nói chuyện với Nam Tuyền tiểu thư.”

Tạ Hi rất coi trọng công ty này, dù sao ở đây cũng có vô vàn công ty mới thành lập, công ty này trước mắt có hướng đi tốt nhất, hơn nữa đang từng bước nổi trội, phương diện tiền bạc cũng dễ thương lượng, anh ta vội vàng đáp: “Chúng tôi lúc nào cũng có thời gian!”

Cô nhân viên giọng nói nhẹ nhàng, “Vậy không biết lịch vào tối mai thì thế nào?”

Tạ Hi: “Không thành vấn đề.”

“Được, vậy 6h tối mai, Nhã Tập Hiền.”

Tạ Hi nhét điện thoại vào túi, đắc ý huyýt sáo với anh thợ làm tóc, “Nhuộm cho tôi đỏ nữa lên nhá!”

Anh thợ làm tóc thấy anh ta đang vui sướng, nhân cơ hội nịnh nọt, “Anh Hi, bọn em ở đây mới nhập một tí thuốc, không làm tổn thương tóc, hay anh đổi sang loại đó nhé?”

Tạ Hi dừng tay, vô tư nói: “Không sao, cứ đỏ rực lên là được rồi.”

...

Buổi tối đó, Tô Trần gặp được một Tạ Hi đỏ rực như chú gà.

Tạ Hi bày ra cử chỉ nho nhã, nhếch mày hỏi cô, “Nhìn được không? Đủ vẻ vui mừng hay chưa?”

Cô nhìn mái tóc mới nhuộm của anh ta mà trân trối, “Gà lửa à?”

Tạ Hi trở mặt, “Vớ vẩn nào, tôi thấy kiểu tóc rất có tầm ảnh hưởng đó, vừa mới bôi màu, đã nhận được một tin tốt, cô có muốn nghe hay không?”

Tô Trần tựa vào chiếc ghế ông chủ, lắc lắc chân, “Điện ảnh và truyền hình có tiến triển à?”

Tạ Hi giơ lên một ngón trỏ, lắc trái lắc phải, “Điện ảnh và truyền hình tạm thời không có.”

“Thế là gì?” Cô xoay ghế ông chủ.

Tạ Hi chờ cô quay mặt lại, đối mặt với cô, “Trò chơi có tiến triển.”

“Công ty nào?”

Tạ Hi thần bí nói, “Ánh Mất, sáng sớm nay cô gái ở lễ tân điện cho tôi, nói là muốn hẹn chúng ta bàn bạc một chút, vẫn như ban đầu bàn bạc, nhưng tôi cá là có triển vọng rồi.”

Anh ta lòng tin mười phần, cái tên Nam Tuyền này đưa ra cũng có thể hấp dẫn một ít đầu tư.

Tô Trần khoanh hai tay trước ngực, ngửa đầu tựa vào ghế, nhắm hai mắt, chậm rãi xoay ghế từng vòng, nghe được một nửa, mũi chân chống xuống đất, cái ghế dừng lại. Cô mở mắt ra, tầm mắt vừa vịn đối diện với Tạ Hi, cô khẽ lắc đầu, kiên định nói: “Không đi.”

Tạ Hi đứng trước bàn làm việc, bị một câu nói của cô làm cho kinh sợ, lập tức cúi người về phía trước, đưa tay sờ sờ trán cô, ngạc nhiên nói: “Cô không có bệnh gì chứ? Sao lại không đi? Cơ hội tốt như vậy! Tôi cho là so với Ánh Mất không còn lựa chọn nào tốt hơn đâu, là một người từng trải...”

Cô cắt ngang lời anh ta, “Giám đốc của Ánh Mất, là người “ngựa không quay đầu ăn cỏ”, anh phí sức rồi.”

“Nhưng... người ta mời mình mà, cơ hội ở ngay trước mắt đấy...” Tạ Hi ngẫm nghĩ một hồi, cảm thấy có gì không đúng, nghiêng rằng, “Chao ôi, làm sao cô biết giám đốc bên đó là người như thế nào...”

Tô Trần lạnh nhạt nhìn anh ta chằm chằm, đáp lời anh ta nhẹ như mây gió, “Tôi là ông chủ hay anh là ông chủ?”

F*ck. Tạ Hi mắng thầm trong lòng.

“Với khí chất như thế này của hai chúng ta, người sáng suốt nhìn một cái cũng biết, cũng biết là cô rồi.” Anh ta khom người, nói với giọng cung kính.

Tô Trần gật đầu, “Vậy nghe theo tôi hay là nghe theo anh đây?”

“Nghe cô chứ.” Trung thành.

Cô chớp mi, “Tôi nói không đi, anh có ý kiến gì không?”

Tạ Hi: “Không có.”

“Vậy được rồi.”

Tạ Hi do dự, còn cố níu kéo, “Cô phải cho tôi một lý do chứ, tôi đã đồng ý với người ta rồi, làm sao từ chối người ta bây giờ.”

Cô khoanh tay, không hề lo lắng ngả người vào ghế, không hề nề nang nói: “Đó là chuyện của anh.”

Tạ Hi kêu lên một câu, “Tôi phát hiện cô thay đổi rồi.”

“Anh không phải người duy nhất nói câu này.”

“Cô ác độc hơn.”

“...”

Buổi tối, cô nhân viên nhận được trả lời, lập tức đi tới phòng báo cho Từ Gia Diễn.

“Trợ lý Tạ nói, Nam tiểu thư bị bệnh, khoảng thời gian này chắc không thể bàn chuyện dự án được.”

Mạnh Thần bên cạnh hừ lạnh, “Anh thấy mình phí sức chưa, người ta căn bản là đâu có để ý tới anh.”

...

Đêm, yên tĩnh như một bức tranh màu xanh nhạt, đường phố quanh co bao phủ bởi cây cối.

Tô Trần xoa xoa cổ từ phòng làm việc đi ra, ở ngã tư đang đậu một chiếc xe màu đen, người chủ xe mặc áo sơ mi trắng, đang dựa người vào cửa xe hút thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

CHUYỆN NGŨ: JUN

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Bầu trời đầy sao trải dài đến mặt biển, bị màn đêm nặng nề đè xuống.

Dưới ánh trăng trắng ngần, bóng dáng thon dài của Từ Gia Diễn dựa vào cửa xe, sống lưng khẽ cong lại, kẹp lấy một điều thuốc trên đầu ngón tay, đã cháy hết một nửa. Trong làn sương khói lượn lờ, xung quanh chân anh đầy những tàn thuốc.

Dường như anh đã chờ đợi rất lâu rồi.

Trong nháy mắt Tô Trần đã nhìn thấy anh, thần sắc bình thản, cái tay đang đưa lên xoa cổ đột nhiên dừng lại, ở giữa bóng đêm mờ nhạt, ánh mắt hai người chạm vào nhau giữa không trung.

Anh hướng nhìn về trong mắt cô, ánh mắt thâm trầm mà lạnh lùng, ở đuôi mắt mang theo một chút vô lại khó thể phát hiện, lại dễ dàng gọi ra những chuyện cũ.

Cô hướng nhìn về ánh mắt anh, lãnh đạm mà bình tĩnh, trong đôi mắt lộ ra một chút hoạt bát, lại nhìn thấy ánh mắt người đối diện càng thâm trầm, càng nghiêm nghị hơn.

Ai cũng không phá vỡ sự im lặng đó.

Một hồi lâu, Tô Trần dời mắt đi trước, đề chặt chìa khóa xe trong tay, dừng lại trước một chiếc Audi màu trắng đậu ven đường, đi vòng qua đầu xe. Lúc chui vào ghế lái thì ngừng lại xoa mạnh lên mặt, nhìn vào kính chiếu hậu rồi khởi động xe rồi đi.

Đêm khuya yên tĩnh, đường phố xe cộ thưa thớt, gần như đã không còn người..

Tô Trần lái xe, đầu vào đây chạy những đường uốn lượn trên đường phố yên tĩnh, trong kính chiếu hậu, liên tục có một chiếc xe giữ khoảng cách không xa không gần với cô. Cô lờm một cái, chân phải chậm rãi hạ thấp xuống, tăng tốc.

Anh cũng tăng tốc, nhưng vẫn duy trì một khoảng cách như cũ.

Cô giảm tốc độ, anh cũng chậm lại.

Hai người bắt đầu cuộc rượt đuổi bằng xe trên con phố hẹp này- –

Cho đến khi Tô Trần đã sắp chạy đến cổng khu nhà, cô đánh tay lái một vòng về bên phải, xe lách ngay vào một đường mòn, hai bên đường mọc đầy những cây lùm xùm che ngập trời, xe ngừng lại dưới một tàng cây, lá cây rậm rạp quét đến tận mui xe.

Tô Trần đạp thắng dừng lại, hạ cửa sổ xe, lấy ra một điều thuốc châm lên.

Cô chờ một lát, hình ảnh phản chiếu trong kính chiếu hậu một mảnh yên tĩnh, cô bước xuống xe, mơ hồ có thể nhìn thấy, ánh đèn xe từ bên ngoài yên lặng tạt vào bụi cỏ, im lặng bất động.

Anh không có rẽ vào.

Dường như còn đang chờ gì đó.

Tô Trần uốn khúc miệng, cười, không để ý nữa, dựa vào cửa xe tiếp tục châm lên điều thuốc thứ hai.

Lại chờ một lát nữa, di động của Tô Trần vang lên.

Cô khom lưng chui đầu vào cửa sổ, lấy điện thoại từ trong xe, một lần nữa dựa lên cửa xe, tiếp điện thoại:

“Lục tổng.”

Ngay sau âm thanh đó, từ ngã rẽ đột nhiên phát ra tiếng khởi động xe, ánh đèn chiếu vào lùm cây đột nhiên biến đổi, một giây sau đó, đầu xe đen đã xuất hiện nơi đầu đường. Cô dựa theo hướng của âm thanh nhìn sang, trong bóng tối đèn xe chói lóa chiếu vào mắt cô.

Một lần nháy ga, trong chớp mắt chiếc xe kia đã dừng lại ngay bên cạnh cô.

Ở Tô Trần còn chưa nghe rõ Lục Diệp Minh đang nói gì trong điện thoại, cô chỉ nghe thấy “Rầm – -” một tiếng, cửa xe bị đóng lại, còn người thì đã đi đến cạnh cô, trong hình ảnh mà cô muốn nhìn thấy nhất.

Áo sơ mi quần tây, mùi phấn cảm dục.

Đêm tối đem anh phủ kín, năm tháng cũng không che lấp được gương mặt anh, vẫn đẹp trai đến mức khiến người ta giận sôi máu.

Tô Trần ngửa đầu nhìn anh, gương mặt anh cuối cùng cũng có một chút thay đổi, không lạnh lùng như hồi ở Nhà Giang kia, không giống vẻ mặt âm thầm chịu đựng như ở công ty, không trào phúng như lúc ở trong xe.

Khác những điểm nào, cô còn chưa kịp thấy rõ.

Từ Gia Diễn trực tiếp giật lấy di động của cô ném vào trong xe, đẩy cô tựa lên cửa xe, cúi người hôn cô...

Di động bị anh ở trên ghế lái, âm thanh trong ống nghe đều là tiếng “ALO?? ALO... – -” của Lục Diệp Minh vang dội trong màn đêm yên tĩnh.

Có lẽ là anh thấy khó chịu, vừa hôn cô vừa cầm lại điện thoại, không kiên nhẫn thêm chút nào, ngắt máy.

Tô Trần run rẩy chớp mắt.

Một giây sau, điều thuốc kẹp trên đầu ngón tay rơi xuống – –

Đốm lửa lập lòe nơi đầu điều thuốc lụi dần, cuối cùng tan thành một luồng tro bụi, bị gió đêm thổi lên, bay tứ tán khắp nơi.

Đã bao lâu rồi?

Hờ?

Thời gian trôi qua đã bao lâu – –

Ba năm lẻ một trăm hai mươi lăm ngày.

Một nghìn hai trăm ba mươi chín ngày.

Hai vạn chín nghìn bảy trăm ba mươi sáu tiếng đồng hồ.

Lưng Tô Trần dán lên cửa xe, không nhúc nhích.

Từ Gia Diễn đầu tiên là nhẹ nhàng ngậm môi cô, chậm rãi hôn mấy cái, Tô Trần đẩy anh ra, sức lực quá yếu, bị anh mạnh mẽ ấn lại trên cửa xe.

Cô tức giận, lại dùng tay chống đỡ lên lồng ngực anh --

Anh nắm hai tay cô rồi lại bắt chéo ra phía sau lưng, nặng nề đè ép cô, cúi đầu thêm xuống, dùng sức mút lấy môi cô.

Mỗi một cái, đều mạnh mẽ hơn rất nhiều so với trước kia, còn dùng lực, tựa như muốn phá huỷ cô, lưỡi khuấy động ở trong miệng cô, Tô Trần vẫn không lên tiếng, lẳng lặng ngắm nhìn anh.

Hai người dán vào nhau quá sát, chớp mũi hai bên cọ vào nhau, kia hai cặp mắt đen láy tràn trề lửa giận đều cháy lên.

Ai cũng không muốn chịu thua.

Ai cũng không muốn phải cúi đầu.

Trời đột nhiên trở gió, ánh trăng cũng bị mây phủ chập chờn, tựa như đang vì bọn họ gào thét.

Gió thổi qua xung quanh hai người.

Mái tóc ngắn của Tô Trần tóc ngắn bị thổi lên từng lớp, từng lớp một, lộn xộn không chịu được.

Từ Gia Diễn nâng một cánh tay lên, vuốt từ trên đỉnh đầu cô xuống, giữ lấy sau ót cô, vuốt đầu tóc đang rối loạn lại vào nếp.

Người đàn ông bá đạo này, cho dù là phương diện nào cũng đều bá đạo, tính cách lại cực kỳ xấu, trong bất cứ chuyện gì cũng thích nắm giữ tuyệt đối quyền điều khiển, loại chuyện hôn sâu nhỏ nhặt này, anh thích mở to mắt, không chế tâm lý của đối phương.

Tô Trần không trả lời.

Từ Gia Diễn càng thêm dùng sức hôn cô, anh cúi đầu hôn tai rồi xuống cổ, cô ý cô xát, ở bên tai thổi vào, anh đang bức cô --

Trái tim Tô Trần run lên, đến hai hàng mi cũng run run.

Anh rất nhanh đã phát giác, dán lên lỗ tai cô, cuối cùng nói ra một câu đầu tiên, giọng nói khàn khàn giống như lúc trước, dụ dỗ:

“Ngoan ngoan nhượng bộ đi, nghe theo anh...”

Tô Trần cứng người không nói lời nào, cô chậm rãi nhắm mắt lại.

“Không.”

“Vậy em muốn chống lại anh.” Từ Gia Diễn cắn một cái lên môi cô.

“... Không.”

Ai cũng không muốn chịu thua trước.

Ấm áp trên môi rồi đi, hai người kéo giãn khoảng cách, trong mắt anh chứa những tâm tình không tên, tựa như muốn cô nuốt hết, đầu tiên là một khoảng trầm mặc, dần dần, trong ánh mắt anh còn chứa một chút tức giận: “Tô Trần, tình cảm trong mắt em là trò đùa sao?”

Gió ngừng thổi, cây cối ngừng lay động, ánh sáng không chập chờn nữa, tất cả mọi thứ dường như cũng an tĩnh lại.

Âm thanh của anh trong đêm tối lại càng rõ ràng hơn, cứ như từ khoảng thời gian kia truyền đến.

“Hay là em thật sự dùng tôi để trả thù cha tôi?”

Tô Trần mạnh mẽ quay ngoắt lại nhìn anh, trong đôi mắt kia đều sự khiếp sợ cùng nghi hoặc.

Từ Gia Diễn trào phúng cong khóe miệng xuống, “Bị tôi nói trúng rồi à?”

“Anh biết từ lúc nào?”

Anh thành thật đáp lại, “Sau khi em đi được nửa năm.”

Cô dường như vừa ngộ ra được cái gì đó, “Vậy ngày hôm đó có phải là anh không?”

Từ Gia Diễn bình tĩnh nhìn cô, “Có liên quan sao?”

Gió lại cuộn cuộn thổi lên, phối hợp với cây cối xung quanh đang giương nanh múa vuốt, đem lời nói của cô nuốt chửng.

Nhớ tới Tô Hạm, về mặt Tô Trần lúc nào cũng khổ sở, lầm bầm nói: “Anh không biết đâu, nhìn Tiểu Hạm im lặng không nói như thế, nhưng thật ra con bé rất dễ dỗ, dù cho từng làm chuyện gì có lỗi với nó, chỉ cần dỗ nó hai câu, mua cho nó cái váy, cũng có thể làm con bé vui vẻ cả buổi. Lúc trước nó từng xin em học đại học ở gần nhà, em đã do dự rất lâu, nhưng vẫn ích kỷ lựa chọn trường Thanh Đại tốt nhất, đi Bắc Tầm, mỗi lần đi chuyển là hơn một ngàn km. Em từ Bắc Tầm mang về vài cái váy cho nó, dù đó nó đôi câu, mặc dù trên mặt nó không biểu hiện, cũng không nói, nhưng em biết rõ nó cũng không giận em, nó còn nói với người khác, nói nó rất thương em.”

Cô thống khổ khó đề nén cảm xúc.

Anh kìm nén thật chặt, cố hết sức không để mình nhìn thấy bi thương, sợ còn kéo tâm trạng cô càng xuống dốc.

Cô như sa vào trong hồi ức, đã rất rất rất lâu cô không nhớ tới Tiểu Hạm, gương mặt đó lại trở nên rõ ràng hơn, nụ cười kia tươi sáng như hoa mới nở.

“Trước khi Tiểu Hạm gặp chuyện không may mấy ngày, bố em đã gọi điện thoại cho báo em xin nghỉ sớm một chút về nhà một chuyến, ông cảm thấy Tiểu Hạm có gì đó không ổn. Lúc đó em nghĩ, đợi thi xong kỳ thi đó rồi trở về cũng không quá mấy ngày. Kết quả thi ngay sau khi em thi xong, chủ nhiệm lớp mới thông báo ở nhà xảy ra chuyện, em đặt vé máy bay nhanh nhất có thể quay về, hạnh lý cũng không sắp xếp, trực tiếp đi từ trường học đến sân bay, em đã cố đi rất nhanh rất nhanh, nhưng lúc tới bệnh viện, Tiểu Hạm đã được phủ vải trắng, anh đã từng thấy chưa? Người thân nhất của mình nằm một chỗ, toàn thân lạnh như băng, sắc mặt trắng bệch.”

“Em không có ý tiếp cận anh, cũng không biết cha anh là ai. Nhưng chắc chắn là đã bắt đầu thích anh từ lúc xem đoạn video.”

Lúc nói lời này, cuồng phong gào thét bên tai, thổi tung mái tóc ngắn, che khuất nửa gương mặt cô, Từ Gia Diễn duỗi tay đem cô đẩy ra, một tay lộn tóc rối vén ra sau tai, giữ lâu đây cô kéo vào lòng ngực mình, cúi đầu thương yêu hôn lên đỉnh đầu, thấp giọng nói: “Anh biết rồi.”

Mưa đột nhiên xả xuống, xối xả như trút nước.

Trong nháy mắt, nước tưới xuống ướt hết đầu tóc của cả hai, Từ Gia Diễn ôm cô vào lòng, tay che lên đầu cô, “Mưa rồi, lên xe trước.”

Từ Gia Diễn kéo cô vào xe của mình, Tô Trần không động đậy, anh quay đầu nhìn cô, dưới màn mưa như trút nước, cô gái nhỏ vẻ mặt bình tĩnh nói,

“Anh cũng lên lầu đi, người điều ước cả rồi.” Một đoạn phiên ngoại ngắn về nam chính

Chuyện của Tô Trần, là Từ Mậu nói cho anh biết, sau khi cô đi được nửa năm.

Giữa hè, một ngày nào đó, di nhỏ cùng di lớn trong lúc tám năm đã bị Từ Mậu nghe được chuyện, Từ Mậu lúc đó muốn vay tiền anh, nên dùng chuyện này để trao đổi, hắn gọi điện cho Từ Gia Diễn, nói: “Anh, cho em mượn một chút tiền, rồi em sẽ nói cho anh biết một bí mật lớn.”

Nửa năm kia là khoảng thời gian u tối nhất của anh, những cuộc gọi của Từ Mậu điện thoại căn bản anh đều không muốn nghe, chỉ lạnh lùng nói thẳng một câu: “Không có hứng thú.” Rồi cúp.

Cuối cùng Từ Mậu phải nhắn tin sang, “Anh, chuyện này có liên quan đến cô bạn gái nhỏ của anh, em sang nhà anh rồi nói.”

Từ Mậu đến rất nhanh.

Đem sự việc từ đầu đến cuối nói cho anh biết.

Sau đó anh đi tìm Từ Quốc Chương, buổi tối hôm đó hai cha con tranh cãi một trận ầm ĩ, thiếu chút nữa đã động tay động chân, di nhỏ từ phòng bên cạnh chạy qua khuyên can nhưng không ai chịu nghe cô nói, hai cha con giương cung bạt kiếm, khí thế hung hăng, Từ Quốc Chương hoàn toàn bị chọc tức, sau đó xách một chiếc ghế gỗ đập về phía anh, anh không tránh, tám lưng rắn chắc nhận trọn một cú đánh, chân ghế hung hăng đâm vào ngang hông anh, đau thấu tận xương tủy, mồ hôi lạnh túa ra.

“Tao nhọc nhằn khổ sở nuôi mày lớn đến đó mà bây giờ mày lại muốn động thủ với tao vì một đứa con gái à?!”

Toàn thân anh cứng ngắc, Từ Quốc Chương kia mỗi lần đập xuống lại càng mạnh, mà xương sống của anh vốn đã không tốt, đau đến mức thắt lưng cũng không thẳng lại nổi, có thể anh không hề rằng một tiếng nào, cắn chặt răng vừa run rẩy vừa nói: “Đó là một cái mạng, một gia đình, cha bảo con về sau phải đối mặt với cô ấy như thế nào?”

Từ Quốc Chương nói: “Nó đơn giản chỉ là có ý tiếp cận mày! Chứ còn có tình cảm gì khác?!”

Mặc dù Từ Quốc Chương nói thế, nhưng Từ Gia Diễn cũng không tin, có tình cảm hay không thì chính anh cũng có thể cảm giác được, không tồn tại bất cứ cái gì là trả thù, có thể khi đó anh quả thật có chút giận. Phía sau lưng đau không chịu được, Từ Gia Diễn chỉ có thể cúi thắt lưng, trên người mồ hôi

đổ ra như tắm, hai tay chà xát trên đầu gối, ngẩng đầu lên nhìn Từ Quốc Chương, “Ba, ba hãy xin lỗi người ta đi, nhận sai đi.”

Từ Quốc Chương cứng đờ ngay lúc đó.

Kể từ khi anh vào đội tuyển eSport, tiếng “Ba” này đã rất lâu không gọi.

Hiện giờ nghe thấy lại trong tình huống này.

Từ Quốc Chương đột nhiên tâm liền nguội lạnh, giọng nói thê lương đã trầm xuống, “Không cần nữa, người cũng đã không còn ...”

Cuối cùng bà nội của Từ Gia Diễn chống gậy hùng hùng hổ hổ đi tới, theo phía sau là dì nhỏ với vẻ mặt sợ hãi.

Bà nội nhà họ Từ là một người tương đối có khí khái, tóc đã trắng như tơ, hòa ái lại hiền lành. Lúc tuổi còn trẻ bà là một nữ binh, sau khi xuất ngũ được phân vào làm việc cho chính phủ, lăn lộn vài chục năm quan trường, đối xử với người khác rất có thứ tự trước sau, tính tình thực sự thanh liêm, ông nội đã sinh bệnh qua đời sớm từ mấy năm trước, bà nội sau khi về hưu sức khỏe cũng không tốt, mới dời đến một tiểu viện nhỏ nghỉ ngơi ở ngoại thành Bắc Tầm.

Phía trước tiểu viện chính là một ngôi chùa, bà nội sau khi về hưu liền ăn chay niệm Phật tụng kinh đã hơn ba mươi năm.

Chuyện này vốn đã bị người trong nhà giấu giếm, không dám cho bà biết, sợ bà biết thì sẽ tức giận không thở nổi, hôm nay dì nhỏ thật sự đã không còn cách giải quyết nào khác, hai cha con đều cứng rắn như vậy, muốn đánh đến đầu rơi máu chảy, ai khuyên ngăn cũng đều vô dụng.

Bà chỉ có thể chạy đi tìm bà nội.

Kết quả bà vừa tiến đến đã xách Từ Quốc Chương lên hung hăng đánh một trận, lại quay sang đỡ cháu trai, đau lòng xem xét tình hình của anh, “Gia Diễn, để bà nội xem một chút, con bị thương chỗ nào?”

Bởi vì mẹ Từ Gia Diễn mất sớm, đứa cháu trai này xem như được bà dạy dỗ từ nhỏ đến lớn, chính bà một tay nuôi lớn cũng chính bà mới hiểu rõ tính cách của anh. Kiên cường cứng rắn, y hệt tính cách bà năm đó. Lúc trước anh nói không muốn học nữa, muốn chơi game, mặc dù không ủng hộ nhưng không phản đối kịch liệt như những người khác, còn khuyên can Từ Quốc Chương, con cái lớn rồi thì để nó tự quyết định cho bản thân mình đi, không thể cứ ràng buộc tất cả mọi chuyện của nó được.

Từ Quốc Chương lời của người khác không nghe, nhưng lời của mẹ già thì cũng không dám không nghe, nên về sau cũng không quản chuyện linh tinh gì của anh nữa.

Đêm hôm đó, bà nội mang anh về tiểu viện, mời bác sĩ xem vết thương cho anh, lần đó anh bị thương rất nặng, cả nửa tháng không xuống được giường. Bà nội lại tiếp tục muốn đi tìm Từ Quốc Chương liều mạng, thì bị Từ Gia Diễn ngăn cản lại.

Vì vậy, anh ở tiểu viện nửa tháng.

Cảnh vật trong tiểu viện thanh tĩnh và đẹp đẽ, trúc lâm thiền viện, hương khói lượn lờ.

Bà nội không nhiều lời, mỗi ngày đều tụng kinh niệm Phật, chỉ lúc ăn cơm cho người đến gọi anh.

Thức ăn đều là đồ chay rất đơn giản, bà nội sợ anh ăn không quen, cố ý bảo người ta làm nhiều hơn một chút, “Ồ vài ngày rồi con trở về đi, đang bệnh phải ăn chút thịt mới bồi bổ lại được.”

Ngày thứ ba, Bà nội mang Từ Gia Diễn đi thắp hương ở ngôi chùa phía trước.

Bà lấy ba nén nhang, đưa cho anh, dùng diêm đốt lên, lại lấy tay quạt tắt lửa, ngọn lửa chọt thành làn khói nghi ngút, anh đứng đối mặt với tượng Phật tổ vài ba vái.

“Hôm nay là sinh nhật của Nhiên Đăng Phật tổ, con có nguyện vọng gì đều có thể nói với ngài.”

Nói thật, anh không mấy tin vào những chuyện này.

“Con không có nguyện vọng gì cả.”

Cũng không biết nên cầu xin cái gì.

Bà nội đã quỳ xuống, thành kính cúi lạy, trong miệng lầm nhảm cầu nguyện.

Chờ bà đứng lên, lại nhìn anh một lát, “Thật sự không có sao?”

Trước Định quang đại điện, Từ Gia Diễn cầm ba nén nhang, hỏi bà, “Có linh nghiệm không?”

Bà nói: “Chỉ cần thành tâm thì sẽ được đền đáp.”

Anh học bộ dáng lúc này của bà nội, quý xuống, cần ba nén nhang dựng thẳng phía trước, thành kính vái ba cái.

Nhiên Đăng Phật tổ.

Cầu xin người phù hộ cô được bình an.

Sau đó,

Đề cô trở về sớm một chút.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

CHUYỆN NGŨ: NHIÊN

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Mưa đến bất ngờ không kịp đề phòng, hai người trong xe cũng không có dù. Từ Gia Diễn kéo Tô Trần lên xe mình, cả người ướt đẫm. Anh ngồi phía sau lấy áo T-shirt đưa cho cô, “Trước tiên lau cái đã.”

Tô Trần nghe lời cầm quần áo lên lau tóc.

Ngoài cửa sổ mưa dần dần lớn hơn, sấm chớp rền vang, màn đêm thoáng qua một tia sáng, bầu trời đêm trong nháy mắt bị sét đánh thành hai nửa. Từ Gia Diễn quay đầu nhìn sang Tô Trần ở ghế lái phụ. Người cô co lại trên ghế ngồi, lạnh đến run lấy bầy.

Anh chẳng màng đến lau nữa, lập tức nổ máy xe, quẹo vào trong tiểu khu.

Người gác cổng đứng dưới mưa, vẫn không nhúc nhích, thấy bảng số xe không hề quen mắt liền đưa tay ngăn lại. Từ Gia Diễn hạ cửa kính xe xuống, người gác cổng nhìn thấy mặt Tô Trần, cung kính một tiếng: “Tô tiểu thư”, lập tức cho đi.

Từ Gia Diễn đóng cửa kính xe lại, quay đầu hỏi cô, “Bên nào?”

Tô Trần cầm quần áo anh trong tay, hướng phía sau chỉ chỉ, “Căn bên đó.”

Xe vững vàng dừng ở dưới lầu nhà cô.

Vừa vào cửa, Từ Gia Diễn liếc mắt nhìn thấy tủ rượu lớn, so với Nhã Giang, tủ rượu trong căn phòng này giống nhau như đúc.

Thật ra bộ tủ rượu kia là do Tô Trần lấy sau khi Tô Minh Triều chết. Lục Diệp Minh tìm người từ Nhã Giang dời đến Bắc Tầm, bên trong đều là rượu thượng hạng lâu năm mà Tô Minh Triều cất giấu như vật báu.

Trừ tủ rượu không hợp, cả căn phòng gần như đều không thiết kế gì, đơn giản, vắng lặng.

Áo sơ mi của Từ Gia Diễn ướt đẫm dán vào ngực, hai chấm ở ngực mờ hồ có thể thấy. Quần tây đen thuận theo dán vào đùi, bên trong ống quần lộ ra chân thon dài đều đặn. Tô Trần thay quần áo khác, mang một cái khăn lông từ phòng tắm để trên ghế sa lon, “Trước tiên anh lau qua một lát, cởi quần áo ra, em dùng máy sấy tóc giúp anh thổi một chút.”

Từ Gia Diễn gạt đầu, ung dung thong thả mở nút áo. Đầu tiên là ông tay áo, sau đó từ dưới lên.

Cởi áo sơ mi, sau đó là quần...

Tay anh vừa mới đặt lên cái chốt của dây thắt lưng, Tô Trần vội vàng nói: “Quần chờ anh sấy sau.”

Từ Gia Diễn cong khoe miệng, nhún vai, nhặt khăn lông trên ghế sa lon lên, vừa lau, vừa quan sát một thân ảnh mờ nhạt qua mặt kính thủy tinh. Âm thanh của máy sấy tóc vù vù thổi ở bên tai. Trong gương, cô cúi đầu, giúp anh thổi áo sơ mi, ánh mắt ôn nhu.

Lúc này, điện thoại di động trên ghế sa lon vang lên.

Anh ngẩng nhìn phòng vệ sinh, mơ mơ màng màng bóng người vẫn còn giúp anh sấy áo sơ mi.

Hình như cô cũng không nghe thấy.

Từ Gia Diễn cúi người nhặt lên, ba chữ to Lục Diệp Minh ở trên màn ảnh nhấp nháy. Anh cau mày, không nhìn được mà cúp máy.

Âm thanh của máy sấy tóc ngừng lại.

Anh vội ném điện thoại di động trở về, bắt đầu cầm khăn lông lau người như không có chuyện gì xảy ra.

Tô Trần đem áo sơ mi đi ra, đứng trước mặt anh, đưa cho anh, “Anh mặc thử đi, em thấy nó cũng khô rồi.”

Anh không đón lấy, khoanh tay, trầm ngâm nhìn cô.

Tay Tô Trần đưa ra phía trước, tỏ ý muốn anh mặc vào.

Một giây kế tiếp, Từ Gia Diễn ném khăn lông, kéo cô vào ngực. Cúi đầu hôn cô một cái, tóc cô đều là nước, anh hôn cô một lần rồi một lần nữa.

Lồng ngực anh cứng rắn như sắt, cô đẩy không khiến anh chuyển động, chỉ có thể mặc anh muốn gì được nấy.

Từ đầu đến cuối cô cũng không cự tuyệt anh.

Nôn nóng bức bách, Từ Gia Diễn trực tiếp ôm ngang cô, ném cô trên ghế sa lon, hai tay chống hai bên, cúi người phủ phục lên, hôn liên tiếp xuống phía dưới. Đầu tiên là trán, sau đó là mắt, mỗi cái một chút, không buông tha một tấc da thịt, chớp mũi, môi. Anh ngừng lâu ở môi cô, trần trụi mát mẻ, nghiền mài gặm cắn, anh đều phát huy hết sức tinh tế...

Tình triều trào dâng.

Sắc mặt cô ửng hồng, lộ ra làn da trắng mịn. Từ Gia Diễn hiểu rõ mọi nơi trên người cô. Ở sau vành tai cô khẽ cắn, tay từ dưới người cô thăm dò, muốn vén áo cô lên, lại bị Tô Trần kéo lại. Cô lên tiếng gọi anh, “Từ Gia Diễn...”

Anh vâng vâng cái sọc dài nhô lên trên cái eo, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, “Là nơi này sao?”

Cô biết anh đang hỏi cái gì. Cầm tay anh, định lấy ra, “Đừng nhìn, không có ý nghĩa.”

Anh hơi nổi nóng: “Em biết anh...”

Tô Trần ngắt lời, đẩy anh ra, ngồi dậy, “Đến đây chấm dứt đi, được không?”

Anh buông cô ra, nén giận nhìn cô.

Tô Trần cúi đầu, “Từ Gia Diễn, chúng ta đến đây kết thúc, em không muốn dây dưa tiếp nữa, không có ý nghĩa.”

Ba năm.

Có lẽ anh đã coi thường tiểu cô nương này.

Mặc dù cô cúi đầu nhưng trong lời nói kiên định, thật sự cho anh biết, cô sẽ không trở lại bên cạnh anh.

Ngay cả vùng nguy hiểm như vậy mà cô cũng dám đi, còn có cái gì mà cô không dám làm đâu.

Cố gắng bình tĩnh con giận của mình, anh rất sợ lời nói khỏi miệng lại trở thành vũ khí sắc bén của cô. Cân nhắc mãi, hết lần này tới lần khác, phát hiện từ khi để cho cô trở lại bên cạnh mình, nhưng lại không nói được gì.

“Em ngẩng đầu lên, nhìn mắt anh, nói lại lần nữa.”

Từ đầu đến cuối Tô Trần đều cúi đầu, giọng nói gần như khẩn cầu: “Như vậy đi, chúng ta cứ như vậy đi, được không? Buông tha nhau, đừng hành hạ lẫn nhau nữa, được không?”

Anh bị tức cười, nhếch môi trên môi dưới liên tục mấy lần,

“Là em đang hành hạ anh, Tô Trần.”

“Anh và Hàn lão sư sao rồi?” Cô cúi đầu, thấp giọng hỏi.

“Em quan tâm sao?”

Cô cười tự giễu một tiếng, “Được rồi, em cũng không muốn hỏi cái này. Em nói là, hai người chúng ta đến đây chấm dứt, cứ coi là vậy đi.”

Đêm, yên tĩnh, vô hình trung lại như dồn nén mọi thứ, hai người nhìn nhau.

Bỗng nhiên, chuông cửa reo.

Hai người đều không động dậy.

Đưa mắt nhìn nhau, ai cũng không động.

Chuông cửa lại gấp rút vang lên hai tiếng, Tô Trần đẩy anh một cái, “Em đi mở cửa.”

Từ Gia Diễn nén giận. Đột nhiên ấn cô một cái, đem trở về chỗ cũ, “Anh đi.”

Nói xong, quần áo cũng không mặc, cánh tay trần đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra.

Gương mặt Lục Diệp Minh đó xuất hiện ở cửa, chưa thấy rõ người tới mở cửa là ai, lập tức làm ồn lên: “Sao điện thoại em cũng không nghe, làm anh sốt ruột chết được —”

Trong nháy mắt sừng sốt.

Bốn mắt nhìn nhau.

Hai người cũng nhận ra đối phương.

Từ Gia Diễn nhàn nhạt nheo mi nhìn anh.

Lục Diệp Minh chính là đầu óc quay ba vòng.

Phản ứng đầu tiên, con mẹ nó mày là ai?

Phản ứng thứ hai, f*ck, đây không phải là Từ Gia Diễn sao.

Thứ — Ừng, f*ck, không mặc quần áo?

Một giây kế tiếp, Từ Gia Diễn đã “Bành” một tiếng đóng cửa lại, xoay người buông tay, “Là gió.”

Sau lưng truyền tới tiếng đập cửa kịch liệt.

Ngoài cửa, Lục Diệp Minh đã đánh tan nát cái cửa, hướng về phía cánh cửa trực tiếp la hét rống to:

“Từ Gia Diễn, con mẹ nó mau mở cửa cho lão tử, tao / dm / thằng cha mày!”

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

CHUYỆN NGŨ: RÙA

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Cuối cùng hai người đều bị đuổi ra ngoài.

Hai người đứng song song ở cửa, liếc mắt nhìn nhau, sau đó hai người đều nhìn sang chỗ khác, Từ gia Diễn thông thả ung dung bắt đầu mặc áo, cài cúc áo từ dưới lên trên.

Lục Diệp Minh về mặt khinh thường, ánh mắt lại lơ đãng quan sát dáng người anh.

Anh mắt anh từ đầu đến cuối đều nhìn theo động tác mặc trang phục của Từ Gia Diễn.

Mặc dù rất không muốn thừa nhận, nhưng quả thực ngoài dự kiến, vốn cho rằng anh ta là một tiểu bạch kiểm, dáng người chắc hẳn là gầy gò khô héo đến mức chỉ còn lại một bộ xương sườn, kiểu người đó chỉ cần một quyền là sẽ ngã xuống đất.

Lục Diệp Minh tay nắm thành nắm đấm đặt bên môi ho một tiếng, thu hút sự chú ý của Từ Gia Diễn.

Anh mặc áo sơ mi xong, chậm chạp đưa ánh mắt sang nhìn anh ta, Lục Diệp Minh nói: “Ra ngoài uống một chén chứ?”

Đây là lần thứ hai hai người gặp mặt.

Trước đó, hai người từng gặp nhau một lần, một tuần sau khi Tô Trần sang Singapore, Từ Gia Diễn đến Bắc Tầm tìm anh.

Lúc tan ca Lục Diệp Minh vào ga-ra lấy xe, Từ Gia Diễn ngồi trong xe đậu ở một bên hút thuốc đợi anh.

Nói như thế nào đây, mặc dù trước đó hai người đều chưa từng thấy đối phương, có lẽ lúc Lục Diệp Minh vừa đi vào, Từ Gia Diễn liền nhận ra anh, Lục Diệp Minh cũng là nhìn thấy trong xe lộ ra nửa gương mặt kia cộng thêm biển số xe, liền đoán rằng anh chính là bạn trai cũ của Tô Trần.

Lục Diệp Minh lái xe tới phía trước, gõ gõ cửa xe anh.

Còn chưa đợi anh nói chuyện, Từ Gia Diễn tắt thuốc lá, tắt điều hòa, từ trên xe bước xuống, áo lông che kín người, dựa vào xe hỏi anh: “Tô Trần đang ở đâu?”

Một người đánh chết cũng không nói, một người tra hỏi đến cùng.

Sau một phen hỏi tới hỏi lui, Lục Diệp Minh làm ra bộ dạng anh có thể làm gì được tôi.

Từ Gia Diễn không có tính kiên nhẫn, túm cổ áo anh nhấc lên “oành.” một tiếng dè xuống xe, lạnh lùng nói: “Cô ấy ở đâu?”

Lục Diệp Minh ngậm chặt miệng, cứ như vậy không trả lời một câu hỏi nào, thừa dịp anh không chú ý, trở tay đấm Từ Gia Diễn một cái, trên mặt bị đấm một đấm, người lùi về phía sau mấy bước, một đấm kia, dường như là lời tuyên chiến, hai người cứ vậy ở bãi đỗ xe đánh nhau một trận.

Lúc đầu Lục Diệp Minh chiếm được lợi thế mà nghênh chiến, dù sao cũng cảm thấy tiểu tử này hơi yếu, có thể khẳng định sức khỏe chắc chắn không bằng anh, nghĩ sẽ đánh cho anh một trận, về sau sẽ tỉnh ngộ mà không đi làm phiền Tô Trần nữa.

Kết quả là, không ngờ, đánh nhau một trận, tiểu tử này còn mạnh hơn anh, trên người cơ bắp cũng không thiếu chỗ nào, chút nữa đánh gãy xương sườn của anh.

Cả hai đều bị thương, cảm xúc của đàn ông rất sâu xa, đánh nhau xong lại dựa vào cửa xe hút thuốc.

Lục Diệp Minh sờ soạng lấy bật lửa ra, châm thuốc cho mình, lại châm thuốc cho anh, hít một hơi thật sâu, cật bật lửa vào trong túi quần, hỏi anh:

“Anh thích cô ấy sao?”

Từ Gia Diễn ngậm điếu thuốc bên môi, dừng lại một chút, cười nhạt một cái, không trả lời.

Lục Diệp Minh nhún vai, đáp án của anh ta không quan trọng, tiếp tục nói:

“Tôi cũng thích cô ấy, rất thích, nâng niu trong tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan, chỉ muốn tìm một cái túi không khí gói cô ấy lại, đặt trước mặt tôi, ngày ngày trông thấy ngày ngày nhìn thấy, sau đó không cho bất kì ai tiếp xúc với cô ấy, không cho xã hội này vậy bẩn cô ấy...”

Từ Gia Diễn im lặng hút thuốc, cảm xúc ở đáy mắt, không ai có thể hiểu.

Lục Diệp Minh nhìn anh một cái, nói tiếp: “Đó là ý nghĩ ban đầu của tôi, xã hội này cũng không phải chỉ có hai người, còn có rất nhiều ánh mắt nhìn vào. Tôi đối xử tốt với cô ấy, lại bị coi là người có tâm địa xấu xa, lúc đầu tôi thấy cũng không sao cả, có thể sau này mới phát hiện, mọi người dùng những từ ngữ khó nghe để miêu tả về cô ấy, càng ngày càng dơ bẩn, cho nên tôi cũng dần dần xa lánh cô ấy, sợ cô ấy bị người ta nói xấu, không còn cách nào, có thể là tôi còn thích cô ấy... Cho đến khi anh xuất hiện.”

Từ Gia Diễn dựa vào xe, ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía trước, phui phui tàn thuốc, tàn thuốc rơi xuống đất bay tứ tung.

“Từ nhỏ tôi đã quen cô ấy, nhìn cô ấy lớn lên, tính tình cô bé này rất bướng bỉnh, tôi hiểu rõ hơn anh, một khi cô ấy đã quyết định, mười con trâu cũng không cản được, anh cho cô ấy thời gian đi, để cô ấy tự mình nghĩ thông suốt, có lẽ là một năm, có lẽ là hai năm... Đợi lúc cô ấy trở về, có thể là đã thông suốt, cũng có thể không hiểu ra, ít nhất khi đó, anh và tôi đều có cơ hội, cạnh tranh công bằng. Thế nào?”

Từ Gia Diễn dập tắt điếu thuốc, xoay người mở cửa lên xe, sau khi khởi động xe, đạp chân ga, lúc này mới quay đầu nhìn Lục Diệp Minh, nói:

“So với anh, tôi càng có nhiều thời gian hơn.”

Xe đi mất, chạy nhanh ra khỏi bãi ngầm đỗ xe.

...

Hiện tại, cơ hội cạnh tranh công bằng cuối cùng đã đến.

Có lẽ ở góc độ nào đó là không công bằng.

Đêm khuya quán cà phê thật sự yên tĩnh một cách kì lạ.

Nhân viên phục vụ chuẩn bị đóng cửa trong lòng không ngừng kêu khổ, bà chủ trừng mắt nhìn cô, ánh mắt ra hiệu cho cô mau đi order.

Nhân viên phục vụ đau khổ cầm cuốn sổ đi tới chào hỏi.

Tuy nói hai người này đẹp trai, đặc biệt nhất là người mặc áo sơ mi quần tây, tóc bị nước mưa làm cho ướt nhẹp, đầu tóc lộn xộn, vẫn trầm giọng gọi: “Nước chanh, cảm ơn!”

Nước chanh?!

“Không phải cà phê sao?”

“Không phải.” Vẫn trầm giọng như cũ nói.

Nhân viên phục vụ ghi chép xoạt xoạt lên cuốn sổ, quay đầu hỏi một vị khách khác mặc âu phục: “Ngài dùng gì?”

Lục Diệp Minh nói: “Latte, cảm ơn!”

Nhân viên phục vụ cầm lấy tờ thực đơn đi tìm bà chủ, bà chủ thấy thực đơn ghi nước chanh cũng ngăn người ra, “Không phải cà phê?”

Nhân viên phục vụ: “Ngài ấy nói không phải.”

Từ Gia Diễn quay lưng về phía cô, bà chủ quán có chút không tình nguyện mà rì rầm “Cứ lấy cho anh ta cốc nước, sau đó thêm chanh vào là được.”

Nhân viên phục vụ nghe lời làm theo, một bên cắt chanh, một bên thì thầm cùng bà chủ: “Người mặc áo sơ mi thật đẹp trai.”

Bà chủ khinh thường: “Đẹp trai thì có lợi ích gì? Em sẽ nhường cho anh ta mua bánh ngọt?”

Nhân viên phục vụ bặt miệng.

Lục Diệp Minh thấy nhân viên phục vụ đã rời đi, mắt thỉnh thoảng liếc trộm Từ Gia Diễn, hừ lạnh một tiếng.

Đang nhìn ra cửa sổ anh bỗng nhiên quay đầu nhìn anh ta.

“Nói chuyện đi.”

Từ Gia Diễn không quan tâm anh ta, mắt tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lục Diệp Minh nói tiếp: “Chao ôi, anh nói xem thẩm mỹ của mấy cô gái thời nay bị làm sao vậy? Làm sao lại đi thích kiểu người mặt trắng tinh, trên người lại chẳng có chút da thịt nào, tiểu bạch kiểm trời gà không chặt là sao?”

Từ Gia Diễn cong miệng cười, không mặn không nhạt nói: “Vậy lúc này cậu chăm chú nhìn cái gì? Chẳng lẽ không phải?”

“...”

Vừa nãy ở cửa, anh quả thực không nhận được tò mò, có nhìn trộm một chút.

Mặc dù đều đã là đàn ông trưởng thành, nhưng so đo về ngoại hình cùng với thể lực thì quả thực là rất trẻ con, nhân viên phục vụ bưng tới một cái khay, đặt xuống một cái ly.

Lục Diệp Minh miệng đầy thuốc súng không chịu nhượng bộ, đặc ý nói: “Không phải là cơ bụng tám múi sao, chẳng phải vẫn bị người ta đá ra ngoài sao?”

Từ Gia Diễn bưng cốc nước chanh lên, uống một ngụm, mím môi, nói: “Nhưng vẫn tốt hơn anh, còn chưa có vào được.”

“...”

Lục Diệp Minh khuấy cốc cà phê, ngồi thẳng, chỉnh lại áo, nói thẳng vào vấn đề chính “Cạnh tranh công bằng, đã nói qua.”

“Ừ.” Anh gật đầu.

Mưa ngớt dần, bên ngoài thừa thớt, tiếng nói càng trở nên rõ ràng hơn.

“Trước kia từng theo đuổi con gái chưa?”

“Chưa từng.”

Lục Diệp Minh cười: “Phải không? Chẳng lẽ không có?”

“Anh đã từng theo đuổi ai chưa?” Anh hỏi ngược lại.

Lục Diệp Minh đương nhiên gật đầu: “Có theo đuổi rồi, anh không biết tôi đã theo đuổi cô ấy bao nhiêu năm...” nói được một nửa, cảm thấy có gì đó không đúng, kinh ngạc nhìn về phía anh: “Đợi một chút, anh nói chưa từng theo đuổi ai, vậy lúc trước hai người, là cô ấy theo đuổi sao?”

Từ Gia Diễn gật đầu: “Ừ.”

“...”

Cái gì gọi là ra quân chưa thắng trận đã chết?

Lục Diệp Minh cảm thấy chính là cảm giác này.

Shit, kẻ ăn không hết người lần chẳng ra.

...

Nhưng Lục Diệp Minh bắt đầu nhìn chằm chằm nghiên cứu anh, ngược lại Từ Gia Diễn dường như chẳng có gì.

Hôm đó, Lục Diệp Minh ăn cơm cùng Tạ Hi.

Lục Diệp Minh hỏi: “Gần đây cô ấy làm gì?”

Tạ Hi: “Nhận rất nhiều kịch bản, mỗi ngày ở phòng làm việc sửa kịch bản.”

Lục Diệp Minh: “Lại không làm kịch bản lúc trước?”

Tạ Hi: “Làm chứ, sao có thể không làm, tôi thấy hình như cô ấy còn đang liên lạc làm phòng trò chơi đó.”

Lục Diệp Minh: “Cần giúp đỡ cứ nói với tôi.”

Tạ Hi làm ra bộ mặt cười ha ha “Tôi cũng đã nói với cô ấy, cô ấy không muốn, muốn cho cô ấy biết anh ở sau lưng giúp cô ấy, chắc chắn sẽ âm ỉ, hiện giờ cô ấy rất nóng tính.”

Lục Diệp Minh không lên tiếng im lặng uống rượu, sau đó, giống như lơ đãng hỏi: “Gần đây có người nào đến tìm cô ấy không?”

Tạ Hi suy nghĩ một chút: “Không có.”

Một lúc sau, anh ta lại đột nhiên nhớ ra, vội vàng nói: “Gần đây có một cô gái liên tục đến tìm cô ấy.”

“Ai vậy?”

“Không biết, nghe nói là một cô giáo.”

...

Quả thực số lần Hàn Văn Văn đến tìm Tô Trần gần đây là rất nhiều, thường xuyên tìm cô đi dạo phố uống cà phê.

Hàn Văn Văn từ sau khi biết Tô Trần là tác giả kiêm biên kịch thì càng cảm thán “Cậu cả ngày chỉ ở trong phòng làm việc với máy tính không tốt cho sức khỏe, ra ngoài một chút, đi mua sắm, coi như giải sầu.”

Thật ra, có lẽ cũng vì Lý Chính, đối với Hàn Văn Văn Tô Trần cũng không ghét, lúc nào cũng không có cách từ chối cô ấy.

Có thể thấy được Hàn Văn Văn rất muốn làm bạn với Tô Trần, lúc không có việc gì thường nhắn tin nói cô nghỉ ngơi sớm một chút, không nên thức đêm đánh bản thảo, vừa tới cuối tuần liền kéo cô đi dạo, cùng cô giải sầu.

Lúc nào cô ấy cũng tự nói một mình, cũng không quan tâm Tô Trần có đang nghe hay không.

Được nói đến nhiều nhất vẫn là Lý Chính.

Hai người biết nhau lúc đi tập huấn quân sự, lúc đó Lý Chính còn học ở trường quân đội, được cử tới trường các cô làm huấn luyện viên nửa tháng.

Là huấn luyện viên ở nơi nổi tiếng địa phương, Lý Chính rõ ràng nói tiếng phổ thông nhưng lại giành được nhiều tình cảm tốt đẹp từ các bạn học sinh, hơn nữa còn là người đẹp trai, các bạn học sinh đều thích tìm anh nói chuyện, anh là một người Bắc Tầm gốc, lúc là huấn luyện viên rất nghiêm túc, lúc một

mình thì cả lơ phát phơ, rất thích ồn ào cùng các bạn học sinh. Khóa học của bọn cô, huấn luyện viên được hoan nghênh nhất.

Hàn Văn Văn ngồi ở chỗ gần cửa sổ phòng học, nghe anh dạy học nửa tháng, mặt trời chói chang, đầu đầy mồ hôi.

Bên cạnh cũng có không ít cô giáo thấy anh đẹp trai, trong lòng Hàn Văn Văn yên lặng quan sát anh nửa tháng, cũng cảm thấy người này thật tốt.

Anh đối xử công bằng, không thiên vị ai.

Ban ngày ở trên bãi tập, nắng làm anh đổ mồ hôi, khi huấn luyện kết thúc, anh bỏ mũ xuống, đi tới thăm cô bên trong, tiện tay lấy chai nước dội lên đầu, áo ngắn tay dính sát vào ngực để lộ ra cơ ngực, Hàn Văn Văn nhìn thấy mặt đỏ lên, bên cạnh mấy cô giáo đều cảm thấy đỏ mặt.

Lý Chính cũng có những lúc không đứng đắn, cũng có lúc nô đùa với các nam sinh, cái gì cũng thoải mái nói, nhưng lại không làm cho người ta cảm thấy thô tục. Sau đó cả đám con trai cười rộ lên, anh cũng cười, lông mày cong lên, làm lộ hàm răng trắng, vô cùng sáng.

Thật sự làm cho Hàn Văn Văn thích anh, cho nên vào một buổi tối trước khi khóa huấn luyện kết thúc, toàn trường chia theo lớp học tập trung tại một chỗ cùng nhau hát.

Lý Chính dẫn bọn họ đi xếp hàng hát quốc ca.

Khi đó anh mới có 23, 24 tuổi, tóc đen cắt đầu đinh, tác phong nghiêm túc, cao ngất như cây thông, bộ dạng đặc biệt làm người ta rung động.

Có nam sinh hỏi anh: “Huấn luyện viên Lý, sau này thầy có ra chiến trường đánh giặc không?”

Ánh mắt Lý Chính kiên định, nói: “Có chứ, không đi đánh giặc làm sao coi là quân sĩ?”

Có học trò nói: “Bây giờ là thời bình, làm gì có nhiều chiến tranh được.”

Cũng có những học sinh có kiến thức về quân sự vô cùng phong phú nói: “Cũng không phải, thế giới hòa bình chỉ là ở một vài nước lớn, rất nhiều quốc gia nhỏ thật ra vẫn còn chiến tranh, dân chạy nạn ở đó rất nhiều, hơn nữa nước mình mỗi năm nhất định đều phải binh lính duy trì hòa bình đi trợ giúp, dù sao cũng rất nguy hiểm.”

Lý Chính xoa xoa đầu cậu học sinh đó, nói: “Cậu cũng rất hiểu biết, thực sự cũng không khác nhiều lắm.”

Lúc rời đi, bọn học sinh đều luyến tiếc, có một số học sinh còn lên lút lau nước mắt, tối đó trước khi hát ca mọi người ôm anh khóc òa, Lý Chính có chút luống cuống, trong thời gian ngắn một người đàn ông kiên cường cũng không biết phải an ủi những học sinh này như thế nào.

Lý Chính chờ cho bọn họ khóc xong, nói với bọn họ một câu:

“Trung thành với tổ quốc, đi theo tổ quốc, chấn hưng tổ quốc.”

Anh thật sự rất yêu nước.

Chính là bị sự nhiệt huyết này làm cho cảm động.

Trước khi đi lên tầng trên Hàn Văn Văn muốn xin số anh, giữa đồng người reo hò, sợ cô sượng mặt, vẫn cho cô số.

Lý Chính không hiểu.

Hàn Văn Văn xuất thân gia đình truyền thống, là một cô gái tính cách nhút nhát nội tâm, lần đầu tiên trước mặt người khác xin số của một người đàn ông.

Xin số rồi nhưng quả thật sau đó rất ít liên lạc.

Lần đầu tiên Hàn Văn Văn hẹn Lý Chính đi ăn cơm không thành công, số của Lý Chính cho cô hình như số cuối không đúng, nhìn mấy lần không ra, Hàn Văn Văn gọi thử từng số một, 6 lần không phải, 1 số không tồn tại, 1 lần không có người nhận máy, còn hai lần tắt máy.

Cô mỗi ngày gọi một lần, cuối cùng một ngày kia bị cô đã thông.

Lý Chính vừa mới nghỉ trận, vừa mới lấy lại di động, lúc vừa mở máy liền thấy thông báo cuộc gọi nhờ.

Nghe thấy ở đầu dây bên kia là giọng nam, Hàn Văn Văn sắp khóc, nén giọng nói: “Lý Chính, anh cho tôi số sai.”

Quả thật Lý Chính đã nhanh chóng quên cô gái này rồi, thật lâu sau mới nhớ ra cô là ai. Hôm đó bút hình như viết không tròn cho lắm, số cuối cùng anh viết qua loa, coi như từ chối trả hình.

“Mỗi số cô đều thử?”

Hàn Văn Văn gật đầu: “đúng vậy, tôi đã thử rất lâu.”

Lý Chính quả thật có chút cảm động.

Sau đó hai người hẹn ăn cơm, số lần chung đụng ngày càng nhiều lên, Hàn Văn Văn quả thật là một cô gái rất dễ khiến người ta yêu mến, cô xinh đẹp trang nhã, ôn nhu nhã nhặn lịch sự, không dính người, rất có chừng mực, chung đụng lâu, đồng đội của Lý Chính đều thấy Hàn Văn Văn là một cô gái tốt hiếm gặp. Sau đó, Lý Chính trở về tìm Hàn Văn Văn, xác định quan hệ của hai người sau ba tháng, hai người cái gì cũng đều làm qua, chỉ là không làm bước cuối cùng, Hàn Văn Văn sợ anh chịu đựng vất vả, muốn tính toán, làm thì cứ làm thôi.

Lý Chính không chịu, nằm trên giường ôm cô, thích thú hôn rồi lại hôn mặt cô, “Chờ một chút, chờ một chút đã.”

Chuyện này cũng là nhiều năm trước.

...

Chuyện cũ đã kể xong.

Hai người đi song song trên bãi cát ở Bắc Tầm, Hàn Văn Văn nhìn về phía Tô Trần “Nghe xong, cô cảm thấy thế nào?”

“Cô bây giờ còn yêu anh ấy không?”

Hàn Văn Văn cười, mắt nhìn về phía biển, gió thổi qua cô, ánh mắt kiên quyết:

“Yêu, tôi yêu anh ấy cả đời.”

Tô Trần: “...”

Hàn Văn Văn chuyển đề tài, nhìn cô nói: “Mấy hôm trước, Từ Gia Diễn có tới tìm tôi, nói cô hiểu lầm quan hệ của tôi và anh ấy, chuyện này đúng ra tôi nên giải thích với cô, nhưng tôi biết anh ấy có nói cũng không nói hết với cô, bởi vì anh ấy nhất định sẽ xấu hổ.”

Hàn Văn Văn nói tới lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Lúc đó Lý Chính đã qua đời được ba tháng.

Ba tháng đó cô không lên lớp, trong ba tháng đó chỉ giam mình trong nhà, cha mẹ sốt ruột, bạn bè lo lắng, làm cho mọi người không dễ chịu.

Có một đêm, cô mơ thấy Lý Chính, nói chung là không thể nhìn bộ dạng đi xuống này của cô, Lý Chính Chưa bao giờ xuất hiện trong giấc mơ của cô, đêm đó xuất hiện, anh nói với cô rất nhiều, khiến cô vượt qua thật tốt, có thể cô không nhìn rõ mặt anh, đồng đội nói anh hoàn toàn biến dạng.

Sau đêm đó, quả thực cô đã tốt hơn, cả người như sống lại.

Bắt đầu lên lớp như bình thường, làm việc như bình thường, chỉ là không nhắc đến Lý Chính, đại khái duy trì như vậy nửa năm.

Gia đình hàn Văn Văn là gia đình truyền thống, cha mẹ vẫn hi vọng cô có thể dừng cảm tiến lên đối mặt với cuộc sống, hơn nữa trong nhà có vài người thân nói những lời không êm tai, trong lòng cha mẹ cô cũng không chịu nổi, vì vậy hết lần này tới lần khác ép cô đi xem mắt.

Cuối cùng không biết làm sao mà xuất hiện một cuộc xem mắt.

Cô không biết, đến mặt của người đàn ông kia cũng không biết.

Ông nội của người đàn ông kia trước đây là cấp trên của cha mẹ cô, ngày đó ở Bắc Tầm gặp bà nội của anh ta, cha mẹ cô hàn huyên vài câu, biết được cô vẫn độc thân, bà nội anh ta liền vội vàng giới thiệu, bà nói cháu nội có lẽ sẽ không đồng ý.

Cha mẹ Hàn Văn Văn liền nói trước tiên không nói cho hai bọn họ, tìm lý do gặp mặt, ăn một bữa cơm, vừa hay có thể cho bọn họ gặp mặt đối phương.

Bà nội anh ta nghĩ vậy cũng tốt, thêm nhiều bạn cũng không sao.

Địa điểm gặp mặt ở tiểu viện anh mua cho bà nội ở Bắc Tầm.

Lúc Từ Gia Diễn đến, cha mẹ Hàn Văn Văn tỏ ra thật cao hứng, nhiệt tình gấp thức ăn cho anh, lại cầm bát dưa lên ăn, giống như bọn họ mới thật sự là chủ ở đây vậy.

Ngược lại về mặt của Hàn Văn Văn lại bình tĩnh.

Thật ra trong lòng bà nội Từ có chút trống rỗng, suốt bữa ăn đều không dám nhìn Từ Gia Diễn.

Đã nhiều năm như vậy, bà ít nhiều có thể hiểu được bộ dáng hòa nhã của cháu nội.

Cha mẹ Hàn Văn Văn mượn cớ đi trước, nhờ mối Từ Gia Diễn đưa Hàn Văn Văn về, xuất phát từ phong độ Từ Gia Diễn không từ chối.

Vừa lên xe, ngược lại Hàn Văn Văn lên tiếng trước:

“Tôi không có ý định kết hôn, cho nên hai chúng ta không thể.” Câu đầu tiên của cô đã cự tuyệt.

Từ Gia Diễn nghe xong, nở nụ cười duy nhất trong buổi tối hôm nay: “Đúng lúc, tôi cũng không muốn.”

Lúc đầu Hàn Văn Văn còn không tin: “Anh vì cái gì?”

Anh không muốn nói, Hàn Văn Văn cũng không hỏi nhiều.

Lúc đó hai người ai cũng không muốn nói nhiều.

Lúc xuống xe, Hàn Văn Văn chợt lóe lên ý tưởng: “Nếu đã như vậy, chúng ta đều không muốn kết hôn, nếu không thì thế này đi, nếu cha mẹ tôi có hỏi, tôi sẽ nói chúng ta còn đang tìm hiểu, nếu không bọn họ lại sắp xếp cho tôi lần gặp mặt khác, nếu như bà nội anh cũng hỏi, tôi có thể giúp anh ngăn chặn, cả hai đều được yên tĩnh.”

Từ Gia Diễn đồng ý, có điều anh có một điều kiện: “Nói từ chia tay trước.”

Hàn Văn Văn hiểu rõ ý anh gật đầu: “Tôi cũng chỉ lấy cớ để chống đỡ cha mẹ, sẽ không làm cho anh tổn hại một chút danh dự nào.”

Bọn họ rất ít gặp riêng, trái lại gặp nhiều ở nhà bà nội Từ.

Hàn Văn Văn rất hợp với bà Từ, bà nội Từ cho cô xem rất nhiều kinh Phật, Hàn Văn Văn rất thích, cuối tuần hoặc những ngày được nghỉ, thường xuyên tới chỗ bà nội Từ chép kinh Phật, mỗi tuần Từ Gia Diễn cũng sẽ đến chỗ bà nội Từ chép kinh.

Hàn Văn Văn cầu nguyện cho Lý Chính.

Cô thật tò mò Từ Gia Diễn cầu nguyện cho ai, nhưng từ trước tới giờ anh ta không để ý tới cô, cô cũng ngại hỏi anh ta.

Cho đến một ngày, cô đến sớm hơn anh ta một tiếng đồng hồ, không cẩn thận lật đến quyển kinh Phật của anh.

Trên trang sách là một đoạn văn rõ ràng, ngay ngắn:

“Đệ tử Từ Gia Diễn nguyện ý ở đây tụng kinh, cầu nguyện cho cha của đệ tử Từ Quốc Chương một mối sinh mấy đời nối tiếp nhau tội nghiệt chủ nợ – Tô Hạm. Cầu xin nam mô đại từ đại bi địa tạng vương Bồ Tát phân xử khoan hồng, bỏ qua cho bọn họ, nghiệp chướng tiêu tan, bỏ qua khổ đau mà được vui mừng, đi tới chốn bình yên, mãi mãi, được an vui.”

Hàn Văn Văn chỉ lật đến một bản trong đó.

Còn lại, bà nội Từ đã gom lại cất vào hòm, đặt ở dưới cùng của bàn thờ.

Hàn Văn Văn tò mò hỏi hai câu, lúc nào nói đến việc này bà nội Từ cũng đều rơi lệ, cũng không nói nhiều: “Nó giúp cha nó chuộc tội.”

Biết đây là chuyện nhà, Hàn Văn Văn không dám hỏi nhiều nữa.

Đại khái là về sau, khi hai người đã thân quen, Hàn Văn Văn nói với anh chuyện của Lý Chính, nói vì sao lại không có ý định kết hôn. Đêm đó cũng biết nguyên nhân vì sao Từ Gia Diễn với bạn gái lại chia tay, cô rất kinh ngạc, cho rằng anh không muốn kết hôn, theo chủ nghĩa không kết hôn, không mong chờ tình yêu.

Thật ra, hơn ai hết anh rất mong chờ tình yêu, hơn ai hết mong chờ cô gái kia trở về.

...

Tiết trời đầu xuân, bờ biển không có ai, ngược lại chỉ có vài đứa trẻ con nhặt đồ ở trên cát.

Hàn Văn Văn nói xong, nhìn Tô Trần: “Hôm đó cô đến trường học tìm tôi, chúng tôi đang chuẩn bị tới chỗ bà nội Từ chép kinh, trong lòng của tôi chỉ có Lý Chính, mà trong lòng anh ấy cũng chỉ có cô.”

Tô Trần yên lặng nhìn cô.

Hàn Văn Văn đứng ở trước mặt cô, giống như một người chị dịu dàng, vuốt vuốt những sợi tóc lòa xòa ra sau, ôn nhu nhìn cô: “Cô còn yêu anh ấy sao?”

Yêu chứ.

Nếu không tại sao lại trở về.

Tô Trần vẫn không nói lời nào.

Hàn Văn Văn là một cô gái nhạy cảm, nhìn một cái cũng có thể biết được tâm lòng của đối phương.

“Cô còn yêu anh ấy, có thể cô sợ anh ấy, chính xác mà nói, cô đang sợ chính mình, cô sợ chính mình không quên được anh ấy, cô muốn quên đi, nhưng chính cô lại không buông tha cho anh ấy, nếu để cho cô yên tâm thoải mái ở cùng một chỗ với anh ấy, trong lòng cô lại áy náy, tôi nói có phải không?”

“...”

“Hoặc là tôi có thể nghĩ, ba năm cô đi làm tình nguyện viên, không phải là muốn quên anh ấy, mà là muốn thuyết phục chính mình làm sao để có thể chấp nhận anh ấy, thấy qua nhiều chuyện sinh lý tử biệt như vậy, chiến tranh cùng nạn đói còn có dịch bệnh, lúc viên đạn xuyên qua người hẳn là rất nhớ anh ấy đi? Có phải rất hy vọng người ôm cô là anh ấy? Cho nên cô dường như tốt lại không thể chờ đợi được mà quay về, nhưng lúc cô nguyên vẹn đứng trước mặt anh ấy mới phát hiện hết thấy đều không có gì thay đổi, anh ấy vẫn ở đó chờ cô, kỳ thật so với quá khứ cô còn sợ hơn, phải không?”

Toàn bộ đều đúng.

Tình cảm của bản thân chỉ có mình tự biết, bất luận là ai đều không thể chi phối.

“Tô Trần, thật ra không khó như vậy.”

Cuối cùng cô cũng mở miệng nói câu đầu tiên, tiếng có chút khàn, tan đi theo con gió biển: “Đúng vậy, không khó như vậy, nhưng cũng không hề đơn giản.”

Coi như yêu xa ba năm, cũng chốc cũng rất khó tìm lại được cảm giác trước kia.

Gió biển thổi qua, Hàn Văn Văn đứng khuất sáng, ánh mắt ôn nhu nhìn cô: “Mặc dù anh ấy không chính miệng nói với tôi, nhưng tôi biết rõ một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Anh ấy vẫn một mực chờ cô.”

Giống như cô chờ Lý Chính vậy.

Biết rõ anh sẽ không trở về, lại tình nguyện liên tục chờ đợi.

Đây cũng không phải là yêu.

Là tín ngưỡng.

Duy nhất, không thể nào xóa nhòa.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

CHUYỆN NGŨ: NQL

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Vòng đấu eSport lại nổi lên một trận phong ba không hề nhỏ. Nghe nói đại thần Pot sau khi giải nghệ được ba năm lại xuất hiện trong một cuộc tranh tài solo ở Los Angeles, có người hâm mộ ngồi ở khán đài nhìn thấy đại thần, thế là dẫn tới sóng to gió lớn.

Vận sơ mi và quần âu ngồi ở hàng thứ nhất, vắt chân, giống như chàng trai nhiệt huyết năm đó, chẳng qua là thời gian dường như đã làm anh trở nên sắc bén hơn, cộng thêm sự thâm trầm cơ trí. Thứ không thay đổi chính là anh của thời niên thiếu cũng có cái điệu nhưn mày rất vô lại.

Hình vừa đưa lên blog, làm cho vô số fan của Pot bùng nổ, lướt xem chẳng mấy chốc lên đến hơn một vạn, nhiều người hâm mộ mới còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì.

[Luân thường đạo lý chỉ là thứ hoang đường]: “F*ck, đại thần của tao, anh ấy đi solo giải đấu cơ à?”

[Ngủ không mơ thấy Pot cuộc đời nào có nghĩa lý gì]: “Rốt cuộc đã tìm thấy chồng mình rồi! Sau khi giải nghệ anh ấy đã làm gì?! Chỉ thích anh ấy đẹp trai như vậy, vô lại như vậy thôi, hai cái chân bắt chéo nhau nhìn thật là đáng yêu!”

[Robot không đánh quái vật]: “Anh ấy mặc sơ mi quá là đẹp trai! Càng lúc càng muốn ngắm nhìn thật kĩ!! Không hổ là bộ mặt đại diện cho thể thao điện tử. Vote cho hai chân nữa nè.”

[Vạn năm đánh dã hộ]: “Người này là ai, sao lại nhiều người hâm mộ thế nhỉ?”

[Thầy nói không được đánh cầm nữ]: “Cùng câu hỏi, tui không hề biết.”

[Fan vợ]: “Hai vị bên trên chắc chắn là mới chơi game rồi, người này mà cũng không biết à, anh ấy là Pot, người sáng lập ra thể thao điện tử đó, còn lại mấy người đi tra Baidu sẽ biết ngay ấy mà.”

[Ai đang gào khóc]: “Đại thần solo giải đấu thật đấy à?”

[Đá đá đá]: “Nghe nói sau trận đấu solo Đại Minh sẽ giải nghệ đó, chắc đại thần đi cổ vũ cho anh ấy rồi.”

Giải đấu solo kết thúc, có người ở trong hậu trường bắt gặp Pot, nhưng mà đại nhân khí trường quá mạnh mẽ, người hâm mộ không dám tiến lên bắt chuyện, chỉ đứng từ xa nhìn anh, dần dần, fan vây quanh từ phía ngày càng nhiều, tự giác coi anh là trung tâm, nhiệt tình của fan bỗng dâng cao, Pot có phần bất đắc dĩ dựa vào tường đợi Đại Minh xuống sân khấu.

Mấy phút sau, Đại Minh từ sân khấu đi xuống, sau khi cảm ơn người hâm mộ, hai người vợ và từ lối VIP ra ngoài tới sân bay Los Angeles.

Lên xe, Đại Minh tay ôm cúp, mắt rung rung, anh ta vẫn còn đang chìm đắm trong bầu không khí lúc tuyên bố giải nghệ vừa rồi, buồn phiền mãi không thôi, Từ Gia Diễn chỉ ngồi yên một bên hút thuốc.

Trong xe chỉ có hai người, Đại Minh ôm cúp, khóc thành tiếng, nghĩ đến việc sau này không đi đấu giải nữa, cảm thấy không bỏ được, càng khóc lớn hơn, không ngừng lại được, nằm ngay trên vai Từ Gia Diễn khóc như một đứa trẻ.

“Lão đại ơi, hu..hu..hu..”

Từ Gia Diễn tay kẹp điều thuốc, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, rít một hơi, rất kiên nhẫn, “Ừ?”

Đại Minh đặt chiếc cúp sang một bên, duỗi hai tay ra, ôm chầm lấy Từ Gia Diễn, “Em vẫn không thể bỏ được...Huhuhuhu, sau này không được đánh giải nữa! Mẹ em nhất định bắt em đi thi công chức rồi!”

Từ Gia Diễn phì phòi tàn thuốc, đề nghị rất nghiêm túc, “Không muốn thi thì tìm việc làm đi.”

Đại Minh lau nước mũi, Từ Gia Diễn chán ghét nhìn cậu ta, né sang một bên.

Đại Minh chẳng để ý, lại kéo anh về, ôm anh như cũ, “Lão đại à, hay em đến công ty anh làm nhé?”

“...Được.” Anh lười biếng đáp: “Đúng lúc tôi đang muốn đổi Mạnh Thần.”

Đại Minh nghe xong mà giật cả mình, “Sao thế? Anh Thần đắc tội gì với anh à?”

Từ Gia Diễn gạt tàn thuốc, nhắm mắt dựa người vào ghế, không lên tiếng.

Đại Minh cảm thấy chuyện thuận lợi quá, hơi bất ngờ, dè dặt thò thè bên tai Từ Gia Diễn: “Ơ mà, như thế có chút không ổn.. Tuy em với anh có nhiều năm tình cảm với nhau, em cũng không muốn trở thành chủ đề bàn tán của mọi người đâu, hơn nữa Mạnh Thần là phó tổng, em đột nhiên thay thế anh ấy, người trong công ty tuy không nhiều, nhưng em chắc mọi người cũng không phục..”

“Không muốn người ta lời ong tiếng ve chứ gì?”

Đại Minh gật đầu, người như anh ta rất có khí phách, “Dĩ nhiên rồi.”

Từ Gia Diễn cười một cái.

Nhưng nhìn vào ánh mắt ấy, Đại Minh như có cảm giác mình bị lừa là thế nào nhỉ?

“Vây cho cậu một nhiệm vụ, cậu hoàn thành, danh chính ngôn thuận cậu sẽ vào công ty?”

Đại Minh run run, luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy: “Nhiệm vụ gì ạ?”

Từ Gia Diễn đưa điện thoại di động cho cậu ta, trên màn hình mở một blog, một nhà văn bút danh Nam Tuyền, trong lòng dự cảm không lành, chỉ nghe anh nói: “Gần đây trong tay cô ấy có một dự án về điện ảnh, có liên quan tới đề tài thể thao điện tử. Một bộ phận người chơi game rất quan tâm, cho nên đối với việc nâng cao số lượng người đăng nhập game của công ty rất có lợi.”

“Chỉ như vậy thôi à?”

Anh gạt đầu, “Ừ.”

“Không vấn đề, em còn tưởng việc gì khó chứ! Nhưng mà điện ảnh của thể thao điện tử thì chụp làm sao nhỉ? Phát lên có người xem không? Sẽ không bị lỗ vốn đấy chứ?”

Từ Gia Diễn không để ý tới câu ta nữa, đặt điện thoại di động xuống, “Ồ đây có địa chỉ này, là phòng làm việc của cô ấy.”

Đại Minh hừ một tiếng, nhìn chiếc điện thoại bắt đầu nghiên cứu.

Nam Tuyền, nữ, nhiều người hâm mộ...

Dường như không có nổi trên mấy blog, giới thiệu ngắn gọn gồm năm chữ, nhà văn kiêm biên kịch, ngay cả tác phẩm tiêu biểu cũng không có, có hơi thiếu sót đối với một nhà văn không nhỉ, liệu có đáng tin không? Đại Minh lòng không khỏi có chút nghi ngờ.

...

Tuần này, Hàn Văn Văn lại chép kinh như cũ.

Vừa vặn gặp Từ Gia Diễn từ Los Angeles trở về, hai người đi tới chiếc bàn của riêng mình, Hàn Văn Văn nhìn anh cúi đầu nghiêm túc rửa bút, trông có vẻ sẽ không nói một từ, cô mở đầu câu chuyện: “Hôm đó tôi có tìm Tô Trần.”

Từ Gia Diễn nghe vậy mới ngẩng đầu nhìn cô nàng một cái, không nhanh không chậm ngồi xuống, im lặng bắt đầu chép kinh Phật.

Thật ra lúc mới bắt đầu anh không thể viết chữ bằng bút lông được, cách cầm bút cực kì vụng về, muốn vạch lên một chữ cũng phải mất đến nửa ngày, cả quyển kinh thứ nhất anh phải sao chép mất nửa năm. Bây giờ sau khi được bà nội huấn luyện, chữ anh viết rõ ràng ngay ngắn, già dặn có lực, vô cùng bắt mắt.

Ngay cả Hàn Văn Văn tập bút lông từ nhỏ cũng hổng thẹn không bằng.

“Ai bảo cô đi tìm cô ấy.” Giọng anh có phần không vui.

Hàn Văn Văn cũng không nhìn anh, cúi đầu nghiêm túc chép, nhưng ngoài miệng thì không hề nề nài mà châm chọc anh: “Anh như thế, cả đời độc thân cũng đáng lắm.”

Anh không nói lời nào, vùi đầu vào sao chép kinh, ngồi bút lưu loát sinh động.

Hàn Văn Văn cũng không phản ứng nhìn anh, tự mình chép của riêng mình.

Yên lặng mấy giây.

“Cô ấy nói gì không?”

Nghẹn nghẹn nghẹn, nghẹn chết anh đi.

Hàn Văn Văn nín cười, đáp: “Cô ấy nói...”

Cô nàng cố ý nói lấp lửng, gương mặt nhìn biểu cảm của người đối diện.

Anh vẫn cúi đầu, vẻ mặt lãnh đạm, ánh mắt sắc bén.

Cô quay đi chỗ khác, lạnh nhạt nói: “Cô ấy nói, cô ấy cỡ lẽ không còn yêu anh như trước đây nữa?”

Nguyên văn câu nói của Tô Trần là, những người yêu nhau bao nhiêu mà chia xa ba năm như vậy, rất khó để tìm lại cảm giác như trước.

Từ Gia Diễn ngay cả chân mày cũng không nhíu lấy một cái, im lặng như cũ, nghiêm túc chép kinh văn.

Hàn Văn Văn bĩu môi một cái, xúc động nói: “Đường xã thăm thăm còn nhiều gian nan[1].. Người anh em, anh còn phải cọ xát nhiều lắm. Nhưng mà, anh phải cố gắng lên nhiều đấy nhé, nhớ cho tôi uống rượu mừng sớm som vào đó.”

Anh cười một cái cho có lệ, “Mong là được như lời cô.”

Chép xong kinh văn, bà nội nhà họ Từ bảo hai người ở lại ăn cơm, Từ Gia Diễn có chuyện đi trước.

Bà Từ ngồi trên chiếc bàn ăn trong khoảnh sân nhỏ than thờ, Hàn Văn Văn đi tới, cầm đôi đũa lên, cười nói: “Bà nội, con gấp cho bà nhé.”

Bà Từ cười ôn tồn, hồ hởi nói: “Văn Văn, cháu ngoan, bà nội rất thích con đó.”

Hàn Văn Văn tươi cười, “Con cũng rất yêu bà nội mà.”

Bà Từ lập tức lo lắng: “Con thấy thằng cháu trai nhà bà có ngứa mắt không? Nó cũng lớn đùng ra rồi, sắp ba mươi tuổi đầu rồi, bà lão này vẫn chưa được ôm chắt trai, lòng bà lão này rất khổ trương đấy...”

Hàn Văn Văn rất sợ bà Từ lại gán ghép hai người bọn họ, cô vội vàng nói: “Bà nội ơi, con cùng anh ấy thật không có cơ hội nào đâu, hai bọn con quá giống nhau đi ấy.”

Con gió nhẹ nhàng thổi qua khoảnh sân, theo tán trúc trong vườn đưa vào qua khung cửa sổ, trúc xanh đưa hương thoang thoảng.

Bà Từ có hơi tức nuối: “Giống nhau không phải là chuyện tốt à?”

Hàn Văn Văn vội vã ngừng tay, nói: “Không đâu bà ơi, giống nhau làm sao mà lại là chuyện tốt được, nếu chồng con là một người khác hoàn toàn với con, con mới có cảm giác lo lắng, muốn bồi đắp tình cảm, tình cảm phải được bồi đắp mới hy vọng được lâu dài. Chuyện này ấy, bà không vội được đâu, để con nói nhỏ với bà chuyện này, bà cứ coi như không biết nhé, đừng bảo là con nói đấy.”

Bà Từ nháy mắt lấy lại hứng thú, vội vàng nói: “Nói đi nói đi.”

Hàn Văn Văn lặng lẽ ghé tai bà Từ thủ thỉ: “Cô gái kia quay về rồi, cháu trai của bà đang theo đuổi người ta đấy.”

Bà Từ a lên một tiếng, vẻ mặt có phần đau khổ.

Hàn Văn Văn tưởng bà với Tô Trần không có ý kiến gì, ai ngờ, bà Từ lo âu lên tiếng: “Tên nhóc đó sẽ theo đuổi người ta à?”

Hàn Văn Văn buông tay, “Cái đó con không rõ, cơ mà con thấy cô gái ấy trong lòng vẫn còn anh ấy, chỉ là không buông bỏ chuyện của người em gái được, cứ từ từ ạ, chỉ cần ông anh Từ Gia Diễn không khinh suất, chắc chắn sẽ thành công?”

Bà Từ lại hỏi: “Con biết à?”

“Vâng, cô ấy là bạn của Lý Chính.”

“Cô gái đó là người như thế nào thế?”

Dù sao thằng cháu nhà bà luôn nghĩ về cô ấy, bà không thể không tò mò được, bà thật sự rất muốn biết là cô gái như thế nào mà để thằng cháu nhà bà ba năm chếp kính thư, ăn chay tịnh giới.

Lúc Hàn Văn Văn nhắc tới Tô Trần, ánh mắt rất hòa nhã, “Cô ấy rất tốt ạ, khó trách ông anh không quên người ta được, bà nội à, chỉ cần bà gặp nhất định bà sẽ thích cô ấy, bà đừng lo lắng quá, thành công rồi, nhất định sẽ đưa cô ấy về ra mắt bà đó.”

Bà Từ lại biểu cảm đau khổ.

“Bà sao thế?”

Bà Từ nhìn cô nàng, ánh mắt tràn đầy đau lòng, Hàn Văn Văn cúi đầu gầy gầy vài hột com, nhìn cái bóng dáng gầy guộc trước mắt, bà lại thấy thương cho con bé này đến thế.

“Văn Văn này, còn con thì làm sao đây.”

Cô nhẹ nhàng đáp: “Con ổn mà, bà nội không cần lo cho con đâu.”

Rất rất ổn.

“Ý bà không phải thế, Văn Văn, điểm này bà đồng tình với bố mẹ con, con phải nhìn về phía trước, người đã không còn, chúng ta sẽ cất giấu ở trong lòng, nhưng người còn sống thì vẫn phải sống, tương lai còn dài như vậy, còn không thể cứ như vậy mãi!”

Hàn Văn Văn bỗng nhiên im lặng.

Đúng vậy, tương lai còn dài thế cơ mà.

Nhưng sao cô lại có cảm giác, đời này của cô như đã chấm hết rồi nhỉ.

...

Đại Minh tìm được văn phòng làm việc của Nam Tuyền, vừa mở cửa bước vào đã ngạc nhiên tròn mắt.

Văn phòng này thật nhỏ, ở đây cũng không có nhiều người, chỉ có ba cô gái và một cậu thanh niên tùm đầu vào chơi “Thành địa ngục 2”

Anh ta giờ tay gõ cửa, “Nhà văn Nam có đây không?”

Một cô gái tóc buộc đuôi ngựa ngẩng đầu lên, nhìn anh ta một cái đáp: “Giám đốc ra ngoài rồi, có chuyện gì vậy ạ?”

“Em có biết lúc nào nhà văn sẽ quay về không?”

“Giám đốc không nói ạ, nhưng sẽ không quá muộn đâu anh.”

Đại Minh ngừng tay, tỏ ý mọi người cứ tiếp tục chơi đi, còn mình thì dựa vào tường ngoài văn phòng làm việc chờ đợi.

Tầm mười phút sau, nghe thấy tiếng giày cao gót, anh ta vội vàng quay đầu nhìn lại, dưới tán cây, có bóng người thanh mảnh đang đi về phía này, tóc ngắn xinh đẹp, vận bộ đồ của phong cách OL[1], đầy đặn kinh nghiệm.

Xuyên qua bóng cây, bóng người dần dần rõ ràng.

Đại Minh sững sốt, tài liệu trên tay rơi bộp xuống đất, thốt lên: “Em gái Tô?”

Tô Trần thì điềm tĩnh hơn anh ta, cô hơi sững sốt trong khoảnh khắc, ngay sau đó đi tới trước mặt anh, ngồi xổm xuống nhặt giúp đồng tài liệu rải rác dưới đất, sắp xếp lại, đưa tới trước mặt Đại Minh, khẽ mỉm cười: “Đại Minh, lâu rồi không gặp anh.”

Đầu óc quay mòng mòng, Đại Minh vừa mừng vừa giận, hơn cả là ngạc nhiên mừng rỡ, ôm chầm lấy cô một cái, suy nghĩ một hồi, lại lúng túng buông tay ra, đập lên vai cô một cái bộp: “Mấy năm nay em chết dí ở chỗ nào thế?”

Tô Trần không trả lời: “Anh tới làm gì thế?”

Đại Minh bật thốt: “Lão đại bảo anh... khụ...” dừng lại. “Tới bàn về dự án đó.”

Tô Trần chỉ vào tấm biển trên văn phòng làm việc, “Tìm cô ấy à?”

Đại Minh kinh ngạc: “Không phải là em đấy chứ?”

Tô Trần mỉm cười, đẩy cửa, dẫn đầu bước vào, “Anh vào rồi nói đi.”

Đại Minh theo vào.

Người bên trong thấy giám đốc đã quay lại, cũng vội vàng đứng lên.

Tô Trần dẫn anh ta vào phòng làm việc, đặt đồ xuống rồi đi rót cho anh ta cốc nước, Đại Minh đóng cửa lại, lặng lẽ ở bên tai cô tố cáo: “Mấy nhân viên của em làm việc chẳng nghiêm túc gì cả, cứ chơi game suốt.”

Tô Trần đưa cốc nước cho anh, ngồi xuống sofa, “Anh đang tranh thủ khoe khoang đấy à? Game đó không phải là của công ty các anh sao?”

Đại Minh gãi đầu, đổi đề tài: “Em gặp lão đại rồi à? Hai người...”

Tô Trần không hề giấu diếm: “Ừ.”

Hóa ra lão đại đã biết từ lâu rồi.

Rõ ràng là cố ý, đã nhiều năm như vậy rồi vẫn còn nhớ nhưng, ban đầu anh ta còn thắc mắc, tại sao tự nhiên lại đầu tư vào điện ảnh.

Đại Minh có rất nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng lại cảm thấy hỏi cái gì cũng không còn ý nghĩa nữa, cuối cùng vẫn nói về việc mấy dự án điện ảnh, cứ thế nói một tràng, phân tích chiến lược cũng như triển vọng, Tô Trần lắng nghe rất nghiêm túc.

“..Nghiêm túc mà nói, bàn về chủ đề điện ảnh, trong số các công ty game thật sự không thể chuyên nghiệp bằng bọn anh rồi. Em gái Tô à, nếu em muốn làm cái này ấy, em nên chọn bọn anh, nhiệt huyết, tuổi trẻ, chủ đề đều có cả, còn có rất nhiều chuyện em không biết, anh có thể kể cho em nghe từng chuyện từng chuyện một, năm đó tập huấn ngày đêm ở Mỹ, thật sự nhiệt huyết lúc đó phải sôi sục lắm.”

“Ừ, còn gì khác nữa không?”

Anh ta vắt hết óc, cảm giác cũng không nói thêm được gì có ích nữa, cuối cùng vỗ ngực nói: “Này em gái Tô, em chọn lão đại của bọn anh đi.”

Trên thực tế, cô cũng không tìm được công ty nào khác có thể cung cấp nhiều lựa chọn dự án, tới thời điểm này, Từ Gia Diễn là sự lựa chọn tốt nhất của cô rồi.

Đại Minh mang tin tức chạy như bay trở về công ty, Từ Gia Diễn đang ngồi trước máy tính, màn hình là một đồng mã lập trình, Đại Minh đi tới, đứng ở phía sau anh nhìn, “Đây là gì thế?”

Từ Gia Diễn: “Xem không hiểu à?”

Đại Minh gật đầu, “Em không hiểu về lập trình nhiều lắm.”

Từ Gia Diễn quay đầu nhìn anh ta, “Tôi làm gì?”

Đại Minh đứng thẳng người, “Báo cho anh tin tốt chứ sao.”

“Ừ?”

Đại Minh ném tập kịch bản lên bàn, đắc ý nói: “Xong rồi nhé.” Lấy lại chất giọng chuẩn mực, anh ta đứng đắn nói: “Tổng giám đốc Từ, mai tôi có thể nhận chức được chưa?”

Mắt Từ Gia Diễn dòn cả vào tập kịch bản, mỉm cười: “Tùy cậu.”

Đại Minh lại được voi đòi tiên: “Làm được chuyện tốt như vậy? Em có thể yêu cầu được lương gấp nhiều lần không?”

Từ Gia Diễn liếc mắt nhìn anh ta, “Đã được lợi thế rồi mà còn khoe khoang à?”

Đại Minh biết miệng, trong lòng sáng như gương nói: “Được rồi, em cũng không muốn vị trí của Mạnh Thần đâu, em không làm được, cũng không hiểu lắm, cứ để cho em vị trí nào mà kiểm tra ấy, hay truyền thông cũng được.”

Từ Gia Diễn tắt máy vi tính, cầm chìa khóa xe, đi ra ngoài, bỏ lại một câu: “Ngày mai cậu tự mình báo cáo với Mạnh Thần đi, để cậu ta sắp xếp cho cậu.”

Ngày hôm sau, khi Mạnh Thần vừa mở cửa ra, thấy Đại Minh, liền chắc chắc hai tiếng: “Lão đại đúng là yêu ma quỷ quái gì cũng có thể chiêu mộ vào hay sao ấy nhỉ?”

Đại Minh đáp cho anh ta một cước, “Nói gì vậy?”

Mạnh Thần đe dọa: “Táy máy tay chân sẽ quy hết tiền lương của chú đó, anh là cấp trên nè.”

“Có giỏi thì giết tôi đi!” Đại Minh khinh thường, lại đáp cho phát nữa.

“Ai chống lưng cho cậu vào đây thế?”

Đại Minh đi theo sau, châm chọc: “Làm sao mà anh đường đường là Phó tổng lại kém cỏi thế nhỉ, ngay cả cái chuyện nhận người mới đến cũng phải xen vào cho được?”

Mạnh Thần cười lạnh, “Nói nhảm nữa anh cho chú đi dọn vệ sinh đó.”

Đại Minh bĩu môi, ôm vai anh ta, “Đắc tội lão đại chứ gì? Tại tính khí của anh chó má quá đấy mà, không sao, sau này có tôi cai quản anh.”

Mạnh Thần đẩy ra, “Cút.”

“...Hung dữ gì chứ.”

“Nửa tháng tới anh không ở trong công ty đâu, có chuyện gì chú đi tìm lão đại ấy.”

Đại Minh nghi ngờ: “Ông đi đâu thế?”

“Công tác.”

“Sao lâu thế?”

“Có một trò chơi sắp ra mắt, đang đến giai đoạn Open Beta, anh phải đi giám sát.”

“Chuyện như thế này, ông còn phải đi à?”

Đâu chỉ có thế, nửa tháng này anh ta không biết mình phải làm biết bao nhiêu chuyện vất vả phiền phức, mấy chuyện nhỏ thế mà cũng phải ra tay.

...

Mọi việc dường như đang thuận lợi hơn, Tô Trần tìm được đối tác điện ảnh và truyền hình, dự án “Thể thao điện tử” chính thức vào hoạt động.

Mấy ngày nay, Đại Minh nghiền cứu kịch bản, anh ta ngồi dựa vào sofa trong phòng làm việc của Từ Gia Diễn, cảm thán: “Lão đại, em thấy vai chính này rất giống anh nhé.”

“...”

“Đúng đúng giống quá mà, đầu tiên nhé, từ vóc dáng đến vẻ bề ngoài, 187 cm, đẹp trai. Sau đó là nghề nghiệp, 16 tuổi bắt đầu, 26 tuổi giải nghệ, vô

cùng tuyệt vời, còn có cả một cộng đồng người hâm mộ rất lớn nữa. Còn nữ chính ấy, có chút giống em gái Tô, có chút lại không giống”

“...Chỗ nào không giống?”

“Không thể nói rõ được, nhưng với trò chơi thì nhiệt huyết thật đấy.” Anh ta lật giờ từng trang, “Phần tình cảm cũng không tệ, nụ hôn đầu ở trong xe, lại là nữ chủ động, chắc chắn chắc, lão đại anh đúng là chả có tí sức mạnh nào cả...”

“...” Từ Gia Diễn hút thuốc.

“Ha ha ha ha, trong đây có một tên ngốc, lại cắt đứt bầu không khí mập mờ tình cảm của đôi trai gái nhà người ta thế này, ha ha ha ha tại sao lại có người không có mắt thế chứ nhỉ.” Đại Minh cười không nhìn được.

“...”

“Ai da, không đúng, càng đọc càng thấy ngốc như mình thế nhỉ.”

Từ Gia Diễn gạt tàn thuốc, đứng lên, lấy chìa khóa xe đi ra ngoài: “Không cần đọc, đó là cậu đấy.”

“..”

CHÚ THÍCH:

[1]Đường xa thăm thẳm còn nhiều gian nan: Nguyên văn là: 路漫漫其修远兮 (Lộ mạn mạn kỳ tu viễn hê).

Trích từ bài thơ “Ly tao (Nỗi sầu ly biệt)” của Khuất Nguyên. Ly tao là tác phẩm tiêu biểu của Khuất Nguyên, là bài thơ lãng mạn-trữ tình-tự thuật đầu tiên và lớn nhất trong lịch sử văn học Trung Quốc. Ly tao nổi tiếng đến mức người Trung Quốc về sau coi đó là đại biểu của thơ ca. Họ gọi nhà thơ, nhà văn là “tao nhân, mặc khách” (ở Việt Nam ta trước đây cũng quan niệm như vậy, nên Lê Thánh Tông gọi thi đàn do mình sáng lập là “Tao đàn”, và Thế Lữ trong bài Cây đàn muôn điệu đã viết “Mượn cây bút nàng Ly tao tôi vẽ...”). Về chữ Ly tao có nhiều cách giải thích. Chu Bích Liên, trong sách Cổ thi hải, kết hợp ý kiến của nhiều nhà nghiên cứu, lý giải rằng Ly tao nguyên là một điệu dân ca nước Sở, thích hợp với việc thể hiện những nỗi uất ức, bất bình; vì thế nhà thơ Khuất Nguyên khi bị vua Sở đẩy ải đã dùng Ly tao làm đề để trừ phát những nỗi đau buồn day dứt uất kết trong lòng, đồng thời nói lên lý tưởng mà mình hoài bão. Ở ta, thông thường vẫn hiểu chữ “ly tao” theo cách chú giải của Vương Dật (người cuối đời Đông Hán): “Ly tao – nỗi sầu ly biệt”. Chú như vậy cũng thông (có thể đây là nguyên nghĩa của Ly tao trong Sở điệu).

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

CHUYÊN NGỮ: JUN

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Từ Gia Diễn dựa vào cửa xe chờ Tô Trần.

Hồi tưởng lại đoạn đường cả hai đã đi, từ lần đầu gặp nhau trong thang máy, cũng có thể là từ sớm hơn nữa, là lần đầu gặp gỡ ở sân bay, hay là trong đoạn video kia, nửa trước của đoạn tình cảm này chính là cô đã theo đuổi anh, cô dường như luôn luôn hiểu chuyện, kể cả khi đã bên nhau, cô rất ít khi quấy rầy trận đấu của anh, lúc nào cũng một mình tự chơi với mình. Anh lại rất ít khi chú ý đến cô, có lẽ là cô quá trầm lặng, căn bản cũng không muốn tìm anh đòi hỏi cái gì, mà ngay cả sau khi chia tay, cô cũng lựa chọn không nói sự thật cho anh biết, mặc dù biết chân tướng trong nháy mắt đó nhưng thật ra là phần nộ, yêu cùng phần nộ chẳng hề bài xích nhau, chính vì yêu, mới có thể giận.

Loại oán hận này vẫn âm ỉ cho đến khoảnh khắc trùng phùng đầu tiên của hai người ở Nhã Giang kia.

Ba năm nay, điều mà anh sợ nhất không phải là không đợi được cô trở về.

Mà là,

Sợ khi trở về, cô sẽ nói: “Từ Gia Diễn, tôi không yêu anh.”

Ba năm nay, đêm nào anh cũng mơ thấy cô, trong mơ, anh thấy cô thể hiện muôn ngàn trạng thái biểu cảm.

Cô cười nói: “Tôi không yêu anh.”

Cô nổi giận nói: “Tôi không yêu anh.”

Cô khóc nói: “Tôi không yêu anh.”

Cô với gương mặt không biểu cảm nói: “Tôi không yêu anh.”

Cho nên, lúc cô thật sự xuất hiện ở trước mặt anh, cô đã thay đổi rất nhiều, mái tóc mà cô yêu quý nhất đã cắt đi rồi, gọn gàng, năng động, nhìn thoáng qua toàn thân đều là áo kiềm, thời gian ba năm đã mài giũa cô sắc bén, cũng lạnh đậm hơn, anh không còn nhìn thấy cô gái trước kia từng ôm anh, làm nũng trong lòng anh nữa rồi.

Dường như chính vì những giấc mơ ấy, làm anh sợ hãi, sợ câu nói tiếp theo của cô sẽ là “Tôi không yêu anh.”

Vì vậy,

Anh dùng sự lạnh lùng để tấn công vỏ bọc của cô, một khi cô còn chưa chịu thua thì anh cũng không buông vũ khí đầu hàng.

Trong phương diện theo đuổi con gái này, kinh nghiệm của anh vô cùng ít ỏi, chung quanh cũng đều là một đồng anh em FA, anh biết, chuyện này so với thi đấu còn khó hơn nhiều.

Cửa phòng làm việc hé mở, bên trong vẫn còn sáng đèn, anh cúi đầu nhìn đồng hồ:

22:00.

Màn đêm u tối như một bức họa.

Từ Gia Diễn dựa vào cửa xe lại chờ thêm một tiếng đồng hồ nữa, phòng làm việc cuối cùng có người đi ra, Tô Trần cùng một cô gái khác người trước người sau đi ra, hai người liếc mắt đã thấy trên sảnh lớn trống trải đã có một chiếc xe đỗ ở đó, điều quan trọng là có một chàng đẹp trai đang đứng tựa vào xe, Tô Trần đóng cửa, cô bé kia thở dài bên tai cô: “Cái anh kia thật là đẹp trai.”

Tô Trần quay đầu lại nhìn một cái, ánh mắt hai người ánh mắt giao nhau trong không khí.

Cô lập tức vỗ vỗ vai cô bé, nói: “Hôm nay vất vả cho em rồi, về nghỉ sớm một chút đi.”

Cô bé gật gù đầu, “Ày da, chị Tô, em đi trước.”

Tô Trần gật đầu, đợi cô bé đi rồi mới đi về hướng Từ Gia Diễn.

Anh hôm nay mang một bộ quần áo thoải mái, dựa vào cửa xe, so với năm đó còn hấp dẫn hơn nữa, cô đi đến, dừng lại trước mặt anh.

Từ lần gặp nhau ở nhà trọ, đã rất lâu rồi hai người không gặp nhau.

Hai tay anh vẫn cho vào túi, ánh mắt âm trầm cũng giống như màn đêm u tối, bình tĩnh nhìn cô.

Ngược lại là Tô Trần mở miệng trước: “Ăn tối chưa?”

“Rồi.”

Căn bản cô không nghe đáp án của cô, khoé miệng cô cong xuống, vòng qua đầu xe, mở cửa ghé phó lái, “Đi thôi, em mời anh ăn bữa khuya.”

Bắc Tầm có nhiều quán ăn khuya nổi tiếng, trong một hẻm nhỏ ở thành bắc.

Ngọt trong ánh đèn vàng thỉnh thoảng có chút đèn hồng lóe lên, ở đây tập trung rất nhiều người trẻ tuổi điên cuồng, Từ Gia Diễn lái xe một vòng mới tìm được chỗ đậu.

Hai người sóng vai đi ngược chiều dòng người, hướng vào trong ngõ, ngõ nhỏ hẹp, người đi ra so với đi vào còn nhiều hơn, vai kề vai chen chúc nhau, thân thể hai người thỉnh thoảng buộc phải chạm vào nhau, Tô Trần nhìn không được nói: “Anh rắn chắc hơn rồi.”

“Thế nào?” Từ Gia Diễn không có chú ý.

Tô Trần chỉ chỉ cánh tay vừa bị đụng vào của mình, “Đau, thịt anh cứng quá.”

Từ Gia Diễn đột nhiên cười, cúi đầu kề bên tai cô nói, “Không phải là em đã sớm biết chuyện này rồi sao — —”

Anh cười lên giống như năm đó, Tô Trần ngửa đầu nhìn anh, trong nháy mắt có chút hoảng hốt, thấy cô ngẩn người, Từ Gia Diễn hậm hực thu lại nụ cười. Nói chuyện tương lai chứ, nói chuyện cũ làm cái gì. Chỗ ăn cơm cũng tương đối tốt.

Hai người lúc ăn cơm đều thích chui vào chỗ yên tĩnh, một chút cũng không thay đổi, quán ăn Tô Trần chọn là một nhà hàng hải sản ăn khuya.

Cô vừa xem thực đơn, vừa hỏi Từ Gia Diễn: “Ăn sò biển không?”

“Không ăn.”

“Ăn cua?”

“Không ăn.”

“Ăn tôm?”

“Không ăn.”

“...” Cô ôm thực đơn nhìn chăm chăm anh.

Từ Gia Diễn cười cười, “Em ăn đi, anh ăn rồi không đói bụng.”

“Văn Văn nói anh trai giới ăn chay rồi.”

Anh nhìn cô một cái, đem ánh mắt chuyển hướng ra ngoài cửa sổ, hời hợt nói: “Bà nội anh tin Phật.”

Trong nhà hàng, không ít người, nhân sinh huyền ảo, ngoài cửa sổ, trong hẻm nhỏ gạch xanh ngói trắng, người đi đường như nước chảy, trăm sắc thái của đời người đều hiện rõ mồn một.

Ngay cả ánh đèn cũng trở nên chói mắt.

Bầu không khí dần dần nặng nề.

Cô khép lại thực đơn, đẩy qua một bên, người đối diện vẫn tựa vào trên ghế, ánh mắt nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ.

“Kỳ thật, anh không nhất định cứ phải tuân theo như vậy.”

Anh hỏi: “Thế thì anh phải làm sao?”

“Ăn chay không tốt cho thân thể, xương cổ anh vốn đã không tốt... Không...”

Từ Gia Diễn cắt đứt: “Cảm ơn em đã quan tâm xương cổ của anh.”

“... Không cần cảm ơn.”

Im lặng hai giây.

Hai người đều có chút ương bướng cứng đầu, một người nhìn ra cửa sổ, một người nhìn chăm chăm mặt bàn.

“Đừng nói chuyện quá khứ nữa, nói về tương lai.” Anh nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, nhàn nhạt nói.

Tô Trần không hiểu: “Há? Cái gì?”

Anh nhướn mày, từ hộp thuốc trên bàn trong lấy ra một điếu, ngậm lên miệng, lấy bật lửa, cúi đầu châm thuốc, hút một hơi thật dài rồi lấy xuống, kẹp trong tay, ánh mắt một lần nữa nhìn cô:

“Không phải là ba năm sao? Sẽ rất nhanh tìm lại được.”

“...”

Ánh mắt của anh tập trung trên người cô, “Cảm giác vẫn còn đó, phải không?”

“...”

“Không nói lời nào, coi như em đồng ý.”

“Từ Gia Diễn.”

“Em nói đi.”

“Em như vậy nhưng thật ra là một người theo đuổi chủ nghĩa lãng mạn, trên con đường tình yêu này, em vẫn luôn theo đuổi nó, anh xem mấy kịch bản em viết đó, cũng lãng mạn như chuyện cổ tích vậy, nói khó nghe một chút thì chính là kiểu quái đản. Trong thực tế rất khó để hiểu được chủ nghĩa lãng mạn của em, em thừa nhận mình vẫn còn cảm giác với anh, cả chính anh cũng biết rõ mà, hai chúng ta rất khó để trở lại như trước kia, ít nhất sẽ không được trong một thời gian ngắn, còn nếu như miễn cưỡng ở bên nhau thì đó không phải là yêu, mà là trói buộc nhau, từ yêu đương mà trở thành trói buộc, chia tay sẽ cũng là chuyện sớm muộn thôi, vì vậy, đừng miễn cưỡng, cũng đừng chờ đợi quá nhiều, cứ thuận theo tự nhiên thôi, được không?”

Anh trầm tư một lát, cầm điều thuốc trên ngón tay, gật đầu: “Được, em ăn đi.”

...

Ngày hôm sau, Tô Trần đang ở phòng làm việc sửa chữa kịch bản thì nhận được điện thoại của Thịnh Thiên Vi.

Từ đầu bên kia, giọng nói của Thịnh Thiên Vi to rõ lại thanh thúy: “Tô tiểu Trần!! Mau tới đón tôi, tôi ở đang ở Bắc Tầm!”

Tô Trần trước đó không nhận được bất cứ tin tức gì, kinh ngạc nói: “Làm sao mà bà lại đến?”

Thịnh Thiên Vi cái gì cũng không nói, “Đừng nhiều lời nữa, mau đến đón tôi, tôi tới tìm bà nương tựa đó!”

Hai giờ chiều, Tô Trần đón Thịnh Thiên Vi, mang cô về phòng làm việc trước.

Thịnh Thiên Vi đi vòng quanh phòng làm việc của cô quan sát, có chút không tin: “Bà thế mà là Nam Tuyền à? Nam Tuyền chính là bà hả?! Trời ạ!! Trước đây có một bộ kịch rất nổi tiếng được dựng lên từ chính tiểu thuyết của bà đó hả?? Ôi trời ơi!!!”

Tô Trần gần đây cũng đã quen với phản ứng của mỗi một người quen khi trông thấy cô, ai cũng đều kinh ngạc.

“Chỉ là chút hư danh thôi mà.”

Thịnh Thiên Vi cất ngang, nâng má thờ dài nói: “Tác giả lớn, tiểu phú bà? Hãy ban cho kẻ hèn này chức quan nhỏ đi nào?”

Tô Trần rót cho cô cốc nước, ngồi xuống phía đối diện: “Sao đột nhiên bà lại chạy đến đây? Không đi làm à?”

Thịnh Thiên Vi không nói lời nào.

Tô Trần yên tĩnh nhìn cô.

Thịnh Thiên Vi ấp a ấp úng nói: “Gần đây hơi bị áp lực, đi đây đó cho khuây khoả một chút.”

Tô Trần bán tín bán nghi nhìn Thịnh Thiên Vi, chau mày.

Thịnh Thiên Vi thấy có chút ngại ngùng, đẩy cô ngồi về trên ghế: “Bà cứ bận rộn phần bà đi, không cần phải để ý đến tôi, tôi đi ra ngoài đi dạo một vòng trước, chờ bà tan ca rồi trở về, mấy ngày này xin nhờ bà thu lưu tôi nha?”

“Bà biết đường đi sao? Nếu không tìm một chỗ nghỉ ngơi chút đi, chờ tôi chuẩn bị một lát rồi dẫn bà ra ngoài đi ăn cơm.” Tô Trần đề nghị.

Dự án eSport đã bắt đầu, trước mắt còn đang phải chọn diễn viên, về phần sắp xếp phân chia kịch bản trò chơi vẫn còn đang sửa chữa, muốn nhanh bấm máy trước hết phải cho Từ Gia Diễn thời gian phân chia các khu vực trò chơi trước đã. Gần đây cô thật sự bận muốn chết, vào thời điểm này Thịnh Thiên Vi lại đến đây, cô chẳng có thời gian mà tiếp đón cô ấy.

Vừa lúc, Từ Gia Diễn lại gọi điện cho cô, “Tô Trần, bối cảnh trò chơi đã xác định chưa? Dùng ‘Liên minh’ hay ....?”

Tô Trần nhìn Thịnh Thiên Vi: “Dùng ‘Liên minh’.”

Thịnh Thiên Vi còn đang ngẩn ngía bức tranh treo trên tường.

Người đầu dây bên kia cười nhẹ một cái, “Ừ.”

“Từ Gia Diễn.” Tô Trần đột nhiên gọi anh, “Buổi tối cùng nhau ăn một bữa cơm đi.”

“Được.”

“Gọi theo Đại Minh và các anh em nữa, Thiên Vi đến, để em mời mọi người ăn một bữa cơm, vừa vận phim bấm máy còn phải nhờ mọi người vất vả một phen.”

“Anh mời.” Từ Gia Diễn nói.

Tô Trần cúp điện thoại, Thịnh Thiên Vi tỉnh tai, vừa nghe liền phát hiện gì đó không đúng: “Làm thế nào mà tôi lại nghe thấy một cái tên □□?”

Tô Trần cũng không ngẩng đầu lên, “Ừ.”

“Hai người quay lại rồi à?” Thịnh Thiên Vi kinh ngạc.

“Không có.”

Thịnh Thiên Vi cười như vừa trộm được gà: “Dựa theo sự quan sát của tôi, người yêu cũ sau khi chia tay còn có thể làm bạn bè như cùng nhau ăn com thì hoặc là trước chưa từng yêu nhau, hoặc là không lâu nữa sẽ tái hợp, bà nói đi, hai người là loại nào?”

Tô Trần không để ý đến cô, vùi đầu vào sửa bản thảo.

Thịnh Thiên Vi tự thấy mắt mệt, bĩu môi.

Buổi liên hoan tối người đến đã đông đủ, nhóm người ngồi trong phòng riêng, Thịnh Thiên Vi nhiệt tình lao lên cho Đại Minh một cái ôm, trông thấy Từ Gia Diễn ở bên cạnh, lười biếng tựa vào ghế, định vươn tay ra nhưng đột nhiên lại rút trở về, “He he, không ra tay với lão đại được, em sợ bị người ta đánh.”

Tô Trần kéo cô trở về, “Ngồi xuống.”

Đại Minh ha ha cười: “Em cũng bắt nạt anh.”

Thịnh Thiên Vi nói: “Anh trai ngực lớn, ai bảo ngực anh lớn chứ? Mà sao em lại không thấy anh Mạnh Thần đâu?”

Đại Minh thờ dãi nói: “Miễn bàn đi, Thần Ca không biết là đặc tội với lão đại hồi nào, bị đày đi biên cương rồi, tạm thời không về được.”

Tô Trần vô ý thức liếc mắt nhìn Từ Gia Diễn bên cạnh, anh đang nhàn nhã uống trà.

Thịnh Thiên Vi khen: “Làm được đó, em đã sớm không vừa mắt lão rồi.”

Sau đó ăn ngấu ăn nghiêng.

Chơi bởi hàn huyên một lúc, hai giờ đồng hồ vô thức đã trôi qua, có lẽ là đã quá lâu rồi không gặp mọi người, Thịnh Thiên Vi la hét đến sắp sập cả quán, bị Từ Gia Diễn ngăn cản lại, ném cô bé cho Đại Minh, “Cậu đưa cô ấy về đi.”

Đại Minh là mặt khổ, “Sao lại là em?”

Từ Gia Diễn: “Ở đây còn người nào khác sao?”

Đại Minh nhận mệnh, lẽ nào lại để lão đại đưa về nữa sao? Lão đại còn chưa thu phục được người đẹp mà.

Cậu ta còn chưa kịp phản ứng lại, Thịnh Thiên Vi nhào lên ôm lấy ngực cậu, “Anh trai ngực lớn à, ngực của anh rất rất rất là lớn...”

Đại Minh đỏ mặt, “Cô cầm mồm cho ông đây.”

Từ Gia Diễn tựa vào cửa phòng vệ sinh, đợi Tô Trần nôn xong đi ra, “Đại Minh với Thiên Vi đâu rồi?”

“Đi thôi.” Anh nhàn nhạt nói.

Tô Trần uống không ít, đều là bị Thiên Vi chuốc, hôm nay cô không đề phòng bị ép uống cũng khá khá, đầu óc choáng váng, cứ cảm thấy có chuyện gì đó không thích hợp, nhưng lại nhớ không nổi là chuyện gì.

Mãi đến khi Từ Gia Diễn lái xe đưa cô đến cửa nhà mới nhớ, “Thiên Vi ở chỗ em chứ! Đại Minh đưa cô ấy đi đâu?”

Từ Gia Diễn: “... Cô ấy ở lại chỗ của em à?”

Tô Trần vội vàng gọi điện cho Đại Minh, “Đại Minh, anh với Thiên Vi đang ở đâu?”

Trong điện thoại, Đại Minh đã nổi điên rồi, vừa cầm điện thoại vừa luống cuống gào thét: “Lại ói trên người tôi rồi giờ ị ị, để xem tôi có đập chết cô không!”

“Đại Minh?”

Đại Minh lúc này mới lấy lại tinh thần: “Nó ngu như heo chết rồi, hỏi ở đâu thì sống chết sống không chịu nói, anh dẫn về nhà anh rồi, ngày mai sẽ đưa nó về!”

“Vậy làm phiền anh rồi, Đại Minh.”

Điện thoại ngắt ở đó, Tô Trần còn chưa hoàn hồn, Từ Gia Diễn dựa vào ghế ngồi, một cái tay đưa ra ngoài cửa sổ hút thuốc: “Thế nào?”

Tô Trần hỏi anh: “Anh nói xem, Thiên Vi ở chỗ của Đại Minh, liệu có an toàn không?”

Từ Gia Diễn phì cười, nói: “Em quá lo rồi, chúng ta tiếp tục đi về nào.”

“Thôi bỏ đi, anh cũng rất mệt rồi, về sớm chút rồi nghỉ ngơi.”

Anh tắt lửa, rút chìa khóa, đẩy cửa xe, quay đầu hướng cô nói: “Anh đưa em lên, rồi qua đón Thiên Vi về, em đỡ phải lo lắng nữa.”

Tô Trần: “Được rồi, không có việc gì thì anh về ngủ sớm một chút đi, chúng ta phải tin tưởng Đại Minh, nếu không Đại Minh sẽ cảm thấy chúng ta không tín nhiệm anh ấy.”

Từ Gia Diễn lại muốn nói thêm gì đó.

Có người nào đó vô cùng không đúng lúc nhấn còi xe.

“Tin Tin – -” hai tiếng.

Hai người nhìn theo nơi phát ra âm thanh, Lục Diệp Minh từ trên xe bước xuống “Ây da Ây da, chỉ nói chuyện phiếm thôi mà, dựa vào sát như thế làm gì?”

Từ Gia Diễn không để ý đến hắn, cúi đầu hôn lên trán Tô Trần, “Mau đi lên đi.”

Trông mắt Lục Diệp Minh tròn trĩnh lên, “Từ Gia Diễn!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

CHUYỆN NGŨ: NHIÊN

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Trong chớp mắt, Tô Trần còn chưa kịp phản ứng thì Từ Gia Diễn đã rút ngắn khoảng cách, sờ đỉnh đầu bảo cô khăn trương lên, không may may cho Lục Diệp Minh cơ hội nào.

Lục Diệp Minh nhanh chóng đi lên phía trước. Tô Trần nhìn anh ta gọi, “Lục đại ca.”

Tiếng Lục đại ca này khiến anh thật thoải mái. Lục Diệp Minh đặc ý liếc mắt nhìn người nào đó, đưa tay định xoa tóc Tô Trần đã bị một người ngăn cản lại, lại thúc giục: “Còn không đi?”

Tô Trần méo miệng, xoay người.

Nhìn bóng lưng của cô gái nhí đi xa dần.

Lục Diệp Minh trừng mắt với Từ Gia Diễn: “Anh!”

Người sau căn bản không phản ứng lại, xoay người vào xe. Lục Diệp Minh theo sau, chặn cửa xe lại, “Anh phạm quy!” từ từ

Từ Gia Diễn cảm thấy buồn cười, ánh mắt từ xa chuyển tới nhìn anh ta, “Phạm quy cái gì?”

“Anh hôn trán, anh phạm quy”!

Từ Gia Diễn cong khóe miệng, dứt khoát khoanh tay nhìn anh ta, cười cầu thả, “Anh định phạt tôi thế nào?”

Lục Diệp Minh: “...”

Từ Gia Diễn ngồi dậy, mở cửa xe, ngồi vào trong, hạ cửa sổ, khởi động máy. Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống. Quay đầu nhìn về phía anh ta, từ từ mở miệng:

“Không có khả năng thì đừng nói nhảm.”

Xe hát bụi lên đi.

“... F*ck, cha anh.”

...

Lựa chọn diễn viên cho bộ phim đã tiến vào giai đoạn sau cùng. Trong lúc vô tình, Thịnh Thiên Vi nhìn thấy trong máy tính Tô Trần có liên quan tới một phân đoạn kịch bản sót lại, đỏ mặt, tim đập dồn dập, “Trần Trần, nam chính mà bà cũng trên nữa à?”

Thịnh Thiên Vi còn muốn nhìn xuống thì bị Tô Trần ngăn lại, “Bà nhìn nữa sẽ tiết lộ bí mật.”

Vì vậy, Thịnh Thiên Vi ở bên cô một mực hỏi: “Bà lấy hình mẫu là đại thần sao?”

Tô Trần không để ý tới cô ấy, “Bà không có chuyện gì làm, sao không ra ngoài đi dạo một chút?”

Thịnh Thiên Vi bĩu môi, “Bà chê tôi phiền.”

Tô Trần không biết làm sao, “Tôi thật sự có chuyện phải làm, mấy ngày nữa bắt đầu ghi hình, tôi cũng không có nhiều thời gian ở bên bà nữa.”

Thịnh Thiên Vi vội hỏi: “Bọn đại thần cũng sẽ đi sao?”

Tô Trần gật đầu, “Ừ, bọn họ phụ trách bộ phận trò chơi.”

Thịnh Thiên Vi còn nói: “Ai là nam chính?”

Tô Trần lắc đầu nói: “Bây giờ còn chưa xác định.”

“Có thể mang theo tôi vào tổ không? Nếu không ở đây tôi cũng buồn chán biết bao.”

Tô Trần bắt đắc dĩ nhìn cô.

“Mang tôi đi, mang tôi đi.”

“Được rồi, vào tổ bà không thể nói bậy, cũng không được chụp ảnh loạn lên.”

“Tuân lệnh.” Thịnh Thiên Vi kích động chào một cái.

Một tuần sau, Tô Trần nhận được điện thoại của đoàn phim, việc lựa chọn diễn viên đã kết thúc, ba ngày sau tiến hành nghi thức khai máy, thông báo với cô sớm vào tổ.

Hôm chính thức khai máy, Thịnh Thiên Vi bị bệnh, sắc mặt ảm đạm, nôn ọe không dứt. Tô Trần lái xe đưa cô đi bệnh viện, nửa đường nhận được điện thoại của Đại Minh.

“Tô tiểu muội, bọn em đang ở đâu?”

Tô Trần quay đầu liếc nhìn Thịnh Thiên Vi, người sau dựa vào ghế, sắc mặt ảm đạm, “Em đã nói với đạo diễn Lưu, đến giờ thì bọn anh cứ bắt đầu trước đi, bây giờ em đang trên đường đi bệnh viện.”

Đại Minh: “Bệnh viện? Em bị bệnh?”

Thịnh Thiên Vi lại khó chịu râm rì một tiếng. Tô Trần vội vàng cúp điện thoại: “Chưa nói với anh vội, lúc này em bận quá.” Sau đó quay đầu hỏi Thịnh Thiên Vi: “Bà khó chịu thế nào?”

Thịnh Thiên Vi: “Vô cùng khó chịu... Muốn ới.”

Tô Trần tăng ga, xe mạnh mẽ tăng tốc, Thịnh Thiên Vi càng choáng váng hơn.

Đến bệnh viện, Tô Trần đăng ký cấp cứu, cùng cô đợi kết quả xét nghiệm.

Thịnh Thiên Vi tựa vào ghế ở phòng cấp cứu, có chút ngượng ngùng nói: “Xin lỗi Trần Trần, làm chậm trễ nghi thức khai máy của bà. Nếu bây giờ tranh thủ thời gian có thể còn kịp, tôi chờ thoải mái một chút sẽ trở về.”

Cô cúi đầu liếc nhìn đồng hồ đeo tay, dịu dàng nói: “Không sao, bọn đại thần ở đó.”

Dứt lời, điện thoại di động liên vang lên. Tô Trần cúi đầu nhìn một cái, nhìn Thịnh Thiên Vi nói: “Tôi nghe điện thoại đã, bà ngồi đây một lát.”

Nói xong, cô cầm điện thoại ra ngoài.

Cùng lúc đó, y tá gọi Thịnh Thiên Vi.

Xuyên qua đám người ồn ào, Tô Trần đi tới đầu bậc thang nghe điện thoại, “A lô.”

“Thế nào?” Bên đầu dây kia, thanh âm Từ Gia Diễn đặc biệt trầm thấp.

Tô Trần dựa vào lan can, “Thiên Vi bị bệnh, em đưa cô ấy tới bệnh viện.”

“Thế nào rồi?”

“Chưa biết, đang kiểm tra, nghi thức khai máy bắt đầu rồi à?”

“Ừ.” Từ Gia Diễm dựa vào thân cây gọi điện thoại cho cô, một tay cầm điện thoại, một tay đút vào túi quần, nhìn đám người đứng xếp hàng bên kia, “Đang bắt đầu, đạo diễn đốt nhang, anh cảm thấy giới giải trí thật mê tín.”

Tô Trần “Ừ” một tiếng, “Rất nhàm chán à?”

“Cực kỳ.” Anh thành thực gật đầu, “Nói thật, bà nội anh còn chuyên nghiệp hơn bọn họ nhiều.”

Giọng Tô Trần tràn đầy tò mò: “Trước kia tại sao không nghe anh nhắc tới bà nội.”

Anh nheo mắt nhìn về phía xa xa, cười một cái, “Khi đó bà cụ đang tu thân dưỡng tính, không để chúng ta quấy rầy, một tháng cũng không thấy mặt, hơn nữa trước kia anh cũng không tin thứ đồ chơi đó.”

Tô Trần cười: “Thế còn bây giờ.”

Đầu dây bên kia bỗng nhiên yên lặng trong phút chốc.

Hồi lâu, anh mở miệng

“Anh tin.”

...

Chờ Tô Trần cúp điện thoại, Thịnh Thiên Vi đã cảm tờ xét nghiệm từ phòng khám bệnh đi ra. Cô vội đón lấy: “Sao mà nhìn bà còn khó chịu hơn vậy?”

Về mặt Thịnh Thiên Vi đỡ đỡ, bị Tô Trần gọi một tiếng như đã tỉnh dậy, thấy rõ là cô, liền ôm lấy khóc lớn.

Tô Trần sợ hết hồn, bộ dạng này xem ra giống như là bệnh gì khủng khiếp lắm, cũng không đến nỗi đó chứ?

Kết quả là Thịnh Thiên Vi nằm trên vai cô, gào khóc thảm thiết một hồi, hít nước mũi nói: “Trần Trần, tôi mang thai.”

“...”

Tôi cái mẹ nó chứ!

Phản ứng đầu tiên của Tô Trần chính là đẩy cô từ trong lòng ngực ra ngoài, có chút không tin hỏi: “Đại Minh?”

Hỏi xong lại cảm thấy không đúng.

Cho dù của Đại Minh thì đó là chuyện mới mấy ngày trước, phản ứng không đến nỗi nhanh vậy chứ.

Quả nhiên, Thịnh Thiên Vi nói: “Hừ! Bà nghĩ cái gì vậy?”

“Của ai?”

Lúc này Thịnh Thiên Vi mới thành thật khai ra đầu đuôi gốc ngọn.

“Trầm... Trầm...”

Tô Trần tròn to hai mắt, “Thái tử gia?”

Thịnh Thiên Vi gật đầu.

Tô Trần vỗ vai cô ta một cái, “Tiểu cô nương, lợi hại!”

Thịnh Thiên Vi xấu hổ đỏ mặt, “Cũng là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn!”

Tô Trần không để ý tới cô, “Bây giờ bà không có chuyện gì chứ?”

“Bác sĩ nói hôm đó tôi uống rượu nhiều, dẫn đến hiện tượng dọa sảy nên ra chút máu. Thật ra thì vừa ở phòng cấp cứu ra, sức khỏe đã tốt hơn nhiều rồi.”

“Vậy làm sao bây giờ? Bà cùng thái tử gia?”

Thịnh Thiên Vi rơi vào phiền não, ngồi xổm xuống nói: “Ngày đó tại tôi uống cũng nhiều, tôi cũng không biết tại sao lại lăn lên giường. Sau đó anh ta nói sẽ chịu trách nhiệm. Tôi nghĩ thế cũng được nên ở chung, thật ra thì tôi không biết là lần nào, hai ngày trước tại tôi gây gỗ, không có nơi nào đi nên tôi mới chạy đến tìm bà.”

Tô Trần ngồi xổm trước mặt cô, “Nghe thì bà thật sự rất thích anh ta.”

“Nhưng vẫn còn vài điểm không hợp.”

Tô Trần: “Vậy bà đã có kế hoạch gì chưa? Kết hôn ư?”

Thịnh Thiên Vi vô cùng buồn rầu: “Có cái rắc rối, tôi đi nhiều ngày như vậy mà anh ta cũng không tới tìm, một cú điện thoại cũng không có. Tôi cảm thấy anh ấy không thích tôi, anh ấy chỉ cảm thấy phải chịu trách nhiệm nên mới miễn cưỡng ở cùng tôi thôi. Anh ta căn bản không thích tôi. Không sao hết, anh ta không thích, tôi sẽ tự sinh đứa trẻ này ra là được.”

Trong nháy mắt, Tô Trần thấy cô ấy thật đau khổ, cô gái nhỏ này yêu thật rồi.

“Thiên Vi, phải nghĩ thật kĩ. Sinh ra rồi sẽ phải đối mặt với rất nhiều vấn đề, cha mẹ bà, một mình bà nuôi trẻ con thật sự rất khổ cực.”

Thịnh Thiên Vi thống khổ vùi đầu vào tay.

Rõ ràng là động tình rồi còn mạnh mẽ. Trong khoảnh khắc đó, Tô Trần cảm thấy tình yêu thật sự có thể thay đổi một người. Thịnh Thiên Vi trước kia là một cô gái rất dũng cảm, hào phóng, bây giờ lại trở nên dè dặt, sợ đầu sợ đuôi, không dám nghĩ về quá khứ, càng không dám thăm dò tương lai.

Kỳ thật đã rơi vào bấy tình rồi.

Người chủ động trước sẽ là người thua, chẳng qua là không muốn thừa nhận thôi.

Giống cô trước kia và anh bây giờ.

...

Buổi chiều, Tô Trần dắt Thịnh Thiên Vi vào đoàn.

Nhân viên đoàn phim đến gần đủ rồi, diễn viên đang luyện đối đáp kịch bản, đạo diễn cùng mấy người biên kịch khác trao đổi. Tô Trần bảo Thịnh Thiên Vi đi tìm Đại Minh, còn mình thì đi chào hỏi đạo diễn Lưu. Đạo diễn Lưu vừa nhìn thấy cô, rốt cuộc cũng thờ dài một hơi, gấp rút kéo cô qua: “Chúng ta thương lượng một chút, kịch bản phải sửa lại, làm giảm bớt chuyện tình yêu này đi một chút nên để tình cảm che giấu. Chủ trương là làm nổi bật eSport, tình yêu nam nữ sẽ chỉ là gia vị thôi, chúng ta tranh thủ làm một tác phẩm lớn. Tôi rất coi trọng chủ đề này, tôi nghĩ kịch bản nên sửa sơ qua lần nữa, thêm một chút nhiệt huyết sôi nổi, rồi một chút thanh xuân.”

“Bây giờ đã bắt đầu ghi hình rồi.”

“Không quan trọng, kịch bản vẫn luôn là vừa quay vừa sửa, tôi với mấy người biên kịch đã bàn bạc lại. Đúng rồi, người phụ trách phía trò chơi đang ở đâu?”

Đạo diễn Lưu thoáng nhìn một cái, đã nhìn thấy nữ diễn viên đang đến gần Đại Minh, lập tức hét lớn một tiếng: “Đại Minh, tới đây một chút!”

Nữ diễn viên rụt rè cười cười, “Đạo diễn gọi anh.”

Đại Minh: “Tôi đi một chút sẽ trở lại.”

Đạo diễn Lưu ôm vai Đại Minh, “Cậu đó, đợi lát nữa dư thời gian dạy một ít tư thế cho tay nam chính, hẳn chơi game gà lắm, chẳng ra làm sao cả. Phải làm thế nào cho giống trong truyện.”

Đại Minh: “Lão đại tôi này.”

“Lão đại cậu là ai?”

Đại Minh hướng một ngón tay sang bên cạnh, giữa lúc Từ Gia Diễn đang nhả nhả tựa vào cây bị tổ nữ diễn viên đến bắt chuyện. Ánh dương màu vàng trải xuống, hợp lại ở phía sau anh, “Chuyện này, nhân tiện vấn đề đó- Đạo diễn, kỳ thực tôi nghĩ kịch bản này mời lão đại nhà tôi diễn thì hợp hơn, 1m87, đẹp trai, lười biếng, mười phần lưu manh, biến hóa hoàn mỹ.”

Nói như vậy đúng là rất chính xác.

Lúc này anh đang lười nhác dựa vào thân cây, hai tay đút vào túi, đặt một chân trên rễ cây, nữ diễn viên đang nói chuyện với anh. Bộ dáng hờ hững đó hoàn toàn chính là hóa thân của đại thần eSport trong kịch bản.

Đạo diễn Lưu không kiềm được suy nghĩ, không những đúng mà so sánh với tiểu thịt tươi ở đây còn thích hợp hơn.

Ông vuốt cằm hỏi Đại Minh, “Anh ta biết chơi game không?”

Đại Minh ôi lên một tiếng, “Ông đừng khinh thường lão đại tôi, anh ấy thật sự là đại thần trong giới eSports, chỉ có điều anh ấy sẽ không đóng phim.”

Đạo diễn Lưu cốc mạnh một cái vào đầu anh, “VẬY cậu nói làm cái rắm gì!” Sau đó còn đập mạnh một cước vào Đại Minh, “Bớt nói nhảm, mau đi khai thông tư tưởng trò chơi cho nam chính, mà các cậu kiểm tra lại trò chơi chưa? Ngày mai sẽ bắt đầu quay.”

“Đều tốt cả, lão đại kiểm tra tiến độ của nhóm hôm nào cũng đến tận khuya. Trước khi ra mắt bản beta của “Liên minh vương giả, đã hoàn tất kiểm tra ngày hôm qua rồi. Bây giờ còn phải tối ưu hóa nữa, chúng tôi đã mấy ngày không ngủ rồi đó!!! Đạo diễn!”

Đạo diễn Lưu sờ sờ đầu Đại Minh: “Được rồi, biết các cậu khổ cực, buổi trưa cho các cậu thêm một món ăn.”

“Chỉ một?”

“Hai món.”

Đại Minh nháy mắt.

“Được rồi, ba món, mau cắt.” Đạo diễn Lưu không chịu nổi.

Đại Minh rất là vui vẻ đi tìm Trần Mặc trao đổi trò chơi tâm đắc.

Dưới bóng cây, Tô Trần đang cùng nữ chính Nam Sơ nói chuyện phiếm. Khi thẩm định tuyển chọn diễn viên, cô không cho nhiều ý kiến, duy chỉ có Nam Sơ, cô liếc mắt một cái lập tức quyết định.

Lần casting hôm đó, Nam Sơ mặc một bộ váy da lông ngắn, cao 1m68, chân mang đôi giày quân nhân sẫm màu nhỏ, tóc dài đen nhánh tết thành bím tóc, cái trán đầy đặn tròn bóng, khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào, ngũ quan tinh tế thanh tú, sau tai có hai ba sợi tóc lộn xộn tản ra, toàn bộ khiến cho người ta không nhìn được muốn giúp cô ấy vén lên một chút, thuận tiện xoa vành tai tinh xảo. Cô nhìn qua không xác định được tuổi tác, lại lộ ra vẻ phóng khoáng trần thế an tĩnh, không vội không nóng nảy, chậm rãi vào diễn.

Đạo diễn đề cho cô ấy biểu diễn tài nghệ. Nam Sơ chậm rãi hạ thắt lưng, từng chút từng chút, đầu thẳng đến đỉnh sàn mà hầu như không cần chống đỡ, rồi từ từ quay trở lại một cách tao nhã, đứng thẳng. Đương nhiên bản lĩnh vũ đạo của cô không chỉ có như vậy, tất cả mọi người ở đây đều thừa nhận tư thế cả người mềm mại của cô, ngay cả người phụ trách hình thể cũng không kìm được mà hỏi: “Bình thường cô luyện yo-ga sao?”

Nam Sơ cười: “Tập linh tinh ấy mà, cái gì cũng biết một ít.”

Đúng là bọn họ được gặp gỡ nữ minh tinh nhu hòa mềm mỏng nhất rồi.

Sau các pha biểu diễn, cô biểu hiện càng vô cùng nhuần nhuyễn, tuổi của cô không lớn lắm nhưng diễn xuất cũng rất được, khi nhập vai từng chi tiết nhỏ trên người đều là diễn, Nam Sơ cơ hồ là người đầu tiên được quyết định làm diễn viên bộ phim.

Hai người đang tán gẫu thì Tô Trần đã bị khí chất trên người cô làm cho cảm động, mỗi một phân đều vừa vặn có thể đâm xuyên từng điểm của cô. Đối với nữ, cô rất ít khi có loại cảm giác này, mà mỗi khi sinh ra cảm giác này, cô lại nhìn không được, trước tiên rút điều thuốc ra, “Hút không?”

Nam Sơ không mặn không nhạt cầm lấy một điếu, “Cảm ơn.”

Bingo!

Lúc này, Thịnh Thiên Vi đã chạy tới, “Nam tiểu thư, tôi là fan của cô, tôi cực kỳ thích diễn xuất của cô, tôi với cô chụp chung một bức được không?”

Nam Sơ nhìn Tô Trần một cái, gật đầu.

Thịnh Thiên Vi vội vàng lấy điện thoại di động ra chuẩn bị, “Đến đây, cười một cái. Trần Trần, bà cũng tới, ba người chúng ta cùng chụp chung.”

Rắc rắc.

Máy chụp hình định dạng.

“Chờ chút, thật xấu hổ, đã quên bật chế độ Camera360 rồi.” Thịnh Thiên Vi mở tấm hình kia ra, kinh ngạc than: “Oa, Nam Sơ thật xinh đẹp quá đi? Căn bản không cần Camera360, chụp hình còn đẹp như vậy, có điều Trần Trần của chúng ta cũng đẹp lắm.”

Nam Sơ nhìn Tô Trần, cô đành bắt đầu đi.

“Cảm ơn.” Nam Sơ nói lời cảm ơn, “Cô cũng rất đáng yêu, tôi phải đi học thuộc lời thoại, lần sau trò chuyện tiếp.”

Nam Sơ mặc một bộ váy dài sát người càng tôn lên vóc dáng hoàn mỹ, hơn nữa trên người cô còn có một loại khí chất quân nhân cao ngất. Thịnh Thiên Vi nhìn về bóng lưng của cô ấy, cảm thán: “Cô ấy thật sự xinh đẹp quá, mùi vị cao siêu, nữ thần quốc dân đúng là áp đảo, thế nào mà có cảm giác lạnh lẽo. Khí chất của cô ấy có chút giống bà.”

Tô Trần nghiêng mắt nhìn cô, “Bà vừa đi đâu?”

Thịnh Thiên Vi khoe thành quả trong điện thoại di động với cô, hết nửa ngày, bên trong điện thoại di động của cô nàng đã tập hợp đầy ảnh chụp chung với tất cả diễn viên đoàn phim. Tô Trần có chút không còn gì để nói nhìn cô. Cô nàng vừa lục lọi, vừa kể với Tô Trần: “Nam chính thật đẹp trai, tôi có một người bạn là fan hâm mộ, vài ngày nay tôi đã chuẩn bị kĩ rồi sau đó đến xin chữ ký ha ha ha ha ha!”

“...” Tô Trần xoay người rời đi.

Thịnh Thiên Vi đi theo sau, “Ồ kìa này này, tôi tới là để tặng quà báo đáp cho bà.”

Tô Trần khinh thường: “Bà có thể đưa thông tin gì có giá trị chứ.”

“Tôi vừa nghe mấy nữ diễn viên đang thảo luận về đại thần!”

Tô Trần tiếp tục đi về phía trước, cũng không quay đầu lại.

Thịnh Thiên Vi giống như một cái đuôi đi theo sau lưng cô, lẩm nhẩm: “Nói đại thần lớn lên đẹp trai quá, so với tiêu thịt tươi trong đoàn phim còn có hương vị hơn. Khi đại thần tuyên bố sẽ ra mắt “Địa Ngục Chi Thành” bọn họ đều vây quanh. còn có vài người ngực cực lớn, còn có những thiếu nữ mặc đồ siêu ít đến tìm đại thần đòi chơi “Địa Ngục Chi Thành”, cứ lấy game làm cái cớ, tôi đoán rằng bây giờ đang quyền rũ —”

Lời còn chưa dứt, ngẩng đầu lên Tô Trần đã thấy người nào đó lười biếng ngồi dưới lều che nắng mặt trời, phía sau ánh nắng mặt trời trải đỏ xuống, vẻ mặt cả người lẫn vật trông vô hại. Kế bên là nữ diễn viên xinh đẹp, tư thế tốt, trên mặt mang nụ cười, khom lưng, cúi người tiếp cận bên anh, cùng nói chuyện với anh. Cô ta mặc cực ít, vì cúi lưng xuống, Tô Trần mơ hồ có thể thấy được ngực dao động phập phồng.

Hai người đều dừng lại.

Thịnh Thiên Vi đem toàn bộ mỗi chữ mỗi câu nói lại: “Quyến – rũ – đại – thần.”

“Nam chưa cưới, nữ chưa gả, có người lấy lòng anh ấy thì rất bình thường, bà đừng lấy tôi với anh ấy buộc thành một khối, nghe chưa?”

Tô Trần nói xong, xoay người, đi sang phía bên cạnh. Thịnh Thiên Vi vội lên tiếng, “Lừa ai chứ -”

Vừa dứt lời, người đã đi xa. Cô gấp rút gọi đuổi theo: “Tô Trần.” Lại không yên tâm quay đầu liếc nhìn về phía đại thần, sau đó vội vã theo sau.

Nam thanh niên đang che nắng dưới lều hơi giương mắt nhìn bóng lưng kia rời đi, môi không tự chủ cong lên thành một vòng cung, ánh mắt kiên quyết nhìn chằm chằm bóng lưng người nọ, ngoắc tay sang bên cạnh, một đàn em trong bộ phận quản lý phần mềm bị anh gọi tới, đẩy nữ ngực lớn ra trước mặt, hơi nheo mắt lại, vẫn cứ nhìn chằm chằm sang hướng khác, khẩu khí lười nhác trước sau như một: “Đến đây, cậu tiếp cô ấy.”

Thời điểm quay phim vào ban đêm

Đạo diễn Lưu là một người rất nghiêm khắc, yêu cầu đối với diễn viên lại còn khắt khe hơn rất nhiều. So với Nam Sơ, nam chính là người mới, nhập diễn chậm, ánh mắt không có lực, vân vân... tất cả đều có vấn đề. Nhưng Nam Sơ ngược lại rất kiên nhẫn, tới mình diễn lập tức đi diễn, NG mười mấy lần cũng không thành vấn đề. Nếu không phải diễn, thời gian còn lại cùng sẽ ở cạnh Tô Trần nói chuyện phiếm. Đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt, nhưng lại hết sức tin tưởng đối phương, chỉ hận không gặp nhau sớm.

Đại Minh cùng đàn em đang thiết lập chương trình thử nghiệm để tối ưu hóa “Vương giả liên minh” phiên bản beta.

Ngẩng đầu một cái đã nhìn thấy hai mỹ nhân vừa ngồi vừa nói chuyện phiếm, không biết hai người đang nói cái gì mà nhìn nhau cười, nhả nhẹn lịch sự động lòng người. Đại Minh nhìn chằm chằm một lúc lâu, Thịnh Thiên Vi vỗ vỗ anh: “Nhìn cái gì chứ?”

Ánh mắt Đại Minh say sưa, cảm thán nói: “Thật đẹp mắt, quả thật đẹp mắt! Cô xem hai mỹ nữ kia, hai tư thế, thật đẹp mắt!”

Thịnh Thiên Vi lấy điện thoại ra cầm, “Hôm nay tôi đi lấy hình chụp chung, có muốn xem một chút không?”

Đại Minh tò mò tiến tới, Thịnh Thiên Vi lật ra tấm hình mới nhất, “Nam Sơ thật xinh đẹp, không cần mở chế độ Camera360, cứ để bình thường chụp hình đã đẹp chết rồi. Nhưng mà nhan sắc Trần Trần của chúng ta cũng không thua kém.”

Đại Minh liên tiếp gạt đầu tán thành, “Không biết cô lấy dừng khí ở đâu ra mà chụp hình chung với các cô ấy?”

Mọi người cười vang.

Thịnh Thiên Vi đuổi theo đánh Đại Minh.

Sơ sớ rõ ràng mà nói, toàn bộ đoàn phim quả thực tương đối ảm ỉ, ngoại trừ đạo diễn Lưu Kinh nghiệm sa trường, tuổi tác hơi lớn một chút, còn lại tổ diễn viên và nhân viên công tác đều hơi nhỏ tuổi, mọi người ở cùng một chỗ luôn rất huyền ảo. Đạo diễn Lưu khá kiên trì, đối với người mới chỉ đạo rất cẩn thận, thời gian khởi công nói một không hai, cá nhân cũng rất thích thanh niên đùa giỡn nhau. Hoàn cảnh đoàn phim tương đối khá, Nam Sơ nói, rất ít khi gặp được đoàn phim nào hài hòa như vậy.

Có điều cô lại bổ sung thêm, “Nhưng mà hai ngày đầu mới quay đoàn nào cũng như này, lâu dài sẽ có va chạm”

Giờ đêm khuya xoa dịu, hai người ngồi ở trong sân nói chuyện phiếm.

Khắp bầu trời đầy sao tạo thành bức tranh sao lớn, Nam Sơ ngửa mặt, ra hiệu cô ngừng đầu, “Cô có biết một câu nói không?”

“Câu gì?” Tô Trần nhìn cô ấy.

Nam Sơ ngửa đầu nhìn trời sao, cằm cổ trắng nõn vẽ ra đường vòng cung êm dịu, hai mắt thành kính nói:

“Mỗi ngôi sao trên bầu trời đều là sinh mệnh của người hi sinh vì nước.”

Tô Trần cong môi, chắc chắn nói: “Tôi nghĩ cô là một người phụ nữ từng trải, nhưng cô nói cô mới hai mươi một tuổi?”

Hai mươi một tuổi, Nam Sơ tương đối có khả năng diễn xuất.

Cô ấy là người phụ nữ được trời sinh ra cho ánh đèn sân khấu.

Nam Sơ nhàn nhạt cười, “Trong mắt tôi, cô cũng có rất nhiều chuyện cũ. Nếu một ngày có thời gian, chúng ta có thể tìm một quầy rượu, uống một chút rượu, tâm sự với nhau. Tôi rất thích nghe chuyện cũ của cô với người đàn ông đó.”

Cô lấy tay chỉ chỉ ra phía sau, phương hướng rõ ràng, nhưng bây giờ ở vị trí đó không có một bóng người.

Tô Trần kinh ngạc nhìn cô ta: “Làm sao cô biết?”

Nam Sơ nhìn thoáng qua phía sau, lúc này, vừa mới ngồi trước máy tính đã không có bóng người của Từ Gia Diễn, cô liền thu hồi đường nhìn: “Khi cô xuất hiện bên cạnh nam diễn viên, cô dẫn cô gái thích nhảy nhót lung tung thì luôn vô ý liếc nhìn người đàn ông kia. Đúng lúc bên cạnh anh ta xuất hiện một nữ diễn viên, anh ta ở bên cạnh mấy người bạn cũng như vô ý nhìn cô, hai người đứng lại cùng lúc, mấy người bạn kia tự giác rời đi. Lại thêm nữa là, ánh mắt của anh ta nhìn cô với những người phụ nữ khác không giống nhau. Điều rất rõ ràng, tôi là diễn viên, tôi giỏi bắt người từ một ít chi tiết nhỏ.”

Cho nên cô ấy càng giỏi che giấu tâm tình của mình.

Tô Trần bất đắc dĩ cười, “Tôi cũng rất chờ mong chuyện cũ của cô.”

Nam Sơ nở nụ cười thấp, nhìn phía trời sao, “Lần sau đi, khi có cơ hội trò chuyện.”

Bỗng nhiên, có người ngoảnh mặt về phía các cô. Tô Trần liếc mắt, nữ diễn viên ngực lớn, chốc lát phải tiếp xúc nhiều diễn viên như thế, có chút không nhớ rõ tên, hình như là buổi chiều nay đòi Từ Gia Diễn dạy chơi game.

Nữ diễn viên cúi người xuống hỏi các cô, hai tâm mắt của hai cô đều bị làn sóng cuộn trào mãnh liệt từ cặp ngực của cô ta hấp dẫn, không hẹn mà cùng nhìn về phía để lộ bộ ngực ra ngoài.

“Các cô ai có miếng dán xương cổ vậy?”

Nam Sơ lắc đầu: “Không có, không ai mang theo cái này. Cô hỏi làm gì? Xương cổ khó chịu sao?”

Nữ diễn viên đó lắc đầu, “Tôi cũng cảm thấy như vậy, không phải tôi muốn, mà là cho anh chàng đẹp trai đó.”

Khi nói đến chữ ‘đẹp trai’, thanh âm cô ta càng mềm mại hơn rất nhiều, “Anh ấy là ông chủ của công ty trò chơi kia, xương cổ anh ấy không thoải mái.”

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

CHUYỆN NGŨ: THƯỢNG QUAN SA HY

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

~~~~~*~~~~~

“Tôi có.”

Nói xong, Tô Trần xoay người tìm miếng cao dán cổ từ trong túi xách đưa cho cô nàng ngực to, “Cô đưa cho anh ấy đi.”

Cô nàng ngực to kinh ngạc rồi vui mừng nhận lấy, nói một tiếng cảm ơn rồi lắc eo quay đi. Tô Trần nhìn bóng lưng vừa mới rời đi rồi quay lại sân cỏ.

Nam Sơ nghiêng đầu nhìn cô rồi hỏi, “Cô thật sự không qua đó nhìn một tí sao?”

Tô Trần phát tay, “Không cần đâu.”

Đi nhìn anh ta chẳng phải sẽ bị ăn sạch sao chứ!!

Nam Sơ tò mò hỏi, “Sao cô thường mang theo thứ đó bên người vậy?”

“Thói quen thôi. Trước đây, lúc anh ấy còn chơi game thì xương khớp cổ thường bị đau nên tôi thường bỏ vào túi xách mấy tấm.”

Nam Sơ gõ lên đầu cô, “Chia tay rồi mà vẫn giữ thói quen này à?”

Tô Trần nghiêng đầu tựa lên vai Nam Sơ, “Đã bảo là thói quen mà.”

Hai người tựa vào nhau nói chuyện, giọng nói dịu dàng vô cùng khiến rất nhiều diễn viên trong nhóm nghỉ ngơi hai người cô có quen biết nhau, nếu không sao mới gặp mặt lại gần chặt như keo thề chứ.

Hai người trò chuyện một hồi thì trợ lý đến gọi Nam Sơ chuẩn bị đi quay phim.

Nam Sơ đứng dậy, chỉnh lại áo quần rồi cúi đầu nói với Tô Trần, “Theo hiểu biết của tôi...”

Tô Trần quay đầu nhìn hỏi, “Hả?”

Nam Sơ nghiêng mắt nhìn về phía cô nàng Ngực to lúc này, nói, “Cô ta nhất định không nói miếng cao dán kia lấy từ chỗ cô.”

Tô Trần cười cười đáp lại, “Chả sao cả. Cô mau đi đi, muộn đấy.”

...

Sự thật chứng minh rằng, Nam Sơ là người nhìn xa trông rộng. Lúc ấy, bên ngoài nơi quay phim, Từ Gia Diễn xoa cổ lười biếng tựa lên tường, một chân theo thói quen gấp lại rồi đập lên tường, Ngực to cầm cao dán chạy đến trước mặt anh nũng nịu nói, “Em vừa thấy nó trong túi xách đấy ạ. Em dán lên giúp anh nha!”

Từ Gia Diễn ngửa đầu tựa lên tường, một tay giữ cổ. Vừa nghe thấy giọng nói này, ngay cả mí mắt anh cũng lười mở ra rồi nhàn nhạt nói, “Không cần đâu. Cảm ơn cô.”

Dưới ánh trăng trắng nhạt, đôi gò má của anh vừa cứng rắn vừa lạnh lùng. Ấy vậy mà ngực to lại chẳng thấy giận, ngược lại lại vô cùng yêu đáng về lười biếng này của anh, giọng mềm mại, “Đề em dán lên cho anh đi mà. Dán lên sẽ đỡ đau đấy! Xương cổ anh không tốt phải chú ý nhiều chứ. Em có quen một bác sĩ rất thông thạo các loại bệnh liên quan đến cổ, hay là anh đến đó làm mát-xa một lần đi, sẽ tốt lên nhiều lắm nha anh.”

Nói xong lại cầm miếng dán đi về phía anh.

Từ Gia Diễn nhũn mảy, vừa muốn đuổi người thì lúc mở mắt ra, đập vào mắt anh là miếng cao dán quen thuộc.

Hình dáng quen thuộc vô cùng.

Đã từng bị người kia “mạnh mẽ” ép anh phải bỏ đến một nửa cái vali toàn là cao dán, đã thế còn vùi mặt vào ngực anh tranh công, “Em nhờ người ta mua đó. Nước mình không có đâu, mà hiệu quả tốt lắm anh nhé.”

Dáng vẻ nũng nịu vô cùng, khó nói là khiến người ta xúc động đến nhường nào.

Ánh mắt anh thẳng tắp nhìn chăm chăm miếng cao dán, “Của cô?”

Ngực to gật đầu liên tục, “Vâng, em cũng thường xuyên dùng nó mà.”

Anh cúi đầu cười một cái.

Ngực to hiềm khi thấy anh cười, trái tim đập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực bèn được voi đòi tiên nói, “Từ tổng, em giúp anh dán lên nha!”

Lúc đó Đại Minh xuất hiện, “Lão đại.”

Từ Gia Diễn thu lại nụ cười rồi lạnh nhạt nói, “Cảm ơn, tôi không cần.”

Sau đó anh bước chân đi về phía Đại Minh. Trong đêm tối, bóng lưng anh cao ngất, ánh trăng vẩy lên tóc anh đẹp mắt vô cùng. Ngực to nhìn bóng lưng của anh, trái tim bỗng nhiên đập mạnh hơn nhưng lại xen lẫn vài phần mất mát.

Từ Gia Diễn đến cạnh Đại Minh, tay duỗi khoác lên cổ cậu. Chớp mắt một cái đã thấy bóng dáng Tô Trần ở trước mắt. Cô cảm kích bản, cùng mấy diễn viên khác check lại tình hình của cảnh diễn lúc này.

Đại Minh dứt khoát tựa đầu lên người Gia Diễn, nói, “Tô tiểu muội thay đổi thật nhiều. Tóc cũng cắt rồi, cũng bắt đầu ăn mặc ra nghề rồi, nhìn qua quả thật là một nữ cường.”

Thật ra cô mặc đồ rất đẹp mắt. Chiếc quần ngắn ôm sát mông lộ ra đôi chân thon dài, thân hình lồi lõm hết sức tinh tế, cả người tràn đầy khí chất cảm phục. Từ Gia Diễn nhìn chằm chằm cô một hồi, anh nghe Đại Minh nói vậy thì nghiêng đầu liếc mắt một cái, tỏ vẻ khá bất mãn khi nghe đến hai từ ‘nữ cường’, ‘Nữ cường?’

Đại Minh chẳng cảm giác ra chút khác thường nào nên nói tiếp, “Vâng. Lão đại này, nếu để cô ấy đứng chung với anh thì hơn phân nửa người sẽ bảo anh ăn com mềm (bám vấy).”

Từ Gia Diễn đứng thẳng người, nắm tay gấp lại, cảm thấy cái từ này rất là mới mẻ, “Ăn com mềm?”

Đại Minh giải thích, “Cũng không hẳn vậy. Hai người đều là cường nhân, nhưng anh lại cho người khác một cảm giác lười biếng còn Tô tiểu muội lại khiến người thấy đã từng trải nhiều.”

“...”

Từ Gia Diễn nhìn chằm chằm bóng lưng quật cường kia rồi chợt nhớ đến cô gái nhỏ vùi trong ngực ánh khóc, đáp lại, “Lúc trước vẫn đáng yêu hơn.”

Đại Minh giật mình nhìn anh, lần đầu tiên câu nghe được lão đại nói một cô gái đáng yêu.

Quả là sống lâu mới rõ sự đời.

Một ngày quay phim cuối cùng cũng kết thúc.

Sau khi xong việc mọi người đi về khách sạn, Đạo diễn Lưu bỗng nhiên gọi lại, “Mọi người chờ một chút.”

“Tôi mới nhận được điện thoại, ngày mai nơi này để người khác thuê một ngày, thế nên chúng ta không cần đến. Tôi để nhiếp ảnh gia đi tìm mấy cảnh quay ngoài trời. Ngày mai không cần đi làm, ai không về nhà thì đến khách sạn nghỉ một ngày nhé, tự an bài cho tốt đấy.”

Có người đề nghị, “Hay ngày mai chúng ta đến sơn trang phía sau khách sạn chơi đi!”

Tất cả đoàn người đều trẻ tuổi, hãy còn nhiệt huyết lắm. Vừa nghe xong câu này lập tức ủng hộ, “Được đó!”

Đạo diễn Lưu phát tay, “Mấy người còn trẻ thích đi đâu thì đi, tôi không để ý. Tôi tính cùng mấy nhiếp ảnh gia đi tìm cảnh quay. Nam Tuyền (Tô Trần), cô dẫn theo mấy người biên kịch đi cùng đi, cùng bồi dưỡng tình cảm với diễn viên khác, nhân tiện tìm ra linh cảm cho nhân vật nữa.” Sau đó lại chỉ tay qua mấy người Đại Minh, “Đại Minh, các cậu cũng đi cùng đi. Thuận tiện trao đổi một ít kinh nghiệm. Mọi người đều đi đi, đi đi.”

Có người nhắc to, “Ngày mai nhớ mang theo đồ bơi đấy nha! Chúng ta có thể đi bơi!!!”

...

Thế là, ngày hôm sau.

Tất cả thành viên của đoàn phim và eSport cùng lên đường đến sơn trang phía sau khách sạn để nghỉ phép.

Xe chạy trên con đường mòn trong rừng rồi đi vào sơn trang. Hai bên đường là từng hàng cây sừng sững, phong cảnh hết sức đẹp. Bây giờ mới tháng năm là mùa chảnh có mấy người đi du lịch. Hồ bơi phía sau vô cùng ít người, nhiệt độ cũng khá ổn.

Đoàn người đến đây vừa vặn gần tới giờ cơm trưa nên lên lầu hai gọi vài món, ăn xong thì đến phòng thay đồ.

Thật ra cũng không có nhiều người lắm, đoàn phim có khoảng mười người, bên eSport có bốn năm người, thêm bên Tô Trần cũng tầm bốn năm người nữa.

Tô Trần đứng trong phòng thay đồ do dự hơn nửa ngày.

Nam Sơ nhìn ra đầu mối, cô ấy thay đồ rất nhanh, dáng người đẹp để chẳng hề có kị gì, chỉ hai ba cái đã cởi sạch rồi mặc đồ bơi vào. Mặc xong, cô liếc

nhìn Tô Trần, “Sao thế? Cô không biết bơi hả?”

Tô Trần gật đầu buồn bực trả lời, “Ừ...”

Thịnh Thiên Vi bên cạnh đang hì hục thay đồ, vừa nghe thấy thế thì tiếp lời, “Thế thì tốt, lát nữa tôi bảo đại thần dạy cho bà.”

Nam Sơ gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Tô Trần trừng mắt nhìn Thịnh Thiên Vi, “Mấy người đừng có làm bừa! Với lại bà xuống nước được à?”

Nam Sơ hỏi, “Cô ấy bị sao hả?”

Thịnh Thiên Vi không hề e dè đáp lại, “Có sao đâu. Chỉ là mang thai thôi mà.”

“Mang thai có thể đi bơi à?” Tô Trần hỏi.

Thịnh Thiên Vi, “Tôi search qua rồi, họ bảo có thể, chỉ là đừng xuống quá lâu là được. Trời mới biết bà đây muốn đi bơi thế nào chứ!! Tôi xuống chơi một tí rồi lên.”

Tô Trần nghi ngờ nhìn.

Nam Sơ đưa cho Tô Trần một viên thuốc an thần, “Các mình tỉnh nước ngoài khi mang thai cũng sẽ đi bơi đó. Không sao đâu, chỉ cần đừng ở dưới nước quá lâu là ổn thôi.”

Ba người thay xong đồ bơi.

Nam Sơ tất nhiên là người đẹp nhất. Dáng người cô rất đẹp, kèm với áo tắm làm cho mấy nơi lồi lõm đẹp đẽ trên người cô hiện ra hết. Một đôi chân dài thẳng tắp, thân thể không có một phần thịt dư thừa nào, bên ngoài khoác thêm một cái áo rồi nhẹ nhàng đi ra.

Thịnh Thiên Vi đứng phía sau gập bàn tay lại nói, “Đời này, tâm nguyện của tôi là trở thành một người như Nam Sơ.”

Tô Trần còn đang thay đồ. Áo tắm của cô do Nam Sơ mang đến, cũng có thêm một chiếc áo choàng khoác ngoài. Với chiếc áo khoác ngoài này, Tô Trần không thích cho lắm nên đổi thành chiếc áo T-shirt form rộng cô mang theo. May mắn là chiếc áo này vừa vặn dài qua bắp đùi, phía dưới chiếc quần short là đôi chân dài đầy đặn, khe rãnh trước ngực như có như không, như ẩn như hiện vô cùng mê người.

Nghe Thịnh Thiên Vi nói vậy, Tô Trần gõ đầu “Trước hết bà phải có dáng người như cô ấy đã.”

Thịnh Thiên Vi không để ý lắm trả lời, “Cô ấy gầy như thế. Đã vậy, ngực còn lớn đến thế, thật sự là mang khuôn mặt của thiên sứ mà vóc dáng lại của ma quỷ mà. Ai mà cưới cô ấy, mẹ nó được lời hai món rồi!” Nói xong quay qua nhìn bộ ngực của Tô Trần, “Quả nhiên thế giới này cũng thật công bằng. Đại thần lấy về nhiều gái nhất như thế nhưng đời này chắc chắn chẳng bao giờ được cảm giác cái gì gọi là 34D.”

“....”

Thịnh Thiên Vi nhanh chân chạy khỏi trước khi Tô Trần nổi giận.

Đúng như dự đoán. Nam Sơ vừa xuất hiện đã trở thành tiêu điểm trong ánh nhìn của mọi người. Vóc người mê hoặc, phong thái thướt tha xuất hiện trước cửa phòng bơi. Cô từ từ đi đến cạnh hồ bơi. Nhiệt độ nơi này dễ chịu vô cùng, dưới nước vẫn chưa nhiều người, mấy cậu trai cũng đang tựa vào bờ nói chuyện phiếm, đứng qua một bên để cô đi qua. Nam Sơ thả chân xuống nước thử độ ấm, sau đó cô cởi áo khoác ra đưa cho trợ lý rồi chậm rãi đi xuống thang.

Xuống dưới nước, Nam Sơ y hệt một mỹ nhân ngư. Bơi tự do, bơi bướm, bơi ếch... kiểu nào cô cũng thuần thục.

Sát theo đó là mấy cậu trai nhảy xuống nước như sủi cảo vậy. Từng người thi nhau xuống khiến nước văng tung tóe lên đến mấy người đang ngồi trên bờ. Ấy vậy mà những động tác này lại chẳng mấy may ảnh hưởng đến mỹ nhân trong hồ. Nam Sơ ngửa mặt nằm, hai mắt nhắm lại dưỡng thần, dòng nước đang đưa quanh người cô, từng tác da thịt giống như muốn phát sáng.

Tô Trần là người cuối cùng đến phòng bơi.

Lúc cô đi vào thì mọi người đã bơi được mấy vòng, đang rất phấn khởi. Thấy cô đến, có người huyết sáo nhìn cô, “Chị Nam Tuyền, cùng xuống đi!”

Tô Trần dừng chân, tính toán qua ghế nằm ngủ một giấc.

Mới qua đầu, trước mắt cô là một tấm lưng trần, bắp thịt mạnh mẽ, trên lưng còn vương mấy giọt nước, thân hình cao lớn vô cùng quen thuộc.

Thời tiết tháng sau không tính là lạnh nhưng cũng không nóng. Thế mà lúc vào đây Tô Trần vẫn thấy hơi lạnh, thế nên cô vừa đến một lát đã quay lại lấy thêm một cái áo khoác mỏng khoác lên người. Áo khoác kéo qua đầu gối, bây giờ chỉ còn một đôi chân như ngọc đều đặn lộ ra ngoài.

Cô đi qua băng ghế dài.

Tiếng dếp xoạt xoạt giống như vang vọng cả bầu trời khiến chủ nhân của tấm lưng trần chú ý. Anh chậm rãi quay đầu, ánh mắt híp lại, khoe miệng cong cong không nói gì.

Tô Trần chọn cái ghế bên cạnh anh rồi nằm xuống, “Sao anh không xuống đó?”

Từ Gia Diễn nhìn cô, “Cùng xuống đi. Anh dạy em”

Trong lòng Tô Trần âm thầm mắng Thịnh Thiên Vi.

“Em không có hứng.”

Từ Gia Diễn đứng dậy, anh ném chiếc khăn quần bên hông ra rồi khom người kéo cô, “Loại hứng thú này còn xem với ai nữa chứ!”

Cô kiên quyết nói, “Em không xuống. Không xuống là không xuống!!”

Từ Gia Diễn khoanh tay nhìn cô.

Năm phút sau.

...

Hai người đứng bên bờ, nơi cạn nhất trong hồ bơi.

Tô Trần xuống nước phịch một tiếng, thân hình cao lớn của Từ Gia Diễn đứng trong khu nước cạn, nước chỉ qua ngực anh một tí. Nhìn dòng nước lay động, anh nhẹ nhàng kéo cô lên, giọng nói trầm ồm vang lên, “Ngẩng đầu, hô hấp.”

Tô Trần nghe lời làm theo, ngẩng đầu hô hấp.

Trong vùng lãnh địa nhỏ của hai người họ cơ hồ không có ai tới quấy rầy, chỉ trừ một cô Ngực to không có mắt, “Từ tổng, anh xem tư thế bơi của em có đúng không?”

Má! Tư thế không đúng thì cô chìm xuống à?

Từ Gia Diễn đặt tay trên bụng Tô Trần, rồi nhẹ nhàng nghiêng đầu, “Chuyên tâm đi.”

Tô Trần đập nước hai lần, “Có người nói chuyện với anh đó!”

Lúc này anh mới quay đầu nhìn Ngực to, “Ừ, đúng.”

Nam Sơ bơi đến kéo Ngực to đi, “Lúc nãy cô hỏi tôi mua áo tắm ở đâu đúng không? Tôi vừa mới nhớ ra này.”

Ngực to bị Nam Sơ thu hút chú ý, Nam Sơ dẫn cô qua khu nước sâu.

Tô Trần liếc mắt trừng Từ Gia Diễn rồi tiếp tục đập thêm mấy cái. Cô không cởi chiếc áo khoác mỏng kia ra, nên bây giờ đã ướt đầm dãn sát người. Bên trong là bộ đồ bơi màu đỏ, dưới dòng nước như có như không ẩn hiện.

“Em mặc loại đồ gì vậy!?” Anh đứng bất động, bàn tay vẫn đặt trên bụng cô.

Tô Trần lại trừng anh, “Kiểu mới năm 2016 đó.”

Tự nhiên nước chảy lớn, áo khoác lay động trên mặt nước, tay anh trước tiếp đặt lên bụng cô, còn có chút khuynh hướng dần dần đi lên trên. Tô Trần đứng trong nước giậm chân hai cái, định bụng lấy áo lại. Trong dòng nước đang chảy, đã qua nửa ngày mà cô vẫn không chạm tới áo khoác. Áo khoác cứ trôi nổi trong hồ, theo dòng nước chạy đi. Bộ áo tắm hai dây phía trong dĩ nhiên lộ ra hết. Cô lấy tay sờ mái tóc ngắn, buồn bực nói, “Anh đừng sờ bậy.”

Hai người đứng sát nhau, cô bị kẹp giữa thân hình cao lớn của anh và hồ nước lạnh. Ừ, đi qua đó, nước hơi lạnh rồi, qua đó là thân thể nóng bỏng của anh.

Đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Từ Gia Diễn đột nhiên cong môi cười, vẻ mặt hơi nhạo báng nhìn cô.

“Sờ bậy?”

Anh cúi đầu nói nhỏ bên tai cô, nửa thật nửa đùa, “Nếu anh muốn sờ, nhất định sẽ không chọn nơi này.”

“...”

Tô Trần ngẩng đầu nhìn anh, thanh anh gần như ngay trước mắt, thấy ánh mắt trấn tĩnh của anh vô cùng trong suốt, sau lưng anh là làn nước chuyển động.

Lòng cô phảng phất hoảng hốt.

Trái tim đập đến mãnh liệt. Đã nhiều năm như thế, ấy vậy mà một câu nói của anh vẫn khiến cho bức tường cao ngất trong cô bị xáo trộn.

Cô cố kìm nén lại, “Tiếp tục đi anh.”

Anh khoanh tay gập đầu, Tô Trần bị anh ôm ngang đặt trên mặt nước, tay anh nâng bụng cô, “Nhớ lấy hơi đấy.”

Tô Trần cúi đầu, ực ực nuốt vào mấy ngụm nước rồi tiếp tục.

Qua nửa tiếng, cô gần như đã học được động tác tay.

Từ Gia Diễn lùi ra sau 20m, “Em thử bơi cho anh xem một chút nào.”

Tô Trần để thân mình xuống nước, hai chân đạp đạp bơi qua chỗ anh. Mới bơi được khoảng 10m, cô chợt thấy không bơi tiếp được, vừa muốn giẫm chân xuống đáy hồ thì phát hiện chân giẫm không tới. Nước đã qua cổ cô rồi, bỗng dưng thấy sợ, cả người đập loạn trong nước, “Cứu mạng!!!”

Từ Gia Diễn bơi đến kéo cô lên, “Ngốc thế!”

Tô Trần theo bản năng con người đem thân thể dán lên người anh, hai tay ôm cổ anh, hai chân kẹp ngang hông.

Hai người có vẻ “ôm” nhau thật chặt.

Cả người cô ướt đầm, đôi mắt ướt nhẹp, tóc cũng ướt sạch, cả người toàn là nước. Da thịt cô dán lên người anh, từng giọt nước theo dáng người cô nhỏ xuống vô cùng dục hoặc.

Lúc này là bị cô oan uổng.

Nhưng bây giờ thật sự khuấy động tà niệm đàn ông.

Tô Trần ôm cổ anh, đầu dán sát mặt anh, mỗi tác da thịt mềm mại trên người cô đều dán sát anh. Thế mà cô vẫn hồn nhiên không hay biết, lời nói nói ra đều tràn đầy kinh hoàng, “Em giẫm chân không tới... Nước sắp vào miệng em rồi...”

Từ Gia Diễn không nói gì, trên người mang thêm một Tô Trần đi lên bờ.

“Tô Trần.”

“Dạ?” Cô vẫn còn hoảng sợ.

Anh nhắm mắt, khàn giọng nói, “Em mau buông anh ra!”

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

CHUYỆN NGŨ: JUN

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Tô Trần ôm sát cổ anh, lắc đầu.

Nói ở một mức độ nào đó, vừa mới bị sặc nước như vậy, cô có chút không muốn xuống nước, nhưng cứ treo mình như thế này cũng không được, cho dù không ai nhìn hai người, nhưng nhờ đâu có người chú ý thì sao, thế thì xấu hổ lắm. Cô đang do dự thì ngay bên tai vang lên giọng nói dục dễ trầm thấp của Từ Gia Diễn: “Nơi này có nhiều người, em xuống trước đã.”

Tô Trần ôm sát cổ, nằm ở trên vai anh, “Nếu không thì anh kéo em lên đi.”

Rất lâu sau mới nghe thấy anh nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, Tô Trần còn chưa kịp phản ứng lại đã bị người ta nâng mông trực tiếp đẩy lên, ném thẳng xuống bên bờ, thân thể dán lên nền gạch lạnh buốt, lạnh thấu đáy lòng, rốt cuộc cũng không còn là bạn gái, tiện tay thì vút cô xuống thôi, chẳng có chút dục

dàng nào!

Một giây sau, chính anh cũng chống hai tay, bò từ bể bơi ra ngoài, trong nháy mắt anh rời khỏi mặt nước, Tô Trần lướt nhìn vào bộ phận nào đó phía dưới...

...

Quần bơi ngắn bó sát người đang dựng lên một cái lều nhỏ.

Đờ mờ.

Tô Trần lập tức muốn đem mặt mình chôn thêm xuống nước một lần nữa.

Lúc hai người còn ở bên nhau, cô còn chưa từng thấy anh “dựng lều” ở bên ngoài cơ...

Trong tầm mắt của Tô Trần, đôi chân dài kia đi đến trên ghế dài, cầm áo choàng tắm khoác lên, khoác rồi mới rảnh rỗi liếc nhìn cô một cái, xoay người ra khỏi hồ bơi.

Tô Trần cả người còn nằm sấp trên bờ, mặt còn dán hết xuống nền, hai tai hồng hồng.

Nam Sơ lội từ bên kia tới, nằm sấp trên bờ, ngay bên cạnh cô, bắt chuyện: “Làm sao vậy?”

Tô Trần lắc lắc đầu, thờ dài nói: “Thời gian thật sự có thể làm một người thay đổi.”

Nam Sơ ngược lại dựa lưng vào bên bờ, dang tay, khoác lên mép hồ, nói trắng ra: “Anh ta không được hay là cô không được hả?”

Tô Trần phui đất chống người dậy, “Cô quá đen tối rồi đó, nữ thần quốc dân gì chứ. Dứt khoát phong cô thành phù thủy quốc dân cho rồi.”

“Tuỳ cô.” Nam Sơ tỏ vẻ mặt chẳng sao cả, sau đó lại hỏi: “Anh ta vừa dựng lều à?”

Tô Trần ngồi dậy, đưa chân ngâm vào trong bể bơi, vẫn còn chưa hiểu, “Có gì đâu, dựng lều bên trong gì cơ.”

Nam Sơ cười cười, có ý ngầm liếc nhìn cô, Tô Trần lập tức hiểu ra, hung hăng đẩy Nam Sơ một cái, “Có thật cô chỉ mới hai mươi mốt tuổi không?! Chúc danh Phù thủy quốc dân quá thích hợp với cô đó!”

Nam Sơ cười, nước trong bể bơi phản chiếu da thịt trắng ngần của cô nàng, Nam Sơ không thêm để ý chút nào đến lời nói của Tô Trần, vẫn ngược đầu tựa vào thành bể phơi khô.

Một lát sau, cô ghé vào tai Tô Trần hỏi một câu.

Tô Trần trừng cô, nghiêng răng ken két, “Không nhớ rõ.”

Nam Sơ còn nói, “Nếu là ba lần trở xuống thì không cần suy xét nữa, năng lực quá kém”

Cô hỏi ngược lại: “Cô thì sao?”

Nam Sơ híp mắt, bắt đầu hồi tưởng từng chút từng chút một chuyện của mình cùng người đàn ông kia, kỳ thật chia tay cũng chưa đến một tháng, nhưng gương mặt kiên nghị kia dần dần đã trở nên mơ hồ, nhưng vẫn nhớ khá rõ, đại khái là lúc hai người đang vận động mạnh, mồ hôi trên trán anh ta rịn ra liên tục rơi xuống.

Thân thể cả hai vô cùng hoà hợp.

Anh đủ cứng, còn cô vô cùng mềm.

Khi anh khoác lên bộ đồng phục thì cực kỳ mê người, cho nên mỗi lần anh được nghỉ phép, còn chưa kịp cời ra bộ đồng phục kia, Nam Sơ đã không thể chờ đợi được mà chặn lại anh ngay ở cửa, ôm hân, hôn hân. Đàn ông khi đã động tình rồi thì ánh mắt cố gắng kiềm chế nhìn rất mê người.

Nam Sơ yêu càng sâu đậm càng không thể quay đầu được.

Mà những chuyện này vốn dĩ chỉ nên tồn tại trong hồi ức.

Nam Sơ đột nhiên không còn có hứng đùa giỡn nữa: “Không nhớ rõ ... Dù sao cũng là hơn ba lần...”

Tô Trần khẽ hừ một tiếng.

Bọn họ hình như tới đây cũng không chỉ ba lần.

Hai người ngồi một lát, thời gian đã qua hơn hai tiếng, da thịt ngâm vào nước đã nhăn nheo hết cả rồi, tất cả mọi người đều đứng dậy lên bờ, chuẩn bị

cho hoạt động nướng thịt buổi tối.

Tô Trần thay quần áo xong, lấy từ trong bao ra một cái bình nhỏ, đổ vài viên thuốc ra tay, rồi lấy nước uống hết, Nam Sơ vừa vặn thay quần áo xong chạy qua xem, “Ăn cái gì thế?”

Tô Trần nhàn nhạt: “Vi-ta-min, gần đây bị cảm nhẹ.”

Nam Sơ gật gật đầu, tựa vào cửa phòng thay quần áo, nói: “Dù sao cô cũng phải chú ý thân thể đấy, gầy quá, đi nào, buổi tối ăn nhiều một chút.”

Tô Trần cười: “Chính cô cũng gầy chứ còn nói ai.”

Nam Sơ lắc lắc đầu: “Tôi gầy, nhưng ngực tôi lớn.”

“...” Tô Trần khinh bỉ liếc cô nàng một cái.

Khi hai người vừa đi xuống, đám trai trẻ đã dựng giá nướng thịt trên bờ cát rồi, Thịnh Thiên Vi đang đuổi theo Đại Minh đòi miếng ngô, vài cậu chàng đã bắt đầu chuẩn bị bữa tối, Tô Trần quan sát một vòng, giữ Thịnh Thiên Vi lại: “Anh ấy đâu rồi?”

Thịnh Thiên Vi biết rồi còn cố hỏi: “Ài?”

Tô Trần lườm cô.

Thịnh Thiên Vi nhìn quanh phía sau rồi chỉ về một hướng khác, nói: “Kia, ở bên kia ngồi được nửa giờ rồi.”

Tô Trần nhìn sang, đã bị lều bạt ngăn tầm nhìn, chỉ có thể nhìn thấy một cặp chân dài cùng một góc áo sơ mi trắng bị gió biển thổi tung.

Nam Sơ đẩy cô: “Đi thôi, mùng biển rộng sao sáng qua đó hàn huyên một chút đi, đem chuyện lúc trước làm rõ hết tất cả.”

Thịnh Thiên Vi phụ họa gật đầu, “Đúng! Đợi lát nữa chuẩn bị xong rồi thì bọn tôi gọi bà, có lều bạt che chắn, bảo đảm không có ai nhìn trộm.”

Gió biển rất lớn, Tô Trần chậm rãi men theo bãi cát, thuận chiều gió đi tới chỗ anh.

Từ Gia Diễn lười biếng ngồi ở trên bờ cát, một chân duỗi ra thẳng tắp, một chân gập, tay thoải mái đặt trên đầu gối, dáng người lười biếng, áo sơ mi trên người cũng rất tùy tiện cởi đến nút thứ hai.

Tô Trần ngồi xuống bên cạnh anh, ôm hai chân, đem đầu úp lên đầu gối, nghiêng đầu nhìn anh, gọi tên anh: “Từ Gia Diễn.”

Trời dần dần tối, gió cũng dần dần lớn.

Gió thổi rối tóc cô, che hết nửa khuôn mặt, duy chỉ có đôi mắt kia vẫn trong veo sáng long lanh.

Anh quay đầu nhìn cô, duỗi tay vuốt tóc cô, “Hả?”

Giọng anh dịu dàng, lộ ra sự yêu thương chỉ có với cô, biểu cảm của Từ Gia Diễn lúc này cũng chưa có ai từng thấy, như Đại Minh nói, anh miễn nhiễm với con gái, anh sẽ không nuông chiều người khác. Vì thế lúc trước hai người ở bên nhau, nhìn sao cũng thấy Tô Trần nuông chiều anh nhiều hơn, tất cả người ngoài đều nghĩ là vậy, nhưng bọn họ cũng không biết, chỉ khi Từ Gia Diễn đối mặt với cô, anh mới là một người có máu có thịt, là một người đàn ông có giận hờn có đồ kị.

Tô Trần tựa cằm lên đỉnh đầu gối, nghiêng đầu, nói: “Nếu như có một ngày em chết đi, thì anh sẽ thế nào?”

Anh nhìn cô, trong ánh mắt có một thoáng mờ mịt, anh chưa từng nghĩ tới câu trả lời, loại giả thiết này từ trước đến giờ anh cũng không trả lời, bàn tay chạm lên đầu cô ngừng một chút, rồi lại tiếp tục vuốt ve, “Em nói ra vài nguyên do khiến em phải chết xem nào.”

“Nhiều lắm, tai nạn xe cộ, bệnh tật, những nguyên do ngoài ý muốn, hoặc là một ngày nào đó nghĩ không thoáng, lại tự sát.”

Từ Gia Diễn rút tay khỏi đầu cô, “Nếu suy nghĩ như vậy, anh cảm thấy giờ chúng ta còn lãng phí thời gian làm gì nữa?” Anh nhìn thẳng vào mắt cô, nói: “Kết hôn đi, về rồi đăng ký ngay, ngày mai lập tức dừng do dự nữa làm chuyện nên làm thôi.”

Tô Trần đầu vẫn đặt trên đầu gối, cứ như vậy nhìn anh, không nói lời nào.

“Không muốn à?”

“Kết hôn không thực tế, trả lời câu hỏi của em đi.”

Ngày đó gió biển rất lớn, thổi đến mức Tô Trần thiếu chút nữa không mở nổi mắt, nhưng cô lại có thể rõ ràng thấy rõ biểu cảm của người đàn ông trước mặt, ánh mắt vững vàng như núi, xa xa là thanh âm rì rào của sóng biển.

Tay anh lại xoa tóc cô, đem mớ tóc bay tán loạn trước trán vuốt gọn ra sau đầu, ngón tay dừng lại bên tai, nhẹ nhàng nhéo vành tai mềm mại của cô, nói:

“Anh hiện tại chỉ muốn kết hôn với em.”

“...” Cô bị buộc phải ngẩng đầu lên, nhìn về phía anh, hốc mắt đỏ lên.

Từ Gia Diễn niết mạnh vành tai cô, “Còn muốn anh nói thêm một lần nữa à?”

Trong tiếng gió biển, giọng nói của anh lại lần nữa rót vào tai cô, từng câu từng câu một đều đánh vào trái tim cô.

“Ai cũng không muốn, chỉ muốn cùng em.”

Tám chữ vô cùng đơn giản.

Để đối lấy những thề non hẹn biển thì phải trải qua đau đớn triền miên, những năm tháng sau này không thể chịu nổi đã kích nào thêm nữa.

Tên đàn ông Từ Gia Diễn này.

Anh từ trước đến giờ không bao giờ nói lời yêu thương, nhưng chỉ tùy tiện nói một câu đã khiến người ta dồn hết tâm trí, không kiềm lòng được mà nghĩ tới tương lai.

Tô Trần quay đầu, mặt chôn vào trong đầu gối, giọng rầu rầu rĩ rĩ: “Không kết hôn được.”

Từ Gia Diễn nhìn cô một cái, quay đầu, về mặt lãnh đạm, ánh mắt rơi tại một điểm không xa trên mặt biển, “Từ trước đến giờ, cha anh rất nghiêm khắc với anh, rốt cuộc làm anh cảm thấy được sự tồn tại của mình trên thế gian này là dư thừa, về sau thì, em xuất hiện, em không nhớ à? Rõ ràng là em trước chộc anh trước.”

“...” Cô vẫn chôn mặt xuống ôm đầu như cũ.

“Sau khi em đi, ngay cả chân tướng mọi chuyện anh cũng là từ trong miệng người khác biết được, khi biết rõ mọi chuyện ban đầu anh rất tức giận nhưng còn có chút mừng rỡ, ít nhất không phải bởi vì em không yêu anh, không phải là em nói không yêu. Những ngày oán em, hận em, nhưng cũng hy vọng em có thể trở về, thật vất vả mới đợi đến lúc em trở về, em lại nói với Hàn Văn Văn rằng kỳ thật trước đây em không hề thích anh. Anh đã nghĩ, không sao, chỉ cần cảm giác còn đây, thì còn có thể tìm về.”

“...” Cô vẫn chưa cử động.

Anh chưa bao giờ nói nhiều như thế trong một lần, thanh âm nhẹ nhàng lay động lại có chút gì đó mất mề, “Vừa nãy em còn nói nếu em chết, anh sẽ thế nào, anh cũng muốn biết, anh sẽ vẫn như bây giờ chứ? Hồi ngược lại em, em muốn anh làm thế nào? Cả đời không kết hôn? Hay là cùng chết với em? Đây có phải là chủ nghĩa lãng mạn của em không?”

“Em không có ý này...”

Anh cười giấu cợt: “Em đừng nghĩ anh vĩ đại như thế, anh ba mươi tuổi rồi, là một người đàn ông bình thường, có tình, có dục, cũng sẽ có ham muốn đoạt được phụ nữ, cũng sẽ ghen tị. Em còn nhớ Tôn Siêu chứ, lần trước dẫn em đi gặp đồng đội ở Bắc Tầm đây, người ta kết hôn rồi, năm đầu tiên em đi, thiệp mời gửi đến cho anh còn viết hai cái tên.” Từ Gia Diễn tiên sinh / Tô Trần tiêu thư. Năm ấy, Tôn Siêu đứng tiếp khách ở cửa, thấy chỉ có một mình anh đến, còn nửa đùa nói: “Vợ cậu đâu? Tôi còn gọi cả hội đồng bọn đến đây xem bạn gái cậu đấy!”

Khi đó anh nói, “Cô ấy đi du lịch.” chưa biết ngày về. “Hiện giờ con người ta cũng hai tuổi rồi, năm thứ nhất anh đi nhóc con còn chưa biết nói đâu, đến năm ngoài đã biết gọi chú rồi, còn dang tay đòi ôm, trừ ôm em ra thì anh đã bao giờ ôm trẻ con đâu, không cần thận suất nữa làm con bé ngã, tiểu nha đầu thế mà cũng không khóc, cứ tròn tròn mắt tò mò nhìn. Thật ra anh rất ghét trẻ con, nhưng lúc thấy con gái Tôn Siêu, lại nghĩ nếu có thể cùng em sinh một đứa nhóc như vậy cũng không tệ, tốt nhất là con gái, còn phải giống em cơ, phải như em thì mới đáng yêu.”

“Đừng nói nữa, sẽ không thể có đâu.” Tô Trần chôn lấy đầu, lồng ngực phập phồng, khó chịu nói.

Từ đầu đến cuối, cô đều chôn đầu xuống, dùng một tư thái cự tuyệt lắng nghe anh nói, cô chẳng biết làm sao mới thông suốt nổi.

Mặc dù bọn họ đang ngồi sóng vai nhau, thế nhưng dường như ở giữa vẫn có một vùng biển ngăn cách, giống như một mảnh biển xanh biếc trước mặt vậy, mệnh mông bát ngát, không thể biết được bao sâu.

Tựa như những lời Hàn Văn Văn nói hôm đó vậy, lúc cô quay về đã tưởng tượng ra rất nhiều khả năng, có lẽ anh đã kết hôn, đã có người anh yêu và sinh con. Có lẽ vẫn còn độc thân, nhưng đã có người hẹn hò rồi. Trong ngàn vạn khả năng có thể xảy ra, loại khả năng khiến cô hết lần này đến lần khác sợ hãi nhất đó chính là — anh vẫn ở đó đợi cô.

Có lẽ, ngay từ đầu cô đã nghĩ đến việc tái hợp. Khi Nhã Giang gọi anh lại, lúc ấy quyết định trong lòng vẫn còn lừng lợ chưa quyết được mà anh khi ấy lại quy đầu đi thẳng không nhìn lại, khiến cho cô nghĩ rằng mọi chuyện đã kết thúc thật rồi.

Con người chính là như vậy, vào lúc chuyện còn chưa xảy ra thì lại cứ thích nghĩ đến những khả năng có thể xảy đến, nhưng vừa tới lúc chuyện đã xảy ra rồi thì lại lùi bước, sợ hãi, còn tặng kèm theo một đồng vắn đề phát sinh.

Cô không bỏ được Tô Hạm.

Cũng không bỏ được anh.

Mỗi ngày bản thân đều bị dằn vặt giữa anh và Tô Hạm, ngày nào cũng có hai con người đánh nhau ở trong cô.

Tô Hạm.

Từ Gia Diễn.

Hai tiểu nhân ngày nào cũng đánh nhau đến kiệt sức, thế mà vẫn chẳng thể phân thắng bại.

Đây đúng là đề bài khó như kìm dao vào cổ, hàng ngày tinh thần của cô luôn như đứng bên bờ sụp đổ, huyết Thái dương lúc nào cũng căng đến đau nhức. Bây giờ, có dùng thuốc cũng chẳng đỡ hơn được là bao.

Cô nói những điều này cho Từ Gia Diễn nghe, giọng nói nghẹn ngào, nhiều lúc không nói nổi, phải nuốt xuống mới cái rồi mới nói hết được.

“Anh đừng chờ.”

Gia Diễn im lặng.

Màn đêm đã hoàn toàn buông xuống, bầu trời đêm dường như được phủ đầy ánh sao.

“Ừ, em cũng đừng khóc.”

Anh nói xong đứng dậy rồi đi, đầu cũng không quay lại, chẳng khác nào ba năm trước.

Nước mắt bị gió thổi bay, trên mặt toàn là nước mắt. Tô Trần vẫn còn đang sững sờ, Thịnh Thiên Vi đã chạy đến, “Ăn cơm, Trần Trần.”

Giọng cô nhàn nhạt.

“Hai người cãi nhau sao?”

“Không.”

“Đại thần đi rồi.”

Tô Trần ngẩng đầu nhìn, trên bờ cát đã không còn bóng dáng lười biếng cao lớn kia nữa.

...

Cuộc nói chuyện đêm đó dường như là dấu chấm hết rồi.

Sau đêm đó, cô chĩa hẻ gặp lại Từ Gia Diễn, mọi việc ở studio vẫn luôn là Đại Minh tắt bật, Thịnh Thiên Vi hỏi thăm Đại Minh, Đại Minh thì thăm “Lão đại ra nước ngoài, tạm thời sẽ không quay về.” Có vẻ như trên phương diện tình cảm đàn ông bao giờ cũng dứt khoát hơn phụ nữ, không dây dưa lằng nhằng.

Ngày thứ tư ở Studio, Trầm Tinh Châu đến.

Sheng Thiên Vi mớ trớn cũng không có chỗ nên đã bị người ta xách ra ngoài, Nam Sơ đã nhìn ra hai người có gì đó, “Ba của đứa nhỏ?”

Tô Trần gật gật đầu.

Nam Sơ cười: “Tiểu nha đầu này cũng không tồi đâu.”

Sheng Thiên Vi bị Trầm Tinh Châu xách vào trong xe, anh quát mắt nhìn cô: “Em làm loạn đủ chưa?”

Sheng Thiên Vi hừ lạnh một tiếng: “Ai làm loạn với anh, đừng làm phiền tôi nữa. Vừa rồi đạo diễn Lưu mới giao cho tôi một cảnh, tôi còn phải đi diễn nữa!”

Trầm Tinh Châu đầu đầy vạch đen: “Nhìn bộ dạng em thế này mà cũng được chọn quay phim, mắt đạo diễn bị mù rồi à?!”

Sheng Thiên Vi đập một cái vào người anh: “Bộ dạng này của tôi không bằng những nữ minh tinh bên cạnh anh được chưa? Anh cút ngay!”

Trầm Tinh Châu nhú mày, phát hiện bắt đầu từ khi nào mình và cô gái nhỏ này không thể nói chuyện đàng hoàng, trêu chọc nói: “Ôi trời ơi, ăn phải dấm chua rồi này. Không phải lúc trước chúng ta đã từng nói rồi sao? Yêu được thì yêu, không yêu được thì chia tay, lần này em chạy đến tận đây là muốn yêu hay là muốn chia tay đây?”

Thịnh Thiên Vi vung tay lên, “Chia tay, chia tay đi!”

Trầm Tĩnh Châu không nói lời nào.

Thịnh Thiên Vi đá anh thêm cái nữa, “Tôi nói mau chia tay đi, bà đây không muốn qua lại với anh nữa, hiểu chưa?”

“Giận dữ hay là nghiêm túc?”

Cô quệt miệng: “Nghiêm túc.”

Trầm Tĩnh Châu gật đầu, “Ok, vậy thì chia tay đi.”

Thịnh Thiên Vi từ trên xe bước xuống, cảm thấy chưa hết giận, vẫn còn sức đập mạnh một cái lên xe, “Anh cút đi.”

Trầm Tĩnh Châu nổ máy xe, lập tức quành tay lái lao ra ngoài.

Tô Trần cùng Nam Sơ dựa vào sau lưng tường, cứ thế nhìn chăm chú. Thịnh Thiên Vi đi đến nhìn thấy hai người bọn họ, ổn định lại tâm tình, “Sao hai người đều ở đây?”

Nam Sơ dựa vào tường hỏi cô: “Tình tình cũng không vừa đâu. Người có tiền như thế mà cũng dám đuổi đi, tôi nói này, đứa bé trong bụng cô phải làm sao đây?”

Thịnh Thiên Vi: “Hai người các cô quá vô sỉ, lại còn nghe lén!”

Tô Trần buông tay: “Nếu không có gì quá nghiêm trọng thì gọi điện làm lành với người ta đi, có những chuyện không đùa được đâu.”

Thịnh Thiên Vi khoát tay, không nhìn ra chút đau lòng nào, “Khi khác nói.”

Hai người bắt đầu đi nhìn ngắm cô.

Bởi vì ngày thường Thịnh Thiên Vi đã xây dựng cho mình hình tượng quá đánh đá, cho nên chính cô cũng không dám biểu lộ quá nhiều cảm xúc trước mặt người khác. Tô Trần đang tâm trạng không tốt, cô không muốn vì chuyện của mình mà lại phiền đến cô ấy, tự bản thân cô cũng có thể vượt qua được.

Cho nên cô không tiếp tục nói đến chuyện của mình và Trầm Tĩnh Châu nữa.

Ngày thứ năm tại Studio, Lục Diệp Minh đến.

Từ trước đến nay anh ta luôn giữ quan hệ tốt với mọi người, vừa đến đã chuyển tới một xe bánh ngọt cùng cà phê, ai trong đoàn phim cũng có phần. Nam Sơ vừa ăn vừa thì thầm bên tai cô: “Diễm phúc quá, một đại thần vừa đi thì đã có một phú nhị đại[1] đến.”

Tô Trần lườm cô nằng một cái, “Đã bị mua chuộc rồi à?”

Nam Sơ xúc thêm một thìa bánh ngọt bỏ vào miệng, “Không phải đâu, trái tim tôi luôn thủy chung với cô mà. Cho dù cuối cùng cô có chọn ai, tôi cũng sẽ luôn ủng hộ.”

Tô Trần nhìn cô ấy, nửa đùa nói: “Hay là, hai chúng ta cứ thế sống với nhau đi?”

Nam Sơ nhấp một hớp cà phê, “Được đấy, dù sao tôi cũng không có ý định kết hôn.”

“Còn cái người mặc đồng phục kia thì sao?”

“Không còn gì nữa, lúc trước có tham gia một show diễn, thua trò chơi phải chịu phạt là tôi gọi điện thoại cho anh ta. Anh ta không những không bắt máy mà còn cúp máy của tôi nữa, đàn ông chính là như vậy đấy trên phương diện tình cảm xử lý nhanh gọn dứt khoát hơn phụ nữ nhiều, tuyệt đối không lè mà lè mề đâu.”

“Đúng thế.”

Hai người đang trò chuyện, Lục Diệp Minh đã chia xong điểm tâm vội đi đến. Nam Sơ cầm cà phê tránh đi, “Hai người nói chuyện đi.”

Lục Diệp Minh ngồi xuống bên cạnh Tô Trần, “Gần nhất sao rồi?”

“Rất tốt, ăn được ngủ được.”

Lục Diệp Minh châm điều thuốc, nhìn cô: “Mất có quãng thâm rồi đến mức này, vừa nhìn cái đã biết ngủ không ngon rồi, lừa ai đó? Sao, đoàn phim bận rộn lắm à?”

Tô Trần ngậm cái thìa, lắc đầu, “Tạm được, cũng không gấp lắm.”

Ánh mặt trời chiếu thẳng, chói nắng khiến hai người đều híp mắt.

Lục Diệp Minh nói: “Tô Trần.”

“Hà?”

“Chúng ta kết hôn đi.”

Cô bình tĩnh ăn bánh ngọt, hỏi lại: “Anh đang nói đùa sao?”

“Lần đầu tiên anh nghiêm túc cầu hôn với em như vậy, thế mà em còn bảo anh nói đùa?”

“...”

Lục Diệp Minh lại nói: “Em còn nhớ lần đầu tiên anh gặp em không? Hôm đó em đang ngồi trong vườn trò chuyện với Tô Hạm, khi ấy trong lòng anh đã nghĩ, cô gái này thật buồn cười, người ta không để ý đến mình mà vẫn hang say nói được. Về sau anh đã biết thì ra đó là phương thức giao tiếp của em và Tô Hạm trong suốt thời gian đó, mặc dù có hai người, nhưng chắc hẳn trong lòng em vẫn luôn thấy cô đơn đúng không?”

“Lục đại ca.”

“Em khoan hãy nói, hãy nghe anh nói hết đã. Anh đã rất cố gắng bảo vệ em, cho em cảm giác an toàn, thậm chí cho em một mái nhà. Vào lúc ba em đổ bệnh, có mấy lần anh đến thăm chú ấy, khi đó chú nằm trên giường bệnh hết lần này đến lần khác dặn dò anh, chú nói, em chuyện gì cũng không nói ra nhưng kỳ thật trong lòng chuyện gì cũng hiểu rõ. Cứ như thế cho tới bây giờ, em tựa như đã hình thành thói quen một mình, từ trước tới nay xảy ra chuyện gì cũng không nhờ cậy người khác, ngay cả lúc trước công ty xảy ra chuyện lớn như vậy em cũng không nghĩ đến việc tìm đến anh giúp đỡ, bởi vì em rất hiểu thẳng, lại chẳng muốn nhận sự giúp đỡ của ai. Anh chỉ hy vọng em hiểu, cho dù cuối cùng như thế nào đi nữa, anh cũng sẽ trở thành người đáng để em tin tưởng dựa vào, hiểu không?”

“Vâng, nhưng mà, anh đừng lãng phí thời gian vì em nữa.”

Lục Diệp Minh xem như không nghe thấy, hai tay chống ở trên đùi, “Thời gian này anh sẽ không vì lời từ chối của em mà lung lay đâu.”

Lục Diệp Minh đến tới mới đi.

Đoàn phim bắt đầu chia cặp lồng đựng com, Đại Minh đứng cạnh đó dọn bàn, Thịnh Thiên Vi hỏi: “Làm cái gì đó? Ăn com trước đi?”

Đại Minh nói: “Thu xếp đồ đạc đã, bộ phận trò chơi đã hết việc rồi. Mấy ngày nữa bọn anh sẽ không đến đoàn phim, mấy thứ vật dụng này phải dọn hết vào.”

Thịnh Thiên Vi sững sờ, “Nhưng mà còn chưa quay xong mà?”

Đại vừa bỏ máy tính vào trong túi, vừa nói: “Phần trò chơi đã ổn lắm rồi, những thứ còn lại chỉ là biên tập cắt ghép thôi. Bọn anh được đem về công ty xử lý, không phải mọi người còn phải thay đổi bối cảnh quay sao? Những thứ sau đó lão đại không để bọn anh làm nữa, với lại gần đây công ty xảy ra vài chuyện, có một phần mềm tối ưu hóa xảy ra chút vấn đề. Không thể cả ngày cứ chỉ tập trung ở đây được, bọn anh phải quay về cứu trợ.”

Nói xong, hai người sắp lại gần thì thầm, “Nói xem, hai người kia liệu có thành đôi không?”

Thịnh Thiên Vi cúi đầu gắp hộp com, “Ta biết thế nào được, nghe bảo ngày mai phía đầu tư muốn đến để xem tiến độ quay, các anh đi rồi thì nếu bên đầu tư muốn xem mảng trò chơi thì phải làm thế nào?”

“Bên đầu tư mà cũng muốn đến xem tiến độ của đoàn phim sao, nhưng mà mảng trò chơi thì ai quan tâm chứ. Em đừng quan tâm quá làm gì, cứ diễn tốt vai fan cuồng của em đi! Nhớ diễn cho tốt nhé!”

“Cút đi.”

Ngày thứ hai, khi mà còn chưa bắt đầu làm việc thì phía đầu tư đã đến.

Lưu đạo diễn kéo Tô Trần rồi giới thiệu, “Nam Tuyền, đây là nhà đầu tư lớn nhất của chúng ta, Trầm tổng.”

Đoàn phim bung lán che nắng, Tô Trần nheo mắt, cẩn thận quan sát người phụ nữ trước mặt.

Dưới ánh mặt trời nhạt nhòa,

Một người phụ nữ thướt tha thùy mị, trang nhã đoan trang đang đứng ở đó, trên mặt đã thoáng hiện ra nếp nhăn nhưng không ảnh hưởng tới tổng thể. Hai mắt sáng ngời, còn hơn cả ánh mặt trời rực rỡ.

Giống như nhiều năm trước khi ở San Francisco.

Cô ấy là Trầm Mạn Thanh.

Chú thích:

[1]Phú nhị đại: Nhà giàu đời thứ 2. Ý chỉ những thiếu gia, tiểu thư có gia đình giàu có.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

CHUYỆN NGŨ: RÙA

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Trầm Mạn Thanh tháo kính râm xuống, quay sang chỗ cô nói: “Nam Tuyền?”

Tô Trần vươn tay ra, gạt đầu: “Trầm tổng.”

Trầm Mạn Thanh khẽ nâng khóe miệng, vẽ ra một đường cong, cười nhẹ: “Tôi đã gặp cô, ở San Francisco.”

Tô Trần gạt đầu: “Ừm, tôi vẫn nhớ cô.”

Hai người ngẫm hiểu ý nhau. Cũng không ai lên tiếng, Đạo diễn Lưu vỗ tay một tiếng, vui vẻ nói: “Hai người biết nhau sao? Vậy thì tốt quá, Nam Tuyền, cô nói chuyện với Trầm tổng một chút trước đi, tôi đi mở máy đã.”

Trầm Mạn Thanh nhìn Tô Trần một cái, lên tiếng: “Anh cứ đi thu xếp đi, đừng để ý đến tôi, hôm nay tôi tiện đường đi ngang qua đây, mới đến đây nhìn xem một chút tiến độ kịch bản, mấy đứa trẻ trong câu lạc bộ của tôi đều rất mong chờ bộ phim lần này.”

Đạo diễn Lưu gạt đầu với Tô Trần, ánh mắt ra hiệu cho Tô Trần, sau đó rời đi.

Ở Studio người đi qua đi lại, Thịnh Thiên Vi bụng chén nước nóng đi tới, chuyển qua, khuôn mặt nhỏ nhắn cười ngọt ngào, “Trầm tổng, uống chút nước đi.” Sau đó ánh mắt khách lệ Tô Trần cổ lên, sau đó mới rời khỏi.

Trầm Mạn Thanh nhận lấy, tao nhã thổi nhẹ, nói: “Tôi có thể gọi cô là Tô Trần không? “

Dưới rạp che nắng chỉ còn hai người bọn họ, Tô Trần cười thoải mái: “Được.”

Không thể không công nhận rằng Trầm Mạn Thanh là một người phụ nữ rất tao nhã đoan trang, toàn thân cô ấy toát ra sức quyến rũ của phụ nữ trưởng thành, trên mặt đánh đồ trang điểm cao cấp, trang điểm tinh tế, khuôn mặt rạng rỡ, không làm lộ ra tuổi thật của cô.

“Tại sao cô lại muốn làm một bộ phim như thế này?” Cô ấy từ từ uống nước, dường như thật sự muốn tán gẫu cùng cô.

Tô Trần không hề buông lỏng cảnh giác, nhìn vào mắt cô ấy, nói: “Mở rộng eSports.”

Đây chính là tuyên bố của cô, lý do thực sự, cô nghĩ, không cần người khác hiểu.

Trầm Mạn Thanh gạt đầu tán thành, bụng cái chén, ánh mắt nhìn lướt qua một vòng rồi mới nhìn cô, nhàn nhạt nói: “Khó có một cô bé lại có ý tưởng này.”

Tô Trần cười, mắt nhìn đi nơi khác: “Tôi thực sự ngưỡng mộ những người chuyên nghiệp lạng lẽ chơi tận mười năm như bọn họ, bọn họ đều vì làm về vang tổ quốc, đều là niềm kiêu hãnh và cũng như thi đấu thể thao vậy, không nên bị mọi người kì thị.

Trầm Mạn Thanh không nặng không nhẹ: “Pot sao?”

Tô Trần tựa vào ghế, vẻ mặt không thay đổi, đánh giá một điều rất đúng trọng tâm, “Anh ấy là một tuyển thủ chuyên nghiệp hiếm gặp.”

Trầm Mạn Thanh: “Nghe nói hai người đã xa nhau ba năm?”

Tô Trần không trả lời.

Trầm Mạn Thanh nói tiếp: “Có phải anh ta là một người đàn ông rất khó hiểu?”

Tô Trần không nói lời nào.

Trầm Mạn Thanh nhìn thẳng vào mắt cô: “Có phải anh ta đối với phụ nữ rất tuyệt tình không?”

“...”

Trầm Mạn Thanh: “ Còn thích anh ta sao?”

Thấy cô không nói lời nào, Trầm Mạn Thanh cười cười, dựa người ra sau, bày ra dáng vẻ của người thắng cuộc: “Tôi đã nói rồi, đàn ông giống như anh ta, phụ nữ nào cũng đều không nắm bắt được.”

Tô Trần nhàn nhạt cất ngang: “Trầm tổng, xem ra cô không có hứng thú đối với kịch bản này, tôi có việc bận xin đi trước.”

Chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Trầm Mạn Thanh tựa người vào ghế, nhàn nhã nhìn về mặt của cô: “Còn nhớ tôi đã nói câu gì ở San Francisco không?” I'll find someone like you a you. Tô Trần quay lưng về phía cô ta, nhắm mắt lại, cố gắng làm cho mình đọc rõ ràng từng chữ: “Tôi chỉ nhớ cuộc tranh tài đó anh ấy thắng.”

Trầm Mạn Thanh nở nụ cười mãn nguyện, đứng lên, giày cao gót đi trên mặt đất, cao hơn nửa cái đầu so với cô, đi đến bên cạnh cô, nhìn một cái, chậm rãi nói: “Chẳng lẽ cô không cảm thấy rằng, dê con nuôi béo để thịt, ăn, không phải là mĩ vị sao?”

Nói xong câu cuối, trên mặt cô không còn ý cười, môi mím chặt tạo thành một đường thẳng, đôi môi đỏ mọng xinh đẹp dường như trở thành vũ khí sắc bén, Tô Trần nắm chặt tay: “Không chiếm được sẽ phá hủy, ý của cô là như thế sao? “

Trên mặt Trầm Mạn Thanh một lần nữa hiện ra chữ rất vui vẻ, từ chối cho ý kiến.

Tô Trần: “Cũng bởi vì trước đây anh ấy rút khỏi câu lạc bộ, lập đội riêng? Trầm tổng, lòng dạ cùng tầm mắt của cô cũng hẹp hòi qua đi? “

“Hẹp hòi? Anh ta lúc trước lấy đi bao nhiêu nhân tài trong đội của tôi? Bao nhiêu người? Năm đó vì anh ta tôi mới phải giải tán, tổn thất bao nhiêu? Anh ta đã từng nghĩ chưa? Không có cửa đâu!”

“Vậy cô muốn thế nào?”

Trầm Mạn Thanh không nói tiếng nào.

Cô muốn thế nào?

Trong thế giới của Trầm Mạn Thanh, thích đàn ông chỉ có hai loại kết quả, hoặc là đoạt được, hoặc là phá hủy.

Hiển nhiên, Từ Gia Diễn không phải loại thứ nhất, anh ta căn bản không hề nể mặt cô, nếu không năm đó cũng không rút khỏi câu lạc bộ.

Màn đêm buông xuống, Trầm Mạn Thanh bỏ đi.

Đã đến giờ ăn cơm của đoàn làm phim, Thịnh Thiên Vi đuổi chân, xoa xoa cái lưng mỏi nhừ, lười biếng nói: “ Không có lão đại ở đây quả là không quen.”

Nam Sơ treu ghẹo nói: “ Cô đang nhớ Đại Minh sao?”

Thịnh Thiên Vi hừ một tiếng “Đừng, ngàn vạn lần xin đừng nhắc tới ca ca ngực lớn kia, tôi đang nhớ tới gương mặt của đại thần.” Nói xong, lại quay sang chọc nhẹ Tô Trần đang ngồi im lặng bên cạnh: “Trần Trần, cậu cũng đừng gần đại thần, làm cho tớ cũng chẳng dám đi tìm Đại minh chơi đùa.”

Tô Trần cúi đầu gầy gầy bát cơm, cũng không ngẩng đầu lên: “Ngốc thế, cậu dẫn theo Thái tử gia đi tìm Đại Minh chơi chẳng phải thích hợp sao?”

“Bỏ đi, gần đây bọn họ cũng rất bận.”

Tô Trần không thay đổi sắc mặt: “ Làm sao vậy?”

Thịnh Thiên Vi chọc com trong chén “Đại Minh nói bây giờ bọn họ ngày nào cũng làm thêm giờ, buổi tối đều ngủ ở công ty, chẳng phải lúc trước nói muốn ra mắt kịp trước khi phát hành bộ phim ‘Liên minh vương giả’ hay sao, trước khi ra mắt hình như gặp vài trục trặc, còn phải cho ra bản chính thức của ‘Địa Ngục Chi Thành II’, nghe nói người khác cũng cho ra một bản giống hệ thống trò chơi như đức, đại thần hiện tại đang ở nước ngoài, công ty rối tinh rối mù cả lên.”

“Sao lại cho ra bản giống hết hệ thống trò chơi được?”

“Chẳng lẽ bị tiết lộ?”

“Không thể nào, Từ Gia Diễn không phải là người bất cẩn như vậy.”

Thịnh Thiên Vi nói: “Nếu như cậu không yên tâm, cậu có thể gọi điện hỏi thăm một chút.”

Tô Trần không nói lời nào, cúi đầu gắp com.

Một lát sau bỗng nhiên Thịnh Thiên Vi phản ứng lại: “Tớ cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, cậu nghĩ mà xem, tại sao đột nhiên đại thần lại ra nước ngoài? Sao lại trùng lặp như thế cơ chứ, trong khoảng thời gian này, hết lần này tới lần khác ở trường quay và cả công ty xảy ra nhiều chuyện như vậy? Tại sao lại cứ trùng hợp như thế? Tớ cảm thấy có khả năng đại thần đã đắc tội với người nào đó chẳng? Không được!”

Nói xong Thịnh Thiên Vi liền đem cặp lồng com đóng lại, đứng lên.

Tô Trần giữ cô lại: “Cậu định đi đâu?”

“Tớ đi tìm... Trầm Tĩnh Châu! Anh ta quan hệ rộng, nhất định có biện pháp.”

Tô Trần lắc lắc đầu, cười: “Đi đi.”

Nam Sơ ở phía sau uể oải nói với theo: “Nhớ anh ta cứ việc nói thẳng.”

Một lát sau, Tô Trần lại đứng lên.

Nam Sơ: “Cô lại đi đâu?”

Tô Trần cũng không quay đầu lại: “Đi hút thuốc.”

Nam Sơ lắc lắc đầu, tiếp tục ăn com.

Đêm lên cao, Tô Trần đi ra bên ngoài bức tường của studio, dựa vào tường, cúi đầu một lúc, hút thuốc, lấy điện thoại ra gọi điện cho Đại Minh.

Đại Minh đang kiểm tra đi kiểm tra lại trò chơi ‘Địa Ngục Chi Thành’, nghe thấy tiếng điện thoại, không nhìn xem là ai, tiện tay nghe máy.

Tô Trần cầm điện thoại, dựa vào tường: “Đại Minh.”

Trong nháy mắt Đại Minh ngăn người ra: “Tô Trần? Chuyện gì vậy? Ở studio có chuyện gì sao?”

Tô Trần ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời đầy sao, đột nhiên nhớ tới câu nói lúc rời đi “Em đừng khóc” đêm đó của anh.

“Anh ấy ra nước ngoài có việc gì à?”

Đại Minh kịp phản ứng: “Em không biết gì sao?”

“Biết cái gì?”

Đại Minh nói: “Cha anh ấy bị ung thư phổi, trị liệu ở nước ngoài.”

“...”

Gió đêm thổi bên tai cô, hoa lá im lìm, hoàn toàn yên tĩnh.

Tô Trần tìm lại giọng nói của chính mình: “Chuyện xảy ra khi nào?”

Đại Minh một tay cầm điện thoại, một tay gõ bàn phím: “Đầu năm ngoái chẩn đoán chính xác, cuối năm chuyển qua Mỹ trị liệu.”

Tô Trần bình tĩnh chớp mắt một cái: “Vậy anh ấy có biết chuyện của công ty không?”

“Biết chứ, Thần ca đều báo cáo cho anh ấy mà, nghe nói đây là lần cuối cùng trị liệu bằng hóa chất, anh ấy tạm thời không về được, em tìm Lão Đại có chuyện gì sao?”

Tô Trần: “Không có việc gì cả, các anh có thể ứng phó được không?”

Đại Minh gãi gãi gáy: “Không có việc gì, có thể chống đỡ một lần, em gái Tô, nói chuyện với em sau nhé, anh còn có một đồng khảo nghiệm còn chưa làm xong, cúp máy trước đây.”

Tô Trần gọi anh ta: “Đại Minh, trước đây em có học về máy vi tính, anh có chuyện gì có thể tìm em giúp.”

Đại Minh vội vàng đi kiểm tra mật mã, nghe đại khái, liền nói qua loa: “Được được được, anh bận rồi.”

Cúp máy xong, Tô Trần hút thêm thuốc nữa rồi mới trở về.

Nam Sơ vừa mới chụp hình xong, đang ngồi trên ghế xem blog, thấy cô quay lại, đem điện thoại đưa cho cô: “Giúp tôi nhìn xem, tấm nào đẹp nhất, để quảng cáo.”

Tô Trần cúi đầu liếc mắt nhìn, trượt vài cái, chọn một tấm: “Tấm này đi.”

Nam Sơ lấy lại điện thoại, gật đầu nói: “Được, tôi cũng thích tấm này.”

Tô Trần vô thức nói: “Trong lòng cô đã có đáp án.”

Nam Sơ lúc này mới nhìn cô: “Đúng vậy, trong lòng tôi luôn có sẵn đáp án rồi, cho nên người khác có nói gì cũng không ảnh hưởng tới tôi, đó chính là tôi, kiêu ngạo, không kiềm chế được. Tôi cảm thấy cô cũng vậy mà.”

Tô Trần ngồi xuống, hai tay chống trên ghế, ngược nhìn bầu trời đầy sao, lẩm bẩm nói: “Lần trước cô nói, mỗi ngôi sao trên bầu trời đều là những người từ bỏ tính mạng hi sinh vì nước, là thật sao?”

Nam Sơ theo tầm mắt của cô nhìn lên, tối nay không nhiều sao, nhưng phát hiện, ánh mắt của cô dịu dàng, “Ừ, một Trung đội trưởng nói cho tôi biết. Anh ấy nói, làm sai cũng không sao, những vì sao đều tha thứ cho em.”

Tô Trần ngược đầu, nhẹ giọng nói: “Sẽ tha thứ sao?”

Nam Sơ: “Nhất định sẽ tha thứ.” Lúc đó, Thịnh Thiên Vi gọi điện cho Trầm Tĩnh Châu, anh ta đang trên giường lớn của khách sạn ngủ say như chết, vừa nhận điện thoại, vừa mới ngủ dậy, lớn tiếng bực bội: “Cái gì?”

Thịnh Thiên Vi nén giận “Anh đang ở đâu? Về Nhã Giang chưa?”

Trầm Tĩnh Châu lười biếng trở mình: “Không phải đuổi anh đi sao? Quan tâm anh ở đâu làm gì?”

Thịnh Thiên Vi: “Em có việc tìm anh, mau nói địa chỉ?”

Trầm Tĩnh Châu cố ý: “Đã về Nhã Giang, cô có việc gì, sáng mai đến sớm.”

“Em mang thai, Trầm Tĩnh Châu.”

Lời vừa nói xong, Trầm Tĩnh Châu giật mình một cái, ở trên giường nhảy dựng lên: “Em đùa anh à?”

Thịnh Thiên Vi bị gió đêm thổi làm cho run lẩy bẩy, “Tin hay không tùy anh, nếu anh không muốn, bây giờ em đi bỏ luôn.”

Giọng điệu của Trầm Tĩnh Châu thay đổi: “Con mẹ nó em dám lộn xộn có tin anh giết chết em không?”

“...”

“Em đang ở đâu, bây giờ anh tới đón em?”

Thịnh Thiên Vi nói địa chỉ, mười phút sau, Trầm Tĩnh Châu lái xe đến, xe vừa vặn đỗ ngay cạnh cô, anh hạ cửa kính “Lên xe rồi nói.”

Thịnh Thiên Vi xoa xoa cánh tay, lên xe.

Xe dừng lại ở trên cầu, ban đêm bên ngoài cũng không tối, ánh sáng lập lờ, dưới cầu là dòng Nhã Giang, tiếng nước chảy róc rách không ngừng.

Trầm Tĩnh Châu mở tất cả cửa sổ ra, gió lạnh thổi vào, xua tan hơi ẩm trong xe.

Thịnh Thiên Vi cười lạnh: “Không cần xua đi như vậy, vừa lên xe đã ngửi thấy mùi nước hoa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

CHUYỆN NGŨ: THƯỢNG QUAN SA HY

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

~~~~~*~~~~~

Trầm Tĩnh Châu cãi lại, “Sao mũi em giống mũi chó thế nhỉ? Thế nhưng hôm nay thì em nghi oan anh rồi. Lúc này có uống mấy ly rượu, đang nằm ngủ trong quán thì nhận được điện thoại của em rồi chạy đến đây ngay. Thật sự không như em nghĩ đâu.”

Thịnh Thiên Vi vẫn không tin, “Shit!”

Chớp mắt một cái, Trầm Tĩnh Châu thử thăm dò cô, “Có thật hả?”

Tuổi tác của hai người tính ra cũng không lớn hơn nhau mấy. Thịnh Thiên Vi 26 tuổi, còn Trầm Tĩnh Châu thì 30 tuổi. Nhưng trong mắt Trầm Tĩnh Châu thì Thịnh Thiên Vi cũng không khác mấy cô nhóc lắm.

Thịnh Thiên Vi có một người anh ruột, cậu ấy và Trầm Tĩnh Châu đã kết bái huynh đệ sống chết có nhau. Nhưng cô thân làm em gái lại sinh sống ở nơi khác nên số lần gặp mặt của hai người cũng không nhiều. Thỉnh thoảng hai gia đình gặp mặt ăn cơm mới gặp nhau một lần. Cũng vì từ nhỏ đến lớn không có nữ giới bên cạnh khiến tính cách của Thịnh Thiên Vi khá giống con trai. Mọi người cũng xem cô như anh em.

Nhưng cô lại không nghĩ đến hai người chơi với nhau rồi lăn đến trên giường..

Chuyện anh em kết nghĩa ngủ cùng nhau này đúng là lần đầu tiên của Trầm Tĩnh Châu.

Vì thế Trầm Tĩnh Châu nói với Thịnh Thiên Vi thử tìm hiểu nhau, được thì triển mà không thì thôi.

Thịnh Thiên Vi nghiêng mắt nhìn ra cửa sổ, cô không nói gì mà ném phiếu xét nghiệm cho Trầm Tĩnh Châu.

Trên phiếu xét nghiệm viết: Thịnh Thiên Vi, nữ, 26 tuổi.

Một đồng số liệu, còn có HCG là dương tính.

Trầm Tĩnh Châu lật qua lật lại xem kỹ, nhưng đâu có viết mang thai đâu.

Trầm Tĩnh Châu nói, “Anh xem không hiểu gì hết.”

Thịnh Thiên Vi lờm anh, ngón tay chỉ vào phiếu xét nghiệm, “HCG của nữ đều là âm tính, còn em lại là dương tính. Dương tính bằng nghĩa với có thai.”

“...”

Thịnh Thiên Vi muốn lấy thuốc ra hút lại bị Trầm Tĩnh Châu ngăn lại, “Hút cái gì mà hút? Ai bảo em hút thuốc đó? Mấy cái tốt đẹp thì không học lại đi học tập xấu hút thuốc của Tô Trần.”

Thịnh Thiên Vi không thèm để ý, “Anh tự xem đi. Nếu không muốn thì thừa dịp còn có thể đi phá sớm.”

Hai người im lặng hồi lâu, không ai nói một câu nào.

Gió lạnh chậm rãi thổi đến, trong lòng của Thiên Vi cũng dần dần lạnh ngắt rồi, cô cười lạnh, “Lái xe đi. Ngày mai đến bệnh viện.”

Trầm Tĩnh Châu vẫn không động đậy.

Một lúc lâu sau mới lên tiếng, “Sinh đi.”

Thịnh Thiên Vi quay đầu lại.

Trầm Tĩnh Châu khởi động xe, “Mấy ngày nữa anh đi tìm anh của em.”

Màn đêm yên lặng.

“Ừ.” Thịnh Thiên Vi lạnh nhạt trả lời, “Đợi sau này hẵng nói. Công ty của đại thần hình như có chuyện, mà anh ấy lại đang ở nước ngoài không về được. Anh xem xem có giúp gì được không đi.”

Trầm Tĩnh Châu, “Sao cậu ta không nói với anh nhỉ?”

Thịnh Thiên Vi, “Anh ấy chưa nói với ai hết! Mấy ngày nay bên anh ấy với Tô Trần cũng có chút rắc rối, chắc tâm tình anh ấy cũng không tốt lắm đâu.”

Trầm Tĩnh Châu quẹo tay lái, “Thôi thôi, không nói đến cậu ta nữa. Anh có muốn giúp nhưng chắc chắn có nơi mà động tay vào, chắc là cậu ta có thể giải quyết được. Nếu không giải quyết nổi thì sẽ tự đến tìm anh thôi. Nếu việc này cũng làm không nổi thì khỏi anh em gì hết. Em cũng không cần quan tâm đâu.”

“Dừng...”

...

Ngày chụp hình quay phim thứ mười.

Đạo diễn Lưu đưa cho Tô Trần một xấp văn bản rồi nói, “Mới đề ra quy định mới. Cô xem thử đi, nếu kịch bản có cần sửa đổi thì chúng ta bàn bạc lại sau.”

Tô Trần dạ một tiếng rồi xoay người rồi đi.

Đạo diễn Lưu gọi cô lại, “Nam Tuyền!”

Tô Trần xoay người.

Đạo diễn Lưu có vẻ vừa muốn nói lại thôi, “Tôi nghĩ phải nói với cô chuyện này... Trò chơi có thể sẽ thay đổi một chút.”

Tô Trần phản ứng rất nhanh, nói, “Vậy để tôi đến nói với mấy người Đại Minh. Nhưng phải thay đổi thế nào?”

Đạo diễn Lưu, “Thay đổi khá lớn.. ”

Tô Trần sững sờ, cô chợt thấy không ổn, “Sao?”

Đạo diễn Lưu ấp úng một lúc mới nói, “Có thể sẽ không cần cảnh quay trong trò chơi của bên Đại Minh nữa, mà đổi qua trò chơi khác. Dù sao thì《Liên Minh Vương Giả》cũng chỉ là trò chơi mới ra mắt, sợ là người xem sẽ không thích thú lắm. Thế nên, sau sẽ đổi qua bối cảnh trò chơi khác, không cần phiền mấy người Đại Minh.”

Tô Trần ngẩn người, “Không được. Hai bên đã bắt tay hợp tác. Chúng ta làm thế là bội ước!!”

Đạo diễn Lưu phát tay một cái, “Việc này cô đừng để ý quá. Chỉ cần để bên Đại Minh có mặt trong phim một lần là được. Như thế cũng tính là hợp tác, chúng ta cũng không phải mang danh bội ước.”

“Là ý của Trầm Mạn Thanh?”

Ngoại trừ người này ra, Tô Trần không thể nghĩ đến người nào nữa.

Đạo diễn Lưu khó xử một hồi, lặng lẽ nói nhỏ bên tai cô, “Cô đừng để ý đó là ý của ai. Tôi thấy cái ý kiến này cũng không tồi lắm đâu. Lúc đầu cũng chẳng thích thú cái trò chơi kia lắm, thật sự không thể làm bùng nổ nhiệt huyết của người xem. Bộ phim này là Thanh xuân qua đi mới nhớ về ngày trước, muốn khiến cho người khác cảm thấy nhiệt huyết khi đến với trò chơi,”

Tô Trần lạnh nhạt nói, “Bây giờ tôi yêu cầu thu hồi kịch bản được chứ?”

Đạo diễn Lưu nóng nảy đến đỏ mặt tía tai, “Cô nói gì vậy? Quay phim chụp hình cũng được một nửa rồi. Kịch bản không thể thu hồi được, chỉ là phải thay đổi một ít bối cảnh game thôi. Tính ra thì chủ đề bộ phim cũng không khác gì, cô sao lại đùa kiểu này? Cô nghĩ muốn thu hồi kịch bản là thu hồi được à? Cô đùa hả? Cái này là bội ước!!!”

Tô Trần cười nhạt, “Nếu lúc đầu Đạo diễn Lưu không xem trọng trò chơi này thì hà tất phải kí hợp đồng chứ? Người ta khổ cực lẫn lộn với chúng ta suốt nửa tháng. Bây giờ nói không cần nữa là sao? Người ta phải dừng tất cả mọi việc khác chỉ vì theo đúng tiến triển của phim. Bây giờ lại nói không cần. Vậy tổn thất suốt nửa tháng này ai bồi thường cho? Đạo diễn Lưu bồi thường?”

Đạo diễn Lưu hít một hơi thật sâu, tay cấu vào eo rồi trừng mắt nhìn cô. Nghĩ đi nghĩ lại cũng không nên cãi nhau với cô trước mặt người khác bèn hạ thấp giọng, “Đâu có nói không cần đâu! Chúng ta vẫn đề bọn họ góp mặt vào phim đó thôi. 《Địa Ngục Chi Thành》không phải vẫn rất tốt đẹp đó à? Hai bên vẫn hợp tác như thường không được sao? Thế tổn thất đâu ra chứ? Sau khi phim được công chiếu thì kiếm đâu ra mà tổn thất nữa chứ?”

Ồn ào một hồi lâu Tô Trần mới lạnh giọng, “Trầm Mạn Thanh đang ở đâu?”

Đạo diễn Lưu nói, “Cô tìm cô ấy cũng chẳng thay đổi được gì đâu. Bên đầu tư bỏ thêm ba trăm triệu, đã đích thân nói phải thay đổi bối cảnh game trong phim, vậy thì chúng ta sao phải làm khó dễ nhau chứ? Cô còn trẻ, nhất thời xúc động. Sau này nhớ suy nghĩ cho kĩ lưỡng, đừng có bày ra cái tính hồ tì là phát cáu này.”

Nói xong Đạo diễn Lưu chẳng thèm để ý đến cô, quay đi.

Tô Trần cắn môi, tay vuốt tóc rồi ngồi xồm xuống.

Người sống cả đời, đường vẫn còn dài.

Luôn luôn có ngạc nhiên, mừng rỡ, xen lẫn chút thất vọng hay tuyệt vọng.

Giống như không bị ngã mấy lần, không lỗ cát bước lên mấy con đường vòng thì không được tính là trọn vẹn.

...

Tin tức nhanh chóng đã truyền đến văn phòng. Đại Minh giận dữ ném điện thoại xuống đất, trong phòng làm việc vang lên mấy tiếng mắng chửi.

Lúc Tô Trần đi vào, khung cảnh chính là như thế.

Thấy cô đến, mọi người mới che bớt phiền lòng đi. Ấy vậy mà vẫn có mấy người không biết rõ nên trút giận lên người cô.

“Chắc, đại tác gia, cô đến đây cười nhạo bọn này chứ gì?!”

“Bọn này đắc tội gì cô sao? Có cần cô phải chơi bọn này đến thế à?”

Đây là lần thứ hai Tô Trần đến đây. Cô đưa mắt nhìn quanh một vòng, mọi thứ vẫn như lần đầu đến. Trước lúc cô kịp mở miệng, Đại Minh đã đi đến ngăn lại sự châm chọc của mấy người kia, “Sao em tới đây?”

Tô Trần, “Đến nhận tội.”

Đại Minh cười, “Anh biết việc này không liên quan đến em. Làm cái nghề này chính là thế thôi.

Tô Trần xoa đầu Đại Minh, nói cảm ơn, “Cảm ơn anh. Lão đại anh vẫn chưa về sao?”

Đại Minh gật đầu, “Phải mấy ngày nữa mới về.”

“Anh biết người đầu tư bộ phim này là ai không? Hay là, lão đại anh biết là ai không?”

“Không biết, lão đại cũng không biết. Sao hả? Lúc ấy lão đại bảo anh đến nói chuyện này với em, anh còn ngạc nhiên thật lâu đó. Còn tự hỏi sao lão đại tự dưng muốn chen chen vào điện ảnh nữa chứ! Nhưng khi thấy em thì anh chợt hiểu. Mà có lẽ chuyện này cũng không ảnh hưởng đến lão đại lắm đâu. Anh ấy đã nói sẽ không quản đến hợp đồng, chuyện sao cũng được, chỉ thấy các anh em phải khổ sở một phen rồi.”

Tô Trần gật đầu nói, “Vậy mấy ngày nay công ti vẫn ổn chứ?”

Đại Minh phiền muộn nói, “Có một công ti lớn cũng phát hành một trò chơi khá giống chúng ta, hình như tên là 《Thiên Đường Chi Môn》, nội dung game cũng không khác bên chúng ta lắm. Thế nhưng bên người ta tài nguyên phong phú nên trò chơi phổ biến ra rất nhanh, nên 《Địa Ngục Chi Thành II》của chúng ta đã bị gạt ra ngoài. Hai game đều có nội dung tương tự nhau, hơn nữa độ bắt chước bên 《Thiên Đường Chi Môn》lại rất cao. Bên cạnh đó,《Địa Ngục Chi Thành》của chúng ta lúc khảo sát phát hiện rất nhiều lỗi, mấy ngày nay bọn anh khẩn cấp sửa chữa cũng sắp diễn rồi.”

Tô Trần chủ động nói, “Cần em giúp gì không? Em có thể phụ giúp chỉnh sửa lỗi code game, việc nâng cấp phiên bản cũng không thành vấn đề.”

Hai mắt Đại Minh bỗng chốc sáng trưng, “Thế em rảnh chứ?”

Tô Trần gật đầu, “Rảnh chứ. Chụp hình xong hết rồi. Vậy sau này cứ buổi chiều là em đến đây nhé.”

Đại Minh gật đầu liên tục, “Tô tiểu muội! Không có gì có thể báo đáp ân huệ của em, bọn anh đành dang hai tay dâng lão đại tặng em vậy.”

“Xem như là em bồi thường cho mấy anh đi. Việc này cũng có một nửa là do em.”

Đại Minh ngây ngô cười, “Chuyện này bọn anh hiểu mà. Cũng giống như việc tạm thời thay đổi diễn viên thôi. Giới giải trí ấy mà, quy tắc ngầm thì nhiều lắm!”

...

Ở đây làm được mấy ngày thì Tô Trần phát hiện ra, nhân viên trong này cũng chẳng lười biếng như lần đầu cô đến. Chỉ là tuổi tác đa phần đều khá nhỏ, lúc rảnh rồi thì tụm lại một chỗ tám. Nhưng đến lúc làm việc lại tăn ra loại không khí vô cùng nghiêm túc. Giống như một xác hai hồn vậy.

Lúc đầu mọi người vẫn hiểu lầm cô, nghĩ cô cấu kết với đám người kia nên cứ tìm cô phiền toái. Tô Trần không để ý, cứ sét đánh bất động, mười hai giờ trưa lại qua đây phụ giúp nâng cấp, khảo sát game.

Cô luôn là người về muộn nhất. Thậm chí có ngày cô không về, ngủ lại trong công ti với Đại Minh. Lúc đầu còn bị người ta nói ra nói vào, nói cô và Đại Minh này nọ. Sau đó Đại Minh nghe được thì nổi bão, tin vệt cũng ngưng bàn tán. Nhưng kể từ lúc đó Đại Minh cũng không dám ngủ lại công ti nữa.

Dần dần mọi người phát hiện ra, cô gái này thật sự khác với những gì họ vẫn nghĩ.

Cô xử lý mã code rất nhanh, đơn giản lại dễ hiểu, không hề dài dòng. Tốc độ chỉnh bug cũng rất nhanh, mỗi một cái bug trong game cô chỉ cần nhìn hai lần là tìm ra vấn đề, rồi nhanh chóng viết báo cáo chẩn đoán. Sau đó sẽ cố gắng sửa xong trước lúc tan tầm. Lúc đi họp cô cũng chẳng nhiều lời, chỉ lúc mấu chốt mới góp ý vài lần, làm mọi người đang lâm vào bế tắc giải quyết.

Cô có nhiều tác dụng sao? Không hẳn, nếu không có cô, quãng thời gian này mọi người sẽ không được thoải mái như lúc này.

Sau đó, Mạnh Thần đi công tác về mới biết được công ti gần đây xảy ra nhiều chuyện như thế. Tiểu Môn cũng khá ngạc nhiên về Tô Trần, lúc này Mạnh

Thần mới nói một câu, “Người ta tốt nghiệp đào tạo chính quy đó, mấy người sao so sánh với cô ấy được. Tốt nghiệp khoa máy tính của Thanh đại (*), thì sao không có chút thực lực chứ?!”

Mọi người xôn xao.

Người đẹp như thế thì ra lại là dân IT.

Tô Trần rất bình tĩnh, tiếp tục chỉnh bug, nhất quyết phải nâng cấp 《 Địa Ngục Chi Thành II 》.

Dần dần, mọi người trong công ti ngày càng thích cô, có chuyện gì cũng tìm cô bàn bạc.

Chặng vạng tối hôm đó, Từ Gia Diễn vừa xuống máy bay thì ngay lập tức đến công ti,

Trời sắp tối, cả thành phố bao phủ trong nắng chiều, hoàng hôn mùa thu phản chiếu dáng hình lên trên mặt đất.

Anh ngồi trên taxi xem báo cáo tiến trình trò chơi do Mạnh Thần gửi đến.

Đến lúc đến của thang máy anh mới bỏ điện thoại vào túi không xem nữa, tay xoa đầu tóc, tay kia lấy chìa khóa ra.

Nhưng anh lại phát hiện, công ti vẫn chưa khóa cửa.

Anh chậm rãi bước chân vào trong.

Ánh nắng chiều ngoài cửa sổ lười biếng hắt vào, tạo nên khung màu giống như rượu vang đỏ.

Tô Trần nhắm mắt nằm ngủ bên chiếc bàn đặt máy tính gần cửa sổ, mái tóc ngắn che đi nửa gương mặt cô, hô hấp đều đều.

Ánh nắng chiều nhuộm màu rượu đỏ không dấu vết hắt lên người cô. Lần đầu tiên anh phát hiện, tóc của cô có ánh vàng. Nắng chiều ôn hòa rơi vào người cô, ôm lấy cô đang an tĩnh ngủ.

Cửa sổ thoáng mở, một cơn gió nhẹ thoảng qua, mấy sợi tóc trên trán cô nhẹ nhàng bay.

Tầm mắt chuyển xuống dưới.

Cô nằm gục xuống bàn, cổ áo chữ V hơi rộng, khe rãnh dưới ngực như có như không phập phồng theo nhịp hô hấp...

(*): Thanh đại – Đại học Thanh Hoa, là trường đại học đa ngành, đa lĩnh vực ở Bắc Kinh. Thành lập năm 1911, được xem là một trong những trường đại học danh tiếng nhất Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Tình Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

CHUYỆN NGŨ: RỪA

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Lúc Tô Trần tỉnh dậy, ngoài cửa sổ trời đã tối.

Trong văn phòng âm thanh nhộn nhịp, cô xoa xoa cái cổ cứng ngắc, ngồi dậy, tựa lưng vào ghế, bên tai là tiếng đùa giỡn của mấy người làm chương trình, mọi người dường như cũng quen sống kiểu này, năm rưỡi tan tầm đi ăn một bữa cơm, sau đó lại tiếp tục quay về làm thêm giờ, đánh mã chương trình thật vất vả, chỉnh sửa đến mười một mười hai giờ mới về nhà.

Tô Trần lấy lại tinh thần, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Công ty ở tầng 21, liếc mắt nhìn ra ngoài một cái, tất cả đều là nhà cao tầng, ánh đèn lấp lóe, bầu trời đầy sao.

Khi cô thu lại tầm mắt mới ý thức được trên người giống như khoác một chiếc áo vest, cô dờ dẫm cúi đầu xuống nhìn.

Lúc này Đại Minh đang ở phòng làm việc của Từ Gia Diễn báo cáo tình hình, nói không được chi tiết cho lắm.

Từ Gia Diễn ngồi trên ghế, nhắm mắt kiên nhẫn lắng nghe.

“Mấy hôm trước cô ấy nghe nói công ty có chuyện liên chạy qua đây hỗ trợ, nói thật kĩ năng của cô ấy cũng khá, mã code ấy so với mã code của chúng ta cũng không có nhiều lỗi hỏng lắm, hơn nữa chỉ một lần đã hoàn thành lại còn sửa lỗi cũng rất nhanh, đúng là đã qua đào tạo vẫn có chút kiến thức.”

Anh hút thuốc, nhàn hạ hỏi: “Tôi mới đi vài ngày mà cậu đã xem hiểu phần mềm rồi à?”

Đại Minh bĩu môi: “Không hiểu, xem cô ấy viết chỗ hiểu chỗ không, nhưng so với mấy chương trình hồng be hồng bét của em thì tốt hơn rất nhiều, ít nhất vẫn có thể hiểu chút ít. Những chương trình cô ấy viết đều là chương trình đơn giản, cô ấy nói lâu rồi không động tới, đã quên rất nhiều, hiện tại cũng có thể coi như có một chút kiến thức cơ bản về lập trình. Nhưng theo anh có phải Tô muội quá gầy hay không? Mấy ngày gấp rút như vậy cô ấy đều không ăn cơm, vừa rồi kêu cô ấy đi ăn cơm cũng không chịu đi, nói là mệt, đi ngủ một giấc đã.”

“Thường xuyên như vậy sao?”

“Vâng, có đôi khi làm muộn, cô ấy sẽ ngủ ở công ty, ngày hôm sau đi thẳng tới studio quay phim, gần đây sắc mặt của cô ấy càng ngày càng kém.” Nói tới đây, Đại Minh dừng một lát, giọng hơi trầm xuống: “Chao ôi, cũng không biết hai người làm sao nữa, một cô gái tốt như vậy, lại bị hành hạ tới mức chẳng còn mấy lạng thịt rồi.”—Bên ngoài phòng làm việc.

Tô Trần cúi đầu nhìn áo vest trên vai mình, lông mày nhíu lại, làm sao cũng không nhớ nổi đây rốt cuộc là áo của ai?

Lúc vừa định lên tiếng hỏi, chỉ nghe thấy hai anh chàng đang nói chuyện sau vách trang trí.

“Đừng làm ồn, mau về tranh đi. Lát nữa lão đại tìm cậu lấy bản thảo, không đưa ra được tôi cũng không thể giúp cậu đâu.”

“Lão tử về được đã sớm về rồi. Không có cảm hứng làm sao mà vẽ!!!”

Tô Trần sững sờ trong nháy mắt.

Đầu óc suy nghĩ trong chốc lát mới kịp phản ứng lão đại anh ta nhắc tới là ai.

Vô thức, động tác so với suy nghĩ còn nhanh hơn một bước, từ trên ghế cô từ từ đứng lên, chiếc ghế trực tiếp bị đẩy ra, đụng phải máy đun nước ở phía sau, “bùm—” một tiếng, ngay sau đó, “ba” “ba” “ba” ba tiếng, ba cái cốc trên bàn rơi xuống.

Hai ly nhựa lăn thẳng đến cửa phòng làm việc.

Còn lại một cái cốc sứ màu đen, trực tiếp rơi xuống đất “Choang”.

Hai anh chàng hít vào một ngụm khí lạnh.

“Màu đen kia là của ai?”

“Của Thần Ca?”

“Hình như không phải, là của lão đại?”

Tô Trần vừa mới tỉnh ngủ, suy nghĩ có chút chậm chạp, có chút ngu ngơ mà nhìn cái cốc vỡ.

Một giây sau, cửa phòng làm việc bị người ta mở ra.

Đại Minh dẫn đầu đi tới, chống tay lên khung cửa hỏi: “Có chuyện gì vậy? Có chuyện gì vậy? Động đất sao?”

Cuối cùng Tô Trần cũng tỉnh ngủ, suy nghĩ từ từ khôi phục, vừa mới ngồi xuống, một đôi bàn tay thon dài sạch sẽ đưa tới, giữ chặt lấy cô, âm thanh nhẹ nhàng từ trên đỉnh đầu truyền tới: “Đứng lên.”

Đã lâu không nghe thấy giọng nói này, cô ngơ ngác nhưng đột nhiên ngẩng đầu nhìn sang.

Từ Gia Diễn mặt mày sạch sẽ, gập đầu với cô, kéo cô lên, đôi tay giữ lấy tay cô, anh dùng chút sức không cho cô cự tuyệt, cô bị một lực mạnh kéo lên: “Ly vỡ thì dùng tay nhặt sao? Ai dạy em vậy?”—Cửa phòng làm việc một lần nữa bị người ta đóng lại.

Ngoài cửa người xem giật mình, hai anh chàng nhìn Đại Minh lại nhìn mảnh vụn trên mặt đất, Đại Minh cốc vào đầu hai người: “Nhìn gì mà nhìn, mau cầm chổi quét đi.”

Hai anh chàng cười hi hi không ngừng: “Tin đồn là thật sao?”

Đại Minh cũng cười với bọn họ: “Muốn biết sao?”

Hai anh chàng gập đầu lia lịa: “Cô ấy có quan hệ gì với lão đại vậy?”

Đại Minh vuốt cằm gãi gãi, suy nghĩ kĩ càng sau đó đưa ra một đáp án: “Lão đại theo đuổi cô ấy.”

“...”

“Lão đại thích con gái sao, thật khó có thể tưởng tượng, em cứ nghĩ rằng người như anh ấy sẽ sống cô độc suốt quãng đời còn lại cơ.”

“Đi chết đi.” Đại Minh đập anh ta một đập, cố ý hù dọa bọn họ: “Cô ấy năm đó, không nói một lời đã bỏ rơi lão đại mà ra nước ngoài. Mấy năm nay lão đại không gần nữ sắc là vì còn thích cô ấy. Tôi nói với các cậu, lão đại là người rất biết bao che khuyết điểm. . . Tôi nhớ lúc Tô muội vừa đến, các cậu trái lại còn nói gì đó cơ mà.”

Đại Minh cố ý ngoáy ngoáy lỗ tai, bắt chước khẩu khí của bọn họ: “Nào là giả vờ giả vịt, mèo khóc chuột giả từ bi~ nào là cô gái đó chính là bình hoa, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không làm được, chính là có thù oán với công ty này! Trêu đùa chúng tôi thật vui nhỉ? Muốn làm bình hoa thì làm thật tốt đi, một người phụ nữ đàn độn thế quái nào lại theo ngành IT được?”

Hai người bị dọa tới mặt mày đều xanh mét: “Chẳng phải lúc sau đã xin lỗi cô ấy rồi sao? Cô ấy sẽ không thù dai như vậy chứ?”

Đại Minh cố ý không nói lời nào: “Phụ nữ ấy mà, luôn luôn có chút... bên gối lão đại tùy tiện nói nói mấy câu vào tai lão đại. . Các cậu lập tức...” Anh dừng lại, làm động tác cắt cổ.

Mặt hai người lại tái xanh.

Một người trong số bọn họ đột nhiên nhớ ra: “Lần trước, Thần Ca hắt nước vào mặt cô ấy, thời gian trước, chẳng phải Thần Ca phải đi công tác liên tục sao?”

Mặt hai bọn họ lại tái mét đi.

Đại Minh sững sờ: “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Thời gian trước lúc ấy anh còn chưa tới, cô ấy tới công ty tìm lão đại, kết quả bị Thần Ca hắt nước vào mặt, lúc cô ấy đi rồi, lão đại trở về, hỏi có chuyện gì đã xảy ra.”

Đại Minh vốn là muốn hù dọa bọn họ, muốn giúp Tô Trần lấy uy tín trước mặt bọn họ, ai biết được lại xảy ra chuyện như vậy, chắc, chắc, chắc... Đáng đời.—Tô Trần bị anh kéo vào phòng làm việc, Từ Gia Diễn liền buông lỏng tay, tự mình ngồi trên ghế sofa hút thuốc.

Tô Trần cởi áo vest ra, bình tĩnh trả lại cho anh: “Trở về khi nào vậy?”

Anh không cầm lấy, dựa người vào sofa, đầu ngón tay cầm điều thuốc nhả ra một vòng khói, cách một làn sương mù trắng, Tô Trần phát hiện khóe môi anh khẽ nhếch lên: “Em tới đây làm gì?”

Cô đem áo đặt trên bàn trà.

Ánh mắt Từ Gia Diễn nhìn theo động tác của cô.

Cô nhàn nhạt nói: “Ừm, trong khoảng thời gian này có chút bận rộn, anh đã về rồi, em đi trước.”

Một giây sau tay cô đã bị anh giữ chặt.

Từ Gia Diễn từ trên ghế sofa đứng lên, một tay giữ tay cô, một tay cầm điều thuốc.

Tô Trần liếc nhìn anh một cái.

Từ Gia Diễn đập đầu lọc thuốc lá vào cái gạt tàn, vòng qua bàn trà, đi tới trước mặt cô, kéo tay cô: “Một cô gái giống như ốc mà lại bận rộn nhiều ngày như vậy, thật không dễ dàng đợi tới lúc ông chủ trở về, cũng không lấy một chút thù lao mà đã đi, có phải em bị ngốc không?”

Nghe thấy ý đùa giỡn trong lời nói của anh, Tô Trần cũng thuận thế nói theo: “Vậy anh sẽ trả tiền công sao?”

Anh nhướn mày, nửa thật nửa đùa nói: “Tiền không có, có muốn người không?”

Tô Trần cong miệng cười, lắc lắc đầu nói: “Vẫn là cho tiền em đi.”

Im lặng một giây.

Tô Trần quan sát tâm tình của anh, Từ Gia Diễn yên lặng nhìn cô, một giây sau, cười, duỗi tay ra giống như dùng lực mà xoa nhẹ tóc cô, lực so với ngày thường có mạnh hơn một chút.

“Đi thôi.”

“Đi đâu?” Tô Trần hỏi.

Từ Gia Diễn lướt qua cô, cầm lấy đồng hồ trên bàn, cúi đầu đeo: “Đi ăn cơm.”

“Không làm thêm giờ sao?”

“Chẳng phải em chưa ăn cơm sao?” Anh mang đồng hồ xong, hai tay đút vào túi quần, xoay người nhìn cô, cúi người nhìn vào mắt người đối diện: “Mời em đi ăn cơm, tình hình công ty gần đây như thế nào em cũng biết rồi đó, thực sự không có tiền.”

“Em không cần...”

Tô Trần cho rằng anh thực sự muốn thanh toán tiền lương với cô, vội vàng nói.

“Nhưng mà vẫn còn tiền mời em ăn cơm, cộng thêm anh nữa, coi như lương tăng ca, trả góp, em thấy như thế nào?” Anh đứng thẳng, mắt nhìn cô.

Mục đích đã quá rõ ràng.

Tô Trần rất nhanh đã phản ứng lại: “Đây chẳng phải là mỗi ngày sẽ cùng ăn cơm với anh sao?”

Anh cười một tiếng, lộ ra hàm trắng tinh, giọng điệu cũng giống như ngày thường: “Hay là em muốn đi ăn cùng Đại Minh?”

Tô Trần cúi đầu, thờ dãi: “Đi thôi, trước tiên giải quyết vấn đề của công ty đã.”

Từ Gia Diễn gạt đầu, xoay người cầm áo vest trên bàn, kéo Tô Trần ra cửa.

Vừa lúc Mạnh Thần từ bên ngoài quay lại, trong chớp mắt có chút sững sốt, chào hỏi: “Lão Đại.” Sau đó im lặng nhìn về phía Tô Trần, trong lúc nhất thời không biết nên gọi như thế nào, trong lòng có chút rối rắm.

Gọi là chị dâu.

Lão đại cũng chưa có nói.

Nhìn tình hình này, hai người chắc không rời nhau nữa rồi.

Không đợi anh nói, hai người trực tiếp vượt qua anh đi về phía thang máy.

Mạnh Thần quay đầu lại: “Lão đại anh đi đâu vậy.”

Từ Gia Diễn bấm thang máy, cũng không quay đầu lại: “Đi ăn cơm.”

Tới lúc hai người đã vào thang rồi, Mạnh Thần vẫn đứng dựa vào cửa mà nghiên cứu.

Đây là đã làm hòa rồi sao? Vì vậy anh trở thành kẻ ác rồi?

Hay là tranh thủ thời gian đi nịnh hót?

Hay là mua cái gì đó chuộc tội? Mua cái gì đây? Hình như cô ấy chẳng thiếu thứ gì cả.

Đang mãi suy nghĩ, Đại Minh từ phía sau tàn nhẫn đánh một cái vào đầu anh: “Tiểu tử cậu, hi hi hi!”

Mạnh Thần quay người lại rít lên: “Muốn chết có phải không?”

Đại Minh hừ lạnh một tiếng: “Người nào muốn chết hả? Tôi cũng không hắt nước vào mặt chị dâu.”

F*ck! Anh cũng đang phiền lòng vì chuyện này đây.

Mạnh Thần trợn mắt, đẩy anh ra: “Đừng nói nữa, lão tử đang mệt đây.”

Đại Minh nghĩ kẻ sách cho anh: “Tôi nói này, anh vẫn nên sớm xin lỗi người ta đi, mua quà gì đó, Tô muội là người tốt như vậy, chắc chắn sẽ không tức giận.”

Mạnh Thần cảm thấy có lý, nhướm mày nói: “Cô ấy có nhiều tiền như vậy, chắc không thiếu thứ gì, cậu bảo tôi nên mua gì đây?”

Đại Minh nghĩ một lát, sau đó lấy điện thoại ra: “Tôi giúp anh tra Baidu.”

Mấy giây sau.

“Này, ở đây nói không có hiệu lầm nào mà son môi không giải quyết được.” Đại Minh dừng lại, quay lên nhìn Mạnh Thần, thừa dịp cậu ta không chú ý bắt đầu nói lung tung: “Tôi nói này, nếu như trễ hẹn hoặc không nghe điện thoại, như vậy liền dùng một hai thỏi son môi là có thể giải quyết được, thế nhưng cậu lại hắt nước vào mặt người ta, như vậy phải mua một vali son môi, tốt nhất trên mặt còn khắc mấy chữ, ví dụ như chị dâu em thật xin lỗi.”

“Một vali son môi bao nhiêu tiền?” Mạnh Thần roi vào trầm tư, qua mấy giây về mặt thành thật nói: “Cậu nói nếu tôi mua cho cô ấy áo lót tình yêu, lão đại có vui về không?”

“Anh nghiêm túc chứ?” Đại Minh liếc anh.

Gật đầu.

“Nếu quả thực anh muốn tự tìm cái chết như vậy, đừng trách tôi đây không nhắc anh trước.”

...

Từ Gia Diễn cầm chìa khóa xe, chuẩn bị đi lấy xe, bị Tô Trần giữ lại: “Không cần đâu, đi tới quán đối diện tùy tiện ăn một chút là được.”

“Tiết kiệm tiền cho anh sao?”

Tô Trần trực tiếp kéo anh đi tới tiệm mì phía đối diện: “Tùy tiện ăn một chút là được rồi, còn rất nhiều việc phải làm.”

Từ Gia Diễn cười, không thể chạy đi, bất đắc dĩ nói: “Tô Trần...”

Tô Trần kéo anh đi: “Đi thôi đi thôi, tiệm mì kia ăn cũng rất ngon, tin em đi.”

Cuối cùng hai người cũng tới được tiệm mì.

Trong khoảng thời gian này, Tô Trần hay ăn ở đây nên ông chủ cũng quen mặt, người còn chưa đi tới, từ xa ông chủ đã nhìn thấy cô bèn lên tiếng bắt chuyện: “Sao hôm nay tới muộn vậy?”

Tô Trần gật đầu: “Tăng ca, hai tô mì thịt bò.”

Ông chủ cười nhẹ một tiếng, đi tới trước mặt, mắt nhìn ra ngoài trời nói: “Ông chủ cậu cũng thật vô lương tâm, bắt một cô gái xinh đẹp như vậy vậy ngày ngày phải làm thêm giờ.”

“...”

Tô Trần làm động tác cười, ý đồ giả vờ đi tới: “Quá khen, quá khen.”

Từ Gia Diễn đi sau lưng, hai tay đút túi quần, hết thấy đều là bộ dạng bình thản, Tô Trần liếc trộm anh một cái, phát hiện anh đang nhìn mình với ý vị sâu xa, vội vàng quay sang chỗ khác, giả vờ tìm chỗ ngồi.

Tiệm mì này cũng không đông người lắm.

Đầu bếp bận rộn trong phòng bếp, ông chủ ngồi ở bàn bên cạnh bàn của bọn họ, câu được câu không nói chuyện với Tô Trần.

“Đây là bạn trai của cô phải không?” Ông chủ hỏi: “Cậu ấy lớn lên trông thật đẹp trai.”

“Không phải, là đồng nghiệp nam.”

Tô Trần cứ tưởng rằng nếu trả lời Từ Gia Diễn không phải bạn trai cô, ông chủ tiệm mì chắc chắn sẽ lúng túng, kết quả là ông chủ càng nói càng hăng say.

Nói đến cuối cùng, ông chủ mới hỏi thẳng cô: “Cô đã có bạn trai chưa?”

Nhìn qua ông chủ là một người rất béo, ngoài 50 tuổi, tỏ ra mười phần hứng thú với Tô Trần, quả thực điều này làm cho Tô Trần lúng túng.

Kết quả, ý của ông chủ không phải như vậy, mãi sau mới nói: “Nghe nói cô cô làm IT, con tôi cũng vậy, nhưng nó làm ở một công ty nhỏ, nếu cô hứng thú, hai người có thể tán gẫu.”

Được lắm, lại còn muốn cô trở thành con dâu ông ấy.

Sau câu nói “đồng nghiệp nam” kia của Tô Trần, cả quá trình Từ Gia Diễn dùng thái độ “thực sự là đồng nghiệp” nhìn cô.

Nhìn thấy hết ngượng ngừng cùng lúng túng trong mắt cô.

Một chút cũng không vượt quá bốn phần của người đồng nghiệp.

Cuối cùng Tô Trần không nhịn được mà nói dối: “Ông chủ, tôi đã kết hôn.”

Ông chủ sửng sốt, nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, tiếc rẻ nói: “Được rồi.”

Ông chủ rời đi, bầu không khí cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Trải qua sự việc đó, lúc sau hai người vô cùng yên lặng mà ăn cơm, Từ Gia Diễn ăn rất nhanh, Tô Trần ăn một chút, dường như hai người buông đũa cùng lúc, anh nhìn cô một cái: “Ăn ít vậy.”

Tô Trần gật đầu: “No rồi.”

“Đợi lát nữa đừng than đói.” Anh vừa nói vừa lấy tiền.

Tô Trần nhìn anh, trong lúc vô tình phát hiện ngăn ngoài cùng trong suốt ở ví của anh có kẹp một tấm ảnh, hình như là ảnh của một cô gái, nhìn thoáng qua, cô chưa kịp nhìn kĩ anh đã gấp ví lại, Tô Trần cản anh lại, muốn xem người trong ảnh là ai.

Bị cánh tay dài của anh ngăn lại, anh từ trên cao nhìn xuống, cúi đầu nhìn cô: “Làm gì thế?”

“Ví tiền của anh rất đẹp, cho em xem một chút.”

Tô Trần kiễng chân kéo tay anh, thế nhưng ước chừng cao hơn cô hai mươi mấy cm, có nhảy cao hơn nữa cũng không với tới tay của anh, mà lòng hiếu kì thúc giục cô muốn xem đến cùng.

Hai người một lời một kéo đi ra ngoài.

Tô Trần nhảy lên bồn hoa cạnh thềm đá để giật lấy, bị anh chặn được một phen, ôm cô xuống: “Đừng nghịch.”

“Anh chụp trộm em.”

Cô hết sức quen thuộc với hình dáng của mình, nếu như vừa rồi không nhìn nhầm, đó chính là đáng ngừ xấu xí của cô.

Từ Gia Diễn cất ví vào túi quần, lên tiếng phủ nhận: “Tự luyến, ai nói là em.”

Tô Trần thò tay vào trong túi quần anh, chắc chắn nói: “Chính là em.”

“Là mẹ anh.”

Cô không tin: “Anh chụp tấm ảnh xấu như vậy, đó là em.”

“Em nói mẹ anh xấu?”

“Vậy anh lấy ra đây cho em xem một chút đi.” Tay cô trong túi quần anh quờ quạng vài cái, bị anh dùng một tay giữ lại.

“Em sờ soạng cái gì, có phải muốn sang kia không?” Anh khế hếch cằm sang hướng bên kia một cái, nhắc nhở cô.

Tô Trần dừng lại động tác, theo hướng anh chỉ nhìn sang.

Bầu trời đêm đen kịt, một dòng chữ to rõ ràng trên biển quảng cáo sáng lờ mờ: “Khách sạn Pháp.”

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

CHUYỆN NGŨ: THƯỢNG QUAN SA HY

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

~~~~~*~~~~~

Bỗng dưng Tô Trần quay đầu lại, cô rút bàn tay đang nằm trong túi quần anh ra rồi tự ý đi lên trước.

Từ Gia Diễn nhìn chằm chằm bóng lưng của cô một lát, anh cong môi cười rồi cũng bước theo. Buổi tối có bảy tám người đến họp, lập trình, chuyên viên đồ họa và mấy người biên tập đều có mặt, cộng thêm Đại Minh, Mạnh Thần và Tô Trần.

Từ Gia Diễn ngồi chính giữa bàn họp, yên tĩnh ngồi nghe Mạnh Thần báo cáo độ tiến triển của 《Vương Giả Liên Minh》và 《Địa Ngục Chi Thành》.

Tô Trần lẳng lặng ngồi phía dưới suy nghĩ về anh. Từng thấy đáng về anh nhận cup trên đài, từng thấy lúc giả vờ lưu manh đùa bốn người, nhưng hình như cô chưa từng thấy qua anh mặc âu phục thắt caravat chăm chỉ làm việc.

Nhưng cho dù làm việc gì, anh đều tỏ vẻ không quan tâm. Ngay cả buổi họp hôm nay cũng trước sau như một lười biếng tựa vào ghế bất chေo chân.

Cũng chẳng ai biết anh có nghe người khác nói gì hay không.

Mạnh Thần chuyển slide, nghiêm túc giải thích, “Thật ra, theo ý tôi thì, cho dù chúng ta bỏ bao nhiêu tâm huyết vào game đi nữa cái quan trọng vẫn chính là cảm nhận của người chơi. Điều này rất quan trọng. 《Thiên Đường Chi Môn》phát hành trước game của chúng ta nên đã chiếm lấy khá nhiều thị trường của 《Địa Ngục Chi Thành》. Đối với chúng ta mà nói thì việc này khá là đả kích.”

Bên dưới một mảng lặng ngắt như tờ.

Thời gian gần đây vẫn như thế, Mạnh Thần sớm quen rồi. Ít ra cậu cũng tốt nghiệp khoa vi tính, tuy không bằng với trường Tô Trần theo học nhưng dù sao cũng là một trường danh tiếng. Có một người vất chေo chân, giả bộ ngồi nghe vô cùng nghiêm túc nhưng chẳng tốt nghiệp ngôi trường tốt đẹp nào.

Tô Trần cũng phát hiện ra vấn đề.

Mấy chuyên viên đồ họa chỉ biết thiết kế hình ảnh, bối cảnh game chứ không biết gì đến việc phân tích trò chơi.

Mà ở bộ phận phần mềm thì ngoại trừ lập trình chính ra đều là mấy nhân viên trẻ tuổi, bọn họ căn bản không theo kịp lối suy nghĩ của Mạnh Thần.

Cuộc họp cuối cùng cũng kết thúc, những người khác đều về hết, trong phòng chỉ còn Tô Trần, Đại Minh, Mạnh Thần và Từ Gia Diễn. Mạnh Thần tức giận ném biên bản cuộc họp.

Tô Trần liếc nhìn Từ Gia Diễn, anh vẫn không nhúc nhích gì, thuận tay cầm bao thuốc lá và điện thoại trên bàn rồi đi ra ngoài.

Cô nhìn Đại Minh, Đại Minh không nói gì chỉ yên lặng bĩu môi.

Mãi đến lúc Mạnh Thần nổi giận đùng đùng đi ra ngoài Đại Minh mới nói nhỏ bên tai cô, “Thối quen thôi, sau cuộc họp nào Thần Ca cũng nổi giận một trận như thế hết.”

“Sao?”

Đại Minh đoán, “Chắc là thấy buồn bực thôi. Em không thấy lúc họp mọi người đều ngồi nghe Thần ca tự mình đọc thoại sao? Có ai đáp lại với cậu ta đâu.”

“Theo em chắc là mọi người không theo kịp thôi...”

Đại Minh lắc đầu, “Khả năng lập trình của cậu ta quả thật quá trâu cho nên mấy người kia đều không theo kịp thôi. Mà ngoại trừ đội LO2 bên Mỹ ra thì hình như đa phần đều không bắt kịp lối suy nghĩ của cậu ta.”

“Từ Gia Diễn cũng không sao?”

Đại Minh khoát tay, “Lão đại đâu phải học cái này đâu, anh ấy và anh đều đổi nghề giữa chừng hết.”

Tô Trần tò mò, “Vậy anh ấy học chuyên ngành nào?”

Đại Minh hí mắt nhớ lại, “Hình như kiến trúc thì phải. Theo anh nhớ thì nhà lão đại không cho anh ấy làm việc liên quan đến máy tính nên anh ấy chọn đại một ngành. Ấy vậy mà vẫn tốt nghiệp trước thời hạn.”

“Cũng chẳng lạ.”

“Khả năng học tập của lão đại quả thật rất nhanh. Thời gian gần đây đều thấy anh ấy xem mấy cuốn sách về lập trình. Còn anh thì chịu rồi, mấy cuốn kia quả đúng là sách trời...”

“《Địa Ngục Chi Thành》 của mấy anh cũng được gamer phản hồi tốt đẹp đó. Mà game này là ai nghĩ ra vậy?”

“Kế hoạch là lão đại nói ra, Mạnh Thần và đoàn đội bên Mỹ thì hợp tác khai phá game. Tuy lão đại không hiểu mấy cái lập trình nhưng đầu óc lại rất tuyệt, game mà anh ấy nghĩ ra thì người thường tuyệt đối không thể tưởng tượng được.”

“Còn có đội bên Mỹ nữa?”

“Hợp tác với đội khai phá game LO2 thôi. Nhờ bán mặt mũi lão đại mà được đấy, chứ người thường thì không hợp tác đâu.”

Tô Trần bật ngón cái, “Lợi hại!!”

Đại Minh an ủi cô, “Cũng chẳng có gì đâu, ngày mai rồi sẽ tốt thôi.” Trôi bắt đầu chuyển tới.

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, Tô Trần ngồi trước bàn làm việc nhìn vào màn hình máy tính. Cô tự dưng cảm thấy rằng rất nhiều năm chưa cảm nhận qua loại cảm giác này. Năm đó, lúc cô chọn học vi tính là vì video của Từ Gia Diễn. Quả thật, chính cái video đó đã gọi lên hứng thú về game online trong cô. Nhưng rất nhiều năm cô cũng chỉ thích mỗi trò chơi đó. mãi đến sau mới dần dần bị lập trình hấp dẫn. Sau khi Tô Minh Triều qua đời, việc học đối với cô trở nên không còn hứng thú. Cô cứ cảm thấy mọi việc trên thế gian này cô có làm cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Nhưng tối nay, ngọn lửa đã tàn trong cô như hừng hực trở lại.

Mười giờ, Đại Minh mới tan ca. Tô Trần quay đầu nhìn ngọn đèn yếu ớt trong phòng làm việc kia. Cô đứng dậy, gõ cửa.

Nhận được đồng ý của anh, cô mở cửa đi vào.

Đèn bàn được bật, áo khoác treo trên ghế, Từ Gia Diễn tựa người lên thành ghế, hai chân gác lên bàn, trong tay cầm một quyển sách. Thấy cô đi vào, anh đem sách bỏ xuống, thuận tiện bỏ chân xuống, “Đi, anh đưa em về.”

Tô Trần liếc mắt nhìn tựa đề quyển sách kia, là nền tảng ngôn ngữ C.

Từ Gia Diễn cầm chìa khóa xe, tắt đèn bàn. Lúc đi tới cửa thì ném áo khoác cho cô rồi đóng cửa, “Mặc vào!”

Là đàn ông, tự nhiên sẽ vô hình phóng đại mị lực của bản thân trong đêm tối.

Tô Trần ngoan ngoãn nhận lấy, khoác lên mình rồi theo anh ra ngoài.

Anh cầm tay cô, cô ngoan ngoãn để anh nắm. Hai bàn tay ấm áp nhẹ nhàng nắm lấy, hai người không nói lời nào cùng đi xuống lầu.

Việc phán đoán phương hướng của anh luôn rất tốt. Chỉ mới đi qua một lần đã quen đường tìm được tầng lầu cô đang ở. Anh nghiêng đầu nhìn cô gái bên cạnh, “Tối rồi.”

Tô Trần lấy áo khoác xuống trả lại cho anh, anh vươn tay cầm lấy rồi bỏ ra sau xe.

Tô Trần chợt nhớ đến một việc bèn hỏi anh, “Bộ âu phục trước em đưa anh vẫn còn dùng chứ?”

Anh im lặng nhìn cô hồi lâu, sau đó hạ kính xe xuống, quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe hút thuốc rồi nhàn nhạt “Ừ.” một tiếng.

Tô Trần gạt đầu rồi mở cửa xe.

Từ Gia Diễn tựa người lên ghế, hai tay phui tàn thuốc vương lên người nhìn cô xuống xe. Tô Trần đứng bên ngoài cửa xe rồi thò đầu vào hỏi, “Anh muốn học lập trình hả?”

Từ Gia Diễn cong khóe môi, “Thì sao?”

“Anh muốn học hả?” Tô Trần cố chấp hỏi lại.

Anh nhìn cô chằm chằm. Trong màn đêm, ánh mắt của cô còn sáng hơn cả sao trời. Anh nhẹ nhàng gạt đầu một cái.

Tô Trần nói, “Vậy em dạy cho anh.”

Đối với năng lực lập trình của Tô Trần, anh không hề nghi ngờ. Cười cười phui tàn thuốc rồi lười biếng trả lời, “Mời không nổi em..”

Cô nhún mạnh, “Miễn phí!!”

Anh tháo dây an toàn, xuống xe, đi đến trước mặt cô rồi xoa đầu cô, “Mau lên nhà đi. Sau rồi nói tiếp việc này.”

“Ngày mai em phải đến trường quay nên không đến công ty được.”

Anh gạt đầu cười vui vẻ, hết sức kiên nhẫn trả lời, “Không sao.”

Cô hỏi tiếp, “Hôm thứ bảy anh rảnh không?”

“Sáng bận, anh xong việc sẽ gọi cho em?” Anh tựa người lên cửa xe, hai tay khoanh trước ngực vô cùng nhàn nhã.

Vẫn chưa lên nhà? Anh lặng lặng nhìn cô, “Còn việc gì thì em nói đi.”

Cô vẫn chưa nói cho anh chuyện của Trầm Mạn Thanh. Nghĩ đi nghĩ lại chắc anh cũng biết rồi. Thật ra, trong trí nhớ của Tô Trần anh gần như là một người không cần làm nhiều việc vẫn ảnh hưởng đến người khác. Trong eSport, anh chính là thần tượng của vô số người, là một huyền thoại.

Anh mở ra thời đại eSport thuộc về riêng anh. Đời này anh là thần tượng, trong eSport được vô số người yêu mến.

Một đường về nhà, trong đầu cô nghĩ đến duy nhất chính là bóng người cúi đầu ngồi đọc sách trong phòng làm việc.

Hai thân phận của anh đều khiến cô mê mẩn.

“Anh rất giỏi, ý tưởng trong《 Địa Ngục Chi Thành 》 rất tuyệt.”

Anh cười cười nhìn cô, chắc chỉ có tên ngu mới không nghe thấy cô đang khích lệ anh.

Con gió ban đêm thổi bay tóc cô, từng sợi tóc phấp phới trong gió y hệt những cánh lá buống bình.

Hai người họ hơn kém nhau sáu tuổi.

Nhưng sắp tới, có lẽ anh phải gọi cô là ‘cô giáo’.

Anh cúi người xuống, nhìn vào đôi mắt cong cong của cô, lông mi hơi uốn lên. Xa cách ba năm nhưng đến giờ phút này, trong bóng đêm im lặng anh mới quan sát cô thật tỉ mỉ. Giữa hai hàng lông mày thêm chút thành thực dịu dàng.

Hai người đối mặt nhau ba giây, Từ Gia Diễn cười thành tiếng, hai tay gỡ mấy loạn tóc đang bay loạn của cô, “Đừng nhìn anh kiểu này. Em đừng đánh giá cao sức chịu đựng và...” Anh dừng lại, ngấm nhìn gương mặt đầy vô tội của cô rồi ghé sát tai cô, tận lực nhỏ giọng lại, “Sức khổng chế..”

“Gặp anh sau.” Tô Trần lúc này mới kịp phản ứng. Cô lờm anh một cái rồi xoay người lên lầu. Đoàn phim tiến vào giai đoạn đóng máy cuối cùng.

Xế chiều hôm nay Nam Sơ chính thức quay phim xong. Cô đang thu dọn đồ đạc để chuẩn bị đến đoàn phim khác. Vừa thu dọn đồ, vừa than thở với Tô Trần, “Ôi, thật giống như mới quen biết nhau không lâu lại phải chia tay rồi..”

Tô Trần phụ giúp dọn đồ trang điểm cho Nam Sơ, “Lần sau sẽ có cơ hội hợp tác tiếp mà.”

Nam Sơ dừng tay, cắn răng nói, “Mịa nó, thật sự muốn kiếm đủ tiền xài cả đời để không cần đi đóng phim nữa quá!!”

Tô Trần nhìn Nam Sơ, “Không phải diễn viên đều rất nhiệt tình đóng phim hả?”

Nam Sơ cười cười, miệng nói một đường lòng nghĩ một nẻo trả lời, “Diễn viên cũng muốn ăn cơm.”

Tô Trần lắc đầu, “Nam Sơ, tôi thấy cô không phải người như thế.”

“Có gì khác nhau đâu chứ!” Nam Sơ tuy muốn hút thuốc nhưng đành phải nhịn, “Nhìn sắc mặt cô mấy ngày nay cũng không tệ lắm nhỉ?! Chắc là ngày nào cũng đến công ty của đại thần chứ gì!”

Tô Trần, “Công ty anh ấy xảy ra ít việc, tôi chỉ đến trợ giúp thôi.”

Nam Sơ lặng lẽ cúi đầu ghé sát tai cô nói, “Cô với đại thần thật sự thiếu một cơ hội tốt.”

Tô Trần nhìn Nam Sơ, Nam Sơ chớp mắt ý tứ vô cùng sâu xa nhìn Tô Trần.

“??”

Nam Sơ thờ dãi một cái rồi nói rõ ra, “Đàn ông ấy mà! Đôi lúc cứ làm nũng mới tốt. Lúc trên giường ấy, cứ dụ dỗ người ta, chớ đến phía dưới cứng lên thì tính tình tự nhiên sẽ hiền hòa lại.”

“...” Cô thật sự không muốn nói chuyện với ả phù thủy quốc dân này nữa.

“Không phải như cô nghĩ đâu.” Tô Trần nói, “Ôi, mấy ngày gần đây không thấy Thịnh Thiên Vi đâu hết này.”

Nam Sơ bĩu môi, “Cô ấy sớm đi rồi mà.”

“Đi sao? Sao không nói cho tôi?”

“Lần đó Thiên Vi nhìn cô bạn đến sút đầu nể trán nên không muốn tôi nói cho cô. Còn nói một thời gian sau sẽ về.”

Tô Trần cúi đầu nhấp một ngụm cà phê, rồi từ từ uống xuống.

Nam Sơ vỗ vai cô, “Tôi thấy Thiên Vi sống tốt lắm mà. Cô đừng để ý nhiều. Tôi phải đi rồi, hẹn gặp cô ở buổi tuyên truyền phim.”

Ba ngày sau, phim chính thức quay xong, Tô Trần thu dọn đồ đạc về lại phòng làm việc.

Không hề dừng xe mà nhanh chóng lái đi. Đến lúc cô lái xe đến tầng lầu, Từ Gia Diễn vừa vịn xuống lầu. Cô nhấn còi xe, anh lười biếng nhìn rồi bước qua phía cô. Tô Trần hạ kính xe hỏi, “Anh ra ngoài hả?”

Anh gạt đầu, “Mua thuốc lá.”

Tô Trần nghiêng đầu nhìn anh, “Lên xe đi, em dẫn anh đến chỗ này.”

Từ Gia Diễn đi qua bên kia, mở cửa xe ngồi vào ghế phó lái. Tô Trần đi chiếc Audi, không gian trong xe không lóm lổm nên chỉ thích hợp cho phái nữ. Bình thường cũng không thấy chiếc xe này nhỏ nhưng lúc anh ngồi lên, đôi chân dài tùy ý đặt xuống, cô mới cảm thấy xe quả thật hơi nhỏ...

“Chiếc Audi này rất hợp với em”

Đây là lời nói từ trong thâm tâm anh nói qua, quả thật rất hợp với dáng người nhỏ nhắn như em.

Tô Trần quay đầu, “Chân anh dài quá! Nếu thấy không thoải mái thì cứ để ra sau đi.”

Chân hơi dài nên thật sự không thoải mái lắm.

Anh cúi đầu tìm nút ấn dưới ghế ngồi, thế nhưng nhấn nửa nửa ngày cũng không có phản ứng gì. Anh nhìn cô hỏi, “Không phải hỏng chứ?”

“Không có đâu.”

Cô tháo dây an toàn rồi khom người xuống. Không gian trong xe khá nhỏ, cô khom người xuống nên không thấy được nút ấn ở đâu nên đành tự tìm.

Lúc này, hình ảnh trong xe quả thật hơi...

Từ Gia Diễn ngồi trên ghế phó lái, hai chân chen chúc đặt cạnh cửa xe, đầu Tô Trần vừa vịn thẳng hướng với bắp đùi anh, hai tay vẫn đang tìm nút ấn.

Một lúc sau, cái đầu nhỏ của cô liên tục cọ tới cọ lui cạnh bắp đùi anh.

“Ôi, em nhớ là cái nút này mà.”

Không đúng, lại tìm tiếp, cái đầu nhỏ lại cúi xuống tìm.

...

Từ Gia Diễn trực tiếp kéo cô ra rồi trầm giọng, “Lái xe đi. Như thế này là được.”

...

“Anh không sao chứ?”

Từ Gia Diễn cắn răng, “Không sao—”

“Dạ,” Cô cười rồi nổ máy.

Cô lái xe rất chuyên chú, suốt dọc đường hai người chẳng nói lời nào.

Xe dừng trước một tiểu khu. Tô Trần nhìn đồng hồ, cũng đến giờ rồi. Cô lấy điện thoại gọi thông báo một tiếng rồi kếp Từ Gia Diễn xuống xe.

Anh nhìn quanh một vòng, “Ai ở đây?”

“Thầy giáo dạy lập trình hồi đại học của em. Em muốn mượn thầy mấy cuốn sách, anh cùng lên đi.” Tô Trần nói.

Vương Giáo sư đã bảy mươi tuổi, đầu tóc đã chuyển sang về hoa râm, trên mặt mang theo một cặp kính lão, dáng vẻ vô cùng đậm chất trí thức. Thế nhưng khi lên lớp thì hai chữ uy nghiêm lại không đủ để hình dung về ông, học trò từng tốt nghiệp khóa lập trình đều gọi ông là “thiết diện giáo sư.” (Giáo sư mặt sắt)

Ban đầu Tô Trần cũng thật sợ vị giáo sư này. Nhưng về sau lại phát hiện ông cũng rất bình thường, cũng thường đùa giỡn người khác, điều kiện là đó không phải tiết lập trình chuyên nghiệp.

Bình thường Từ Gia Diễn luôn trưng ra cái vẻ chả quan tâm ai, mà đây lại là loại người Vương giáo sư ghét nhất. Thế nên, trước lúc vào nhà thầy giáo cô không yên tâm nên cố ý cảnh cáo anh, “Thầy Vương là một người rất thận trọng, anh đừng có bày ra vẻ cà lơ phớt đời.”

“Anh có sao?” Anh bày ra vẻ mặt vô cùng vô hại.

Vương giáo sư nhìn thấy Tô Trần thì vui vẻ vô cùng.

Tô Trần cúi người, “Thầy Vương, đã lâu không gặp thầy.”

Vương Giáo sư cười đến vui vẻ, “Chắc, tiểu nha đầu cuối cùng cũng trưởng thành rồi.” Sau đó ông nhìn qua Từ Gia Diễn, anh cũng học theo Tô Trần cúi người xuống, “Thầy Vương.”

Vương Giáo Sư nhàn nhạt liếc anh một cái rồi nhìn Tô Trần, “Vào trong đi.”

Sau đó ông xoay người đi vào nhà.

Hai người nhìn nhau, Tô Trần bèn hung hăng nhéo vào hông anh một cái rồi nhỏ giọng, “Đã bảo anh bớt thói cà lơ phất phơ đi rồi mà!!”

Từ Gia Diễn bị đầu liếc mắt nhìn cô, “Anh cũng đã cúi người chào đó thôi.”

“...Chắc chắn là thái độ của anh không đúng!!” Tô Trần đi vào, nhỏ giọng nói bên tai anh.

“Thái độ của anh chưa đủ đoan chính nữa hả?”

“Nhất định là do anh sai.”

Hai người thì thầm to nhỏ, Vương Giáo sư bèn bung tay chỉ vào ghế sô pha, “Qua đây ngồi.”

Hai người nhìn nhau một cái, Tô Trần ngoan ngoãn qua ngồi, Từ Gia Diễn cũng ngồi xuống bên cạnh cô.

Vương Giáo sư ngồi một mình trên chiếc sô pha một người, lưng tựa ra sau.

Tô Trần hỏi, “Thầy Vương, trong nhà chỉ có mình thầy thôi sao ạ?”

Vương Giáo sư nửa trêu nửa đùa nói, “Ừ. Hai đứa ở lại ăn cơm chứ?”

Tô Trần nhìn Từ Gia Diễn, “Dạ thôi ạ. Bọn em sợ phiền thầy, chỉ đến mượn sách rồi về thôi. Nhân tiện cũng ghé thăm thầy một chút, lần sau lại đến rồi mời thầy một bữa.”

Vương Giáo sư cười một tiếng, “Lúc đây thầy bảo con ở lại làm thực tập sinh thì sống chết không muốn. Thế mà giờ lại muốn tiếp nghiệp học sao?”

Tô Trần cười cười, “Lúc ấy còn trẻ người non dạ, kinh nghiệm còn thiếu nhiều.”

Vương Giáo sư nhìn qua Từ Gia Diễn, “Bạn trai con?”

Tô Trần nghĩ nghĩ một lát rồi hỏi, “Thầy thấy sao ạ?”

Vương Giáo sư không trả lời, ông trực tiếp hỏi Từ Gia Diễn, “Cậu, làm nghề gì?”

Tô Trần đá chân anh, anh chậm rãi trả lời, “Làm phần mềm máy tính.”

Vương Giáo sư, “Biết về lập trình?”

“Cũng không hiểu nhiều lắm.”

Vương Giáo sư vui vẻ, “Không hiểu thì làm sao được người thương đây?..”

Anh lên tiếng, “Cứ qua ngày thế thôi.”

“Sao hả? Thích cô nhóc này?”

Từ Gia Diễn nhìn Tô Trần, không hề né tránh, “Dạ.”

Thế nhưng Tô Trần ngồi đó lại ngẩn người.

Hai người cứ một hỏi một trả lời.

Vương Giáo sư chỉ Tô Trần, “Ông đây dạy Tiểu Trần mấy năm, nam sinh yêu thích Tiểu Trần phải xếp cả một hàng dài. Ấy thế mà tính tình lại thật không tốt.”

Từ Gia Diễn cảm động bèn nói ra, “Quả thật không được tốt tính cho lắm.”

Mấy giây sau.

Vương Giáo sư dẫn đầu tấn công, ông cầm chiếc gậy đánh vào chân Từ Gia Diễn, “Được tiện nghi còn khoe mẽ! Muốn ăn đòn rồi phải không?”

Từ Gia Diễn cười, “Cháu đâu có...”

Thật lâu sau Tô Trần mới kịp phản ứng lại, cô có chút không tin hỏi, “Hai người quen biết nhau hả?”

Vương Giáo sư giải thích, “Thầy và bà nội của tên nhóc này là bạn học. Tên này từ nhỏ đã học không tốt, thế mà còn chơi game nữa, bị bà nội mắng không biết bao nhiêu lần. Tiểu Trần, con mau nói đi, trong trường có biết bao nhiêu thanh niên vừa tuần tú lịch sự lại tài giỏi con không thích, thế sao lại đi thích thằng nhóc này chứ!!”

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

CHUYỆN NGŨ: RÙA

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Tô Trần nhìn sang phía Từ Gia Diễn, anh buông tay ra, về mặt vô tội.

Vương giáo sư càng nói hăng, thiếu chút nữa đem tất cả “chiến tích” của Từ Gia Diễn nói hết ra, trong mắt một ông già chống gậy mọi thứ đều chẳng ra gì.

“Khi đó trong đầu cậu ấy toàn là chơi game, chơi game, trốn học chơi game. Bị cha nó bắt được, xách về nhà đánh cho một trận, không còn chỗ nào chạy liền chạy về nhà bà nội. Bà nội cậu ấy cũng nói với tôi rất nhiều lần, đứa cháu trai này trước đây muốn ngoan bao nhiêu thì ngoan bấy nhiêu, nhưng hễ dính vào game là điên cuồng như ma vậy, bà nội cũng hết cách. Nhưng nghe bà nội cậu ấy nói, cậu ấy chơi cũng không tồi, đạt được rất nhiều giải vô địch trên thế giới rồi?”

Tô Trần gật đầu, vội vàng nói: “Rất lợi hại, đứng đầu trong giới eSport, rất nhiều người hâm mộ anh ấy, coi anh ấy như thần tượng, khơi dậy ý chí chiến đấu của người trẻ tuổi.”

“Tiểu tử này thật sự đã muốn làm gì thì quả thực rất nghiêm túc.” Chỉ số thông minh của Từ Gia Diễn rất cao, về điểm này Vương giáo sư ngược lại rất tán thành. Nói đến đây, sau đó Vương giáo nâng đầu kính trên mũi, nhìn sang Từ Gia Diễn: “Sức khỏe bà nội cậu gần đây sao rồi?”

Từ Gia Diễn đáp: “Nhờ Phật tử phù hộ, cũng không tệ lắm.”

Vương giáo sư thờ dãi: “Bảo bà ấy chú ý thân thể, đừng niệm Phật quá lâu, một bà già làm sao mà thức khuya như đám người trẻ tuổi được?”

Vương giáo sư hiểu rất rõ giờ làm việc và nghỉ ngơi của bà nội, mỗi sáng 5 giờ sẽ dậy, niệm Phật tới 12 giờ đêm, thói quen này đã duy trì ba mươi mấy năm.

Từ Gia Diễn gật đầu, tỏ ý đã biết.

Đề tài một lần nữa lại chuyển sang hai người, Vương giáo sư nói với Tô Trần: “Con đó. quản lý cậu ta cho thật tốt, tiểu tử này cần có người chỉnh đốn.”

Có thể thấy được, giáo sư cũng không phải là ghét Từ Gia Diễn.

Tô Trần liếc mắt nhìn Từ Gia Diễn, nhất trí với Vương giáo sư, mười phần nghe lời giáo sư mà trịnh trọng gật đầu.

Chợt cảm thấy eo bị véo một cái, Tô Trần bị đau quay ra lườm anh, tên đầu sỏ về mặt vô tội

Vương giáo sư còn nói hai câu, sau đó đứng dậy đi vào phòng lấy sách, trong phòng khách chỉ còn hai người bọn họ.

Không biết rằng câu nói kia đã chạm vào thần kinh của anh.

Tay Từ Gia Diễn ở sau lưng cô liên tục nhéo, Tô Trần đưa tay kéo tay anh ra, trừng mắt nhìn anh: “Đừng nghịch.”

Anh không nghe, tay vẫn cứ đặt trên lưng cô tác oai tác quái.

Tô Trần không thể nhịn được nữa bèn kéo tay anh qua, cắn mạnh một cái ở cổ tay anh.

“a..” Anh nhúm mày, khẽ hít sâu một hơi.

Mấy giây sau Tô Trần buông tay anh ra.

Ngoại trừ vết thương lúc đầu, trên cánh tay tất cả đều là một dãy dấu răng ngay ngắn của cô. Từ Gia Diễn giờ tay, nhìn chăm chăm hàng dấu răng một lúc, vui vẻ, nghiêng người rút tờ giấy, nhẹ nhàng phủ lên.

Vương giáo sư vừa lúc mang mấy cuốn sách đi ra, nhìn thấy một màn này, chỉ chỉ vào tay Từ Gia Diễn: “Làm sao vậy?”

Từ Gia Diễn nhìn Tô Trần, nhẹ giọng nói: “Bị mèo cào.”

Vương giáo sư nhìn vòng quanh một vòng: “Bây bạ, ở chỗ ta làm gì có mèo.”

Tô Trần trừng mắt nhìn Từ Gia Diễn, chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ, nhẹ giọng giải thích: “Vừa nãy mới lên từ sân vào, lại chạy ra rồi.”

Vương giáo sư đương nhiên nhìn ra không khí giữa hai người “Mất đi mây lại” cùng với “Lửa tình nồng cháy”, đặt sách ở trên bàn, ngồi xuống, nói: “Vây lát nữa cậu nhớ phải đi tiêm.”

Ánh mắt Từ Gia Diễn trực tiếp nhìn chăm chăm vào người nào đó, nhẹ giọng dạ một tiếng.

Tô Trần giả bộ ho khan, quay đầu đi chỗ khác.

Vương giáo sư đặt sách ở trên bàn trà, “Mấy quyển này trước tiên cậu cầm về đọc đi.” Nói xong nhìn về phía Từ Gia Diễn “Tiểu tử cậu không được đào tạo theo hệ thống, ta chọn mấy quyển nhập môn, cậu cầm về xem một chút. Chỗ nào không hiểu thì hỏi nha đầu này, người ta là sinh viên xuất sắc, trình độ như vậy cũng thừa sức dạy cậu, cậu cũng đừng xem thường nó.”

Từ Gia Diễn lộ ra ánh mắt nghiến cứu, ngạc nhiên nói: “Hả? Lợi hại như vậy sao?”

Về mặt của Vương giáo sư như nói cậu thì biết cái gì, vuốt vuốt cầm nhắc lại chuyện cũ, nhắc đến chuyện năm đó, trong lòng ông vẫn cảm thấy có chút xúc động, dù sao trong đám người năm ấy, người lợi hại nhất vẫn là cô, đạt tới trình độ đó cũng là niềm tự hào của ông.

“Đương nhiên là lợi hại, lúc người ta học đại học, đã cùng với vài nam sinh trong đội của ta tham gia trận chung kết ACM toàn cầu. Nó năm đó cũng chỉ là một con nhóc, sau 10 năm đội của chúng ta cũng có lúc về nhì, về nhì cũng là rất tốt rồi, trường của chúng ta thành tích rất tốt. Chỉ có năm 05, 04 Trung Quốc mới đạt giải quán quân, từ sau khi tiểu tử kia tốt nghiệp, tại ACM trung Quốc cũng không còn người giành được giải. Lần thi đấu đó, trừ đại sư huynh của nó, thì nó là người nhanh nhất. Vài thằng con trai kia cũng không sánh bằng, năm đó muốn nó ở lại bảo vệ luận án nghiên cứu nhưng con nhóc này nhất quyết không chịu, nếu không bây giờ chẳng đến lượt tiểu tử cậu đâu.”

Thái độ ghét bỏ của Vương giáo sư đối với Từ Gia Diễn thật sự không che giấu chút nào, ông còn nói: “Nha đầu, về sau có gặp lại Đại sư huynh của con không?”

Đại sư huynh trông như thế nào cô đã sớm quên mất rồi, “Chưa từng gặp.”

Vương giáo sư thờ dãi: “Tiểu nha đầu con đó, chỗ nào cũng tốt, thông minh lại rất nghe lời. Chỉ có một tật xấu là không thích giao tiếp với mọi người, lúc đó đại sư huynh đối xử với con tốt nhất. Lần họp mặt lần trước con cũng không đi, tất cả mọi người không ai liên lạc được với con, đại sư huynh của con còn nhắc đến con với ta, nói rằng rất nhớ tiểu sư muội này, tốt nghiệp xong gần như biến mất.”

Vương giáo sư đã dạy qua rất nhiều khóa học trò, chỉ với khóa của bọn cô là tình cảm nhất. Lúc Tô Trần gọi điện cho ông, một giây trước còn đang rất vui vẻ, một giây sau đã mắng cho Tô Trần ở đầu dây bên kia một trận. Tại sao vừa tốt nghiệp xong lại biến mất, ai cũng không liên lạc được.

Thái độ của Tô Trần như biết lỗi rồi, khi giáo sư giáo huấn tuyệt nhiên không có cãi lại, cúi đầu, giống như cô nhóc đáng thương. Giáo sư hình như còn muốn giáo huấn tiếp, phát phát tay nói: “Mà thôi mà thôi, ta lưu lại số điện thoại của con, lần sau họp mặt ta tự mình gọi cho con.”

Tô Trần gật đầu liên tục: “Dạ, được ạ.”

Eo bị người nào đó chọc một cái, cô phớt lờ đi, cười cười với giáo sư.

Mấy giây sau lại bị người ta chọc một cái.

Cô cũng không quan tâm.

Ngồi khoảng một tiếng sau, hai người đứng dậy xin phép ra về.

Vương giáo sư cũng không giữ hai bọn họ lại, lúc gần đi, cầm ba-toong oán hận nói với Từ Gia Diễn: “Cho ta gửi lời hỏi thăm bà nội cậu.”

“Vâng, được ạ.”

Vương giáo sư còn nói: “Đừng bắt nạt cô ấy.”

“Nào dám.”

Vương giáo sư cười: “Tiểu tử cậu! Được rồi, đi đi.”—Hai người lên xe, Tô Trần ngồi vào, tra chìa khóa, nổ máy, vừa nhìn kính chiếu hậu vừa quay xe, hỏi anh: “Tại sao giáo sư lại không thích anh vậy?”

Từ Gia Diễn tựa người vào ghế, giúp cô quan sát hai bên đường, nhàn hạ nói: “Anh cũng không phải nhân dân tệ mà người nào cũng phải thích anh.”

Hiển nhiên là Tô Trần không tin, xe chậm rãi ra khỏi con phố, kiên quyết hỏi lại: “Chắc chắn anh đã làm chuyện gì đó khiến cho ông ấy ghét.”

Anh nhìn cô: “Muốn biết sao?”

Tô Trần tò mò: “Thật ra là vì nguyên nhân gì?”

“Cũng không biết có phải vì nguyên nhân đó không nữa.”

“Nói em nghe một chút xem” Tô Trần từ từ lái xe.

Từ Gia Diễn dựa vào ghế vò vò tóc, nghiêng người nhìn cô: “Quên đi, không nói nữa, nói ra lại cãi nhau với em”

“Không nói thì xuống xe, tự đi về.”

Nói chuyện chỉ nói một nửa, gọi lên lòng tò mò của người khác, Tô Trần có chút cảm giác muốn ném anh xuống xe.

Sau đó Từ Gia Diễn lười biếng kê dựa vào ghế, từ từ giải thích một lượt: “Mấy năm trước, hai nhà có cùng nhau ăn cơm, giáo sư nói muốn giới thiệu cháu gái ông ấy cho anh, bị anh từ chối ngay trước mặt. Có lẽ cảm thấy anh không nể mặt ông ấy?”

Giờ phút này Tô Trần càng muốn ném anh xuống xe.

Xe bỗng nhiên dừng lại, Từ Gia Diễn quay đầu nhìn cô, vẻ mặt vô tội: “Em xem, anh không muốn cãi nhau với em mà.”

Rất nhanh sau đó, một lần nữa xe lại lên đường, Tô Trần lườm anh một cái: “Đúng là rất đáng ghét, anh cũng chẳng chừa lại cho cô gái kia chút mặt mũi nào.”

Từ Gia Diễn cong miệng cười, nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói lời nào.

Lái xe đến tầng dưới của công ty, Từ Gia Diễn xuống xe, đứng ở cửa chuyển động cánh tay, Tô Trần đỗ xe xong, xách túi đi qua: “Đi thôi, đi tìm Mạnh Thần họp.”

Từ Gia Diễn ngừng chuyển động cánh tay lại, đi theo sau: “Anh chưa có nói họp.”

Tô Trần mặc một bộ quần áo công sở, mang giày cao gót đi trên mặt đất như lướt gió, đi tới trước cửa thang máy, bấm số, nhìn mấy con số chuyển động nói: “Em nói.”

“leng keng” Thang máy rất nhanh mở ra.

Tô Trần đi vào trước, Từ Gia Diễn dứt tay vào túi quần đi vào sau, nhìn cô: “Rốt cuộc công ty này ai mới là chủ?”

Tô Trần liếc anh một cái, lại nhàn nhạt nhìn về phía trước: “Vậy anh có mở không?”

Anh cũng nhìn về phía trước, lười biếng nói: “Có mở.”

Trong phòng làm là một mảng tung bưng, thấy hai người về, cả một đám vội vàng chạy về vị trí của mình, hai người một trước một sau đi vào, Tô Trần đi sau Từ Gia Diễn.

Từ Gia Diễn ôm cổ Đại Minh: “Thông báo cho Mạnh Thần, họp.”

Tất cả mọi người hay chỉ có Thần ca?” Đại Minh hỏi.

Không đợi Từ Gia Diễn trả lời, Tô Trần ở phía sau nói: “Mạnh Thần, cậu, bốn người chúng ta họp trước.”

Hai người cùng dừng lại.

Đại Minh quay đầu lại nhìn Tô Trần, lại quay sang nhìn lão đại một chút.

Từ Gia Diễn bỏ tay ở cổ anh ta ra, chỉ chỉ Tô Trần ở phía sau, thản nhiên nói: Nghe cô ấy.” Trực tiếp xoay người đi vào phòng làm việc.

Tô Trần vỗ vỗ vai Đại Minh, cũng xoay người đi chuẩn bị tài liệu.

Giờ phút này, Mạnh Thần đang nằm trước máy vi tính xem màu son.

YLS, el, armani, còn thật nhiều loại không có tên thương hiệu. Nhìn mà hoa cả mắt, Đại Minh đi vào, gõ gõ bàn hân: “Mau lên, bà chủ nói họp.”

Mạnh Thần ngăn người: “Ai?”

Đại Minh ôm ngực, nhìn hấn: “ Còn ai vào đây nữa.”

Mẹ kiếp!—Phòng họp.

Chỉ có bốn người nhưng bầu không khí nghiêm túc không kém gì lúc đại hội.

Bên này ba người đàn ông ngồi song song, mắt đồng loạt nhìn về phía khuôn mặt nghiêm túc, cả người mặc bộ quần áo công sở nghiêm túc ở trước bàn hội nghị.

Ba người tư thế thống nhất, ôm ngực, nếu đem ra so sánh, người ngồi giữa lại lười nhác vắt chân lên một chút, áo sơ mi quần âu cũng không chỉnh tề, quả thực rất vô lại.

Đại Minh: “ Tô muội làm sao vậy?”

Mạnh Thần chọc chọc Từ Gia Diễn: “Anh làm gì sao?”

Từ Gia Diễn để điện thoại xuống: “ Tôi làm sao biết được?”

Tô Trần đem báo cáo đã in sẵn chia làm ba phần, đưa tới trước mặt bọn họ, khom lưng, hai tay chống ở trên bàn, hỏi Đại Minh: “ Cậu làm sao à?”

Cô mặc một bộ công sở office lady, bên trong là một áo dây, bên ngoài là một áo vest đơn giản, tay chống xuống bàn, lúc cúi người xuống, dây áo từ cổ lộ ra, tất cả bên trong đều lộ ra ngoài. . .

Đại Minh: “...”

Mạnh Thần: “...”

Từ Gia Diễn: ——

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

CHUYỆN NGŨ: TQSH

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

~~~~*~~~~

Từ Gia Diễn háng giọng, ngón tay anh cong lại gõ lên mặt bàn, giọng nói lạnh thấu xương, “Hai cậu nhìn đủ chưa?”

Đại Minh và Mạnh Thần nhanh chóng lấy lại tinh thần rồi tự giác quay đầu qua chỗ khác.

Hai người âm thầm than khổ.

Trời ạ!!

Bọn họ đâu phải cố ý đâu!

Tự nhiên lộ ra như thế..thì bảo hai người làm sao chuẩn bị tâm lí kịp chứ?? Lão đại, anh cần gì hung dữ như vậy..

Bây giờ tự lấy tay đâm vào mắt có kịp không?? F*ck!!!!

Tô Trần lúc này mới kịp phản ứng. Cúi đầu nhìn một cái rồi đứng thẳng người, Tô Trần chậm rãi nhìn về phía Đại Minh, “Việc ưu hóa trong hai ngày nay thế nào rồi?”

Đại Minh liếc mắt nhìn Từ Gia Diễn, thấy anh không bày ra vẻ mặt gì mới trả lời, “Ưu hóa xong hết rồi nhưng còn một bộ phận vẫn chưa khảo sát xong. Mà chắc vẫn kịp thời gian để gamer login.”

Tô Trần nhìn Mạnh Thần, “《 Thiên Đường Chi Môn》được đánh giá thế nào?”

Mạnh Thần, “Rất tốt.”

“.... Nói cụ thể ra đi.”

Mạnh Thần giải thích, “《Thiên Đường Chi Môn》lấy xương của chúng ta rồi cời áo khoác đi. Chúng ta căn bản phải ưu hóa game, mà bên kia lại có người phát hành đứng ra chống đỡ, lần này bọn họ kiếm được rất nhiều lợi nhuận. Mà tôi khá nghi ngờ một điểm, bản update của 《Địa Ngục Chi Thành II》mà bọn họ cũng copy. Chuyện này rất khó hiểu.”

Tô Trần tỏ vẻ hiểu rõ. Cô xoay người mở file trình chiếu, “Đây là biểu đồ thống kê về xu thế phát triển của game client, web game và game mobile. Các anh nhìn xem đi. Sau khi LO2 xuất hiện, chỉ với 9 năm đã để game client đạt đến đỉnh cao. Còn mấy năm này thì không phát triển lắm, đó là do số lượng gamer trên thế giới của LO2 đã đạt đến mức độ không thể tăng thêm nữa. Các trò chơi sau này đa phần đều lấy cảm hứng từ LO mà sự thật là do game client không còn không gian để phát triển nữa. Còn về web game thì số lượng gamer ngày càng giảm dần. Về phần game mobile thì mấy năm này lại phát triển rất nhanh. Dùng biểu đồ để phân tích thì xem ra game mobile vẫn còn phát triển. Đến lúc nào nó đạt đến cực hạn thì tạm thời chúng ta vẫn chưa rõ, nhưng chắc chắn không phải bây giờ. Nếu chúng ta muốn kiếm tiền, em đề nghị mình nên từ bỏ game client, giảm bớt nhân lực bên 《Vương Giả Liên Minh》rồi chú tâm vào 《Địa Ngục Chi Thành II》.”

Mạnh Thần là người đầu tiên phản đối, “《Vương Giả Liên Minh》là hạng mục đầu tư quan trọng của công ty trong năm nay, nó cũng là mục đích mà chúng ta làm thế loại game này. Năm đó, lúc bọn anh chơi LO2 đã nói rằng, nhất định tự mình làm ra một trò chơi có thể lên được bảng xếp hạng thế giới.”

Tô Trần gật đầu, “Ừ, anh chớ khẩn trương, em chỉ nói thôi mà. Em đã tiến hành phân tích về gamer của 《Địa Ngục Chi Thành I》.” Cô xoay người, trên màn hình lần lượt xuất hiện các biểu đồ hoàn mỹ, bút laser vẽ một vòng tròn trên biểu đồ, “Gamer đa phần đều ở độ tuổi từ 19 – 35, một phần nhỏ gamer rải rác ở các độ tuổi khác..”

Sau đó, Tô Trần nói ra một loạt từ ngữ chuyên môn khiến Mạnh Thần ngẩn người.

“ACU và PCU[1] trong《Địa Ngục Chi Thành I》đều cùng các game mobile khác cạnh tranh vị trí cao, hơn nữa tỉ suất chi tiền cũng khá ổn. Bản《Địa Ngục Chi Thành I》có tồn tại 1 vấn đề đó là trình độ qua ải khó. Gamer qua ải càng ít thì số lượng người chơi sẽ giảm dần theo thời gian. Vì thế, ở bản《Địa Ngục Chi Thành II》chúng ta nên sửa đổi một chút.”

Mạnh Thần tán thưởng, “Cái này đã sửa rồi. Còn cái bây giờ cần quan tâm là tính cạnh tranh của《Thiên Đường Chi Môn》đối với chúng ta.”

Tô Trần, “Các anh biết người đứng sau của《Thiên Đường Chi Môn》là ai không?”

“...”

Cô nhìn Từ Gia Diễn chăm chăm, “Là Trầm Mạn Thanh.”

Nhìn ánh mắt anh không tỏ vẻ kinh ngạc chút nào thì hiển nhiên anh đã sớm biết, chỉ có Mạnh Thần và Đại Minh tức giận vỗ bàn, “F*CK!!”

Tô Trần một lần nữa nhìn về phía Từ Gia Diễn tò mò hỏi, “Ân oán giữa anh và người ta thật sự chỉ đơn giản là việc trong câu lạc bộ thôi hả?”

Chỉ thấy anh khoanh tay trước ngực, ánh mắt bình tĩnh tỏ vẻ lạnh nhạt không nói lời nào.

Tô Trần, “Anh đừng để ý, em chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi.”

Sự chú ý của cô lại quay về trò chơi. Thấy Đại Minh và Mạnh Thần không tập trung, cô gõ bàn, “Nói điểm chính nào. Theo phương pháp phân tích SWOT[2] thì tài nguyên của chúng ta là có hạn. Mấy năm qua rất nhiều công ty đưa ra thị trường các loại game khác nhau, game nào cũng có số lượng người chơi login rất nhiều nhưng số game kinh điển để gamer ghi nhớ lại không nhiều, đa phần đều là hứng khởi ban đầu hết. Làm trong nghề này chính là như thế, trò chơi trong điện thoại có thể để các anh chơi mấy năm thì nhất định phải có IP lớn (nổi tiếng), cũng giống như danh tiếng của các anh trong eSport vậy. Em cũng có một IP, mấy năm nay bị mấy công ty trò chơi hỏi thăm qua nhưng em lúc đó không thấy hứng thú gì nên đều từ chối hết. Bây giờ nếu các anh cần thì cứ để nó tham gia《Địa Ngục Chi Thành II》đi. IP đó cũng có một nhóm fan nhỏ. Chúng ta chỉ cần tuyên truyền một chút, chọn một nhà phát hành uy tín nữa thì ảnh hưởng của《Thiên Đường Chi Môn》đối với chúng ta sẽ không lớn lắm.”

Mạnh Thần, “IP dùng cho tiểu thuyết cũng có thể dùng cho game à?”

“Từ mấy năm trước đã dùng được rồi. Mấy game tiên hiệp đều chuyển thể từ tiểu thuyết hết mà, anh không biết?”

...

Cuộc họp kết thúc, Đại Minh vỗ tay, “Tô muội, em thật giỏi.”

Mạnh Thần gật đầu, “Anh cũng thấy thế.”

Tô Trần không để ý đến lời nói của hai người, cô nói với Mạnh Thần, “Em đem kịch bản cho anh. Anh đọc qua rồi thử xem sửa đổi được gì không. Sau khi làm xong thì báo một tiếng để em đi tuyên truyền.”

Hai người lĩnh mệnh rồi đi, trong phòng họp chỉ còn lại hai người.

Biểu hiện hôm nay của Tô Trần phải nói là rất tuyệt vời. Từng cái biểu đồ đều hết sức tinh tế, số liệu phân tích cũng rất phù hợp.

Từ Gia Diễn tựa người vào ghế, nhướn mày hỏi, “Mấy ngày nay em ở lại đều vì việc này?”

Tô Trần đi tới cạnh anh, kéo một cái ghế ngồi xuống rồi học theo dáng ngồi của anh, bắt chéo chân tựa người vào ghế, “Ngày nào cũng thức đêm làm, mất khá nhiều thời gian.”

Tô Trần bỗng nhiên đi tới trước mặt anh, ngón tay chỉ vào vành mắt đen thui, “Anh thấy không? Đều do thức đêm hết đó.”

Tô Trần khom người đứng trước mặt anh, trên mặt tỏ vẻ đáng thương. Từ Gia Diễn đột nhiên đưa tay ra, bàn tay ấm áp để dưới tai, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô.

Tô Trần sững sốt, cô thật sự không nghĩ tới anh sẽ làm như vậy. Lúng túng muốn tránh đi nhưng lại bị anh siết chặt.

Hai người ở trong phòng làm việc vô cùng yên tĩnh, ngay cả lá cây bên ngoài cửa sổ cũng không hề lay động, tựa như cả thế giới đều im lặng nghe anh nói chuyện.

Từ Gia Diễn ngẩn người.

Tô Trần quơ tay trước mặt anh mấy lần, “Anh đang nghĩ gì thế?”

Anh đi về phía cô, nói, “Anh đang nghĩ, nếu như lúc đó em nghe theo lời Vương giáo sư làm nghiên cứu sinh thì anh bây giờ phải làm gì.”

Ánh đèn trong phòng chiếu lên mặt anh. Mỗi tác da thịt trên mặt anh được cô nhìn chăm chú, lông mi của anh rất dài, cặp mắt hoa đào có chút mê người.

Từ Gia Diễn cười, “Lại nhớ đến trước đó. Nếu lúc trước em không đến Nhã Giang, Lục Diệp Minh không giúp em thuê căn phòng kia, anh không gặp được em, vậy bây giờ anh nên làm gì nhỉ?”

Lúc anh cười, đuôi mắt cong lên, thật sự rất mê người...

Tô Trần cưỡng ép mình không nên trầm mê trong nhan sắc của anh bèn nghiêng đầu suy nghĩ, “Chúng ta vẫn sẽ gặp nhau.”

“Hả?”

Cô nói, “Anh vẫn sẽ đi xem mắt Hàn Văn Văn, đúng lúc em về tìm Hàn Văn Văn.” Nói xong Tô Trần mới ý thức được mình nói không đúng. Nếu không gặp Từ Gia Diễn thì cô sẽ không gặp Lý Chính, cũng không gặp Hàn Văn Văn, sẽ không làm phim về đề tài eSport.

Tô Trần lắc đầu nói tiếp, “Nếu không có Hàn Văn Văn, thì giả sử chúng ta sẽ gặp nhau ở một xó xỉnh khác. Giả sử là lần gặp mặt trong thang máy ở Nhã Giang lần đó. Mà quan trọng là chỉ gặp mặt thoáng qua như thế, anh có còn nhất kiến chung tình với em không thôi...”

Anh không nói chỉ cười cười rồi xoa đầu cô.

“Anh đừng xoa đầu em nữa. Gần đây số lần gọi đầu đều tăng lên rồi.”

“Em gọi đầu đầu mất nhiều thời gian đầu nhỉ!?”

...

Anh đây là đang cười nhạo tóc cô ngắn à??

Hai người đứng dậy rời khỏi phòng họp, Tô Trần hung ác nhéo hông anh một cái, “Vương giáo sư nói không sai, anh đúng là muốn ăn đòn.”

Nói đến chỗ này Từ Gia Diễn vừa vịn nhớ tới một chuyện, thế là hung hăng đề tay lên đầu cô, “Vừa hay, anh đang muốn hỏi em đây. Đại sư huynh là thắng nào?”

“...”

Hiệu suất làm việc của Mạnh Thần luôn rất nhanh. Chỉ mấy ngày sau, một nhiệm vụ tuyến chính lấy từ quyền kịch bản của Tô Trần được đưa vào game, làm thành nhiệm vụ chính và nhiệm vụ hằng ngày. Thêm mấy ngày sửa lỗi và khảo sát toàn bộ tiến trình ưu hóa, cuối tháng Sáu, trò chơi chính thức ra mắt. Chỉ trong một tuần lễ đã phá bỏ kỉ lục của 《Địa Ngục Chi Thành I》. Cộng thêm blog và phòng làm việc của Tô Trần cùng tuyên truyền, chỉ nửa tháng lại một lần nữa thay đổi kỉ lục của 《Địa Ngục Chi Thành I》.

Càng khoa trương hơn là, sau khi trò chơi được phát hành, Pot rút cuộc cũng chịu đăng blog.

Blog ba năm im lặng đột nhiên có động tĩnh. Từ Gia Diễn tag blog của Tô Trần và kèm theo địa chỉ download game chính thức.

Chuyện lần này khiến eSport và giới văn học triệt để bùng nổ.

Fan của hai người đều có chút mờ mịt.

Hai người không có quan hệ gì sao lại giúp đỡ nhau tuyên truyền?

Fan cuồng của cả hai trong vòng 30 giây chuyển qua chiến trường của đối phương.

Bên này:

“Ai đến phở cập tri thức đi! Đây là ai thế?”

“Mịa! Đây là đại thần eSport đó!! Nghe nói khoảng thời gian này, đại đại (Tô Trần) nhà chúng ta thường xuyên chụp ảnh về eSport. Chẳng lẽ là muốn lấy Pot làm hình mẫu?? Đậu, để Pot đi diễn đi!! Nhất định sẽ thật đẹp mắt.”

“Đại thần đứng đầu eSport, xin hãy nhận đầu gối của tôi.”

“Lão công!!! Ba năm này anh đi đâu thế!! @Pot. ”

Bên Nam Tuyền:

“Ngắm nhìn bạn gái của đại thần.”

“Trên lầu +1.”

“Sao lại không có ảnh chứ??”

“Tác gia bình thường đều trông có vẻ béo múp phải không?”

“Ôi chào.. Tiếc cho một người đẹp trai như thế...”

“Đại thần đẹp trai sao lại mù mắt thế kia chứ..”

“Trên lầu im mồm! Đại đại của chúng tôi tuy không đăng hình nhưng cô ấy nhất định rất xinh đẹp. Nghe rõ chưa???”

“Nhất định không xinh đẹp bằng tôi. Người này rất xấu, rất xấu. Tất cả đều do đại thần không có mắt nhìn người.”

“...”

Tô Trần nhìn bình luận.

Thấy được comment của một người quen, Ngày Mai Rồi Sẽ Tốt Hơn: “Mấy người anti đại tẩu đều đi chết hết đi!! Người ta so với mấy kẻ anh hùng bàn phím mấy người xinh đẹp hơn nhiều!! Da trắng, mặt đẹp lại tốt tính!!”

Tô Trần cầm điện thoại hỏi Đại Minh, “Anh à?”

Đại Minh cười, “Lúc tôi comment, lão đại còn đứng bên cạnh nhìn đó. Anh ấy không hề nói gì hết..”

Đại Minh vốn muốn viết thêm một câu ngực to eo nhỏ chân dài, nhưng lại bị lão đại đập cho một cước..

“Thiệt rành.. Sao mấy anh không đi nhìn số liệu đi.”

Sau khi tin tức được phát ra.

Các vị đại thần eSport khác và bên chính phủ đều ào ào đăng blog.

Trang đầu tiên đều cùng một tin chính.

“Xác chết vùng dậy, @Pot!!”

“Đậu má!! Hữu sinh chi niên hệ liệt.”

“Không ngờ mình có thể thấy được Pot đăng blog.”

Trong một đêm, lượng gamer chơi game 《Địa Ngục Chi Thành II》một lần nữa tăng mạnh.

Hai tuần sau, Tô Trần gặp Châu Thời Diệc ở công ty. Anh ta và Từ Gia Diễn cùng tựa vào lan can mà hút thuốc. Tô Trần muốn đi qua lại bị Đại Minh kéo lại nhiều chuyện, “Người kia là ai vậy?”

“Đại thần eSport – T.O. Người phát hành Seg là do anh ta dẫn đến. Người này là lập trình viên game online hợp tác lâu dài với Seg.”

Tô Trần liếc mắt nhìn, Châu Thời Diệc đứng thẳng còn Từ Gia Diễn thì khom người tựa vào lan can hút thuốc, một chân nhàn tản đạp lên lan can. Trông anh vẫn thờ ơ như thế! Hai người câu được câu không tán gẫu với nhau.

Lúc này cô như thấy lại bóng dáng anh lúc trước.

Phải như vậy mới đúng!

Dáng vẻ này mới là thói quen của anh. Còn việc ngồi trên ghế nghiêm túc đọc sách, cố gắng bổ sung kiến thức mấy hôm trước, với anh thật sự không hợp.

Tô Trần cảm thấy rằng, anh nghiêm túc, anh lười biếng, anh thờ ơ... Nhưng thích hợp nhất vẫn là lúc anh cà lơ phất phơ rồi nắm hết thấy mưu kế trong tay mình.

Đại Minh vỗ vai cô, “Tô muội, lần này nhờ em cả đấy!”

Tô Trần lắc đầu.

Thật ra, cô cảm thấy mình cũng không giúp gì nhiều.

Anh giống như trung tâm của cả vũ trụ. Bên cạnh anh luôn có người vây quanh, không có cô thì vẫn còn người khác.

Tô Trần nhìn bóng lưng của anh rồi nhỏ tiếng hỏi, “Đại Minh, anh sẽ luôn bên cạnh anh ấy phải không?”

Đại Minh trả lời ngay, “Tất nhiên rồi. Anh ấy vĩnh viễn là lão đại của bọn anh mà.”

“Ừ, thế thì tốt.”

Từ Gia Diễn liếc mắt qua thì thấy Tô Trần, anh nói với Châu Thời Diệc mấy câu rồi đi qua chỗ cô.

“Tối nay rảnh không?”

Tô Trần, “Sao hả anh? Tối nay em có hẹn rồi?”

Từ Gia Diễn khoanh tay liếc mắt nhìn cô, anh “a” một tiếng rồi hỏi, “Hẹn ai thế?”

Tô Trần, “Vương Giáo sư nói đi liên hoan một bữa.”

“Cùng đại sư huynh?” Từ Gia Diễn nhướn mày.

[1] ACU (Average Concurrent User): số lượng người chơi online đồng thời. PCU (Peak Concurrent User): số lượng người chơi online đồng thời cao nhất. (Nguồn: gameoperation.com)

[2] SWOT là tập hợp viết tắt những chữ cái đầu tiên trong tiếng Anh của những từ: Strengths (điểm mạnh), Weaknesses (điểm yếu), Opportunities (cơ hội) và Threats (thách thức) – là một mô hình nổi tiếng trong phân tích kinh doanh của doanh nghiệp. (Nguồn: wikipedia)

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

CHUYỆN NGŨ: THƯỢNG QUAN SA HY

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

~~~~~*~~~~~

Tô Trần nháy mắt mấy cái, vô cùng chân thành mời anh đi cùng, “Anh đi cùng em nha?!”

“Không đi.”

Tối đến, Tô Trần một mình đi. Vương Giáo sư làm chủ, gần như gọi toàn bộ người trong đội đều đến đông đủ. Lúc mọi người thấy cô đều tỏ vẻ rất ngạc nhiên rồi nhiệt tình ôm nhau mấy cái rồi ôn lại chuyện cũ.

Tô Trần hào phóng cười cười.

Vương Giáo sư đến sau lưng cô thấy khá khó tin, “Tên kia không đến cùng con sao?”

Tô Trần sững sốt trong giây lát mới phản ứng lại, cô cười nói, “Anh ấy đi với bạn rồi.”

Ừ, anh ấy đi cùng vợ chồng Chu Nguyễn rồi.

Mọi người nghe xong liền ríu rít trêu chọc tiểu sư muội, “Ôi chao, Tiểu Trần có bạn trai rồi sao?”

Tô Trần cười cười không nói, Vương Giáo sư cầm đĩa gỗ lên đầu người vừa nói xong, “Nói nhiều thế!!” Sau đó từ từ nâng ly lên nói, “Ngày hôm nay, anh tài của IT đều ngồi ở cái bàn này. Bữa cơm này coi như cũng đáng giá, nào, tất cả cùng cạn ly.”

Đảo mắt nhìn quanh, đa phần đều là nam giới. Có cao có thấp, có béo cũng có gầy, người đeo kính người không, nói chung là muôn hình vạn trạng. Mà ở đây, hình như đều là trạch nam điển hình...

Tô Trần nhìn mãi cũng không thấy đại sư huynh ở đâu.

Đến lúc bả vai bị người vỗ một cái, cô quay đầu, một người đàn ông mi thanh mục tú đứng sau lưng cô, trên tay cầm một ly rượu nhìn cô, “Tiểu sư muội...”

Tô Trần a một tiếng, “Đại sư huynh?”

Người đàn ông cười cười nhìn cô, “Còn nhớ đại sư huynh này sao? Cũng không tệ lắm!”

Tô Trần thờ ra một hơi, dù sao cô cũng là đoán bừa. Thời gian cô gia nhập khá ngắn, ngày thường cũng không nói chuyện nhiều với mọi người. Nói trắng ra thì những người ngồi ở cái bàn này cô nhớ tên cũng chả được mấy.

Hai người rảnh rồi nói chuyện mấy câu. Giống như thấy được Tô Trần không hứng thú trò chuyện lắm, đại sư huynh nhanh chóng trở lại chỗ ngồi cũ.

Cùng làm một nghề, rốt cuộc cũng có đề tài để nói chuyện, mọi người nói một hồi thì kéo đến bàn luận về trò chơi.

Tô Trần không chen vào nói chuyện đành lên blog xem. Phản ứng gần đây của 《Địa Ngục Chi Thành II》cũng không tệ lắm.

Mà Pot chính là một chiêu bài di động.

Anh post một bài lên, gần như toàn bộ fan trong eSport đều lên blog giúp đỡ. Ngay cả một ít đại thần eSport khác cũng giúp anh. Thế nên mấy ngày nay, 《Địa Ngục Chi Thành II》chính là một trong những tin tức hot nhất blog.

Phản ứng thật sự tốt hơn rất nhiều so với 《Thiên Đường Chi Môn》.

Thật ra, hai cái game này nhìn chung cũng không khác nhau mấy. Nhưng vì có《Địa Ngục Chi Thành I》nên bản cập nhật lúc đầu《Thiên Đường Chi Môn》được trau chuốt rõ rệt hơn. Thế nên game thủ chủ yếu chọn《Thiên Đường Chi Môn》để trải nghiệm. Mà đến lúc《Địa Ngục Chi Thành II》xuất hiện, nhờ có Tô Trần chỉnh sửa lại nhiệm vụ chủ tuyến, kết cấu game cũng ổn thỏa hơn trước nên hấp dẫn không ít gamer. Trên cơ sở của các gamer thì《Địa Ngục Chi Thành II》xem như là toàn thắng.

Mọi người trên bàn đang nhắc đến《Địa Ngục Chi Thành II》，một người đàn ông đeo cặp kính không gọng nói, “Gần đây mọi người có chơi game mới không?”

“《Thiên Đường Chi Môn》?”

Tô Trần dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng.

“Không phải, game《Địa Ngục Chi Thành II》ấy.”

Có người nói, “Nghe nói Thiên Đường Chi Môn bắt chước bối cảnh của Địa Ngục Chi Thành I. Và lại, Địa Ngục Chi Thành hình như là do một công ty trong nước hợp tác với đoàn đội LO2 bên Mỹ cùng khai phá game. Thật sự mà nói thì phương diện thiết kế đồ họa quả thật rất tinh xảo.”

“Mấy ngày trước có xem blog của Pot, hình như game này là do anh ấy nghĩ ra đó.”

Tô Trần chen miệng. “Mấy người cũng biết Pot?”

“Ai chơi game thì gần như đều biết anh ấy hết. Sao thế, em cũng biết Pot hả?”

Cô chuyển chủ đề, “Game chơi thích không?”

“Cũng được. So với một ít game trong nước thì cũng được coi là game hay.”

“Chứ game trong nước dạo này đa phần đều rơi vào bể tắc hết rồi. Nhưng mà 《 Địa Ngục Chi Thành II 》 này chắc cũng được lên top 5 bảng xếp hạng game năm nay đó.”

Nói chuyện một lúc lâu, mọi người cũng dần hết hứng thú, Vương Giáo sư gọi phục vụ đến nhờ chụp cho cả đoàn một tấm hình rồi về.

Khoảng mười người xếp thành hai hàng, Tô Trần đứng giữa một đám đàn ông.

“Tách...” mấy tiếng, ảnh chụp xong.

Mọi người đứng dậy, tản ra. Tối nay ai cũng uống hơi nhiều, trên mặt đều mang theo chút hồng hồng. Mọi người diu nhau ra cửa, đại sư huynh kéo tay Tô Trần nói, “Để anh đưa em về.”

Tô Trần từ chối, “Dạ thôi, em tự đi được, không làm phiền anh.”

Đại sư huynh thờ dài, “Con gái phải dịu dàng một tí mới khiến người ta thích.”

Tô Trần cười một cái, cô cũng không thèm cho người ta cơ hội nên xoay người đi về.

Một đám người nhìn Tô Trần ngồi lên xe về, mãi đến lúc cô đã đi xa mới phát tay, “Ôi... Tiểu sư muội thật không đáng yêu. Con gái thôi mà mạnh mẽ thế làm gì chứ! May mà em gái của mình cũng tốt, ít ra còn biết nhường nhịn làm dáng. Nếu nói chuyện tình cảm với Tiểu Trần chắc chết quá...”

“Thật là tiếc cho một gương mặt khuynh nhân.”

“Đại sư huynh này, không phải anh thích em ấy chứ??” Có người lay cánh tay đại sư huynh.

Đại sư huynh bắt đầu dĩ lắc đầu không nói.

Có lẽ, vài năm trước đây anh đã từng thích em ấy.

Nhưng hôm nay gặp lại lại chẳng tìm được cảm giác lúc xưa. Quả nhiên, người ta nói “gặp lại nhau không bằng tự mình hoài niệm” là chính xác. Số người chơi 《 Địa Ngục Chi Thành II 》 ngày càng tăng, Mạnh Thần tung ra danh sách người chơi. Sau một tháng phát hành game, số gamer cùng ACU trong 《 Địa Ngục Chi Thành I 》 cũng thay đổi, đây cũng xem như là trò chơi hot nhất năm nay rồi. Mạnh Thần và Đại Minh nhìn doanh thu không ngừng tăng lên, Đại Minh chắc một tiếng, “Hai vợ chồng nhà kia thật tuyệt vời. Chị dâu thì thông minh, lão đại lại là chiêu bài người thật. Fan của lão đại rất nhiều, tùy tiện quảng cáo một chút đã thu được nhiều thế này. Nói này, doanh thu cứ tăng thế này thì trực tiếp bán lão đại không phải nhanh hơn à? Chúng ta mở một công ty quảng cáo, để người ta thuê lão đại đi quảng cáo. Mẹ nó, thế thì một triệu một tháng cũng không thành vấn đề!”

Mạnh Thần tựa lên ghế liếc mắt nhìn, “Đồ điên! Cậu thấy với tính tình của anh ấy sẽ thêm đếm xia đến ý của cậu à?”

Đại Minh nhỏ giọng lại, “Tôi, tôi chỉ nói đùa thôi mà...”

Mạnh Thần, “Cậu xem mấy mình tình khác đi, xem xem nhân khí của bọn họ có cao hơn lão đại không đi? Người ta đi quảng cáo cũng chưa chắc lại đạt được hiệu quả thế này, cậu có biết vì sao không?”

“Vì sao?”

“Vi anh ấy rất thần bí. Trong eSport luôn ít lời, cũng chưa bao giờ đăng blog nào. Cái hình tượng cao lãnh đại thần rất được người khác mến mộ. Với lại, lão đại cũng rất đẹp trai, fan cuồng có lúc nào không trông ngóng. Giờ nếu lão đại ngày nào cũng lác lác trước mặt người khác, cậu thử nghĩ xem kết quả có được tốt thế này không hả. Tất cả đều là do hai chữ “thần bí” thôi đốt lòng fan. Đến lúc cảm giác thần bí ấy phai nhạt thì fan cũng chẳng còn nhiệt tình như trước đâu.”

Mạnh Thần một bên post blog, một bên giải thích cho Đại Minh. Đại Minh cái hiểu cái không gật đầu một cái.

Mạnh Thần nói nhỏ, “Thật sự là tiểu bạch ốc.” Ngón tay nhanh chóng hoạt động.

Đại Minh nổi giận, “Cậu nói ai ngu hả??”

Mạnh Thần ngẩng đầu, “Khoan đã...”

Ôi trời—

Ngón tay cậu dừng lại, một tấm hình hiện ra ngay trước mắt.

Đại Minh hỏi, “Sao thế??”

Mạnh Thần nhìn chằm chằm màn hình điện thoại thật lâu mới đưa cho Đại Minh nhìn, “Đây là Tô Trần đúng không?”

Là một bức hình tập thể, mà đa phần đều là đàn ông.

Đại Minh cẩn thận nghiên cứu hồi lâu, “Lỗ mũi này, miệng này, bộ quần áo này cũng từng thấy qua rồi. Ủ, đây chính là chị dâu!”

Vừa dứt lời, cửa phòng làm việc bị đẩy ra.

Từ Gia Diễn bỏ tay vào túi đi tới, “Hai cậu rảnh quá?”

Mạnh Thần bận bịu đưa điện thoại cho anh, “Lão đại, có người đào góc tường nhà anh.”

Từ Gia Diễn tựa người vào cửa, thông dong chờ Mạnh Thần đưa điện thoại đến.

“Lão đại, chị dâu gần đây gia giáo không nghiêm rồi! Chị ấy thế mà lại cùng đi uống rượu với một đám đàn ông thế này, còn chụp hình nữa...” Mạnh Thần chỉ vào một người trong hình, “Trời ơi... Tên này lại còn khoác tay lên vai chị dâu. Mẹ, thật không biết xấu hổ!”

Từ Gia Diễn lấy gói thuốc trong túi quần ra, lấy một điếu thuốc rồi bật lửa, ánh mắt anh nhàn nhạt nhìn qua. Khóe miệng giật giật, quả thật không được thoải mái cho lắm.

Nhưng anh còn có thể nói cái gì chứ!

Hai người cũng chưa tính là cái gì.

Mạnh Thần lải nhải một lúc lâu.

Từ Gia Diễn cầm điếu thuốc xuống rồi có ý hỏi, “Cậu cũng hay theo dõi mấy cái blog linh tinh nh?”

Mạnh Thần nói, “Không phải đâu lão đại. Người này thật sự rất giỏi đó. Hắn là tinh anh của IT. Lúc trước tham gia thi đấu một lần mới biết hắn. Không phải anh quên em cũng từ IT mà ra đó chứ!! Nhìn dáng dấp cũng được lắm mà, nhưng mà nhìn bộ dáng này chắc chắn là tơ tưởng chị dâu rồi. Anh xem xem hắn viết này, gì mà “Tiểu sư muội đã lâu không gặp. Thật là nhớ!” ”

Đại Minh thấy sắc mặt Từ Gia Diễn dần lạnh ngắt bèn đá Mạnh Thần một cái, “Cậu đừng nói vớ vẩn nữa. Người ta là anh em ôn chuyện cũ chứ làm gì mà đào góc tường ở đây.” Lúc Tô Trần rời khỏi bệnh viện thì đúng lúc gặp Nam Sơ.

Thứ cô chú ý đầu tiên là cặp chân thon dài thẳng tắp lại trắng nõn của Nam Sơ. Nam Sơ nhàm chán đứng một chỗ, hình như đang đợi ai đó. Nam Sơ quay đầu lại thì thấy Tô Trần, Nam Sơ cười cười đi đến, “Sao cô ở đây?”

Tô Trần nói, “Hình như bị cảm rồi. Còn cô?”

Nam Sơ và Tô Trần sống vai đi ra ngoài, “Chờ trợ lý. Mà thôi, không đợi nữa, cô ăn cơm chưa? Đi thôi, tôi mời cô một bữa.”

Hai người đã lâu không gặp, Nam Sơ thế nào cũng không chịu để Tô Trần rời đi. Hết cách, Tô Trần đành để Nam Sơ kéo đến một nhà hàng đồ Tây tĩnh lặng.

Nam Sơ dĩ nhiên là thường xuyên đến nơi này, cô quen đường đi vào, chọn đại một cái bàn ngồi xuống rồi tháo cặp kính ra, “Gần đây thật là mệt...”

Tô Trần nhìn, “Tôi biết, vành mắt cô cũng đen sì rồi.”

Nam Sơ, “Đừng nói đến tôi nữa. Còn cô thì sao, sao sắc mặt lại khó coi như thế?”

“Thức đêm nhiều.”

“Phụ nữ bớt thức đêm đi.”

Hai người ngồi tán gẫu, Tô Trần nhìn tấm quảng cáo ở bên cạnh, là một món ăn khá ăn khách gần đây. Chợt nhớ đến chủ đề hot trên blog mấy hôm trước, “Cô và anh ta là thật?”

Nam Sơ bĩu môi, “Công ty tạo scandal thôi, anh ta có triển vọng.”

Trong lòng Tô Trần âm thầm đánh giá, rồi gạt đầu, cô uống một ngụm không nói lời nào.

Nam Sơ an nhàn nhìn dòng người qua lại ngoài khung cửa, hỏi, “Cô và đại thần thế nào rồi?”

“Đợi một thời gian nữa mới biết.”

Nam Sơ hỏi, “Sao thế?”

“Chờ mọi việc xong xuôi rồi tính tiếp. Bây giờ ai cũng bận, công ty anh ấy một đống việc, bên tôi cũng bận bịu nữa.”

“Công ty của đại thần không phải ổn rồi sao? Tôi thấy cái game gì đó cũng không tệ mà, ngày nào cũng thấy xuất hiện trên blog. Rất nhiều mình tình đều chơi nó. Nếu cô không ngại thì để mấy ngày nữa tôi post một bài được không?”

“Việc đăng bài trên blog bên cô có cần công ty đồng ý không?”

“Không cần. Ngoại trừ việc say rượu làm loạn ra thì mấy việc khác đều được.”

Tô Trần vội cảm ơn, “Vây cảm ơn cô.”

“Cảm ơn gì chứ! Tô Trần, cô không biết tôi thích cô thế nào đâu.”

Lúc nói ra lời này Nam Sơ vô cùng nghiêm túc, một đôi mắt to tròn chột né tránh đi. Tuổi còn trẻ, trên da mặt lại chẳng hề có một lỗ chân lông nào, sau đó Nam Sơ bổ sung thêm, “Cũng sắp bằng đội trưởng rồi.”

“Nam Sơ, tôi cũng thế.”

Ngoài cửa sổ, mặt trời rực rỡ tỏa nắng, dòng người đang qua lại.

Qua cửa kính nhà hàng, hai cô gái nhìn nhau, trên môi là nụ cười vui vẻ.

Lúc đó, Tô Trần quả thật đang suy nghĩ.

Ngoại trừ Từ Gia Diễn ra, thì có lẽ đây là người mà cô thật sự yêu thích.

Hai người rảnh rỗi nói chuyện một hồi thì Tô Trần có điện thoại, nhìn lên màn hình, là Hàn Văn Văn.

Cô cầm điện thoại ấn nút nghe, “Văn Văn.”

Đầu kia điện thoại là giọng nói trầm trĩnh của Hàn Văn Văn, “Tô Trần, tuần sau cô rảnh không? Tôi kết hôn.”

Ngưng ba giây, Tô Trần nghĩ rằng mình nghe nhầm nên xác nhận lại, “Cô kết hôn.”

Hàn Văn Văn ừ một tiếng, “Thế có rảnh không?”

“Thứ bảy hay ngày nào?”

“Thứ bảy.”

“Rảnh.”

“Vây cô và Từ Gia Diễn cùng đến đi, tôi không gọi cho anh ấy đâu.”

“...Sao tự nhiên lại kết hôn nhanh thế?”

Hàn Văn Văn rất bình tĩnh, “Tôi ổn lắm, cô đừng lo.” Tô Trần còn tự nghĩ rằng trên khuôn mặt Văn Văn giờ này nhất định sẽ treo một nụ cười nhẹ nhàng, ôn hòa.

“Được.”

Điện thoại ngắt được nửa phút rồi mà Tô Trần vẫn chưa lấy lại tinh thần, cho đến lúc Nam Sơ quơ quơ tay trước mắt cô, “Nào, đi thôi, trợ lý của tôi đến rồi.”

Tô Trần hoàn hồn, cầm túi đứng dậy.

Về đến công ty, trò chơi thành công vô cùng, tiếng khen như nước thủy triều, nhân viên hưởng thụ sự an nhàn tạm thời. Một đám người vây quanh nhau tám chuyện. Đại Minh thấy cô đi vào bèn ngọt miệng, “Tô tiểu muội đi đâu về thế?”

Tô Trần tự nhiên đi về chỗ làm việc của mình, “Đạo phó thôi.”

Đại Minh nháy mắt với người phía sau.

Chốc lát, Mạnh Thần đi ra, trên tay cầm theo một chiếc hộp, “Khụ...”

Tô Trần nhìn Mạnh Thần, rồi nhìn chiếc hộp tỏ vẻ không hiểu.

Mạnh Thần nắm chặt tay, ánh mắt lay động, “Thật ra, tôi thấy cái này khá là hợp với cô nên mua một cái. Đây tặng cô. Lần trước là tôi quá kích động, xin lỗi.”

Tô Trần suy nghĩ nửa ngày nhưng thật sự không nhớ nổi Mạnh Thần đang nói đến việc nào.

Mạnh Thần dùng tay ra hiệu cho cô, lúc này cô mới nhớ ra, “Không sao đâu, tôi không để trong lòng.”

Mạnh Thần đương nhiên biết Tô Trần không để ý đến việc đó. Một cô gái nếu gặp phải chuyện như thế chắc chắn sau này dù cho có bị đánh chết cũng không muốn nói chuyện nữa. Thế nhưng Tô Trần đến bây giờ vẫn không cố ý né tránh, vẫn như thường. Lúc làm việc cũng không vì chuyện đó mà ảnh hưởng. Ở điểm này cô quả thật là một người rất rộng rãi, Mạnh Thần rất thương thức tính cách này.

Đĩ nhiên chỉ có thương thức mà thôi.

Yêu thích loại người như Tô Trần chắc ngoài lão đại ra sẽ chẳng còn người khác.

“Tôi biết cô không để ý nhưng ít ra vẫn phải xin lỗi cô. Lần trước là tôi sai, do tôi có thành kiến với cô. Nhưng hôm nay tôi đã hiểu, nhìn phụ nữ không thể chỉ để tâm vào vẻ bề ngoài, bình hoa cũng có cái nạm vàng.”

Tô Trần không biết trả lời làm sao, Mạnh Thần cười đến vui vẻ rồi nhẹ nhõm quay đi tìm Đại Minh chơi, nhưng vừa đi được hai bước đã quay lại.

“À quên mất, lão đại vừa bay qua Mỹ rồi, anh ấy không kịp nói với cô, tuần sau sẽ về.”

Tô Trần sững sốt, “Sao tự nhiên lại qua đó?”

“Bệnh viện gọi đến. Chắc là tình huống của bác Từ không được tốt rồi. Từ Gia Diễn đến Mỹ thì gọi cho Tô Trần. Lúc đó, Tô Trần đang ngồi trong phòng làm việc của anh, trong đầu đều là hình bóng của anh. Chuông điện thoại vang lên, số nước ngoài.

Cô trở nên nghiêm túc hẳn, vì trực giác nói cho cô đây là số của anh, “Từ Gia Diễn, là anh phải không?”

Đầu kia điện thoại cười một tiếng, giọng nói lộ vẻ bồn chột, “Ừ, là anh.”

Đêm đã khuya, trong phòng làm việc không hề bật điện, một mảnh đen kịt bỗng nhiên im lặng.

Qua điện thoại, giọng nói của anh vô hình lộ ra một vẻ trầm thấp vô cùng mê người, “Sao không nói gì?”

Tô Trần suy nghĩ một lát rồi hỏi, “Khi nào anh về?”

“Nhớ anh?” Giọng nói hiếm lúc mang theo mấy phần trêu đùa.

Cứ nghĩ là cô sẽ giả vờ không nghe, kết quả lại nghe thấy giọng nói êm dịu của cô, “Nghĩ muốn ôm anh.”

Trong điện thoại hoàn toàn yên tĩnh.

Anh không nói một lời nào.

Một lúc sau anh mới hạ giọng, “Thế em cứ giữ trạng thái đó đi, rồi đợi ngày anh về.”

Tô Trần không đùa nữa bèn nói tới chính sự, “Tuần sau Văn Văn kết hôn, anh về kịp không?”

“Không biết nữa.” Từ Gia Diễn dừng lại rồi nói tiếp, “Sao cô ấy tự nhiên thông suốt thế?”

Tô Trần nói, “Không phải đâu anh. Cô ấy không phải thông suốt mà có lẽ là luẩn quẩn trong lòng.”

Từ Gia Diễn lắng lắng nghe. Ở đầu bên kia hình như có người đang nói chuyện với anh nên Tô Trần cũng không nói tiếp nữa, “Thôi, anh làm việc của anh đi, em buồn ngủ rồi.”

Từ Gia Diễn ừ một tiếng, “Ngủ ngon.”

Tô Trần tắt đèn, đi về nhà.

Mấy ngày sau, đúng tám giờ tối Từ Gia Diễn sẽ gọi cho cô. Ở Mỹ thì lúc đó vừa vặn là 8h sáng. Gần như là hôm nào cũng ngủ trên sofa, sáng sớm hôm sau ánh mắt trời chiếu vào, anh ngồi dậy, theo bản năng tìm điện thoại, xoa xoa đầu tóc rồi gọi điện thoại cho cô.

Anh tựa người vào hành lang lấy lại tinh thần, ánh mắt nhìn xuống hàng cây, bên tai là giọng nói của cô.

Đứng cạnh lan can, giọng nói buổi sáng vô hình mang theo chút lười biếng, hơi khàn khàn, anh nhàn nhạt kể về quá khứ, nói đến lúc nhỏ, lúc đi học còn có cả lúc đi kiếm việc làm.

“Lúc nhỏ anh ngoan lắm hả?”

Anh ừ một tiếng, “Lúc nhỏ hay bị đánh lăm, mình yếu thế đâu có dám phản kháng nên rất nghe lời.”

“Khi nào thì không nghe lời nữa?”

Anh híp mắt, cẩn thận nhớ lại, “Đến cấp 3 thì phải. Lúc đó thích chơi game nên ngày nào cũng trốn tiết cùng Trầm Tĩnh Châu ra quán net chơi.”

“Có cô gái nào đưa thư tình cho anh không?”

“Chắc là...có.”

Anh thật sự không nhớ rõ. Bởi trong ấn tượng của anh, thỉnh thoảng dưới bàn học sẽ có một hai bức thư không rõ nguồn gốc. Chỉ là trước giờ anh không hề xem, thấy thì đem ném vào sọt rác thôi.

“Anh hỏi ngược lại, “Em thì sao?”

Giọng nói của cô mang theo ít phiền muộn, “Không có...”

Anh giễu cợt, “Nói thật đi. mấy ngày trước không phải à?”

“Mấy năm phổ thông em đều là nhảy cấp. Tính ra kém bạn học mấy tuổi, lúc đến trường đều là tài xế đưa đến. Lên đại học thì chỉ chuyên chú học tập, không nói chuyện tình yêu.”

Chẳng lẽ là ảo giác của cô sao?

Ngoại trừ Lục Diệp Minh ra thì chưa có ai nói với cô là “anh thích em”.

Hay là thần kinh cô quá thô nên nghe không hiểu người ta đang tỏ tình?

Im lặng một lát, Từ Gia Diễn quay đầu nhìn, nói, “Anh cúp máy, em mau đi ngủ đi.”

Lúc anh ngắt máy, Từ Quốc Chương vừa vặn thức dậy. Ông nằm trên giường bệnh, trên gương mặt già nua đầy nếp nhăn, cả người gầy trơ xương. Ông há miệng, giọng nói giống như cái cưa cưa qua, “Gần đây không cần đến công ty?”

Từ Gia Diễn nhét điện thoại vào túi quần, cả người tựa vào khung cửa rồi gạt đầu một cái, “Ừ.”

Từ Quốc Chương à một tiếng rồi hỏi lại, “Cô gái kia không về sao?”

Từ Gia Diễn nghiêng đầu qua một bên, “Không.”

Từ Quốc Chương uể oải, hít sâu hai lượt rồi nói, “Lúc nào đó dẫn đến đi.”

“Ừ.”

“Nhanh lên đây.”

Anh nhàn nhạt trả lời, “Thứ bảy phải về tham gia hôn lễ.”

“Được.” Từ Quốc Chương nhìn ra ngoài cửa sổ, lẩm bẫm, “Sắp phải nghỉ hè rồi nhỉ?”

“Không biết.”

“Mấy kì nghỉ hè trước chẳng thể nào tìm được con.”

Anh không nghe nổi nữa, xoay người lại nói, “Đừng nói nữa, nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Thật ra anh và Từ Quốc Chương nói chuyện với nhau không hề nhiều. Hai người luôn nhìn nhau mà không nói. Rất nhiều lúc anh tình nguyện ngăn người nhìn cửa sổ hoặc nhìn điện thoại còn hơn nói chuyện với ông.

Cũng có lúc, anh đổ bộ nước tiểu cho ông. Ngoại trừ việc này ra thì hai cha con gần như không nói gì.

Từ nhỏ đã không nói chuyện gì nhiều nên bây giờ hai người cũng chẳng biết nói gì.

Từ lúc Từ Quốc Chương bị bệnh đến giờ giống như hoàn toàn thay đổi hẳn, từ thân hình đến cả tính cách. Bà nội có đến đây một lần, Từ Gia Diễn để bà ở mấy ngày rồi đưa bà nội về.

Còn lại thì không ai đến nữa.

Trong lòng chứa đầy phiền muộn nhưng lại chẳng biết trút chỗ nào. Chạng vạng tối thứ sáu.

Tô Trần cầm thuốc trong bệnh viện về nhà. Lúc mở cửa chợt có người ôm cô từ sau, hơi thở nóng bỏng phun bên tai cô, đầu cúi vào cổ cô, giọng nói hơi khàn, “Cuối cùng em cũng về rồi.”

Tô Trần tỉnh bơ mở cửa, “Sao về rồi?”

Anh trực tiếp nói, “Nhớ em.”

Cửa mở ra một khe nhỏ, anh đẩy cô vào trong rồi trong cửa lại. Để cô đứng sát tường, đầu đặt cạnh cổ cô, “Em làm nũng đi.”

Làm nũng thế nào?

Tô Trần vẫn đang ngẩn người, anh nhẹ nhàng cắn lên tai cô, “Nói em muốn anh.”

Nói xong, ánh mắt nhìn về gói đồ nhỏ trên tay cô, “Thứ gì đây?”

Vừa lúc cúi người xuống chuẩn bị cầm lấy thì môi bị người hôn.

Một nụ hôn sâu.

Túi đồ rơi xuống sàn nhà, ánh mặt trời dần dần khuất sau chân núi, hơi ẩm của nắng chiều còn dư lại xuyên qua cánh cửa thủy tinh tạo thành một lớp ánh sáng hồng nhàn nhạt trên mặt đất.

Hai người đẩy dứa trước cửa.

Tô Trần nhắm hai mắt, lúc này hôn lên môi anh, đôi môi ấy mềm mại vô cùng. Có lẽ đây là nơi mềm mại nhất trên cơ thể anh. Một giây sau, anh phản kích đè cô trên tường hôn lên.

Quá lâu...

Không biết đã qua bao lâu...

Hai người giống như đều dùng hết khí lực của mình cho đối phương.

Trong hơi ẩm còn sót lại của nắng chiều, hai người triền miên cùng nhau.

Cho đến lúc ý loạn tình mê, quần áo cởi được một nửa.

Hai tay của Tô Trần ôm chặt cổ anh, đôi chân dài treo bên hông anh. Từ Gia Diễn nâng cằm cô hôn lên, vừa hôn vừa hỏi, “Vào phòng ngủ được không?”

Tô Trần chợt thnh tỉnh, vội vàng tránh né ôm ấp của anh, “Không được, hôm này là kì kinh nguyệt.

“... Em đùa anh?”

Cô tựa đầu vào lòng ngực anh, nhỏ giọng, “Ai ngờ anh phản ứng mạnh như thế chứ...”

F*CK!!!!

Anh thật sự rất muốn chửi một tiếng nhưng rồi bình tĩnh lại, xoa đầu cô, “Xuống đi,”

Tô Trần từ từ đi xuống, hai chân đứng vững trên sàn nhà nhưng hai tay vẫn để trên cổ anh, “Em có thể giúp anh...bằng cách khác...”

Từ Gia Diễn nhìn cô chăm chmaf, anh cười cười, cúi đầu thấp giọng hỏi cô, “Em nói đi, bằng cách nào...?”

Tật xấu của đàn ông ở phương diện này thật sự chỉ xem một lần là đủ.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

CHUYỆN NGŨ: JUN

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Bàn tay nhỏ bé của đặt lên cúc áo kim loại của anh, cô dừng cảm ngược đầu lên đối mặt, cắn tai anh, nhẹ nhàng nói: “Rất nhiều... Còn thích loại nào... thì tùy anh ... Ừm...”

Lời còn chưa dứt.

Trong chớp mắt, đôi môi đã bị người ta chặn lại.

Từ Gia Diễn bóp cằm cô, cúi đầu ngậm lấy đôi môi ấy, đột ngột hôn lên.

Anh vừa hôn cô vừa xô xô đẩy đẩy về phía phòng ngủ.

... ..

Đến cuối, hai người vẫn lựa chọn phương thức tương đối bảo thủ.

Tô Trần: “Mỏi quá...”

Giọng nói anh trầm thấp, đầy ham muốn: “Em còn phải luyện tập thêm”

“Không làm...”

“Sẽ ỏn ngay thôi, ngoan nào.” Anh dụ dỗ.

...

Đến khi Từ Gia Diễn lau sạch sẽ, thất đại lưng xong đi ra ngoài, thấy Tô Trần đang bận rộn ở phòng bếp, anh tiến đến, ôm chặt cô từ phía sau, giọng điệu chế giễu: “Ghe thật, cũng học được cả nấu cơm rồi.”

Tô Trần cũng không quay đầu lại, “Anh nghĩ nhiều rồi, em chỉ biết nấu mì tôm.”

Từ Gia Diễn không quan tâm cười cười, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô, “Còn tưởng rằng sau này không cần phải thuê bảo mẫu nữa chứ, xem ra cũng vẫn phải thuê thôi.”

Tô Trần: “Ăn tạm chút đi, không biết anh đến nên cũng không có mua gì hết.”

Từ Gia Diễn chợt nhớ tới một chuyện, xoay người cô lại, ấn dựa vào bệ đá: “Em vừa xách cái túi thuốc gì đấy?”

Tô Trần đẩy anh ra, hời hợt nói: “Thuốc tiêu viêm, hai ngày nay em có chút ho khan.”

Quả thật là mấy loại thuốc kháng sinh.

Từ Gia Diễn thuận tay sờ sờ đầu cô, “Đúng là hơi nóng, có phải em đang sốt không?”

Tô Trần đẩy anh ra, “Có sốt nhẹ, đợi lát nữa thì sẽ ỏn thôi.”

“Đi lên giường nằm một chút đi, để anh.” Anh kéo cô ra ngoài.

“Em không sao mà.”

Không muốn nghe cô lằng nhằng nữa, Từ Gia Diễn trực tiếp ôm ngang cô bế đến tận giường, “Thuốc của em ở đâu, anh đi lấy cho em”

Tô Trần từ trên giường ngồi dậy, “Để em tự lấy được rồi, anh xuống xem bếp núc thế nào đi, em đói lắm rồi”

Bóng dáng cao lớn của Từ Gia Diễn khom lưng cúi xuống trước cửa sổ, nhìn chăm chăm cô, cô gái nhỏ tội nghiệp ngửa đầu nhìn anh, anh thờ dài, xoa xoa mái tóc bù xù của cô, “Đói lắm à?”

Cô gật đầu.

“Đói thì cũng đừng ăn mì tôm, anh đi xuống lầu mua chút đồ lên, em uống thuốc trước đi, rồi ngoan ngoãn nằm nghỉ nha?” Anh dụ dỗ, ánh mắt vô cùng ỏn hòa.

Cô lại gật đầu.

Lúc Từ Gia Diễn cầm chìa khóa xe lúc xuống lầu, Tô Trần từ trên giường bò ra ngoài, đem hộp thuốc bỏ hết đi, rồi dùng lọ đựng thuốc cảm mạo để thay vào.

Chờ đến lúc anh trở lại, cô đã ngủ thiếp đi trên giường.

Trời bên ngoài tối mịt, từng giọt từng giọt mưa tí tách rơi, rồi lại nặng hạt dần, mưa rơi như trút nước, bỗng chốc dừng lại không được.

Hai người ngồi trước bàn ăn ăn cơm.

Tô Trần nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Đêm nay anh phải về sao?”

Anh hỏi ngược lại: “Em muốn anh về không?”

“Em ở đây ngủ trên cái giường rộng thênh thang.”

“Vậy thì ngủ cùng nhau đi.” Anh nhanh chóng và máy miếng cơm, rồi tựa vào trên ghế, nhàn nhạt: “Hay em định để anh ngủ trên ghế sofa?”

“Ngủ chung đi.” Tô Trần thở dài: “Nhưng anh không được lộn xộn.”

Từ Gia Diễn làm bầm một tiếng, quay đầu, có chút không thật sự tình nguyện: “Thôi hay cứ để anh ngủ ở ghế sofa đi.”

Vậy mà tạt xấu của đàn ông lại lần nữa bùng phát.

Ngủ đến nửa đêm, Tô Trần có cảm giác giường lõm xuống, phía sau lưng bị một thân thể nóng rực áp vào, anh lại cọ cọ sau lưng cô, sau đó xoay người đè lên đi.

Tô Trần tỉnh giấc, anh cúi đầu hôn cô, hôn một mạch xuống. Tô Trần hừ nhẹ.

Càng hôn đến cuối, càng không thể vẫn hồi được nữa, Tô Trần nức nở đẩy anh, cô cực kỳ mệt mỏi, thật sự không chịu nổi.

Từ Gia Diễn đành thôi, ôm cô vào lòng, thở dài hôn lên trán cô vài cái, dụ dỗ: “Được được được, không làm.”

Tô Trần ở trong lòng anh tìm một tư thế thoải mái, giọng điệu mơ hồ nói: “Anh ra sofa ngủ đi.”

Anh vô tội nói: “Lạnh lắm.”

“Vậy đừng lộn xộn nữa.”

Anh cười dụ dỗ: “Được, anh sẽ không làm gì em thật mà.”

Sau đó là cả một đêm không chợp mắt.

Hôn lễ của Hàn Văn Văn được diễn ra vào buổi tối, Từ Gia Diễn lái xe đến khách sạn.

Tô Trần vừa đi vào đã nhìn thấy chữ đề trên bảng tên, chú rể Quách Chính Dương cô dâu Hàn Văn Văn.

Trong bụng cô trào lên một đợt chua xót, không khỏi nắm chặt tay Từ Gia Diễn.

Anh phát hiện, cũng nắm lại tay cô, an ủi: “Đừng lo lắng, có lẽ không hề tồi tệ như em nghĩ.”

Nơi cửa vào khách sạn, chú rể và cô dâu đều không có ở đó, đứng tiếp khách là gia trưởng hai bên gia đình, Từ Gia Diễn dắt Tô Trần đi qua, đưa bao tiền mừng, lễ phép nói: “Cô Hàn.” Bà Hàn tất nhiên là rất vui, sờ xem độ dày phong bao, cũng vì đây là cái phong bao dày nhất của hôm nay. Trong lòng bà thỏa mãn, bà rất thích những người như Từ Gia Diễn, muốn bề ngoài có bề ngoài, lại còn biết kiếm tiền, mắt bà lại liếc thấy cô gái, vừa trắng trẻo vừa non nớt, có vẻ tinh tế, nhìn không được mới cảm thán, thì ra là con gái mình không có được phúc này. Toàn bộ niềm vui đều được bà thể hiện một cách phóng đại trên khuôn mặt trang điểm đậm đến khoa trương của mình, “Gia Diễn, đây là bạn gái của con à?”

Từ Gia Diễn gật đầu, bà Hàn mỉm cười, “Cô bé thật xinh đẹp.”

Tô Trần: “Cảm ơn dì, Văn Văn đang ở đâu rồi ạ?”

Bà Hàn chỉ về hướng sau lưng mình, “Ồ trong phòng đang điểm đó, hai đứa vào thăm nó một chút đi.”

Tô Trần kéo Từ Gia Diễn đi về phía phòng trang điểm.

Đẩy cửa ra, Hàn Văn Văn đang ngồi búi tóc, gương mặt được trang điểm tinh xảo phản chiếu trong gương, không cam xúc. Nhìn thấy hai người vào, ánh mắt Hàn Văn Văn mới bình thản, “Đến rồi à?”

Trong khoảng thời gian ngắn lại không biết nên nói gì, Từ Gia Diễn sờ sờ sau gáy Tô Trần, “Anh ra ngoài hút thuốc.”

Tô Trần gật đầu, chờ anh đi ra ngoài, cửa khép lại, mới nhìn hướng Hàn Văn Văn, “Chị không cần ra ngoài tiếp khách à?”

Hàn Văn Văn nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương của cô, nói: “Chờ lát nữa mới ra, hai người làm hoà rồi sao?”

“Cứ cho là vậy đi.”

“Buông bỏ được?”

Vấn đề này, từ lúc công ty phát sinh vấn đề đến giờ, hai người bọn họ ai cũng không nhắc đến, nói chuyện với nhau cũng không bao giờ đi đến chuyện này, nhưng có thể làm lơ không có nghĩa là nó không tồn tại. Ngay tối hôm qua, hai người vội vàng kết thúc, nghỉ ngơi một lúc, Từ Gia Diễn ôm cô nằm ở trên giường nói với cô, chờ cho sự việc lần này kết thúc sẽ đưa cô đến Mỹ. Mặc dù anh không nói rõ, nhưng trong lòng Tô Trần đã rõ ràng rồi.

Muốn coi chuông phải tìm người buộc chuông.

Cô nói: “Văn Văn, em bị bệnh.”

Chuyện này cô đã giấu quá lâu.

Hàn Văn Văn sững sờ, thợ trang điểm cũng nhìn không được nhìn cô, người trang điểm đã hoàn tất khâu trang điểm, Hàn Văn Văn bảo cô bé đi ra ngoài trước, một chút nữa mình sẽ ra sau.

Phòng trang điểm cuối cùng chỉ còn lại hai người bọn cô, Hàn Văn Văn xoay người lại, cầm tay cô, “Bệnh tình nghiêm trọng lắm sao?”

Tô Trần lắc lắc đầu, “Không phải là quá nghiêm trọng, ngày mai em sẽ nhập viện, phẫu thuật xong là tốt rồi, nhưng mà cần có thời gian điều dưỡng.”

“Từ Gia Diễn biết chuyện chưa?”

Cô lắc đầu thêm lần nữa, nhìn Hàn Văn Văn nói: “Cũng muốn nói cho anh ấy biết, nhưng em không biết làm sao để mở miệng, thôi chờ khỏi rồi hẵng nói đi.”

“Phát hiện bệnh tình từ lúc nào?”

“Cách đây không lâu lắm, em sốt nhẹ liên tục, lúc khám ra bệnh, em đã đứng ở cửa bệnh viện suy nghĩ rất nhiều, con người vừa bị bệnh đều vô cùng yếu đuối, từ lần trúng đạn lần trước em đã nghĩ, nếu như có thể sống sót trở về, em sẽ trở về nhìn, chỉ liếc mắt nhìn, rồi sẽ đi. Chỉ nhìn thoáng qua nhưng lại muốn nhìn nhiều thêm vài lần, nhìn nhiều thêm vài lần mãi cho đến bây giờ. Lúc còn quay phim, em gặp được một cô gái, một đêm nọ bọn em cùng nằm trên bãi cỏ ngắm sao, cô ấy nói với em: “Mỗi một vì sao trên trời đều là một người đã ra đi, bất luận cô đã làm sai những gì, những vì sao kia sẽ tha thứ cho cô”. Em lúc đó đã suy nghĩ sao trên trời nhiều như vậy thì ngôi nào là tiểu Hạm, nếu như con bé thật sự nghe được lời nói của em, nó có tha thứ cho em không? Dù sao tiểu Hạm thiện lương như thế, một khoảnh khắc kia thật sự vô cùng mệt mỏi, cảm giác cuộc sống này trừ yêu ra chỉ là hận, vậy thì ngày lúc yêu hận không thể dung hòa thì nên lựa chọn làm sao đây?”

Hàn Văn Văn nói: “Trần Trần, em không biết chị rất hâm mộ em. Khi còn sống hãy yêu hết mình đi, khi hết yêu, khi thù hận phai nhạt, em sẽ phát hiện mọi chuyện thực ra cũng không quá khó như vậy.”

“Vâng, đó cũng là nguyên nhân tại sao em đồng ý cùng anh ấy đi Mỹ.”

Trần duyên quy thoả[1], tất cả cứ giao lại cho ông trời quyết định đi.

Khi Tô Trần trở lại sảnh buổi tiệc, Từ Gia Diễn đang ngồi bên trên, có một số người đến bên cạnh anh bắt chuyện, “Anh là Pot sao?”

Từ Gia Diễn gật đầu, cậu nhóc tỏ ra vừa sợ vừa mừng, “Nam thần!”

Hai người rồi rồi trò chuyện vài câu, cậu nhóc thao thao bất tuyệt bày tỏ lòng ngưỡng mộ của cậu ta dành cho anh, đến khi Tô Trần đi vào, Từ Gia Diễn quay đầu nhìn cậu ta một cái, nói: “Ngại quá, bạn gái của tôi đến rồi.”

Cậu nhóc ngượng ngùng rời đi, còn không quên xin chụp ảnh chung, Từ Gia Diễn đang muốn từ chối, Tô Trần đã đẩy đẩy bả vai anh, chụp một bức đi.

Từ Gia Diễn liếc mắt nhìn Tô Trần, lúc này mới không biểu cảm gì mà gật đầu một cái, cậu nhóc vui mừng lấy điện thoại di động ra, ghé vào bên cạnh đại thần, nhấn nút chụp ảnh “Tách Tách”, xong rồi mừng rỡ chạy về khoe trên mạng xã hội.

Tô Trần ngồi xuống bên cạnh anh, còn anh tựa vào trên ghế, duỗi tay sờ xuống sau gáy cô, sau đó nhàn hạ khoác ra sau ghế tựa của cô, nhẹ nhàng hỏi, “Trò chuyện gì lâu vậy?”

“Chuyện con gái thôi, anh có hứng thú à?”

Khoé miệng Từ Gia Diễn cong xuống, không tỏ rõ ý kiến.

Sự chú ý một lần nữa được đặt về lại buổi lễ, nhưng hôn lễ tiến hành được một nửa, thì có chuyện xảy ra.

Không tìm thấy Hàn Văn Văn ở đâu cả.

Người nhà lật tung khách sạn lên cũng không tìm được, hiển nhiên chàng trai bên kia đã tức giận, trái lại chú rể bày ra vẻ mặt lạnh nhạt, còn vừa khuyên can mẹ mình, “Mẹ, đừng nóng vội, nói không chừng cô ấy đang đi vệ sinh thôi.”

“Nó vứt cả áo cưới ra rồi! Đi vệ sinh hả?! Tao tại sao lại có đứa con ngốc như mày chứ.”

Đến cuối cùng, vì lo lắng cho thể diện hai bên, mẹ của chú rể tìm được bà Hàn, “Bà thông gia, Văn Văn nhà các người rốt cuộc là đi đâu rồi? Mau cho người đi tìm đi, này hôn lễ còn phải giải quyết thế nào đây? Hồng bao này kia của bạn bè thân thích phải làm gì bây giờ?”

Chú rể đại khái là một người vô cùng lạnh nhạt.

Hai người gặp nhau một lần, vâng lời cha mẹ hai bên kết hôn cùng nhau, thực sự là không có mấy may một chút tình cảm nào với nhau. Hàn Văn Văn làm ra chuyện như thế, chú rể còn cảm thấy rất kích thích, anh ta vốn nghĩ cô là một cô gái rất không thú vị, cưới cô cũng là vì vâng theo cha mẹ, gây ra náo loạn như thế, ngược lại còn cảm thấy cô gái này tính tình đã ngang ngạnh hơn. Quách Chính Dương cũng rơi vào mào thuẫn, một mặt hy vọng cô trở về, mặt khác lại không muốn.

Chín giờ.

Sau khi xác định tìm không thấy Hàn Văn Văn, trưởng bối hai bên lên sân khấu tạ lỗi, bà Hàn mẫu giọng nói run rẩy, không ngăn lại được hai dòng nước mắt.

Tô Trần và Từ Gia Diễn từ khách sạn đi ra, lái xe dọc đường, đột nhiên thấy bóng Hàn Văn Văn bên đường. Tô Trần vội vàng ra khỏi xe, Hàn Văn Văn đã thay lại thường phục, đứng ở dưới gốc cây bên bờ sông.

Bờ sông gió lớn, thổi quần áo Hàn Văn Văn bay tán loạn.

Tô Trần lao đến, “Văn Văn.”

Hàn Văn Văn xoay người lại trông thấy cô, ánh mắt vẫn bình thản như cũ, “Hôn lễ kết thúc rồi sao?”

Tô Trần nhìn Từ Gia Diễn một cái, nói: “Trời ơi, mẹ chị rất tức giận, trước mắt thì hôm nay chị đừng về nhà vội.”

Hàn Văn Văn lắc lắc đầu, “Bà ấy giận một hồi rồi qua thôi, hai người về nhà đi, đừng lo cho tôi.”

Tô Trần không chịu đi, “Sao đột nhiên chị lại... Không phải mọi chuyện đã ổn rồi sao?”

Hàn Văn Văn tựa vào thân cây, nói: “Chị cũng cảm thấy mọi chuyện đã xong hết rồi, nhưng mà khi ra khỏi phòng trang điểm, nhìn thấy sảnh buổi tiệc không còn chỗ trống nào, trên mặt mỗi người đều treo lên nụ cười dối trá, giống như là thực sự vì mình mà vui vẻ, nhưng cơ bản là chẳng ai quan tâm đến mình rốt cuộc có tốt hay không, chị đã cảm thấy, tất cả những thứ này đều rất hư ảo, đều không liên quan gì tới chị hết. Trần Trần à, em đừng lo lắng, để chị yên tĩnh một thời gian sẽ ổn, bọn em về nhà trước đi.”

Tô Trần không yên tâm được, “Chị cứ như vậy ở bên ngoài sẽ rất nguy hiểm, cùng em về nhà đi, hoặc là để em đưa chị về.”

Hàn Văn Văn bất đắc dĩ nói, “Được rồi, em đưa chị về nhà đi.”

Một vở hài kịch kết thúc, hai người đưa Hàn Văn Văn về nhà, ông bà Hàn vô cùng lo lắng, thấy người về, thấp thỏm trong lòng rốt cuộc cũng buông xuống, nghiêm khắc khiển trách Hàn Văn Văn một trận, khóc suốt mướt xong đã là hai tiếng đồng hồ sau.

Đến lúc hai người trở về nhà Tô Trần đã là rạng sáng, mới vừa vào cửa, Từ Gia Diễn đã đem cô áp lên trên ván cửa, hùng hổ hôn một hơi, chui đầu vào trên vai cô, hung hăng cắn một cái, “Kỷ sinh lý khi nào mới kết thúc?”

Tô Trần nhẹ nhàng cúi đầu thờ dài, “Còn chưa hết.”

Thật đáng giận!

Từ Gia Diễn dùng sức nâng cô lên, ôm cô về phía nhà vệ sinh, ấn lên trên bồn rửa tay, để tay cô đặt lên khoá thất lưng anh, dụ dỗ cô: “Cởi ra.”

Tô Trần nghe anh làm theo, thân thể yếu ớt mềm nhũn.

Từ Gia Diễn hôn xuống...

...

Sau khi chấm dứt, Từ Gia Diễn kéo quần lên, dây lưng còn chưa kịp thắt lại, thả hờ trước bụng, vẩy cô lại trên thành bồn rửa tay, hôn lên trán cô từng cái từng cái một, “Mệt lắm à?”

“Anh thử xem?”

Anh cúi đầu cười ra tiếng, thì thầm xuống bên tai cô, “Thủ rất nhiều lần rồi.”

“...”

Tô Trần mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn anh, lại phát hiện ra nụ cười hư hỏng đang treo trên mặt anh, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm vào cô.

Anh đang nói, anh cũng sẽ làm cái chuyện đấy sao?

Ngẫm lại cũng đúng.

Đàn ông chắc sẽ phải làm vậy?

Từ Gia Diễn ấn nhẹ lên môi cô một cái, hơi mờ hơi ẩm ướt giữa không gian, giọng nói mang theo sự kiềm chế cùng cực: “Đây là nhu cầu sinh lý bình thường của đàn ông, nếu không thì ba năm nay, anh biết sống làm sao?”

“...”

Vì vậy, anh lại bắt đầu tỏ ra đòi hỏi rất hợp tình hợp lý: “Còn muốn gạt anh tới khi nào?”

Tô Trần cố gắng giữ mình tỉnh táo, đẩy anh, “Nói cho anh chuyện này.”

Anh lại kéo quần áo cô, “Ừ, cứ như vậy nói đi.”

“Em nói chuyện nghiêm túc, anh đừng...”

Từ Gia Diễn khó khăn lắm mới ngừng lại, vuốt gọn tóc, đem cô ôm vào lòng mình, nhìn cô, trung ra bộ dạng “anh đang rửa tai lắng nghe đây”, “Rồi, em nói đi.”

Tô Trần cúi đầu liếc xuống: “Thất lại thất lung đi.”

Anh cúi đầu, nhanh chóng đem thất lung khoá lại, trên mặt mang vẻ lười biếng cười, “Được chưa?”

Miền cưỡng chấp nhận được, mặc dù phía dưới cái lều nhỏ vẫn còn dựng lên, Tô Trần kim nén cổ làm lơ, “Em phải đi công tác một tháng.”

Người đối diện đột nhiên thu lại nụ cười, giọng nói trầm xuống, “Chỉ một tháng?”

Tô Trần gạt đầu, “Còn chưa đến một tháng, nếu nhanh thì chừng nửa tháng đã về rồi.”

Anh hạ thấp giọng, cố làm cho giọng mình có vẻ bình tĩnh lại, “Đi làm gì? Đi đâu?”

Tô Trần nói: “Đi công tác, không phải ra nước ngoài, gần ngay thành phố, thật sự chỉ đi một tháng, cũng như đi công tác vậy, đợi em sắp xếp xong sẽ về ngay.”

Từ Gia Diễn thờ dãi, “Anh không cho em đi thì sao?”

Cô kiên quyết: “Vậy thì chia tay.”

Dưới ánh đèn phòng tắm, làm gò má anh nổi bật lên một nét thanh nã, ánh sáng nhu hoà quét lên người anh, một chiếc áo sơ mi sạch sẽ, nút áo lười biếng cài đến hàng thứ hai giờ đây hơi lộ ra vẻ bừa bãi lộn xộn, mái tóc đen sạch sẽ, ánh mắt có chút dịu dàng xen lẫn tức giận, vô cùng bất đắc dĩ, hung hăng nhéo mặt cô: “Lần này lại chia tay, để rồi xem anh còn để ý đến em hay không?”

Gò má hơi đau, thấy ánh mắt anh hơi buông lỏng ra, Tô Trần vui vẻ choàng ôm lên cổ anh, “Vậy thì không chia tay nữa.”

Cô gái treo trên người anh, cọ đi cọ lại, đến mức dưới thân bắt đầu có phản ứng, Từ Gia Diễn đem cô từ trong ngực lôi ra, cảnh cáo cô: “Không được lộn xộn.”

Tô Trần ngừng lại, mắt ngập nước mùa xuân.

Anh lại mềm lòng, hung hăng cắn lên môi cô một cái, “Chỉ một tháng thôi, chờ nhiều hơn một phút cũng không được.”

Tô Trần chủ động đi tiếp nhận nụ hôn của anh, ngoan ngoãn úp sát ở trong lòng anh, “Được.”

Từ Gia Diễn chui đầu vào trên người cô, để lại mọi loại ký hiệu, “Chờ em trở về, chúng ta sẽ đi Mỹ.”

Lực anh hạ xuống không hề nhẹ, Tô Trần kêu một tiếng khe khẽ, nhẹ nhàng đáp lời: “Vâng.”

Tâm lý chia xa rất nặng nề, anh dường như không muốn bao nhiêu là đủ, cứ từng cái hôn được hạ xuống.

Mỗi một cái hôn lại nói: “Sau đó kết hôn.”

Cô cắn môi: “Được.”

Trong lòng gọn sóng.

Lại hôn một cái, “Đem em thành người của anh.”

“Được.”

Lại hôn thêm một cái: “Sau đó sinh cho anh một đứa nhóc.”

Tim cô run rẩy, lông mi khẽ rung rung, “Ừm...”

“Tốt nhất là một cô nhóc, giống em.” Lại hôn một cái.

“Ừ...”

“Con trai cũng được, đừng quá quậy phá.” Trên người dường như đã chẳng còn chỗ nào nguyên vẹn.

“Được.”

Từ Gia Diễn cuối cùng cũng dừng lại, ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt mơ màng, lần nữa xác nhận: “Thời gian là một tháng.”

Tô Trần: “Được.”

Một tay anh chống lên mặt kính, phản chiếu trong tấm gương, đường cong hoàn mỹ của con gái, cơ thể nhỏ bé ngọc ngà thanh khiết, băng cơ ngọc cốt[2], ánh sáng từ bóng đèn vàng trong phòng tắm chiếu lên khiến làn da cô càng thêm non mềm trẻ trung, anh bình tĩnh một chút rồi nhẹ nhàng vuốt ve cô.

Tô Trần đẩy anh ra, chống hai tay, nhảy từ bồn rửa tay xuống, tay vịn lên thắt lưng anh, cởi bỏ ra, xong ngồi chồm hổm xuống, ngược đầu. Một đôi mắt ngập nước cứ như vậy nhìn anh, nói: “Đổi kiểu khác đi.”

Từ Gia Diễn ngửa đầu nhắm lại mắt.

Đậu xanh rau má!

Kỹ thuật vô cùng thuần thục này là học ở đâu?

... —

Ngày hôm sau, Từ Gia Diễn về công ty, Tô Trần thu dọn đồ đạc rời nhà trọ, hai người xuống dưới lầu, mỗi người đi một ngã, trước khi đi, Tô Trần đưa chìa khoá lại cho anh, “Có rảnh thì giúp em quét dọn nhà, chờ em về.”

Anh nhìn chằm chằm cái chìa khóa trong lòng bàn tay, lại nhìn theo bóng lưng cô kéo va li rời đi, không tiếng động cười. Đầu lưỡi lại quét lên quai hàm.

Hai người sau đó không liên lạc với nhau, điện thoại của Tô Trần lúc nào cũng tắt máy, Từ Gia Diễn đã thử gọi suốt một tuần lễ sau đó thì bỏ cuộc.

Có vài lúc, anh cứ cảm giác, cô nhỏ Tô Trần này là từ hành tinh khác đến đây.

Lúc biến mất thì tới nửa cái bóng cũng không thấy được.

... —

(Địa Ngục Chi Thành II) sau khi được đại thần và đại minh tinh Nam Sơ truyền bá đã lan truyền bằng tốc độ ánh sáng thành game mà nhất định trong điện thoại ai cũng có, danh tiếng của (Thiên Đường Chi Môn) hoàn toàn bị lấn át, ánh mắt của nhân viên trong công ty cũng không kiềm chế được mà tung bay hết cả lên, Đại Minh và Mạnh Thần rảnh rồi không có chuyện gì làm thì xúm lại một chỗ chằm chọc, “Lười biếng quá lười biếng quá đi, lão đại phải quản bọn họ nghiêm lại một chút!”

“Tô muội gần đây lại vắng nhà, tâm trạng lão đại không được tốt lắm, cũng lười quan tâm, cậu đi mà quản.” Đại Minh lướt blog, không cẩn thận lại trông thấy CP Pot x Nam Tuyền đứng đầu danh sách, thờ dài nói: “Cậu nói xem mấy người trên mạng này có phải quá rảnh rồi hay không, cả ngày yy (ngủ dậy hoặc gán ghép) cái này, yy cái kia, lúc trước nói lão đại với tôi, một lúc sau lại nói lão đại với T.O. Hiện tại lại nổi lên cái gì mà quan hệ giữa nhà văn và giới eSport, còn đặc biệt tổ chức một topic tập hợp các fan, ‘Hội hậu phương của Pot Nam Tuyền’, mấy thứ này là cái gì đây không biết.”

Mạnh Thần cong môi cười: “Tôi còn thấy lão đại rất cam tâm tình nguyện nữa mà.”

Đại Minh thờ dài: “Có người thích cp này, thì hiển nhiên cũng có người ghét, cậu xem fan hai bên cãi nhau khó nghe thế nào đi, nói Nam Tuyền đào mỏ, fan Nam Tuyền fan lại nói lão đại ăn theo.”

Mạnh Thần ngược lại không cho là đúng, “Hừ, đến lão đại còn không lên tiếng, cậu rảnh rồi quá đấy. Bọn họ thích nói gì thì để bọn họ nói, càng tuyên truyền thêm cho trò chơi của công ty chúng ta.”

Tình hình trên mạng mấy hôm nay càng ngày càng nghiêm trọng.

Fan hâm mộ hai bên cũng đã xâu xé nhau vài trận, cũng có người hiểu lý lẽ nên không đứng vào hàng ngũ fan cuồng, bày tỏ hai bên chỉ là quan hệ hợp tác mà thôi, Nam Tuyền chỉ bán bản quyền làm trò chơi, tuyên truyền giúp một chút cũng có liên quan gì đâu?

Nhưng mà phần lớn những bình luận phía dưới vẫn là của fan cuồng.

Hiện giờ vấn đề lớn nhất của fan chính là, Nam Tuyền cuối cùng như thế nào, người này là loại người tương đối chú trọng chuyện riêng tư của tác giả, cô ít khi viết blog, mà mỗi lần đều chỉ là để giới thiệu tác phẩm, từ trước đến nay chưa từng đề cập đến sinh hoạt cá nhân của mình, những người tham dự tổ sản xuất phim mặc dù đều quen biết Nam Tuyền nhưng dường như cũng bảo vệ rất kỹ chuyện riêng của cô, không hề bị phát tán thông tin trên mạng.

Trước đây, cũng không ai tò mò về tướng mạo của Nam Tuyền, fan cũng lại chỉ chú ý nhiều hơn về tác phẩm.

Bây giờ bị cưỡng chế gán ghép thêm một cp với Pot, fan Pot hiển nhiên có chút tò mò muốn biết Nam Tuyền trông ra sao, hơn nữa vị tác giả này trước đến giờ đều không công bố ảnh thật, không tham gia hoạt động, cũng không offline với fan bao giờ, vì thế, fan chỉ có thể dừng cảm suy đoán, đại khái là do cô quá xấu.

Đây là quan điểm trước mắt của đại đa số người.

Sau đó Nam Sơ không phục, đăng một bài viết làm rõ thực hư trên blog, cô nói Nam Tuyền rất xinh đẹp.

Chỉ mất ba mươi giây để fan hai phe tập trung tại chiến trường, hơn nữa còn nói Nam Sơ đang trá hình giúp Nam Tuyền thừa nhận tình yêu, CP Pot và Nam Tuyền dường như trong nháy mắt đã thành thông tin hot nhất rồi.

Vì vậy Nam Sơ lại xóa blog ngay sau đó.

Bắt đầu có fan khiêu khích bảo Nam Sơ là đang câu sự chú ý của dư luận.

Ở trên mạng xã hội, hàng ngũ fan của Nam Sơ tăng mạnh, bình thường đều không cãi cọ phá phách gì cả, nhưng một khi đụng chạm đến thì không ai có thể coi thường, các người cứ ở chỗ của idol của mình mà làm loạn thì thôi đi, đằng này còn phát triển đến tận blog của người khác. fan đương nhiên nhìn không chấp nhận được. Dần dần, tăng lên thành cục diện hỗn chiến 3 phe.

Cho đến một tuần sau.

Trên web xuất hiện một bài viết nặc danh về Nam Tuyền, là một bài viết có nhiều view nhất, chỉ một buổi tối đã lọt vào top những bài viết được truy cập nhiều nhất, trong nháy mắt đã vươn lên vị trí trên cùng.

Nội dung bài viết đại khái là phơi bày sự thật nguyên nhân nổi tiếng của Nam Tuyền vài năm gần đây.

Người viết lúc đầu cũng thừa nhận Nam Tuyền rất đẹp, ngoài đời thực là một cô gái xinh đẹp, muốn vóc dáng có vóc dáng, muốn khuôn mặt có khuôn mặt.

Hắn ta đem tất cả nguyên nhân thành công vài năm này của Nam Tuyền, toàn bộ quy vào việc cô có nhan sắc lẫn dáng người, thậm chí dùng nhan sắc cùng dáng người để đổi lấy tất cả danh vọng và tiền tài trước mắt. Hắn nói cô lên đại học còn chưa tốt nghiệp đã được công ty tuyển dụng, hơn nữa còn duy trì quan hệ mờ ám lâu dài với ông chủ lúc đó là Lục Diệp Minh, trong vòng nhân đều kiêng dè Lục Diệp Minh này, cho nên đôi đũa với cô tác giả mới thành danh nhà vô cùng nể mặt.

Còn nói cô cùng lúc cũng có quan hệ bất chính với rất nhiều người làm phim, đạo diễn. Liên tục duy trì những mối quan hệ không chính đáng, còn có người chụp được tại studio một vài tấm ảnh chụp mờ hồ lúc diễn, ảnh chụp được đính kèm vào bài viết, chứng minh Nam Tuyền thường tiếp xúc không bình thường với rất nhiều nam minh tinh ở studio.

Ở bài viết cuối cùng được đăng lên còn có cả ảnh chụp được Pot ra vào nhà trọ của Nam Tuyền, còn có ảnh chụp của hai người khác cùng công ty, còn chú thích: “Hai người này ở cùng nhau hai ngày, có phải là người yêu hay không thì không rõ, nhưng cô nam quả nữ chung sống trong một nhà trong hai ngày, chẳng lẽ chỉ là quan hệ trong sáng đáp chẵn bông nằm nói chuyện phiếm?” Ngụ ý ở đây là, có phải là quan hệ người yêu hay không cần biết, dù sao ngủ cũng là ngủ.

Từ trên trời rơi xuống, thật giả lẫn lộn.

Tự nhiên bị bôi đen, có vài người trong hội fan bỗng sau một đêm đều quay lưng lại hết, toàn bộ kéo vào blog của Nam Tuyền, bắt đầu gởi những bình luận hết sức khó nghe.

Khi Đại Minh đọc đến bài viết này đã tức giận ném bay điện thoại, “Cái thằng cầm acc rác này bị bệnh thần kinh à?! Bôi nhọ danh dự Tô muội của chúng ta thành cái gì rồi?!!! Cái này là bạo lực mạng!!!!”

Đúng vậy, đây chính là bạo lực mạng.

Cách một cái màn hình máy tính, thật ra người ta chẳng biết bạn là ai, thậm chí ngay cả tên cũng chẳng thèm biết. Không biết bạn là người thế nào, cũng chẳng cần hiểu công việc bạn đang làm, không biết tương lai bạn muốn làm gì, cũng chẳng cần phải hiểu. Bởi vì người ta ghét bạn, hoặc là tam quan[1] của người ta và bạn trái ngược nhau, ở một phương diện nào đó chúng ta không thể chung tiếng nói. Cho nên, người ta sẽ bôi đen bạn, vậy thôi.

Một đồng người không rõ phải trái cứ thế nhao nhao, mục đích chỉ là cái người đáng ghét này bài trừ khỏi thế giới, thậm chí ác độc đến mức muốn cô biến mất, vì vậy xuất hiện lời rất khó coi.

“Nam Tuyền cút khỏi giới văn học đi!”

“Nam Tuyền chính là một con điếm!”

“Nam Tuyền sao còn chưa chết đi!! Cô đi tìm chết cho bà ngay!! Con điếm thôi.”

Ngôn ngữ vừa thô tục còn cay nghiệt khó nghe.

Người thân đau khổ, kẻ thù khoái chí, Đại Minh cũng không còn lòng dạ nào mở weibo, cả một đồng tài khoản xa lạ liên tục nói những bình luận thô tục trên weibo cậu ta.

Mấy năm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện giống như vậy, nhưng cũng may là Tô Trần lúc này đang yên tĩnh ở trong phòng phẫu thuật bệnh viện, thêm một lần nữa hỏi lại bác sĩ phẫu thuật chính: “Một tháng sẽ thật sự khỏi hẳn sao?”

Mấy ngày này cô không lên mạng, ngắt cả điện thoại, rất ít liên lạc với bên ngoài.

Bác sĩ phẫu thuật chính là một nữ bác sĩ tuổi gần bốn mươi, nói chuyện dịu dàng khiến người ta an tâm, đèn giải phẫu loé sáng, bà mang lên chiếc khẩu trang y khoa, ôn hòa nhìn cô, “Đừng lo lắng quá, giải quyết hố chấu dính liền chỉ là tiểu phẫu thôi, trước kia con bị trúng đạn vào bụng còn chưa khỏi đã ngã xuống đất, cho nên nửa năm sau mới xuất hiện di chứng, về sau phải chăm sóc cơ thể cẩn thận.”

Tô Trần ngoan ngoãn nhắm mắt lại, nhưng chỉ một chốc, lại mở mắt ra: “Con còn có thể sinh con được không?”

Bác sĩ đem cái bàn để ngang ở vị trí bụng cô, nói: “Nói thế này, tiểu phẫu thành công cũng không ảnh hưởng quá lớn, nhưng sẽ có vết vá ở tử cung, khi mang thai phải hết sức chú ý, nếu không phôi thai sẽ dễ bị trượt xuống, việc này chỉ cần chăm sóc.”

Cuối cùng cũng an tâm.

“Có bạn trai rồi sao?” Bà cố gắng làm tinh thần cô thả lỏng.

Tô Trần xẹp miệng, “Có — —”

Bác sĩ cười: “Có đến không?”

“Không đến.”

Bác sĩ thờ dãi, Tô Trần biết bà đang hiểu lầm, lại giải thích: “Không phải đâu, là con không nói cho anh ấy biết.”

“Đừng lo lắng, rồi mọi việc cũng sẽ ổn thôi.” Bác sĩ an ủi cô.

Tô Trần gật đầu: “Hy vọng là vậy.”

Bác sĩ mở chính xác nhận thêm một lần nữa, “Hai ngày nay cô thấy con không còn sốt nữa, như vậy đã khống chế được viêm nhiễm trong cơ thể, bắt đầu rồi, con an tâm nhắm mắt lại ngủ một giấc đi, tỉnh dậy sẽ xong hết thôi.”

...

Tô Trần thật liên chậm rãi nhắm mắt lại, nhưng cô không ngủ, ý thức trong đầu quá tỉnh táo, những hình ảnh xẹt qua trong não đều là gương mặt thanh nhã của anh.

Xa anh một tuần rồi, thật sự rất nhớ anh.

Cô thầm suy nghĩ.

Chú thích:

[1]Trần duyên quy thổ: Mọi thứ trên đời này rồi cũng về với cát bụi.

[2]Băng cơ ngọc cốt:Da như băng, xương như ngọc, chỉ thân hình dáng dấp người con gái đẹp.

[3]Tam quan: thể giới quan, nhân sinh quan, nó cũng giống như định hướng, quan niệm về cuộc sống.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

CHUYỆN NGŨ: RỪA

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

Đại Minh mặt mày ủ rũ ngồi trong phòng làm việc.

Sắc mặt Mạnh Thần lại càng kém hơn.

Hai người liếc nhau một cái, cùng nhìn về phía cửa phòng làm việc đang đóng chặt, Đại Minh đề nghị: “Hay là vào xem một chút?”

Mạnh Thần lắc đầu, giọng nói có vẻ trách móc, nói: “Bây giờ đi vào chẳng phải là tìm đến cái chết sao? Tôi vừa mới bảo cậu không xem là không xem, cậu lại không nghe, cậu không nghe đúng không, tốt lắm, tốt lắm, tốt lắm, bây giờ lão Đại đã thấy rồi! Làm sao bây giờ? Vốn dĩ...”

Đại Minh nghe không vào, đứng lên: “Tôi đi vào xem thế nào.”

Đẩy cửa ra.

Bên trong tối đen như mực, đèn trong phòng làm việc đều không bật, đảo mắt nhìn một vòng, chỉ có ánh sáng yếu ớt của màn hình máy tính phản xạ lại, một bóng người mặc áo sơ mi trắng uể oải nằm ở trên ghế, tay đặt ở trước bàn.

Đại Minh khẽ gọi một tiếng: “Lão Đại.”

Sau khi có được sự đồng ý, Đại Minh mới đi vào, đứng sau lưng anh, trên màn hình máy tính hiện lên vài tấm hình, chính là mấy bức ảnh anh với Tô Trần bị người ta chụp lén, ảnh chụp tương đối mờ, nhưng cũng không khó để nhận ra thân hình cao lớn lại ngang ngạnh đó chính là Pot, đặc biệt là dáng vẻ lười nhác dựa vào xe kia, vừa nhìn cũng biết là anh.

Đại Minh cúi đầu đưa mắt nhìn người trên ghế, trong bóng tối, khuôn mặt người đàn ông yên lặng như nước, cũng không có gì khác, dựa vào quen biết nhiều năm, rất rõ ràng, Đại Minh có thể cảm thấy giờ phút này anh đang vô cùng khó chịu.

Bởi vì anh đang nắm chặt khớp tay, bạnh quai hàm.

Đại Minh nhỏ giọng đề nghị: “Nếu không thì tìm người đó dạy dỗ cho một trận.”

Yên lặng không tiếng động.

Một lúc sau, người trên ghế cử động, thay đổi tư thế.

Đại Minh còn nói: “Hack máy tính của anh ta, lấy lại ảnh.”

Người trên ghế mắt nhìn chằm chằm màn hình máy tính, không hề động đậy.

Quả thực lâu rồi chưa nhìn thấy vẻ mặt lão đại thâm trầm như vậy, so với cái đêm đánh nhau với Đại Quang năm đó còn đáng sợ hơn, có thể anh cái gì cũng không nói hết lần này tới lần khác, ánh mắt cũng không động cử nhìn chằm chằm mấy tấm hình trên máy tính.

Đại Minh thăm kêu khổ trong lòng, anh trả lời em một câu có được không?

Rất lâu sau anh mới nhận nhậ mở miệng: “Cậu xem tấm hình này đi.” Anh di chuyển chuột tới bức hình dưới cùng.

Đại Minh nhìn sang: “Có vấn đề gì sao?”

“Đây là chụp ở công ty.”

Đại Minh nói thêm: “Hơn nữa còn dùng di động chụp, góc độ chụp giống như là ở chỗ kia” Anh chỉ tay tới chỗ sau lưng, lập tức sững sờ.

Từ Gia Diễn không nói câu nào, Đại Minh nhìn bức ảnh cẩn thận một lần nữa, thấp giọng nói ra nghi ngờ của mình: “Trước hết em nghi ngờ, coi như lập trình (Thiên Đường Chi Môn) lợi hại đi, có thể bắt chước giới đi chăng nữa cũng không thể hơn bản 2.0 của chúng ta.” Cậu có chút không thể tin nói: “

Lão Đại, mẹ nó trong chúng ta có kẻ phản bội.”

Từ Gia Diễn vẫn không nói lời nào.

Đại Minh vẫn cảm thấy chuyện này không thể tin nổi, nguồn gốc của số liệu là do Mạnh Thần cùng với đội lo2 xây dựng lên, ngay cả lão Đại cũng không biết, cậu không thể tin nổi: “Không lẽ là Thần Ca?”

“Không phải, so với tôi cậu ấy còn quan tâm tới công ty hơn.”

Đại Minh vò đầu: “Vậy thì là ai chứ?”

“Thử một lần sẽ biết.”—Về phía Nam Tuyền càng ngày càng nghiêm trọng, chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, số lượng view đã lên tới mấy vạn, lại còn không ngừng tăng, hai ngày nay chỗ nào có tin tức của Nam Tuyền đều đứng đầu, bình luận trên blog đã không có cách nào đọc hết. Nhưng kì lạ ở chỗ, tất cả mọi người đều không tìm thấy cô.

Tạ Hi, Lục Diệp Minh, Nam Sơ... tất cả mọi người đều gọi cho cô không biết bao nhiêu lần, nhưng không có ai nghe máy.

Liên lạc được chỉ có mình Hàn Văn Văn.

Ngày phẫu thuật thứ hai, Hàn Văn Văn mang theo trái cây đến thăm cô, tin tức trên web cô cũng đã xem qua một chút, thấy tình trạng này của Tô Trần, cô cũng cố ý không nhắc tới, chỉ dặn cô giữ gìn thân thể cho tốt.

Phòng Tô Trần ở là phòng bệnh đôi, nằm ở giường bên cạnh là một cô gái hơn 20 tuổi hôm qua mới chuyển tới, cũng vừa mới mổ, nhưng tình trạng còn nghiêm trọng hơn cô, nhưng có điều cô gái này rất lạc quan.

Tô Trần tương đối im lặng, lúc Hàn Văn Văn chưa đến, cô một mình đọc sách, nhìn núi ngắm sông hoặc là xuống gốc cây dưới lầu ngồi trong chốc lát, nhìn những bệnh nhân khác cũng xuống dưới lầu tản bộ, thỉnh thoảng sẽ có vài đứa trẻ ở dưới lầu chạy náo, cũng có mấy cụ già tản bộ dưới hoàng hôn, nhìn thấy tất cả thăng trầm của cuộc sống, lòng bỗng thấy yên tĩnh.

Cô gái ở giường bên cạnh xem ra là một cô gái thích ồn ào, hay nói chuyện, lúc không có chuyện gì làm thường tìm Tô Trần nói chuyện phiếm, đánh bài, hoặc là chăm chọc bạn trai của cô, Hàn Văn Văn tới nhiều lần, ba người liền rất thân quen, lúc không có chuyện gì làm liền lôi kéo nhau đánh bài, cô gái luôn miệng nhắc tới bạn trai, miệng nói ghét, nhưng lúc bạn trai vừa đến, lại vui vẻ không thôi, miệng vẫn cứ không ngừng chê.

“Anh ấy rất phiền, thích chơi bóng, người toàn mồ hôi rất hôi mà lại không thích tắm rửa, hình như rất thích hôi thối, đáng ghét nhất là lúc chơi game, gọi điện cũng không bắt máy, lần trước em hỏi anh ấy game và bạn gái chỉ có thể chọn một, không ngờ anh ấy lại lưỡng lự. Chao ôi, chị Tô Trần, chị cũng có bạn trai phải không?”

Tô Trần nghiên cứu lá bài trong tay mình: “Có.”

Cô bé dường như thích thú: “Bạn trai chị cũng thích chơi game sao?”

Tô Trần đánh ra một lá bài: “Yêu chứ, chơi game vốn là nghề của anh ấy.”

Cô bé oa một tiếng: “Một tuyển thủ eSport sao?”

“Ừm, có điều bây giờ anh ấy không chơi nữa rồi.”

Cô nhóc thờ dãi một tiếng: “Cũng đúng thôi, nghe nói nghề chơi game thực sự rất cực khổ, tiền lương cũng không cao, cũng không phải ai cũng vượt lên đứng hạng nhất được, đều có tiền thưởng, hơn nữa tuổi nghề cũng ngắn. Thông thường hai mươi mấy tuổi đã giải ngũ, bạn trai em cũng từng là tuyển thủ chơi game trong ba tháng ngắn ngủi, thật ra là không chịu được cường độ huấn luyện như vậy nên đã xin rút. Trở về vô cùng thành khẩn kiểm điểm lại mình, một khi yêu thích trở thành nghề nghiệp rồi trong nháy mắt lại không thích, những người kiên trì được với nó quả là không dễ dàng...Trời ơi, hai cặp nhỏ, ừ!”

Nói xong rút ra một đôi K, nhìn sang phía Hàn Văn Văn: “Chị Văn Văn, bạn trai chị đâu?”

Tô Trần nhìn Hàn Văn Văn.

Hàn Văn Văn đang cúi đầu xem bài, giống như nghiêm cứu xem bây giờ phải đánh thế nào, cô bình tĩnh mở miệng: “Anh ấy là một giải phóng quân.”

Trong nháy mắt cô bé trở nên rất háng hái: “wow, quân nhân, rất man nha.”

Hàn Văn Văn khẽ mỉm cười: “Đúng vậy, đặc biệt là lúc ở bãi tập dạy học trò chạy, cả người đầm đìa mồ hôi, em có cảm thấy rất man không? Cho nên em cũng đừng chê bạn trai chơi bóng rổ cả người toàn mồ hôi.”

Cô bé bĩu môi: “Không giống nhau, chị Văn Văn, khi nào hai người kết hôn?”

Tô Trần bỗng nhiên mở miệng: “Chị hơi mệt, có muốn chơi nữa không?”

Cô nhóc bỗng nhiên tụt hứng: “Vậy chị ngủ một lát đi, nghỉ ngơi một chút.”

Hàn Văn Văn biết là cô giải vây cho mình, cười khẽ một tiếng: “Được rồi, em ngủ đi, chị đi về trước.”—Topic bơi đen Nam Tuyền vẫn không hề giảm nhiệt, thậm chí còn bay lên trang đầu luôn. Đến mức có một số fan bắt đầu cũng có dấu hiệu bơi đen Pot, cho rằng có thể cùng loại đàn bà này ở chung một chỗ thì nhất định cũng chẳng ra gì. Trong các bình luận những câu mắng chửi càng lúc càng nhiều, đám người khong rõ chân tướng này càng lúc càng bị sự luận hướng đi sai đường, muốn Nam Tuyền tìm chết đi.

Trong một đêm, (Địa Ngục Chi Thành II) giảm hẳn doanh số.

Thứ hai, Ánh Mắt mở họp gấp.

Tất cả mọi người đều ngồi nghiêm chỉnh, bầu không khí nghiêm trọng. Đại Minh nói: “hay là mở một cuộc họp báo đi? Làm sáng tỏ hết thảy mọi thứ.”

Mạnh Thần lắc đầu, vẻ mặt có chút suy nghĩ sâu xa nói: “Nam Tuyền không phải là người của công ty chúng ta, nếu đặc biệt vì cô ấy mà mở cuộc họp báo mọi người sẽ nghĩ sao? Đến lúc đó lão đại cũng bị kéo xuống nước, tạm thời trước mắt đừng có động vào đám người xấu đó vội.”

Đại Minh buồn rầu than: “Vậy làm sao bây giờ, (Địa Ngục Chi Thành II) bây giờ ACU cùng CPU rõ ràng đang tuột dốc, mức độ sử dụng của người chơi cũng đang giảm xuống.”

Nói xong lời này, trái lại mọi người chẳng hề đổi sắc mặt

Ánh Mắt vốn không nhiều người, cộng lại tổng cộng cũng chỉ hơn mười người. Ngoại trừ Đại Minh. Mạnh Thần cùng Từ Gia Diễn ra, còn lại chỉ là mấy cậu nhóc không lớn tuổi lắm.

Từ Gia Diễn gõ gõ cái bàn, chẳng còn tâm trạng gì, nói: “Không cần phải để ý đến những thứ kia, trước tiên chuẩn bị ra mắt bản close beta của (vương giả liên minh) đã. Một cái game online độ hot của nó cùng lắm cũng chỉ đến một tháng thôi, chúng ta vẫn nên đặt trọng tâm đặt vào (vương giả liên minh).” Nói xong, anh nói với Mạnh Thần, giọng vẫn bất cần như thế: “Số lượng công việc trong tay cậu hiện tại là bao nhiêu?”

Mạnh Thần suy nghĩ một chút: “Nhiều lắm, sắp tới sẽ bước vào giai đoạn tối ưu hóa. Bây giờ em đưa cho anh vài tài khoản của bản close beta được không?”

Từ Gia Diễn lắc đầu, “Không cần, bây giờ cậu đưa cho tôi mật mã gốc của (vương giả liên minh) đã, ngày mai sẽ họp online cùng SEG.”

...

Trong lúc cuộc họp đang tiến hành được một nửa thì cửa phòng họp bị người ta đẩy mạnh ra, Lục Diệp Minh xông tới, thở không ra hơi liếc nhìn mọi người, ánh mắt trực tiếp phóng tới người đang ngồi ở giữa, giọng điệu lạnh đến thấu xương, giống như ngoài cửa tràn vào một cơn gió,

“Cô ấy ở đâu?”

Từ Gia Diễn không để ý anh ta, lạnh nhạt tuyên bố tan họp, chậm chạp đứng lên, chuẩn bị ra ngoài. Lục Diệp Minh cản anh lại, “Con mẹ nó, cậu vẫn chưa trả lời tôi?! Mấy cái topic trên mạng kia đừng nói cậu chưa thấy?!”

Mọi người sùng sốt, đi cũng không được, ở lại cũng chẳng xong.

Từ Gia Diễn nhàn nhạt liếc nhìn anh một cái, “Thấy.”

Lục Diệp Minh hừ cười một tiếng: “Cậu tính thế nào?!!! Cô ấy bị người ta bơi đen, cậu vẫn ở đây quan tâm tới công ty mình, cậu đang chơi game sao?!! Rất cuộc là cô ấy đang ở đâu?”

“Tôi không biết.” Anh vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng như cũ.

Lục Diệp Minh cười lạnh: “Từ Gia Diễn, con mẹ nó, mày chính là thằng khốn kiếp nhất!”

“Ừ.” Anh không tập trung gật đầu, hiểu rõ.

Lục Diệp Minh lao về phía anh, quát to: “Có phải mày muốn đánh nhau không?”

Từ Gia Diễn liếc mắt.

Một giây sau, Lục Diệp Minh liền đột nhiên xông tới nhấc cổ áo sơ mi của anh lên đẩy mạnh vào tường, “Bùm—” một tiếng lớn, lưng đập vào tường, cột sống đập vào đúng cái chốt trên tường, trong nháy mắt đó thật sự đau quá. Từ Gia Diễn sắc mặt trong nháy mắt trắng nhợt, thấp giọng cầu nhàu.

Đại Minh cùng Mạnh Thần vội vàng lao tới can ngăn.

Đem Từ Gia Diễn từ trong tay Lục Diệp Minh giải cứu ra, Lục Diệp Minh bị hai người kéo chân kéo tay, Từ Gia Diễn dựa vào tường, buông lỏng một chút cổ áo. Chờ sau khi cơn đau dần qua đi đã, mới chống tường ngồi thẳng lên, sau đó chậm chạp từ trong túi móc ra một điều thuốc ngậm trong miệng, nhìn anh: “Cô ấy đi công tác, một tháng nữa sẽ về, lúc đó cậu tự đi tìm cô ấy? Có gì để cô ấy về rồi nói đi.”

Lục Diệp Minh đỏ mặt còn muốn xông tới, bị Đại Minh cùng Mạnh Thần gắt gao giữ chặt.

Hai người đều không phải là kẻ vừa, không ai nhường ai, sít sao nhìn chăm chăm đối phương, bầu không khí như thể giương cung bạt kiếm. Cho dù là ai nhìn thấy cũng sợ hãi.

Mà lúc này người trong văn phòng, cứ như vậy miễn cưỡng xem vở kịch hay này.

Đại Minh vung tay lên, đuổi mọi người ra ngoài: “Tán đi, tán đi.”

Chờ tất cả cho mọi người ra ngoài cả rồi, Đại Minh mới giả bộ vừa nói: “Hai vị ca, đừng đánh nữa, có chuyện gì thì thương lượng.” Rồi đi đóng cửa lại.

Cuối cùng chỉ còn bốn người bọn họ, bầu không khí dần dần hòa hoãn xuống, trong chớp mắt Lục Diệp Minh nháy mắt với Từ Gia Diễn, nhỏ giọng hỏi: “Diễn tạm được không?”

Từ Gia Diễn trào phúng cong khóe miệng, dụi thuốc lá rồi nắm cổ áo Lục Diệp Minh nhắc anh ta lên đẩy mạnh vào tường. Đúng vị trí lúc này, chuẩn xác không sai, cười nhạt hỏi anh: “Thoải mái không?”

Lục Diệp Minh không nhịn nổi như vậy, đau đến kêu thành tiếng, khuôn mặt dữ tợn, mắng ra miệng: “ĐM nhà cậu!”

Đúng là cuồng phong.

Hai người sau lưng có chút không đành lòng nhìn thẳng.

Mạnh Thần đã mở máy tính ra, nghiên cứu camera phòng họp, hưng phấn mà xoa tay: “Tên tiểu tử thối kia đừng để ông mày bắt được.”

Đại Minh có chút không thể tin được: “Thật sự có thể xác định được sao?”

“80%.” Từ Gia Diễn đứng ở phía sau, khóe miệng lại châm điếu thuốc.

Lục Diệp Minh chọc chọc anh, “Trời ơi — — cậu nói thật là cậu không biết cô ấy ở đâu à?”

Từ Gia Diễn cúi đầu đốt thuốc, “Không biết.” Miệng hút xong, anh đem thuốc kẹp trong tay, chỉ vào Lục Diệp Minh, “Cậu cũng đừng dừng lại, tiếp tục diễn.”

...

May mà phòng này không phải là thủy tinh, chỉ cần đóng cửa lại là bên ngoài không thể thấy gì.

Bốn người nhìn chăm chú nhìn màn ảnh bên trong camera.

Lục Diệp Minh vừa đập ghế đập bàn, vừa lớn tiếng hùng hổ cổ tạo ra bầu không khí ác liệt.

“Từ Gia Diễn, con mẹ nó, mày chính là tên khốn kiếp! Ông đây chửi tổ tông mười tám đời!”

“Mày chính là một thằng ăn bám, đồ bất tài dựa vào đàn bà để có cơm ăn!!!!”

Từ Gia Diễn nhăn nhó liếc nhìn anh ta một cái.

Lục Diệp Minh không biết điểm dừng, càng mắng càng vui vẻ, dần dần có chút không ngừng được.

“Mày cũng chỉ là một thằng liệt dương thôi, không là cái loại ba phút đã hàng!!!”

“Ông đây muốn để cho mày mở mắt ra!! Mày mau quỳ xuống đây mà gọi ông đây một tiếng ‘ba’ đi!!! Nói không chừng ông mày còn có thể rộng lượng cho mày một con đường sống!!!”

Từ Gia Diễn cười trào phúng lắc đầu, liếc nhìn anh một cái, “Cậu bị ngốc à?”

Lục Diệp Minh càng mắng càng hết giận, càng hăng hái hơn.

Trong video đang phát lại toàn bộ phòng họp, trong cả quá trình sự chú ý của mọi người bắt đầu tập trung vào một người, từ lúc Lục Diệp Minh bắt đầu đẩy Từ Gia Diễn lên tường, hấn lập tức lấy đi động ra, quay clip.

Thằng nhóc này từ trước đến giờ không có gì nổi bật, tốt nghiệp đại học A, tên là Hạ Dương. Mặt mũi thư sinh lại nhát như chuột, Từ Gia Diễn không có nhiều ấn tượng với hắn lắm. Không thích nói chuyện, quái gở, nhưng năng lực không tồi.

Đứa nhóc này từ trước tới nay vẫn luôn khiêm tốn, lạnh lẽ, không hề thích tán gẫu với đồng nghiệp. Khi đã làm việc, thật sự rất nghiêm túc, thiết kế này nọ cũng đều rất có thiên phú. Nhưng hắn lại có một khuyết điểm là nhát gan, ngại giao tiếp.

Đại Minh không dám tin, kinh ngạc: “F*ck, là nó sao? Nó là cái thằng nhát gan như vậy cơ mà!!”

Từ Gia Diễn không có phát biểu ý kiến, híp mắt nhìn một lát, nửa giây sau, quay đầu nhìn Lục Diệp Minh. Anh ngẫm hiểu, đập mạnh một cái vào chân ghế của Mạnh Thần, phát ra một tiếng “Bùm—” thật lớn, xây dựng một cuộc rồi đi không mấy vui vẻ, sau đó đẩy cửa rồi kéo cà vạt đi ra ngoài.

Trong phòng họp, Đại Minh dựng thẳng ngón tay cái nói: “Lão đại, liệu sự như thần, sao anh biết Lục Diệp Minh sẽ đến làm loạn thì hẳn sẽ chụp hình. Hơn nữa, sao anh biết người sẽ chụp hình là nội gián?”

Kỳ thật cũng không chắc chắn.

Dưới tình hình chẳng có chút manh mối thế này, chỉ có thể đánh cuộc một lần. Ngay từ đầu anh vốn định mềm nắn rắn buông, thời gian dài, có lẽ hẳn ta sẽ chậm chậm lộ ra chân tướng. Nhưng bây giờ, Tô Trần không biết đang ở nơi nào, nếu như cô ấy nhìn thấy những thứ tin tức kia thì sẽ làm sao, sẽ khó chịu hay là sẽ sợ?

Càng nghĩ như thế lại càng thấy khó chịu.

Việc này, chỉ có thể tốc chiến tốc thắng.

Anh cũng không ngờ rằng, Hạ Dương lại vội vàng không kiểm chế được mà quay video lại để bán cho chủ topic đến thế, có thể kiếm được lại cũng có thể bôi đen thêm nữa.

Hạ Dương đại khái không thể tưởng được đây lại là một chiêu dụ rắn ra khỏi hang.

...

Quả nhiên, ngày thứ ba, Từ Gia Diễn đã nhận được băng ghi âm của Lục Diệp Minh. Người nhát gan, từ trước đến nay rất dễ lừa, Lục Diệp Minh theo dõi hẳn hai ngày, phát hiện hẳn thường xuyên đến cửa hàng thú cưng bên cạnh công ty, thường xuyên trên choker một con gậy tai, chơi đùa chùng tiêng đồng hồ rồi về nhà. Hẳn ở trong một phòng nhỏ tại đây nhà bình dân cấp thấp, rất nhỏ, rất cũ rách, cũng chỉ có một phòng. Hẳn sinh sống đơn điệu lại không thú vị, trừ đi làm, thời gian còn lại đều ở trong nhà đùa nghịch với con mèo qua ngày. Không cùng ai tranh giành, đến cùng vẫn là một đứa trẻ, dọa một cái là hẳn nói hết ra ngay, Hạ Dương không hề giữ lại, hết ra quá trình mình lấy trộm mật mã gốc.

“Khi chị ấy tới tìm tôi đã đưa ra rất nhiều điều kiện, khi đó đầu óc tôi nóng lên, liền...”

“Cha mẹ ở nhà vẫn luôn so sánh tôi với những đứa trẻ khác, tôi không kiếm được nhiều tiền, công việc không đem lại thể diện cho bọn họ, bằng cấp cũng không cao, cứ cuối năm về nhà là ngồi nghe mọi người lần lượt phê bình. Những lời được nghe nhiều nhất là, đứa nhóc nào đó nhà họ hàng tôi thế này thế kia, cho dù là ai cũng giỏi hơn tôi. Tôi cũng chỉ là một thằng vô dụng, tôi chịu không nổi nên rất không thích về nhà, lễ mừng năm mới cũng không muốn về. Người phụ nữ kia nói với tôi, chị ta có thể cho tôi một công việc với số tiền lương hậu hĩnh, có thể để tôi có mặt mũi mà về nhà. Chỉ cần tôi giúp chị ta lấy được mật mã gốc, tôi rất sợ hãi, nhưng cũng mong chờ vì những điều kiện chị ta đưa ra thật sự rất hấp dẫn...”

Trong đoạn ghi âm, giọng nói của Lục Diệp Minh tương đối bình tĩnh: “Cậu có biết một khi đã bị người ta phát hiện ra chuyện buôn bán cơ mật thì cái nghề này sẽ chẳng ai dám tuyển dụng cậu nữa. Trong giới IT, cậu bị cho vào sổ đen! Cậu biết không?! Cậu cho rằng sau khi bán đứng Từ Gia Diễn rồi, Thẩm Mạn Thanh sẽ tuyển dụng cậu ư? Tôi ở thương trường nhiều năm như thế, người bị cô ta lừa quả thực rất nhiều, cũng đã từng qua lại với cô ta trên phương diện làm ăn. Tôi muốn nói cho cậu biết là, người đàn bà này không hề đơn giản như những gì cậu thấy đâu.”

Hạ Dương giọng nói đột nhiên run lên, “Tôi không biết, khi đó tôi nhất định đã bị sốt rồi. Hôm đó lại đúng lúc mẹ tôi gọi điện thoại đến, bị chửi mắng mặt như chó, tôi không muốn sống thế này nữa, không muốn bị người ta xem thường mà sống như con chó. Tôi đã không kiểm được mà đồng ý với chị ta ... Thực xin lỗi...”

Lục Diệp Minh thanh âm dần dần thờ ơ hẳn: “Hạ Dương, kết cục của nội gián là gì chắc hẳn cậu biết rồi?”

Từng chơi “Tam quốc sát” thì đều biết.

Nội gián muốn thắng đến cuối cùng sẽ phản bội đồng bạn, nhất định phải giết tất cả mọi người.

Hạ Dương giọng nói rất thống khổ, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

Giọng Lục Diệp Minh lạnh hơn: “Từ Gia Diễn có thể tố cáo cậu tiết lộ cơ mật công ty, mà Thẩm Mạn Thanh lợi dụng cậu xong cũng sẽ ném cậu sang một bên. Khiến cho cậu ở trong ngành này không thể ngóc đầu lên được, ai cũng không muốn tuyển cậu. Cố gắng suốt hai mấy năm của cậu cuối cùng đổ hết xuống biển, người thân của cậu, bạn bè cậu, cha mẹ cậu sẽ lại xem thường cậu, lúc đó cậu mới thực sự thành trò cười cho bọn họ. Cuộc sống u ám của cậu bây giờ mới thực sự bắt đầu.”

Quả nhiên là người làm ăn.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 72

CHUYỆN NGŨ: TQSH

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

~~~~~*~~~~~

Lục Diệp Minh rất giỏi việc nắm bắt suy nghĩ trong lòng của người khác, biết Hạ Dương sợ cái gì, quan tâm cái gì nên mỗi lần nói ra là “một kích tất trúng”.

Cuối cùng Hạ Dương khổ sở khóc không thành tiếng, chân tay luống cuống.

Lục Diệp Minh nói, “Cậu có thù oán gì với Nam Tuyền hả?”

Hạ Dương lắc đầu, ngược lại mới đúng. Nam Tuyền đường hoàng tốt nghiệp Thanh đại, khả năng lập trình bày ra đó. Thời gian cô làm thêm trong công ty rất thường xuyên nói một ít suy nghĩ về phần lập trình với anh. Đa phần đều rất mới lạ, anh khẳng định mình chưa nghe qua bao giờ. Ý tưởng của cô ấy lạ lắm, cơ cấu lập trình vô cùng ngắn gọn. Nếu như Nam Tuyền không làm nhà văn thì cô ấy có lẽ sẽ là nhân tài IT.

Nghĩ đến đây Hạ Dương càng thấy khổ sở hơn.

Lục Diệp Minh, “Nam Tuyền từng kể cho tôi nghe một chuyện. Trong một trấn nhỏ ở Nhã Giang, trấn trên bị sập cầu khiến rất nhiều người bị thương. Mà nguyên nhân chính là biển thủ tiền thuế của dân, ăn bớt nguyên liệu để xây dựng nên một cây cầu “đầu phụ” đồ sộ. Trấn nhỏ có một người phụ nữ vì cầu kết với xí nghiệp xây cầu nên đã hại chết người trong trấn. Sau đó, con trai bà ta tự nhiên trở nên vô tri vô giác, bà ta chết trong một vụ nổ hóa học. Trên thế giới này, thiện ác tuy rằng phân không rõ nhưng vẫn có một câu ngàn đời, đó là “không phải không báo, mà là thời cơ chưa tới”.

Tiếng khóc của Hạ Dương ngày càng nặng nề.

Lục Diệp Minh, “Cậu cầu kết với Trầm Mạn Thanh làm ra một trận “tinh phong huyết vũ” trên mạng, mà đối tượng nhắm vào lại là một cô gái chưa đến hai mươi lăm. Đây còn chưa tính cô ấy còn chưa làm qua những việc này. Mà cho dù cô ấy có làm thì đó cũng là cuộc sống riêng của cô ấy, đâu đến lượt hai người quơ tay múa chân vào! Cậu thấy những lời bình luận trên mạng rồi đúng không? Thấy người ta viết cái gì chưa? ‘Mấy kẻ chỉ biết làm anh hùng bàn phím sao chỉ biết tự bôi tro trát trấu vào mặt mình thế nhỉ? Cứ tự cho bản thân có đạo đức rồi viết ra những lời ác độc khiến người ta ghét bỏ. Cái danh nghĩa “vì dân trừ hại” ấy à? Chẳng qua chỉ là phát tiết phần nộ của bản thân thôi! Có người chắc cô ấy là ai cũng không biết nhỉ? Thế mà đọc qua blog lại thấy tức giận rồi thuận tay gõ ra mấy lời “chính nghĩa”. Mà mấy người có biết chính nghĩa là gì không? Có lúc tôi thật hi vọng cái thế giới này có thể yên ắng. Mấy người có tốt đẹp gì không mà “được phép” chỉ trích người khác?..”

Nói đến đoạn sau, giọng nói của Lục Diệp Minh đã mang theo mấy phần tức giận, “Cô ấy năm nay chỉ mới 24 tuổi. Cậu cũng đừng quên, ai cũng giống ai. Lớn lên một chút sẽ biết sợ, biết bàng hoàng, cũng sẽ có lúc luẩn quẩn trong lòng, biết nói chuyện yêu đương, biết hận thù, cũng biết tức giận. Lúc còn nhỏ, mẹ cô ấy mất vì bệnh trầm cảm. Lúc đại học, em gái cô ấy mất cũng vì bệnh trầm cảm. Ngay cả tôi cũng không biết cô ấy có mắc căn bệnh trầm cảm chết tiệt này không. Bây giờ, chúng ta, không ai liên lạc được với cô ấy... Nếu như...”

Lục Diệp Minh dừng lại không nói nên lời, anh đứng lên đi mấy bước rồi lại quay về, về mặt hung ác nhìn Hạ Dương nói, “Nếu ngày nào đó cảnh sát gọi điện thoại bảo tôi đi nhận thi thể, thì cậu và Trầm Mạn Thanh, đừng hồng sông tốt!!”

Lục Diệp Minh rời đi.

Hạ Dương vẫn ngồi ở đó, thất thanh khóc lóc hồi lâu, ruột gan như đứt ra.

Sắc trời bên ngoài cửa sổ quả thật rất hợp với tình cảnh hiện tại.

Bóng tối như muốn ập đến. Lúc Lục Diệp Minh mở cửa ra thì một trận gió thổi đến. Lục Diệp Minh mờ mịt một lát, rồi lại nghĩ đến cô gái kia.

Người đang làm trời đang nhìn; thiên đạo có luân hồi, nhân quả có báo ứng. Bây giờ các người làm những gì đều liên quan đến quãng đường sau này. Nếu trong lòng mang theo tà niệm, con đường trước mắt sẽ lệch lạc. Không lâu sau đó các người sẽ bị nó vùi lấp. Nhân quả tùy nhân. Ngày thứ ba Từ Gia Diễn ở trong công ty.

Không tắm, không thay đồ, ngay cả mấy sợi râu dưới cằm cũng không thêm cạo.

Cánh cửa phòng làm việc đóng chặt.

Lúc Hạ Dương gục cửa, Từ Gia Diễn đang cuộn mình trên sofa, hai tay đặt trước ngực, hai mắt nhắm lại, thần tình vô cùng lạnh lùng. Nghe tiếng gõ cửa cũng lười nhấc mi mắt, mãi đến lúc Hạ Dương đặt đơn từ chức lên bàn.

So sánh với Lục Diệp Minh thì Hạ Dương càng sợ người tên Từ Gia Diễn này hơn.

Từ trước đến nay, Hạ Dương vẫn luôn sợ Từ Gia Diễn. Bình thường ở công ty, Từ Gia Diễn đều luôn bày ra vẻ thờ ơ, cũng chẳng cười bao giờ. Thường ngày cũng không giao tiếp gì với người khác. Nói thế nào nhỉ, có lẽ là tính tình lạnh nhạt, thậm chí còn khiến người ta thấy Từ Gia Diễn rất lạnh lùng. Loại hình tượng thế này thật sự rất khó để một người như Hạ Dương anh gần gũi.

Từ lúc cô nhà văn kia vào công ty Hạ Dương chợt phát hiện đại boss lạnh lùng này cũng sẽ cười. Mà thường xuyên nhất chính là cười đều. Lúc thường cũng sẽ đùa giỡn mọi người, nhìn qua có vẻ rất dễ gần. Thật sự khác hẳn hình tượng đại boss lãnh khốc lúc trước. Lúc đó, Từ Gia Diễn giống như một người đàn ông bình thường vậy, anh cũng biết vui vẻ, biết tức giận, cũng sẽ trêu đùa người khác, cũng có lúc bị cô nhà văn chọc tức.

Có lẽ là hình tượng lạnh lùng lúc trước khiến mọi người có một cảm giác kính sợ nên cho dù anh đã thay đổi, nhưng mọi người vẫn không dám tùy tiện nói chuyện với Từ Gia Diễn.

Hạ Dương yên lặng hồi lâu, “Dù kết quả ra sao thì tôi cũng sẽ chấp nhận. Nam Tuyền là một cô gái tốt. Việc anh cần tôi nhất định sẽ làm. Tôi sẽ nói ra chân tướng.”

Bất kể xảy ra chuyện gì, đã là đàn ông học máy tính chuyên nghiệp đều là mang theo chút kiêu ngạo trong lòng.

Từ Gia Diễn vẫn duy trì tư thế nằm trên sofa, cũng chẳng thêm động đến đơn từ chức trên bàn.

Giống như tất cả mọi thứ đều có bình phong ngăn cách lại.

Hạ Dương cúi đầu đi ra ngoài rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Vừa đi ra khỏi cửa Hạ Dương gặp một cô gái, Hạ Dương ngăn người, cô gái trước mặt đi đến hỏi, “Từ Gia Diễn có trong phòng không?”

Hạ Dương gật đầu, cô gái nói cảm ơn rồi đẩy cửa đi vào.

Có lẽ đây là duy nhất Hàn Văn Văn nhìn thấy dáng vẻ này của Từ Gia Diễn.

Anh nằm trên sofa, cả người trông như một bãi bùn lầy.

“Từ Gia Diễn!” Văn Văn gọi anh.

Từ Gia Diễn chợt mở mắt ra, ngồi dậy. Anh tròn mắt nhìn hai ba giây mới chắc chắn đây không phải người yêu của anh nên lại nằm xuống, thanh âm trầm thấp mang theo vẻ chán nản, “Sao cô đến đây?”

Hàn Văn Văn ngồi xuống một chiếc sofa ngay cạnh, “Muốn gặp Tô Trần không?”

Anh trở người không nói gì.

Hàn Văn Văn lại nói, “Dậy đi. Chuẩn một chút, tôi đưa anh đến một nơi.”

Anh chẳng thấy hứng thú đi đâu hết, mi mắt cũng chẳng thêm động, “Không đi.”

Hàn Văn Văn ‘A’ một tiếng thật dài, “Không đi thì đừng hỏi hận. Sao này đừng trách tôi không báo cho anh.”

Nói xong, Từ Gia Diễn bỗng nhiên mở mắt ra rồi quay đầu nhìn Hàn Văn Văn.

Hàn Văn Văn nhìn anh tỏ ý.

Nửa tiếng sau, xe dừng trước cổng một bệnh viện ở ngoại ô thành phố.

Trước lúc xuống xe Hàn Văn Văn vẫn luôn dặn dò, “Lát nữa có nhìn thấy ai anh cũng phải tự kiểm chế chính mình đấy! Nhớ chưa?”

Từ Gia Diễn không nói.

Hàn Văn Văn nóng nảy, “Nói một tiếng đi!”

“Ừ.”

“Vào thôi.”

Lúc này, Tô Trần đang ngồi trên chiếc ghế dài dưới khu nội trú. Cô khôi phục cũng thật nhanh, nhìn qua cũng không tệ, sắc mặt cũng hồng hào lên hẳn. Bên cạnh cô là một bé trai bị u não.

Vì làm phẫu thuật nên trên đầu bé trai luôn mang theo một cái mũ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn luôn cười với cô.

Tô Trần nhìn thấy trên người cậu bé là một hi vọng, hi vọng được sống sót.

Bé trai không biết hái đâu ra một chiếc lá cây rồi làm thành hình trái tim đưa cho Tô Trần rồi nói, “Chị, tặng chị này. Chị cười đi. Lúc cười chị trông rất đẹp ạ.”

Tô Trần nhận lấy, chiếc lá trái tim hơi xiên vẹo, cô cười, “Cảm ơn em. Lần đầu có người tặng chị trái tim màu xanh lá đấy.”

Bé trai nháy mắt hỏi lại, “Ồi chào, bạn trai chị không tặng trái tim cho chị hả?”

Tô Trần lắc đầu.

Thật sự là không có.

Bé trai hớn hờ cười, “Chị, vậy em làm bạn trai chị nha!!”

Tô Trần cười, “Được đó.” Dưới bóng cây.

Hàn Văn Văn và Từ Gia Diễn đứng đó nhìn lại.

Hàn Văn Văn nói liên tục, chẳng hề giấu diếm cái gì nhưng lại chẳng dám nhìn về mặt của Từ Gia Diễn.

“Cô ấy chắc chưa biết hết những chuyện xảy ra trên mạng gần đây đâu. Điện thoại của cô ấy nằm ở chỗ tôi. Hôm qua vô tình mở máy mới thấy rất nhiều tin nhắn. Đêm qua tôi lăn lộn cả đêm không ngủ, suy nghĩ suốt đêm mới quyết định nói cho anh biết. Nhưng anh nhất định phải đồng ý với tôi là không được đến quấy rầy Tô Trần. Nếu anh nhớ cô ấy hay lo lắng cho cô ấy thì đến đây nhìn từ xa là được. Anh đừng lo lắng quá, vấn đề cũng không phải to tát gì đâu. Cuộc phẫu thuật rất thành công, cô ấy cũng đang dần khôi phục lại.”

Qua một lúc bình tâm lại, tâm tình anh mới bình tĩnh được một chút, “Bị bệnh gì?”

Hàn Văn Văn nói, “Cũng chẳng có gì đâu. Chỉ là một ca phẫu thuật nhỏ về bệnh phụ khoa thôi.”

Anh quay đầu, về mặt mang theo chút mờ mịt và kinh ngạc.

Hàn Văn Văn vội vàng nói, “Anh đừng nghĩ bậy, không phải phá thai đâu!! Lúc trước cô ấy bị trúng đạn ở nam Xu – đấng nhưng lại phẫu thuật khá là đơn sơ nên khôi phục không được tốt. Bây giờ để lại chút di chứng thôi. Cô ấy không nói cho anh biết chắc là sợ anh lo. Người này chỗ nào cũng tốt, chỉ là quá độc lập mà thôi. Cho dù là anh thì cô ấy cũng không muốn quấy rầy. Cô ấy sẽ tự chăm sóc bản thân thật tốt để anh yên tâm xử lý chuyện công ty. Hai người chẳng qua là do ít nói chuyện với nhau thôi. Anh đừng có miệng kín như bưng, có chuyện gì thì cứ nói ra cho cô ấy biết.

Từ Gia Diễn quay đầu lại, tầm mắt lần nữa nhìn đến cô gái đang ngồi trò chuyện với bé trai đến là vui vẻ trên ghế.

Mái tóc ngắn rục rờ dưới ánh mặt trời, hai mắt cong lên như vầng trăng khuyết, mỗi tác da thịt trên người đều trắng nõn, mỗi một cái nhăn mày, mỗi một tiếng cười đều như bóng với hình.

Đã bao lâu không gặp nhỉ?

Thật là có bản lĩnh rồi.

Lần nào cũng khiến anh vừa thương vừa giận.

Lần trước, đang lái xe nghe tin cô bị trúng đạn, thiếu chút nữa đã tông vào hàng rào.

Bây giờ, chỉ có thể đứng ở nơi xa xa nhìn cô. Lặng lẽ nhìn, nhìn ánh mặt trời hắt lên người cô, giống như mạ thêm một lớp vàng ở bên ngoài vậy.

Thật giống như anh thiếu nợ cô cái gì.

Nhưng cô lại chưa từng đòi hỏi anh cái gì, chỉ vui vẻ chia sẻ cùng anh, bị thương thì yên lặng trốn vào một góc tự mình dưỡng thương.

Thật giống như một con mèo nhỏ.

Ngốc!

Trẻ con phải khóc mới có kẹo ăn.

Đạo lý đơn giản thế cũng không biết.

Hàn Văn Văn nhìn anh, “Một cô gái, vì anh, làm tình nguyện ba năm khi quốc gia gặp nạn. Mà anh, vì cô yên lặng chép kinh thư ba năm, ăn chay ba năm. Nếu thật sự nghĩ kĩ thì hai người ai cũng rất yêu đối phương, trái tim cũng thuộc về đối phương. Muốn nói yêu em, yêu anh cũng chẳng khó khăn gì nữa. Chẳng lẽ cô ấy còn chưa đủ khiến anh tự hào?”

Từ Gia Diễn cầm điều thuốc trên tay thật lâu nhưng vẫn không hút. Cho đến lúc điều thuốc cháy hết, gió thổi qua, tàn tro gãy nửa rơi xuống đất.

Anh cũng giống như bị gió thổi mà ngừng lại.

Hàn Văn Văn nói tiếp, “Mấy ngày tiếp anh tranh thủ xử lí hết mọi việc đi. Đợi đến lúc cô ấy xuất viện thì ít ra cũng không đến nỗi hồng bét.” Từ Gia Diễn ngủ lại trong xe một đêm đến sáng sớm hôm sau mới lái xe về. Về đến nhà, tắm rửa, thay quần áo rồi lại lái xe đi tìm Lục Diệp Minh.

Lục Diệp Minh đang nổi giận trong phòng, thấy anh đi vào thì phát tay bảo mấy người không phận sự ra ngoài.

“Cậu tôi thật đúng. Tôi vừa xác định được vị trí điện thoại của Tô Trần đây, cậu qua xem đi.”

Từ Gia Diễn tựa vào bàn từ từ nói, “Thôi không cần. Trước tiên xử lí xong chuyện này đã.”

Lục Diệp Minh sùng sốt, “Cậu biết cô ấy ở đâu?”

Từ Gia Diễn cúi đầu hút thuốc không nói gì.

F*ck!!!!

Lục Diệp Minh mắng trong lòng, “Cô ấy sao rồi? Có khỏe không?”

Từ Gia Diễn khoanh tay trước ngực rồi nhàn nhạt nói một tiếng “khỏe.”

Mẹ nó!!!!

Lục Diệp Minh rất muốn đập Từ Gia Diễn một cái nhưng suy nghĩ xong lại nhin, “À Trầm Mạn Thanh này chẳng sạch sẽ gì cho cam. Muốn tìm ra chứng cứ cũng không phải khó. Chúng ta có thể lấy bạo chế bạo. Bọn chúng nếu đã làm loạn trên mạng thì chúng ta cũng có thể ăn miếng trả miếng làm lại y hệt.

Từ Gia Diễn hít một hơi, không nói.

Lục Diệp Minh, “Cậu nghĩ sao?”

Từ Gia Diễn xoa hai huyệt Thái dương, “Lấy lại trong sạch cho Tô Trần là được. Đừng để người đời bàn chuyện thị phi. Thật giả ra sao để chính họ tự nghĩ. Người trên đời này không phải ai cũng mù.”

Lục Diệp Minh không hiểu, “Cậu đây là muốn nhớ lại tình xưa à?”

Anh giễu cợt cười một cái, “Tôi càng muốn ả chết hơn là anh. Nhưng tôi không muốn để internet quyết định mệnh số con người. Mọi chuyện để pháp luật giải quyết đi.”

Lục Diệp Minh hừ một tiếng.

Xế chiều ngày thứ hai, Lục Diệp Minh viết bài lên blog, nội dung trong bài phong phú vô cùng.

Hoặc nói rõ ra thì đây chính là tư liệu cá nhân của Nam Tuyền.

Nhắc đến từ lúc cô bắt đầu học cao trung. Tất cả thành tích, giải thưởng và mấy chuyện khác đều rõ ràng vô cùng.

Ví dụ như cô nhảy lớp hai lần nên mười sáu tuổi đã đậu đại học, là thủ khoa ban tự nhiên nên được chuyên nghiệp vì tính của Thanh đại nhận vào. Sau đó, cô biểu hiện đến rất tốt. Học bổng của trường hay là tích điểm để tham gia cuộc thi ACM đều được viết rõ. Đoạn cuối của bài viết chính là một đoạn ghi âm, là lời xin lỗi của Hạ Dương.

Blog viết ra thì lần lượt có người quen lên hỗ trợ xác nhận. Tuy rằng trong cuộc sống Nam Tuyền không được thân thiện lắm nhưng vẫn không đến nỗi như trên mạng bàn tán.

Đồng đội thi đấu trong ACM cũng lên xác nhận. Ngay cả Vương Giáo sư cũng bày tỏ những điều viết trong blog là đúng.

Dư luận đã có chuyển biến tốt hẳn nhưng vẫn không buông tha chuyện tình yêu của Pot..

Mãi cho đến tối.

Trên blog của Pot có một bài viết mới. Bình thường chỉ keo kiệt viết ra hai chữ mà nay lại post lên một bài thật dài.

Đã thế còn là một bài thức ăn cho chó>>> (ý là cầu FA)

Việc này khiến mọi người mở rộng tầm mắt...

Pot thế mà lại thừa nhận tình yêu!!

Ba năm trước hai người đã quen nhau rồi, nhưng vì nguyên nhân đặc biệt mà chia cách ba năm. Nhưng hôm nay đã quay lại. Giữa những dòng chữ lại mang theo tình yêu đối với người còn lại khiến fan vừa ghen tị vừa cảm tâm tình nguyện ăn thức ăn cho chó, còn không ngừng nói, “Đời trước Nam Tuyền nhất định là người cứu vớt cả thế giới trời ơi!@!”

Ngay cả Đại Minh cũng đi vào than thở, “Lão đại viết thể mà cũng hiểu được, đã thế lại còn thấy viết hay?”

Nhưng thế nào thì cũng phải viết ra.

Đại thần trong eSport rồi rít gửi lời chúc, trang đầu blog triệt để bị hai người càn quét.

Manh Thần: “@Pot, chị dâu xinh gái, lão đại đẹp trai, quả thật là trời sinh một đôi.”

Đại Minh: “Lão đại, sao này muốn mua son môi mà lại không biết mua loại nào thì có thể tìm cậu ta, chỉ: @Mạnh Thần.”

T.O: “@Pot, vợ tôi nói vợ chồng hai người mau mau sinh con gái để con trai nhà tôi đính hôn. @Đầu bếp nhà hàng Tây Nguyễn Tầm Tầm.”

Kensingly: “Cây thiết ngàn năm mẹ nó nở hoa rồi à? @Pot, cung hỉ cung hỉ, lúc nào có rượu mừng uống đây?”

E Thần “@Pot, chị dâu eSport tới.”

Egg: “Cung nghênh chị dâu!!”

...

Sau đó, nơi làm việc của Nam Tuyền đăng lên blog một văn kiện luật pháp, nói sẽ truy cứu trách nhiệm của kẻ tung tin đồn.

Đến lúc văn kiện này đưa ra thì dư luận mới hoàn toàn nghiêng về Tô Trần. Có người rồi rít lướt xem bình luận, yêu cầu đối phương đưa ra bằng chứng. Nếu thật sự tung tin đồn thì người tung tin chỉ cần bình luận hơn 500 lần sẽ bị giữ thông tin. Huống chi là bài viết này đã hơn 10 ngàn bình luận chứ.

Ngay sau đó, cái tên Trầm Mạn Thanh liên tục xuất hiện.

Người trên mạng chính là rất đáng sợ, Chỉ trong một đêm, tất cả mọi chuyện của Trầm Mạn Thanh đều bị đào móc ra hết. Ngay cả chuyện lúc trước ngủ với tuyển thủ trong club, trừ tiền lương hay mấy việc đen tối khác cũng đều bị moi ra.

Còn có người nhắc đến chuyện ba năm trước, Đại Minh bị cấm thi đấu đã biết một bài đăng lên, ám chỉ ông chủ của club muốn dùng quy tắc ngầm với Pot. Người nói ngày càng nhiều, mọi chuyện của Trầm Mạn Thanh đều bị nói hết. Chuyện Trầm Mạn Thanh thích trâu già gặm cỏ non trong club cũng bị lộ ra. Á Trầm Mạn Thanh này đặc biệt thích mấy cậu trai trẻ mạnh mẽ. Đội viên trong câu lạc bộ không biết làm sao cũng đã đáp ứng một hai lần. Nhưng mà Pot với kiểu tính tình thế đó thì làm sao mà đồng ý. Bị quấy rầy không ngừng, Pot chẳng còn yên tâm thi đấu nên đã chọn rời khỏi club, tự lập club mới. Trong mười năm đầu thì club của Trầm Mạn Thanh thật sự chẳng có tiếng tăm gì, còn liên tục bị thua thiệt. Lúc đó Pot là một thành viên chủ lực nên Trầm Mạn Thanh nói muốn rời club phải bồi thường tiền.

Pot đồng ý.

Đưa ra bao nhiêu tiền bồi thường chắc chỉ có Pot mới biết.

Đây cũng là nguyên nhân mà lúc TED liên tục nhận giải thưởng mà Pot lại đưa tiền cho club suốt ba năm ròng.

Thời gian kia quả thật rất khổ sở. Trừ đi chi tiêu của đội, tiền thưởng của mấy lần đều đưa cho Trầm Mạn Thanh nhưng phải đưa mấy lần mới hết.

Sau đó, có người đưa ra một đoạn video giường chiếu không rõ thật giả, mà nữ chính trong đó là Trầm Mạn Thanh, còn nam chính một người đã từng ngủ qua với Trầm Mạn Thanh. Dư luận lúc này mới thật sự nghiêng về Nam Tuyền.

Ngày thứ tư, nơi Nam Tuyền làm việc trình đơn kiện lên toàn án.

Một tội là phỉ báng người khác.

Một tội là xâm phạm bản quyền game 《Địa Ngục Chi Thành》.

...

Đại Minh làm xong xấp tài liệu trên tay, liếc nhìn cửa phòng làm việc mới phát hiện bên trong không người rồi quay đầu hỏi Mạnh Thần, “Sao mấy ngày nay lão đại hay ra ngoài thế nhỉ?”

Mạnh Thần nhìn máy tính, không thèm quay đầu lại nói, “Làm sao tôi biết chứ!! Căn bản là mấy ngày nay anh ấy đều lấy xe của tôi đi, còn xe anh ấy lại không thèm lái. Mẹ nó, không được, tôi phải đòi lão đại tiền xăng xe!!”

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 73

CHUYỆN NGŨ: TQSH

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

~~~~~*~~~~~

Ngoại ô bệnh viện.

Đã tháng bảy, tiết trời dần dần trở nên nóng bức, mọi người cũng đổi lại áo quần mùa hè.

Từ Gia Diễn mặc chiếc áo T-shirt màu trắng kèm chiếc quần đậm màu. Anh ngồi trong xe hút thuốc, mái tóc đen nhánh được chải chuốt gọn gàng làm tôn lên vẻ đẹp nhu hòa trên gương mặt anh. Ánh mặt trời chiếu vào trong xe, gò má anh ánh lên một màu sáng dịu dàng. Một tay anh đặt lên vô lăng, tay kia đặt lên trên bệ cửa sổ, đầu ngón tay thon dài kẹp một điếu thuốc, tàn thuốc nhẹ nhàng rơi.

Ánh mắt anh nhìn chăm chăm một bóng người xinh đẹp cách đó không xa.

Chiều nào cô cũng xuống đây chơi với thằng bé kia.

Từ Gia Diễn bắt đầu nhớ lại.

Ba năm trước, lúc hai người gặp nhau, lúc hai người cãi vã, lúc hai người hẹn hò, gây gổ, còn có cảnh cô nũng nịu trong lòng ngực anh.

Trong lòng anh, cô có cả trăm ngàn dáng vẻ.

Có lẽ anh chưa từng chắc chắn như lúc này.

Anh rất thích dáng vẻ của cô lúc này, mi mắt như họa, mắt thanh mây tú thanh thanh đậm đậm.

Lại thêm một ngày ngồi trên xe thâu đêm, đến sáng, lúc anh về công ty, Đại Minh đứng dậy, “Anh về rồi?”

Từ Gia Diễn không thay đồ, hai tay xoa đầu tóc gật đầu ừ một tiếng rồi đi vào phòng làm việc, chợt Đại Minh kéo tay anh, “Mụ kia tìm anh.”

Dứt lời, Trầm Mạn Thanh đi ra.

“Pot, đã lâu không gặp.”

Anh xem thường trực tiếp đi qua, Trầm Mạn Thanh tỏ vẻ không sao đi theo vào rồi đóng cửa lại.

Từ Gia Diễn ngồi trên ghế, hai tay xoa cổ, “Có chuyện gì?”

Trầm Mạn Thanh cười cười, “Cậu nghĩ cậu thắng được tôi?”

Từ Gia Diễn theo phản xạ cau mày, “Trong mắt cô chỉ có thắng thua thôi à?”

Trầm Mạn Thanh gật đầu, “Ừ, làm sao cậu mới chịu rút đơn kiện?”

Anh cúi đầu pha cà phê, không thèm nhìn người trước mắt rồi bỏ vào tách cà phê một viên đường, “Nếu rút đơn kiện thì ngay từ đầu tôi đã chẳng có ý định lên tòa với cô.”

“Được thôi. Thế là cậu không cần bạn gái nữa chứ gì?” Sắc mặt Trầm Mạn Thanh khá nguy hiểm.

Từ Gia Diễn ngẩng đầu nhìn, hàm dưới cương cứng lại.

Trầm Mạn Thanh cười, “Khản trương làm gì chứ! Nếu tôi muốn dùng cô ấy để uy hiếp cậu thì sớm ra tay rồi. Việc gì phải đợi đến giờ! Cùng là phụ nữ với nhau, tôi cũng không muốn làm khó cô ấy. Muốn cậu cúi đầu trước tôi một lần thật sự khó khăn đến thế sao?”

Từ Gia Diễn cười nhạt.

“Cậu tưởng đơn kiện đó dễ khởi tố thế à? Vấn đề xâm phạm bản quyền ngày nào cũng có mười mấy vụ. Trước đây đám người đó kiện tôi không được,

giờ các cậu cũng vậy thôi. Tôi hỏi cậu một lần cuối, có muốn quay lại bên tôi không?”

“Cô làm nhiều chuyện thế đều vì việc này?”

Trầm Mạn Thanh từ chối cho ý kiến, “Không đúng sao? Cậu vốn là một người đàn ông rất có mị lực.”

Từ Gia Diễn cười nhạo một tiếng, “Nếu muốn thì ba năm trước đã không đi.”

Trầm Mạn Thanh lộ chút tiếc nuối, “Vây gặp nhau trên tòa đi!”

Nói xong, Trầm Mạn Thanh đứng dậy đi về.

Hai ngày sau.

Từ Gia Diễn gặp lại Tô Trần ngay trước cửa công ty.

Ngày đó, ánh nắng rực rỡ vẩy lên mặt đất một lớp óng ánh vàng. Cô gái ngồi bên luống hoa, ôm chân, cúi đầu...

Anh nhìn không chớp mắt.

Nhìn bóng hình này thật lâu, thật lâu.

Lâu như đã qua một thế kỉ vậy. Anh đi về phía cô. Vóc người cao lớn, hai tay bỏ vào túi quần, nhìn cô bằng nửa con mắt mà giọng nói vô cùng bình tĩnh không nghe ra vui hay giận, “Chịu về?”

“...”

Mấy giây sau.

Người đang ôm chân ngồi dưới đất bỗng nhiên nhào vào lồng ngực anh rồi gất gao ôm eo anh.

Anh nhường mảy, hai tay vẫn bỏ vào túi như cũ rồi vênh váo hỏi, “Nhớ anh?”

Một lúc lâu sau anh mới thấy sai sai chỗ nào.

Trước ngực ươn ướt. Chiếc áo T-shirt trắng giờ dán sát vào người, đã thế còn dính dính, ngày càng ướt thêm..

Anh gấp rút lấy tay ra rồi vỗ nhẹ lên người trong lòng, “Sao rồi?”

Cô gái yên lặng tựa vào lồng ngực anh, giọng nói nghẹn ngào, “Để em ôm một lát.”

Từ Gia Diễn bắt đầu suy nghĩ lại, chẳng lẽ lúc này mình hung dữ quá??

Chính anh đã cố khác chế mình rồi. Người yêu len lén đi phẫu thuật một mình, còn mình lại không hề hay biết gì thì bảo sao anh không giận cho được. Ít ra anh vẫn chưa xách tai cô rồi dạy dỗ một trận đã đời..

Anh xoa đầu an ủi cô, “Ngoan.”

Một lúc sau giọng Tô Trần vang lên, “Từ Gia Diễn, Văn Văn,...mất rồi...”

Bàn tay đang xoa đầu cô bỗng nhiên dừng lại.

Tô Trần vùi đầu trong ngực anh, hai tay ôm eo anh. Lúc cô nói chuyện ánh mắt nhìn chằm chằm vào luống hoa bên cạnh, “Em đi tìm Văn Văn, gặp ba mẹ cô ấy, chuyện tối hôm qua... Mẹ Hàn khóc đến ngất, ba Hàn hình như cũng không tốt lắm, cả nhà rối loạn. mấy ngày trước hôm nào cô ấy cũng đến thăm em, mang theo đồ ăn đến, còn ngồi với em. Hôm qua cô ấy bảo em đi lấy điện thoại thì em đi ngay. Lúc đi còn rất tốt, chẳng biết sao hôm nay lại... Em xin lỗi. Lúc trước đi làm phẫu thuật không nói cho anh biết. Không nói là vì không muốn anh lo, sợ anh phân tâm.. Văn Văn nói em nên nói cho anh biết, cô gái ở giường bên cạnh cũng bảo thế nhưng em không muốn mang lại phiền toái cho anh. Em liên tục mang lại phiền toái cho người khác. Lúc còn rất nhỏ, mẹ chê em phiền phức rồi sau đó bà tự sát. Về sau, em gái rồi ba em cũng lần lượt ra đi.. Em thấy mình giống như một kẻ dư thừa, em rất sợ... Anh nói xem, có phải là Văn Văn cũng chê em phiền phức không vậy...”

Từ Gia Diễn không nghe hết mà trực tiếp ôm cô ra chỗ để xe. Anh lên xe ngồi rồi kéo cả cô vào trong, ánh mắt chăm chú nhìn cô, “Tô Trần, nhìn anh!”

Ánh mắt Tô Trần hồng hồng, trên mặt nước mắt nước mũi giàn giụa.

Từ Gia Diễn đóng hết cửa xe, bật điều hòa rồi hôn lên mắt cô một cái, hôn lên cánh mũi một cái, “Em không phiền mà vẫn luôn giải quyết phiền phức cho anh. Thị Tuyền không có em thì sẽ không có hôm nay. Em biết tại sao nó tên là Ánh Mắt không? Ánh Mắt, SX, Tô Trần, Từ Gia Diễn[1], đây là công ty của chúng ta. Lúc mới mở công ty anh đã nói với em rồi, Lúc em rời đi anh không hề nghĩ sẽ đến với người khác mà vẫn luôn đợi em quay về, biết không?”

Cô mờ mịt gật đầu.

Ánh Mắt.

Thì ra là SX.

Cô chợt nhớ đến, số nhà của công ty là A2108.

10/8 là sinh nhật cô.

Vậy 2108 ý là yêu cô sao?

“Đó là lựa chọn của Văn Văn nên chẳng ai có thể nói được gì nữa. Em cũng đừng tự trách mình như thế. Nào, bây giờ đã có anh rồi.” Anh đặt tay lên vai cô, nhìn vào mắt cô nói

Cô cái hiểu cái không nhìn lại anh.

Ánh mắt mang theo mấy phần mờ mịt và chút mong muốn không tên. Cô cúi đầu hôn lên trán, lông mi, khóe mắt và môi anh. Ngậm lấy đôi môi anh khẽ kháng nút vào rồi tăng thêm sức lực. Giống như một mảnh đất khô cần được tưới lên mưa xuân.

Hai tay Từ Gia Diễn ôm đầu cô, anh đôi khách thành chủ hôn cô một lúc lâu mới buông ra. Nhỏ giọng gọi tên cô ý đồ để cô thanh tỉnh lại, “Trần Trần, Trần Trần...”

Đây là lần đầu tiên anh gọi cô như thế.

Tên của hai người đều hơi kì cục nên đa phần đều gọi cả họ lẫn tên.

Từ Gia Diễn để cô vào ngồi ở ghế phó lái, anh cúi người buộc đai an toàn cho cô. Tô Trần hôn lên trán anh một cái, anh cười khẽ hôn lại. Cho đến mười phút sau chiếc xe mới lăn bánh.

Tô Trần sửa sang lại quần áo, suy nghĩ trong đầu đã sớm bay xa.

Không muốn Tô Trần lên mạng nên ngay lúc vừa về nhà, Từ Gia Diễn nhanh tay thu giữ điện thoại và máy tính của Tô Trần, “Em mới phẫu thuật xong không nên dùng mấy thứ này. Mấy ngày nay anh ở với em”

Tô Trần nghi ngờ nhìn anh, “Anh không cần đi làm?”

“Ừ, có mấy người Mạnh Thần rồi.”

Tô Trần nhìn anh, “Từ Gia Diễn, bây giờ em không sao hết. Thật đó!”

Tô Trần giúp cô đưa mấy món đồ linh tinh vào phòng, “Anh là muốn ở cùng em. Được rồi, để anh nói kiểu khác, em ở cùng anh được không?”

Không ngờ anh cũng có thể nói ra những lời như thế!!

Tô Trần thấy kì quái vô cùng, miệng lẩm bẩm, “Sao em đi có một tháng mà anh khác xưa thế nhỉ?”

Anh đem hành lí của cô vào phòng xong rồi đi ra, kéo cô ôm vào lòng hôn một cái rồi nói, “Nếu em không trở lại chắc anh biến thành sói quá! Đặc biệt là lúc ban đêm...”

“...”

Anh không làm khó cô chỉ đưa tay xoa đầu nói, “Mấy ngày nữa chúng ta qua Mĩ đi.”

Tô Trần nhìn anh một cái không nói gì.

...

Từ Gia Diễn muốn đưa Tô Trần đi Mĩ thì Lục Diệp Minh không đồng ý nên làm loạn một trận, “Cậu để cái cục diện hỗn loạn này cho mình tôi xử lí?”

Từ Gia Diễn đang thu dọn đồ đạc, “Làm gì có hỗn loạn ở đây! Cậu chỉ việc lên tòa nghe thôi.”

Lục Diệp Minh nhìn chằm chằm hai tấm vé trong tay Từ Gia Diễn, “Để rồi cậu dẫn cô ấy đi nghỉ phép du lịch?”

Từ Gia Diễn ngẩng đầu liếc nhìn, “Không phải cậu nói buông tha cho em à?”

Lục Diệp Minh ho khan một tiếng, “Này, cậu hình như nhầm lẫn ở đâu rồi phải không? Ông đây không phải vì bại bởi cậu sao? Được chưa?”

Từ Gia Diễn ngẩng đầu, “Vậy tôi dẫn bạn gái đi nghỉ phép thì cậu có cái lòng ý kiến gì?”

Quả nhiên, vì yêu có thể trở nên thô tục!

Trong đầu Lục Diệp Minh nháy mắt vang lên tiếng chuông chiến đấu, “Không có nghỉ phép thì cậu đến đâu mà nghỉ? Còn muốn đến mấy cái suối nước nóng nữa à? Để ông đây cực khổ ở lại lau mông cho cậu à? Mịa! Nếu kiện không được thì làm sao??”

Từ Gia Diễn cầm tờ giấy thông hành ở trong ngăn kéo rồi nhét vào túi đồ, “Vậy thì tiếp tục kiện. Kiện đến lúc nào thắng thì thôi.”

Nói xong, anh cầm túi đồ đi ra ngoài.

Lục Diệp Minh chửi f*ck một tiếng.

Ngồi trong phòng làm việc nhìn mấy vụ kiện tung ăn cắp bản quyền game của mấy năm gần đây. Đặc biệt mấy vụ kiện cáo kiểu này rất nhiều nên tỉ lệ thành công thấp vô cùng.

Ngồi nhìn một lát, suy nghĩ của Lục Diệp Minh sớm bay ra ngoài cửa sổ.

Buông tha sao? Thật ra chính anh đã sớm buông tha rồi! Không phải là anh thua kém Từ Gia Diễn cái gì mà là anh không địch nổi cổ chấp của cô. Ba năm, mưa bom bão đạn, cỏ mọc um tùm nhưng cô vẫn không quên Từ Gia Diễn, vẫn quay lại tìm Từ Gia Diễn.

Thế thì anh còn níu kéo làm chi!

Bên ngoài cửa sổ là một hàng cây thông cao ngất trời. Y hệt một đoàn binh lính trong bầu trời đêm.

Gió thổi qua khiến rèm cửa lay động. Một màu vàng rào rào bay loạn. Thế nhưng, người ngồi trên ghế vẫn giữ nguyên tư thế giống như đang trầm tư...

Phải nói gì mới biểu lộ được rằng mình và người khác không giống nhau?

Suy nghĩ một lúc thật lâu cũng không tìm được từ nào thích hợp. Vậy thôi, không cần nói nữa.

Một ít dịu dàng đều bị nghiền nát hết rồi.

Vậy thôi, chúc em cả đời vui vẻ bình an, cùng người em thương làm bạn đến hết đời. Tang lễ của Hàn Văn Văn tổ chức trong một tuần. Hai người quyết định tham gia xong tang lễ thì hôm sau sẽ bay thẳng qua Mĩ.

Trong tang lễ, ba mẹ Hàn Văn Văn đã cố gắng khắc chế đau buồn nhưng cuối cùng vẫn nằm trên mặt đất khóc lên, “Mẹ xin lỗi, xin lỗi con... Là mẹ ép con phải đi xem mắt! Con không muốn gả đi thì không gả nhưng sao lại tuyệt tình thế này chứ? Vì Li Chính nên con không cần ba mẹ nữa hay sao? Văn Văn, Văn Văn...”

Tô Trần không dám làm gì. Cô sợ mình sẽ khiến mẹ Hàn càng buồn thương hơn.

Từ Gia Diễn ôm cô vào lòng.

Tang lễ kết thúc, mẹ Hàn gọi Từ Gia Diễn và Tô Trần lại, bà đưa cho hai người một lá thư, “Đây là Văn Văn để lại cho hai đứa. ” Nói xong lại tiếp tục rơi nước mắt.

Tô Trần ngó người nhận lấy.

Từ Gia Diễn hơi cúi người, thanh âm trầm thấp, “Đừng buồn quá.”

Lá thư này được mở ra khi hai người đến Mĩ.

Trong thư, có một chiếc nhẫn làm bằng cỏ và một mẫu giấy.

Chiếc nhẫn cỏ đưa cho Tô Trần.

Mẫu giấy rất nhỏ, chỉ viết mấy dòng chữ đơn giản:

“Xin lỗi, không uống được rượu mừng của hai người rồi. Cái này đưa hai người, lúc nhớ tôi thì lấy ra nhìn nhé!

Tô Trần, đừng khóc.

Từ Gia Diễn, anh phải chăm sóc cô ấy thật tốt biết không?

Tô Trần, trước đây em từng nói rằng, mỗi một vì sao trên trời đều là sinh mạng của những con người hi sinh vì nước. Thế nên, lúc nhớ chị hãy ngẩng đầu lên, chị sẽ ở đó phù hộ cho hai người.

Bên nhau thật lâu, cho đến hết đời.

Vĩnh viễn không chia cắt, mãi mãi trong bể tình.

Yêu cả một đời, vĩnh viễn không phai.

Xin lỗi, đời còn dài như vậy, hai người tha thứ cho tôi nhé, tôi phải đi tìm anh ấy!

Tạm biệt.

Đừng buồn nữa!”

Thân ái.

Nếu có kiếp sau, vậy hãy là một gốc cây.

Năm tháng qua đi vẫn đứng đó, không có vui buồn. Ngày thứ hai Tô Trần đến Mi thì gặp Từ Quốc Chương vẫn đang nằm trên giường bệnh.

Thân thể ông gầy gò trơ xương, hai gò má lõm xuống, sắc mặt vô cùng nhợt nhạt. Lúc Tô Trần đi vào, Từ Quốc Chương đã đeo ống dưỡng khí.

Trong phòng bệnh chỉ có một mình ông.

Từ Gia Diễn để cô ngồi trên sô pha còn anh ra ngoài tìm bác sĩ.

Mấy phút sau, Từ Quốc Chương tỉnh lại. Thấy Tô Trần, ông sùng sốt một chút. Hai giây sau thì đưa tay ra, miệng nói mấy câu không rõ.

Tô Trần nhìn ông.

Từ Quốc Chương cố sức vẫy tay với cô. Tô Trần nhìn rồi đứng dậy đi tới.

Vẫn là gương mặt này, thân thể này nhưng hình như đã biến thành người khác. Ngay cả phong thái ác liệt thường ngày cũng mất đi.

Người già lúc triền miên trên giường bệnh đều đặc biệt đáng thương.

Hai tay Từ Quốc Chương run rẩy, trên mặt là hai hàng nước mắt.

Tô Trần ngồi bên mép giường hỏi, “Bác muốn nói gì sao?”

Từ Quốc Chương há hốc mồm, hơi thở mong manh, run tay đè chuông, có hộ lý đến giúp ông đẩy ống dưỡng khí.

Từ Quốc Chương lần nữa há miệng, lời nói đứt quãng, “Xin lỗi, bác và con bác....không...là bác...xin lỗi con. Xin lỗi... Sau khi em gái con...ra đi bác rất sợ... Lúc đó...bác... mới ý thức...được.. mình sai..sai rồi... Bác biết.. con rất hận...bác...nhưng...đừng...đừng hận con..con bác... Nó...thật sự rất..rất...yêu con... Ba năm...nó vì con...vì con mà làm...làm rất nhiều...rất nhiều. Bác..biết mình không...không tốt... Từ lúc sinh ra đến giờ...chưa từng....thương nó...quan...quan tâm nó... nhiều... Mỗi năm, sau...sau khi Tết qua...nó sẽ đi thăm Tô Hạm... Chuyện...chuyện bác làm sai,...con đừng...đừng để nó gánh...thay..thay bác...được... được không...”

Lời nói đứt quãng nhưng vẫn nghe được rất nhiều lời xin lỗi.

Tô Trần nghe được cũng không nhiều.

Y tá đến, dùng tiếng Anh nói chuyện với cô, “Đừng nói chuyện nhiều. Bệnh nhân hiện tại vẫn đang còn yếu.”

“Bác đừng nói nữa.” Tô Trần nói với y tá, “Phiền cô đeo ống dưỡng khí lên cho bác ấy.”

Tô Trần đi ra ngoài, Từ Gia Diễn đang hút thuốc trên hành lang, “Buổi tối muốn ăn gì? Về em nấu cho anh?”

“Em biết nấu?”

“Mới học được.”

Cô bỗng nhiên hỏi, “Một năm anh đi thăm Tô Hạm mấy lần?”

Từ Gia Diễn sùng sốt, “Hai lần.”

Tô Trần ôm anh, “Đến đó nói chuyện gì?”

Anh nhả thuốc nói, “Tùy tiện thôi.”

Sau đó, có một năm, Tô Trần mang thai. Tiết Thanh minh, Từ Gia Diễm không cho Tô Trần đi cùng nên cô len lén đi theo anh.

Năm đó, gió thổi thật lớn.

Rừng trúc quanh nghĩa trang đều là tiếng gió thổi. Cô đứng phía sau nghe người đàn ông nửa đứng nửa ngồi nói chuyện trước bia mộ Tô Hạm. Giọng anh trầm thấp, nhờ gió mà đến bên tai cô phảng phất như ở một nơi rất xa truyền đến.

“Cháu gái em sắp ra đời rồi đó. Chị em mang thai thì tính tình thay đổi hẳn. Cái này thì không muốn ăn, cái kia lại bảo không hợp khẩu vị. Ngày nào cũng phải lái xe mấy tiếng đồng hồ khắp thành phố để tìm đồ em ấy muốn ăn. Mạnh Thần bảo anh không nên nuông chiều em ấy quá. Còn bảo em ấy sắp thành cạp cái nữa chứ.”

“Bọn họ nói anh không còn đẹp trai như trước...”

“...Không sao hết. Không đẹp trai cũng không sao. Chị gái em vui vẻ là được.”

“...”

“Anh đi đây. Lần sau dẫn theo cháu gái đến cho em gặp.”

Người đàn ông phát tay đứng dậy rồi quay người ra về, bóng lưng cao lớn vẫn tiêu sái như cũ. Góc cạnh đã bị năm tháng mài mòn mà giữ lại mấy phần mùi vị. Thâm trầm lạnh lùng kèm thêm mấy phần thành thực. Loáng thoáng thấy được chúng giữa hai hàng lông mày.

Vừa quay người đã thấy Tô Trần đứng trên bậc thang cách đó không xa. Trên mặt cơ hồ là nước mắt như mưa.

Từ Gia Diễm cong cong khóe miệng.

Các bạn thấy đây...

Thật ra, thời gian vẫn dừng lại bên ta. Chỉ là chúng ta không phát hiện ra nó mà thôi..Tháng thứ hai ở nước Mỹ, Từ Quốc Chương qua đời.

Từ Gia Diễm ngồi trong phòng khách hút thuốc một đêm.

Tô Trần nằm trên giường nhìn anh một đêm.

Đến lúc anh vào phòng mới phát hiện cô vẫn còn thức. Anh bật đèn, đi đến ôm lấy cô, “Sao không ngủ?”

Cô ôm chặt anh, tìm một tư thế thật thoải mái ôm anh, “Đợi anh.”

“Anh không sao.”

“Em biết anh không sao. Anh còn có em mà! Sao lại có chuyện được chứ!”

Anh nhẹ nhàng vuốt ve cô, từ từ nằm lên giường. Anh cúi đầu hôn cô một cái, hơi thở nóng rực phun vào người cô, “Sinh cho anh đứa bé!”

Trước đây, lúc hai người làm vẫn luôn tận lực tránh thai.

Nhưng lần này, anh cố ý ở trong cơ thể cô thật lâu không chịu ra ngoài. Tô Trần đẩy anh, anh còn ác ý động mấy cái, “Vậy thì nhiều hơn đúng không?!”

Như vậy, yêu thương sẽ nhiều hơn. Vụ kiện liên quan đến Trầm Mạn Thanh chính thức khai thẩm vào mùa thu năm 2016. Vụ kiện kéo dài hai tháng, trước sau có hai lần kháng án.

Nhưng đến mùa đông năm 2016, vụ án rốt cuộc cũng kết thúc.

Ngày 13 tháng 12 năm 2016, phán quyết của tòa án chính thức được thi hành.

Đây xem như một trong những ít ỏi vụ kiện đánh cắp bản quyền game thắng án.

Tháng đó, Tô Trần về nước thì vừa vặn thấy được mấy tin kia. Lúc đó, cô mới hiểu được tại sao Từ Gia Diễm lại phải dẫn cô qua Mỹ, tịch thu điện thoại, máy tính rồi luôn cùng cô một chỗ.

Quan trọng hơn là, hôm đó cô thấy Pot đăng bài mới lên blog.

“Tôi luôn cho rằng tình cảm là chuyện riêng của hai người, không cần phải giải thích cho người khác.

Tôi không có thói quen đi giải thích cho người khác, cũng không muốn phải giải thích. Tính cách của tôi là thế, tôi không muốn phải thay đổi mình, cũng lười đổi tính. Mấy năm qua, tôi chưa hề xem tin nhắn của mọi người nhắn cho. Bởi vì địa chỉ blog này tạo ra cũng chỉ là phối hợp với câu lạc bộ nên cũng chẳng lên mấy lần.

Khen ngợi hay chửi bới...đều không liên quan đến tôi. Tôi từng nói với mấy thành viên trẻ trong đội, đã là tuyển thủ thì chỉ cần chuyên chú tham gia tranh giải là được. Nếu ai rảnh rỗi đi gây gổ với người khác nhất định sẽ bị phạt.

Tự mình sống gần ba mươi năm, nhưng đến hôm nay tôi mới phát hiện, vì một số nguyên nhân đặc biệt nên đăng lên blog để nói rõ chuyện tình cảm của tôi và một người. Thật ra lúc viết ra mấy dòng này tâm tình cũng không thoải mái lắm.

Không thoải mái đương nhiên là do chính tôi. Tôi cảm thấy rằng, chuyện tình cảm của tôi và em ấy, dù là yêu nhau hay là chia tay thì cũng là chuyện riêng của chúng tôi. Người ngoài việc gì phải nhiều chuyện nhỉ?

Hiện tại, cô ấy là bạn gái tôi, là tôi theo đuổi cô ấy.

Bức hình này chụp tại nhà cô ấy. Đúng vậy, chúng tôi đang ở chung, hơn nữa cũng sắp kết hôn rồi.

—Pot—

Tô Trần vừa đọc bài trên blog vừa nhìn người đang giả chết trên sofa, cô bất mãn nói, “Anh đây là một mình tự tuyên bố kết hôn à?”

Người nào đó miễn cưỡng liếc nhìn cô một cái, “Em đó chẳng phải từng một mình tự tuyên bố chia tay à?”

Ngoài cửa sổ, ánh nắng rực rỡ chiếu lên cửa sổ, tỏ vẻ vô cùng lười biếng.

Tô Trần tựa người lên ghế, bĩu môi, “Nhấn đâu?”

Người nào đó tựa lên sofa, lạnh nhạt nói, “Bên trái gần kéo thứ hai.”

Tô Trần cúi đầu tìm.

Bên trong có một chiếc hộp tình xảo nằm đó. Cô lấy ra, muốn đeo lên xem thử thì bị người đoạt mất, “Gấp thế à? Chưa thấy qua ai muốn gả như em thế nhé!”

Cô trừng mắt nhìn anh.

Tô Trần ngồi trên ghế, Từ Gia Diễn nửa quỳ xuống kéo tay cô qua. Anh cầm chiếc nhẫn chậm rãi đeo cho cô. Đeo được một nửa thì Tô Trần hỏi, “DR hả anh?”

Anh gật đầu.

DR—

Cả đời chỉ tặng cho một người.

Mỗi một cặp nhẫn đều được mã hóa đặc biệt để viết lên tên của cặp vợ chồng đó. Ở bất kì xó xỉnh nào trên thế giới đều tra được tên của đối phương. Chắc chắn rằng bạn là người duy nhất mà người ấy yêu, cả đời đều cùng bạn.

Đây mới là yêu cả một đời vĩnh viễn không phai.

Là điều gì khiến cô và anh chống đỡ được mà đi đến hôm nay?

Cô suy nghĩ rất lâu.

Trăm ngàn lần quay đầu cũng không nhìn đến người khác. Phong cảnh tuyệt đẹp cũng không lọt vào mắt. Quay đầu nhìn lại mới phát hiện, anh mới là người đẹp nhất thế gian.

Vậy thì cùng nhau đi đến răng long đầu bạc đi!

◇

(*): Pinyin của hai chữ (Ánh Mắt) Thị Tuyền là “shì xiǎn”, pinyin của chữ Tô (Tô Trần) là “sū”, pinyin của chữ Từ (Từ Gia Diễn) là “xǔ”. Chữ cái đầu trong pinyin của họ của hai nhân vật chính ghép lại là SX, Thị Tuyền cũng thế. Có lẽ công ty này là minh chứng cho tình yêu của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Phiên ngoại Trầm Thịnh (1)

CHUYỆN NGŨ: TQSH

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

~~~~~*~~~~~

Hai nhà Trầm Thịnh có giao tình từ đời ông nội, nhưng Thịnh Thiên Vi từ nhỏ lớn lên ở nơi khác nên không mấy lần gặp mặt Trầm Tinh Châu.

Mãi đến lúc ba của Thịnh Thiên Vi về Nhà Giang hai nhà mới qua lại thường xuyên hơn. Lúc đó, Thịnh Thiên Vi đã vào làm việc trong công ty của Trầm Tinh Châu. Trước đó, tên của hai người có xuất hiện cùng nhau đều từ Hồ Đồng.

Mặc dù Hồ Đồng thật sự không muốn thừa nhận nhưng nếu không để ý đến mấy việc khác thì Trầm Tinh Châu cũng được xem là anh họ của Hồ Đồng. Không phải là anh họ thân thuộc gì đâu! Năm Hồ Đồng tám tuổi, ba mẹ li dị. Sau đó mẹ tái giá, kết hôn với dương, mà dương của Hồ Đồng lại là em họ của ba Trầm Tinh Châu.

Hồ Đồng chẳng có cảm tình gì với cha dương nên đối với mấy người Trầm gia cũng chả có tình cảm gì, ngoại trừ Trầm Tinh Châu.

Hồ Đồng và Thịnh Thiên Vi lớn lên cùng một nơi. Lúc Thịnh Thiên Vi học trung học ba của Hồ Đồng bị điều động về làm việc ở Nhà Giang nên cả nhà Hồ Đồng cũng chuyển theo về đó. Dần dần, hai người đánh liên lạc với nhau qua điện thoại. Thình thoảng Hồ Đồng đến Bắc Tầm[1] đều sẽ tìm Thịnh Thiên Vi luyện quyền cước một trận.

Cũng từ lúc đó cái tên Trầm Tinh Châu thường xuyên xuất hiện bên tai Thịnh Thiên Vi.

Lúc đó Trầm Tinh Châu đang học đại học. Hồ Đồng nói rằng Trầm Tinh Châu vì một nữ sinh ở trường nghệ thuật mà tranh cãi với mấy người trong nhà, khiến ông nội cảm chối đuổi đánh quanh sân. Hồ Đồng nói tới đây thì không biết tại sao hốc mắt lại đỏ. Thịnh Thiên Vi đang luyện quyền với bao cát đến đỏ mồ hôi cả người, cô ngồi uống nước trên cầu thang. Thấy Hồ Đồng đỏ mắt thì trêu chọc, “Sao thế? Ông ấy đánh cậu khóc luôn hả?”

Hồ Đồng lau khôe mắt, tháo bao tay đánh quyền xuống rồi ngồi bên cạnh Thịnh Thiên Vi, mở một chai nước nói, “Thật ra con người ông nội rất tốt. Lúc còn trẻ thì biết đường chịu khổ dưới nông thôn rồi đi nhập ngũ nên toàn thân đều có vết thương. Cô biết đó, giờ thành lão cán bộ cả rồi nên tư tưởng khá là bảo thủ. Gặp ông, tôi cứ tưởng mình nhìn thấy ông nội...”

Thịnh Thiên Vi biết ông nội của Hồ Đồng qua đời lúc cậu còn rất nhỏ. Hôm đó, Hồ Đồng có tiết Thể dục nhưng cậu lại trốn học ra sau núi ngủ khiến giáo viên tìm một vòng cũng không thấy đâu. Đến lúc Hồ Đồng về lớp thì chủ nhiệm nói cho cậu, ông nội cậu đang nguy kịch nên nhanh chóng chạy về nhưng vẫn không kịp. Kết quả là cơ hội gặp mặt nội lần cuối cũng không có. Vì thế mà mấy năm nay Hồ Đồng cơ hồ không đi khỏi quê nhà.

Thịnh Thiên Vi im lặng vỗ vai Hồ Đồng.

Hồ Đồng lau mũi, nói tiếp, “Không cần an ủi tôi đâu. Làm như tôi là con gái ấy! Thôi, không nói chuyện này nữa, tôi phải đến mấy tiệm đồ cổ một chuyến đây.”

Thịnh Thiên Vi đóng chai nước nghỉ ngơi nhìn Hồ Đồng, “Cậu đến đó làm chi?”

Hồ Đồng coi bỏ bộ đồ huấn luyện đã ướt đầm mồ hôi, thay vào đó là bộ thường phục làm nổi bật dáng người vừa nhỏ nhắn vừa thanh tú, “Mua một cái vòng tay cho Trầm Tinh Châu.”

“Vòng tay gì?”

Hồ Đồng, “Vòng tay gì nữa! Tất nhiên là tặng cho người khác rồi. Nhỏ người yêu của anh ấy sắp đến sinh nhật. Lần này tôi lên đây cũng vì việc này, còn ghé qua thăm cậu chỉ là tiện đường mà thôi...”

Thịnh Thiên Vi lạnh lùng liếc nhìn Hồ Đồng, “Mới đó thôi mà đã làm sai vật cho người ta à? Hồ Đồng, chú được lắm!”

Hồ Đồng gãi đầu, “Ngoại trừ việc đào hoa ra thì về mấy phần khác anh Trầm cũng tốt lắm mà.”

Thịnh Thiên Vi đứng dậy phui mông một cái rồi nói, “Tôi đi với cậu.”

Hồ Đồng nghỉ ngơi nhìn cô, “Không phải lát nữa cậu phải đi học thêm à?”

“Chuyện nhỏ. Muốn mua đồ tặng quà cho phụ nữ mà cậu không cần một vị nữ tính khác giúp đỡ à?”

“...”

“Sao không nói gì?”

Một lúc lâu sau Hồ Đồng mới cúi đầu lầu bầu, “Cũng phải chắc chắn cậu cũng là nữ giới chứ...”

“...”

“Ông đây còn chưa thấy qua vị nữ tính nào có thể Thái quyền đến như cậu...”

“...”

“Đừng giận... Tôi chỉ đang trần thuật sự thật thôi mà...”

Thịnh Thiên Vi đã sớm quen nghe mấy câu kiểu này. Mấy năm trước Hồ Đồng còn gọi cô là ‘anh Vi’. Mà sau đó vì cô sử dụng vũ lực mới sửa lại.

...

Hôm đó, hai người ghé thăm mấy tiệm đồ cổ mới chọn được một chiếc vòng ngọc cổ xưa. Thịnh Thiên Vi nhìn chăm chăm chiếc vòng kia hồi lâu thì lẩm bẫm, “Sao lại tặng người ta món đồ trông u ám thế này chứ...”

Hồ Đồng nhận lấy chiếc vòng đem cất đi, nói, “Trầm Tĩnh Châu thích sưu tầm đồ cổ. Lần nào đến Nhã Giang tôi dẫn cậu đến nhà anh ấy. Đồng đồ đó nhất định sẽ khiến cậu nhìn đến hoa mắt luôn ấy. Nghe nói tổ tiên nhà anh ấy là thương nhân buôn bán cổ vật. Cậu biết Nguyễn Gia chứ? Anh ấy cũng giống Nguyễn Gia, đều thật sự thích chơi mấy món đồ cổ kia. Thế nên người yêu anh ấy chọn đa phần đều mang vẻ đẹp cổ điển, còn học ngành nghệ thuật nữa. Chẳng giống cậu gì hết, không có việc gì làm lại luyện quyền cước! Thật là oan uổng cho một khuôn mặt đẹp đẽ! Thật ra ngũ quan trên mặt cậu đều rất tinh xảo. Chỉ cần để tóc dài rồi thay đổi cách ăn mặc nhất định không thua kém mấy à kia!”

Giống như bị nói trúng tim đen, Thịnh Thiên Vi bỗng nhiên nóng nảy, “Muốn bị đòn à? Việc gì tôi phải so sánh với bạn gái của anh ta???”

Hồ Đồng sờ ót rồi nhận thấy mấy lời mình vừa nói quả thực hơi buồn cười, “Đúng! Tại sao tôi lại đem cậu so sánh với mấy người kia nhỉ! Cậu giận cái gì chứ! Xem như tôi chưa nói gì đi. Người trên đời này đều có thể yêu nhau nhưng hai người sẽ không thể. Vĩnh viễn cũng không thể!!”

Sớm định là không thể rồi...

Hình như trong một quyển sách đã tính toán rằng, xác suất hai người yêu nhau là 0.000049*0.0000005/6000000000. Đáp án gần như bằng không rồi còn đâu!

Thật ra, trước đây cô và Trầm Tĩnh Châu đã gặp nhau hai lần.

Lần đầu tiên là năm cô tám tuổi hai nhà ăn chung một bữa. Cô gái bị mẹ ép mặc chiếc váy kiểu Tây, còn phải quy củ khoát tay rồi ngồi trên ghế ăn cơm nữa. Khởi nói ngày hôm đó Thịnh Thiên Vi khó chịu đến mức nào. Lần đầu mặc váy khiến cô có xúc động muốn xé nát nó.. Nhưng ba lại nghiêm mặt nhìn cô khiến cô phải đành hoàng ngồi yên trên ghế.

Mọi người ăn được một nửa thì Trầm Tĩnh Châu đi học về. Con trai mười hai tuổi đã lộ vẻ tuấn tú, giữa trán hiện lên vẻ cao quý... Lúc ánh mắt của anh quét về phía cô, cô lúng túng cúi đầu. Cô thật sự không thích bộ váy đang mặc trên người này.

Lần gặp mặt này hai người chẳng hề nói câu nào. Đề tài nói chuyện chủ yếu hướng về người kia. Trầm Tĩnh Châu ngồi một bên chơi game còn Thịnh Thiên Vi thì ngồi bên cạnh nhìn. Thời đó trò chơi Tiểu Bá Vương rất được yêu thích. Thịnh Thiên Vi cầm Tiểu Bá Vương của Hồ Đồng đánh mấy lần, cô qua được rất nhiều ải. Nhưng Trầm Tĩnh Châu lại chơi tới chơi lui một ải chưa xong. Cuối cùng Thịnh Thiên Vi không nhịn được đoạt lấy, “Nơi này phải tránh né kíp lúc biết không! Không ăn được đạn sẽ chết, sao anh chơi lâu thế mà không thấy cái này???”

Cô thuận lợi qua ải rồi trả máy chơi game lại.

Trầm Tĩnh Châu không chịu nhận rồi cố nén tức giận trong lòng nói, “Cô bị bệnh à? Tôi bảo cô đánh giúp tôi à???”

Thịnh Thiên Vi dẫu môi. Lúc đó cô còn rất nhỏ nên đâu biết con trai mười hai tuổi đã biết tự ái rồi chứ.. Sau này lớn lên nghĩ lại chuyện này mới phát hiện, một thằng con trai mười hai bị một cô nhóc tám tuổi chỉ cách chơi game quả thực là mất hết cả mặt...

Lần đầu gặp mặt chẳng hề vui vẻ.

Sau đó Thịnh Thiên Vi lên trung học, nữ sinh trong lớp cũng dần dần dậy thì hết nhưng Thịnh Thiên Vi lại không. Bộ ngực phát triển chậm chạp. Dần dần cô ngày càng không thích mấy vẻ nữ tính trên cơ thể nên quần áo mặc vào ngày càng rộng ra, tóc tai cũng cắt ngắn hần. Nữ sinh xinh đẹp bỗng nhiên biến thành thanh niên anh tuấn. Mấy bạn nữ khác không rõ sự tình còn tưởng nhầm Thịnh Thiên Vi là đàn anh khóa trên nên len lén theo dõi cô.. Cho đến lúc phát hiện vị này đi vào WC nữ...

Nhiều lúc Hồ Đồng thích giỡn nên gọi anh Vi khiến cô quần cho một trận.

Lúc đó Hồ Đồng nhìn Thịnh Thiên Vi thì thấy rối rắm vô cùng. Một cô gái xinh đẹp không muốn làm lại đem mình ăn mặc thành một thanh niên. Thế mà lúc bị máy tên con trai khác đùa cô, cô lại giận dữ đánh người ta rưng rưng.

Lần thứ hai gặp mặt là lúc Thịnh Thiên Vi 13 tuổi, còn Trầm Tĩnh Châu đã 17 tuổi, đáng vẻ phát triển vô cùng tốt.

Thịnh Thiên Vi ăn mặc y hệt một thằng con trai ngồi trên bàn ăn, ông nội Trầm còn tưởng đây là em trai của Thịnh Thiên Vi mới sờ đầu cô rồi hỏi, “Chị con đâu? Sao không đến cùng thế?”

Thịnh Thiên Vi bình tĩnh trả lời, “Ông nội, con là Thịnh Thiên Vi đây ạ.”

Ông nội Trầm sừng sốt rồi cười, “Ồi chào.. Thì ra là thế.. Ông nội còn không biết tại sao con lại có thêm một đứa em trai chứ! Ha ha, ông nội già cả rồi, thị lực không còn tốt lắm..”

Mẹ Thịnh ngồi bên cạnh tức giận véo Thịnh Thiên Vi, “Đứa nhỏ này ngày càng không biết điều. Chẳng hiểu tại sao lại thích ăn mặc theo lối con trai thế này nữa. Con và ba nó cũng nói nhiều lần rồi nhưng vẫn không có cách nào hết. Không nổi đánh, cũng không bỏ được nên đành thế thôi...”

Ông nội Trầm phát tay, “Ta thấy được lắm mà. Nhìn thật rất có tinh thần làm việc. Mấy đứa là quá bảo thủ rồi, thế này không phải tốt à? Ít ra ngoài xã hội sẽ không ai dám bắt nạt nó. À, ta còn nghe nói Vi Vi nhà chúng ta giành quán quân Thái quyền nữa..”

Mẹ Thịnh cười khổ không biết phải làm sao.

Ông nội Trầm vỗ vai, “Thôi nào, đừng lo lắng gì hết. Thế tốt lắm mà, hơn hẳn A Châu bên này đó! Không lâu trước đây bảo nó phải chuyên tâm học một chút, năm sau là thi đại học rồi ấy vậy mà bây giờ còn đang mê mẩn chơi game đây. Cái gì mà một team chứ! Đều là mấy việc vĩnh không chính đáng gì hết, lại mất thời gian nữa. Lát nữa nó về hai đứa nhớ khuyên bảo nó đấy!”

Trầm Tinh Châu cuối cùng cũng về. Thiếu niên mười bảy mặc chiếc T-shirt màu trắng, một tay cầm điện thoại, một tay cầm túi sách đi vào; trên trán lộ ra vẻ tinh anh nhưng lại mang theo mấy phần tà khí, đặc biệt hiện rõ lúc cười.

Thịnh Thiên Vi quan sát bàn tay đang cầm điện thoại của anh, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng.

Giọng nói của anh khá là dịu dàng, “Ừ, biết rồi. Mọi người đi trước đi. Bọn anh đến sau.”

Đầu dây bên kia không biết muốn nói cái gì mà không chịu cúp máy.

Trầm Tinh Châu nhìn mọi người trong nhà có chút không được tự nhiên nói, “Được rồi, bên anh có người...”

Mọi người đồng loạt hướng mắt nhìn anh, ông nội nhin khong quát cầm cây gậy đánh lên chân anh một cái, “Tên kia, gọi cho ai đó??”

Trầm Tinh Châu bị đau, biểu tình trên mặt hoàn toàn thay đổi, tức giận nói với người đầu dây kia, “Cúp đây.”

Ông nội Trầm đã có chút giận, “Còn không mau ngồi xuống.”

Trầm Tinh Châu miễn cưỡng cười một cái rồi đi đến chỗ trống bên cạnh Thịnh Thiên Vi. Anh cúi đầu lại thấy đôi chân gác lên băng ghế thấp, không kịp suy nghĩ gì đã thốt lên, “Người anh em, bỏ chân xuống cái.”

Thịnh Thiên Vi không thèm so đo, bình tĩnh rút chân.

Ngược lại là ông nội Trầm lại nhin không được, cầm cây gậy chọt anh, “Mù rồi à? Đây là em gái con!!”

Lúc này Trầm Tinh Châu mới ngẩng đầu nhìn cô. Nhìn một lúc, đầu óc suy nghĩ một vẫn không nhớ ra, “Là cô em gái nào?”

Thịnh Thiên Vi bình thản, “Thịnh Thiên Vi.”

Hai người chỉ gặp mặt một lần. Lúc đó anh mới 12 còn cô chỉ 8 tuổi. Với lại, lúc nhỏ khuôn mặt cô cũng chẳng có gì hơn người nên Trầm Tinh Châu tự nhiên không có nhiều ấn tượng.

Trong đầu suy nghĩ cái tên này nửa ngày cũng chỉ nhớ đại khái đây là con gái của một nhà có giao tình với nhà mình, mới chỉ quan tâm “Dạ.” một tiếng.

Trầm Tinh Châu dĩ nhiên không nhớ rõ cô. Trong đầu anh chỉ nhớ đến người đẹp.

Nhưng Thịnh Thiên Vi lại nhớ anh,

Lúc còn nhỏ, chúng ta ai cũng sẽ có một cái ảo tưởng.

Mà Thịnh Thiên Vi cũng thế. Lúc nhỏ, cô cũng từng có một ảo tưởng với Trầm Tinh Châu, nhưng dù sao cũng chỉ là lúc nhỏ...

(*): Tên gọi khác của vùng Cửu Giang, Giang Tây, Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: Phiên ngoại Trầm Thịnh (2)

CHUYỆN NGŨ: TQSH

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

~~~~~*~~~~~

Sinh nhật năm mười tám tuổi, Hồ Đồng gọi điện thoại cho Thịnh Thiên Vi mời cô đến Nhã Giang chơi.

Thịnh Thiên Vi xin phép ba mẹ ba ngày để đến Nhã Giang, ở đó, cô gặp lại Trầm Tinh Châu. Nếu nói thuở nhỏ là ảo tưởng không thực tế vậy thì lần đến Nhã Giang này, tình cảm của cô đã hoàn toàn nảy mầm.

Ngày sinh nhật của Hồ Đồng là ngày sáu tháng tám. Vé máy bay Thịnh Thiên Vi đặt xuất phát vào một ngày trước. Lúc Thịnh Thiên Vi xuống máy bay, cô gọi điện cho Hồ Đồng nhưng lần nào cũng máy bận. Thấy thế, Thịnh Thiên Vi bình tĩnh ngồi vào hàng ghế cạnh đường. Mười phút sau, Hồ Đồng gọi điện thoại cho cô. Ngồi một lúc lâu khiến cô sắp bị phoi khô rồi, tâm tình vui vẻ lúc đầu cũng biến thành uể oải, “A lô.”

Hồ Đồng, “Cậu ở đâu thế? Giọng nói sao thế này?”

“Ở sân bay chứ ở đâu. Mau nhắn địa chỉ nhà cậu cho tôi đi.”

Hồ Đồng “a” một tiếng, “Chị hai à.. Chị đến sớm thế sao không báo em một tiếng? Đây là muốn tặng kinh hi cho em à?”

Thịnh Thiên Vi tức giận, “Ồ, rồi sao? Chú thấy đủ kinh hi chưa?”

Hồ Đồng, “Tất nhiên là quá kinh hi rồi.. Thế nhưng giờ tôi không qua đón cậu được.”

“Không sao. Tôi tự bắt xe đến.”

Hồ Đồng không đồng ý “Sao thế được! Đây là lần đầu cô đến Nhã Giang, lỡ tài xế bắt chẹt cô thì sao??”

Ánh mắt trời rục rờ chiếu lên người khiến Thịnh Thiên Vi có chút phiền muộn, cô bắt đầu thiếu kiên nhẫn, “Cậu nghĩ có người đánh được tôi?”

Có lẽ Hồ Đồng đang trong thời kì trưởng thành nên trong tư tưởng muốn bảo vệ con gái. Thế nên dù Thịnh Thiên Vi có nói thế nào, Hồ Đồng cũng không chịu đồng ý việc cô tự mình bắt xe đến.

Ngay lúc Thịnh Thiên Vi muốn nổi đóa, Hồ Đồng quay đầu lại nói với ai kia, “Anh, anh đi đón người giúp em nhé!”

Ở đầu bên kia điện thoại, Thịnh Thiên Vi nghe được một thanh âm trầm thấp, “Đón ai?”

“Một người anh em của em.”

Hai người thấp giọng nói với nhau mấy câu, Thịnh Thiên Vi không nghe rõ nội dung trong đó. Cô chỉ nghe thấy một giọng nói trầm thấp, bỏ ngoài tai chất giọng vịt đực của Hồ Đồng ra thì chỉ còn giọng nói kia mang theo chút lạnh nhạt không rõ và tính lãnh cảm.

Thế cái gì gọi là tính lãnh cảm?

Nói vắn về một chút thì tính lãnh cảm chính là chất giọng sạch sẽ, lúc nói ra không hề mang theo chút dục vọng nào, nghe ra tựa tựa một vò rượu trong vắt. Còn nếu nói thẳng ra ấy hả? Nghe giọng là biết đối phương thuộc dạng cảm dục, ấy thế nhưng chất giọng lại khiến người nghe hết lần này tới lần khác nổi lên **...

Trước đây Thịnh Thiên Vi có xem qua một bộ phim, Lạc Gia Dương – nam chính trong phim cũng là loại người có chất giọng như thế. Giọng nói mang theo mấy phần lạnh nhạt nhưng lại rất dễ nghe, lãnh cảm mười phần. Trong phim, nữ chính là Dương Tinh luôn tự cho rằng Lạc Gia Dương là đối tượng của mình. Mà cảnh quay kinh điển nhất trong phim chính là: lúc hai người đang là bạn bè, một buổi tối gọi điện thoại nói chuyện với nhau, nữ chính nằm trên giường nói chuyện điện thoại với nam chính. Sau đó, nữ chính vì nghe được giọng nói của nam chính mà đạt đến cao trào. Ấy thế mà nam chính lại chẳng có cảm giác gì.. Bộ phim này được đánh giá khá tốt. Sau đó, lúc hai vai chính phát sinh quan hệ, nữ chính gần như là điên cuồng say mê giọng nói của nam chính. Lúc Thịnh Thiên Vi xem bộ phim này lần đầu, Thịnh Thiên Vi chỉ đang học cấp 2. Lúc đó, phim điện ảnh mới bắt đầu công chiếu, mà ý kiến đánh giá của bộ phim đó không tệ nên được công chiếu trước. Không lâu sau đó, Hồ Đồng lấy được vé xem phim rồi thần thần bí bí hỏi cô có muốn đi xem không.

Thịnh Thiên Vi không chống nổi tò mò bèn nhận lấy vé. Kể từ đó, Hồ Đồng có cái gì tốt cũng chia sẻ với Thịnh Thiên Vi, tình bạn hữu nghị giữa hai người ngày càng thay đổi.

Buổi trưa, ông mặt trời hoạt động vô cùng mãnh liệt. Quả thật là chẳng nể mặt nhau chút nào! Thịnh Thiên Vi nghe được chất giọng lãnh cảm mười phần ở đầu dây bên kia khiến cô còn tưởng, không phải cô gặp được Lạc Gia Dương chứ??

Cô bắt đầu nhớ lại, dáng vẻ của Lạc Gia Dương lúc đó là sao nhỉ?

...Không tài nào nhớ nổi!!

Có lẽ cô nên xem lại bộ phim đó một lần nữa.

Ngồi trên hàng ghế cạnh đường, Thịnh Thiên Vi bỏ di động vào túi, hai tay che tai lại, cả người đã bị ướt đầm vì mồ hôi. Anh của Hồ Đồng đến.

Lúc Trầm Tĩnh Châu đến, quả thực anh không nhớ nổi Thịnh Thiên Vi. Cô ngồi chồm hóm dưới đất, một đầu tóc ngắn gọn gàng. Ánh mặt trời chiếu lên lưng cô khiến toàn thân cô như tỏa ra một lớp hào quang. Phản ứng đầu tiên của Trầm Tĩnh Châu chính là, người anh em này cũng trắng quá nhỉ... Nhưng lúc híp mắt nhìn kĩ lại thì anh thấy được vẻ thanh tú của người con gái giữa hai đầu lông mày. Giây tiếp theo, Trầm Tĩnh Châu mất hứng liếc mắt, lạnh nhạt nói, “Lên xe.”

Thịnh Thiên Vi nghe lời lên xe ngồi. Trong xe cũng chỉ có hai người nhưng chẳng ai nói lời nào.

Bộ đồ Trầm Tĩnh Châu mặc trên người cũng tỏ rõ anh là công tử nhà giàu nhưng lại không khiến người khác thấy chán ghét. Người ngoài nhìn vào chỉ thấy đây là một cậu trai sạch sẽ gọn gàng, ừ, còn mang theo chút tà khí nho nhỏ.

Đồ đạc trong xe được sắp xếp rất gọn gàng, còn có một mùi nước hoa nhàn nhạt. Thịnh Thiên Vi áy à, cô trời sinh đã có một lỗ mũi chó rồi, “Diptyque?”

Trầm Tĩnh Châu liếc mắt nhìn cô một cái, khoe miệng cong cong, “Mũi cũng nhạy lắm nhỉ?”

“Ừ.”

“Còn ngửi được mùi gì nữa?”

“Chắc là mấy loại nước hoa.”

Trầm Tĩnh Châu kinh ngạc nhìn cô.

“Có loại nước hoa khác pha lẫn mùi của Diptyque.” Thịnh Thiên Vi ngửi một cái, nói tiếp, “Bình thường anh bận lắm à? Anh qua loa ứng phó Hồ Đồng đến đón tôi?”

Trầm Tĩnh Châu vui vẻ, cô gái này cũng thú vị ấy nhỉ, “Cô đừng vu oan thê! Mấy hương nước hoa khác là của bạn học Hồ Đồng. Nếu cô không tin vậy lát nữa tự cô ngửi rồi tìm đi, cô sẽ biết tôi nói dối hay không.”

Thịnh Thiên Vi đứng là tìm cô gái dùng loại nước hoa kia.

Tóc dài, mắt to, mặt tròn, hội tụ đủ tiêu chuẩn của người đẹp. Lúc Thịnh Thiên Vi đang quan sát cô nàng, Hồ Đồng từ phía sau nhảy ra vỗ vai Thịnh Thiên Vi, “Anh Vi, hoa hậu lớp em đó, anh thấy sao?”

Đối với mấy việc như hoa hậu của lớp này, Thịnh Thiên Vi không có hứng thú lắm. Nhưng chắc là do mùi nước hoa trên xe của Trầm Tĩnh Châu lưu lại quá ấn tượng nên cô mới nhìn người ta lâu một chút thôi.

Cô gái kia cười lên trông rất đẹp. Giọng nói rất dịu dàng. Nơi cô nàng đi qua, nam sinh ở đó nhất định sẽ liếc mắt một cái.

“Ừ, khá xinh.”

Hồ Đồng lắc đầu nói, “Cũng chẳng xinh lắm. Tôi thấy cô ấy còn không ưa nhìn bằng cậu đâu. Mà điều kiện tiên quyết chính là cậu phải để tóc dài.”

Thịnh Thiên Vi im lặng không nói.

Hồ Đồng, “Bây giờ cậu cũng không phải đi thi đâu nữa. Thế sao không thử để tóc dài?”

Thịnh Thiên Vi hỏi ngược lại, “Cậu có vẻ thích tóc dài quá nhỉ? Thế sao cậu không tự mình để tóc dài đi?”

“...” Hồ Đồng giận rồi. “Cậu có phải con gái không thê? Khó trách anh Châu cứ gọi cậu là thằng nhóc kia! Hừ, sao cậu không có chút tự giác nào mình là con gái thê hả?”

Lúc này Thịnh Thiên Vi mới nhớ lại. Sau khi về đến nhà, không biết Trầm Tĩnh Châu đang nói chuyện điện thoại với ai, sau đó, anh nói ra một câu, “Thằng nhóc bạn em anh đón về rồi đấy.”

Trong mắt của cả con trai và đàn ông, tóc ngắn hình như trở thành khắc tinh của phái nữ. Cho dù Thịnh Thiên Vi có một làn da trắng nõn, ngũ quan thanh tú đi nữa thì chỉ với một đầu tóc ngắn cũng khiến người khác có loại cảm giác cô là con trai.

Hai người đang nói chuyện thì cô gái kia đi đến, “Này, Hồ Đồng, anh Trầm đâu rồi?”

Thịnh Thiên Vi híp mắt nhìn cô nàng.

Thiếu nữ vừa mười tám chưa thể nào giấu được tâm sự trong lòng. Biểu tình trên mặt cô nàng đã chứng tỏ cô đang tìm ai đó. Nhưng cô nàng còn trẻ, da mặt lại mỏng, ngượng ngùng

Hồ Đồng, “Không biết nữa. Anh ấy đi đón bạn gái rồi, tôi mới về. Cậu tìm anh ấy có việc gì à?”

Ánh mắt của cô gái thoáng chốc trở nên ảm đạm. Cô nàng lắc đầu một cái rồi xoay người rời đi.

Thịnh Thiên Vi cũng không hề biết rằng, lời nói không có thiện ý lúc đó, cô đã thu hết tâm tình của mọi người vào mắt nhưng lại không hiểu được chính mình. Buổi tối, Trầm Tĩnh Châu dẫn theo bạn gái đến. Nghe nói cô gái này là học viên ở Học viện Nghệ thuật – ngôi trường sát trường anh. Cô nàng học múa, thân thể rất mềm mại. Nghe nói, cô nàng có thể phối hợp một trăm tám mươi độ các loại tư thế với Trầm Tĩnh Châu. Còn nghe nói, vì cô nàng, Trầm Tĩnh Châu đã xích mích với người nhà mấy lần. Nghe nói, cô nàng tên Lâm Kiều.

Lâm Kiều rất đẹp, cũng rất thanh thuần. Trên người cô mang theo một mùi hương Diptyque nhàn nhạt, cả người trông như một đứa trẻ, rất yếu ớt, thuộc loại bốp một cái sẽ vỡ mắt. Cô chính là loại con gái khiến cánh đàn ông dễ dàng sinh ra cảm giác phải bảo vệ; khiến phái nữ nhìn vào cũng phải hâm mộ cô.

Sinh nhật lần thứ mười tám của Hồ Đồng cũng chính là lễ thành niên của cậu.

Nhà họ Trầm tổ chức cho Hồ Đồng một buổi party sang trọng, mời tất cả bạn học đến tham dự thời khắc quan trọng nhất trong đời cậu.

Năm mười tám tuổi, Hồ Đồng được phép có ba điều ước.

Trước sự uy hiếp và dụ dỗ của mọi người, dưới ánh nền sáng vàng, một cậu trai ngượng ngùng nói, “Điều thứ nhất, hi vọng năm sau sẽ đậu đại học. Điều thứ hai, hi vọng...” Hồ Đồng dừng lại, ánh mắt liếc nhìn Thịnh Thiên Vi, “Hi vọng anh Vi sẽ để tóc dài!”

Ngay tức khắc, ánh mắt của mọi người bỗng dòi đến cô gái có mái tóc ngắn yên lặng đứng bên cạnh Hồ Đồng.

Thế nhưng Thịnh Thiên Vi vẫn thản nhiên như thường.

Hồ Đồng ôm vai cô, “Này, ba điều ước năm mười tám tuổi tôi để lại một điều cho cô rồi. Người anh em, không, là bạn tâm giao, ba điều quan trọng trong đời tôi cô chiếm mất một cái rồi đó!”

Chỉ là, trong đêm sinh nhật của Hồ Đồng, hấp dẫn ánh mắt của mọi người không phải là cô gái có trong điều ước của Hồ Đồng, mà là người anh họ lãnh đạm của cậu, Trầm Tĩnh Châu.

Lúc ăn cơm, Thịnh Thiên Vi nghe mấy cô gái ngồi cùng bàn nói chuyện, “Anh họ của Hồ Đồng đẹp trai quá á! Dạ lại trắng nữa nè!”

“Bạn gái anh ấy cũng xinh lắm nhé!”

Có người dị nghị, “Hừ! Chắc chắn lại đi phẫu thuật chỉnh hình rồi! Không thấy cái bản mặt cứng ngắt thế kia à?”

Cũng từ đó, Thịnh Thiên Vi đưa ra một kết luận, thái độ phái nữ đánh giá đồng loại.. là vô cùng nghiêm khắc! Cơm nước xong, mọi người chia nhau ra. Nhóm thi chơi bài, nhóm chơi game, còn lại thì ngồi nói chuyện phiếm. Thịnh Thiên Vi bị Hồ Đồng kéo đi đánh bài.

Bàn Trầm Tĩnh Châu ngồi có mấy cậu trai đang nói chuyện trên trời dưới đất, Lâm Kiều lại y hệt một tượng gỗ xinh xắn khéo léo ngồi bên người Trầm Tĩnh Châu. Cô lặng lẽ ngồi nghe một đám người nói chuyện, thỉnh thoảng cũng sẽ cúi đầu nhàn nhạt cười.

Giọng nói của mọi người luôn truyền vào tai Thịnh Thiên Vi nhưng cô lại thấy một điều hết sức kì quái. Có đến mấy chục người đang ồn ào nói chuyện, kèm theo đó là mấy người có chất giọng rất to.. Thế nhưng cô vẫn luôn nghe được giọng nói của anh. Lúc anh nói chuyện, khóe miệng sẽ cong lên, thế nhưng giọng nói lại lộ ra cổ cảm giác trong trẻo lạnh lùng.

Thịnh Thiên Vi lại nghĩ đến Lạc Gia Dương.

Trong lòng trở nên buồn bực, Thịnh Thiên Vi ném bài cho Hồ Đồng, “Cậu đánh đi. Trong người khó chịu, tôi ra ngoài hóng mát một lát.”

Hồ Đồng nghi ngờ cảm lấy, nhỏ giọng thì thầm, “Sao thế nhĩ...”

Thịnh Thiên Vi tựa người vào lan can ở sân sau hút thuốc.

Ánh trăng chiếu sáng, cả sân sau là một vườn nho. Trong đêm đen, hàng rào làm bằng sắt phát ra ánh sáng, cùng với đóm lửa lập lòe trên đầu thuốc trong tay Thịnh Thiên Vi, từng chút lóe sáng. Trên tấm kính cửa phản chiếu khuôn mặt cô, một đầu tóc ngắn đen muốt, làn da trắng nõn nổi bật trong đêm, trong lòng cô bỗng toát ra một ý nghĩ kì quái.

“...Hay là mình cứ để tóc dài đi nhĩ??”

Chương 76: Phiên ngoại Trầm Thịnh (3)

CHUYỆN NGŨ: TQSH

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

~~~~~*~~~~~

Bữa tiệc sinh nhật cuối cùng cũng đến hồi kết.

Mọi người đều về hết, chỉ có Thịnh Thiên Vi bị Hồ Đồng giữ lại, “Tôi nay cậu ở lại nhà tôi đi. Đã lâu chúng ta chưa cùng nhau đánh một trận rồi!”

Ánh mắt Thịnh Thiên Vi tràn đầy phòng bị nhìn Hồ Đồng. Hồ Đồng thấy thế thì giận dữ, “Cậu nghĩ cái gì thế?? Còn lo tôi chiếm tiện nghi cậu à??”

Thịnh Thiên Vi nhướn mày, “Ai biết được đâu..”

Hồ Đồng tròn mắt, buồn cười trả lời, “Chị hai, em chưa đến mức bụng đói ăn quàng, ngay cả đồng loại cũng không tha đâu!!”

“Cút!” Thịnh Thiên Vi làm bộ muốn đánh nhau.

Hai người náo loạn một trận chột một loạt tiếng bước chân truyền đến. Hồ Đồng lấy cái tay đang đề trên đầu xuống rồi đứng thẳng người, quay đầu nói với người ở phía sau, “Anh ra ngoài hả?”

Thịnh Thiên Vi thu tay lại, cô hơi sững sốt rồi quay đầu ra sau nhìn.

Trầm Tinh Châu mặc một thường phục, hai tay xỏ vào túi quần đi xuống lầu, sau lưng anh là Lâm Kiều, sắc mặt cô nàng vô cùng ngượng ngùng.

Trầm Tinh Châu chậm rãi đi xuống, dáng vẻ lười biếng vô cùng, lúc đến trước mặt hai người thì dừng lại, bàn tay chỉ vào cô gái sau lưng, “Đưa em ấy về. Người anh em này của em vẫn chưa về?”

Hồ Đồng gãi đầu một cái, “Dạ, hôm nay cô ấy ngủ lại đây.”

Thịnh Thiên Vi đập cậu một cái.

Trầm Tinh Châu ý vị thâm trường (ý nghĩ sâu xa) cười cười, ánh mắt anh quan sát Thịnh Thiên Vi một lát, chỉ coi một đập vừa này là chuyện giữa người yêu đùa giỡn với nhau. Anh vỗ vai Hồ Đồng rồi lưu lại một câu, “Chú ý một chút.” rồi bước đi.

Lâm Kiều vội vàng đi theo.

Trong biệt thự chỉ còn hai người Hồ Đồng và Thịnh Thiên Vi.

Hồ Đồng giương mắt nhìn hai người rời đi, cậu còn chưa kịp xoay người đã bị Thịnh Thiên Vi hung hăng đập thêm cái nữa, “Cậu nói bậy gì thế!?”

Hồ Đồng bị đau, mở miệng trách móc, “Cậu vốn ngủ lại đây mà!! Chẳng lẽ tôi nói sai à? Hơn nữa, đã là đàn ông thì đều thích kiểu con gái tóc dài, dịu dàng như Lâm Kiều, chứ có ai sẽ có ý nghĩ gì với cậu chứ?! Dù cậu muốn, tôi còn chẳng muốn đây!!”

Thịnh Thiên Vi không để ý, cô xoay người muốn đi lại bị Hồ Đồng kéo lại, “Được rồi.. Chị hai, em sai rồi.. Chúng ta đi luyện quyền cước đi..”

...

Phòng luyện quyền nằm trên lầu hai.

Thịnh Thiên Vi vui vẻ lấy bao tay xuống, cô liếc nhìn Hồ Đồng một cái, “Cha dượng của cậu đối xử với cậu cũng tốt lắm nhỉ?! Còn đặc biệt làm cho cậu một căn phòng để luyện quyền nữa..”

Hồ Đồng vui vẻ cười, “Đợi đến lúc cô cũng có cha dượng thì sẽ hiểu..”

Thịnh Thiên Vi bực mình đánh một quyền lên đầu Hồ Đồng, “Cậu nói cái gì? Không biết lấy chuyện gì để nói chuyện phiếm à?”

Hồ Đồng cười, “Tôi không có ý nguyên rủa cậu đâu nhé! Tình cảm của ba mẹ cậu mặn nồng như thế, làm sao có chuyện ly dị chứ!”

Thịnh Thiên Vi gật đầu, “Ba mẹ đều lớn tuổi cả rồi. Cho dù có chuyện gì đi nữa chắc ai cũng cố nhịn cho qua chuyện thôi, chứ chẳng suy nghĩ đến chuyện đi tìm mùa xuân khác đâu.”

Nói xong, hai người im lặng hồi lâu.

Thịnh Thiên Vi nhìn Hồ Đồng, “Bình thường Trầm Tĩnh Châu đều ở lại đây à?”

Hồ Đồng gật đầu, “Lúc trước xích mích với người trong nhà nên tạm thời anh ấy sẽ ở lại đây.”

Hai người ngồi xuống sàn nhà, câu được câu mắt nói chuyện phiếm. Trong tám gương to ở trong phòng là dáng hình hai thân ảnh đang loạn thành một đoàn.

Thịnh Thiên Vi, “Vi Lâm Kiều?”

Hồ Đồng, “Ừ, hình như thế. Nghe nói, từ lúc nhỏ, anh Châu cũng thế rồi, luôn thích đối nghịch với ông nội, chuyện gì cũng không muốn nghe lời. Có lẽ..là thời kì phản nghịch tuổi trẻ..”

“Đã hai mươi mà vẫn còn trong thời kì phản nghịch?”

“Vẫn có người đã ba mươi vẫn náo loạn đấy thôi. Nói không chừng, tính cách của anh Châu chính là thế đó. Anh ấy như thế chắc còn bị “dạy dỗ” dài lâu. Nghe nói, Lâm Kiều vì không chịu nổi áp lực mà đề nghị chia tay, thế nhưng anh Châu lại không chịu.”

Thịnh Thiên Vi ngạc nhiên hỏi, “Không phải cậu nói anh ấy đa tình lắm hả? Sao lần này lại chung tình thế kia?”

Hồ Đồng cau mày, “Chắc là gặp phải chân ái cuộc đời rồi. Tôi cũng không biết nữa, nhưng nhìn được anh Châu rất thích chị Lâm Kiều.”

Thịnh Thiên Vi khinh thường nói, “Đàn ông mấy người đều thích loại phụ nữ tóc dài phát phơ, mềm mại yêu kiều đó chứ gì?”

Hồ Đồng cười, “Đương nhiên rồi. Nếu nữ giới còn mạnh mẽ hơn nam giới vậy thì còn gì là phụ nữ chứ! Phải trông dịu dàng yếu đuối mới khiến người ta sinh ra cảm giác muốn bảo vệ, hiểu không?”

Thịnh Thiên Vi đánh qua một chường, “Chị đây tất nhiên là hiểu! Chính cậu còn khiến chị sinh ra cảm giác muốn bảo vệ đây!”

Hồ Đồng vội vàng tránh né, hoảng sợ nói, “Cậu có ý tứ với bốn thiếu gia?”

Thịnh Thiên Vi liếc mắt một cái, “Cút!”

Buổi lúc, lúc Trầm Tĩnh Châu về, Thịnh Thiên Vi nằm trên giường nghe được tiếng chân đang bước lên lầu vô cùng vững vàng, sau đó, Hồ Đồng chơi game xong đi ra khỏi thư phòng, hai tay xoa nhẹ đôi mắt chào hỏi Trầm Tĩnh Châu, “Anh về rồi à?”

Trầm Tĩnh Châu xỏ tay vào túi, hút một điếu thuốc, “Chưa ngủ?”

Hồ Đồng ngập một cái, “Giờ đi ngủ đây. Anh đưa chị Lâm Kiều về sao lâu thế?”

Trầm Tĩnh Châu phì cười, giọng nói mang theo vẻ lười biếng, “Ừ, ngồi đánh bài với anh trai em ấy một lát. À, thằng nhóc kia đâu?”

Hồ Đồng chưa kịp phản ứng thằng nhóc kia là ai, Trầm Tĩnh Châu đã cho cậu một ánh mắt, Hồ Đồng nháy mắt hiểu rõ, “Anh nói anh Vi à?” Sau đó thì chỉ tay ra sau lưng, “Ngủ rồi.”

Trầm Tĩnh Châu gật đầu, dập tắt điếu thuốc xoay người muốn đi, nhưng nhớ tới một chuyện mà quay lại nói, “Mai cậu và thằng nhóc kia rảnh không? Rảnh thì chúng ta đi leo núi.”

Hồ Đồng giống như vừa nghe xong một chuyện lạ, “Ôi trời, anh cũng muốn đi leo núi à? Không phải anh chính là người đi ra khỏi cửa đều nhất định phải ngồi trên xe sao?”

Trầm Tĩnh Châu đi đến cạnh Hồ Đồng, nhẹ nhàng cốc đầu cậu, “Lâm Kiều muốn ngắm mặt trời mọc, nên anh hẹn Văn Đống và mấy người khác cùng đi leo núi luôn. Không phải cậu vẫn luôn rất thích việc này à? Muốn đi thì mai dẫn theo tên nhóc kia cùng đi luôn.”

Hồ Đồng thấy ngứa ngáy trong lòng bèn hỏi, “Mấy giờ anh?”

“Bốn giờ. Anh sẽ đi đón Lâm Kiều trước.”

“Để em nhắn tin hỏi anh Vi trước đã. Nếu cô ấy ngủ chắc sẽ không trả lời, vậy thì bọn em sẽ không đi.”

Trầm Tĩnh Châu im lặng xoa đầu cậu, “Vợ quá nghiêm quá nhỉ?!”

Hồ Đồng nóng nảy nói, “Em và cô ấy chỉ là anh em thôi mà. Anh đừng nói bừa như thế..”

Trầm Tĩnh Châu ngắt lời, “Trẻ con.”

Hồ Đồng về phòng nhắn tin cho Thịnh Thiên Vi, không ngờ cô vẫn chưa ngủ, nói đồng ý.

Lúc Hồ Đồng nhắn tin qua, Thịnh Thiên Vi còn đang tựa vào lan can ngoài ban công hút thuốc.

Cô cúi đầu, một tay cầm điếu thuốc, một tay nhấn chữ “Ừ.” trả lời. Nhét điện thoại vào túi xong, sàn thượng của phòng cách vách bị mở ra, Trầm Tĩnh Châu cầm điện thoại đi ra, thấy cô cũng ngẩn người một chút. Sau đó, anh hướng cô gạt đầu một cái, tiếp tục nói chuyện điện thoại.

Phòng ngủ chính nằm ở lầu ba. Thịnh Thiên Vi và Trầm Tĩnh Châu ngủ trong phòng dành cho khách ở lầu hai. Hai người vừa vặn ở cùng lầu, ban công hai bên thực chất là thông nhau, phía giữa có một cái lan can nhỏ, chỉ cần một bước là đi qua ban công phòng kế bên.

Đêm đen có ánh trăng và sao trời cùng làm bạn.

Dù có thêm một người khác, Thịnh Thiên Vi vẫn không cảm thấy có gì là khó chịu, cô tiếp tục lấy thuốc ra hút thuốc. Cô gái tựa người bên lan can, dáng vẻ thanh tú, trên người mặc bộ đồ rộng thùng thình. Trong màn đêm trăng thanh gió mát, mấy sợi tóc ngắn trên đầu bị thổi bay tán loạn rồi lại lác lác rủ dưới ánh trăng sáng. Khói thuốc không ngừng thoát ra giữa các đầu ngón tay, trông qua rất hồ hững.

Ngược lại, Trầm Tĩnh Châu ở bên này lại không biết nói gì.

“Anh cúp máy nhé. Em đi ngủ sớm một chút.”

“Dạ.”

Sau đó thì cúp máy.

Trầm Tĩnh Châu cắt điện thoại đi, liếc mắt nhìn Thịnh Thiên Vi mới phát hiện, “thằng nhóc” này đúng là trắng quá. Làn da giống như biết phát sáng vậy. Có vẻ còn trắng hơn Lâm Kiều nữa, nhưng sức khỏe chắc tốt hơn Lâm Kiều không biết bao nhiêu lần.

Thịnh Thiên Vi lại dừng dừng tiếp tục hút thuốc, tựa người bên lan can nhả ra mấy ngụm khói.

“Con gái, không nên hút thuốc nhiều quá.” Trước khi về phòng, Trầm Tĩnh Châu cho rằng anh nên nói điều này với đứa bạn thân đang tuổi vị thành niên của em họ, cứ thế bỏ lại một câu.

Do màn đêm trau chuốt, giọng nói của anh càng thêm trong trẻo lạnh lùng, cấm dục. Thịnh Thiên Vi khó khăn tưởng tượng dáng vẻ của anh lúc trên giường, thế nhưng, càng nghĩ lại càng tò mò. Trong lòng loạn thành một đoàn, có một bàn tay vô hình đẩy cô đi, đi đến thềm giới của anh, từng bước từng bước một. Hôm sau, Thịnh Thiên Vi thức dậy rất sớm, mà nguyên nhân chính là bị tiếng động ở cách vách đánh thức.

Trầm Tĩnh Châu dậy sớm để tắm, tiếng động trong phòng tắm quá lớn khiến cô tỉnh giấc.

Đến lúc Trầm Tĩnh Châu ra khỏi phòng, Thịnh Thiên Vi mới bò dậy đi rửa mặt. Hồ Đồng xuống lầu gọi cô, lúc hai người chuẩn bị xong xuôi, Trầm Tĩnh Châu vừa vặn đón Lâm Kiều đến, xe dừng trước cửa nhà. Theo sau đó còn có một chiếc nữa. Hồ Đồng đi ra giới thiệu cho Thịnh Thiên Vi, “Người lái xe mặc áo sơ mi ngắn tay kia là anh Văn Đồng, người đội mũ lưỡi trai là anh Cẩm Trình, ngồi cạnh anh Văn Đồng là bạn gái anh ấy. Còn có, người có vẻ lạnh lùng mặc áo T-shirt màu đen kia là anh Nhạc Sanh. Bọn họ đều là bạn bè của anh Châu, ai cũng lợi hại hết.”

Nói trắng ra thì cả đám đều là thiếu gia nhà giàu không phải khỏe hơn à? Thật ra, tối hôm qua Thịnh Thiên Vi đều thấy bọn họ hết, chính là cái bàn Trầm Tĩnh Châu ngồi nghe một đám con trai nói chuyện trên trời dưới đất đó.

Lúc nói chuyện với nhau, Thịnh Thiên Vi phát hiện mấy người này không hề có thói hư tật xấu gì. Bạn gái của Văn Đồng lớn hơn Văn Đồng mấy tuổi, nhưng cậu chàng thương bạn gái lắm. Mới đi được mấy bước đã dừng lại hỏi có cần công không khiến chị gái kia xấu hổ đỏ mặt. Mấy người trên xe còn lại, ngoại trừ Văn Đồng ra thì đều độc thân. Tuy có người hay đùa giỡn nhưng không hề nói lời nào tục tĩu, có vẻ là con nhà gia giáo dạy dỗ từ nhỏ, ai cũng biết chăm sóc đám con gái, thật sự khác xa tên Hồ Đồng luôn thiếu đánh kìa.

Tuy vậy, chỉ có một người, là Chu Nhạc Sanh, nhìn cứ như một cục đá, mặt lạnh ngồi im không nói, tiếc chứ như vàng...

Leo đến giữa sườn núi, do thể lực Lâm Kiều không tốt nên Trầm Tĩnh Châu đành đi chậm lại chiều cổ cô nàng.

Thể lực của Lâm Kiều đích thực không tốt lắm. Mới đi hai bước thì mặt mũi đỏ bừng đến không thở nổi, cô nàng cảm thấy phải xin lỗi Trầm Tĩnh Châu vì phải đi chậm chiều cổ cô, “Anh đừng để ý đến em. Anh đi trước đi, em chậm rãi theo sau cũng được.”

Trầm Tĩnh Châu cười, “Vậy anh đi trước?”

Lâm Kiều im lặng không nói.

Trầm Tĩnh Châu lại cười, “Được rồi. Hôm nay vốn là đi leo núi với em, anh không chiều cổ em thì chiều cổ ai?”

Bước chân của Thịnh Thiên Vi ngày càng nhanh, Hồ Đồng khổ sở lắm mới đuổi kịp, “Trời ơi, anh Vi, đi nhanh thế làm gì hả??”

Thể lực của Thịnh Thiên Vi tốt lắm, bước chân cũng rất nhanh, ngay cả Hồ Đồng cũng thiếu chút nữa không đuổi kịp. Không biết cô lấy đâu ra mà sức khỏe tốt thế, bước đi mà cứ như chạy. Lúc còn nhỏ, thân thể của Hồ Đồng không tốt, mẹ Hồ muốn cậu rèn luyện thân thể để khỏe hơn nên mới cho cậu đi học Thái quyền (Muay Thái). Cậu và Thịnh Thiên Vi học cùng một huấn luyện viên nên từ đó hai người mới quen biết. Thân thể Hồ Đồng không tốt nên lần nào cũng bị Thịnh Thiên Vi đánh đến không đứng nổi. Vì thế, lớn thế này rồi mà Thịnh Thiên Vi vẫn nói cậu là ma bệnh (người thường xuyên bị bệnh).

Trầm Tĩnh Châu nhìn bóng lưng của Thịnh Thiên Vi treu đùa nói một câu, “Em nhìn người ta đi, quả thật là khỏe như trâu. Em cũng nên thường xuyên rèn luyện thân thể mới tốt.”

Lâm Kiều dừng bước, tui thân nhìn Thịnh Thiên Vi không nói lời nào.

Thấy Lâm Kiều dừng lại, Trầm Tĩnh Châu thúc giục hỏi, “Có cần anh cõng em không?”

Lâm Kiều cắn răng, “Không cần.”

Trầm Tĩnh Châu gật đầu, chậm rãi đi theo sau.

Hồ Đồng đuổi kịp Thịnh Thiên Vi, “Sao cậu đi nhanh thế?”

“Không nhanh sẽ không ngắm được mặt trời mọc.”

“Không kịp thì thôi. Cậu thật sự muốn ngắm cảnh mặt trời mọc à?”

“Ừ, đã ngắm lần nào đâu.”

Hồ Đồng ôm vai cô, “Không sao hết. Đợi bọn thiếu gia thi lên đại học xong, bọn thiếu gia dẫn cậu đi ngắm.”

Thịnh Thiên Vi nhìn Hồ Đồng rồi cười một cái, “Hồ Đồng, cậu nói tôi để tóc dài sẽ dễ nhìn hơn?”

Hồ Đồng sùng sốt, cậu bị câu nói của cô làm sợ chết khiếp rồi, “Nói thế có ý gì?”

Thịnh Thiên Vi tiếp tục đi, “Ý trên mặt chữ đó.”

Hồ Đồng đuổi theo, “Anh Vi à, em đảm bảo nhé, nếu anh để tóc dài, sau này em sẽ không gọi anh là anh Vi nữa đâu! Em nói thật đó!”

Thịnh Thiên Vi ngắt lời, “Kệ cậu.” Lâm Cẩm Trình đi chậm lại hai bước, đến cạnh nói chuyện với Trầm Tĩnh Châu, “Này, cô gái đi cùng cậu em của cậu ấy, hai người bọn nó là người yêu à?”

Trầm Tĩnh Châu xỏ tay vào túi, tầm mắt hướng lên trước nhìn bóng dáng hai người đang sóng vai đi cùng nhau, “Sao thế? Cậu cũng thích tán gẫu về mấy chuyện này?”

Lâm Cẩm Trình haha cười, “Cô gái kia thật xinh.”

Trầm Tĩnh Châu chột dừng bước, “Cậu cảm thú à? Bạn gái tương lai của em trai tôi đó. Cậu tốt nhất nên tránh xa đi!”

Lâm Cẩm Trình, “Ồi chao, cậu lo gì chứ! Tôi cũng có nói sẽ cướp em ấy về tay đâu! Chỉ là hỏi thăm một chút thôi mà!”

Trầm Tĩnh Châu, “Tốt nhất là cậu nên thu móng vuốt lại đi. Chuyện tình cảm của bọn trẻ con cũng muốn nhúng tay, cậu thật sự là người à?”

Lâm Cẩm Trình nghe xong tỏ vẻ không vui, “Cậu nói cũng đúng! Đám trẻ con bây giờ biết cái gì là tình yêu chứ! Thường xuyên yêu nhầm đối tượng rồi kết quả là một hồi bị kịch cũng chẳng ít! Tôi chỉ thấy cô gái kia còn nhỏ, em ấy nên tự có quyền lợi được chọn người yêu. Hơn nữa, nhìn qua còn rất đơn thuần nữa...”

Sau khi nghe xong, Trầm Tĩnh Châu bật cười, “Em ấy không hề đơn thuần như cậu tưởng đâu! Nếu cậu thật sự đi treu chọc em ấy, còn chẳng biết hai người ai mới phải chịu thiệt đây!”

Lâm Cẩm Trình nghi ngờ cau mày, “Sao cậu hiểu rõ em ấy thế?”

Lời này, Lâm Kiều nghe xong cũng phải nhìn qua.

Trầm Tĩnh Châu ngẩn người, ho khan một tiếng, “Em tôi thường xuyên nhắc đến em ấy lắm.”

Thể lực của Thịnh Thiên Vi tốt, kết quả, cô và Chu Nhạc Sanh leo tới đỉnh núi đầu tiên. Đám người còn lại đều chậm rãi đi, ngay cả Hồ Đồng cũng không đuổi kịp cô nên dứt khoát buông tha. Lúc cô và Nhạc Sanh lên tới đỉnh, mặt trời đang từ từ nhô lên dần thoát khỏi đỉnh núi, coi như cũng đuổi kịp ngắm cảnh mặt trời mọc.

Cả người Thịnh Thiên Vi đều là mồ hôi. Làn da cô vốn trắng, giờ ra mồ hôi nhiều khiến da càng trắng hơn, trên trán liên tục rớt xuống mấy giọt. Thịnh

Thiên Vi liếc mắt nhìn Chu Nhạc Sinh đang đứng bên cạnh, người này gần như không nói một lời nào hết, chỉ lẳng lặng ngồi lên một hòn đá gần đó để lau mồ hôi. Thịnh Thiên Vi nhỏ giọng thì thào, “Biết trước thì nên đi chậm một chút.”

Sáng sớm, trên đỉnh núi là một lớp sương mù mờ mờ, đảo mắt nhìn quanh đều là những dãy núi xếp thành một vòng, cảnh vật yên tĩnh không động.

“Em nói gì?” Chu Nhạc Sinh hỏi.

Thịnh Thiên Vi nhún vai không nói.

Bầu không khí con mẹ nó quá lúng túng!!

Cũng may, năm phút sau, mấy người Hồ Đồng cuối cùng cũng lên đến đỉnh. Đáng tiếc là mặt trời đã nhô lên hẳn, Thịnh Thiên Vi phát tay nói, “Tiếc quá, mấy người lên chậm rồi.”

Hồ Đồng hỏi, “Cậu thấy?”

“Ừ.”

“Anh Nhạc Sinh cũng thấy?”

Chu Nhạc Sinh gật đầu.

Mẹ nó!!!Đường xuống núi dễ hơn lúc lên rất nhiều.

Chỉ là không khí lúc đi xuống không được ớn cho lắm. Chẳng biết là do lúc lên quá mệt mỏi hay sao mà lúc xuống lại chẳng có ai nói lời nào. Trầm Tĩnh Châu và Chu Nhạc Sinh đi trước, cách mọi người khá xa, Lâm Kiều đi ở phía sau không ai chú ý.

Thịnh Thiên Vi kéo tay Hồ Đồng, “Sao thế này?”

Hồ Đồng bĩu môi, “Cãi nhau ấy mà! Lúc nãy, chị Lâm Kiều ồn ào một trận, anh Châu không để ý đến chị ấy. Thế nên hai người bọn họ đang chiến tranh lạnh đó thôi.”

“Sao lại cãi nhau?”

“Làm sao tôi biết được! Lúc đó, cô và anh Nhạc Sinh đi tuốt lên trước, có kêu thì hai người cũng chẳng nghe được. Chẳng hiểu sao chị Lâm Kiều lại nói muốn về, không đi nữa, anh Châu không đồng ý, chị ấy nói tự đi về, bảo anh Châu không cần quan tâm rồi xoay người đi. Anh Châu thật sự không thêm quan tâm, kết quả là chị Lâm Kiều khóc, nói muốn chia tay. Anh Châu chắc là thấy bức mình nên nói “Tùy em”.. Sau đó, hai người họ...như thế này đây.”

Hồ Đồng lặng lẽ nói nhỏ bên tai cô, “Nói thật, trước đây anh Châu có nói với tôi rằng chị Lâm Kiều có chút kiêu cách. Mà mãi đến hôm nay tôi mới chứng thực được. Con gái thỉnh thoảng làm nũng một cái cũng không sao, chứ ngày nào cũng thế chắc chết quá. Tính đi tính lại, tôi thấy độc thân vẫn tốt nhất.”

“Đừng vội kết luận sớm thế! Không phải cô gái nào cũng thế đâu!”

Hồ Đồng ý vị thâm trường gật đầu, “Cũng đúng. Này, anh Vi, sau này chúng ta cùng học đại học ở một trường đi! Học lực của chúng ta cũng không chênh lệch mấy nhì?! Nếu không học cùng trường được vậy thì cùng một thành phố đi? Sau này gặp mặt nhau cũng tiện nè.”

Thịnh Thiên Vi, “Chưa nghĩ đến.”

“Vậy cậu từ từ suy nghĩ đi. Nghĩ xong thì nói một tiếng nhé!”

Quả nhiên Lâm Kiều vẫn đang trong tình trạng “kiêu cách”. Đi xuống chân núi cô nàng sống chết cũng không chịu lên xe, nhất quyết phải đi bộ về nhà. Trầm Tĩnh Châu rất kiên nhẫn, trực tiếp khiêng cô ném vào trong xe, anh khom người tựa lên cửa xe, giọng nói vô cùng lạnh lùng, “Được rồi. Lâm Kiều, em đừng giả vờ nữa. Sớm muộn cũng có ngày em bị cái tính này hại chết. Chia tay phải không? OK!”

Sau đó, cửa xe bị đóng mạnh. Trầm Tĩnh Châu nhìn hai người Hồ Đồng và Thịnh Thiên Vi đang ngăn người sau lưng nói, “Lên xe!”

Lâm Kiều ngồi trong xe khóc cả buổi, đi tới đâu mắng tới đó, Trầm Tĩnh Châu lại không nói lời nào chỉ nghiêm túc lái xe. Thịnh Thiên Vi ngồi ở hàng ghế sau, thông qua gương chiếu hậu nên thấy được lúc này, Trầm Tĩnh Châu đang cố gắng khắc chế bản thân. Gương mặt tuấn tú bình tĩnh kia có lẽ là điểm báo trước cơn bão táp.

Lúc này, Thịnh Thiên Vi đứng bên ngoài nghe nói giọng nói lúc giận dữ của anh, chất giọng như bị đè nén cực độ lại tràn đầy từ tính và cảm dục.

Thịnh Thiên Vi lại nhớ đến Lạc Gia Dương.

Nhớ đến cảnh Dương Tĩnh nằm dưới thân Lạc Gia Dương, nhớ đến cảnh Lạc Gia Dương tiến vào thân thể Dương Tĩnh và vẻ mặt vô cùng thỏa mãn lúc đó của cô ả.

Cô thấy cô sắp phát điên rồi!

Cũng chỉ có thể đã khiến cô sinh ra khoái cảm.

Đến mức, Thịnh Thiên Vi thậm chí không dám nhìn gương chiếu hậu thêm lần nào nữa. Cô sợ, nhìn lần nữa sẽ thấy được đôi mắt đang cố gắng áp chế về lạnh lùng kia.

Liếc mắt một cái khiến cô thất thủ (rơi vào bẫy tình) cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Phiên ngoại Trầm Thịnh (4)

CHUYỆN NGŨ: TQSH

BIÊN TẬP: HIỀN VIÊN DẠ NGUYỆT

~~~~~*

Ngày Thịnh Thiên Vi trở về, Trầm Tĩnh Châu lái xe đưa cô đến sân bay. Nửa đường, Lâm Kiều và Trầm Tĩnh Châu lại cãi nhau một trận, buộc Trầm Tĩnh Châu phải dừng xe giữa đường rồi tự đón xe về. Trầm Tĩnh Châu tức giận không nói lời nào khiến Thịnh Thiên Vi không dám nói gì.

Mãi đến lúc xuống xe, Trầm Tĩnh Châu cầm túi đồ của Thịnh Thiên Vi rồi nói, “Lấy giúp anh gói thuốc lá ở phía sau đi.”

Thịnh Thiên Vi ngoan ngoãn làm theo.

Người trong sân bay rất nhiều. Trầm Tĩnh Châu cầm chiếc túi màu đen sai bước đi, Thịnh Thiên Vi lặng lẽ theo sau lưng anh. Nhìn bóng lưng cao ngất trước mắt, cô nghĩ, “Rốt cuộc anh ấy thích Lâm Kiều đến mức nào nhỉ?”

Hồ Đồng nói anh ấy vì Lâm Kiều mà xích mích với người nhà, nhưng trong hai ngày này, Thịnh Thiên Vi chứng kiến qua không ít lần hai người cãi nhau, Lâm Kiều ngồi khóc, Trầm Tĩnh Châu ngồi bên cạnh im lặng không nói, chỉ nhủ máy chơi game trên điện thoại. Nói anh ấy không thích Lâm Kiều? Thịnh Thiên Vi cũng vô tình thấy anh hôn Lâm Kiều rồi! Cô thật sự không ngờ rằng, người như anh cũng có lúc dịu dàng như thế.

Lúc đầu, Thịnh Thiên Vi còn ngây thơ lo lắng, không biết Lâm Kiều có bị đánh không. Bởi vì lúc đó, Trầm Tĩnh Châu có vẻ rất giận dữ. Đợi hơn một tiếng đồng hồ, Hồ Đồng cũng hơi lo nên hai người xuống xe đi tìm. Kết quả, tại khúc cua trong một con hẻm nhỏ, hai người thấy Lâm Kiều bị Trầm Tĩnh Châu đè vào tường hôn.

Khi đó, hai người mới lớp mười hai, thấy thế, Hồ Đồng nhanh tay che mắt cô lại, sau đó kéo cô rời khỏi chỗ đó.

Thì ra, ở nơi cô không thấy được, hai người họ lại thân mật đến thế...

Trước khi lên máy bay, Trầm Tĩnh Châu trả túi đồ cho cô rồi nói, “Thượng lộ bình an.” (Nguyên văn: Nhất lộ thuận phong – lên đường xuôi gió)

Không đợi cô trả lời anh đã xoay người rời khỏi. Anh đi rất nhanh, nhanh đến mức quên luôn gói thuốc của anh vẫn còn trên tay cô.

Lần gặp mặt này là lần cuối cùng hai người gặp nhau năm đó. Sau đó, rất nhiều lần Thịnh Thiên Vi đã nghĩ rằng, nếu ngày đó cô dũng cảm nói ra, kết quả có phải sẽ khác không. Nhưng rồi nghĩ lại, cô mới biết mình sai, lúc đó, anh ấy đang có bạn gái, cô bạn gái đó là Lâm Kiều. Tháng Tám nhẹ nhàng trôi qua, cuộc sống lớp 12 nhanh chóng ập đến.

Thành tích của Thịnh Thiên Vi không tính là tốt, cô chỉ thấy hứng thú với mấy môn Toán Lý Hóa, trong đó, môn Toán cô học rất giỏi còn môn Văn lại không tốt lắm. Lúc chia lớp ra ban Tự nhiên và Xã hội, người nhà cô cực lực phản đối. Ai cũng nghĩ rằng một cô gái nên học ban Xã hội là tốt nhất, sau này cũng dễ kiếm việc làm, huống chi Thịnh Thiên Vi còn là con nhà giàu có chứ! Ai ngờ cô lại chọn học ban Tự nhiên, trước giờ chuyện cô cô tự quản nên không ai biết việc này. Mãi đến năm cô học lớp 11, giáo viên Toán học vô cùng yêu thích cô, đề cử cô vào đội tuyển Toán. Sau một năm ôn luyện, lúc học kỳ I lớp 12 sắp kết thúc, cô đạt hạng hai trong kì thi Toán.

Nhờ có chuyện này mà ba mẹ Thịnh Thiên Vi vui vẻ hẳn. Mặc dù con họ hơi khác biệt với con gái nhà người khác nhưng nó còn giỏi hơn hẳn con trai nhà người ta. Hơn nữa, giáo viên Toán học thường xuyên khen Thịnh Thiên Vi trước mặt ba mẹ, vì thế, chuyện cô chọn ban Tự nhiên cũng dần dần cho qua.

Lúc Hồ Đồng nhìn bức ảnh chụp chung của đội dự thi mới phát hiện có gì đó là lạ, sau đó cậu lập tức đưa di động cho Trầm Tĩnh Châu xem, “Anh Châu, anh nhìn bức hình này giúp em”

Trầm Tĩnh Châu y hệt một vị đại gia nằm trên sofa chơi game, anh lười biếng hỏi, “Sao?”

Hồ Đồng nhìn chằm chằm bức hình, “Đây là anh Vi đúng không anh? Anh nhìn tóc của cô ấy đi...”

Trầm Tĩnh Châu liếc mắt nhìn qua rồi “à” một tiếng, “Ừ, là tóc dài.”

Hồ Đồng nhìn đáng vẻ Thịnh Thiên Vi trong bức hình, gương mặt cô vốn nhỏ nhắn, ngũ quan lại tinh xảo, đứng giữa một đám người kia lại thanh tú vô cùng. Cộng thêm mái tóc dài ngang vai rủ xuống tai, cả người trở nên khác hẳn “thằng nhóc” lúc trước. Nhìn đi nhìn lại mới thấy, như thế này quả thật đẹp mắt hơn nhiều. Hồ Đồng dường như vẫn không thể tin được, cậu lẩm bẩm, “Không biết cô ấy bị cái gì kích thích nữa..”

Trầm Tĩnh Châu không chút lưu tình mà nói toạc ra, “Không phải em luôn muốn em ấy để tóc dài à? Sao nào? Giờ người ta làm theo ý em rồi em ngồi đây bắt bẻ?”

Hồ Đồng giật mình, “Anh nói thế có ý gì?”

Trầm Tĩnh Châu nhìn chằm chằm màn hình game, “Anh nói rõ ràng thế mà còn hỏi?”

“...”

Hồ Đồng đỏ mặt gật đầu liên tục, “Anh nói anh Vi thích em?”

“Hừ, em tự nghĩ đi.”

Nói xong, anh đứng dậy rồi đi để lại Hồ Đồng một mình đứng đó, trong lòng vẫn còn hoài nghi, “Không thể nào... Anh Vi thích mình? Thật sự là thích mình?” Cuộc sống lớp 12 khá là nhàm chán, ngoại trừ thi cũng chỉ có thi, sau đó còn phải xếp hạng điểm nữa.

Như thế cũng không tệ lắm. Nhờ có lịch trình chặt chẽ như thế khiến Thịnh Thiên Vi mệt chết mới không dư sức để ý đến mấy chuyện khác. Cả một năm cô không hề nghĩ đến Trầm Tĩnh Châu, ngay cả lúc Hồ Đồng đến thăm cô cũng chỉ vội vàng gặp mặt một cái, rồi lại được ba mẹ “trúc” về nhà ôn bài.

Hôm đó là sinh nhật của Thịnh Thiên Vi. Hồ Đồng đến tận Bắc Tầm khiến cô vui lắm. Ngược lại, chính cô lại làm Hồ Đồng càng vui vẻ hơn, bởi vì, sau lần tạm biệt ở kì nghỉ hè trước, tám tháng trôi qua, mái tóc cô đã dài đến ngực rồi.

Cô buộc tóc kiểu đuôi ngựa, trông rất gọn gàng, lộ ra cái trán sáng bóng đầy đặn. Lúc cô chạy đến chỗ Hồ Đồng, đuôi ngựa sau đầu phát qua phát lại, cộng thêm ngũ quan trên mặt vô cùng tinh xảo khiến cô trông như một cô gái thực thụ.

Đã lâu không gặp, lúc này Thịnh Thiên Vi thấy Hồ Đồng thì vui vẻ vô cùng, khuôn mặt nhỏ nhắn vì chạy vội mà đỏ bừng, hai tay chống xuống đầu gối khom người thở hổn hển, “Sao cậu đến đây?”

Hồ Đồng nhìn cô mà tim đập loạn nhịp, không biết làm sao để mở miệng.

Cô quơ tay mấy cái trước mặt cậu, “Hồ Đồng? Ngu rồi à?”

Lúc này Hồ Đồng mới kịp hoàn hồn, cậu lúng túng đưa tay gãi sau ót, “Sao cậu lại để tóc dài rồi?”

Thịnh Thiên Vi cười, “Giờ xinh không?”

Ngay lúc đó, Hồ Đồng thấy Thịnh Thiên Vi thay đổi rất nhiều, cả người trở nên dịu dàng hẳn. Dù sao thì hai người quen nhau đã lâu, cái loại lúng túng này cũng chỉ kéo dài có mấy giây. Sau mấy giây thích ứng, kiểu ở chung của hai người đã trở lại, “Xinh chứ! Ôi chào, tôi thắc mắc mãi sao cậu thay đổi nhiều thế nhỉ.. Không phải là đang yêu ai chứ?”

Thịnh Thiên Vi không nói, sau đó chớp mắt một cái, “Sao cậu lại đến đây?”

Hồ Đồng nhanh chóng tránh né ánh mắt của cô, “Khoan đã. Trong sách viết thế này, con gái vì tình yêu mới thay đổi, cô đang yêu ai thật à? Anh Vi, bây giờ không phải lúc đâu! Giờ học 12 rồi, là thời gian quan trọng nhất trong đời, cậu đừng vì mấy chuyện khác mà... Tôi nói cậu nghe...”

Thịnh Thiên Vi liếc mắt một cái, “Im mồm! Cậu còn rảnh để ý đến tôi? Nay! Cái thành tích kia của cậu ấy nhé, thành tích như thế còn không biết xấu hổ mà nói tôi? Chị đây ngày nào cũng sập mặt ôn thi, còn quái gì thời gian mà làm việc dư thừa?”

Hồ Đồng haha cười, trái tim rút cuộc cũng vào lại trong lồng ngực, cậu gật đầu liên tục, “Thế thì tốt. Thế thì tốt.” Nói xong, Hồ Đồng cầm hai cái hộp trong túi ra đưa cho cô, “Quà đó, cầm đi.”

“Khổ cậu phải cực nhọc một chuyến rồi.” Thịnh Thiên Vi nghi hoặc nhìn hai cái hộp trong tay, “Sao lại có hai cái thế này?”

Hồ Đồng, “Của anh Châu nữa mà. Anh ấy nghe nói tôi muốn đến đây nên tiện tay bảo tôi đưa qua.”

Thịnh Thiên Vi không nói lời nào, chỉ nhìn chằm chằm hai cái hộp trong tay.

Hồ Đồng, “Hộp màu lam là của tôi, còn cái màu đỏ là của anh Châu.”

Thịnh Thiên Vi nhấp môi một cái, làm bộ lơ đãng hỏi một câu, “Trầm Tĩnh Châu gần đây ra sao?”

“Lừa người trong nhà mở một công ty game, cũng lớn lắm, nhưng chắc cũng chỉ tạm thời thôi, sau này ông nội không để anh ấy tiếp tục làm cái này đâu. Có tiền để con cháu chơi đùa vài năm, mấy năm nữa chắc chắn sẽ để anh ấy về quản lý, chắc chẳng thoải mái được bao lâu nữa đâu, tôi nghe nói ông nội sắp xếp cho anh ấy mấy lần xem mắt rồi.”

Thịnh Thiên Vi tỉnh bơ, “Anh ấy và Lâm Kiều...”

“Chia tay rồi. Chị Lâm Kiều đúng là hơi quá nên anh Châu bảo chia tay. Tuy hai người chia tay nhưng cũng không hề bạc đãi chị ấy, tôi nghe nói anh Châu để chị Lâm Kiều đi đóng phim. Nghe nói bộ phim đó có tiếng lắm, hôm nào công chiếu tôi mời cô đi xem.”

“Không đi. Tôi còn thi nữa.” Thịnh Thiên Vi nói, “Anh ấy mới 22 thôi mà đã đi xem mắt rồi, có phải sớm quá rồi không?”

Hồ Đồng dựng ngón trỏ quơ trái quơ phải mấy lần, “Trong sách viết rằng, nếu chúng ta muốn có một đứa con trước 30 tuổi, vậy chúng ta phải kết hôn chậm nhất là năm 27 tuổi. Có như thế thì sau khi cưới chúng ta còn được hưởng thụ thể giới hai người trong 3 năm. Chúng ta phải yêu nhau ít nhất là ba năm, phải hiểu nhau sâu đậm mới kết hôn. Vì thế, chậm nhất là năm 24 tuổi chúng ta phải gặp được nửa kia! 22 tuổi bắt đầu đi xem mắt sẽ không tính là muộn.”

Thịnh Thiên Vi cười một cái rồi châm chọc nói, “Vậy từ bây giờ cậu có thể bắt đầu để ý đám bạn học đi. Loại hình thanh thuần trong sáng đó, như là **?”

Hồ Đồng phản ứng không kịp, “À?”

Thịnh Thiên Vi chép miệng, đây coi như là bí mật giữa cô và Trầm Tĩnh Châu?

“Không có, lúc nào cậu về?”

Hồ Đồng suy nghĩ một chút rồi nói, “Chắc lát nữa đi liền. Tôi tới đây đưa quà cho cậu, thuận tiện, tới... nhìn cậu một chút...”

Lúc Hồ Đồng nói ra câu này, trong lòng cậu vẫn rất do dự. Cậu luôn thấy rằng, giữa cậu và Thịnh Thiên Vi giống như bị ngăn cách nhau bởi một lớp màng trong suốt. Cậu nhìn thấy cô rất rõ ràng, cũng hết sức quen thuộc cô nhưng hai người lại giống như chưa từng đến gần nhau. Ví như, đến bây giờ cậu không thể nào biết được cô đang nghĩ cái gì. Anh Châu đã nói, có thể là Thịnh Thiên Vi thích cậu, nhưng cô lại thẹn thùng không muốn nói ra. Nhiều lúc cậu thấy cũng đúng nhưng nhiều lúc cậu lại thấy không đúng lắm.

Hồ Đồng xoắn xuýt một hồi, cũng may, sắp đến kì thi vào đại học rồi, hai người chẳng ai dư sức mà bận tâm chuyện khác nữa.

Thịnh Thiên Vi mời cậu đi ăn một bữa, đi ăn KFC – thứ cô thích ăn nhất.

Ở tuổi của bọn họ, đi ăn KFC một bữa xem như khá xa hoa rồi, tuy rằng hai người căn bản chẳng để ý.

KFC ở trung tâm Bắc Tầm luôn đầy ắp người. Thịnh Thiên Vi muốn đi lấy đồ ăn lại bị Hồ Đồng kéo lại ngồi lên ghế, “Sao lại để con gái trả tiền được?!”

“Cậu đến đây thăm tôi, tất nhiên tôi phải mời cậu rồi!”

Hồ Đồng không để ý đến cô, cậu tự đi lấy đồ. Lúc bụng đói thức ăn quay lại, cậu đẩy đồ qua cho Thịnh Thiên Vi, “Ăn nào.”

Thịnh Thiên Vi lấy mấy miếng khoai tây chiên.

Thấy cô không lấy phần cánh gà cô thích ăn nhất, Hồ Đồng tưởng cô ngại, “Cách ăn cũng lịch sự hơn rồi nhỉ? Đừng giả vờ, ở đây không có người ngoài đâu, cậu ra sao tôi còn không biết à?”

Thịnh Thiên Vi cười cười, “Cậu biết, cậu biết rõ nhất.”

Hồ Đồng, “Cậu muốn học đại học ở đâu? Với thành tích của cậu chắc cũng chọn được nhiều trường chứ? Đã nghĩ muốn học ở đâu chưa?”

Thịnh Thiên Vi, “Tùy thôi.”

Hai mắt Hồ Đồng bỗng chốc sáng quắc, “Thành tích của tôi chắc không đậu đại học chỗ cậu rồi. Hay là cậu đến Nhã Giang học đi?! Đại học A ở Nhã Giang cũng là ngôi trường nổi danh trong nước đó. Nhưng mà anh Châu nói cô có thể thi ở Phổ Nhị của Bắc Tầm.”

Thịnh Thiên Vi sững sốt, “Trầm Tĩnh Châu?”

Hồ Đồng gật đầu, “Ừ.”

Sau đó, Thịnh Thiên Vi lơ đãng cong môi, “Anh ấy nói sao?”

Hồ Đồng ngoe đầu nhớ lại, “Anh Châu nói... Cậu giỏi Toán, có thể học chuyên ngành Toán học bên Phổ Nhị. Phổ Nhị là ngôi trường nổi tiếng ba trường top đầu cả nước, với trình độ của cậu thì học ở đó chắc không có vấn đề đâu. Cậu nhớ anh Cẩm Trình không? Anh ấy chính là sinh viên chuyên ngành Toán ở Phổ Nhị đó. Chỉ là anh ấy là người được cử đến đó học.”

Lâm Cẩm Trình coi như là sinh viên nổi tiếng ở Phổ Nhị.

Hồ Đồng dò xét hỏi, “Cậu định đến đó không?”

Thịnh Thiên Vi nghĩ một lát, “Không biết nữa. Nhã Giang cũng không tệ lắm.”

Ở đó sẽ cách anh ấy không xa.

Hồ Đồng vui vẻ trong lòng, “Thật à? Vậy cứ thế nhé?”

Thịnh Thiên Vi thấy kì quái, cứ thế cái gì chứ??

Hồ Đồng tự mình vui vẻ nhưng rất sợ cô đối ý, “Đến Nhã Giang đi, chúng ta cũng ở gần nhau hơn.”

Thịnh Thiên Vi cười cười không nói.

Khi lên xe rời đi, Hồ Đồng vẫy tay một cái, khuôn mặt cậu trông rất hạnh phúc, giống như đã quyết định xong chuyện gì đó quan trọng lắm. Lúc đó, Thịnh Thiên Vi vẫn chưa hiểu trong lòng Hồ Đồng đang nghĩ gì, cô cứ thấy Hồ Đồng thích thú đến mức như vừa nhặt được 500 đồng vậy. Không! So với cảm giác sung sướng khi nhặt được tiền còn hơn rất nhiều.

Ngày qua ngày trôi qua thật nhanh, Thịnh Thiên Vi liên tục làm bài kiểm tra và đi thi. Chiếc tủ nhỏ trong thư phòng của cô đã trở thành nơi triển lãm các loại cup và bằng khen môn Toán. Giáo viên bồi dưỡng liên tục đến thăm dò nghề nghiệp mà Thịnh Thiên Vi muốn theo sau này, hi vọng cô sẽ chọn môn chuyên ngành là Toán học.

Chuyện lần này khiến ba mẹ Thịnh Thiên Vi rất coi trọng nhưng vẫn do dự. Làm trong nghề này khá hao tâm tổn sức, nếu sau này tham gia nghiên cứu khoa học, sợ là một năm cũng không về nhà được mấy lần. Dù gì thì cô cũng là con gái, gia đình cũng chẳng trông cậy cô sẽ kiếm tiền về. Ba mẹ cô vẫn hi vọng cô chọn chuyên ngành nào đó nhẹ nhàng một tí, sau này đi xin việc cũng dễ.

Giáo viên cố gắng làm công tác tư tưởng cho cô.

Lúc đó, một đứa con gái căn bản chẳng có khái niệm gì khi nói đến tương lai, nghiên cứu khoa học gì đó, theo cô cũng không bằng một tờ đề trước mặt.

Sau khi kết thúc kì thi thử cuối cùng, lúc Thịnh Thiên Vi đi dạo phố thì gặp Lâm Cẩm Trình đang uống cà phê với một người đàn ông khoảng 40 tuổi, anh ngồi trong quán liếc mắt ra thì thấy cô ở đối diện.

Sau khi cúi đầu chào người đàn ông, Lâm Cẩm Trình chạy về phía cô.

Thật ra hai người cũng không thân nhau lắm, thậm chí, Thịnh Thiên Vi còn suy nghĩ rất nhiều lần mới nhớ ra anh tên gì, thế nhưng anh chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra cô.

“Em gái, đến đây làm gì vậy?”

Thịnh Thiên Vi cười nhạt, “Đi dạo phố.”

Lâm Cẩm Trình đưa tay xoa đầu cô, “Nào, anh mời em ăn một bữa.”

Hai người đến một quán trà gần đó ngồi xuống. Đã lâu không gặp, trước đây cũng chỉ có một lần gặp mặt, thế nên Thịnh Thiên Vi khá lúng túng còn Lâm Cẩm Trình lại rất tự tại ngồi đối diện cô, vẻ mặt thích ý tựa lên ghế nhìn cô.

“Sao lại để tóc dài rồi?”

“Bận, học mệt, lười đi cắt.”

Lâm Cẩm Trình bật cười, “Ừ, thế này dễ nhìn hơn hẳn, giống một cô gái rồi đó.”

Thịnh Thiên Vi cúi đầu uống cà phê, “Em phải về làm bài tập...”

Lâm Cẩm Trình ngửa đầu cười to, “Lúc để tóc ngắn nhìn rất nhanh nhẹn, giờ lại giống một cô gái bình thường.”

Thịnh Thiên Vi bất mãn nói, “Em vốn là một cô gái bình thường!”

Lâm Cẩm Trình cười cười nhìn cô một lúc lâu, nói tiếp, “Anh nghe Hồ Đồng nói em muốn đến Nhã Giang học đại học?”

“Sao à?”

Lâm Cẩm Trinh nghiêng đầu, ngón tay gõ lên mặt bàn, “Có suy nghĩ đi qua Phổ Nhị học không?”

“...”

Lâm Cẩm Trinh không nói lời vô nghĩa, bắt đầu thuyết phục cô, “Em học Toán giỏi thế, chuyên ngành Toán bên Phổ Nhị thật sự rất thích hợp với em. Em biết người đàn ông lúc này ngồi uống cafe với anh là ai không? Người đó là Dương Giáo sư chuyên ngành Toán ở Phổ Nhị, hiện tại đang còn nghiên cứu về một dãy mật mã. Nếu em đến đó học, anh sẽ đề cử em vào phòng nghiên cứu của thầy Dương.”

Thật ra, Thịnh Thiên Vi cũng không có yêu thích Toán học lắm. Chẳng qua lúc giải được một tờ đề cô cảm thấy thỏa mãn vô cùng, tất cả chỉ có thể mà thôi. Vì thế, lời của Lâm Cẩm Trinh thật ra không thể hấp dẫn nổi cô.

Nhưng cô biết Dương Giáo sư, ông nổi danh là tiến sĩ Toán học nổi tiếng trong nước. Nơi khá nổi tiếng trong chuyên ngành Toán chính là phòng nghiên cứu của Dương Giáo sư, nơi mà rất nhiều sinh viên ở các trường học danh tiếng luôn muốn vào, cũng là phòng nghiên cứu có tiếng nhất hiện nay.

Thịnh Thiên Vi không nói.

Lâm Cẩm Trinh kiên nhẫn tiếp tục “dụ dỗ” cô.

Buổi chiều ngày xuân, ánh mặt trời lười biếng tỏa xuống, trong quán trà đều là tiếng nói chuyện, chiếc tivi loại nhỏ treo trên tường đang phát sóng về trận tranh tài trong eSport. Ánh mắt của Thịnh Thiên Vi ngay lập tức bị hấp dẫn.

Trong tivi, một thiếu niên đeo khẩu trang, khoe miệng mỉm cười thành một đường thẳng, trên người là một chiếc áo lông cừu lớn màu đen, cả người thiếu niên tựa vào ghế dựa, ánh mắt trong veo lạnh lùng, lông mày như kiếm. Cậu thiếu niên đó..là Pot!

Thịnh Thiên Vi kinh ngạc nhìn tivi một lát rồi thốt ra một câu, “Có chuyên ngành máy tính không?”

Lâm Cẩm Trinh nghe không rõ, “Hả?”

Thịnh Thiên Vi lặp lại, “Chuyên ngành máy tính.”

Lúc này Lâm Cẩm Trinh mới nghe rõ, anh hơi ngạc nhiên hỏi, “Em muốn học về máy tính?”

Thịnh Thiên Vi lại im lặng rồi nói, “Anh chơi Tiểu Bá Vương chưa?”

Lâm Cẩm Trinh hoàn toàn bị mấy lời của cô làm bối rối rồi, “Em nói Tiểu Bá Vương à? Là cái trò chơi khá giống Tranh Bá Vương Quyền ấy hả?”

Thịnh Thiên Vi gật đầu.

Lâm Cẩm Trinh cười, “Chơi rồi chứ! Lúc còn nhỏ thường cầm máy chơi game của Trầm Tinh Châu chơi mà. Mà tên kia cũng thật là ngu, chơi mãi cũng không qua ải, đã thế còn không cho ai giúp nữa chứ! Người ta muốn giúp lại bị cậu ta mắng!”

“Cảm ơn anh Cẩm Trinh.” Thịnh Thiên Vi sừng sốt chớp mắt một cái, đột nhiên cô mở miệng cười một tiếng. Lâm Cẩm Trinh thấy cô cười thì lại bối rối, xấu hổ mỉm cười nói, “Được mấy ngày thi tranh thủ nghỉ ngơi cho khỏe đi. Đừng chăm chăm nhìn vào quyển sách, đi thi được bao nhiêu điểm thi kệ nó. Còn nữa, cho dù em chọn trường nào, anh cũng chúc em tiền đồ như gấm. (Nguyên văn: tiền trình tự cảm)”

Cho dù tương lai không tốt đẹp, nhưng ít nhất phải biết mình nên làm gì, đúng không? Mấy ngày còn lại trôi qua như nước chảy. Ngày Thịnh Thiên Vi thi xong môn thi cuối cùng, hôm sau cô đi du lịch ở nước ngoài một tháng, mãi đến trước ngày công bố điểm một ngày mới về.

Ngoại trừ môn Văn ra, những môn học khác cô làm bài khá tốt. Bạn cùng bàn (nữ) cầm tờ giấy báo thành tích đáng thương than phiền với Thịnh Thiên Vi, “Tớ nếu phát huy tốt như cậu thì hay rồi...”

Thịnh Thiên Vi cúi đầu nhìn tờ giấy báo thành tích của cô, hỏi, “Cậu thế nào?”

Bạn cùng bàn nằm nhào lên bàn than thở, “Điểm thấp quá, không thể học cùng trường đại học với cậu ấy rồi, chắc phải đến đất khách theo học.”

Thịnh Thiên Vi biết bạn cùng bàn đang nói đến ai, cô cũng biết nam sách đeo kính khôn khéo ở lớp kế bên. Mỗi lần cậu ta qua lớp cô đều cầm theo hai cốc trà sữa, một cốc đưa cho bạn cùng bàn, một cốc đem hồi lộ cho cô. Thành tích của cậu ta rất tốt, bình thường vẫn luôn nhờ cô giúp đỡ bạn cùng bàn một chút.

Thịnh Thiên Vi nghiêng người nhìn thành tích của bạn cùng bàn, quả nhiên là thế, “Cậu làm thế nào mà..?”

Bạn cùng bàn buồn bực che mặt, “Không biết nữa. Lát nữa chắc bị cậu ấy mắng chết quá. Những bài trong đề tớ đều biết nhưng chẳng hiểu sao lúc đó lại làm sai...”

Thịnh Thiên Vi ít khi an ủi người khác, cũng may, đang lúc không biết làm sao thì thấy cậu ta đứng trước cửa, cô đứng dậy đi ra ngoài, “Cậu vào trong đi, ngồi ở chỗ tớ ấy. Tớ đến chỗ GVCN lớp lấy đơn điền nguyện vọng đây.”

Cậu ta cảm kích gật đầu một cái.

Thịnh Thiên Vi quay đầu nhìn, bạn cùng bàn của cô đang khóc, cô dứt khoát ngồi trong phòng làm việc của GVCN điền xong các thông tin trong tờ đơn rồi giao lại cho GVCN. Lúc cô đi ra ngoài, giáo viên Toán học gọi cô lại, Thịnh Thiên Vi than thở trong lòng một chút rồi xoay người lại, “Thầy, em biết thầy muốn nói gì, nhưng em cũng đã quyết định xong rồi.”

Giáo viên Toán học đã năm mươi tuổi, mái tóc đã trắng một nửa, thầy thở dài, “Em..! Thầy không nói đến chuyện điền nguyện vọng trong tờ đơn! Đường tương lai đi như thế nào là tự em chọn, em muốn làm gì chẳng lẽ thầy có thể ngăn cản được sao? Thầy gọi em, chỉ là muốn hỏi em đi lúc nào. Sắp đi nhớ nói với thầy một tiếng, lần này em đi không biết bao giờ thầy trò chúng ta mới gặp lại..”

Thịnh Thiên Vi đỏ hốc mắt, ba năm này, đã bỏ ra quá nhiều ở ngôi trường này.

“Thầy, thầy bảo trọng nhé!”

Lúc rời khỏi sân trường, Thịnh Thiên Vi quay đầu nhìn một lần nữa.

Cánh cổng trường vẫn rộng lớn như mấy năm trước. Năm đó, cô mang cặp sách, không biết phải làm gì nên đứng trước cổng một hồi, giờ quay đầu lại thoáng cái đã ba năm.

Thật ra, bây giờ cô ít nghĩ đến Trầm Tĩnh Châu rồi.

Lúc nhớ hay ảo tưởng, rồi thời gian trôi qua cũng làm ảo tưởng dần dần mất đi. Đối với tất cả mọi người mà nói thì nó giống như một cảnh quay trong phim vậy, cũng giống như những gì Dương Tĩnh từng đối với Lạc Gia Dương.

“Tôi yêu anh, bắt đầu là ảo tưởng, giờ kết thúc cũng dừng lại trong ảo tưởng, thế thôi...”

Có vài người chỉ cần liếc mắt nhìn một cái cũng đủ biết mình và người ta không hợp. Cô cũng chẳng ôm nhiều mong đợi vào tình yêu lắm, cũng đã từng nghĩ sẽ độc thân cả đời. Cho dù là thích cô cũng phân biệt được, cái thích của cô đối với Trầm Tĩnh Châu chỉ bắt đầu từ điểm rung động của thanh xuân mà thôi.

Sau khi điền nguyện vọng được ba ngày, nhà Hồ Đồng mở một bữa tiệc mừng cậu lên lớp...

Thịnh Thiên Vi mặc đồ thật tử tế đứng ngoài cửa đợi Lâm Cẩm Trình đến đón.

Lâm Cẩm Trình lững thững đến chậm, Thịnh Thiên Vi vẫn rất lễ phép lên xe, thắt dây an toàn, Lâm Cẩm Trình yên lặng nhìn cô, “Ôi chào, mấy tháng không gặp lại cao hơn một chút rồi.”

“Tháng chín lên đại học rồi, Lâm sư huynh, đến lúc đó làm phiền anh chỉ giáo em.”

Lâm Cẩm Trình cứ nghĩ mình nghe nhầm, “Ý em là sao?”

“Em chọn Phổ Nhị, nhưng không phải chuyên ngành Toán mà là máy tính.”

“...” Lâm Cẩm Trình nhất thời nói không nên lời.

“Không hoan nghênh em à?” Thịnh Thiên Vi cau mày hỏi lại.

Lâm Cẩm Trình lập tức phục hồi tinh thần, “Tất nhiên là hoan nghênh rồi. Mà sao em lại chọn chuyên ngành máy tính thế?”

“Thấy thích thôi.. Trong trường có nhiều thứ để chơi chứ?”

“Cũng không ít đâu.”

Cơ hồ là một đường đi tới đều là Lâm Cẩm Trình nói chuyện, anh nhắc đến mấy vị giáo sư nổi danh và toàn bộ về cuộc sống đại học cho cô, “Hai nhà ăn trong trường đều khó ăn cực kì. Anh khuyên em khi thấy chỗ đó thì nên đi đường vòng. Còn nữa, lúc chọn môn tự học nhất định đừng chọn thường thức điện ảnh và truyền hình. Thầy giáo nhất định sẽ bảo em viết một bài cảm nghĩ mười ngàn chữ sau khi học xong. Đã thế, thầy còn cấm sinh viên lên search baidu nữa, muốn copy rồi paste cũng không được vì bị ngăn cản hết rồi.”

Lúc gặp Hồ Đồng, hai người vẫn đang trò chuyện rất vui vẻ, Hồ Đồng đứng dưới cửa chờ, thấy họ thì vội vàng đến đón, “Anh Cẩm Trình, hai người nói chuyện gì thế?”

Lâm Cẩm Trình cười, “Nói đến chuyện trong trường học của bọn anh thôi.”

Hồ Đồng cũng không chú ý lắm, chỉ nhanh tay sờ mái tóc của Thịnh Thiên Vi, “Mấy tháng không gặp mà tóc lại dài rồi.”

Thịnh Thiên Vi liếc mắt, “Tôi có phải cậu đâu, từ nhỏ đã không dài nổi rồi.”

Hồ Đồng lại không thèm so đo với cô, đã thấy còn rất vui vẻ đi theo sau, “Nghe nói cậu thi xong thì qua châu Phi du lịch mà, sao không thấy đen đi chút

nào nhỉ?!”

Lâm Cẩm Trinh xoa đầu Hồ Đồng, “Thôi nào, đừng mãi nói chuyện chứ! Tinh Châu đâu?”

Hồ Đồng “à” một cái, “Ra ngoài mua thuốc lá rồi. Lát nữa anh ấy về, hai người vào trong ngồi đi.”

Ba người đi vào, có một cô gái đang ngồi trên sofa.

Hồ Đồng vội vàng giới thiệu, “Tổng Quan – hoa hậu của lớp, hai người đã gặp qua rồi.”

Thịnh Thiên Vi nhìn một hồi mới nhận ra, à, cô ấy là **.

Tiệc lên lớp cứ hành vào buổi tối. Lúc xế chiều, Thịnh Thiên Vi bị Hồ Đồng kéo đi đánh bài, nhìn số bài trên bàn giống như có người vừa chơi xong. Chắc là đi nghỉ một lát, đồ cũng không đem đi, ví tiền và điện thoại đều nằm trên bàn. Thịnh Thiên Vi bị Hồ Đồng kéo ngồi ở một chỗ nào đó, Lâm Cẩm Trinh lại ngồi xuống bên cạnh Tổng Quan.

Tổng Quan nhìn Thịnh Thiên Vi, “Chị, trước đây em gặp chị rồi à?”

Hồ Đồng vỗ bàn cười to, “Anh Vi còn nhỏ hơn cậu hai tháng đó! Cái tật cứ mở miệng là kêu chị này, cậu không sửa được à?”

Tổng Quan tròn mắt nhìn Hồ Đồng, “Cậu còn gọi người ta là anh đó! Gọi người ta bằng chị là tỏ lòng tôn kính, cậu có hiểu không hả?”

Hồ Đồng thật sự không cho cô nàng chút mặt mũi nào, “Thôi thôi, cậu đừng ra vẻ..”

Tổng Quan tức giận, cuối cùng vẫn là Lâm Cẩm Trinh đứng ra giảng hòa, “Được rồi, sao lại cãi nhau với một cô gái chứ, đàn ông phải giữ phong độ chứ!”

Không khí lúc đánh bài rất náo nhiệt nên Thịnh Thiên Vi không phát hiện sau lưng có người đang đứng. Mãi đến lúc một bàn tay thon dài, khớp xương rõ ràng lấy điện thoại và ví tiền trên bàn, Thịnh Thiên Vi ngẩng đầu nhìn thì chạm phải một cặp mắt trong trẻo lạnh lùng, hàng lông mày rõ rệt, vừa ác liệt vừa sạch sẽ gọn gàng, giữa trán, một ít sợi tóc rủ xuống.

Tự nhiên nhìn thấy một khuôn mặt khiến Thịnh Thiên Vi run người trong chốc lát, sau đó cô mới phát hiện là cô chiếm chỗ đánh bài của anh, theo bản năng muốn đứng dậy trả lại bài lại bị đè lại.

Giọng nói nhẹ nhàng, không hề mang theo chút ưu tư nào, “Em chơi đi, thua tính phần anh.”

Tổng Quan tiếp lời, “Anh Châu, vậy em thua cũng tính anh thua đúng không?”

Trầm Tinh Châu lười biếng cười một cái, “Ừ.”

Hồ Đồng vội vàng đưa tay ra, “VẬY CÒN EM?”

“Không phải ba em mới đưa tiền cho em à?”

Hồ Đồng bĩu môi, “Quà lên lớp của em anh chưa đưa đâu nhé!”

Trầm Tinh Châu cười, “Được rồi, đều tính phần anh hết.”

Lâm Cẩm Trinh, “Anh của em đã ra sức như thế, vậy chúng ta đổi qua cược ván 100 đồng đi?”

Trầm Tinh Châu ném gói, “Cậu ngồi trong phòng nghiên cứu lâu quá nên bị ngu rồi à? Giờ lại cùng một đám cấp ba chơi bài, không biết xấu hổ hả?”

Lâm Cẩm Trinh nghiêm nghị nói, “Cậu chú ý lúc nói chuyện đi nhé! Trên cái bàn này có hai sinh viên của Phổ Nhị đấy!”

Hồ Đồng cúi đầu bắt bài lơ đãng hỏi, “Ai nữa? Tổng Quan, cậu học Phổ Nhị hả?”

Tổng Quan vô tội trả lời, “Đâu có đâu. Nguyên vọng của tớ là học ở đại học Truyền thông mà, chắc là chị Vi học Phổ Nhị rồi đó!”

Bầu không khí bỗng chốc im lặng hẳn.

Ngay lập tức, ánh mắt của mọi người liền nhìn về phía Thịnh Thiên Vi, mà cô lại rất bình tĩnh tiếp tục bắt bài.

Hồ Đồng quên cả việc bắt bài, mọi người đều im lặng nhìn cậu, mà cậu lại ngẩn người nhìn Thịnh Thiên Vi, “Không phải cô nói sẽ học ở... Nhã Giang à?”

Thịnh Thiên Vi “ừ” một tiếng, “Sửa lại rồi.”

Một giây, hai giây, ba giây.

Trong ba giây, cả thế giới như yên tĩnh hẳn, sau đó, một giây tiếp, một tiếng động thật to vang lên, Hồ Đồng trực tiếp vứt sổ bài trên tay lên bàn cắn răng không nói gì rồi chạy ra ngoài.

Lúc này, Thịnh Thiên Vi mới ngó ra, thấy Hồ Đồng tức giận chạy đi nhưng không biết tại sao cậu ấy lại giận nữa.

Thậm chí, cô chưa từng nghĩ đến rằng Hồ Đồng thích cô. Cô cứ cho rằng, tình cảm Hồ Đồng đối với cô cũng giống cô đối với cậu. Thế nhưng, tình bạn giữa hai người có thể kéo dài lâu như thế, tự nhiên sẽ có một bên đang kiên trì đơn phương. Nếu không, với tính cách lạnh nhạt này của cô, hai người sớm thành bạn bè bình thường rồi. Mấy năm này, cô cứ tưởng Hồ Đồng muốn duy trì mối quan hệ bạn thân với cô nên rất ít khi chủ động gọi điện thoại cho cậu, cũng rất ít khi đến gặp cậu.

Trong phần tình cảm này, cô là người có lỗi.

Từ trước đến nay, cô luôn là một kẻ ích kỷ, cô sẽ không quan sát về mặt của người khác, cho đến bây giờ cũng chẳng hề nghĩ tới việc một lời nói của cô sẽ khiến người khác hiểu lầm. Thậm chí, cô cũng chưa hề nghĩ tới việc vì một câu nói tùy ý “Nhã Giang cũng không tệ lắm” của cô khiến Hồ Đồng chọn ở lại Nhã Giang học tập.

Nhưng những chuyện này, lúc đó, cô không hề biết đến.

Trên phương diện tình cảm, Thịnh Thiên Vi đôi khi chậm hiểu nhưng đôi khi rất nhạy cảm. Bây giờ, và đến sau này, cô cũng chẳng để ý đến tình cảm của Hồ Đồng đối với cô có bao nhiêu phần là thói quen, bao nhiêu phần là nhầm lẫn giữa tình bạn và tình yêu.

Rất lâu sau đó, hai người nói đến chuyện này, khi đó, họ cảm thấy thôn thức vô cùng.

Tình cảm thiếu thốn thời thật ra rất đơn giản, cũng rất vội vàng. Chỉ cần một bên như có như không ám chỉ này nọ, bên kia sẽ lâm vào bị động và rất dễ dàng đem lòng thích “người thích mình”.

Ban đầu, Hồ Đồng rất rõ ràng tình cảm giữa cậu và Thịnh Thiên Vi, thật sự giữa hai người chẳng có cái gì gọi là tình yêu hết. Tình cảm giữa bọn họ chỉ đơn thuần là hơn cả tình bạn mà chưa đến mức tình yêu. Cho đến khi Thịnh Thiên Vi bắt đầu để tóc dài, hơn nữa, Trầm Tĩnh Châu một bên nói này nọ khiến Hồ Đồng nhanh chóng lâm vào cái gọi là “tình yêu”. Thế nên khi cậu biết, Thịnh Thiên Vi không chọn đến Nhã Giang cùng học chung trường đại học với cậu, cậu thấy mình nhận đủ hết ảm ức trong phần tình cảm này nên lúc đó mới giận dữ chạy đi.

Mãi đến khi bữa tiệc kết thúc, Hồ Đồng cũng không thêm để ý Thịnh Thiên Vi.

Lúc Thịnh Thiên Vi đứng trên sân thượng hút thuốc, Trầm Tĩnh Châu cầm theo một chai rượu đến quơ quơ trước mặt cô, ánh trăng chiếu xuống khiến ngón tay thon dài của anh trở nên rõ ràng trong đêm, “Sao lại hút thuốc nữa?”

Thịnh Thiên Vi không nói, nghi hoặc nhìn anh.

Trầm Tĩnh Châu trực tiếp ra lệnh, “Vứt thuốc đi!”

Thịnh Thiên Vi nghe lời làm theo.

Trầm Tĩnh Châu vào phòng cầm ra hai chiếc ly rượu đặt lên cái bàn nhỏ trên sân thượng, “Uống thử đi. Anh phải cất giấu nó thật kĩ mới không bị tên Hồ Đồng kia uống trộm đấy.”

Thịnh Thiên Vi nhẹ nhàng nhấp một ngụm, đặt ly rượu xuống, “Hồ Đồng đâu?”

Trầm Tĩnh Châu ngồi lên ghế, “Ngồi trong phòng chơi game. Chuyện này, cũng tại anh..”

Thịnh Thiên Vi nghi hoặc hỏi, “Tại anh?”

Trầm Tĩnh Châu uống một ngụm rượu gạt đầu, “Còn nhớ lần em cầm giải thưởng rồi chụp hình gửi qua cho Hồ Đồng không? Hồ Đồng hỏi anh sao em để tóc dài, anh nhớ lần sinh nhật 18 tuổi, em ấy có nguyện vọng là em để tóc dài nên anh thấy, có lẽ là vì nguyện vọng kia nên cho rằng em thích em ấy.. Kết quả lại biến khéo thành vụng, em lại chẳng hề có ý gì với Hồ Đồng. Chuyện này anh phải xin lỗi em, anh xin lỗi.”

Thịnh Thiên Vi nhìn anh chằm chằm, “Em thật tò mò không biết anh nói chuyện yêu đương với bao cô rồi..”

Trầm Tĩnh Châu ngẩn người, “Em còn nhỏ, quan tâm chuyện này làm gì?”

Thịnh Thiên Vi bĩu môi, “Không có gì. Em chính là tò mò thôi, nhìn anh thế này mà cũng có bạn gái, chuyện này rất ly kỳ..”

“...” Trầm Tĩnh Châu, “Chuyện chủ đề đi được không?”

Thịnh Thiên Vi không nói lời nào.

Trên bầu trời trăng sáng ít sao, ánh trăng tùy ý treo ở một nơi cao cao trong màn đêm.

“Anh nghe Cẩm Trinh nói em chọn chuyên ngành về máy tính?”

Giọng nói của anh được màn đêm thanh lọc càng thêm mát lạnh, y hệt ánh trăng ngoài cửa sổ, lạnh cảm mà thanh đậm.

Thịnh Thiên Vi vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Trầm Tinh Châu lại quơ tay trước mặt cô, cô rót cuộc cũng hoàn hồn, anh thu tay về rồi đột nhiên cười thành tiếng, “Sao em lại ngăn người thế?”

Thịnh Thiên Vi cầm chiếc ly rượu, phần rượu bên trong nhẹ nhàng lay động, cô miễn cưỡng hỏi lại, “Em chọn ngành nào có liên quan gì đến anh à?”

Trầm Tinh Châu cười, “Anh có nói có liên quan gì đâu, em khẩn trương gì chứ!”

Quả nhiên là thiếu gia vừa ra đời ngậm thìa vàng, lúc này miễn cưỡng tựa vào ghế lại trông rất ra dáng thiếu gia, nhìn qua giống như một đứa bé to lớn lộ ra hàm răng trắng nõn.

Thịnh Thiên Vi không muốn nói chuyện nữa, cô xoay người đi.

Vừa đi được hai bước, nghĩ sao lại quay lại uống hết ly rượu, đặt ly không lên bàn, “Hẹn gặp anh sau.”

Lúc thích một người, lúc nhớ đến người đó, trong đầu đều là hình bóng của người đó. Khó khăn lắm mới quen được lại bị nụ cười lúc này gọi lên một số tâm tư không nên có.

Cô cưỡng ép bản thân mình quên anh.

Cô và Trầm Tinh Châu, so với cô và Hồ Đồng thì càng không có khả năng cùng nhau!

Lúc Thịnh Thiên Vi đã đi, Trầm Tinh Châu vẫn lười biếng ngồi trên ghế sung dung thưởng rượu, ấy thế mà một mình anh lại uống hơn nửa chai. Mãi đến lúc Lâm Cẩm Trinh đưa Tổng Quan về xong, Lâm Cẩm Trinh ngồi xuống bên cạnh anh, cầm lấy chiếc ly không trên bàn rót rượu vào lại bị Trầm Tinh Châu đoạt lấy, “Cậu lấy chiếc khác đi.”

Lâm Cẩm Trinh nghi hoặc nhìn anh, “Tôi không ngại, cậu ngại cái gì chứ?”

Trầm Tinh Châu trừng mắt nhìn, Lâm Cẩm Trinh nháy mắt liên tục. Ừ, không thêm so đo với tên thiếu gia này, dù sao tên này cứ nghĩ hấn luôn đúng, huyện tên này thấy khó chịu thì luôn sai. Thôi thì đành cam chịu đi vào tù lấy chiếc khác vậy.

Lâm Cẩm Trinh vừa rót rượu vừa than phiền về Tổng Quan, “Con gái thiết là phiền! Một đường về cứ ồn ào mãi! Sau này nếu còn phải làm mấy việc này, cậu nhớ đừng đẩy qua cho tôi đấy!” Nói xong, Lâm Cẩm Trinh nhấp một ngụm rượu rồi nhìn quanh, “Thiên Vi đâu?”

Trầm Tinh Châu tinh bơ lắc lắc ly rượu trong tay, “Từ khi nào mà cậu và em ấy có vẻ thân nhau như thế?”

Lâm Cẩm Trinh cười, “Sau này sẽ thân hơn.”

Trầm Tinh Châu làm việc tốt nhắc nhở, “Hình như Lâm Tang sắp về nước rồi thì phải...”

“Về thì về thôi, tôi và em ấy không thể nào nữa rồi.”

Lâm Cẩm Trinh liếc mắt nhìn.

Trầm Tinh Châu cong môi, anh không biết tới nay anh bị làm sao nữa, cứ cảm thấy bị ai đó gài một cái khiến cả người không thoải mái, nhưng tìm mãi vẫn không ra cái chỗ thấy ngứa ngứa kia.

Đứng ngoài cửa Thịnh Thiên Vi cũng thấy thế. Cả người cô đều ngứa ngứa nhưng lại không biết ngứa ở đâu, thế nên cô thật sự không thể ở lại chỗ đó.

Hôm sau, Thịnh Thiên Vi đi về, Hồ Đồng mới bắt đầu đi xuống tiễn cô.

Thịnh Thiên Vi không nói gì, chỉ vỗ vai cậu, Hồ Đồng nháy mắt tránh ra, trừng mắt nhìn cô, “Mau cút về đi.”

Thịnh Thiên Vi nháy mắt cười, ngoan ngoãn nói, “Dạ”

Cũng giống rất nhiều năm trước, dưới tán cây dâu trong sân, ánh mặt trời xuyên thấu qua kẽ hở giữa các tán lá chiếu xuống sân, bé trai quơ quơ cánh tay mập mạp, “Từ nay về sau, người, Tiểu Thịnh Tử là thái giám của ta.”

Tiểu Thịnh Thiên Vi rất nghe lời mà ngoan ngoãn chấp hai tay, “Dạ!!”

Dù sao này có ra sao đi nữa, chúng ta dù ở những nơi nào, từ giờ phút này, chúng ta như đang trở lại chặng vạng hôm đó.

Tôi là quân.

Cậu là thần.

Cậu là áo giáp của tôi.

Còn tôi, chính là thiên quân vạn mã của cậu. Cuộc sống đại học trong Phổ Nhị quả thật là y hệt lời của Lâm Cẩm Trình, hết sức nhạt nhẽo. Phổ Nhị là một trường đại học chuyên về Tự nhiên xã hội, vì thế tỷ lệ sinh viên nam nữ trong trường phải gọi là “dương thịnh âm suy”. Đã thế, một số sinh viên trong trường đều là mầm non tương lai của đội nghiên cứu khoa học quốc gia, ngày nào cũng ngồi trước máy tính khiến da mặt trở nên vàng vọt, trên mặt toàn mụn là mụn. Khó trách, Lâm Cẩm Trình lại ngồi vững vàng trên chiếc ghế “hot boy” của trường.

Nghỉ hè năm nhất đại học, Hồ Đồng xuất ngoại. Khi đó, Thịnh Thiên Vi đang làm tình nguyện viên ở châu Phi nên không liên lạc được. Chờ đến lúc cô về trường, bất ngờ gặp Trầm Tĩnh Châu trong sân trường mới biết Hồ Đồng đã xuất ngoại.

Vừa học xong tiết Thể dục, Thịnh Thiên Vi ôm bóng chuyền đi cùng bạn cùng phòng về phòng ngủ. Lúc về thấy một anh đẹp trai mặc âu phục đứng dưới lầu, trong cái trường Phổ Nhị này, mức độ đẹp trai thế này quả thật rất ít khi thấy, vì thế mấy nữ sinh viên đi ngang qua đều ngoái đầu lại nhìn. Thịnh Thiên Vi thấy cái bóng lưng kia quả thực rất quen mắt, lúc liếc mắt nhìn kỹ thì nhận ra, cô đứng trước, quả bóng trong tay bị rơi xuống.

Bóng lăn đến chân của anh đẹp trai nọ.

Trầm Tĩnh Châu giẫm chân lên bóng, khom người nhặt lên rồi quay đầu nhìn cô, cười đến vui vẻ, “Sao ngẩn người rồi? Qua đây nào!!”

Bạn cùng phòng tự động mang theo chức năng tự động phân biệt, nghe được có gì đó không đúng bèn bỏ lại một câu, “Diễm phúc tốt quá..” rồi nhanh chóng “rút khỏi chiến trường”.

Thịnh Thiên Vi chậm rãi đi tới.

Trầm Tĩnh Châu nhìn đầu tóc ướt đầm mồ hôi của cô, đem quả bóng cho cô. Làn da Thịnh Thiên Vi khá mềm mại, sau khi hoạt động mạnh một thời gian, cả đầu tự nhiên đầy mồ hôi, làn da trắng nõn hiện lên màu hồng hồng. Trầm Tĩnh Châu yên lặng thờ dài trong lòng, “Em đi tắm đi, tắm xong anh dẫn em đi ăn.”

Trầm Tĩnh Châu đến quá đột ngột khiến toàn bộ kế hoạch của cô đều bị rối loạn.

Cô tính sau khi học xong tiết Thể dục sẽ về phòng kí túc tắm, sau đó thì đến thư viện viết luận văn mà thầy giáo yêu cầu, đợi đến chín giờ sẽ đến phòng máy viết chương trình. Bây giờ Trầm Tĩnh Châu tự nhiên đến đây, thành ra mọi việc cô dự tính đều bị đảo loạn.

Đợi đến lúc cô tắm xong, Trầm Tĩnh Châu quả nhiên vẫn đợi dưới lầu cúi đầu nghịch điện thoại.

Ánh sáng trước mắt bị người che kín.

Thịnh Thiên Vi thay quần áo rồi mới xuống, mái tóc bị làn gió thổi qua phát phơ trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ, cái váy màu xanh nhạt trên người càng thêm tô đậm làn da nõn nà của cô. Trầm Tĩnh Châu có vẻ rất hài lòng, anh đưa tay xoa đầu cô, “Đi thôi, dẫn em ăn một bữa ngon nào!”

Thịnh Thiên Vi do dự, “Tôi nay em phải lên phòng máy, còn phải viết luận văn nữa.”

Trầm Tĩnh Châu gật đầu, “Ăn một bữa thôi mà, không mất thời gian lắm đâu. Anh sẽ đưa em về sớm.”

Thịnh Thiên Vi, “Thật ra... không viết cũng không sao hết..”

Trầm Tĩnh Châu lắc đầu, “Phải viết chứ! Việc quan trọng nhất của em bây giờ là phải học tập, còn mấy chuyện khác thì đừng để ý nhiều. Anh đi lấy xe đây, em đứng trước cổng đợi anh.”

Lúc xe của Trầm Tĩnh Châu dừng trước cổng, Thịnh Thiên Vi chợt nhớ tới, cứ đến cuối tuần trước cổng trường sẽ có một chiếc xe đất tiền đậu ở đó, sau đó sẽ có một nữ sinh trang điểm thật đẹp mắt rồi ăn mặc thật lộng lẫy bước lên xe.

Đến lúc lên xe rồi cô vẫn đang nghĩ, không biết chiếc xe này của anh đã dừng lại trước bao nhiêu cánh cổng đại học rồi.

Nhưng mà cô thật sự hỏi ra câu này...

Trầm Tĩnh Châu bật cười nhìn cô, “Còn nhớ sao cứ nghĩ đến mấy chuyện này thế? Chiếc xe này anh mới mua, em vẫn là quý cô đầu tiên lên ngồi đó!”

Trầm Tĩnh Châu cân nhắc việc lát nữa cô phải về trường nên chỉ lái xe đến một quán ăn gần trường.

“Sao anh lại đến đây?”

Trầm Tĩnh Châu ăn một miếng thịt gà, “Đi công tác, thuận tiện ghé qua nói với em một chuyện, Hồ Đồng xuất ngoại rồi. Lúc đó là thời gian nghỉ hè, em đang làm tình nguyện viên bên châu Phi nên em ấy không liên lạc với em được.”

“Đi du học?”

“Ừ, là chú hai bảo đi. Thật ra, năm lớp 12 chú hai vốn tính để nó đi du học, với thành tích của nó thì ở lại đây thi cũng không ổn lắm. Lúc đầu nó nghĩ là em... nên mới ở lại, nếu không vào học kì I năm 12 đã đi rồi.”

“Ừ.”

Trầm Tĩnh Châu ăn không nhiều lắm, tùy tiện gấp hai lần thì buông đũa ngồi nhìn cô ăn, “Sao rồi, cuộc sống đại học ở Phổ Nhị tốt chứ?”

“Rất chán!”

“Cố lên. Bây giờ em cố gắng học thì tương lai của em mới tốt. Em thích chuyên ngành máy tính như thế, nếu tương lai vẫn còn hứng thú, vậy để anh giới thiệu cho em mấy công ty tốt.”

“...Sao anh lại biết số phòng ngủ của em?”

“Anh hỏi Cẩm Trinh mà. Cậu ta nói em ở đó, em mới vào học được một năm thôi sao lại gầy đi nhiều thế?”

Thịnh Thiên Vi cúi đầu nhìn, “Có đâu, em thấy vẫn ổn mà.”

Suốt bữa ăn và cả quãng đường từ chỗ ăn về trường, Trầm Tĩnh Châu giống như trường bồi liên tục dạy dỗ, cảnh cáo Thịnh Thiên Vi, “Nhiệm vụ của em bây giờ chỉ có học thôi, đừng có suy nghĩ đến chuyện gì khác, biết không? Nhìn em gầy lắm, tốt nhất là đừng giảm cân nữa, quên đi mấy ý nghĩ không nên có đi! Trước khi tốt nghiệp nên suy nghĩ thật kĩ về đường tương lai, nhớ chưa?”

“Sao anh giống anh em thế nhỉ, cả đường cứ lái nhái mãi thế?”

“Anh không phải anh của em à?” Nói xong, Trầm Tĩnh Châu lấy tấm danh thiếp trong túi đưa cho cô, “Đây là số điện thoại của anh. Sau này có chuyện gì thì cứ gọi.”

Tấm danh thiếp màu đen bị cô để trong ngăn kéo phòng ngủ. Tấm thiếp nhỏ đó chính là cách liên lạc duy nhất giữa cô và anh.

“Có chuyện gì muốn nói hả?” Trầm Tĩnh Châu nhìn cô.

Có chứ, rất nhiều là đằng khác.

Như là, anh có bạn gái không?

Anh có thích ai không?

Anh quên Lâm Kiều chưa?

Nhưng cuối cùng cô vẫn không thể hỏi những câu này, bởi cô biết, con người phải biết “đủ”, không nên tham lam quá. Một khi sa vào lưới sẽ không thể nào thoát ra được, chỉ biết mình phải có được nó nhưng có rồi lại lo sợ sẽ mất đi.

Trong phần tình cảm này, cô vẫn uôn như thế, như Lý Bạc Băng[1]

Suốt bốn năm đại học, thỉnh thoảng lúc Trầm Tĩnh Châu đi công tác sẽ ghé thăm cô, nếu thuận tiện sẽ đưa cho cô vài món quà nhỏ. Tuy cô giữ tấm danh thiếp màu đen của anh nhưng chưa từng chủ động gọi, bởi cô biết, anh có hai cái đi động, một cái dành cho công việc, một cái là số điện thoại riêng của anh. Vừa hay, dãy số trên tấm danh thiếp đó lại là số dùng cho công việc. Cô cứ tưởng rằng, anh đặt cô ở một vị trí thích hợp nhất, chăm sóc cô như em gái anh vậy. Thế nên, mỗi lúc cô cầm tấm danh thiếp ra, cô sẽ lấy nó để tự cảnh cáo bản thân mình.

Cô không muốn vượt qua ranh giới đó.

Cứ giữ mối quan hệ này được rồi.

Bốn năm yên ổn trôi đi, vì Hồ Đồng đi xa nên chuyện tình cảm của anh không có ai kể với cô hết.

Mỗi lần đến thăm cô, Trầm Tĩnh Châu không bao giờ nhắc đến bạn gái.

Nhưng sau khi cô tốt nghiệp đại học rồi vào làm việc trong công ty của Trầm Tĩnh Châu, một lần cô lên tầng cao nhất của tòa nhà tìm anh, cô thấy Tổng Quan vừa bước ra khỏi phòng làm việc của anh.

Lúc Tổng Quan thấy cô cũng rất kinh ngạc.

“Chị Thiên Vi.”

Vẫn là câu chào hỏi như cũ, Thịnh Thiên Vi âm thầm liếc mắt một cái.

“Chào cô, jo...” Theo lễ phép, cô vẫn nên nhin thì hơn.

Tổng Quan, “jò gì chị?”

Thịnh Thiên Vi bữu mời, mời Tổng Quan qua phòng nghỉ uống cafe.

Tổng Quan ôm cốc cafe ngồi trên ghế, “Chị Thiên Vi, chị làm việc ở công ty của anh Trầm hả?”

Thịnh Thiên Vi cầm cốc cafe tựa vào lan can, “Ừ, mới đến không lâu.”

Tổng Quan mắt mác “à” một tiếng, “Anh Trầm đối xử với chị thật tốt.”

“Vói ai anh ấy cũng tốt như thế.”

Tổng Quan thoáng chốc trở nên buồn bã, “Ừ... chị gặp bạn gái của anh Trầm chưa?”

Thịnh Thiên Vi sững sốt rồi lắc đầu, “Tôi không biết anh ấy có bạn gái.”

Tổng Quan, “Nghe nói cô ấy đẹp gái lắm, còn là một con rùa biển (?), tên là Lâm Tang. Lâm Tang là em gái của anh Cẩm Trình, mấy người quen nhau từ nhỏ, nghe nói hai người họ cũng sắp kết hôn rồi.”

Thịnh Thiên Vi nhàn nhạt “ừ” một tiếng hỏi, “Thế thì tốt. Mà hôm nay cô đến tìm anh ấy làm gì?”

Tổng Quan cười, “Em có thai.”

“...”

“...”

“...”

Thịnh Thiên Vi, “...Lâm Tang biết không?”

Trong phòng thoáng chốc im lặng hẳn, sau đó, Tổng Quan khanh khách cười vô cùng vui vẻ, “Chị Thiên Vi nói gì thế... Đứa bé này không phải của anh Trầm đâu. Sao lại nghĩ em và anh Trầm có gì chứ??”

“Thế của ai?”

“Hồ Đồng.”

Ông trời giống như đang đùa giỡn bọn họ vậy. Nếu lúc đầu, những người này ở cùng một chỗ, cảnh tượng đó quả thật rất buồn cười.

Thịnh Thiên Vi thờ dãi, “Hai người tính toán thế nào rồi?”

Tổng Quan nói, “Chờ đứa bé ra đời đã, tháng ba năm sau sẽ kết hôn. Hiện tại em có thai, vóc dáng không tốt lắm, mặc váy cưới vào sẽ không đẹp.”

“Vậy, trước chúc hai người tân hôn vui vẻ.”

Tổng Quan buông cốc cafe xuống, đứng dậy, “Không còn sớm nữa, em về nhé. Chị Thiên Vi, thật ra lời em nói quả thật không dễ lọt tai lắm, nhưng mà em thật sự thích Hồ Đồng. Em biết, trước đây Hồ Đồng từng thích chị, nhưng không sao, em cũng từng thích anh Trầm đó thôi. Tất cả đều là chút ảo tưởng của thuở thiếu thời hết. Thời gian, số mệnh mới nói cho chúng ta biết ai mới là người thích hợp với mình nhất. Có phải bây giờ chị không biết chị thích ai đúng không? Thật ra, mọi chuyện chỉ có hai anh chị chưa hiểu rõ mà thôi. Hôn sự của Lâm Tang và anh Trầm là thật, em không đùa đâu. Nếu chị không cố gắng nắm chặt, sau này cũng đừng quay lại tìm Hồ Đồng nhé!”

Thật ra, tính cách của cô nàng Tổng Quan này cũng dễ thương lắm mà. Thịnh Thiên Vi nhìn bóng lưng của Tổng Quan, mới phát hiện cô nàng “béo” ra rồi.

Tối hôm đó, Thịnh Thiên Vi tìm Đại Minh đi uống rượu, sau đó cô mắt không chế ôm Đại Minh khóc một trận, liên tục tố cáo người khác.

Sau đó, cô thật sự không hiểu tại sao, rõ ràng tối hôm qua cô ôm Đại Minh khóc, kết quả sáng hôm sau lại biến thành Trầm Tĩnh Châu. Hơn nữa, cô lại không mặc quần áo, bên cạnh cô là một mỹ nam nude đang ngủ....

Đoán chắc lúc Trầm Tĩnh Châu thức dậy chắc chắn còn mờ mịt hơn cô.

Thật ra, Thịnh Thiên Vi thấy cô hình như chịu thiệt rồi. Khó khăn lắm mới “trao” đêm đầu tiên cho Lạc Gia Dương của cô, mà kết quả, ngoại trừ một chỗ đồ đồ trên giường ra cô không còn cảm thấy cái gì khác nữa.

Hay là, Trầm Tĩnh Châu quá nhỏ?!!...

Thịnh Thiên Vi sợ hãi, không biết làm sao đối mặt với Trầm Tĩnh Châu, thế là cô lặng lẽ đứng dậy mặc quần áo rồi im lặng rời khỏi.

Lúc Trầm Tĩnh Châu tỉnh dậy, vừa tỉnh ngủ, phản ứng của anh có hơi chậm nhưng nhìn tấm ra giường xóc xếch thế kia cũng đoán được hôm qua đã xảy ra chuyện gì. Còn cô gái gây ra họa chắc là thấy xấu hổ nên trốn rồi?

Trầm Tĩnh Châu tựa mình vào đầu giường suy nghĩ một lát, ừ thì em ấy xấu hổ, thôi đành cho em ấy ít ngày thích ứng đi, dầu sao cũng ăn được rồi.

Chỉ là phản xạ hình cung của Thịnh Thiên Vi có lẽ hơi dài. Đến ngày thứ ba cô nghỉ việc ở công ty, cô trực tiếp gửi đơn từ chức cho Trầm Tĩnh Châu rồi không đến công ty nữa. Lúc đó, Trầm Tĩnh Châu mới ý thức được anh không nên để Thịnh Thiên Vi tự mình suy tính như thế..

Thịnh Thiên Vi không hề nghĩ tới lúc cô về nhà lại bị người chặn ngay dưới lầu.

Trầm Tĩnh Châu tựa người trên cửa xe ngoắc ngoắc tay, Thịnh Thiên Vi suy nghĩ một lát rồi đi qua.

“Sao em trốn?”

“Em không trốn.”

Trầm Tĩnh Châu cười, tựa cửa xe hút thuốc, “Không trốn sao còn đưa đơn từ chức? Muốn dọa anh à?”

Thịnh Thiên Vi cúi đầu, “Em thấy em không hợp với nghề này.”

Thịnh Thiên Vi hít một hơi thuốc rồi ngắt lời cô, “Phắc! Anh cứ tưởng em dừng cảm lắm chứ! Giờ có chuyện thì muốn trốn? Há?”

“Không..trốn..”

Trầm Tĩnh Châu dập tắt điếu thuốc, “Có thử cùng anh thử một chút không?”

“Thử gì?”

“Em giả ngu à?”

Trầm Tĩnh Châu cao hơn cô một cái đầu, giờ lại tựa vào cửa xe khom người nhìn thẳng vào mắt cô rồi đột ngột đứng dậy, sau đó cúi xuống, ôm cô vào trong ngực rồi hôn lên môi cô, “Hiều chưa?”

Thịnh Thiên Vi bị anh hôn đến sắp nghẹt thở, hai chân cô như nhũn ra, “Trên lầu, có người nhìn thấy...”

“Không thấy được đâu. Mà họ muốn nhìn thì kệ, để anh hôn em một lát nữa, môi em thật mềm.” Trầm Tĩnh Châu hưng hăng hôn lên môi cô rồi nhẹ giọng nói bên tai cô.Sau đó, Thịnh Thiên Vi chính thức dọn vào chung cư của Trầm Tĩnh Châu, hai người bắt đầu cuộc sống ở chung.

Trầm Tĩnh Châu có tính sạch sẽ. Có lúc, Thịnh Thiên Vi không cời tắt mà đã leo lên giường ngủ sẽ bị anh lôi dậy dạy dỗ một trận. Mấy ngày đầu thì còn được chứ thời gian sau Thịnh Thiên Vi thật sự không chịu nổi nữa. Ngay cả việc cầm điện thoại cũng phải rửa tay thật nhiều lần!! Tại sao lúc trước cô không phát hiện anh có mấy tật xấu này chứ!! Cái tên này ngoại trừ có tác dụng vào buổi tối ra thì thời gian khác thật sự rất rất vô dụng!!!

Một đêm, hai người vừa làm xong, Trầm Tĩnh Châu tiện tay ném BCS vào sọt rác, Thịnh Thiên Vi mệt mỏi muốn ngủ nhưng không nhịn được tò mò bên hời chuyện của anh và Lâm Tang.

“Anh và Lâm Tang từ hôn chưa?”

Trầm Tĩnh Châu sững sốt, “Sao em biết chuyện này?”

“Tất nhiên là có người nói!”

“Ai lại bà tám thế chứ!?”

“Phắc, em hỏi anh, rốt cuộc anh có từ hôn không?”

Trầm Tĩnh Châu nghiêng người, hứng thú quá thật chưa hết bèn chọc tức cô, “Thêm một lần nữa rồi anh sẽ nói cho em.”

Thịnh Thiên Vi cho anh một tát, “Anh cút ngay! Không nói phải không? Được, anh không từ hôn thì ngày mai em dọn ra ngoài!”

Sức lực của Thịnh Thiên Vi vốn rất lớn, cô ra tay lại không nặng không nhẹ. Trầm Tĩnh Châu chỉ cảm thấy đau rất cả mặt, anh cầm gương soi một cái thì thấy ngay ba ngón tay trên mặt, bắt đầu nổi giận, “Không từ!”

Kết quả, hôm sau, Thịnh Thiên Vi thật sự dọn ra ngoài, đã thế còn đặt đơn từ chức lên bàn làm việc.

Trầm Tĩnh Châu tìm cô ba ngày mới biết cô chạy về Bắc Tầm.

Trầm Tĩnh Châu vẫn chưa nguôi giận, vừa vặn có một hội nghị khẩn cấp, vì thế dứt khoát quyết định cho cô thêm hai ngày. Chờ đến lúc anh về nước,

vừa xuống máy bay đã đi ngay đến Bắc Tầm, ông trời lại khiến anh vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Anh thật sự xem không hiểu tờ giấy báo cáo xét nghiệm đó, lật qua lật lại một hồi cũng không thấy hai chữ “có thai” ở đâu khiến anh tưởng cô lừa anh. Ai ngờ, cô thật sự có.

Quá tốt!!

Cười cô về sớm một chút, tránh việc ngày nào cũng mệt người suy nghĩ phải làm sao.

“Nếu như có thể, anh hi vọng, kiếp sau, anh sẽ là trái tim của em. Có như thế, anh mới không cần lo lắng em sẽ rời đi, lo lắng em không cảm nhận được tình yêu anh dành cho em”

Chuyện còn rất dài,

nhưng..

cuộc đời lại rất ngắn.

Lời anh muốn nói có rất nhiều,

nhưng...

đều không địch nổi ba chữ “anh yêu em”.

[1]: Nằm trong câu “Như lâm thâm uyên như lý bạc băng”: như đi bên mép vực sâu, như giẫm trên lớp băng mỏng, ý nói đến sự cẩn thận khi giải quyết (đối mặt) với một việc nào đó.

(Hoàn phiên ngoại)

Bạn đang đọc truyện *Từng Nghe Giọng Nói Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.